

Nguyên
thành
vai ác
phải sống
lâm sàng

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)

[Chương 138](#)

[Chương 139](#)

[Chương 140](#)

[Chương 141](#)

[Chương 142](#)

[Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146](#)

[Chương 147](#)

[Chương 148](#)

[Chương 149](#)

[Chương 150](#)

[Chương 151](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159](#)

[Chương 160](#)

[Chương 161](#)

[Chương 162](#)

[Chương 163](#)

[Chương 164](#)

[Chương 165](#)

[Chương 166](#)

[Chương 167](#)

[Chương 168](#)

[Chương 169](#)

[Chương 170](#)

[Chương 171](#)

[Chương 172](#)

[Chương 173](#)

[Chương 174](#)

[Chương 175](#)

[Chương 176](#)

[Chương 177](#)

[Chương 178](#)

[Chương 179](#)

[Chương 180](#)

[Chương 181](#)

[Chương 182](#)

[Chương 183](#)

[Chương 184](#)

[Chương 185](#)

[Chương 186](#)

[Chương 187](#)

[Chương 188](#)

[Chương 189](#)

[Chương 190](#)

[Chương 191](#)

[Chương 192](#)

[Chương 193](#)

[Chương 194](#)

[Chương 195](#)

[Chương 196](#)

[Chương 197](#)

[Chương 198](#)

[Chương 199](#)

[Chương 200](#)

[Chương 201](#)

[Chương 202](#)

[Chương 203](#)

[Chương 204](#)

[Chương 205](#)

[Chương 206](#)

[Chương 207](#)

[Chương 208](#)

[Chương 209](#)

[Chương 210](#)

[Chương 211: Lời cuối sách](#)

[Chương 212: Phiên ngoại 01](#)

[Chương 213: Phiên ngoại 02](#)

[Chương 214: Phiên ngoại 03](#)

[Chương 215: Phiên ngoại 04](#)

[Chương 216: Phiên ngoại 05](#)

[Chương 217: Phiên ngoại 06](#)

[Chương 218: Phiên ngoại 07](#)

[Chương 219: Phiên ngoại 08](#)

[Chương 220: Phiên ngoại 09](#)

[Chương 221: Phiên ngoại 10](#)

[Chương 222: Phiên ngoại 11](#)

[Chương 223: Phiên ngoại 12](#)

[Chương 224: Phiên ngoại 13](#)

[Chương 225: Phiên ngoại 14](#)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 1

Tiêu Dư An là một tổng tài.

Vì ông nội và ba hãnh đều là tổng tài bá đạo cho nên cả nhà hãnh cũng muốn đào tạo hãnh thành một tổng tài bá đạo.

Một gã tổng tài bá đạo thì cần gì? Đẹp trai nhiều tiền, phải tà mị cuồng quyến, phải biết cương chiều tình nhân, phải ngược luyện tình thâm, ngoài ra còn phải thuộc lòng ba trăm câu nói tâm đắc của tổng tài.

Đáng tiếc là Tiêu Dư An hãnh chỉ có thể làm được điều đầu tiên.

Nhưng mà không sao hết, nhà họ Tiêu tin tưởng vững chắc rằng họ có thể chế tạo ra một Tiêu Dư An khiến bất kỳ cô gái nào cũng phải động tâm, khiến toàn bộ đàn ông đều ghen ghét, đi tới đâu phát ra hormone nguy hiểm tới đó.

BÁ! ĐẠO! TỔNG! TÀI!

Nhà họ Tiêu có vài câu gia huấn.

“Không có gì là tiền không thể giải quyết, nếu có thì đó chính là phải dùng gấp đôi!”

Cùng với, “Có tiền thì chính xác là muốn làm mưa làm gió gì thì làm!”

Mấy người thấy đó, hai câu gia huấn này quả thực đồng dục hùng hồn đến khiến người ta lệ nóng doanh tròng, lại khiến người ta cỡ nào phấn chấn nhân tâm. Vậy nên mấy người hẳn là hiểu lý do vì sao người nhà họ Tiêu lại muốn đào tào Tiêu Dư An thành tổng tài bá đạo rồi chứ?

Nhưng mà Tiêu Dư An cũng không tán đồng cách làm này của bọn họ cho lắm, bản thân hẳn cảm thấy trở thành một người đàn ông ấm áp chung tình cũng rất tốt.

Người nhà nói, đây nhất định là do hẳn còn chưa gặp được chân ái của đời mình.

Chân ái đích thực của đời hẳn, nhất định phải là một bạch-phú-mỹ, nhất định phải là một bình dân nho nhỏ, tốt nhất chính là nhân viên công tác ở tầng thấp nhất của Tiêu gia, cô ấy không cần phải quá xinh đẹp, nhưng mà nhất định phải “thiện lương”, trên người nhất định phải mang theo vầng sáng thánh mẫu, đối với tình địch phải thông tình đạt lý, tuyệt đối không được có tâm nhãn, người yêu muốn gì cũng đều cố gắng chiều theo, không được có bộ dáng không đành lòng. Quan trọng nhất là, đối với địch nhân phải HOÀN! TOÀN! KHÔNG! CÓ! TÂM! LÝ! BÁO! THÙ!. Tốt nhất là thường xuyên ở trên đường nhật về chó mèo gì đó nữa. Hoàn mỹ!

Hôm nay, lúc Tiêu Dư An tan làm, vậy mà thực sự gặp được một người như vậy.

Thực! Sự! Đâm! Vào!

Nguyên nhân là do em gái kia chạy như điên ở đại sảnh công ty nên mới đâm vào người hẳn.

Em gái lão đảo ngã xuống đất, nước mắt lưng tròng, chậu hoa cầm trong tay cũng bị rơi vỡ mất.

Tiêu Dư An vội vàng nâng người dậy: “Thật xin lỗi! Chậu hoa này của cô bao nhiêu tiền, để tôi đền!”

Không ngờ em gái lại vung tay, tức giận nói: “Ai cần tiền của anh! Mấy người có tiền các người thực sự cho rằng tiền có thể mua được mọi thứ sao? Mau xin lỗi!”

???

Hơ? Tôi rõ ràng đã xin lỗi rồi mà, Tiêu Dư An nghĩ thầm, hơn nữa, chẳng phải người đâm vào tôi là cô hay sao?

“Thật lòng xin lỗi.” – Tiêu Dư An cảm thấy có thể là em gái này có chút ngễnh ngãng cho nên nói lại một lần nữa. Vì để biểu đạt tấm lòng thành của mình, hắn móc ví tiền ra – “ Bao nhiêu tiền, tôi đền cho cô.”

“Ai cần tiền của anh!” – Em gái hất ví tiền của hắn.

???

Woa~ em gái này quả nhiên cùng với những kẻ mê vật chất ngoài kia không giống nhau, không hề làm bộ làm tịch nha~

Thân là một tổng tài bá đạo, Tiêu Dư An vốn là nên nghĩ như vậy.

Thế nhưng, bản thân hắn chỉ cảm thấy, đầu óc em gái này nhất định là có bệnh, hắn nhanh chóng nhặt lấy lấy ví tiền, cùng người gốc nói chuyện không chừng sẽ lây bệnh qua tư tưởng, tốt nhất là chạy trước cho lành.

Sau khi người nhà họ Tiêu biết được việc này, bọn họ cảm thấy, có thể là style này không hợp với Tiêu Dư An, vì thế liền sắp xếp cho hắn một buổi tiệc rượu.

Ở buổi tiệc rượu này hắn gặp được một vị thiên kim đại tiểu thư.

Vị thiên kim đại tiểu thư này tên là: Lâm-Mị Điệp Băng Tinh Tử Phách Ly Dạ Hoàng-Linh.

Thực ra vốn Tiêu Dư An cũng không muốn đi, hẳn cảm thấy một người Trung Quốc bình thường nhất định sẽ không đặt cái tên đọc lên không hiểu gì hết như vậy.

Chỉ là ngại người nhà khắp nơi làm phiền, Tiêu Dư An không thể không đi.

Suy nghĩ đầu tiên khi Tiêu Dư An nhìn thấy vị Lâm-Mị Điệp Băng Tinh Tử Phách Ly Dạ Hoàng-Linh tiểu thư chính là: “Mẹ nó, thực sự có người dám đem đầu mình nhuộm thành bảy sắc cầu vồng như này luôn sao?”

Ở cái niên đại mà sau 90 tuổi người ta mới bắt đầu rụng tóc như bây giờ, cách làm của em gái này là cỡ nào khiến người khác nhân tâm đau nhói, cỡ nào khiến người khác khiếp sợ, cỡ nào khiến người khác giận sôi!

Lâm-Mị Điệp Băng Tinh Tử Phách Ly Dạ Hoàng-Linh tiểu thư, “nàng” băng thanh ngọc khiết, “nàng” cao cao tại thượng, “nàng” tinh thông cầm kỳ thư họa, trên trán “nàng” có ấn ký bỉ ngạn hoa, “nàng” cười rộ lên...

Ây, cũng may “nàng” cười lên không có cánh hoa rơi xuống, nếu không những người theo chủ nghĩa duy vật sẽ khóc ngất ở trong WC mất.

Đối mặt với một vị thiếu nữ hồn nhiên, mỹ lệ, thông tuệ như vậy, Tiêu Dư An chỉ có thể nói hai chữ.

“Cáo từ”

Người nhà họ Tiêu rất đau lòng, tim đau thắt, tâm thất tâm nhĩ gì cũng đều đau nhức.

Ngay cả một em gái như vậy mà hắn cũng thấy chướng mắt, vậy rút cuộc Tiêu Dư An mà thích loại như thế nào hả? Hả? Hả?

Đột nhiên!

Người Tiêu gia giật mình!

Mẹ nó, Tiêu Dư An hắn...

Hắn! Không! Phải! Là! Gay! Đó! Chứ!

...

Tiêu Dư An vốn định nói là mình thích một người có vẻ bình thường chút, thế nhưng nếu cả nhà đều cho ra cái loại suy đoán kia thì hắn cũng chẳng hơi đâu mà đi phản bác làm gì.

Bởi vì hắn trước giờ chưa từng thích phụ nữ mà cũng chẳng để ý đến người đàn ông nào sắt.

Chẳng có lẽ hắn gay thật?

Quả nhiên không quá bất ngờ, hắn liền gặp phải một tiểu thụ rồi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 2

Một tổng tài bá đạo sẽ có thể gặp gỡ một tiểu thụ khả ái mềm mại.

Khuôn mặt của cậu đẹp đến mức khiến cho mọi cô gái phải đổ kị. Cậu có đôi mắt to tròn ngập nước và cặp môi đỏ mọng. Tính cách của cậu hồn nhiên dương quang, ôn nhu thiện lương. Bên cạnh cậu nhất định phải có một nữ phụ độc ác.

Cậu thích khóc, đặc biệt là khi bị tổng tài đè, cậu sẽ vừa khóc hô không muốn không muốn, rồi lại không thể khước từ, sau đó lại vì mình bị thất thân mà khóc đến thiên hôn địa ám. Thế nhưng đừng lo lắng! Bởi vì sau đó cậu sẽ vì một cái lý do thần kỳ nào đó mà toàn bộ đều tha thứ hết cho bá đạo tổng tài.

A~ Đây người ta gọi là tình yêu đó~

...

Ái tình cái *beep* ấy!!!

Trong lòng Tiêu Dư An rít gào, ông đây ra đường tùy tiện chộp tới một em gái cũng so ra hơn gấp trăm lần mày! Vừa không cần ép buộc, vừa không cần phải nghe khóc lóc ỉ ôi.

Đối với cái loại tiểu thụ như này, Tiêu Dư An cảm thấy dù hãn có cong thì cũng sẽ bị dọa cho sợ đến mức phải thẳng trở lại.

Người Tiêu gia thấy vậy.

Ây da, không đúng, ngay cả tiêu thụ tiêu chuẩn của tổng tài văn mà hần cũng không thích sao?

Lẽ nào!!!

Trời Đựu???

Chẳng có lẽ Tiêu Dư An chính là THỤ?

Hí!!! (Tiếng ngựa hí đó, không phải cười đâu, chả biết dịch thế nào cái chữ này)

Người nhà họ Tiêu vô cùng khổ sở, quá sa đọa, quá bi kịch, nhân gia hết cách rồi.

Thế nhưng cũng không sao, nếu con đường tổng tài bá đạo đi không nổi, vậy thì còn đường cong cứu quốc khác, đi thử con đường dụ thụ tổng tài xem sao.

Ví dụ như gặp phải một lão đại hắc bang, một người siêu bá đạo, phúc hần, toàn thân tỏa ra đều là khí tức của một lão đại hắc bang siêu S thì sao.

Sau khi tan tằm, Tiêu Dư An phát hiện xe của mình bị người làm trầy, từ phía sau xe có dán một miếng giấy, trên đó viết điểm hẹn, muốn hần đến đó để nói chuyện về việc bồi thường.

Tiêu Dư An thấy vậy bèn gọi điện cho người đó nói không sao cả, không cần phải bồi thường.

Người nọ cười lạnh đáp: “Cậu biết tôi là ai không?”

Tiêu Dư An: “...”

Tôi con mẹ nó cần gì phải biết anh là ai!!! Vì cái quái gì làm trầy xe của người khác còn chảnh cờ hó như thế!!! Ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói được à!!!

Chờ một chút, đây không phải là lời thoại kinh điển của bá đạo tổng tài sao?

Người nọ thấy Tiêu Dư An không đáp, cười xuy một tiếng, báo một cái tên.

Thì ra là một gã lão đại hắc bang, có vẻ cũng là nhân vật có tiếng tăm trong cả hai giới hắc bạch, sau đó gã còn lạnh lùng báo tên địa điểm muốn Tiêu Dư An mau tới, còn nói dù là bao nhiêu tiền cũng bồi thường được.

Tiêu Dư An nghĩ, dù sao thì hắn cũng không có tiềm chất của một tổng tài bá đạo, chi bằng cứ đi xem thử xem lão đại bá đạo là cái dạng gì.

Vì thế hắn nhận lời đi gặp người ta.

Sau đó, Tiêu Dư An nghĩ, thằng cha này một trăm phần trăm là có bệnh.

Bởi vì chưa nói được hai câu về vụ bồi thường, thằng cha lão đại có bệnh này đã muốn giam cầm hắn.

Tiêu Dư An tỏ vẻ bản thân mình không phải là M, cũng không có hứng thú gì với SM, BD gì đó.

Lão đại bá đạo tỏ vẻ, không sao hết, anh sẽ dùng buộc chặt play, giam cầm play từ từ cải tạo thân thể cứng, cho cứng cả ngày luân hãm trong tình dục, trở thành người dưới thân anh, sau đó đối với anh tương ái tương sát, trong lòng luôn phải xoắn quýt đấu tranh tư tưởng xem nên báo thù hay ở cùng một chỗ với anh.

Ừ...

Nghe có vẻ rất là có thành tâm cố gắng, thế nhưng, Tiêu Dư An vẫn cảm thấy người này có bệnh, hẳn không có bị chứng Stockholm.

(Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là mô tả một loạt những, trong đó lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.)

Bá đạo lão đại rất bá đạo, không nói hai lời đã trói người, túm lấy eo hẳn mạnh mẽ muốn cưỡng chế giam cầm.

Sau đó, bị Tiêu Dư An đánh cho bầm dập.

Dù sao thì hồi nhỏ hẳn cũng có luyện qua chút võ nghệ phòng thân.

Sau khi đánh xong, Tiêu Dư An cảm thấy thực phiền muộn, cảm thấy con đường bá đạo tổng tài của mình đi thật là mịt mù sương khói, dự thụ tổng tài cũng một mảnh tuyệt vọng đau thương.

Quên đi, tình trường thất ý, thương trường đắc ý là được, cứ cố gắng làm việc cho tốt thôi.

Vì vậy, Tiêu Dư An lại cần cù chăm chỉ làm việc, lấy lý tưởng vì dân phục vụ, dự định trở thành một nhân vật chính diện của xã hội, làm thanh niên bốn tốt, làm một Đảng viên ưu tú vì nhân dân phục vụ.

Sau đó hẳn nhận được kết quả khám ra mình mắc bệnh nan y.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 3

Thời điểm Tiêu Dư An nhận được kết quả khám sức khỏe thì ngay người một lúc khá lâu, sau đó lập tức đi lật tìm xem 233 bản tiểu thuyết tổng tài bá đạo, cuối cùng vẫn không tìm được bộ nào nói về tổng tài hào hoa phong nhã nhưng bị mắc bệnh nan y.

Có điều, vô tâm cảm liễu liễu lại xanh, Tiêu Dư An cũng vì vậy bồi dưỡng ra một cái đam mê.

Đó là.

Đọc! Tiểu! Thuyết! Mạng!

Định hướng không tìm được mà bệnh thì cũng trị không hết, nhân sinh bi thảm như vậy chi bằng cứ đọc tiểu thuyết để an ủi tâm linh thôi.

Kết quả, thời điểm Tiêu Dư An dùng tiểu thuyết đến hai ủa tâm hồn lại bị ông trời hung hăng quăng cho một cái tát.

Tiêu Dư An nhìn thấy một quyển tiểu thuyết kiêu ngạo nằm trên bảng danh sách tiểu thuyết tiêu biểu.

Trên thế gian này, tác phẩm xuất sắc có tới ngàn vạn, thế mà lại để Tiêu Dư An hãn đọc trúng quyển tiểu thuyết mà đọc xong chỉ muốn đem tác giả ra mà chôn sống này là sao.

Quyển tiểu thuyết này có độc, độc khí mù mịt, chỉ canh me lúc độc giả đọc đến không rời được mắt thì đứt ruồi bọ, chính là cái loại ruồi vàng Tây Ban Nha siêu to bự.

Sau khi xem xong, Tiêu Dư An liền đến khu bình luận tiểu thuyết xem xem, quả nhiên, các độc giả hòa ái dễ gần đều đối tác giả mắng chửi không thương tiếc.

[Mẹ nó chứ! Một quyển tiểu thuyết lịch sử quyền mưu vậ mà viết thành huyền huyền ngựa đực vãn!!! Aaaa!!!! Đờ mờ!!!!!!!!!!]

[Tác giả mau ra đây aaaaaaaaa ông nhất định không đánh mày!!! Ông lấy dao chém mày!!!!!!]

[Nửa đầu vãn như thần, nửa sau đọc xong chỉ muốn giết người!!!! Vãn nào tàn!!!!]

Bình luận trên này ngoại trừ chửi mắng tác giả ra còn có uy hiếp, hơn nữa uy hiếp còn vô cùng đặc sắc, não loạn lại vui vẻ vô cùng. Có bình luận đánh giá nhân vật, cũng có bình luận đánh giá cốt truyện, nội dung, fan chân ái lẫn fan anti lẫn lộn hỗn tạp, bình luận loạn cả lên, không có chỗ nào mà không lôi ra mổ xẻ, cuối cùng bình luận một hồi chính bọn họ cũng không rõ họ đang bình luận cái gì.

Tiêu Dư An đọc được một bình luận dài khá là thú vị, đại khái nội dung như vầy: Với tư cách là một người yêu thích tiểu thuyết lịch sử, với tư cách là một người đã đem quyển sách này trở thành tâm can bảo bối mà nâng niu, hiện tại lại mắng nó đến mức không bằng một con kiến, tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Có rất nhiều lời muốn nói!!!

Đầu tiên, mọi người nhìn tên quyển sách này đi “Tứ quốc sử truyện”

Nghe xem! Mọi người nghe xem! Vô cùng chính thống! Vô cùng cao nhã! Nhìn vào là biết không hề qua loa chút nào! Chỉ nghe thôi cũng đã khiến người ta tâm sinh kính sợ!

Hơn nữa, ngay từ đầu quyển tiểu thuyết này cũng vô cùng chính kịch. Sau đây để tôi tóm tắt lại nội dung cho những bạn nào chưa đọc trước nhé.

Quyển sách này kể về một vị hoàng tử của Nam Yến quốc bị bắt làm tù binh đưa đến Bắc quốc. Nhân vật chính đã từng là hoàng tử, nay đến Bắc quốc lại phải chịu hết dằn vặt, khuất nhục, có điều hãn vẫn cắn răng chịu nhục, cuối cùng cũng có thể chạy khỏi Bắc quốc.

Thế nhưng, quốc gia của hãn đã phải chịu đựng chiến hỏa triền miên, dân chúng lâm than, thổ địa bị cát cứ, nam chính của chúng ta nằm gai nếm mật, dựa vào cừu hận trong tim và hùng tài đại lược của mình, triệu tập bộ hạ cũ, trưng binh mãi mã, một lần tiến công liền công phá Bắc quốc, bắt được quân vương thiếu niên của Bắc quốc, đi trên con đường nhất thống thiên hạ.

Các anh em! Mọi người xem xem! Nhìn quốc gia hưng vong, nhìn hãn công phá sơn hà, quyển tiểu thuyết này có phải thực khiến người ta nhiệt huyết sôi trào hay không?

Nhưng mà!!!

Từ sau khi nam chính công phá Bắc quốc xong, tác giả lại viết một cách vô cùng tùy tiện. Bắt đầu đi trên con đường không lối về. Nào là nữ tướng quân của Tây Thục quốc, nào là diễm kỹ của Nam Yến quốc, rồi là đến mười hai ca nữ của Đông Ngô quốc, nam chính của chúng ta, mẹ nó không khác gì một viên xuân dược biết đi, một bên đánh giặc một bên thu hậu cung.

Vừa! Đánh! Vừa! Thu! Hậu! Cung!

Thuộc hạ của hãn vì sao còn chưa đánh chết hãn!!!

Hãn đi tới đâu, các em gái liền giống như không cần tiền lập tức gào thét đâm đầu chạy đến, nam chính giống như mở được bug, chẳng hiểu kiểu gì mơ mơ hồ hồ đã thống nhất được thiên hạ!

Thôi thì viết thành văn ngựa đực cũng chẳng sao, một đêm mười nữ cũng được đi, tiểu thuyết lịch sử viết có hơi hướng hương diễm cũng có thể tạm-thời-cho-qua.

Vậy mà, mẹ nó, hoàn hồn đan là cái quý gì???

Ở đâu lòi ra cái yếu tố huyền huyền này???

A?

Công chú Bắc quốc mặc dù là ánh trăng sáng trong lòng nam chính, là nữ thần không ai có thể sánh được trong lòng độc giả, được công nhận là nữ chính cũng không ai có ý kiến gì.

Thế nhưng! Nàng chết! Nàng bị tên tác giả thối tha viết chết!!!

Đã chết bao nhiêu năm rồi!

Người bình thường thì cũng đã thịt nát xương tan rồi!!!

Hoàn mẹ nó hồn đan cái *beep*!!!

Hoàn cái *beep beep* nhà ông ấy!!!

Tác giả, ông viết như vậy lương tâm không cảm thấy có lỗi sao???

Không! Thấy! Có! Lỗi! Sao!!!

Hơn nữa, nếu nam chính đã phóng đảng như vậy, vì cái quái gì lại còn phải mô tả dáng vẻ hãn thật thâm tình? Thực sự không thể hiểu nổi!!!

Sau khi Tiêu Dư An nhìn thấy đoạn bình luận này, suy tư một hồi, sau đó nêu ra cảm nghĩ của mình.

[Chắc hẳn nam chính chỉ ái mộ công chúa Bắc quốc mà thôi, thế nhưng công chúa Bắc quốc không chỉ vì hắn mà tự sát, lại còn đến chết cũng không chấp nhận tình cảm của hắn. Cho nên nam chính mới trở nên phóng dãng như vậy? Nếu như công chúa Bắc quốc đối với hắn có một chút tình yêu, tôi cảm thấy hắn nhất định sẽ thâm tình với nàng cả đời.]

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 4

Thân thể của Tiêu Dư An càng ngày càng kém, hãn cũng không định sẽ dùng trị liệu sang quý để kéo dài sinh mệnh của mình. Hãn nặc danh quyên góp một số tiền cho bệnh viện, phần còn lại toàn bộ chuyển đến tài khoản của một người.

Sau khi làm xong tất cả, Tiêu Dư An lặng lẽ xuất viện, đi tới một viện điều dưỡng ở ngoại thành.

Đây là một viện điều dưỡng tương đối xa hoa, ngay cả một số nhà giàu có cũng khó có thể kham nổi chi phí ở đây. Đúng là làm cho người ta vô cùng cảm khái, chủ nghĩa tư bản thật hắc ám, trên tay lây nhiễm toàn bộ đều là máu tươi của người dân lao động.

Tiêu Dư An ngựa quen đường cũ đi đến một gian phòng xa hoa trong viện điều dưỡng.

Một cô hộ lý từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Tiêu Dư An thoáng có chút kinh ngạc:

“Tiêu tiên sinh?”

“Hôm nay tâm tình nó có tốt không?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Cũng tạm được.”

“Vậy sao? Vậy thì tốt rồi.”

“Tiêu tiên sinh, ngài muốn vào thăm cậu ấy một chút không?”

“Ừm, làm phiền cô dặn những người khác, tạm thời đừng vào đây, dù có nghe thấy tiếng vang gì cũng không cần để ý.”

“Vâng vâng.” – Cô hộ lý gật gật đầu, uyển chuyển nhẹ nhàng rời đi.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, lấy di động ra nhìn qua.

Ừm, mọi việc ở công ty đã giải quyết xong, di thư cũng đã chuẩn bị tốt.

Đang lúc Tiêu Dư An chuẩn bị cất di động đi thì trên trang web tiểu thuyết đột nhiên nhảy ra một tin nhắn.

Tiêu Dư An cảm thấy có thể là vì mình đăng bình luận kia cho nên mới có người tìm đến tranh luận, nếu như là ngày thường, hẳn nhất định sẽ không thèm liếc mắt một cái.

Nhưng mà, hôm nay không phải ngày thường, hẳn vậy mà thuận theo sự tò mò của mình, mở ra đọc.

Vậy mà không phải là bình luận chửi mắng.

Không những không phải bình luận chửi mắng, hơn nữa người gửi tin cùng với nội dung của nó cũng khiến Tiêu Dư An kinh ngạc không thôi.

Tin nhắn này là do tác giả gửi tới, nội dung chỉ có một câu ngắn.

Chỉ có cậu hiểu hẳn.

Tôi hiểu hẳn?

Tiêu Dư An nghi hoặc, hiểu ai? Nam chính sao?

Nghi hoặc qua đi, Tiêu Dư An cất di động, đẩy cửa ra đi vào phòng.

Căn phòng rộng rãi sáng ngời, màn cửa cửa sổ sát đất theo gió nhẹ nhàng đung đưa, ở chính giữa phòng có một cậu trai trẻ tuổi ngồi trên xe lăn đang dùng tay tóm cổ một con mèo, ấn nó vào trong bể cá vàng.

Cậu ta mặt vô biểu tình nhìn con mèo vì sặc nước mà thống khổ điên cuồng giãy giụa, nghe thấy tiếng động cũng không thèm ngẩng đầu lên.

“Em đang làm cái gì?” – Tiêu Dư An đi đến bên cạnh cậu trai hỏi.

“Hộ lý nói nó thích cá, nhưng mà cá ở trong nước, cho nên tôi đang giúp nó.” – Ngữ điệu của cậu trai không hề có chút phật phòng nào.

“Vậy sao...” – Tiêu Dư An nhẹ giọng lẩm bẫm – “Đúng rồi, anh phải đi.”

Cậu trai đột nhiên cả người run lên, cậu nhìn về phía Tiêu Dư An nhẹ buông tay, con mèo vội vàng ra sức bỏ chạy khiến cho nước văng tung tóe trên sàn.

“Anh muốn đi bao lâu?” – Cậu trai hỏi.

“Cả đời cũng không quay lại.” – Tiêu Dư An trả lời.

Cậu trai gật gật đầu, điều khiển xe lăn đi tới bàn trà, duỗi tay cầm lấy một cái ly trên bàn, hung hăng ném về phía Tiêu Dư An.

Cái ly chuẩn xác nện lên trán Tiêu Dư An, cùng với tiếng cái ly vỡ vụn là một trận đau nhức ủa tới.

Tiêu Dư An bị ném đến ngêng đầu, sau đó theo bản năng đưa tay che lấy trán, máu tươi trào ra theo kẽ ngón tay đem toàn bộ khung cảnh trước mắt h lẫn biến thành một mảnh tanh hồng.

“Anh có còn nhớ mình đã nói những gì trước mộ của mẹ không?” – Cậu trai hỏi.

“Ừ, anh nhớ.” – Tiêu Dư An hít vào một hơi, muốn giảm bớt đau nhức cùng choáng váng.

“Anh đã nói những gì!!!” – Cậu trai đột nhiên gào lên.

“Anh nói sẽ thay mẹ chăm sóc em cả đời.”

“Còn gì nữa!!!”

“Nếu như không làm được, anh sẽ đi tìm chết...”

“VẬY anh đi chết đi.”

“Anh... anh đem tài sản đều chuyển đến tài khoản của em, em...”

“Đi chết đi! Đi chết đi!”

“Em nhất định phải chăm sóc tốt chính mình. Thực xin lỗi.”

“Câm miệng! Mau chết đi cho tôi!”

“Được.” – Tiêu Dư An đi đến trước cửa sổ sát đất, mở cửa sổ ra, sau đó từ năm tầng lầu thả người nhảy xuống.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 5

Tiêu Dư An nhìn lùa mỏng cùng với hương khói lất phất trong phòng đến phát ngốc, hần hơi hơi cúi đầu, phát hiện mình đang nằm trong một ổ chăn mềm mại, bên dưới là đệm thêu một con kim long uy phong lẫm lẫm, miệng phun long tức, dương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

Tiêu Dư An chống thân thể ngồi dậy, một đầu tóc đen như thác nước phiêu tán rủ xuống vai.

A?

Tiêu Dư An nắm tóc giật giật.

Aa!!! Đau.

Hắn nhanh chóng tự hỏi, sau đó nghi ngờ nghi.

Chính mình như này là trọng sinh?

Nắp quan tài của Marx còn giữ nổi sao?*

*(Câu này ý nói đến mấy cái hành động xảy ra quá mức phi lý khiến cho người chết nằm trong quan tài rồi cũng chịu không nổi phải bật nắp mà ra ấy. Toi không muốn thay đổi câu gốc nên cứ để nguyên rồi chú thích thôi.)

“Hoàng thượng, ngài tỉnh rồi? Để nô tỳ hầu hạ ngài thay y phục.” – Từ ngoài điện, một nữ tử trẻ tuổi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trên đầu búi tóc

lưu vân cài trâm đồng màu xanh, mặc tổ y, trong tay bưng dụng cụ để chải đầu rửa mặt.

Hoàng thượng?

Tiêu Dư An có chút tiếc hận, hăn vất vả lắm mới xuyên qua, vậy mà lại xuyên đến hiện thực hương, không thể cảm thụ được chút sung sướng của việc tu chân thoát ly thế tục.

Tuy rằng Marx khóc đến choáng váng nhưng mà Isaac Newton coi như cũng tạm yên tâm ha.**

**(Câu này: ảnh xuyên không => phi thực tế => Marx khóc. Nhưng ảnh xuyên đến không phải là thế giới tu chân, phi kiếm bay vèo vèo, vẫn chịu lực vạn vật hấp dẫn => Newton yên tâm:v. Chẳng biết mình hiểu đúng không.)

“Thế gian này có thần tiên hay yêu quái gì đó không?” – Tiêu Dư An hỏi.

Nữ tử sửng sốt – “Hoàng thượng? Ngài muốn tế bái sao?”

Ồ, cũng không phải là huyền huyền giả thiết.

Tiêu Dư An lộ ra biểu tình tiếc nuối.

“Hoàng thượng, tiên đến đã đã quy thiên nhiều ngày, ngài cũng đừng thương tâm nữa, phải để ý đừng để sinh bệnh hại thân.” – Thị nữ xem mặt đoán ý, ôn nhu trấn an Tiêu Dư An.

Hừm? Vậy là mình đây xuyên vào một vị quân vương mới vừa kế vị không lâu sao?

“Có gương không?” – Tiêu Dư An hỏi.

Thị nữ lập tức bưng tới một cái gương đồng, cúi đầu quỳ gối ở trước giường đưa cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nhận lấy, soi soi.

Oa, thật đẹp, thanh tú tuấn dật, mặt mày như họa, da trắng khuôn mặt đẹp, mắt sáng môi hồng, thực sự là tuổi trẻ mỹ diệu, không gì sánh được.

Tiêu Dư An thâm than một chút, ở trong lòng mà tự đặt biệt hiệu cho mình.

Quân vương thiếu niên.

Loại quân vương như thế này, hoặc là không nắm binh quyền trong tay, mẫu thân hoặc thúc phụ chấp chính, chính mình trở thành con rối, hoặc là tuổi trẻ làm bậy, ngày ngày xa xỉ thối nát, không hiểu chấp chính.

Bất kể là loại nào thì lúc mình xuyên vào, đường đi ban đầu cũng đều không dễ.

Có điều, số trời đã định, từ trong vô vàn người đạt được cơ hội xuyên qua, nếu như không phải làm vai chính, hẳn là ông trời cũng không sắp xếp cho mình làm người qua đường Giáp nào đó đâu nhỉ.

Tiêu Dư An đột nhiên hứng thú bưng bưng.

“Người tên là gì?” – Tiêu Dư An hỏi thị nữ.

Thị nữ tuy rằng hơi nghi hoặc nhưng vẫn tất cung tất kính trả lời – “Tỳ nữ Hồng Tụ.”

“Hồng...”

Gì?

Từ từ, cái tên này, sao lại quen tai thế nhỉ?

Quân vương thiếu niên? Tiên đế qua đời?

Tiêu Dư An do dự mấy lần, mang theo thăm dò hỏi: “Vĩnh Ninh công chúa gần đây đang làm gì?”

“Hoàng thượng.” – Hồng Tụ quỳ trên mặt đất, cúi đầu – “Nô tỳ nghe nói công chúa gần đây đang học cầm kỳ.”

Vừa nãy còn cảm thấy thỏa thuê mãn nguyện, hiện tại nghe xong Tiêu Dư An trực tiếp nằm ngay đơ trên giường, bắt đầu cảm thấy cuộc sống không còn gì luyến tiếc nữa.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng, người làm sao vậy? Người thấy nơi nào không thoải mái? Hoàng thượng?” – Hồng Tụ bị dọa nhảy dựng, hoảng loạn hỏi.

“Cuộc sống bóp cổ ta, sau đó tát cho ta một cái thật đau.”

“A?”

“Ta biết, một người dũng sĩ chân chính là phải có gan đối diện với nhân sinh thảm đạm, phải có gan nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa trước mắt.”

“Hoàng, hoàng thượng?”

“Thế nhưng, chăn à, mày đem tao phong ấn lại đi, cái thế giới coi trọng vật chất này, nhân tâm bất cố***, chỉ còn có ổ chăn mày là còn một chút ấm áp thôi.”

***(Câu này đại ý là con người bây giờ không còn như cổ nhân ngày xưa, thuần phác đôn hậu. Cứ hiểu đại khái vậy thôi nha, mình lười.)

“Hoàng thượng! Ngài rút cuộc bị làm sao vậy? Ta đi truyền thái y!” – Hồng Tụ sợ đến mức lão đảo bò lên, muốn hô to gọi người đến, thấy vậy Tiêu Dư An vội vã ngăn lại.

“Không sao, ta chỉ là đang trốn tránh hiện thực thôi.” – Tiêu Dư An hữu khí vô lực khoát khoát tay.

Hiện tại, Tiêu Dư An đã hoàn toàn hiểu, hẳn đây không phải là xuyên qua.

Hẳn đây là xuyên vào trong sách.

Xuyên vào chính cái bộ tiểu thuyết ngựa đực mà trước khi chết mình đã đọc “Tứ quốc sử truyện”.

Hồng Tụ ở trong sách chính là thiếp thân thị nữ của quân vương thiếu niên Bắc quốc, chính là người sau này sẽ bị nam chính từng đao từng đao xẻo thịt đến chết.

Tiêu Dư An mặc kệ Hồng Tụ đang hoảng loạn dò hỏi, trở mình quay mặt vào trong, ánh mắt tan rã nhìn vách tường.

Aiz... còn không bằng cho hẳn xuyên thành người qua đường Giáp. Một tổng tài hào hoa phong nhã như hẳn, còn chưa có gặp được nửa kia của tâm hồn đã bị bệnh nan y, như vậy còn chưa đủ khổ, kể quả xuyên qua lại còn phải xuyên thành vai phụ phản diện... Aiz, nhân sinh a, thê thê thảm thảm khiến người ta cỡ nào ưu tư.

Chỉnh lý tốt tư tưởng chán chường xong, Tiêu Dư An đứng dậy, hỏi Hồng Tụ đang hoang mang lo sợ: “Yến Hà Thanh đâu?”

“Hoàng thượng, nô tỳ... nô tỳ ngu dốt, chẳng hay người hoàng thượng nói là người phương nào?” – Hồng Tụ chân tay luống cuống, quỳ rạp xuống đất dập đầu.

Tiêu Dư An kéo nàng lên: “Chính là nam chính, không đúng, chính là hoàng tử Nam Yến quốc bị bắt làm tù binh. Hử? Vẫn chưa rõ sao? Chính là kẻ bị ba của ta, à không, chính là tên hoàng tử bị tiên đế diệt quốc bắt sống đem về Bắc quốc ấy.”

Hồng Tụ vẫn bày ra vẻ mặt mê man như cũ.

Tiêu Dư An cúi đầu suy tư một lát, sau đó nói: “Chính là tên hoàng tử mà ta muốn thu làm cấm luyện kia.”

Hồng Tụ bừng tỉnh đại ngộ: “A! Nô tỳ đã biết!”

Tiêu Dư An: “...”

Cho nên nhất định là phải nhắc đến cái giả thiết này thì mới có thể hiểu sao?

Sao tự nhiên lại cảm thấy ngày mình bị xẻo chết không còn xa nữa a.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 6

Hữu dũng vô mưu.

Đó là đánh giá của Tiêu Dư An dành cho tiên đế Bắc quốc.

Trong truyện, toàn bộ điểm kỹ năng của tiên đế Bắc quốc đều cộng hết vào vận khí. Khi đó Bắc quốc mấy năm liên tục được mùa, dân giàu nước mạnh, vì thế tiên đế Bắc quốc liền nổi lên dã tâm, tấn công Nam Yến quốc.

Cũng vào lúc đó, Nam Yến quốc mấy năm liên tục thiên tai, quân vương băng hà, quả thực thảm không chịu được. Vì thế tiên đế Bắc quốc nhân lúc nhà người ta không có người liền đánh vào, một lần hành động công phá Nam Yến quốc, bắt hoàng tử, cướp tài vật, cát cứ mảnh thổ địa này.

Nhưng mà.

Vị tiên đế này, thiện chiến anh dũng nhưng lại không quan tâm gì đến quản lý, đánh giặc xong liền vợ vét tài vật, bắt người trói lại rồi vỗ mông về nhà.

Về! Nhà!

Đại ca à, Armstrong bay ba mươi tám vạn nghìn mét lên mặt trăng cũng biết cầm một á cờ lên đó, ông thì sao, hao hết tâm tư đánh nước người ta xong ngay cả lá cờ cũng không thèm cầm??

Cái tinh túy của việc chỉ biết giương cung bắn đại điều này của ông thực sự là phát huy vô cùng hoàn mỹ.*

*(chỉ biết giương cung bắn đại điều, đại khái là chỉ biết dùng sức mạnh, không dùng đầu óc.)

Sau đó, Đông Ngô cũng nhân lúc Nam Yên quốc cháy nhà mà đi hôi của, cát cứ lấy một bộ phận, phần quốc thổ còn dư lại thì do thúc thúc của nam chính miễn cưỡng duy trì chính quyền.

Mà tiên đế Bắc quốc, sau khi đánh thắng trận thì ngày đêm sinh ca, hoang dâm vô độ, ngày ngày tiêu xài quốc khố, cuối cùng uống đến high, uống đến chết luôn.

Rất nhanh sau đó thái tử lên kế vị, quân vương thiếu niên từ nhỏ chứng kiến bộ dáng trị quốc hoang dâm của tiên đế, dĩ nhiên cũng trở thành một kẻ chẳng làm nên trò trống gì.

Có thể dễ dàng thấy được, Bắc quốc chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã bị nam chính đánh hạ cũng phải không phải là chuyện bất thành linh gì, nằm tai họa đã sớm được gieo giống từ hai đời rồi.

Tiêu Dư An vội vã đi vào lao ngục trong cung, phía sau cánh cửa sắt dày truyền đến từng mùi tanh hôi hư thối khiến người ta gay mũi.

Ngục tốt hiển nhiên không nghĩ đến hoàng thượng sẽ đến một nơi như thế này, sợ tới mức hai đùi run rẩy, quỳ rạp xuống đất, trong lòng không yên.

“Hoàng thượng, thân thể ngài là kim long tôn quý, sao có thể đến nơi dơ bẩn như thế này, có chuyện gì cứ phân phó vi thần làm là được.” – Thị vệ bên người Tiêu Dư An quỳ xuống đất nói.

“Đều là được cấu tạo từ 23 bộ nhiễm sắc thể mà ra thôi, không cần phải phân ra ba bảy loại làm gì.” – Tiêu Dư An đối thị vệ nói lời thấm thía.

Thị vệ: “A?”

“Tri thức là thứ tốt.”

“A??”

“Cho nên chúng ta phải phản đối mê tín, tôn trọng khoa học.”

“A???”

“Không có gì, ta giỡn với người thôi.” – Tiêu Dư An mỉm cười với thị vệ vẫn còn đang không hiểu gì, sau đó bước vào cửa sắt.

Ba giây sau đã thấy hãn che mũi nhảy ra ngoài.

Quá... quá khó người, chờ thêm chút đã.

Không ngừng bị tra tấn vị giác, theo lý thuyết thì dưới áp lực sinh tồn người ta cũng sẽ từ từ thích nghi được, đợi đến lúc đã cảm thấy quen với cái mùi này, Tiêu Dư An lại đi vào lần nữa.

Phạm nhân bị giam trong này không nhiều lắm, hai bên nhà tù đều trống rỗng, Tiêu Dư An đi theo thị vệ tiến vào một gian lao phòng u ám, một đường đi đến chỗ sâu nhất, sau đó dừng lại trước cửa một phòng giam bình thường.

Thị vệ lấy chìa khóa, mở cửa nhà lao, động tác nhanh chóng trải một tầng rơm rạ sạch sẽ lên mặt đất, chỉ sợ sơ xuất làm bẩn giày Tiêu Dư An.

Tác phong làm việc quá tốt, Tiêu Dư An nhìn không được nhìn thị vệ nhiều thêm vài lần.

Một cỗ mùi máu tươi sộc thẳng vào mặt, ánh nến trong phòng giam rung rung vì bị dòng khí tạo ra trong lúc Tiêu Dư An đi vào thổi tới khiến cho phòng giam lúc sáng lúc tối.

Ở trong góc có một người đang ngồi tựa vào tường.

Trung y màu trắng của hắn đã sớm bị máu cùng với uế vật nhiễm bẩn, xích sắt thô dày khảm vào tay chân tạo ra miệng vết thương dữ tợn, ràng buộc nhất cử nhất động của hắn. Dưới lớp trung y rách còn ẩn ẩn thấy được huyết nhục mơ hồ, tóc hắn rối tung che khuất khuôn mặt, nhìn không rõ ngũ quan.

Nghe thấy tiếng vang, người ngồi trong góc cũng chưa từng nhúc nhích dù chỉ một chút.

Thế nhưng, bên dưới mái tóc che khuất khuôn mặt, một đôi mắt nhìn lên.

Tiêu Dư An nhìn đôi mắt ấy, chỉ thấy bên trong con ngươi tất cả đều là lạnh lùng, đậm mạc cùng quyết tuyệt.

Có những người thân ở nơi vinh hoa phú quý, ánh mắt lại tan rã không khác gì đã chết, mà ngược lại, có những người cho dù ở trong lao ngục dơ bẩn cũng không thể nào che dấu được cặp mắt sáng như sao trời, kiên định như kiếm.

Tiêu Dư An chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu được, nếu hôm nay chính mình không giết hắn, ngày sau, hắn nhất định sẽ giết mình.

Tiêu Dư An không nói một lời, rút cây kiếm đeo bên hông thị vệ ra, lưỡi dao sắc bén vang lên rung động khiến người trong ngục đại kinh thất sắc. Mà người nọ, cuối cùng cũng giật giật thân mình, nhưng chỉ là động tác rất nhỏ, đau đớn ngay sau đó đã khiến mày hắn nhăn lại.

Nhìn thật là thảm.

Tiêu Dư An nghĩ thầm, trong truyện miêu tả, dù thế nào thì cũng chỉ là câu chữ, hiện tại nhìn đến thảm trạng của nam chính như này, hẳn chỉ muốn nói.

Tác! Giả! Ông! Mẹ! Nó! Là! Đồ! Khốn! Nạn!

Đây chính là con trai ruột của ông đó, quá thảm rồi!

Tiêu Dư An nắm chặt chuôi kiếm, trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ cảm xúc khó tả.

Loại cảm xúc này, gọi là đau lòng.

Nếu muốn giết, thực sự rất đơn giản, thậm chí chưa chắc đã cần đến Tiêu Dư An tự mình ra tay. Người trước mắt hiện giờ hèn mọn như con kiến, muốn hủy thi diệt tích chẳng qua chỉ đơn giản như một cái búng tay, sau đó, thế gian liền không còn người tên là Yến Hà Thanh này nữa.

Nhưng mà, Tiêu Dư An không hạ thủ được.

Bỏ đi, dù sao mình cũng biết trước nội dung truyện rồi, nếu không đi theo con đường tìm chết của quân vương trẻ tuổi kia thì cũng chưa chắc sẽ bị diệt quốc.

Nếu thực sự không được nữa, thế thì theo hướng gió, thừa dịp nam chính còn đang ở Bắc quốc thì đối xử với hắn thật tốt, sủng hắn lên trời, chắc có lẽ thì là mà có thể xoát được chút hảo cảm, may ra sau này còn được toàn thân?

Kẻ chỉ cầu chết được toàn thân Tiêu Dư An than một tiếng, đem kiếm trả lại cho thị vệ.

Có điều, Tiêu Dư An cũng không định rời đi dễ dàng như vậy.

Trong truyện miêu tả dung mạo của nam chính đẹp trai đến mức khiến người ta phải giật mình, Tiêu Dư An thực sự tò mò, tiến lên vài bước, nửa quỳ ở trước mặt người nọ, duỗi tay ý đồ muốn vén mái tóc trước mặt người nọ lên.

Chỉ trong chớp mắt lúc Tiêu Dư An đưa tay ra, Yến Hà Thanh đột nhiên quay đầu hung hăng cắn lên bàn tay của Tiêu Dư An.

Tự nhiên bị cắn khiến Tiêu Dư An ngây ngẩn cả người.

Người trước mặt cắn bản không có chút khí lực, tuy rằng cắn đến Tiêu Dư An đau nhức nhưng lại không thấy máu.

Cũng bởi vì vấn đề vị trí, ngực tốt cùng thị vệ đứng đằng sau chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Tiêu Dư An, hoàn toàn không phát hiện việc hấn bị cắn.

Tiêu Dư An đợi một hồi, phát hiện Yến Hà Thanh còn chưa có ý định nhả ra, bất đắc dĩ nói: “Còn chưa hết giận sao?”

Tiêu Dư An nghĩ, chắc vừa rồi hấn bị mình cầm kiếm chỉ vào cho nên mới có phản ứng như vậy.

“Đau đau đau.” – Tiêu Dư An nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Nhả ra đi, cứ để như vậy lâu thị vệ sẽ nghi ngờ.”

Yến Hà Thanh bị thái độ ôn tồn của Tiêu Dư An làm cho ngốc luôn, ngờ ngác nhả ra.

Tiêu Dư An xoa xoa dấu răng trên mu bàn, đem bàn tay giấu vào trong tay áo, đứng lên cùng ngực tốt và thị vệ nói: “Đem hấn thả ra, sau đó đưa đi thái y bên kia trị thương, thị thương cho tốt.”

Nói xong Tiêu Dư An xoay người đi ra khỏi đại lao.

Đêm lãng sao thưa, sau một hồi lãn lộn, Tiêu Dư An cũng về tới tẩm cung.

Thấy Tiêu Dư An lây nhiễm một thân mùi máu tươi từ lao ngục đi ra, thị nữ thiếp thân Hồng Tụ vội vàng hầu hạ hẩn đi tắm.

Ở trong bể tắm nước nóng, ngâm đến mức hoa mắt chóng mặt, Tiêu Dư An mơ mơ màng màng nghe Hồng Tụ hỏi gì đó, hẩn không để ý, thuận miệng ừ một tiếng, lại ngâm thêm nửa canh giờ nữa mới đi ra.

Chờ Tiêu Dư An ngâm nước nóng xong, Hồng Tụ thật cẩn thận hầu hạ hẩn mặc quần áo.

Tiêu Dư An nhớ rõ, trong truyện gốc, Hồng Tụ làm người lanh lợi, rất biết cách xem sắc mặt, rất hiểu ý của quân vương thiếu niên kia, cho nên cũng trở thành tâm phúc bên cạnh hẩn.

Nhưng bên cạnh đó, nàng cũng là một nữ tử tàn nhẫn độc ác. Nàng phụ trách quản lý nhóm cấm luyện của quân vương, đối với những nam sủng đó, nàng chưa từng có nửa phần lưu tình, nếu có người hầu hạ quân vương không tốt, vậy thì bị đánh đến da tróc thịt bong cũng coi như là nhẹ rồi.

Tiêu Dư An nhìn nữ tử điềm tĩnh trước mắt đang nghiêm túc giúp mình mặc quần áo, dù có thể nào cũng không thể đem những gì viết trong sách kia liên tưởng đến trên người nàng.

Hồng Tụ ở trong sách, kết cục là gì?

Tiêu Dư An cúi đầu trầm tư, vẫn còn chưa nhớ ra thì đã nghe tiếng gọi của Hồng Tụ bên tai: “Hoàng thượng, nên đi ngủ rồi.”

“Ừ, được.” – Tiêu Dư An phục hồi tinh thần, đem vấn đề này vứt ra sau đầu.

Sau khi trở về tẩm cung, Hồng Tụ không theo hắc đi vào mà nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tẩm cung không thắp nến, Tiêu Dư An đợi đến khi mắt mình đã thích ứng được bóng tối mới nường theo ánh trăng xuyên qua khe trạm rộng của cửa sổ đi tới bên giường.

Không gian yên ắng, khói từ huân hương nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí. Trong hoàn cảnh này, Tiêu Dư An hoàn toàn không nghĩ tới, trên giường hắc còn có thêm một người.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 7

Trong truyện tổng tài, khi có em gái ấm áp mềm mại chủ động nhào vào lòng, nhóm bá đạo tổng tài đương nhiên sẽ nhanh chóng ôm lấy, tà mị cười: “Tiểu yêu tinh, đây là do em chủ động.”

Mà Tiêu Dư An, một tổng tài, thời điểm cảm nhận được có người nhào tới, còn chủ động bắt đầu cởi quần áo của mình.

Hắn!

Hắn xoay người một cái, sau đó làm một động tác rất tiêu chuẩn, bắt lấy tay người nọ, tay còn lại ấn đầu, đem người ta quật ngã.

Quật ngã!

Sau khi quật ngã được người rồi, phản ứng đầu tiên chính là...

Cảm thấy con đường trở thành một tổng tài bá đạo đã hết cách cứu vãn!

Người bị hắn quật ngã cũng sửng sốt, thanh âm mang theo sợ hãi, nước mắt khóc: “Hoàng thượng, hoàng thượng, nhẹ một chút có được không?”

Âm thanh này, thật nhẹ, thật mềm, thật đáng yêu.

Vậy mà, lại là âm thanh của một cậu trai!

Tiêu Dư An vội vàng buông người ra: “Xin lỗi, xin lỗi, người làm ta sợ muốn chết.”

Cậu trai kia thoáng cuộn tròn: “Nô, nô tài không phải cố ý, hoàng thượng ngài đừng nổi giận.”

Tiêu Dư An ôm đầu.

Hắn đột nhiên nhớ tới hai việc.

Thứ nhất, cái tên quân vương này, mẹ nó, là đoạn tụ!

Thứ hai, lúc này tắm rửa Hồng Tụ có hỏi qua buổi tối có cần người thị tắm không!

Cậu trai thấy Tiêu Dư An nửa ngày không nói lời nào thì nghĩ rằng hắn nổi giận, hoang mang rối loạn từ trên giường lấy ra một sợi dây thừng: “Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận, ngài đem nô tài trói lại đi, lần trước hoàng thượng không phải nói muốn dùng thước đánh nô tài đó sao? Lần này nô tài đã chuẩn bị thước đem tới rồi, hoàng thượng?”

Đầu Tiêu Dư An lại càng đau.

Hắn biết tên quân vương thiếu niên này là một thằng đoạn tụ, nhưng mà hắn không ngờ, nó còn là một thằng S!

Lại còn mang cái bộ dáng tuyệt mỹ như này, là thân thụ tâm công sao! Đây là cỡ nào khiêu chiến vận mệnh! Là cỡ nào có biện pháp! Là cỡ nào nổi trội khác người!

Thái độ kỳ lạ của Tiêu Dư An khiến cho cậu trai luống cuống, cậu tự kéo xuống áo mình, đột nhiên dùng cả hai tay hai chân quấn lấy Tiêu Dư An, quần áo rơi xuống cổ tay cậu, vai và bộ ngực trơn bóng hoàn toàn lộ ra,

thanh âm cậu run run: “Hoàng thượng, nô tài muốn... muốn, van cầu người, cho nô tài đi.”

Tiêu Dư An đè lại đôi tay đang lộn xộn trên người mình, hơi hơi mỉm cười: “Không cho không cho, sẽ không cho.”

Cậu trai lập tức ngậy ngốc, kinh hoàng thất thố, biểu tình có chút tan vỡ.

“Ừm? Cuối cùng cũng bình tĩnh rồi sao?” – Tiêu Dư An giống như một người anh trai tốt, dịu dàng xoa xoa đầu cậu nhóc, sau đó thò tay kéo quần áo của cậu mặc vào.

Cậu còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị biểu tình dị thường của Tiêu Dư An dọa sợ khiến cho cứng còng tại chỗ.

“Hong Tụ, Hong Tụ.” – Tiêu Dư An cao giọng gọi hai tiếng, ngoài cửa tấm cung nhoáng lên ánh nến, Hong Tụ theo tiếng gọi đẩy cửa đi vào.

Hong Tụ đem đèn ở bốn phía châm lên, tấm cung lập tức sáng ngời, sau đó nàng tắt cung tắt kính quỳ gối trước giường hỏi: “Hoàng thượng, sao vậy? Nô tài này không hầu hạ ngài thoải mái sao?”

Tiêu Dư An cảm thấy cậu trai bên cạnh mình rõ ràng co rúm lại một chút: “Không phải, hẳn làm khá tốt, do ta đột nhiên không có hứng thú nữa, người dẫn hẳn về đi, nhớ thưởng cho hẳn.”

Hong Tụ gật gật đầu, một lần nữa hầu hạ Tiêu Dư An nằm xuống, sau đó thổi tắt nến đem cậu trai rời đi.

Bốn phía lại lâm vào yên tĩnh, Tiêu Dư An nhắm mắt lại lại đột nhiên mở ra, theo bản năng sờ sờ bên gối muốn lấy di động, sờ một hồi mới nhớ ra, lại yên lặng thu tay về.

Tiêu Dư An hẳn có tật xấu.

Lúc đi ngủ, bên người nhất định phải có tiếng hít thở của người khác. Ở hiện đại, Tiêu Dư An có thể dùng di động ghi âm lại rồi mở ra, nhưng mà ở hiện tại, hẳn là không biết phải làm thế nào.

Ý đồ đi vào giấc ngủ thất bại, Tiêu Dư An nặng nề thở dài, ngồi dậy xoa xoa huyết thái dương, sau khi nhẹ xoa xong, hẳn quyết định ra ngoài đi dạo.

Cửa chính trong tấm cung của hoàng thượng đều có trọng binh canh gác, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Tiêu Dư An quyết định leo cửa sổ đi.

Sau đó, hai thị vệ gác ngoài cửa sổ trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy một người từ cửa sổ tấm cung nhảy ra, lại còn ở trên cỏ lăn một vòng mới giữ vững thân hình.

Hai thị vệ nhanh chóng rút kiếm, đặt lên cổ người nọ.

Tiêu Dư An ngẩng đầu đối diện với hai gã thị vệ.

Kiếm trong tay thị vệ loảng xoảng rơi xuống đất.

...

Tiêu Dư An đứng lên, bình tĩnh mà gỡ cỏ dại trên đầu xuống, sau đó vỗ vỗ vai thị vệ: “Các đồng chí, vất vả, thì ra cửa sổ cũng có người canh nha.”

Thị vệ bị vỗ vai đầu gối mềm nhũn, bùm một tiếng quỳ xuống.

Tiêu Dư An kéo người lên hỏi: “Chỗ nào có ít thị vệ?”

Thị vệ run run rẩy rẩy chỉ một con đường đá nhỏ phía nam.

Tiêu Dư An vừa lòng gật gật đầu, đôi tay chắp ở sau lưng, hướng đường đá nhỏ đi tới.

Thị vệ vội vàng hô to: “Hoàng thượng, đêm đã khuya, ngài một mình...”
(1)

“Thân vô thái phượng song phi dực, một mình lang thang tự mình vui”

“Thế...” (2)

“Thương cảm Hàn Dực dữ thanh minh, lời vô ích nói ít lại được không?”

“Nhưng...” (3)

“Nhưng sử Long thành phi tướng ở, nói thêm câu nữa ta đập người luôn đấy.”

** (Chú thích một chút: Anh An đang tự mình chơi đố thơ với bạn thị vệ, bắt đầu từ câu thị vệ hô to, cái này đọc raw sẽ thấy rõ hơn, chữ cuối trong câu (1) của bạn thị vệ là 身 – thân, ảnh nối bằng 身无彩凤双飞翼 – thân vô thái phượng song phi dực. Câu (2) 可 – Khả, ảnh nối bằng 可怜寒食与清明 Thương cảm Hàn Dực dữ thanh minh. Câu (3) 但 – nhưng, ảnh nối bằng 但使龙城飞将在 Nhưng sử Long thành phi tướng ở)

Sau khi dọa cho thị vệ không dám nói nữa, Tiêu Dư An nhìn không được cảm khái một tiếng: “Ba trăm bài thơ Đường, thực sự đều là kết tinh trí tuệ a.”

Nói xong Tiêu Dư An khẽ cười đi mất lưu lại đám thị vệ xung quanh mờ mịt: “Ba trăm bài thơ đường là cái gì...”

Thị vệ thực sự không lừa Tiêu Dư An, con đường nhỏ phía nam này quả thực không có người, một nửa ánh trăng hiện ra trong tầng mây, ánh sáng nhu hòa nhẹ nhàng tỏa xuống như một tầng sa mỏng phủ lên người Tiêu Dư An.

Lúc này, Bắc quốc đang là đầu mùa đông, gió lạnh se se, Tiêu Dư An mặc ít quần áo nên có chút chịu không nổi nên quyết định quay về. Đang lúc hăn xoay người chuẩn bị theo đường cũ trở lại thì bên tai truyền đến tiếng đàn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 8

Đêm khuya không ngủ lại chạy đi đánh đàn, nếu không phải có bệnh như mình thì cũng là nam chính nữ chính, dù không phải thì cũng là nhân vật bí hiểm cao thâm khó dò.

Tiếng đàn vang lên không dứt, Tiêu Dư An ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sao lấp lánh trên cao, vừa suy tư vừa hướng về phía tiếng đàn phát ra đi tới.

Nam chính Yến Hà Thanh không biết đánh đàn, cho nên người này là Vĩnh Ninh công chúa?

Chẳng lẽ Yến Hà Thanh bị thương, đau quá không ngủ được, lại không chịu nổi cô đơn tịch mịch nên chạy ra ngoài tản bộ, đúng lúc đó gặp được Vĩnh Ninh công chúa đêm khuya gảy đàn, hai người tại đình hóng gió gặp nhau, sau một cái liếc mắt đã định chung thân?

Không đúng, trong nguyên tác, hoàn cảnh hai người gặp nhau không phải như vậy.

Tiêu Dư An vạn phần tò mò, mắt thấy đình hóng gió đã gần ngay trước mắt, hăn ko cần thận giảm lên cành cây, phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

Tiếng đàn đột nhiên im bật, Tiêu Dư An trong lòng thầm “ây da” một tiếng, vài bước muốn đi qua, cũng ngay trong lúc đó gặp được một người vội vàng đi tới.

Người nọ đầu tiên là hô to một tiếng, sau khi nhìn thấy rõ mặt Tiêu Dư An thì quỳ mạnh xuống: “Hoàng thượng! Ngài sao lại, sao lại ở đây?”

Tiêu Dư An tập trung nhìn kỹ, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

Người này không phải Yến Hà Thanh, cũng không phải Vĩnh Ninh công chúa, nhưng mà Tiêu Dư An nhận ra hẳn.

Hắn chính là người vẫn luôn canh giữ bên cạnh Tiêu Dư An, cũng chính là thị vệ lúc ở trong nhà lao đã làm chủ trái rơm rạ sạch sẽ.

“Người lúc nãy đánh đàn là người?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Không phải tiểu nhân.” – Thị vệ hoảng loạn trả lời.

“Tiểu nhân cũng vì nghe thấy tiếng đàn nên mới đến đây nhìn thử, nhưng vẫn chưa thấy người nào khả nghi.”

Thanh âm thị vệ phát run, đôi tay gắt gao nắm chặt, ánh mắt hơi loạn chuyển.

Tiêu Dư An biết thị vệ đang nói dối, nhưng mà hắn lười truy cứu, so với tiếng đàn, hắn càng tò mò không biết người này là ai, đóng vai trò gì trong câu chuyện.

“Người tên là gì?”

Căn cứ vào tên để đoán tốt xấu, dù sao Tiêu Dư An hẳn cũng là người đã biết trước cốt truyện.

“Tên của tiểu nhân? Hoàng thượng ngài không phải biết...” – Trên mặt thị vệ lộ ra vẻ nghi hoặc, sau đó lại kịp thời dừng lại, thanh thanh giọng, tiếp tục trả lời – “Hồi hoàng thượng, tiểu nhân họ Dương, danh Liễu An.”

Tiêu Dư An nhẹ giọng lầm bầm: “Dương Liễu An...”

Dường như có một viên ngọc mềm mại lăn vào yết hầu hẳn, sau đó chui xuống, ép tới mức tâm Tiêu Dư An run lên.

Nam phụ trong truyện Tiêu Dư An không nhớ được mấy người, nhưng hẳn lại có ấn tượng sâu đậm với cái người tên Dương Liễu An này.

Bởi vì trong nguyên tác quân vương thiếu niên kia hảo long dương cho nên không tránh được việc bị các em gái độc giả đem ra YY, các loại tà giáo ở khu đồng nhân bay loạn đầy trời. Tuy rằng Tiêu Dư An không dạo qua khu đồng nhân văn, cũng chưa bao giờ đọc qua mấy cái đồng nhân đó, nhưng mà hẳn vẫn nhớ được là do có lần Dương Liễu An trở thành chủ đề bình luận siêu hot ở khu bình luận.

Dương Liễu An chết.

Vị thị vệ này làm người chính trực cương nghị, là một trong số ít những nhân vật không có cách nào coi thành vai ác ở bên cạnh quân vương thiếu niên. Sau khi quân vương thiếu niên thi hành hàng loạt những chính sách tàn bạo khiến cho dân chúng phẫn nộ, trong một lần du ngoạn ngẫu nhiên gặp phải ám sát, Dương Liễu An liều chết hộ chủ, cuối cùng chết thảm dưới lưỡi đao sắc bén, kết quả là chết không toàn thân.

Tuy rằng Tiêu Dư An không biết bản thân mình xuyên vào có làm thay đổi nguyên tác hay không, nhưng mà sự trung thành và tận tâm của thị vệ này đối với quân vương thiếu niên là không thể nghi ngờ.

Tâm tình Tiêu Dư An phức tạp nhìn nhìn Dương Liễu An, duỗi tay đem hẳn kéo lên: “Đừng quỳ.”

Dương Liễu An tạ chủ long ân xong đứng lên: “Hoàng thượng, ngài muốn đi đâu, tiểu nhân bồi ngài.”

“Không đi nữa, quá lạnh, trở về thôi.” – Tiêu Dư An nói.

Dương Liễu An không nói hai lời liền cởi áo khoác của mình xuống.

Tiêu Dư An vội vàng ngăn cản: “Chỉ có một đoạn đường, đi một chút là ấm lên thôi.”

Trên mặt Dương Liễu An lộ vẻ do dự nhưng cũng không kiên trì, chỉ đi một lúc hai người đã về tới tâm cung. Tiêu Dư An đột nhiên nhớ tới gì đó, gật đầu nói với Dương Liễu An: “Đúng rồi, ngày mai người giúp ta đi xem thử xem thương thế của Nam Yến quốc hoàng tử thế nào.”

“Tuân chỉ.” – Dương Liễu An ôm quyền.

Tiêu Dư An gật gù đầu, vòng ra phía sau tâm cung đến trước cửa sổ. Hai gã thị vệ vẫn đang ngơ ngác đứng canh, thấy Tiêu Dư An trở về cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Các đồng chí vất vả rồi, đều đi nghỉ hết đi.” – Tiêu Dư An phất phất ống tay áo, dưới biểu tình trợn mắt há mồm của ba gã thị vệ, lại leo cửa sổ vào phòng.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 9

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Hồng Tụ đến giúp Tiêu Dư An rửa mặt thay quần áo thì phát hiện hãn giống như đầu gỗ ngòì ở trên giường, hai mắt nhìn đăm đăm, quầng thâm rất đậm.

“Hoàng thượng?” – Hồng Tụ sợ tới mức bồn nước trong tay cũng muốn rớt xuống.

Tiêu Dư An phục hồi tinh thần lại: “A?”

“Hoàng thượng ngài làm sao vậy? Không ngủ ngon sao?” – Hồng Tụ lo lắng hỏi.

Tiêu Dư An nào phải ngủ không ngon, hãn đây là hoàn toàn không ngủ được.

Không có biện pháp, bên cạnh không có tiếng hít thở, hãn hoàn toàn không có cách nào ngủ được.

Thức đêm hại thân, Tiêu Dư An xoa xoa huyết thái dương, đứng dậy để Hồng Tụ giúp mình thay quần áo.

Tiêu Dư An là một người rất biết cách điều tiết tâm tình, thức trắng một đêm khiến trong lòng hãn ghen muốn chết, vì thế hãn quyết định tìm việc gì đó làm để phân tán cái sự bức bối trong lòng. Ví dụ như đi thăm nam

chính, hoặc là đi nhìn nữ chủ chẳng hạn, cảm thụ một chút xem cảm giác đắm chìm trong ánh sáng của nhân vật chính là như thế nào.

Nam chính Yến Hà Thanh đang ở thái y viện trị thương, ăn xong bữa sáng, Tiêu Dư An liền sung sướng chạy về hướng thái y viện.

Trời vừa mới sáng, canh giờ còn sớm, buổi sáng đầu mùa đông lạnh lẽo bức người, bên trong thái y viện mùi thuốc tràn ngập, ở trung tâm viện, có một lão thái y bọc áo choàng thật dày ngồi sau quầy thuốc gật gù buồn ngủ.

Nghe thấy tiếng vang, lão thái y ngẩng đầu lên, nhìn thấy người tới là Tiêu Dư An thì vội vàng quỳ xuống hô to hoàng thượng.

Lão thái y quỳ xuống, tay già chân yếu vang lên từng tiếng răng rắc, dọa Tiêu Dư An sợ hết hồn, vội vàng tới nâng ông dậy: “Người ngày hôm qua đem từ trong nhà lao tới đâu rồi?”

“Hồi hoàng thượng, đang ở phòng trong, vừa mới uống ma phí tán, hẳn là đã ngủ say rồi.” – Lão thái y trả lời.

“Mang ta đi nhìn xem.”

Lão thái y liếc mắt thấy một đám thị vệ thị nữ theo sau Tiêu Dư An, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khó xử: “Hoàng thượng, gian phòng bên trong nhỏ, chỉ sợ không chứa được nhiều người như vậy.”

Tiêu Dư An chỉ vào Hồng Tụ và Dương Liễu An nói: “Chỉ dẫn theo hai người này.”

Lão thái y không dám chậm trễ nữa, vội vàng dẫn ba người đi vào phòng trong.

Gian phòng bên trong này quả nhiên rất nhỏ, một cái giường thôi đã mơ hồ chiếm toàn bộ căn phòng, mà trên giường hiện đang nằm một người,

Tiêu Dư An kiềm chế nội tâm kích động, chậm rãi đi qua.

Là nam chính đó, là Yến Hà Thanh đó, đêm ngự mười nữ, không cần phải tán em gái cũng tự đổ, ra đườn đi dạo chút là em gái nhào vào tới tấp, là người mà em gái trong toàn thiên hạ này đều yêu. Nam! Chính!

Nhưng mà khi nhìn thấy mặt người nọ, Tiêu Dư An lại ngây ngẩn cả người.

Người trước mặt đã không còn bộ dáng chật vật như khi ở trong lao ngục, quần áo cũng đã đổi một bộ sạch sẽ, tay chân được quấn băng gạc cầm máu, cả người nhìn nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn. Thế nhưng không hiểu sao trên mặt hắn lại trét một tầng nhọ nôi, không có cách nào nhìn rõ được dung mạo thật.

Lão thái y thấy Tiêu Dư An nghi hoặc thì vội vàng giải thích: “Cái này là do người này thà chết cũng đòi phải bơi.”

Tiêu Dư An nhớ lại một chút nguyên tác, cuối cùng cũng hiểu ra.

Trong nguyên tác, quân vương thiếu niên cũng giống Tiêu Dư An, đem Yến Hà Thanh thả ra khỏi đại lao. Yến Hà Thanh biết được ý đồ của quân vương cho nên kiên trì dùng nhọ nôi bôi lên để che dấu dung mạo. Có một ngày, quân vương thiếu niên đột nhiên nhớ tới có một người là Yến Hà Thanh, tò mò đi xem, sau khi thấy khuôn mặt đen như mặt quỷ kia của hắn thì đâm ra chán ghét, vì thế không bao giờ hỏi đến chuyện của Yến Hà Thanh nữa.

Cũng chính vì vậy cho nên Yến Hà Thanh mới tránh được kiếp trở thành cấm luyện.

Hồng Tụ vẫn lạnh lợi như vậy, thấy trên mặt Tiêu Dư An lộ vẻ tiếc nuối liền nói: “Hoàng thượng, hay để ta đi lấy bồn nước đến lau sạch mặt của hắn?”

“Không cần, không sao đâu.” – Tiêu Dư An xua xua tay.

Dù sao cũng không vội, rồi cũng sẽ có lúc biết được Yến Hà Thanh trông như thế nào thôi.

Người trên giường, tuy rằng hơi khẽ cau mày, nhưng mà hô hấp đều đều, ổn định.

Tiêu Dư An nghĩ, có lẽ một hai năm sau, người đang ngủ an tường trước mắt này có thể sẽ đem mình sống sờ sờ cứ thế mà xẻo chết, nghĩ vậy trong lòng hẳn lại cảm khái không thôi, cảm khái xong lại cảm thấy bất mãn.

Vì cái quái gì hẳn ngủ ngon lành như vậy mà mình lại cả đêm không ngủ được.

Không sợ bị chia ít, chỉ sợ chia không đều, Tiêu Dư An không sợ chia không đều, chỉ sợ bị chia ít. Hẳn thở dài một hơi, nghĩ thầm, từ giờ trở đi nếu bên người không có tiếng hít thở...

Từ từ, tiếng hít thở?

Tiêu Dư An liếc nhìn Yến Hà Thanh đang ngủ say lại khoa tay múa chân so so độ lớn nhỏ của chiếc giường, vừa lòng gật đầu, sau đó đem Yến Hà Thanh đẩy đẩy vào bên trong, bản thân thì nằm xuống bên cạnh.

Hẳn nằm xuống!!!

Ba người bên cạnh ngậy người một giây, lão thái y thì sợ tới mức quỳ xuống trước mặt Tiêu Dư An: “Hoàng thượng?”

“Không cần phải ngạc nhiên như vậy, chưa thấy qua người mệt quá nằm xuống đất ngủ luôn sao?” – Tiêu Dư An tốt tính trấn an lão thái y.

Nội tâm lão thái y gào thét: Chưa thấy qua! Thật sự chưa thấy qua a!

“Hoàng thượng, này, này, này?” – Dương Liễu An cũng luống cuống tay chân.

Cũng may còn có một Hồng Tụ hiểu chuyện, nàng nâng lão thái y dậy, quay sang nói với Dương Liễu An: “Dương thị vệ, hôm qua hoàng thượng ngủ không ngon, lúc này mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một chút, người ra ngoài cửa canh chừng đi.”

Trong lòng Tiêu Dư An nhin không được cảm khái: Không hổ là thị nữ khâm điểm bên người quân vương thiếu niên, quá là thấu hiểu lòng người!

Dương Liễu An nhìn về phía Tiêu Dư An, thấy hấn gật gật đầu, vội nói một tiếng tuân chỉ rồi đi ra ngoài.

Hồng Tụ tùy tiện điều lão thái y đi làm việc khác, sau lại vừa giúp Tiêu Dư An cởi áo, chỉnh chăn đệm vừa khuyên nhủ: “Hoàng thượng, nơi này giường cứng, ngài muốn người này vì sao không cho người dẫn hấn đến tấm cung?”

Tiêu Dư An: “...”

...Cô nương! Ta sai rồi, ta thu hồi cái câu thấu hiểu lòng người kia! Ta thực sự chỉ muốn đơn thuần ngủ một giấc mà thôi, cầu người đừng có nhắc tới chuyện cảm luyến gì gì kia nữa! Đây chính là nam chính đó, xơ rở thì không những chỉ bị xẻo thịt thôi đâu, không chừng còn bị gọt thành cây gậy người luôn!

Tiêu Dư An có chút mệt tâm, tâm mệt thân thể cũng kéo theo đó mệt đến rã rời, lười chẳng muốn nói nữa, hấn dứt khoát nằm xuống giường nhắm mắt lại ngủ.

Hồng Tụ đại khái không nghĩ đến chuyện Tiêu Dư An thực sự chỉ đơn thuần muốn ngủ, thoáng há hốc mồm, sau đó vội thay hấn đắp kỹ chăn, lạng lẽ rời khỏi phòng.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 10

Ngủ một giấc tỉnh dậy đã qua giờ Ngọ, Tiêu Dư An thần thanh khí sáng ngồi dậy duỗi cái eo lưng biếng, xoa xoa cổ nhìn sang bên cạnh.

Tư thế nằm của Yến Hà Thanh đã từ nằm thẳng chuyển thành nằm nghiêng, đôi tay đặt ở trên gối, tuy rằng nhọ nôi bôi khắp mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra được ngũ quan tuấn đạt.

Tiêu Dư An không khỏi cảm khái một tiếng: Mẹ nó, nam chính lúc ngủ sao có thể vô hại, phúc hậu như vậy kia chứ!

Nếu như không phải Tiêu Dư An biết được cốt truyện, dù thế nào hẳn cũng không tin người trước mắt này về sau sẽ công phá Bắc quốc, huyết tẩy hoàng cung Bắc quốc.

Có lẽ là do gặp ác mộng, đôi tay Yến Hà Thanh đột nhiên gặt gao nắm chặt lại, mày nhíu chặt, đôi môi tái nhợt bắt đầu run rẩy.

Tiêu Dư An vội vàng duỗi tay vỗ vỗ hẳn: “Ôi, người anh em à, không sao đó chứ? Hào quang nhân vật chính của người đâu rồi? Không đem theo sao?”

Vỗ vỗ không thấy có có phản ứng, Tiêu Dư An lại phát hiện, Yến Hà Thanh phát sốt, đụng vào tay thấy nóng hổi.

“Nước...” – Thần trí Yến Hà Thanh không rõ, thấp giọng thì thào.

Tiêu Dư An vội vàng đứng dậy, ở trong phòng tìm một hời, không phụ công sức cực khổ của hần cuối cùng cũng tìm được bình nước cùng với chén sứ. Rót đầy chén nước đi đến bên giường, ôm Yến Hà Thanh dậy để hần dựa vào người mình, cẩn thận dứt nước cho hần.

Phông chừng nghe được tiếng động ở trong phòng, bên ngoài rất nhanh truyền đến tiếng gõ cửa, là lão thái y: “Hoàng thượng, người bệnh cần phải thay thuốc.”

Tiêu Dư An nói: “Vào đi.”

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lão thái y sợ tới mức thuốc trong tay toàn bộ rơi xuống đất.

Hồng Tụ theo sát đi vào, vừa nhìn thấy đã quỳnh lên, chỉ vài bước đã đi tới: “Hoàng thượng, ngài sao có thể làm loại chuyện vất vả thế này, để nô tỳ đến làm đi.”

“Không sao, dứt xong rồi.” – Tiêu Dư An buông chén sứ xuống, lại đỡ Yến Hà Thanh nằm lại trên giường, xoay người hỏi lão thái y: “Hần phát sốt, phải làm thế nào?”

Lão thái y run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất nhật thuốc, nghe Tiêu Dư An hỏi, ông vội vàng chấp tay đứng dậy: “Hồi hoàng thượng, không có gì đáng ngại, sẽ hết sốt nhanh thôi, sau khi hết sốt thì bệnh tình cơ bản cũng khỏi hần.”

“Vậy thì tốt.” – Tiêu Dư An gật đầu – “Vậy làm phiền ông chăm sóc hần cho tốt.”

Lão thái y nơm nớp lo sợ, gật đầu như già tói.

Ngủ đã đủ giấc, nam chính cũng đã xem qua, tâm tình Tiêu Dư An rất tốt, vui sướng chuẩn bị bãi giá hời cung.

Tâm tư Hồng Tụ cực kỳ kín đáo, nàng nhỏ giọng hỏi Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, chờ đến lúc người này khỏi hẳn, nô tỳ an bài hẳn đến Cảnh Dương Cung được không?”

Cảnh Dương Cung chính là chỗ ở của đám cấm luyện, toàn bộ do một tay Hồng Tụ trông quản.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ đỡ trán: “Đừng đừng đừng.”

Cô nương, cầu xin người mau thu lại cái ý tưởng nguy hiểm này đi.

Hồng Tụ sừng sốt: “VẬY hoàng thượng muốn để hẳn đến chỗ nào?”

Tiêu Dư An khổ não bóp trán, nghĩ đến hoàn cảnh gặp nhau của nam nữ chính, là chỗ nào ấy nhỉ: “Đi... đi... a, đúng, sắp xếp hẳn đến phủ nội vụ đi.”

“Phủ nội vụ?” – Một người luôn cẩn trọng như Hồng Tụ cũng phải nghi hoặc bật thốt lên. Dù nhìn ở góc độ nào thì cũng có thể thấy được hoàng thượng rất để ý đến người này, thế nhưng ngài lại không thu hẳn làm cấm luyện, trái lại lại để hẳn đến phủ nội vụ làm nô bộc chuyên môn làm những việc vặt vãnh, như thế này cũng quá mức kỳ quái.

“Ừ ừ, đúng, phủ nội vụ. Phủ nội vụ là do Triệu công công quản lý phải không?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Hồi hoàng thượng, đúng vậy.” – Hồng Tụ thu lại suy nghĩ trong lòng, trả lời.

“VẬY không sai, đưa đến phủ nội vụ đi.” – Giải quyết dứt khoát xong chuyện này, Tiêu Dư An lại quay đầu nhìn Yến Hà Thanh đang ngủ say.

Yến Hà Thanh ơi là Yến Hà Thanh, Triệu công công chính là đại vai ác đó, tiếp theo đây người sẽ phải chịu khổ rồi, có điều để gặp được nữ một

Vĩnh Ninh công chúa, người phải cố gắng nhẫn nhịn nha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 11

Tiêu Dư An trăm triệu lần không nghĩ tới sau khi mình xuyên qua không phải nhàm chán vì không có TV, không phải khổ nhọc vì không có WIFI, không phải lo âu vì không có điều hòa, mà là lo lắng vì không ngủ được. Không! Ngủ! Được!

Nằm trên giường ngay đơ nửa ngày, ngay cả một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, Tiêu Dư An dứt khoát xoay người bò dậy đi quấy rối Dương Liễu An đang gác đêm trước điện.

Dương thị vệ sợ muốn chết nhưng mà vẫn phải thành thật mà ngồi nghe Tiêu Dư An bàn chuyện nhân sinh.

Tiêu Dư An: “Biển rộng a toàn là nước, tuần mã a có bốn chân, trời xanh a ta muốn ngủ.” (Ảnh đang làm thơ đó, đọc câu gốc mới ngộ ra là ảnh làm thơ:v. 大海啊全是水, 骏马啊四条腿, 苍天啊我想睡)

Khóe miệng Dương Liễu An run rẩy, nội tâm sắp sụp đổ, thế nhưng thân là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, hăn vẫn rất nghiêm túc làm hết phận sự của mình, lắng nghe Tiêu Dư An làm nhảm, có thể nói hăn đúng là một thị vệ bốn tốt, cảm động trời xanh.

“Đúng rồi, Liễu An, người có người nhà không?” – Tiêu Dư An làm nhảm một hồi đột nhiên hỏi.

“Hồi hoàng thượng, không có.”

“Cha mẹ người thì sao?”

Dương Liễu An do dự một chút, cuối cùng vẫn thanh thật trả lời: “Vi thần là do một cung nữ sinh ra, không biết cha ruột là ai, từ nhỏ vi thần lớn lên ở trong cung, may được tiên đế coi trọng cho làm thị vệ. Hiện tại được ra sức vì hoàng thượng, chỉ nguyện cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

Tự nhiên lại nhớ đến trong nguyên tác Dương Liễu An chết không toàn thân, Tiêu Dư An không thoải mái nhíu nhíu mi, thay đổi đề tài.

Ngồi hàn huyên một lúc, Tiêu Dư An nhớ ra quân vương thiếu niên này được thiết lập thuộc tính đoạn tụ, sợ cứ tiếp tục nói tiếp thì sẽ khiến Dương Liễu An khó giữ được trong sạch cho nên hẳn lại quay về giường nằm chờ người ra.

Nằm như xác chết một hồi thì thấy ngoài cửa điện nhoáng lên ánh nến, là Hồng Tụ: “Hoàng thượng, ngài ngủ chưa?”

“Hử? Chưa ngủ, sao vậy?” – Tiêu Dư An nghi hoặc đáp.

Hồng Tụ một tay xách đèn lồng, một tay bưng chén sứ: “Nô tỳ nghe Dương thị vệ nói hoàng thượng cả đêm không thể ngủ vì thế nấu một bát canh an thần đem tới.”

Trong lòng Tiêu Dư An âm áp. Ở cái thế giới mà toàn bộ những em gái thấu hiểu lòng người đều được nam chính thu vào túi này thì em gái Hồng Tụ người tuyệt đối chính là một dòng nước mát trong lành.

Hơn nữa, Hồng Tụ cũng biết quân vương thiếu niên thích nam sắc, vì thế cho nên hành vi của nàng không tồn tại mưu tính trong đó. Từ từ, Hồng Tụ hiểu rõ tính tình của mình, nếu như vậy...

Tiêu Dư An đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, hỏi Hồng Tụ: “Không có việc gì, canh cũng không cần uống. Có điều, Hồng Tụ người có thể ở cạnh

bên giường bồi ta một chút, chờ khi nào ta ngủ thì đi.”

Hồng Tụ ngẩn ra: “Hoàng thượng đây là cảm thấy đêm dài không thú vị? Hay là nô tỳ đi kêu vài tên cấm luyện đến bồi ngài?”

Đừng có kêu mấy cái tên tiểu yêu tinh chuyên giày vò người khác đó tới, ta thực sự không đi nổi con đường tổng tài bá đạo đâu! Hơn nữa, bọn họ đều giống như thuốc cao dán trên da chó, cứ dán chặt vào người người ta, muốn xé xuống cũng không xé được.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ: “Không cần, ta gần đây chủ trương sống theo ý trời, bài trừ dục vọng cá nhân.”

“Bài, bài trừ dục vọng?” – Hồng Tụ sợ hãi thiếu chút nữa cắn rụng đầu lưỡi của mình – “Hoàng thượng, ngài sao tự nhiên lại không được rồi!”

—

Nói xong câu đó, Hồng Tụ tự giác cảm thấy không đúng, sợ đến mức quỳ xuống: “Nô tỳ, nô tỳ nói lung tung, xin hoàng thượng trách phạt.”

Tiêu Dư An khóc không ra nước mắt, cảm thấy nếu mình không thể thuận lợi mà đi ngủ thì có khi “không được” thật luôn ấy chứ: “Không sao, người đứng lên đi, đừng có động chút là lại quỳ xuống.”

Hồng Tụ vừa đứng dậy vừa nhẹ nhàng thở phào. Câu thông bằng ngôn ngữ thất bại, thời điểm Tiêu Dư An muốn buông xuôi thì Hồng Tụ lại không hề nói nửa câu thừa thãi nào, chủ động thổi tắt nến đứng bên cạnh long sàng.

Tiêu Dư An cảm động đến rơi nước mắt, trở mình một cái an tâm cùng Chu Công hên hò.

—

Việc quan trọng thứ nhất, làm cách nào để có thể ngủ tuy rằng khó khăn nhưng cuối cùng cũng đã giải quyết xong. Đang lúc Tiêu Dư An cho rằng có thể thành thoi vài ngày, nội dung cốt truyện lại hùng hổ sẵn tới chỗ hần.

Trấn quốc Bắc Bình tướng quân tới can gián!!!

Tiêu Dư An nhai bánh hoa quế, vẻ mặt mờ mịt nhìn Dương Liễu An đang bấm báo hỏi: “Ai cơ?”

“Hoàng thượng! Là Tôn tướng quân.” – Dương Liễu An cảm thấy có chút bất lực.

Tiêu Dư An bị bánh hoa quế làm cho mắc nghẹn, ho khù khụ, Dương Liễu An bèn vội vàng bưng nước tới cho hần: “Hoàng thượng, ngài không sao chứ? Đừng vội, ăn từ từ thôi.”

Ăn ăn cái búa ấy!

Vội vàng uống miếng nước, đem chén sứ cùng bánh hoa quế để lại trên đĩa, Tiêu Dư An dúi hết cho Dương Liễu An: “Tất cả đều cho người, Tôn tướng quân đâu?”

Vô duyên vô cớ bị nhét mấy thứ này vào lòng, Dương Liễu An soạn suất đáp: “Tướng quân đang ở chính điện đợi bệ hạ.”

Tiêu Dư An không dám chậm trễ, vừa đứng dậy lo lắng đi về phía đại điện vừa chửi thầm trong lòng.

Thế mà lại đụng cái đoạn cốt truyện này trong nguyên tác!

Vị Tôn lão tướng quân này chính là một đại nhân vật, ông đã hơn sáu mươi, từng theo ba đời quân vương Bắc quốc chinh chiến thiên hạ, chiến công hiển hách, vạn người kính ngưỡng. Sau khi theo tiên đế chinh phạt

Nam Yến quốc thì được phong làm Trấn quốc Bắc Bình đại tướng quân, tay nắm hơn nửa binh quyền Bắc quốc.

Mấy người nói coi, Trấn! Quốc! Bắc! Bình! Đại! Tướng! Quân! Có ngầu không! Có lợi hại không!

Hơn nữa, vị này không chỉ đơn thuần là thần tử mà còn là ông ngoại của nữ chính Vĩnh Ninh công chúa!

Một vị lão tướng quân như vậy, vậy mà trong nguyên tác, suýt chút nữa thì bị quân vương thiếu niên kia chém đầu!

Suýt chút nữa thì bị thằng ngốc kia đem chém đầu!

Chém!!!

Từ xưa đến nay, cái chết của những thần tử tận trung đại khái ra thì cũng chỉ quanh đi quẩn lại, vẫn chết vì can gián, võ chết trên chiến trường. Mà vị lão tướng quân này, chinh chiến hơn bốn mươi năm, không phải hi sinh vì tổ quốc mà là thiếu chút nữa lại chết vì can gián hoàng thượng.

Theo nguyên tác câu chuyện thì đại khái là lão tướng quân tới mắng quân vương thiếu niên rằng sao người có thể hồ đồ như vậy, quốc khố bị người tiêu sài đến sắp rỗng tuếch rồi, người lại còn cả ngày sinh ca ăn nhậu chơi bời, người như vậy là muốn diệt quốc đấy phỏng!? Cái thằng ghé con nhà người vì sao không biết cố gắng phấn đấu!? Ta phải thay tiên đế tới quản giáo thằng nhãi con thiếu năng trí tuệ nhà người.

Lão tướng quân mắng hai câu đầu, quân vương thiếu niên vì ngại thân phận của ông nên đành nhịn. Cơ mà vị này cũng thuộc dạng nóng tính, mắng một cái là hơn nửa giờ, mắng đến mức thiếu niên quân vương bực mình, cho người quăng ông vào nhà lao luôn.

Chính là đem vị lão tướng quân đức cao vọng trọng này quăng vào nhà lao!!!

Hay lắm, một pha xử lý khiến cho cả triều trên dưới nổ tung, người người bất an. Nhưng mà dù sao thì quân vương thiếu niên cũng không phải dạng thiếu năng trí tuệ thật sự, sau khi bình tĩnh lại thì tự cảm thấy việc mình làm là sai, vì vậy bèn đem lão tướng quân thả ra. Sau khi thả xong thì ném toàn bộ ra sau đầu, lại chứng nào tật nấy, mỗi ngày mở tiệc, mỗi ngày đều sống trong dâm loạn hoang đường.

Lão tướng quân giận điên, mẹ nó, thích làm gì thì làm, ông mày đếch thèm nói nữa, phất tay bỏ hết mọi sự, cáo lão hồi hương, về quê làm ruộng, nuôi cá và trồng thêm rau.

Bắc quốc cứ thế mất đi một người có thể ổn định quân tâm, một tướng quân tinh thông binh pháp, tài nghệ cao cường,

Thời điểm đọc đến đoạn này, Tiêu Dư An nhin không được mà cảm khái: Mẹ nó, này mà không diệt quốc thì như nào mới diệt!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 12

Thời điểm Tiêu Dư An chạy tới chính điện thì nhìn thấy lão tướng quân thân mặc áo giáp cùng với chiến bào nhiễm huyết, vừa nhìn là biết ôm thái độ quyết tuyệt mà tới.

Vừa nhìn thấy Tiêu Dư An, lão tướng quân đầu bạc phất chiến bào, hai tay ôm quyền quỳ một gối xuống đất, vừa bái lạy vừa thê lương kêu: “Hoàng thượng a!!”

Tiêu Dư An nhận sao nổi cái bái này, bùm một cái quỳ xuống trước mặt lão tướng quân: “Đúng! Tướng quân ngài nói cái gì cũng đúng hết! Tất cả đều nghe theo ngài!”

Lão tướng quân: “.....Hoàng thượng, thần vẫn chưa có nói gì hết.....”

A? Còn chưa nói sao? Vừa rồi người than thở khóc lóc kêu la, ta còn tưởng rằng lên án xong rồi, giờ đang bắt đầu khuyên nhủ.

Tiêu Dư An quỳ cả hai gối xuống đất, duỗi tay muốn đỡ lão tướng quân: “Ngài nói đi, ngài nói đi.”

Lão tướng quân không đứng dậy, lại bái một cái: “Hoàng thượng! Tiên hoàng tiên đế chinh chiến mấy năm, đổi lấy mảnh quốc thổ thái bình này, xin ngài đừng để có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

Tiêu Dư An vội vàng đáp lễ: “Đúng vậy! Quá đúng! Lão tướng quân, ngài nói rất phải! Ta sửa! Ta nhất định sẽ sửa!”

Lão tướng quân: “.....?”

Tình huống gì thế này? Vì sao hoàng thượng lại tự nhiên nghe lời như vậy, có phải là ta già quá nên hồ đồ luôn rồi không?

Tiêu Dư An nâng tay đỡ lão tướng quân đang không hiểu gì lên, lại đỡ ông ngồi xuống: “Tôn tướng quân, ngài đừng quỳ, ngồi ở đây, ta đứng nghe ngài mắng.”

Lão tướng quân: “???”

Tuy rằng bị thái độ của Tiêu Dư An khiến cho trở tay không kịp, nhưng mà lão tướng quân sau khi bình tĩnh lại một chút vẫn mắng.

Đúng thực là mắng gần nửa canh giờ. Mà toàn bộ quá trình, Tiêu Dư An chỉ đáp có ba câu: Ngài nói rất đúng! Ngài nói quá có đạo lý! Ta nhất định sẽ nghe ngài!

Tuy rằng ba câu này thoạt nhìn có vẻ cực kỳ có lý, nhưng mà thái độ của Tiêu Dư An lại không hề cầu thả một chút nào, chẳng những tiếp thu ý kiến của lão tướng quân mà còn triệt hạ quốc yển, mỗi ngày đều ngoan ngoãn xử lý triều chính, khiến cho lão tướng quân cảm động đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, trong lòng không ngừng hô to: Tiên hoàng hiển linh!

Tiêu Dư An: Dẹp mọe đi! Lão ấy tốt nhất là đừng có hiển linh! Thiếu niên quân vương dâm loạn như vậy còn không phải là di truyền từ lão ấy sao!

Tiêu Dư An làm như vậy, dĩ nhiên là lão tướng quân sẽ không bỏ đi, thiếu đi một đoạn rung chuyển. Đã vậy, Tiêu Dư An lại không hề tiêu xài hoang phí cho nên quốc khố đã từ từ chuyển từ trống rỗng thành tràn đầy.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều vui vẻ vì điều này, từ khi Tiêu Dư An chăm lo chuyện triều chính thì có một nơi trong hoàng cung lâm vào tình trạng bi thảm.

Đó chính là Cảnh Dương Cung, trụ sở cấm luyện của quân vương thiếu niên.

Tuy rằng quân vương thiếu niên thích nam sắc, không yêu nữ tử, chưa từng lập phi tần, nhưng mà dù sao cấm luyện cũng chỉ là cấm luyện, địa vị thấp hèn, không thể so được với phi tử, nếu như bị quân vương vắng vẻ, không có ban thưởng cùng yêu thương, vậy thì địa vị của họ cùng với những nô tài hạ đẳng nhất cũng không có gì khác biệt.

Cả Cảnh Dương Cung khắp nơi ai oán thở dài, có điều, vẫn có một số người vẫn bình thường sinh hoạt như cũ.

Tuy rằng mới vào đầu mùa đông, nhưng mà Bắc quốc đã đóng băng ngàn dặm, vạn dặm tuyết bay, hàn ý thổi vào từng góc ngách trong hoàng cung.

Mới sáng sớm Hiếu Phong Nguyệt đã rời giường, mặc tốt áo trong, bọc thêm áo khoác, đi ra ngoài quét sạch sẽ chỗ tuyết đọng ngoài cửa.

Tuy rằng từ nhỏ Hiếu Phong Nguyệt đã lớn lên ở Nam Yến quốc, chưa bao giờ thấy qua cảnh tuyết như vậy, nhưng mà so với sự kinh hãi lúc ban đầu, y đối với sự rét lạnh nó mang tới càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Vốn Hiếu Phong Nguyệt chính là cầm sư của Nam Yến quốc, sau khi bị diệt quốc thì bị bắt đến Bắc quốc. Cũng bởi vì khí chất không tầm thường, vẻ ngoài lại tuấn tú cho nên bị Hồng Tụ tuyên ra, an bài ở Cảnh Dương Cung.

Cũng may quân vương thiếu niên thích mềm mại yêu diễm cho nên đối với y không có hứng thú, vì vậy chưa bao giờ cho truyền. Mà Hiếu Phong

Nguyệt ở Cảnh Dương Cung cũng chỉ là sống tạm bợ, được ngày nào hay ngày đó.

Sau khi đem tuyết trước hiên nhà thanh lý sạch sẽ, đôi tay đỏ bừng lên vì lạnh, lúc này y mới đi vào phòng. Đột nhiên có người tiến đến phía sau y, duỗi tay che lên mắt y: “Liễu An.”

“A, lại bị người nhận ra.” – Dương Liễu An thu hồi tay, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Mau vào đi, đừng để bị người khác thấy.” – Hiếu Phong Nguyệt vội đem Dương Liễu An kéo vào trong phòng, duỗi tay đóng cửa lại.

“Tay người lạnh quá.” – Dương Liễu An cầm lấy đôi tay đỏ bừng lên vì lạnh của Hiếu Phong Nguyệt không ngừng xoa nắn.

“không có gì đáng ngại.” – Hiếu Phong Nguyệt cúi đầu, trong giọng nói lại giấu không được ý cười.

“Đúng rồi, lần trước hoàng thượng thưởng cho ta ít bánh hoa quế, ta đem tới cho người nếm thử này.” – Dương Liễu An từ trong ngực lấy ra một bao giấy dầu, cẩn thận lấy một khối nhỏ đút cho Hiếu Phong Nguyệt: “Ăn ngon không?”

Hiếu Phong Nguyệt gật đầu, ý cười càng thêm dịu dàng: “Ăn ngon, đúng rồi, lúc trước ta ở đình nghỉ mát đánh đàn cho người nghe, kết quả lại bị ngưỡng nghe thấy...”

“À, là hoàng thượng.” – Thấy Hiếu Phong Nguyệt sắc mặt trắng nhợt, Dương Liễu An vội vàng xoa xoa tay: “Người đừng sợ, hoàng thượng cũng không quá dễ ý.”

Hiếu Phong Nguyệt vẫn còn hơi sợ, than nhẹ: “Vậy là tốt rồi, được rồi, sao tự nhiên người lại rảnh rỗi đến đây?”

“Hôm nay hoàng thượng không muốn để thị vệ cùng với thị nữ theo hầu, cho nên ta có thể ở đây với người cả ngày luôn.” – Dương Liễu An đáp.

Trên mặt Hiếu Phong Nguyệt lộ ra vẻ nghi hoặc: “Ồ? Có chuyện gì vậy?”

“Hoàng thượng cũng có nói với ta một câu, nhưng ta nghe không hiểu.”
– Dương Liễu An thở dài, gần đây hoàng thượng càng ngày càng hòa ái dễ gần hơn, thế nhưng càng ngày lại càng trở nên kỳ quái.

“A? Vậy hoàng thượng nói gì?”

“Hắn nói, muốn đi nhìn lén cảnh nam chính và nữ chính gặp nhau.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 13

Tiêu Dư An trốn ở phía sau lùm cây trong ngự hoa viên, ngày đông gió lạnh thổi vù vù, trên bụi cây tích một tầng tuyết dày, tuy rằng rét gần chết nhưng mà lòng hẫng lại cảm thấy hưng phấn không thôi.

Lý do hẫng có mặt ở đây chính là, theo nguyên tác, nửa tháng sau khi lão tướng quân đến can gián, tại Kim Phong Ngọc Lộ đình trước mặt này, Yến Hà Thanh cùng với Vĩnh Ninh công chúa sẽ chính thức gặp nhau.

Từ tiểu thuyết hiện tại lại biến thành phim điện ảnh, Tiêu Dư An hưng phấn xoa tay ngóng chờ.

Nhưng mà, chờ đợi cả ngày, mắt thấy mặt trời đã sắp xuống núi vẫn chẳng thấy tăm hơi nam chính Yến Hà Thanh đâu.

Tuyết bay đầy trời, Tiêu Dư An bị lạnh đến nói không nên lời, có điều hẫng vẫn luyến tiếc không muốn rời đi vì thế chỉ có thể quấn chặt lấy quần áo của chính mình, bực bội không thôi.

Lại qua một hồi, bất chợt có tiếng bước chân truyền đến.

Tiêu Dư An cúi thấp người, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động.

Trên mặt Yến Hà Thanh vẫn bôi đầy nhọ nôi như cũ, điều này khiến Tiêu Dư An cảm thấy thất vọng không thôi, thất vọng qua đi, trong lòng hẫng lại

cảm thấy kinh ngạc.

Hôm nay là mùa đông tháng chạp, trời lạnh đến mức nước đóng thành băng, vậy mà Yến Hà Thanh lại chỉ mặc một bộ đồ đơn bạc, ngay cả áo khoác chắn gió cũng không có.

Hai tay của Yến Hà Thanh cũng bởi vì lạnh giá mà trở nên nứt nẻ, trên đó còn đọng lại máu khô, trông thấy ghê người. Hiện hẳn đang cầm cái chổi, Tiêu Dư An đoán chắc là hẳn bị Triệu công công sai tới quét tuyết.

Sau khi đi đến Kim Phong Ngọc Lộ đình, Yến Hà Thanh cũng không lập tức bắt đầu quét tuyết, trên mặt hẳn lộ ra vẻ đau đớn, một tay mạnh mẽ đè lại bụng, một tay bốc lấy tuyết đọng trên lan can đình cho vào miệng.

Trời đừ, gì mà thảm dữ vậy???

Trong lòng Tiêu Dư An nhìn không được cảm khái, làm gì có nam chính truyện ngựa giống nào lưu lạc đến loại trình độ này, hẳn vậy mà phải ăn tuyết để chống đói!?

Thôi quên đi, chả mấy nữa mà gặp được Vĩnh Ninh công chúa rồi, tới lúc đó tự nhiên sẽ có người thương yêu.

Tiêu Dư An than nhẹ một tiếng, tiếp tục lén lút quan sát.

Chỉ có điều, dù Yến Hà Thanh đã thảm hại đến nhường này, tay cầm chổi nhưng dáng người lại đĩnh đạc như tùng, khí chất phi phàm, khí vũ hiên ngang.

Trong lòng Tiêu Dư An nhìn không được mà hò hét: Mấy người tới mà coi! Nam chính người ta dù là cầm cái chổi cũng có thể so với cầm kiếm! Lúc bắt nạt Yến Hà Thanh mấy người thực sự không cảm nhận được khí chất vương giả cùng với ánh sáng nhân vật chính phát ra từ người hẳn

sao!!? Lúc bắt nạt hẳn, thực sự không cảm thấy sau lưng phát lạnh, nổi cả da gà da vịt sao!!?

Hiển nhiên là mấy người đó không có, bởi vì Tiêu Dư An vừa mới hò hét trong lòng xong thì trông thấy từ phía bên kia có một nô tài không biết từ đâu đi tới, dùng chân đá vào đầu gối Yến Hà Thanh.

Tiêu Dư An: “...”

Ấy vị đồng chí người qua đường Giáp gì ơi! Người biết người đang làm gì không đấy? Người đang đá nam chính đó! Đây chính là thời khắc người đứng trên đỉnh nhân sinh đó! Người nhất định phải cố gắng mà ghi nhớ nhé!

Đột nhiên bị đá, Yến Hà Thanh không đề phòng, thân hình lão đảo một chút nhưng rất nhanh đã kịp thời ổn định lại, không bị mất đà quỵ xuống. Nào biết, nô tài kia lại bồi thêm một đá nữa, hung tợn mắng: “Ô, người cũng lớn mật quá nhỉ? Nhất định không quỵ?”

Đầu gối Yến Hà Thanh khụy xuống tuyết, lưng lại vẫn thẳng tắp.

“Xem kìa, xem kìa.” – Nô tài kia quái thanh quái khí chỉ vào tuyết đọng bốn phía: “Không phải Triệu công công bảo người trước giờ dậu phải đem toàn bộ tuyết đọng quét sạch sao?”

Yến Hà Thanh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Giờ tuất.”

Nô tài kia tát cho Yến Hà Thanh một cái, chửi ầm lên: “Việc phải làm không lo làm cho tốt, mồm mép lại chẳng chịu thua ai?”

Tiêu Dư An trốn ở phía sau bụi cây cảm thấy bản thân mình là một thằng đàn ông còn nhịn không được mà đau lòng thay cho Yến Hà Thanh. Lúc đọc nguyên tác, dù sao cũng chỉ là miêu tả bằng câu chữ, mà hiện tại tất cả đều hiện ra chân thật trước mắt mình, cảm xúc hoàn toàn không giống.

Nô tài kia hùng hổ một lúc lâu, ném ra một câu, phạt người quỳ tại đây một đêm, nếu dám chạy, ngày mai đánh gãy chân người. Sau đó gã cười nhạt một tiếng, quay đầu rời đi.

Hình tượng nhân vật phản diện kiểu kinh điển như này được anh bạn kia diễn vô cùng hoàn hảo, Tiêu Dư An không khỏi tin phục vỗ tay.

Cơ mà muốn bắt nam chính quỳ một đêm hả? Anh bạn à, đâu có dễ vậy, qua nửa canh giờ nữa thôi, Vĩnh Ninh công chúa sẽ đến. Mĩ! Nhân! Cứu! Anh! Hùng.

Tiêu Dư An âm thầm an ủi Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh, người chịu khó nhịn một chút nha, chân mệnh thiên nữ của người, hoa hồng trắng của người, ánh trăng sáng trong lòng người rất nhanh sẽ tới cứu người.

Nửa canh giờ sau.

Vĩnh Ninh công chúa không tới.

Lại nửa canh giờ nữa.

Vĩnh Ninh công chúa, vẫn không tới.

Lại thêm nửa canh giờ nữa.

Vĩnh Ninh công chúa, như cũ không tới.

Trời tối dần, gió tuyết đan xen, Yến Hà Thanh quỳ gối trước Kim Phong Ngọc Lộ đình, đôi tay gắt gao nắm chặt thành quyền, môi trắng bệch, cả người run bần bật.

Sau khi đợi thêm thời gian nửa nén nhang nữa, Tiêu Dư An bắt đầu rít gào trong lòng: Vĩnh Ninh công chúa! Chờ người chờ đến mức bạc cả đầu

rồi! Người đang ở đâu! Đang làm cái gì gió gì! Người mà còn không chịu tới thì anh chồng nhà người sẽ bị đông chết đó đó đó!

Độ ẩm bắt đầu giảm xuống, Tiêu Dư An cảm thấy bản thân mình bọc kín thành con gấu mà còn chịu không nổi, huống chi Yến Hà Thanh bụng trống rỗng, trên người lại mặc đơn bạc như vậy, cứ tiếp tục như thế nhất định sẽ chết cồng.

Vậy mà ngay cả cái bóng của Vĩnh Ninh công chúa cũng chẳng thấy đâu.

Nhất định là có chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề.

Tiêu Dư An bắt đầu nhanh chóng tự hỏi: Thời gian là nửa tháng sau khi Tôn lão tướng quân tới can gián, không sai. Địa điểm là Kim Phong Ngọc Lộ đình, không sai. Ngay cả đoạn Yến Hà Thanh bị khi nhục như trong nguyên tác cũng không hề khác biệt.

Vậy thì vì sao nhân vật mẫu chốt Vĩnh Ninh công chúa lại chậm chạp không tới?

Trong nguyên tác, lúc Vĩnh Ninh công chúa đưa tiễn Tôn tướng quân cáo lão hồi hương, trên đường hồi cung đi qua nơi này, ngẫu nhiên gặp được Yến Hà Thanh đang bị trách phạt, vì không đành lòng cho nên...

Từ từ.

Ôi đệt? Từ từ!!!

Vĩnh Ninh công chúa trong nguyên tác, là vì đưa tiễn lão tướng quân hồi hương cho nên mới đi ngang qua đây.

Nhưng hiện tại bởi vì Tiêu Dư An tỏ thái độ khiêm tốn nghe can gián, cho nên lão tướng quân căn bản không có về quê làm ruộng.

Cho nên dĩ nhiên là Vĩnh Ninh công chúa không cần đi đưa tiễn ông ngoại nữa, thế thì đi ngang chỗ này thế quái nào được, không đi ngang thì làm sao có thể cứu được Yến Hà Thanh?

Phắc!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một lượt, Tiêu Dư An giật mình, vừa cởi áo khoác của mình ra vừa hướng về phía Yến Hà Thanh chạy tới.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 14

Tiêu Dư An vọt tới trước mặt Yến Hà Thanh, dùng áo khoác của mình bọc lấy thân hình hần: “Người có sao không? Có còn ổn không?”

Yến Hà Thanh dùng toàn bộ sức lực của mình ngẩng đầu mơ mơ màng màng nhìn về phía Tiêu Dư An, sau đó thân hình lung lay một cái, thẳng tắp ngã xuống.

Tiêu Dư An bị người ngã vào trong lòng, suýt chút nữa thì ngã bật giữa xuống nền tuyết, hần ổn định thân mình ôm lấy Yến Hà Thanh đã sắp bị đông cứng.

“Đừng ngủ! Huynh đệ, người mau tỉnh, cố gắng chống đỡ, các em gái trong hậu cung của người còn đang chờ người a.”

Gọi mãi Yến Hà Thanh vẫn không tỉnh, Tiêu Dư An cũng cảm thấy nôn nóng, hoang mang rối loạn đem toàn bộ áo khoác của mình cởi hết ra, quấn chặt lấy Yến Hà Thanh sau đó cũng hần chạy thẳng về hướng thái y điện.

Lão thái y ở thái y điện gác đêm, tuổi đã qua nửa trăm nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện gì lớn, ngày hôm nay, suýt nữa thì bị Tiêu Dư An dọa cho sợ tới mức trợn trắng mắt, soãn suýt chạy tới: “Hoàng thượng!!! Người, người làm sao vậy? Người sao chỉ có một mình!? Trời lạnh thế này lại mặt ít như thế. Người ngài công là ai a!? Người sao lại phải tự mình công người khác đến thế này!?”

Lão thái y tỏ vẻ vấn đề của ta quá nhiều, không biết phải hỏi thế nào cho phải.

Tiêu Dư An tỏ vẻ, hỏi cái *beep*! Mau cứu người!!!

“Phòng, phòng bên trong.” – Lão thái y sợ tới mức run run rẩy rẩy, lời nói ra cũng lặp ba lặp bập.

Tiêu Dư An cũng Yến Hà Thanh đến gian phòng phía bên trong, lột toàn bộ quần áo đã bị tuyết làm ướt, đem người nhét vào trong chăn sau đó xoa xoa cho hai bàn tay ấm lên, áp lên ngực Yến Hà Thanh.

Lão thái y nhanh chóng đun một thùng nước ấm đem Yến Hà Thanh thả vào bên trong. Thấy hô hấp cùng với nhiệt độ cơ thể của hãn dần khôi phục bình thường, Tiêu Dư An mới thở phào một hơi.

Lão thái y đứng một bên lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, người không sao chứ?”

Tiêu Dư An vượt mồ hôi lạnh, hơi hơi thở dốc: “Ta? Ta thì có thể bị làm sao được?”

Lão thái y: “Chính là... sắc mặt hoàng thượng ngài ửng hồng, hô hấp dồn dập, thấy thế nào cũng...”

Tiêu Dư An không nghe rõ lão thái y nói gì nữa, trước mắt hãn tối sầm, ngất trên mặt đất.

Đến khi tỉnh lại thì đã thấy mình ở tẩm cung.

Phía dưới giường quỳ một đám thái y, tỳ nữ cùng nô tài, thấy Tiêu Dư An tỉnh, người nào người nấy hô lên loạn xạ: “Hoàng thượng tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

Đầu óc ong ong, lại còn ồn ào huyên náo, Tiêu Dư An dứt khoát lấy chăn che kín đầu.

Hồng Tụ thấy thế bèn đem đám người kia đuổi hết đi.

“Chờ chút, lão thái y kia có ở đây không?” – Sau khi hòa hoãn lại, Tiêu Dư An hất chăn, vội vàng hỏi.

“Có, có.” – Lão thái y vội vàng đáp.

“Yến Hà Thanh thế nào rồi?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Hồi hoàng thượng, hẳn đã không có gì trở ngại.” – Thái y trả lời.

Không hổ là nam chính, bản thân mình bọc ba lớp ngoài ba lớp trong, kết quả vẫn phát sốt, Yến Hà Thanh chịu công lâu như vậy mà chút xíu việc cũng không có.

Tiêu Dư An nói: “Cẩn thận chăm sóc hẳn.”

Sau khi đáp tuân chỉ, lão thái y rời khỏi tâm cung.

Hồng Tụ che miệng cười khê: “Từ trước tới giờ ta chưa từng thấy hoàng thượng để ý đến người nào như vậy.”

Không thềm để ý để sau này bị hấn sống sờ sờ mà xẻo cho tới chết hả! Thật không ngờ tới là chỉ vì hành động của mình lại khiến cốt truyện bị lệch, tiếp theo phải làm sao cho đúng đây?

Tiêu Dư An cười khổ một tiếng, một tay chống giường muốn ngồi dậy.

Hồng Tụ vội vàng tiến lên, động tác mềm nhẹ đỡ lấy Tiêu Dư An: “Hoàng thượng muốn uống nước?”

Thấy Tiêu Dư An gật gật đầu, Hồng Tụ vội vàng bưng nước tới tinh tế dứt cho hẳn, cũng cùng lúc đó, Dương Liễu An tiến vào bẩm báo: “Hoàng thượng, Vĩnh Ninh công chúa tới.”

Tiêu Dư An đang uống nước lập tức bị sặc, cố gắng nuốt cả nước lẫn không khí xuống: “Ai? Người nói ai? Vĩnh, Vĩnh Ninh công chúa?”

Còn chưa đợi Dương Liễu An trả lời, một âm thanh như tiếng châu ngọc ngân vang đã từ cửa tẩm cung truyền tới: “Hoàng thượng ca ca.”

Mượn một câu thơ trong nguyên tác tới để hình dung Vĩnh Ninh công chúa chính là, phương Bắc có giai nhân, nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.*

Mà bây giờ, trong đầu Tiêu Dư An tất cả đều là câu: Tuyệt thế nhi độc lập.**

Hóa ra, đây chính là giá trị nhan sắc của nữ chính trong truyền thuyết đó sao?!

Ôi thánh thần ơi! Trời xanh ơi!!!

(Chú thích * và **: Đây là bài “Giai nhân ca” của Lý Diên Niên. Nguyên văn là như này:

北方有佳人,

绝世而独立。

一顾倾人城，再顾倾人国。

宁不知倾城与倾国？

佳人难再得！

Phiên âm thơ:

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch thơ:

Bắc phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế cõi trần đứng riêng

Liếc nhìn, thành quách ngả nghiêng

Liếc thêm lần nữa nước liền lung lay

Thành nghiêng nước đổ mặc bay

Giai nhân há dễ gặp hoài được sao.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 15

Vĩnh Ninh công chúa mặc một thân phượng bào thêu chỉ vàng màu trắng bạc, trên cổ tay đeo chuỗi lắc làm từ những chiếc chuông bạc kết lại với nhau, tóc cài trâm ngọc, thấy Tiêu Dư An mệt mỏi ngồi trên giường liền nhanh chóng bước lại gần, trong đôi mắt nai linh động hiện lên toàn là lo lắng: “Hoàng đế ca ca, sao đột nhiên huynh lại sinh bệnh vậy?”

Là tại người mãi không chịu đi cứu anh chồng nhà người nên ta mới phải chịu rét cả đêm đấy!!!

Tiêu Dư An cũng biết, việc này không thể trách Vĩnh Ninh công chúa được, chỉ có thể trách hãn. Trong lòng vừa nghĩ xem làm cách nào đem Yến Hà Thanh trói lại ném tới trước mặt Vĩnh Ninh công chúa, vừa xoa tay nói: “Không sao, là do không cẩn thận nên mới... khụ khụ.”

Vĩnh Ninh công chúa duỗi tay vỗ vỗ lưng Tiêu Dư An: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, phải chú ý thân mình, ta có hầm canh cho huynh, mau nếm thử đi.”

Nói xong, Vĩnh Ninh công chúa cầm lấy thực hộp tỳ nữ ở phía sau đưa tới. Hồng Tụ thấy vậy cung kính tiến lên nói: “Công chúa, để nô tỳ làm đi.”

“Được.” – Vĩnh Ninh công chúa đưa thực hộp cho Hồng Tụ.

Hồng Tụ mở thực hộp, dùng tay không định bê bát canh trong đó ra, Vĩnh Ninh công chúa thấy vậy, sợ hãi hô lên: “Cẩn thận, canh mới từ trên

bếp lấy xuống, coi chừng phỏng!”

Có điều, nhắc nhở cũng đã muộn, Hồng Tụ đau đớn “a” một tiếng, bát canh trong tay nàng rơi xuống đất vỡ tan, nước canh trong đó bắn đầy lên người Vĩnh Ninh công chúa.

Sự việc phát sinh đột ngột khiến cả tâm cung lâm vào trầm mặc mất một giây.

Ngay sau đó, Hồng Tụ lập tức quỳ xuống, không ngừng đập đầu, mặt xám như tro tàn: “Nô tỳ đáng chết! Cầu công chúa trách phạt! Nô tỳ đáng chết!”

Tiêu Dư An đang định kêu Hồng Tụ đứng dậy thì Vĩnh Ninh công chúa đã giành trước hẳn một bước, cúi người nâng Hồng Tụ dậy, nhoẻn miệng cười: “Người đừng sợ, không sao, là do ta không báo trước cho người là canh vẫn còn nóng, cho nên lỗi là ở ta. Hoàng thượng ca ca nhất định cũng sẽ không trách phạt người, ta nói vậy có đúng không hoàng thượng ca ca?”

Ôi thánh thần thiên địa ơi! Nhìn ánh sáng tỏa ra từ người nữ chính kìa! Chả có lẽ đây chính là vàng sáng thuần khiết giúp tinh lọc tâm hồn của Quan thế âm bồ tát đại từ đại bi trong truyền thuyết!

“Đúng đúng, không trách người.” – Tiêu Dư An gật gật đầu.

Trong lòng Hồng Tụ sợ hãi không thôi, nhưng cũng thật không ngờ hoàng thượng trước giờ vẫn luôn yêu thương công chúa vậy mà không tức giận.

“Hoàng thượng ca ca, để ta đi hầu cho huynh bát khác.” – Vĩnh Ninh công chúa cười đứng dậy.

Hồng Tụ hoảng loạn nói: “Nhưng mà công chúa, xiêm y của công chúa...”

“A” – Vĩnh Ninh công chúa cúi đầu nhìn váy áo bị canh làm bẩn của mình: “Không việc gì, ta mặc tạm một bộ của hoàng đế ca ca là được rồi.”

Nói xong, Vĩnh Ninh công chúa ngựa quen đường cũ chạy vào tẩm cung của quân vương thiếu niên tìm quần áo lấy ra, sau đó chạy vào nội thất thay.

Lúc xuất hiện trở lại đã thấy Vĩnh Ninh công chúa mặt một thân nam trang, nàng cẩn thận tinh tế cột gọn lại phần quần áo bị rộng, nhìn qua quá thực có vài phần soái khí.

“Giờ ta đến ngự thiện phòng, hoàng thượng ca ca, huynh phải nghỉ ngơi cho tốt đó.” – Vĩnh Ninh công chúa nghịch ngợm hành lễ với Tiêu Dư An như một thần tử.

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, trong lòng Tiêu Dư An cảm khái vạn phần.

“Tứ quốc sử truyện” sở dĩ có thể hot, một trong những nguyên nhân lớn đó là hình tượng nữ chính ở nửa phần đầu được đắp nặn cực kỳ thành công.

Là một nữ chính, Vĩnh Ninh công chúa nàng không kéo chân sau, không bán manh, không khóc lóc ỉ ôi, không mảnh mai yếu đuối, lại càng không có ái muội gì với nam hai nam ba. Hình tượng của nàng không tạo cho người ta cảm giác nàng là một nữ chính bạch liên hoa mà khiến người đọc cảm thấy nàng thực sự thẳng thắn đáng yêu, chính vì vậy giành được rất nhiều hảo cảm từ đám độc giả trạch nam.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến mọi người không nghĩ sau này nó sẽ phát triển thành một câu truyện ngựa giống.

Cho nên đến khi tác giả đem Vĩnh Ninh công chúa khai tử, tất cả mọi người đều ức chế. Toàn! Bộ! Đều! Bị! Úc! Chế!

Đang lúc mọi người đều đang đoán già đoán non, cho rằng đó là âm mưu nào đó của tác giả thì tên đó ung dung thong thả thả ra một câu: “Là chết thật. Lạnh ngắt rồi.”

Khu bình luận lập tức nổ tung chảo. Một mảnh kêu gào khóc lóc thảm thiết thê lương. Toàn bộ bình luận đều là lên án tên tác giả mẹ ghẻ độc ác.

Trong lúc Tiêu Dư An vẫn còn đang thốn thức thì Vĩnh Ninh công chúa đã lần nữa nấu xong canh đem về tới tẩm cung: “Hoàng thượng ca ca, huynh nếm thử xem.”

Canh ấm xuống bụng, Tiêu Dư An cảm thấy hàn khí trong bụng đều tiêu tán.

“Ăn ngon không?” – Vĩnh Ninh công chúa cười tí.

“Ngon lắm.” – Tiêu Dư An một bên gật đầu một bên lại nghĩ thầm: “Giờ làm sao mới có thể khiến nam chính và nữ chính lại lần nữa tình cờ gặp mặt, sau đó cọ xát ra tình cảm đây.”

Trong lòng Tiêu Dư An hiện tại toàn bộ đều là chuyện của Yến Hà Thanh, mà trong lúc này, ở một nơi khác cũng có một người cũng đang nghĩ đến Yến Hà Thanh như hấn.

Đó là Nội vụ phủ Triệu công công.

“Người nói là tối hôm qua chính hoàng thượng là người đem Nam Yến quốc hoàng tử Yến Hà Thanh đi?” – Triệu công công ngồi trên ghế thái sư, ngón trỏ không ngừng gõ gõ.

Người đang quỳ bên dưới không ai khác chính là nô tài lần trước đã khinh nhục Yến Hà Thanh, gã vâng vâng dạ dạ đáp: “Tuyệt đối không sai.”

“Ừm...”

Triệu công công tự hỏi một hồi, ánh mắt nham hiểm hung ác, ngữ khí không tốt nói: “Vậy hiện tại Yến Hà Thanh đang ở đâu?”

“Hồi công công, vẫn còn ở thái y viện.”

“Được, qua mấy ngày nữa, đợi Yến Hà Thanh trở lại nội vụ phủ, người tìm mấy người nữa đến cùng ta đi thử hãn.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 16

Bầu trời vào đông mang sắc xanh u ám, gió bắc rít từng hồi. Rõ ràng mới chỉ qua đầu đông nhưng khí trời đã vô cùng lạnh giá.

Trời vừa tảng sáng, gà gáy ba tiếng, đại bộ phận nô tài cung nữ trong cung còn chưa tỉnh, mà Yến Hà Thanh đã phải cầm chổi, chuẩn bị bắt đầu dọn dẹp tuyết đọng trong viện.

Tuyết đọng một lớp thật dày bao phủ đình viện, chạc cây, lan can, đưa mắt trông ra toàn bộ là một mảnh trắng xóa, duy chỉ có mỗi gốc hồng mai trong góc viện nở ra sắc hồng tuyệt diệu.

Bốn bề vắng lặng, Yến Hà Thanh lấy chổi làm kiếm múa ra chiêu thức cực kỳ đẹp mắt.

Thu lại nỗi lòng, hẩn cẩn thận quét tuyết. Chỉ qua hơn nửa canh giờ, toàn bộ tuyết trong đình viện đã được dọn dẹp gần hết. Đang lúc chuẩn bị quay về phòng thì bỗng nhiên bị một quả cầu tuyết không biết từ đâu ném vào đầu.

Trong quả cầu tuyết còn nhét cả đá khiến đầu hẩn đau đến choáng váng, Yến Hà Thanh đưa tay lên sờ, quả nhiên là đã chảy máu.

“Ha ha ha.” – Hai gã nô tài không có ý tốt chỉ vào Yến Hà Thanh ôm bụng cười to.

“Này, họ Yến, nghe nói mấy hôm trước hoàng thượng cứu người, vậy sao người còn chưa tới Cảnh Dương cung?” – Tên nô tài có thân hình hơi béo vừa cười vừa nói, bộ dáng cực kỳ đáng khinh.

“Người xem, mặt mũi đầu tóc hẳn toàn là bùn đất đen sì sì, hoàng thượng có thể nhìn trúng sao?” – Một tên khác khinh thường cười nhạo.

Sắc mặt Yến Hà Thanh lạnh lùng, không nói một lời, xoay người muốn vào phòng.

“A, muốn đi à.” – Tên nô tài béo vội vàng ngăn lại: “Chúng ta cũng chỉ muốn cùng người tâm sự chút thôi.”

Yến Hà Thanh cúi đầu muốn vòng qua gã thì một tên nô tài khác nhân cơ hội đó túm lấy cổ áo Yến Hà Thanh, sau đó giật lại: “Ai u, cho người mặt mũi người liền không biết xấu hổ? Vừa gặp được hoàng thượng liền cảm thấy mình cao cấp hơn? Muốn cùng người nói chuyện phiếm một chút cũng không được?”

“Đúng đấy.” – Vẻ mặt gã nô tài béo khó chịu, hung hăng đẩy Yến Hà Thanh.

Mặc dù chịu vũ nhục như vậy nhưng Yến Hà Thanh lại không lộ ra chút tức giận nào, chỉ yên lặng chịu đựng.

Ẩn ở một chỗ không ai nhìn thấy, Triệu công công lặng yên đem tất cả xem vào trong mắt, nhú chặt lông mày.

“Công công, ta cảm thấy người này yếu đuối như vậy, căn bản không thể gây ra họa gì.” – Phùng quân sự, người ngày đó khiến Yến Hà Thanh chịu phạt quỳ ngoài trời tuyết thì thầm với Triệu công công.

“Hừ, ngu xuẩn.” – Triệu công công lạnh lùng liếc mắt nhìn gã.

Phùng quân sự vốn chỉ muốn a dua theo, lại không nghĩ rằng ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, tức khắc mặt đỏ tía tai.

Triệu công công chấp tay sau lưng nói: “Kẻ có thể nhẫn mới là kẻ đáng sợ nhất, người nhìn kỹ ánh mắt hăn mà xem.”

Phùng quân sự vội vàng duỗi dài cổ nhìn lại. Bởi vì Yến Hà Thanh vẫn luôn cúi đầu cho nên rất khó có thể nhìn thấy đôi mắt hăn, nhưng mà khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi con ngươi ấy lại tràn đầy kiên nghị cùng can đảm, tựa như mũi kiếm, tựa như liệt hỏa, tựa như sóng cuộn biển gầm, sống lưng thẳng tắp như núi sông không thể bẻ gãy.

Chỉ là một cái liếc mắt đã khiến cho người ta cả người sợ run.

“Cái này...” – Phùng quân sự nghẹn họng nhìn trân trối.

“Hiểu rồi chứ? Người này tựa như một con dã thú bị vây khốn, nếu có ngày nào đó có thể chạy thoát, chắc chắn sẽ quay lại cắn chết người, nuốt vào bụng, ngay cả chút tro cốt cũng không còn.” – Triệu công công híp mắt, ngữ khí càng thêm thâm độc xảo trá – “Người này... trăm triệu lần không thể giữ lại.”

“Công công, ý của ngài là?” – Phùng quân sự làm động tác chặt đầu.

Triệu công công lắc đầu: “Tuy rằng trong nội vụ phủ của ta thiếu đi một nô tài, hoàng thượng cũng sẽ không truy cứu, nhưng mà dù sao hăn cũng là hoàng tử của Nam Yến quốc, mấy ngày trước lại được hoàng thượng cứu về cho nên trăm triệu lần không thể động vào. Hơn nữa, cách tốt nhất để đối phó với dã thú, không phải chỉ có mỗi một cách là giết.”

Phùng quân sự cung kính cúi người: “Công công thỉnh chỉ giáo.”

Triệu công công chậm rì rì nói: “Một kẻ như lang như hổ như vậy, chỉ có mài đi móng vuốt sắc bén của hăn, nhổ hết răng nanh của hăn, cắt đứt sống

lưng hẵn, từng chút từng chút mài ra nô tính trong người hẵn, khiến hẵn vĩnh viễn quỳ dưới chân người, đời đời kiếp kiếp không thể đứng dậy nổi, như vậy mới có thể khiến người an tâm. Phùng quân sự, người hiểu rồi chứ?”

“Tiểu nhân đã hiểu.” – Phùng quân sự hơi cúi mình.

“Hiểu rồi thì đi thôi.” – Triệu công công phát tay áo, xoay người rời khỏi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 17

Ở bên kia, lúc hai gã nô tài một gầy một béo đang nghĩ mình đã hoàn thành nhiệm vụ Triệu công công giao cho, cũng đến lúc buông tha cho Yến Hà Thanh thì vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy chân chó của ông ta là Phùng quản sự đi tới.

“Phùng quản sự!” – Hai người vội vàng khom lưng, cúi đầu.

“Ừm.” – Phùng quản sự ngạo mạn xua xua tay, sau đó nhìn về phía Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh cúi đầu, không nói một lời.

Phùng quản sự cũng không giận, dứt khoát nhấc chân, hung hăng đá cho hắn một cái: “Quy xuống.”

Yến Hà Thanh lão đảo, đầu gối đập mạnh xuống đất.

“Thế nào? Lần trước không phải tranh luận mạnh mẽ lắm sao? Sao giờ lại không nói?” – Phùng quản sự đi một vòng quanh Yến Hà Thanh, hung hăng bóp mặt hắn, ép buộc hắn nhìn mình.

Vốn lão ta định vừa đe dọa vừa vũ nhục hắn, nào ngờ khi đụng phải ánh mắt khinh thường, chán ghét lại không chút tự ti sợ hãi nào của Yến Hà Thanh thì lại thầm cảm thấy sau lưng lạnh toát.

“Người, người, người còn dám trừng ta?” – Phùng quản sự tát cho Yến Hà Thanh một cái, sau đó ngoắc tên nô tài béo tới: “Người tới đây, và miệng hẳn cho ta.”

“Vâng.” – Tên nô tài béo kia cười nham hiểm, đi đến, xoay xoay tay cho Yến Hà Thanh hai cái tát.

Phùng quản sự lạnh lùng nhìn, trong lòng lại kinh hãi.

Trong hoàn cảnh này, nếu là thường nhân sợ rằng sớm đã bạo phát, nhưng tên Yến Hà Thanh này lại có thể nhẫn nhục chịu đựng, hơn nữa từ đầu đến cuối đều không cong lưng lấy một chút.

Người này, căn bản không phải yếu đuối như người ta tưởng tượng, cáo già Triệu công công kia xem người thật quá chuẩn.

Phùng quản sự cảm thấy, Yến Hà Thanh quỳ nhưng lưng vẫn thẳng tắp như vậy trông thật sự rất chướng mắt, nhin không được bèn giơ chân đá lên eo hẳn.

Yến Hà Thanh bị đá gập người về phía trước, ngã trên mặt đất, có một vật từ trong ngực hẳn rơi ra.

Tên nô tài gầy tinh mắt tiến đến nhặt thứ đồ tin tế đó lên thì phát hiện đó là một cái trâm ngọc được làm thủ công vô cùng tinh tế: “Phùng quản sự, ngài nhìn cái này xem.”

Yến Hà Thanh vội sờ ngực mình, trên mặt vậy mà lại xuất hiện biểu tình sợ hãi.

Phùng quản sự cầm lấy cái trâm ngọc kia, khinh thường nói: “Xì, thứ rác rưởi rẻ tiền gì đây.”

“Trả lại cho ta!” – Yến Hà Thanh đột nhiên đứng bật dậy muốn tiền lên đoạt về nhưng lại bị hai gã nô tài ngăn lại.

Thấy phải ứng của hắn như vậy, trên mặt Phùng quản sự lộ ra nụ cười giảo hoạt: “Tuy rằng thoát nhìn có vẻ chỉ là thứ rác rưởi, nhưng hắn vẫn đáng giá vài đồng tiền, không cần đòi lại, thứ này đương nhiên là phải hiếu kính cho ta.”

“Có thứ gì tốt vậy? Ta cũng muốn được hiếu kính.” – Tiêu Dư An bất thành lình ghé vào bên tai Phùng quản sự sâu kín nói.

Phùng quản sự nghe xong sợ tới mức hô to một tiếng, xoay người tức giận mắng: “Tên ngu ngốc nào... Hoàng thượng!!!???”

Ba người vì sự xuất hiện bất ngờ của Tiêu Dư An dọa cho sợ hãi, mặt xám ngoét, cả người run rẩy quỳ rạp xuống đất không ngừng dập đầu: “Hoàng, hoàng hoàng thượng, ngài, ngài, ngài sao, sao, sao lại ở chỗ này?”

Tiêu Dư An chẳng qua chỉ đến xem Yến Hà Thanh một chút, thế mà không ngờ lại gặp phải cảnh hắn bị người ta kinh nhục.

Lần này và lần bị phạt quỳ trên tuyết mới cách bao lâu? Vậy mà các người lại còn dám đến gây sự? Hiện tại vai ác đều bất cần như vậy à? Không cần nghĩ ngợi sao? Không cảm thấy nhiệm vụ quá nặng à?

Tiêu Dư An xòe tay về phía Phùng quản sự: “Thứ người vừa nói là cái gì?”

Phùng quản sự vội vàng dùng hai tay nâng trâm ngọc dâng lên, vừa nhìn thấy nó Tiêu Dư An liền sợ tới mức suýt nữa thì ném đi.

Thánh thần thiên địa ôi, các người có biết đây là cái gì không hả? Lại còn đòi hiếu kính? Hiếu kính người cái quan tài làm bằng xương rồng ấy!

Cái trâm ngọc này chính là di vật của mẫu hậu nam chính!

Cũng chính là tín vật đính ước mà sau này Yến Hà Thanh sẽ đưa cho Vĩnh Ninh công chúa!!!

Cái loại đồ chơi này mà các người cũng dám cướp?

Cảm thấy cuộc sống hiện tại không tốt à?

Cảm thấy sống quá mệt mỏi rồi hả?

Cứ nhất định lao đầu đi tìm chết mới chịu sao!!!

Tiêu Dư An sợ tới mức mặt không còn chút máu, xoay người đem trâm ngọc nhét vào tay Hồng Tụ: “Hồng Tụ, người cầm trước đi, ngàn vạn lần không được làm hỏng.”

Hồng Tụ gật đầu lĩnh mệnh.

Tiêu Dư An vỗ vỗ ngực, nhìn về hướng Yến Hà Thanh, nhìn thấy hăn mặt một thân quần áo mỏng manh thì không khỏi thở dài.

Giai đoạn đầu này nam chính quả thực là quá đáng thương.

Hăn bước nhanh qua, cởi xuống áo khoác của mình bọc lên người Yến Hà Thanh.

Thân thể Yến Hà Thanh cứng còng, mày nhíu chặt, rõ ràng mang theo ý kháng cự nhưng lại không hề mở miệng nói một câu.

Người đã thảm như vậy rồi, đừng có ghét bỏ ta có được không!

Tiêu Dư An hỏi: “Vừa mới dậy à?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, lúc đứng dậy lại thất tha thất thiếu, thân mình lão lão.

Tiêu Dư An quay đầu phân phó: “Liễu An, người dẫn hãn vào nhà.”

Dương Liễu An ôm quyền tuân chỉ, đỡ Yến Hà Thanh vào phòng.

Lúc này, Tiêu Dư An mới một lần nữa nhìn về phía ba người đang quỳ trên đất, cảm nhận được ánh mắt của hãn, cả ba lại không ngừng run rẩy.

Sợ cái gì? Lúc khi dễ nam chính bộ không cảm thấy được mình không còn sống được bao lâu sao?

“Được rồi, đều đứng dậy đi.” – Tiêu Dư An nâng tay.

Ba người vội vàng hoảng loạn bò lên.

Tiêu Dư An: “Xếp thành một hàng, nghỉ, nghiêm, bên phải, nhìn.”

Ba nô tài: “A?”

“A cái gì mà a, xếp hàng.” – Tiêu Dư An ngồi xồm xuống, dùng tuyết trên mặt đất nặn thành ba quả cầu, sau đó nhét vào trong người ba người kia mỗi người một quả.

Ngay lập tức ba người bị lạnh đến nhe răng trợ mắt, vẻ mặt vắn vẹo.

“Nào, đọc theo ta.” – Tiêu Dư An vỗ vỗ phôi sạch tuyết trên tay: “Không tìm đường chết thì không phải chết, vài ác cũng phải có đầu óc.”

Ba người chẳng hiểu gì: “A?...”

“Còn a cái gì?” – Tiêu Dư An lần lượt đập cả ba – “Đọc!”

Ba người: “Không tìm đường chết thì không phải chết, vài ác cũng phải có đầu óc...”

Tiêu Dư An: “Có đầu óc thì cũng phải chết, chỉ có đồ ngu mới chọn nam chính.”

Ba người: “...Có đầu óc thì cũng phải chết, chỉ có đồ ngu mới chọc nam chính.”

“Ừm, trở về học cho thuộc đi, tất cả đều phải nhớ cho kỹ đó, cái này là trọng điểm thi đấy.” – Tiêu Dư An vừa lòng gật gật đầu: “Được rồi, phải làm gì thì đi làm đi.”

Cả ba người tựa hồ đều không nghĩ đến việc Tiêu Dư An có thể dễ dàng như vậy đã buông tha bọn họ, ai nấy đều ta nhìn người người nhìn ta sau đó hô to một tiếng tạ hoàng thượng rồi ngã trái ngã phải chạy mất.

Vừa chuẩn bị đi vào nhàn xem Yến Hà Thanh như thế nào thì lại thấy Hồng Tụ muốn nói lại thôi nhìn mình, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

“A...” – Hồng Tụ hoảng hốt hồi thần, do dự một lúc lâu mới hỏi ra: “Hoàng thượng đã quan tâm tên hoàng tử Nam Yến quốc này như vậy, vì sao vừa rồi không để hấn hạ giận một phen?”

“Hả? Có ý gì?” – Tiêu Dư An kỳ quái hỏi.

Hồng Tụ nói: “Chính là ở trước mặt hấn đem ba tên nô tài kia móc mắt, cắt lưỡi, chặt tay.”

Tiêu Dư An: “...”

Muội tử Hồng Tụ à, sao tự nhiên lại hắc hóa thành như vậy! Hay là đây mới là bản chất thật của ngươi, chỉ là bình thường ta không phát hiện ra?

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, nói: “Phủ nội vụ kỷ luật luôn nghiêm minh, xuất hiện chuyện bắt nạt người như thế này, ngươi cho rằng Triệu công công không hỏi đến sao?”

Hồng Tụ sáng tỏ: “Hoàng thượng, ý của ngài là...”

Tiêu Dư An hơi hơi mỉm cười: “Ừm, bọn họ chẳng qua là theo lệnh hành sự mà thôi.”

Mặt Hồng Tụ lộ vẻ nghi hoặc: “Nhưng mà vì sao Triệu công công lại muốn kinh nhục hoàng tử Nam Yến quốc kia chứ?”

Tiêu Dư An thở dài: “Vì Bắc quốc, vì ta...”

Những lời này lại càng khiến Hồng Tụ thêm khó hiểu: “Hoàng thượng?”

Tiêu Dư An nhìn về phía Hồng Tụ, hai mắt sáng lập lòe: “Hồng Tụ, người đồng ý với ta một chuyện, bất kể là chuyện gì xảy ra, người cũng nhất định không được gây chuyện với Yến Hà Thanh, được không?”

Hồng Tụ vội vàng hành lễ: “Hoàng thượng yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ nhớ kỹ trong lòng.”

“Ừ.” – Tiêu Dư An yên tâm mà gật gật đầu, bước vào trong phòng.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 18

Cái gọi là “Đầu giường nước dột mênh mang”, cái gọi là “Hạt mưa không ngớt rơi tràn thâu đêm”, cái gọi là “Chăn vải cũ lạnh như tấm sắt” *

(*Đây là những câu thơ trích trong bài “Mao ốc vị thu phong sở phá ca” của Đỗ Phủ, mình dùng bản dịch thơ của Nguyễn Minh. Nguồn:)

Tiêu Dư An cảm thấy rút cuộc đến hôm nay mình đã gặp được.

Chỗ ở của Yến Hà Thanh hiện tại, sao có thể gọi là nhà ở được, đây rõ ràng là một cái phòng chứa củi, ngay cả bàn ghế cũng không có chứ đừng nói là đệm chăn, lò sưởi. Quét mắt nhìn qua một vòng, ngoại trừ bốn vách tường bị lủng lỗ chỗ ra thì chỉ có một đồng củi đáng thương xếp trong góc phòng. Tiêu Dư An còn thực sự sợ rằng mình vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt tím tái của quý thất cổ treo bên trên.

Thực sự là quá thảm...

Tiêu dư An cười ngoại bào cho Yến Hà Thanh, cái nhà này bị lọt gió, gió đông thổi vào khiến cho người ta nhịn không được mà run lấy bầy.

Dương Liễu An lo lắng nói: “Hoàng thượng, phòng này quá lạnh, ngài...”

Tiêu dư An nói: “Đúng là có chút lạnh, Liễu An, người về tấm cung cầm cho ta một cái áo choàng tới đây.”

Sau khi Dương Liễu An tuân chỉ, nhanh chân vội vã bước ra khỏi phòng.

Tiêu dư An quay đầu nhìn về phía Yến Hà Thanh vừa bị đánh ngồi ở một bên, thấy trên trán người kia toàn là máu, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Là ai đập! Đập cho phá tướng thì làm sao bây giờ! Cái gương mặt này còn phải dùng để đi thả thính cả thiên hạ đó!

“Hong Tụ, người đi lấy chậu nước nóng, lấy thêm chút thuốc trị thương tới.” – Tiêu dư An dặn dò Hồng Tụ.

Hồng Tụ gật gật đầu, cũng đi ra khỏi phòng.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, chỉ còn lại hai người Tiêu dư An cùng Yến Hà Thanh.

Tiêu dư An ở trong phòng đi qua đi lại hai vòng cũng không tìm được chỗ nào có thể ngồi, bèn ngồi luôn lên trên đồng củi, thấy Yến Hà Thanh vẫn như cái chày gỗ đứng ở đó, vỗ vỗ đồng củi bên người: “Đến đây, ngồi.”

Yến Hà Thanh không thềm động đậy.

“Có phải lần trước ở trong nhà lao cắn một cái vẫn chưa hết giận? Đến đây, cho người cắn thêm một cái.” – Tiêu dư An đứng lên, đưa tay tới bên miệng Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh ngậm miệng, biểu tình không hề thay đổi dù chỉ một chút.

“Yên tâm, ta đối với người không có loại suy nghĩ kia, nếu có ý kia thì đã hành động từ sớm rồi.” – Tiêu dư An thu tay lại, một lần nữa ngồi lại bên trên đồng củi.

Trong mắt Yến Hà Thanh cuối cùng cũng có chút thay đổi, hần hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu dư An.

Tiêu dư An mỉm cười, thong dong đối mặt với Yến Hà Thanh.

Một hồi lâu, Yến Hà Thanh rút cuộc cũng mở miệng, hần nghẹn giọng hỏi: “Vậy tại sao người lại làm như thế...”

Tiêu dư An nghiêm trang nói: “Bởi vì ta là phần mềm hack tới nạp tiền vào tài khoản cho người.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu dư An: “Khụ... Thực ra thì, bởi vì tình yêu, không dễ gì mang đến khổ đau, cho nên tất cả đều là đánh hình của hạnh phúc.” *

(*Đây là bài Bởi vì tình yêu – Trần Dịch Tấn + Vương Phi.)

Tiêu dư An hát lên thành tiếng!

Biểu tình thanh lãnh của Tiêu dư An có chút vỡ vụn.

Tiêu dư An nhin cười liên tục khoát tay: “Đùa thôi, đùa thôi, đừng có giận, tóm lại là người cứ yên tâm, ta không hề có chút ác ý nào với người, về phần tại sao, sau này có cơ hội, ta có thể sẽ nói cho người, mà người hiện tại cũng chỉ có thể lựa chọn giữa tin hoặc không tin ta.”

Đôi mắt Yến Hà Thanh hơi trầm xuống: “Thế nhưng lúc ở trong nhà lao...”

Nam chính người đừng có mang thù thế được không? Chẳng phải là ta chỉ rút kiếm trước mặt người thôi sao! Sau khi rút cũng không làm gì người! Sao người có thể nhớ tới bây giờ!

“Đó là bởi vì ta sợ người.” – Tiêu dư An ăn ngay nói thật.

Đôi mắt Yến Hà Thanh chột lóe lên vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Sợ ta?”

Tiêu dư An còn chưa kịp giải thích, Hồng Tụ đã bưng chậu nước nóng đi vào, cũng đem thuốc trị thương đưa cho Tiêu dư An: “Hoàng thượng, nước đem tới rồi.”

Tiêu dư An nhận lấy thuốc: “Người vất vả rồi, à, đưa trâm ngọc cho ta.”

Cẩn thận từng li từng tí nhận lấy trâm ngọc, Tiêu dư An xoay người lại, chỉ thấy Yến Hà Thanh nhìn cây trâm trong tay mình không chớp mắt. Tiêu dư An nhàn nhạt cười một tiếng, đi đến trước mặt hắn, đưa trâm ngọc ra: “Cho.”

Yến Hà Thanh nhìn chằm chằm Tiêu dư An nửa ngày, đưa tay đón lấy.

Nào biết Tiêu dư An đột nhiên thu tay lại, nụ cười không thay đổi: “Chờ một chút, nói điều kiện đã.”

Yến Hà Thanh tiếp phải không khí, không vội cũng không giận, lại một lần nữa im lặng không nói lời nào đối mặt với Tiêu dư An.

Tiêu dư An nói: “Người rửa mặt cho sạch sẽ, bôi thuốc xong, ta sẽ trả lại cây trâm này cho người.”

Biết rằng có lại lấy than đen che mặt cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, Yến Hà Thanh đi đến chậu đựng nước, vốc nước bắt đầu rửa mặt, Tiêu dư An nhìn hắn không chớp mắt.

Chậu nước trong dần dần bị vẩn đục, Yến Hà Thanh rửa sạch mặt và hai tay, ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt kia là ngàn núi vạn sông, giữa cánh môi thủy quang liễm liễm, ánh trăng trong sáng trên cao cùng với ngọn đèn nhà nhà thấp lên ấy cũng chẳng bằng đôi lông mày tuấn giật của hắn, sống mũi thẳng tắp tựa như núi non trùng điệp.

Tiêu dư An cảm thán không thôi: Ấy da! Cái mắt này. Ấy da! Hàng lông mày này. Ấy da! Cái môi này. Ôi chao! Loại nhan sắc giá trị nhường này.

Không được, phải thêm một lần nữa.

Ấy da! Cái mắt này. Ấy da! Hàng lông mày này. Ấy da! Cái môi này. Ôi chao! Loại nhan sắc giá trị nhường này.

Yến Hà Thanh rửa mặt sạch xong, ánh mắt liền rơi vào trâm ngọc trên tay Tiêu dư An.

Nhìn cái gì chứ, có ai bảo là không cho người đâu, đừng có dùng loại ánh mắt sáng rực kia mà nhìn, biết là người cần dùng đến nó để cua lão bà rồi.

Tiêu dư An đưa trâm ngọc cho Yến Hà Thanh, mỉm cười: “Cất cẩn thận, dù sao cũng là di vật của mẫu hậu.”

Toàn thân Yến Hà Thanh cứng đờ, nhìn về phía Tiêu dư An, trong mắt toàn là sợ hãi.

Về chuyện của chiếc trâm ngọc này, hẳn chưa từng nhắc tới với bất kỳ người nào của Bắc quốc.

Không nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Yến Hà Thanh, Tiêu dư An quay người nói với Hồng Tụ: “Hồng Tụ, người ra ngoài phòng chờ trước đi, tạm thời đừng để ai tiến vào.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 19

Hồng Tụ hành lễ xong, xoay người đi ra khỏi phòng, đem cửa đóng lại.

Tiêu dư An lại ngồi về trên đồng củi, chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình: “Đến đây, thương lượng với người một chuyện.”

Yến Hà Thanh cất kỹ trâm ngọc, ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn Tiêu dư An lúc này đã khác lúc trước rất nhiều.

“Vì sao ta biết được chuyện về cây trâm ngọc kia, sau này có cơ hội, sẽ nói cho người biết.” – Tiêu dư An hờ hững vỗ vỗ quần áo: “Ta vừa nghĩ ra một cách, ta muốn người dọn tới Cảnh Dương Cung ở.”

Yến Hà Thanh im lặng đáp trả, Tiêu dư An lại vội vàng nói: “Ta biết Cảnh Dương Cung chính là chỗ ở của cấm luyện, nhưng mà ta thực sự không có ý nghĩ kia với người, người hẳn cũng phát hiện ra, trong phủ nội vụ này có người coi người là cái đinh trong mắt. Mà Triệu công công của phủ nội vụ cũng không phải người mà ta chỉ cần nói vài lời sẽ thu lại suy nghĩ. Cho nên, người cứ ở phủ nội vụ biến số quá lớn, còn không bằng đến Cảnh Dương Cung, Cảnh Dương Cung sẽ không có người muốn hại người.”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, không biết đang tự hỏi cái gì.

Tiêu dư An sợ hãi không đáp ứng, dù sao thì ở lại nơi này, nếu không bị Triệu công công giết chết thì cũng sẽ bị lạnh mà chết, lại tận tình khuyên

bảo: “Người thấy đó, ta để Hồng Tụ và Liễu An ra ngoài, chỉ thương thảo việc này với người, chính là không muốn để người khó xử.”

Yến Hà Thanh vẫn trầm mặc như trước.

Tiêu dư An lại bắt đầu âm thầm tính toán.

Hắn! Đã từng là một tổng giám đốc được kỳ vọng rất cao! Mặc dù con đường bá đạo tổng tài càng đi càng lệch! Nhưng mà!

Dù sao thì hắn cũng đã từng đi trên con đường này rồi!

Làm một tổng tài bá đạo, phải thật hư hỏng, phải có hành động mạnh mẽ, phải làm việc một cách tà mị cuồng quyền.

Cho nên, Tiêu dư An quyết định trói Yến Hà Thanh lại, trực tiếp ném vào Cảnh Dương Cung.

Tiêu dư An tự cho mình chút tinh thần! Khí thế rào rạt đứng lên! Hắn không có ý tốt vén tay áo! Sau đó bị gió lạnh từ bên ngoài lùa vào trong căn nhà lũng lỗ chỗ! Hắn!

Hắn rùng mình run lên một cái...

Trời đông trong phòng giá rét, Yến Hà Thanh nhìn Tiêu dư An kéo ống tay áo lên giống như nhìn một thẳng ngu vậy.

—

Vì cái quái gì lại lạnh như vậy!!! Đem toàn bộ khí thế đều đông lạnh hết rồi!!!

Tiêu dư An yên lặng buông xuống ống tay áo mình vừa kéo lên, nghĩ thầm, mình quả nhiên không có thiên phú làm bá đạo tổng tài, sau đó vừa

nhắc mắt đã nhìn thấy Yến Hà Thanh cởi xuống áo khoác mà mình cho hẳn lúc trước, đưa tới.

“Không sao hết, ta không...” – Một trận gió lạnh thổi qua, những chữ còn lại đều bị đông cứng trong cổ họng Tiêu dư An.

Yến Hà Thanh không cho xen vào, đem áo khoác nhét vào trong tay Tiêu dư An: “Mặc vào.”

Tiêu dư An đưa trả lại cho Yến Hà Thanh: “Không được, không được.”

Người đừng có mà lơ đãng tản ta khí tức chuyên dùng để thả thính em gái như thế! Ta sợ đó!

Yến Hà Thanh nói: “Ta đồng ý với người, đến Cảnh Dương Cung.”

Nhãn tình Tiêu dư An sáng lên: “Thật?”

Yến Hà Thanh: “Giả.”

Tiêu dư An: “...”

Yến Hà Thanh: “Nói điều kiện.’

???

Câu nói này sao lại quen tai như vậy!

Tiêu dư An hỏi: “Điều kiện gì?”

Ngữ khí Yến Hà Thanh lạnh nhạt: “Người mặc áo choàng vào, ta sẽ đi Cảnh Dương Cung với người.”

Cho nên đối với mình lơ đãng tản ra loại thả thính kia, có phải đối với hẳn chỉ là phương án B không!!!

Đấu không lại, đấu không lại, chịu phục, viết hoa in đậm, CHỊU PHỤC.

Tiêu dư An ngoan ngoãn đem áo choàng mặc vào, chỉ cảm thấy đầu đau, dạ dày đau, răng đau: “Được rồi chứ?”

Yến Hà Thanh kiểm tra gật đầu: “Ừm.”

Cuối cùng cũng đạt thành nhận thức chung, Tiêu dư An nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng dậy đi ra khỏi phòng chữa củi, Hồng Tụ đứng ở cổng chờ, thấy Tiêu dư An đi ra, tiến lên đón: “Hoàng thượng.”

Tiêu dư An nói: “Hồng Tụ, người đi chuẩn bị một chút, để Yến Hà Thanh đến Cảnh Dương Cung.”

Hồng Tụ giống như đã sớm liệu được, mặt mỉm cười một tiếng: “Tuân chỉ.”

Tiêu dư An giả bộ như không nhìn thấy ý cười của Hồng Tụ: “Đúng rồi, chọn chỗ nào gần với tâm cung của Vĩnh Ninh công chúa ấy, để hãm ở chỗ đó.”

Trên mặt Hồng Tụ lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn gật gật đầu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 20

Việc Yến Hà Thanh phải rời khỏi phủ nội vụ, chỉ mới nửa ngày đã truyền đến bên tai Triệu công công.

Phùng quản sự như đi trên băng mỏng hưởng Triệu công công bầm báo xong, cho rằng Triệu công công sẽ có bất mãn, ai ngờ ông ta chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, xem thường nói: “Chuyện sớm muộn thôi.”

Phùng quản sự vò đầu bức tai, quẫn bách nói: “Công công, lỡ như Yến Hà Thanh kia trở thành đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, thổi gió bên tai hoàng thượng, cái mạng nhỏ này của nô tài, sợ là... ôi chao, sợ là khó đảm bảo rồi.”

Triệu công công cười nhạo một tiếng: “Sợ cái gì, cái đầu kia của người, hoàng thượng dù là nhắc đến một câu, cũng sẽ cảm thấy ô uế miệng đó.”

“Vâng, vâng, vâng.” – Phùng quản sự cúi đầu khom lưng: “Tiểu nhân dựa cả vào công công.”

Triệu công công khoan thai nhấp hớp trà: “Người chuẩn bị một chút, hai ngày nữa ta sẽ đến chỗ Hồng Tụ cô nương trò chuyện.”

“Hồng Tụ cô nương?” – Trong lòng Phùng quản sự lộ bộ một tiếng, là người phụ trách Cảnh Dương Cung?

Triệu công công liếc Phùng quản sự một chút: “Làm sao? Rất rảnh rỗi? Cứ đứng ì ở đó không chịu đi à?”

“Không rảnh rỗi, không rảnh rỗi.” – Phùng quản sự giật thót một cái, nói xong thì vội vàng lui ra.

—

Hồng Tụ vụn vụn không nghĩ tới, Triệu công công sẽ tới tìm nàng.

Tuy nó hai người đều là quản sự, nhưng mà cũng không có quan hệ gì, vô sự không đến điện Tam Bảo, Hồng Tụ đại khái có thể đoán được Triệu công công là vì ai mà đến. Nàng nhớ tới lời trước đó Tiêu dư An đã nói với mình, trong lòng lập tức đề phòng.

Triệu công công nhìn thấy vẻ mặt của Hồng Tụ, cười ha ha: “Hồng Tụ cô nương, thực sự không muốn mời ta ngồi một chút sao?”

Hồng Tụ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, sau khi mời Triệu công công ngồi xuống thì bận bịu dặn dò người châm trà: “Nô tỳ thất lễ, chậm trễ công công, còn xin công công thứ lỗi.”

“Hồng Tụ cô nương nói giỡn, xem ra cái mặt già này của ta, ngoại trừ ở phủ nội vụ, những chỗ khác vẫn còn có chút tác dụng.” – Triệu công công bưng trà, mở nắp ra thổi nhẹ: “Nghe nói Hồng Tụ cô nương rất được hoàng thượng yêu thích, hôm nay đột ngột đến đây, kỳ thực chính là muốn thổ lộ một chút cùng Hồng Tụ cô nương.”

Lời nói này của Triệu công công có chút ý tứ hàm xúc, ông ta chính là lão nô tam triều, đời đời nhận ân sủng, phục trách phủ nội vụ hơn chục năm, hơn nữa còn từng được tiên đế xem như thân nhân.

Hồng Tụ nói: “Triệu công công nói đùa rồi, nô tỳ chẳng qua chỉ làm tốt những chuyện thuộc bốn phận của mình mà thôi.”

Triệu công công ý tứ sâu xa: “Đúng vậy, là những chuyện thuộc bốn phận.”

Hồng Tụ nói tiếp: “Triệu công công, ngài cũng là nhân vật từng trải trong cung này, những nô tài như chúng ta, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, ta nghĩ, ngài hẳn phải rõ ràng?”

Hồng Tụ vốn định nhắc nhở Triệu công công, Yến Hà Thanh giờ đã ở Cảnh Dương Cung, đừng tiếp tục nghĩ chủ ý hãm hại.

Nào biết nghe được lời dẫn dắt đó, Triệu công công cũng không tức giận, vui vẻ cười một tiếng: “Hong Tụ cô nương không hổ là người rất được hoàng thượng ân sủng, dù sao đây cũng chỉ là chuyện thuộc bốn phận. Ôi chao, cũng không phải chuyện không hay gì đâu, sợ nhất, không phải là không làm những chuyện nên làm sao. Hong Tụ cô nương, nếu như chuyện nên làm, lại không đi làm, có phải không làm tròn bốn phận nhất chính là nô tài chúng ta hay không?”

Hồng Tụ sửng sò: “... Triệu công công có ý gì?”

Triệu công công thản nhiên nhấp một ngụm trà, lúc này mới tiếp tục nói: “Ta nghe nói, những cấm luyện ở Cảnh Dương Cung, đều phải được Hong Tụ cô nương chỉ điểm, mới có thể hầu hạ hoàng thượng?”

Hồng Tụ nói: “Dĩ nhiên là như vậy, nhưng mà trong lòng ta và ngài đều hiểu, người này, không phải kẻ mà nô tài chúng ta có thể tùy tiện động vào.”

Triệu công công đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Không động được? Hong Tụ cô nương, người này, ở phủ nội vụ của ta, chỉ là một nô tài, điều ta cần phải làm chính là để hẳn biến thành nô tài, ta cần gì phải quan tâm hẳn là người phương nào? Hong Tụ cô nương, người cũng nên hiểu rõ, người ở Cảnh Dương Cung này, là những người sẽ đưa đến bên gối hoàng

thượng, người nếu đưa đến một con sói, gây ra một chút thương tổn nào tới hoàng thượng...”

Triệu công công nói đến điểm liền dừng, Hồng Tụ giật mình.

“Hồng Tụ cô nương, người cũng không cần phải tổn thương tính mệnh, chẳng qua chỉ là để cấm luyện chân chính trở thành cấm luyện, cái này, chẳng lẽ không phải là chuyện người nên làm sao? Đúng vậy, chúng ta là nô tài, mà bổn phận lớn nhất của nô tài, chẳng lẽ không phải là phân ưu cho hoàng thượng sao?”

Triệu công công chậm rãi nói xong, đứng lên cáo từ một tiếng rồi rời đi, lưu lại Hồng Tụ không biết phải làm thế nào.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 21

“Hong Tụ, Hong Tụ?”

Bị gọi mấy tiếng Hong Tụ mới hoàn hồn, khi đã định thần trở lại mới phát hiện chén nước đã sớm được rót đầy, còn mình thì vẫn cứ tiếp tục rót xuống.

“A!” – Hong Tụ khẽ kêu một tiếng, cuống quýt cầm khăn muốn lau: “Hoàng thượng thứ tội!”

“Người sao vậy? Mặt mày có vẻ hết hoảng, bị bệnh à?” – Tiêu dư An lo lắng hỏi.

“Không có sinh bệnh, tạ hoàng thượng quan tâm.” – Hong Tụ cúi đầu.

Tiêu dư An tỉ mỉ nhìn nàng vài lần, xác thực không có bệnh trạng gì, lúc này mới không tiếp tục truy cứu nữa: “Lát nữa chúng ta đến Cảnh Dương Cung.”

Hong Tụ dừng lại không tiếp tục lau nước trên tay nữa: “Hoàng thượng muốn đi gặp Yến Hà Thanh sao?”

Tiêu dư An nói: “Ừm, một mình ta đi là được, không cần huy động nhân lực.”

Hong Tụ khuyên: “Hoàng thượng vẫn nên mang theo thị vệ.”

Tiêu dư An nghĩ nghĩ, thông thả đi đến cửa tâm cung, đem Dương Liễu An xách tới: “Dương đồng chí, cùng lãnh đạo đi khảo sát, đi không?”

Dương Liễu An ngờ ra: “Thứ lỗi vi thần ngu dốt, không hiểu ý hoàng thượng là gì.”

Tiêu dư An mỉm cười: “Không cần phải hiểu, đi tắm rửa một chút ánh sáng của nam chính thôi.”

Hai người tới Cảnh Dương Cung, thấy được Yến Hà Thanh đang ở trong phòng nhỏ, Dương Liễu An đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào đã bị Tiêu dư An ngăn lại.

Dương Liễu An nghi hoặc không hiểu, lại thấy Tiêu dư An tiến tới, khẽ gõ ba cái vào cánh cửa.

Dương Liễu An bị dọa nói không ra lời.

Cái người tên Yến Hà Thanh này đến cùng là nhân vật phương nào, vì sao hoàng thượng lại phải sợ như vậy!

Thấy vẻ mặt kinh hãi của Dương Liễu An, Tiêu dư An nghi hoặc hỏi: “Thế nào?”

“Hoàng thượng.” – Dương Liễu An gian nan ấp a ấp úng nói: “Cái kia, cái nam chính kia rút cuộc có nghĩa là gì? Vì sao phải gọi người này là nam chính?”

Tiêu dư An nghĩ nghĩ: “Nam chính ấy à. Hẳn, chính là trung tâm thế giới. Là người trong bầy người. Tất cả vạn vật trên thế giới này đều xoay xung quanh, tập trung ánh nhìn vào hẳn.”

Vẻ mặt Dương Liễu An tràn đầy hoảng sợ!

Cửa “két két” hai tiếng mở ra, Yến Hà Thanh mặc một thân áo trắng gọn gàng, dáng người thẳng tắp xuất hiện trước mặt hai người.

Dương Liễu An dùng vẻ mặt kinh hoàng quay đầu nhìn về phía Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh: “...?”

Tiêu dư An thấy trong phòng Yến Hà Thanh bày điểm tâm, đi vào cầm một đĩa ra nhét vào trong ngực Dương Liễu An: “Liễu An người đi chỗ khác ăn điểm tâm đi.”

Dương Liễu An đột nhiên bị nhét không kịp đề phòng: “Hoàng thượng, nhưng...”

“Không sao đâu, đi đi.”

Thấy thái độ của Tiêu dư An cường ngạnh, Dương Liễu An đành phải tuân chỉ, thần sắc phức tạp nhìn về phía Yến Hà Thanh một chút, mang theo điểm tâm quay người rời đi.

Không giống với hoàn cảnh chật vật trước đó, trông Yến Hà Thanh lúc này sạch sẽ lanh lẹ, tóc đen buộc lên, thanh nhã xuất trần, quả nhiên là dung mạo nhân gian khó có được.

Thấy Yến Hà Thanh đứng ở cửa nhìn mình, Tiêu dư An cười hỏi: “Không mời ta vào ngồi chút sao?”

Yến Hà Thanh nhìn chăm chú hẳn nửa ngày, nghiêng người sang.

Tiêu dư An từ bên cạnh hẳn thành thành thơi thơi đi vào trong nhà, đi đến cái bàn gỗ tròn màu vàng trong gian nhà nhỏ ngồi xuống.

Yến Hà Thanh đưa tay đóng cửa, bỗng nhiên lại nghe Tiêu dư An hô lên: “Đừng đóng cửa!”

Động tác của Yến Hà Thanh dừng lại, nhìn về phía Tiêu dư An, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Vì sao?”

Tiêu dư An nói: “Ta sợ người chém ta, đóng cửa rồi có muốn trốn cũng không có chỗ mà trốn.”

Yến Hà Thanh trầm mặc một giây, “rầm” một tiếng đem cửa đóng lại.

Tiêu dư An nhảy lên ba bước, vô thức muốn hướng về phía cửa sổ mà chạy, Yến Hà Thanh xoay thân túm hắn lại: “Đã sợ ta như vậy, vì sao vừa rồi còn đuổi thị vệ đi?”

“Vì trong sạch của người chứ sao! Ngoài cửa có thị vệ đứng cạnh, người trong Cảnh Dương Cung chẳng phải đều sẽ biết là ta đến tìm người? Hơn nữa tuy rằng cấm luyện đều là nam, nhưng khăng định cũng có kẻ có lòng đồ kỵ cao, người không lo trở thành mục tiêu công kích, ta cũng thay người lo lắng ấy.” – Tiêu dư An vói vào bệ cửa sổ, chuẩn bị lúc nào cũng có thể sẵn sàng kịp thời nhảy cửa sổ mà đi.

Yến Hà Thanh cạn lời, sau đó nói: “Ta không có đao.”

Tiêu dư An hỏi: “Thế chủy thủ?”

“Không có.”

“Vậy kiếm?”

“Không có.”

“Búa?”

Yến Hà Thanh: “...Búa là cái gì?”

Tiêu dư An: “Vậy ta qua đó, gạt người là đồ chó con.”

Nói xong, Tiêu dư An cảnh giác đi đến bên cạnh cái bàn ngồi xuống, hẳn ho khan hai tiếng che dấu sự xấu hổ của bản thân, sau đó ra vẻ âm trầm: “Đồng chí Tiểu Yến à.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu dư An nói: “Ở chỗ này đã quen chưa? Ban đêm ngủ có lạnh không? Bình thường có thích ra ngoài đi dạo không? Tẩm cung của Vĩnh Ninh công chúa ngay cạnh phòng nhỏ phía đông của người, người hiểu ý ta chứ?”

Nụ cười của Tiêu dư An có mười phần hòa ái dễ gần, mười phần ý vị thâm trường, mười phần khiến người suy nghĩ sâu xa.

Thế nhưng Yến Hà Thanh chỉ lãnh đạm trả lời: “Ừm, hiểu.”

Ái chà! Không hổ là nam chính! Chỉ nhìn một cái thôi đã có giác ngộ như này! Nhìn một cái thôi đã có năng lực phân biệt vấn đề mấu chốt! Nhìn một cái thôi đã bắt lấy được trọng điểm! Bội phục bội phục!

Yến Hà Thanh tiếp tục nói: “Ta sẽ không đến phía đông.”

Tiêu dư An suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống.

Người đi chứ! Người phải đi cho ta! Van người đó! Người không đến sẽ phải bỏ lỡ đại lão bà của người, người có biết hay không hả!!

Tiêu dư An ấp a ấp úng: “Ý của ta không phải như vậy...”

Yến Hà Thanh nói: “Ta hiểu.”

Không! Người không hiểu!

Được rồi được rồi, không bằng cứ trực tiếp tới hỏi Vĩnh Ninh công chúa xem có cần thị vệ hay không đi.

Tiêu dư An lại nói hươu nói vượn vài câu, sau đó đứng lên rời đi, Yến Hà Thanh không nói một lời, trầm mặc đưa mắt nhìn, đợi đến khi Tiêu dư An rời đi thì đôi mắt nhìn như lạnh nhạt kia của hắn đã phủ đầy sương lạnh.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 22

Đi ra khỏi phòng, Tiêu dư An nhàn nhã tản bộ lung tung, khắp nơi tìm Dương Liễu An, nào biết chưa đi được mấy bước đã nghe thấy sau lưng có tiếng gọi đầy kinh hãi: “Hoàng thượng!”

Tiêu dư An nghi hoặc quay người lại, thấy một nam tử áp hồng đang mừng rỡ nhìn mình.

Nói là nam tử, nhưng ngũ quan lại cực kỳ mỹ hoặc, tư thái nũng nịu, ngay cả tiếng nói cũng tận lực bóp thành lạnh lạnh, y bổ nhào tới, mùi hương từ ống tay áo xông ra xuýt chút nữa thì hun ngất Tiêu dư An.

Tiêu dư An vội vàng lùi lại một bước, tránh bị nam tử nhào vào lòng.

Nam tử vồ hụt, túi thân bĩu môi một cái, như thể muốn rơi lệ: “Mấy ngày không thấy, hoàng thượng không cần A Ngọc nữa sao?”

Người người người từ từ nói chuyện! Kỳ cục quá! Đừng khóc! Chờ chút! Đừng có nhào tới nữa!

Tiêu dư An lại tránh thêm lần nữa, trong lúc tránh né, hồi tưởng lại một chút xem người kia là ai.

Ở trong sách thế mà cũng có vài đoạn nhắc đến người này, Tiêu dư An cảm thấy mình còn có thể nhớ được y cũng phải cảm ơn mấy cái bình luận về đồng đồng nhân văn mà mấy em gái viết.

Người này tên đầy đủ là Tần Ngọc, là một trong những vị cấm luyện được sủng ái nhất của quân vương thiếu niên, cũng là cấm luyện duy nhất có tên trong nguyên tác.

Thời điểm Bắc quốc sắp bị Yến Hà Thanh công phá, quân vương thiếu niên độc chết tất cả cấm luyện của mình, lại chỉ duy nhất tha cho Tần Ngọc, thậm chí còn muốn cùng Tần Ngọc cùng mình đào vong đến phía Bắc, xem ra hẳn là đối với Tần Ngọc có ba phần tình cảm thật lòng.

Nhưng nào biết Tần Ngọc vì tham sống, bán đứng quân vương thiếu niên, hại quân vương thiếu niên bị Yến Hà Thanh bắt sống tại cửa tâm cung.

Đoạn kịch bản này, trong nguyên tác cũng chỉ miêu tả qua bằng vài đoạn rải rác, thế mà lại động vào dây thần kinh nào đó của không ít em gái, có một đoạn thời gian, bên dưới truyện đều là bình luận các loại như cặn bã thụ, ngược luyện tình thâm linh tinh.

Khi đó Tiêu dư An rất muốn hỏi những em gái này: Các người rút cuộc vì sao lại nhìn ra Tần Ngọc là thụ! Trong nguyên tác căn bản không hề đề cập cái gì hết!

Hiện tại Tiêu dư An chỉ muốn nói: Phân biệt công thụ chính là khả năng thiên phú đặc biệt của các người hả!

Tần Ngọc bị Tiêu dư An né một lần, cắn chặt môi dưới, đáy mắt lệ quang lấp lóe: “Hoàng thượng? Tại sao vậy? Là nô tài làm sai cái gì khiến hoàng thượng không vui sao? Nghe nói hoàng thượng ngày đêm lo triều chính, bận tối mày tối mặt, lần này vất vả lắm mới tới Cảnh Dương Cung, vậy mà không phải là tới gặp nô tài sao?”

Tiêu dư An quả quyết trả lời: “Không phải.”

Tần Ngọc: “...”

Hai mắt Tần Ngọc nhắm lại, thế mà lại rơi nước mắt, lại mở mắt, bày ra bộ dáng diêm đạm đáng yêu, lê hoa đái vũ: “Xem ra hoàng thượng gần đây có tâm hoan khác, vậy A Ngọc đi đây, không khiến hoàng thượng chán ghét nữa.”

Tiêu dư An gật đầu: “Được, bạn ơi tạm biệt tạm biệt tạm biệt thôi.”*

(*Đây là bài Bạn ơi, vĩnh biệt 啊朋友再见. Link ngenha.)

Tần Ngọc vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ khi nghe Tiêu dư An đột nhiên hát lên, sau đó đột nhiên phát hiện ra trước kia lần nào nước mắt của mình cũng có hiệu quả, vậy mà lần này lại không hề có tác dụng.

Tiêu dư An xoay người thật sự rời đi.

Sợ dây dưa cùng Tần Ngọc sẽ tạo ra một số phiền phức không đáng có, Tiêu dư An vội vàng rời đi, tiếp tục tìm kiếm Dương Liễu An, đang lúc hăn buồn rầu không biết phải đi đâu tìm thì một tiếng đàn quen thuộc truyền đến.

Chính là tiếng đàn mà hôm hăn ngủ không yên, ra ngoài tản bộ thì tại gần đình nghỉ mát gặp được Tiêu dư An nghe thấy.

Tiêu dư An nghi hoặc, lần theo tiếng đàn đi tìm, tìm đến một tiểu viện trồng dương liễu, nào biết khi hăn vừa bước vào trong viện thì tiếng lại từ từ tiêu biến, bốn phía lại trở về trạng thái yên tĩnh vắng lặng.

Tiêu dư An nghi hoặc ngần đầu, trùng hợp trông thấy Dương Liễu An vội vàng đi tới.

Nhìn thấy Tiêu dư An, Dương Liễu An đầu tiên là giật mình, sau đó quỳ một chân xuống hành lễ: “Hoàng thượng, ngài sao lại tới nơi này?”

Trước hết cứ mặc kệ lý do mà ta tới đi, ngược lại là người đó, vì cái khi gì mà mỗi lần xuất hiện đều có BGM vậy hả?

(*BGM là nhạc nền ấy nhé.)

Tiêu dư An quan sát anh chàng tự mang BGM này: “Đừng quỳ nữa. Đứng dậy đi, ăn xong điếm tâm rồi à?”

Dương Liễu An đứng dậy, nói: “Hồi hoàng thượng, đúng vậy.”

Thấy hai tay Dương Liễu An trống trơn, Tiêu dư An hỏi: “Ừm? Cái đĩa kia đâu?”

Dương Liễu An đột nhiên ập úng, bối rối mở miệng: “Khay, đĩa, vi thần, vi thần làm mất rồi.”

Tiêu dư An nói: “Không sao, cũng không phải thứ quý giá gì, về tẩm cung thôi.”

Dương Liễu An thở dài một hơi, hành lễ một lần nữa: “Vâng.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 23

Đêm khuya thanh vắng, Hồng Tụ lại hầu hạ Tiêu dư An rửa mặt như cũ, sau đó ở lại đợi người ngủ yên ổn mới rời đi.

Vừa nằm lên giường, đột nhiên Tiêu dư An hỏi: “Hồng Tụ, có phải trong Cảnh Dương Cung có nhạc công nổi danh không?”

Hồng Tụ nghĩ nghĩ một hồi, đáp: “Hoàng thượng, có.”

Thấy Tiêu dư An gật đầu, Hồng Tụ trong lòng khẽ động hỏi: “Hoàng thượng không phải là muốn...”

“Không phải! Ta chỉ hỏi chút thôi! Không có ý gì khác! Không cần nghĩ nhiều quá vậy đâu!” – Tiêu dư An vội vàng ngắt lời nàng.

Hồng Tụ cúi đầu hành lễ, nói: “Là nô tỳ ngu dốt, nhưng Hiếu Phong Nguyệt vào cung đã một năm, hoàng thượng chưa từng để ý đến hã, sao đột nhiên hôm nay lại nhắc đến?”

Dù sao cũng đã hai lần tình cờ nghe được tiếng đàn, cuối cùng trở thành hiếu kỳ đối với người đánh đàn cũng dễ hiểu, thì ra tên là Hiếu Phong Nguyệt.

Tiêu dư An đem cái tên này lục lọi trong đầu vài lần nhưng vẫn không có chút ấn tượng nào, xem ra là nhân vật mà nguyên tác chưa từng đề cập đến.

Tiêu dư An nói: “Chỉ có chút hứng thú thôi, đừng để trong lòng.”

Hồng Tụ gật gật đầu, thổi tắt ánh nến bên giường, có tiếng hít thở bên người nên Tiêu dư An ngủ rất nhanh, mới qua một lúc đã ngủ say.

Thấy Tiêu dư An ngủ yên rồi, Hồng Tụ mới nhẹ nhàng rời đi, ánh trăng sáng bên ngoài tấm cung nhô lên cao, đêm tối mênh mênh, Hồng Tụ kéo lại y phục, đầy bụng tâm sự.

Những lời trước đó của Triệu công công khiến Hồng Tụ không thể quên được, trước kia nàng luôn sẽ trở về nghỉ ngơi, nhưng lần này lại không tự chủ được mà đi đến Cảnh Dương Cung.

Sương phòng của Yến Hà Thanh nằm ở rìa phía đông, bởi vì có lệnh cấm đi đêm cho nên vào giờ này, Cảnh Dương Cung càng thêm u tĩnh, yên lặng như tờ.

Hồng Tụ cũng chỉ vì trong lòng mang tâm sự mới bất giác đến đây, nàng đang chuẩn bị rời đi thì thấy trong viện phía đông có bóng người.

Trong lòng Hồng Tụ cả kinh, nín thở nhìn lại thì thấy Yến Hà Thanh đứng ở trong sân, mặt hướng về phía nam, chăm chú nhìn trăng sáng.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng rơi trên nền tuyết đọng, rơi trên chạc cây khô héo, rơi vào trong đôi mắt đang nhìn vào phương xa thật lâu kia của Yến Hà Thanh.

Vạn dặm đại địa rộng lớn ngoài kia, đã từng là cố thổ của hãn, những chồng bạch cốt dưới mặt đất kia, đã từng là cố nhân của hãn.

Tay phải Yến Hà Thanh nắm thật chặt một cây trâm ngọc, dưới đáy mắt có không cam lòng, hối hận, quyết tuyệt, vừa nhắc mắt, sóng mắt lưu chuyển, tất cả đều đã biến lạnh lùng.

Cả người Hồng Tụ sợ hãi, trong đầu đều là câu khuyên bảo kia của Triệu công công: Người ở Cảnh Dương Cung này, là những người sẽ đưa đến bên

gối hoàng thượng, người nếu đưa đến một con sói, gây ra một chút thương tổn nào tới hoàng thượng...

Mà lúc này, Triệu công công đang ngồi dựa vào ghế thái sư nghỉ ngơi nhấp trà, Phùng quản sự ở một bên nịnh nọt đấm chân cho ông ta, một bên hỏi: “Triệu công công, Hồng Tụ này chung quy cũng chỉ là một nữ tử, lòng dạ đàn bà, cho dù nghe lọt tai những lời ngài nói thì có thể làm gì được chứ? Thời gian này Yến Hà Thanh ở lại Cảnh Dương Cung, e là quá thoải mái rồi.”

Triệu công công nghe xong, cười nhạt lắc đầu: “Ta chỉ lo rằng nàng không nghe lọt lời của ta thôi.”

“A? Triệu công công đã an bài người ở Cảnh Dương Cung rồi sao?” – Phùng quản sự kinh ngạc.

Triệu công công ghét bỏ nhìn Phùng quản sự một chút: “Người đó, sao chuyện gì cũng không chịu hỏi thăm cho có hiểu biết chút vậy?”

Phùng quản sự khúm núm: “Thỉnh giáo công công.”

Triệu công công nói: “Người có biết Hồng Tụ này vào cung mấy năm rồi không?”

Phùng quản sự lau mồ hôi lạnh: “Nô tài ngu dốt, không biết.”

“Hừ.” – Triệu công công khịt mũi coi thường: “Nàng ta ấy à, năm đó mười tám tuổi nhập cung, đến nay đã hơn năm năm, người có biết vì sao chỉ mới hơn ba năm nàng đã lên quản lý Cảnh Dương Cung không?”

Phùng quản sự lắp bắp: “Nô tài, nô tài...”

Triệu công công nói tiếp: “Để ta kể cho người nghe một chuyện, trong số cấm luyện của Cảnh Dương Cung đã từng tra được một thích khách, vốn dĩ

tên thích khách này đã bị xử quyết ngay lập tức, nhưng mà dung mạo của hắn lại khiến hoàng thượng rất yêu thích, trong lòng hoàng thượng ngứa khó nhịn, thế nhưng lại kiêng kỵ vũ lực của mỹ nhân, vì thế bèn đem người này giao cho Hồng Tụ. Chỉ qua ngày thứ hai, tên thích khách này đã bị cắt đứt gân tay gân chân, răng cũng bị đánh nát, sau đó đưa đến bên gối hoàng thượng.”

Nói xong, Triệu công công không thèm để ý đến sự sợ hãi của Phùng quản sự nữa, từ trên ghế thái sư đứng dậy, khom lưng gõ gõ cái lưng già: “Già rồi già rồi, có một số việc, không thể so được nữa.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 24

Mấy ngày gần đây ngày nào Tiêu dư An cũng chạy tới Vĩnh Ninh điện.

Ngày đầu tiên đến, đúng vào lúc Vĩnh Ninh công chúa đang học đàn tranh, nhìn thấy Tiêu dư An, nàng mặt mày hớn hở, lôi kéo người tới nghe nàng gảy một khúc, ngón tay nhỏ dài tung bay, cả khúc lẫn mỹ nhân đều đẹp.

Tiêu dư An tán thưởng không thôi, tán thưởng xong thì đi thẳng vào vấn đề chính: “Ninh nhi, người có muốn có một thiếp thân thị vệ không?”

Vĩnh Ninh công chúa ôm lấy dây đàn, nghi hoặc ngẩng đầu: “Không cần đâu, tạ ơn hoàng thượng ca ca quan tâm.”

Người sao lại có thể không muốn! Sao có thể không muốn! Vợ chồng trẻ các người vì cái quái gì lại khiến người khác phải lo lắng như vậy! Vì cái gì!

Tiêu dư An cười hiền lành: “Vì sao lại không cần?”

Vĩnh Ninh công chúa không hiểu: “Tại sao lại phải cần nha?”

Bởi vì có thể phát triển thành lão công!!!

Tiêu dư An nói: “Có thể hầu hạ người.”

Vĩnh Ninh công chúa nói: “Các nô tỳ bên cạnh Vĩnh Ninh đều rất hợp ý, không cần phải nhiều thêm một người.”

“Có thể bảo hộ người.”

“Nội cung ngày đêm bình yên, Vĩnh Ninh không cần được bảo hộ.”

“Có thể cùng người trò chuyện.”

Vĩnh Ninh công chúa che miệng cười: “Vĩnh Ninh nếu cảm thấy buồn chán vì sao không đi tìm hoàng thượng ca ca nói chuyện mà lại phải cùng một kẻ không quen biết thổ lộ tâm tình?”

Tiêu dư An khó khăn nói: “Lỡ như ta bận rộn chính sự, không rảnh cùng người.”

Vĩnh Ninh công chúa nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Vậy thì Vĩnh Ninh chờ hoàng thượng ca ca rảnh rồi lại đến tìm, lúc đó, hoàng thượng ca ca nhất định sẽ cùng Vĩnh Ninh nói chuyện, có đúng không?”

Tiêu dư An sụp đổ vỗ trán: “Đúng... đúng...”

Đúng cái con khỉ ấy!

Vĩnh Ninh công chúa cười ngọt ngào, phong hoa tuyết đại, vạn vật thất sắc: “Hoàng thượng ca ca, người thật tốt.”

Tốt cái đầu người!

Ngày thứ hai đến, Tiêu dư An kiên định nói với Vĩnh Ninh công chúa: “Ta vẫn cảm thấy Ninh nhi người cần một thị vệ.”

Vẻ mặt Vĩnh Ninh công chúa lộ vẻ tủi thân: “Vì sao chứ? Là do hoàng thượng ca ca không muốn nói chuyện cùng với Vĩnh Ninh sao?”

Người đừng có mà tìm cách bẻ lái! Đừng tưởng rằng bày ra cái bộ dáng thương tâm đó là ta sẽ mềm lòng không an bài thị vệ cho người!

Sau đó, Tiêu dư An liền mềm lòng, cả ngày đều không nhắc đến chuyện thị vệ.

Ngày thứ ba đến, Tiêu dư An tự cấp cho mình chút thành tích khi làm việc tốt, đi thẳng đến Vĩnh Ninh điện.

Gặp được Tiêu dư An Vĩnh Ninh công chúa hết sức vui vẻ: “Hoàng thượng ca ca, ta tìm được thị vệ rồi.”

Tiêu dư An nhìn trừng trừng.

Cái gì! Chẳng có lẽ hai người chẳng biết từ lúc nào đã ngẫu nhiên gặp nhau, sau đó cả đường này không cần ta phải tới dẫn nữa?

Không hổ là nam chính nữ chính.

Tiêu dư An cảm thấy sự quan tâm của mình thật sự là quá vớ vẩn.

“Tìm được rồi sao, vậy là tốt rồi.” – Tiêu dư An lộ ra nụ cười của cha hiền, gật gật đầu.

“Nhưng mà tạm thời thì hiện tại nàng* không phải là thị vệ, Vĩnh Ninh muốn xin hoàng thượng ca ca ban thưởng cho nàng một chức vị.” – Vĩnh Ninh công chúa kéo tay Tiêu dư An lắc lắc.

(Trong tiếng trung “hắn” hay “nàng” đều đọc là “tā” nên ông An mới hiểu nhầm.)

Tiêu dư An hòa ái dễ gần nói: “Ta biết, ta biết.”

“Quá tốt rồi, để ta gọi nàng đến gặp hoàng thượng ca ca!” – Vĩnh Ninh công chúa vui sướng nói, sau đó vội vàng phân công tỳ nữ đi dẫn người

đến.

Tiêu dư An thở dài một hơi.

Ai, sao lại có loại ảo giác cổ quái như thế gả được con gái ra ngoài như này kia chứ.

Tiêu dư An vừa cảm khái xong, Vĩnh Ninh công chúa liền mang đến một người lưng hùm vai gấu, thân hình ước chừng to bằng hai lần Tiêu dư An...

Là một nữ tử.

Nữ tử cực kỳ giống Lỗ Trí Thâm lộ vẻ mặt then thùng, uốn éo hành lễ với Tiêu dư An: “Nô tỳ bái kiến hoàng thượng.”

Tiêu dư An suýt ngất, hỏi Vĩnh Ninh công chúa: “Đây, đây chính là thị vệ người tìm?”

Vĩnh Ninh công chúa trong trẻo cười: “Đúng vậy! Có phải khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất an tâm không?”

Đúng! Không có cách nào phản bác!

“Nhưng, nhưng...” – Tiêu dư An ấp a ấp úng: “Nàng chỉ cho người ta cảm giác vậy thôi, không, không giống người có thể bảo hộ người khác.”

Nghe Tiêu dư An nói vậy, nữ tử kia đột nhiên oa một tiếng, che mặt bắt đầu khóc: “Hoàng thượng, nô tỳ, nô tỳ sẽ đem hết toàn lực bảo hộ công chúa! Thực sự! Oa oa oa!”

Vĩnh Ninh công chúa vội vàng vỗ vỗ lưng của nàng: “Được rồi được rồi, Thúy Nhi đừng khóc, không cần phải tủi thân, chỉ là do hoàng thượng ca ca không hiểu người mà thôi.”

Tiêu Dư An: “...”

Ta không hiểu đó! Ta thực sự không hiểu đó!

Vĩnh Ninh công chúa còn nói: “Người có thể nói cho hoàng thượng ca ca là người có thể bảo hộ ta như thế nào, được không?”

Chỉ thấy Thúy Nhi lau khô nước mắt, cẩn thận gặt đầu, sau đó đưa tay cầm lấy chén sứ trên bàn, chỉ dùng tay không cũng có thể dễ dàng bóp nát.

Bóp... Nát...

Tiêu Dư An còn chưa định thần lại, Thúy Nhi đã chạy ra ngoài Vĩnh Ninh điện, tìm được một gốc cây to bằng cánh tay, hay tay ôm lấy, khí thế bùng bùng gầm lên một tiếng, mạnh mẽ đem nó nhổ tận gốc. Sau đó nàng lại bước từng bước nhỏ, đi một bước lắc lư ba cái, giống như liễu rủ trong gió quay trở về.

Tiêu Dư An: “...”

Vĩnh Ninh công chúa: “Hoàng thượng ca ca, người thấy rồi đó! Như vậy là có thể chăm sóc ta rồi, đúng không?”

Tiêu Dư An: “Có thể...”

“Còn có thể bảo hộ ta!”

“Nhưng...”

“Còn có thể cùng theo ta trò chuyện!”

“Cái này...”

Vĩnh Ninh công chúa giải quyết dứt khoát: “Được rồi, cứ quyết định là nàng đi!”

—

Tiêu Dư An mệt tâm, hấn gục đầu xuống bàn, hai tay rũ xuống bên người, bày ra bộ dáng mặt ủ mày chau, ngay cả bát cháo nhỏ tinh xảo đặt ở trước mặt cũng ăn không vào.

Hồng Tụ lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?”

Tiêu Dư An hữu khí vô lực trả lời: “Lãnh diệp phiêu xuống rải đầy mặt ta, con ta phản nghịch làm lòng ta đau sót.”*

(Cái này có bài hát đó, là bài 沙茶酱之歌 cơ mà mình tìm không được vietsub, nhớ không lầm thì hồi xưa từng xem vietsub rồi)

Hồng Tụ đã quen với cái kiểu thỉnh thoảng lại nói những điều khiến người ta không thể hiểu nổi của Tiêu Dư An, nàng cúi đầu đoán, hỏi: “Có phải nội hỏa trong người hoàng thượng phát ra ngoài khiến trong lòng nôn nóng? Hay là nô tỳ an bài cho ngài mấy tiểu nô, để giải nhiệt khí?”

Tiêu Dư An dùng hai tay ôm đầu: “A, phốc phốc—“

Hồng Tụ thuyết phục: “Nô tỳ biết gần đây hoàng thượng ưu quốc ưu dân, trăm mê triều chính, nhưng mà lửa này không tiêu cũng sẽ thương thân.”

Tiêu Dư An đánh trống lảng nói sang chuyện khác: “Phải rồi, dạo gần đây Yến Hà Thanh thế nào? Ngày mai ta... được rồi, bây giờ người gọi hấn đến đây đi.”

Tiêu Dư An quyết định cưỡng ép làm mối, để Yến Hà Thanh và Vĩnh Ninh công chúa gặp mặt. Nếu mà lần này hai người còn không cạ ra hỏa thì hấn sẽ mặc kệ! Mặc kệ luôn!

Hồng Tụ bị tin bất thành linh này dọa đến nói lắp bắp: “Hoàng thượng, nhưng, nhưng nô tỳ cho rằng hấn còn chưa chuẩn bị kỹ càng.”

Tiêu Dư An không thể hiểu nổi: “A? Chuẩn bị cái gì?”

Hồng Tụ gật đầu, sau đó hành lễ: “Nô tỳ hiểu rồi.”

Nói xong, Hồng Tụ vội vàng rời đi.

Tiêu Dư An uống xong cháo loãng, đợi trái đợi phải, chờ đến lúc đi ngủ, lúc này Hồng Tụ mới xuất hiện: “Hoàng thượng, đã an bài thỏa đáng.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, cùng Hồng Tụ trở lại tẩm cung, Hồng Tụ vội mà không cùng tiến vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Tiêu Dư An cho rằng nàng muốn để mình và Yến Hà Thanh nói chuyện riêng với nhau nên cũng không quá để ý.

Nào biết trong tẩm cung tối như bưng, cái gì cũng không thấy rõ, trên lư hương tỏa ra hương khí ngọt ngào, hun cho Tiêu Dư An hoa mắt chóng mặt.

Trong lòng Tiêu Dư An cảm thấy cổ quái, đang muốn gọi Hồng Tụ thì đột nhiên trong lòng cả kinh, giật mình như hiểu được gì đó, vội vàng chạy tới bên giường.

Sau khi nhìn thấy người trên giường, cả lưng Tiêu Dư An đều lạnh buốt, đầu gối run lên, suýt chút nữa thì quỳ xuống.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 25

Đầu tiên, Tiêu Dư An khó khăn chạy ra ngoài mấy bước, tự cảm thấy không đúng, lại một lần nữa chạy về bên cạnh giường, nhìn thoáng qua tình huống trên giường, hít sâu một hơi, bỗng nhiên lui ra sau mấy chục mét, quay người lại muốn chạy trốn.

Bốn phía lặng yên đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, một tiếng rên thống khổ nghẹn ngào từ trên giường truyền vào trong tai Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An đột nhiên dừng lại bước chân, ở trong lòng mặc niệm ba lần để trốn tránh sự hổ thẹn này, sau đó thở một hơi thật dài, chạy về bên giường.

Yến Hà Thanh bị miếng vải đen che kín hai mắt, trong miệng còn bị nhét vải, áo trắng trên người rộng mở, toàn thân bị dây thừng trói lại, có lẽ là do gãy dựa quá mức kịch liệt nên làn da trần trụi đã sớm bị dây thừng siết thành đỏ thẫm, thậm chí còn xuất hiện tơ máu.

Tiêu Dư An bối rối giật miếng vải che mắt và nhét trong miệng Yến Hà Thanh ra, bên dưới miếng vải đen, hai mắt Yến Hà Thanh đỏ như máu, bờ môi lại trắng bệch.

Tiêu Dư An đã chuẩn bị sẵn tinh thần ăn chửi, nào biết Yến Hà Thanh lại không nói một lời, thân thể co lại, hô hấp nặng nề. Tiêu Dư An đưa tay cởi bỏ sợi dây trên người Yến Hà Thanh, đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Thần trí Yến Hà Thanh cực kỳ mơ hồ, ánh mắt ngoại trừ trống rỗng thì cũng chỉ còn mờ mịt, cả người si ngốc nằm trên giường, không có một chút động tác nào, ngay cả khi Tiêu Dư An không ngừng nói chuyện với hắn, hắn cũng giống như con rối, không có chút đáp trả nào.

Yến ca sao người lại biến ngốc rồi!! Chúng sinh thiên hạ còn đang chờ người đến cứu vớt đó!

Tiêu Dư An quả thật muốn quỳ, nhưng mà điều khiến hắn càng muốn quỳ hơn còn chờ ở phía sau!!

Sợi dây trên người Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An không cởi được!!!

Sợi dây thường kia buộc cực kỳ đẹp, nói là buộc thì nói nó là một loại tình thú thì đúng hơn. Từ trước đến giờ Tiêu Dư An chưa từng tiếp xúc qua loại phương pháp trói người như này, trong lòng vội vàng không biết phải cởi ra sao, cả nửa ngày cũng không cởi được, đã thế còn đem nút kết càng thêm phức tạp.

Trong cơn tức giận, Tiêu Dư An đem một đoạn nhỏ dây thường vất vả lắm mới cởi ra được kéo ra!

Sau đó cột thành một cái nơ bướm...

Tiêu Dư An bó tay, âm thanh run rẩy hô: “Hồng Tụ!”

Kêu lên vàng tiếng, ở cửa tẩm cung có ánh nến nhoáng lên, Hồng Tụ vội vàng đi vào, quỳ gối xuống bên cạnh giường: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu óc Tiêu Dư An hiện tại vô cùng rối loạn, cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể nói: “Người, người, người đem dây thường trên người hắn cởi hết ra cái đã.”

Hồng Tụ sững sờ, tựa hồ như biết mình đã làm sai điều gì, sắc mặt trắng bệch đứng dậy cởi dây thừng buộc trên người Yến Hà Thanh ra.

“Hắn đây là bị chơi đùa đến ngốc rồi sao?” – Tiêu Dư An thấy Yến Hà Thanh mãi vẫn không có phản ứng, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều xoắn hết cả lại.

Hồng Tụ cởi xong dây thừng, một lần nữa quỳ xuống: “Hồi hoàng thượng, bởi vì sợ hãi phản kháng khiến hoàng thượng bị thương, cho nên nô tỳ cho hắn uống thuốc mê, không phải thật sự ngốc, chỉ cần cho uống giải dược, nghỉ ngơi một đêm sẽ không có chuyện gì.”

Tiêu Dư An vỗ ngực một cái, thở dài một hơi: “Vậy giải dược đâu?”

Hồng Tụ lấy bình sứ nhỏ chứa thuốc giải ra, hai tay đưa lên.

Tiêu Dư An nhận lấy cái bình sứ màu trắng kia, đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, lấy tay ôm Yến Hà Thanh lên, đem thuốc giải đút cho hắn.

Uống xong thuốc giải, rất nhanh sau đó Yến Hà Thanh đã choáng váng nặng nề ngủ thiếp đi. Tiêu Dư An thay hắn chỉnh lại quần áo, đắp kín mền, bận rộn một hồi khi quay đầu lại thì phát hiện Hồng Tụ vẫn còn đang quỳ ở chỗ kia.

Tiêu Dư An nói: “Đừng quỳ nữa, đứng lên đi.”

Hồng Tụ không thuận theo, cúi đầu: “Cầu hoàng thượng trừng phạt.”

Tiêu Dư An đưa tay kéo Hồng Tụ lên, cười khở một tiếng: “Phạt cái gì?”

“Hồng Tụ biết hoàng thượng sủng ái người này, trước đó đã có lệnh bảo Hồng Tụ không được động vào hắn, nhưng mà người này quá mức nguy hiểm. Hồng Tụ không thể không ngó ngang gì mà đã đưa hắn đến bên gối

hoàng thượng. Hiện tại hoàng thượng thấy hãn tôn thương, lại không đành lòng tiến thêm bước nữa...”

“Chờ một chút!” – Tiêu Dư An bắt được tin tức mấu chốt: “Tôn thương, tôn thương cái gì?”

Hồng Tụ giật mình đáp: “Vết roi đánh bị thương trên lưng...”

Tiêu Dư An hít mạnh một hơi, thở ra hít vào, sau đó bắt đầu lục tung đồ đạc lên.

Trên mặt Hồng Tụ tràn đầy nghi hoặc: “Hoàng thượng, ngài đang tìm cái gì vậy?”

“Vàng bạc châu báu.”

“Tại sao phải tìm những thứ này?”

“Đi trốn á! Không! Không đúng, chúng ta không phải chạy trốn, cái này phải gọi là chiến lược chuyển dời!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 26

“Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Trốn cái gì? Ngài muốn đi đâu?” – Hồng Tụ bối rối giữ chặt lấy Tiêu Dư An vẫn còn đang tìm kiếm khắp nơi.

Tiêu Dư An dừng lại động tác, lẳng lẳng nhìn đống châu báu mình vừa mới lục ra trên tay.

Đúng vậy, hẳn có thể đi đâu chứ?

Tiêu Dư An bình ổn lại tinh thần, đứng lên, ngữ khí như đi chịu chết hỏi Hồng Tụ: “Người đã làm gì hẳn?”

Hồng Tụ mân mê, hai tay xoắn lại trước bụng, cúi đầu trả lời: “Hồi hoàng thượng, vốn nô tỳ chỉ muốn dạy hẳn phải làm như thế nào để hầu hạ hoàng thượng một chút, nhưng mà không kịp, cho nên hôm này đành phải cho uống thuốc trước.”

“Vậy vết roi kia là chuyện gì?”

“Ban đêm có lệnh cấm đi lại, hẳn tự tiện đi loanh quanh trong Cảnh Dương cung, vì vậy bị phạt.”

“Ngoại trừ cái này ra?”

“Đã hết ạ.”

Tình huống này có vẻ vẫn còn cứu vãn được! Hiện tại chủ yếu là làm cách nào để giải quyết cái tình huống Hồng Tụ mỗi ngày đều muốn đem Yến Hà Thanh đưa đến bên giường mình thôi.

Tiêu Dư An một tay chống cằm, đi tới đi lui, sau khi lượn quanh hai vòng thì dừng lại trước mặt Hồng Tụ, chỉ vào Yến Hà Thanh trên giường, nghiêm trang nói: “Hồng Tụ, người cảm thấy ta thích hẳn sao?”

Hồng Tụ không chút do dự đáp: “Thích, bởi vì hẳn đẹp.”

Tiêu Dư An xoay người, dẫn đo một hồi, chờ đến khi tỉnh táo hoàn toàn, quay người lại đối Hồng Tụ hô lớn: “Ta không thích hẳn.”

Hồng Tụ không thể lý giải: “Nhưng mà trong khoảng thời gian này hoàng thượng ngài cả ngày lẫn đêm đều nhớ tới hẳn.”

Tiêu Dư An hỏi: “Người nghĩ lại chút xem, ta thích chính là loại tướng mạo này sao?”

Hồng Tụ sửng sờ, trầm mặc suy nghĩ. Đúng là hoàng thượng chỉ thích loại có dung mạo yêu mỹ, diễm lệ, mặc dù Yến Hà Thanh đẹp đến mức kinh động như khi gặp thiên nhân, tuấn dật xuất trần, thế nhưng lại không phải loại mà hoàng thượng thích.

Hồng Tụ khẽ hỏi: “Vậy tại sao hoàng thượng ngài...”

Tiêu Dư An ra vẻ âm trầm: “Công thành là hạ sách, công tâm mới là thượng sách, trước đánh phải đánh vào tâm, sau mới dùng đến binh. Ta đây là làm chuẩn bị cho ngày sau Nam chinh lần nữa.”

Hồng Tụ bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra: “Hoàng thượng anh minh!”

Tiêu Dư An nói: “Người thấy ta cho hẳn ân sủng, nhưng mà thực ra là ta đang điều tra tình hình quân địch, cho nên ta đối với hẳn căn bản không có

hứng thú, người không cần phải hao tâm tổn trí đi dạy dỗ hẳn cái gì hết.”

Hồng Tụ chấp tay hành lễ: “Nô tỳ đã biết, vậy nô tỳ để người đem hẳn mang đi.”

Tiêu Dư An đưa mắt nhìn Yến Hà Thanh vẫn đang ngủ say trên giường, không đành lòng, thốt ra: “Đã muộn thế này, đêm nay cứ để hẳn ngủ tạm ở đây đi.”

Hồng Tụ: “... Hoàng thượng, ngài thật sự không phải...”

Tiêu Dư An trầm đĩnh chặt sắt cắt lời nàng: “Thật sự! Không phải!”

Tiêu Dư An giải thích một đồng với Hồng Tụ đến mức miệng đắng lưỡi khô, lại chỉ trời chỉ đất, hô to nhật nguyệt chứng giám, lúc này mới khiến Hồng Tụ từ nửa tin nửa ngờ biến thành tin tưởng tuyệt đối.

Lừa Hồng Tụ rời tâm cung xong, cuối cùng Tiêu Dư An cũng được nghỉ ngơi sau một đêm nhận đủ các loại công kích cùng tàn phá về tinh thần.

“Aiz.” – Tiêu Dư An thở dài một tiếng, ngồi lại bên giường, dựa vào cột giường, nhắm mắt lại, muốn yên lặng điều chỉnh lại suy nghĩ.

Thật lâu sau đó, Tiêu Dư An mở mắt ra, xoa xoa huyết thái dương, nghiêng đầu nhìn về phía Yến Hà Thanh, nào biết chỉ mới xem một cái, trong lòng lập tức lạnh lẽo, huyết dịch cả người bắt đầu đông cứng lại.

Yến Hà Thanh chẳng biết đã tỉnh lại từ lúc nào, tơ máu trong mắt vẫn còn chưa tan, đang u ám đối mặt với Tiêu Dư An, ánh mắt ngoan lệ như quỷ mị.

Sao bảo ngủ một giấc mới tỉnh?! Đúng là thuốc giả hại người!!

Thân là một tổng tài, thân là một tổng tài đã từng bị yêu cầu học thuộc trích dẫn của bá đạo tổng tài.

Vào giờ phút này, chỉ trong nháy mắt trong não Tiêu Dư An đã hiện qua các loại câu.

Nói đi, muốn tiền mặt hay là chi phiếu? Dù sao thì, tình yêu, ta khẳng định không thể cho được.

Không cần lo lắng, ta sẽ chịu trách nhiệm, người thấy một trăm vạn có đủ không?

Đã nhiễm khí tức của ta, vậy thì đời này người chính là người của ta, cả đời đều không thể trốn thoát.

Nam nhân, buổi tối hôm qua có cảm nhận được sự yêu thương sâu đậm của ta không?

Tiêu tổng tài lập tức dùng kim khâu đâm những lời này thành cái sàng một lần, rất nhanh đã quyết định được một câu, sau đó hần vươn tay, chỉ ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh nhạt, ngữ khí bình tĩnh: “Nhìn kia! Là máy cực, khụ, bay kia!”

Không sai, Tiêu Dư An bị dọa đến nói ngọng luôn rồi.

Thừa dịp Yến Hà Thanh vẫn còn đang sửng sờ chẳng hiểu gì, Tiêu Dư An đứng bật dậy, nhắc chân, phát lực, ngay lúc hần định bỏ trốn mất dạng thì cổ tay bị người níu lại, chỉ trong một sát na, Tiêu Dư An đã chật vật ngã xuống giường.

Một giây sau, cổ Tiêu Dư An bị người ta gắt gao bắt lấy, mà trong đầu hần giờ chỉ có bốn chữ lớn.

Toi đến nơi rồi!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 27

Tiêu Dư An ra sức tách tay Yến Hà Thanh ra, một tay run run rẩy rẩy đưa đến trước mặt hai người, thở dốc từng hơi ngắn ngủi, duỗi ra một ngón tay: “Ta, ta muốn thanh minh một chút, tối hôm qua ta không có đụng tới người.”

Yến Hà Thanh đổi sang dùng cả hai tay, hung hăng bóp lấy yết hầu Tiêu Dư An, không hề thả lỏng lực đạo: “Ta biết, mặc dù lúc đó ý thức mơ hồ, nhưng ta vẫn có ký ức.”

Trong lòng Tiêu Dư An hoảng sợ, bắt đầu giãi dụa: “Khục, có, khục, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta nói chuyện trước đã. Yến Hà Thanh! Nếu như bây giờ người bóp chết ta, người nghĩ sau đó người sẽ trốn được sao?”

Hai mắt Yến Hà Thanh lóe hàn quang, mái tóc hăn rũ xuống, lấy tóc che mặt, thê lương cười một tiếng: “Trốn? Nước mất nhà tan, trốn đi nơi nào? Khuất nhục trước dân uy, lưu lạc tha hương, chẳng bằng bây giờ dứt khoát đồng quy vu tận, ngọc nát đá tan, ngũ mã phanh thây.”

Tiêu Dư An xem như hiểu được, những lời trước đó mà mình nói với Yến Hà Thanh ở Cảnh Dương cung, hăn căn bản không hề nghe lọt.

Đã nói không có chút ác ý nào với người rồi, người lại còn muốn đồng quy vu tận, tận cái chối á!

Yến Hà Thanh, người đúng là vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự!

Tiêu Dư An đã có thể cảm nhận được ngạt thở và đau đớn, ngay cả hai mắt cũng bắt đầu hoa đi, hấn phấn đấu đem hết toàn lực hòng đẩy tay Yến Hà Thanh ra, tại lúc sắp cách đứt hơi một khoảng, Tiêu Dư An hô: “Yến Hà Thanh, ta sẽ không hại ngươi!”

Yến Hà Thanh cười lạnh: “Ngươi và ta là địch, ngươi vì sao...”

Tiêu Dư An gào thét ngắt lời hấn: “Bởi vì ta không phải là quân vương của Bắc quốc!!!”

Lực đạo trên cổ chớp mắt đã buông lỏng, Tiêu Dư An dựa vào bản năng cầu sinh và kinh nghiệm từ thuật phòng thân đã học, xoay người một cái đẩy Yến Hà Thanh trên người mình ra, cấp tốc đem hai tay bắt chéo sau lưng Yến Hà Thanh, dùng đầu gối chống eo, mưu đồ muốn phản kiểm chế hấn. Với một bộ này, nếu là Tiêu Dư An nguyên bản thì có thể nhẹ nhàng chế trụ được Yến Hà Thanh, nhưng mà thân thể quân vương thiếu niên yếu đuối khiến hấn không thể bắt được Yến Hà Thanh, lại để cho người kia tránh được.

Đương nhiên Yến Hà Thanh sẽ không cam tâm, xoay người một cái vịn lại cánh tay của Tiêu Dư An.

Ngay lúc hai người đang quấn quýt lấu nhau, Tiêu Dư An vội vàng hô: “Ngừng ngừng ngừng!!!”

Hai người đồng thời thả lỏng lực đạo, mỗi người chiếm lấy một góc giường, Tiêu Dư An che cổ, thở phì phò, trong lòng chửi một vạn lần câu ĐMM, hấn từ từ điều chỉnh tâm tình, lạp đi lạp lại: “Ta thực sự không phải là quân vương Bắc quốc...”

Ánh mắt Yến Hà Thanh âm đạm, toàn bộ đều hiện lên vẻ khó có thể tin được.

Bởi vì bị bóp cổ, thanh âm của Tiêu Dư An trở nên khàn khàn, lời nói đứt quãng: “ta biết cây trâm kia là di vật của mẫu thân ngươi, điều này có thể lấy làm chứng cứ...”

Yến Hà Thanh trầm giọng hỏi: “Vậy ngươi là ai?”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ: “Ta là bạn của ba ba ngươi.”

Tác giả chẳng khác nào ba ba của ngươi.

Độc giả thì dĩ nhiên là tương đương với bạn rồi.

Tiêu Dư An nghĩ vậy đó.

Yến Hà Thanh nhú mày: “Ba ba?”

Tiêu Dư An: “Aiz!”

Suýt chút nữa thì bị bóp chết, giờ chiếm chút an ủi cũng không được hả?!

Yến Hà Thanh hỏi: “... Ba ba là cái gì?”

Tiêu Dư An bất lực: “Là lực lượng thần bí đến từ xã hội văn minh.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An xoa cổ: “Ta biết ngươi còn muốn hỏi cái gì, ngươi muốn hỏi ta làm cách nào có thể giả trang được quân vương của Bắc quốc. Ngươi cứ coi như ta bị choáng đến điên rồi cũng được, giả thần giả quỷ cũng được, nhưng mà ta thực sự nói cho ngươi biết, đời trước ta đã chết, sau đó vừa mở mắt thì đã phát hiện mình biến thành quân vương Bắc quốc. Ta đây cũng là thân bất do kỷ, nhưng mà ta thực sự không phải là hấn.”

Yến Hà Thanh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tiêu Dư An, tựa hồ muốn dùng ánh mắt xem thấu hẳn.

Hai người giằng co nhìn nhau, qua hồi lâu, trong đáy mắt Yến Hà Thanh hiện lên một tia hàn ý không dễ phát giác, giống như băng chùy lạnh thấu xương, giống như lưỡi đao gió, giấu bên dưới hàn quang chính là sát cơ khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Dư An cảm thấy giống như bị người bóp chặt lấy trái tim, mỗi khối xương trên cơ thể đều đang run sợ, từng đợt khí lạnh từ sau lưng dâng lên truyền đi khắp toàn thân.

Yến Hà Thanh không tin hẳn!

Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, loại tình huống này, chỉ dùng miệng để nói thì làm sao khiến người ta tin được cơ chứ? Nhìn kiểu gì thì cũng thấy giống kế hoãn binh.

Gần như cùng một lúc, cả hai người đều có hành động.

Tiêu Dư An nhảy xuống giường, lại bị người níu lại, cưỡng ép kéo lên trên giường, lực lượng khổng lồ từ trên ép xuống khiến bả vai Tiêu Dư An bị đè lại, lưng đập mạnh vào giường.

Ván giường không chịu nổi sức nặng phát ra tiếng vang thật lớn, Tiêu Dư An hít vào một hơi, đau đến mức mắt nổi đom đóm.

Yến Hà Thanh không chút lưu tình một lần nữa kẹp lại yết hầu Tiêu Dư An, Tiêu Dư An tay mắt lạnh lẽo, nắm chặt lấy cổ tay Yến Hà Thanh hung hăng vặn lấy, Yến Hà Thanh bị đau nhú máu, cánh tay buông lỏng, dùng đầu gối hung hăng đá vào bụng dưới Tiêu Dư An.

Bụng dưới là vị trí không được xương bảo hộ, là nơi cực kỳ yếu ớt trên thân thể, Yến Hà Thanh lại dùng toàn lực, Tiêu Dư An cảm thấy yết hầu

ngòn ngọt, khóe miệng chảy máu, đau đến mức toàn thân phát run, hãn
bổng nhiên kịp thời ý thức được.

Yến Hà Thanh thực sự muốn giết mình!

Nếu bây giờ không nghĩ ra được biện pháp, vậy nhất định sẽ phải chết ở
đây.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 28

Tiêu Dư An đem toàn bộ từ ngữ mắng chửi người ra lặp đi lặp lại, liên tục chửi một trăm lần, sau đó một tay ôm bụng mình, một tay nắm lại, đấm thẳng vào mặt Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh khó khăn lắm mới tránh thoát một đấm này, đang nghĩ quay lại áp chế Tiêu Dư An thêm một lần nữa thì bên ngoài tẩm cung truyền tới tiếng gõ cửa.

Ngay sau đó thanh âm của Dương Liễu An truyền đến: “Hoàng thượng ngài sao vậy? Vi thần nghe thấy có tiếng vang rất lớn.”

Đôi đồng tử Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, cảm thấy kinh hoàng, vội vàng đưa tay muốn che lại miệng Tiêu Dư An.

“Ta... ưm... ưm!” – Tiêu Dư An vừa hô xong một chữ, những tiếng tiếp theo đã bị tròn vùi trong lòng bàn tay Yến Hà Thanh.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng? Ngài không sao chứ?” – Theo tiếng gõ cửa ngày càng dồn dập, hô hấp của Yến Hà Thanh cũng càng trở nên gấp rút.

Yến Hà Thanh biết rõ, nếu như lúc này thị vệ tiến vào, mình chẳng những không giết được quân vương Bắc quốc mà còn sẽ chết không có chỗ chôn. Yến Hà Thanh một tay gắt gao che miệng Tiêu Dư An, một lần nữa đưa tay bóp lấy yết hầu Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An đương nhiên sẽ không để yên cho người khác mặc sức chém giết, thừa dịp Yến Hà Thanh còn đang bối rối, hung hăng cắn mạnh vào tay hắn, cũng đem hết toàn lực đẩy cái tay đang che miệng mình ra.

Tiếng gõ cửa bên ngoài tầm cung vẫn không ngừng, Dương Liễu An vội vàng nói: “Hoàng thượng? Hoàng thượng, nếu ngài còn không lên tiếng, vi thần sẽ tiến vào!”

Tay Yến Hà Thanh đã bị Tiêu Dư An cắn cho chảy máu, đau đớn khiến hắn không có cách nào dùng sức, đại cục đã định, Yến Hà Thanh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tiếng đẩy cửa ken két từ bên ngoài vọng vào, cùng lúc đó, Tiêu Dư An bỗng nhiên đẩy tay Yến Hà Thanh ra, ngay cả hơi thở cũng không để ý tới, khàn giọng hô to: “Không được vào!!!”

Cả thế giới chớp mắt trở nên vắng lặng, cửa vừa mới bị đẩy ra một khe hở lại lập tức được đóng lại.

Thanh âm lo lắng bất an của Dương Liễu An từ bên ngoài tầm cung truyền đến: “Hoàng thượng, giọng ngài làm sao vậy? Ngài không sao chứ?”

Yến Hà Thanh ngốc lảng ngồi một bên, ngơ ngác nhìn Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An khó khăn thở ra, ho khan mấy tiếng, sau đó dùng toàn lực hô: “Ta không sao, không có chuyện gì, người tiếp tục gác đêm đi, bất luận nghe thấy tiếng vang gì cũng không được tiến vào.”

“Vâng, tuân chỉ.” – Ngoài cửa đáp lại xong, lập tức không còn tiếng gì nữa.

Hô xong vài câu kia, toàn bộ khí lực của Tiêu Dư An cũng tiêu sạch, hắn che lại bụng dưới, nằm co quắp trên giường, giống như một phế nhân.

Yến Hà Thanh không tiếp tục gậy khó dễ nữa, lúng túng nửa ngày, khó có thể tin thì thào hỏi: “Vì sao...”

Tiêu Dư An muốn mở mắt nhìn Yến Hà Thanh, hai mắt lại hoa lên, không có cách nào điều chỉnh tiêu cự: “Ta đã nói rồi, ta thực sự không phải là quân vương Bắc quốc, nếu như ta muốn người chết, thế thì ngay lần đầu tiên gặp ở địa lao đã giết người rồi. Lần đó ta không ra tay, thế thì về sau ta cũng sẽ không có loại ý nghĩ đó nữa.”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng rũ mi mắt, không biết đang nghĩ gì.

Tiêu Dư An giơ tay lên thề, ánh mắt chăm chú, biểu lộ trịnh trọng: “Yến Hà Thanh, ta chỉ thiên chỉ địa chỉ lương tâm mà thề, những lời vừa rồi của ta không hề có nửa câu dối trá, mà ta sau này, bất kể là như thế nào cũng sẽ không tổn thương đến người, bất kể là như thế nào đi chăng nữa.”

Yến Hà Thanh ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dư An, cả người vẫn ở trong tình trạng cảnh giới, hai người đối mặt mấy giây, Yến Hà Thanh vẫn không hề có chút ý định thả lỏng nào. Tiêu Dư An nhụt chí, kéo mền, đắp mền, nằm vật xuống, nhắm mắt lại.

Yến Hà Thanh không thể tưởng tượng nổi hỏi: “...Người đang làm cái gì?”

“Đi ngủ chứ gì.” – Tiêu Dư An dùng chăn mền che kín mình, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau, cuống họng phảng phất như bị lửa thiêu, vừa đau vừa rát: “Những điều nên nói ta cũng đã nói hết rồi, có tin hay không là tùy người, người nếu còn muốn bóp chết ta thì cứ bóp, dù sao ta cũng là người đã từng chết qua một lần rồi, còn sợ lần thứ hai sao?”

Bên người lập tức không còn tiếng động, Tiêu Dư An vốn đã mệt mỏi, hiện tại an tĩnh lại, thực sự có chút buồn ngủ.

Phảng phất như cả thế kỷ dài dằng dặc trôi qua, ngay tại thời điểm Tiêu Dư An mơ mơ màng màng muốn đi vào mộng đẹp thì cảm thấy bên cạnh có người chậm rãi nằm xuống.

Tiêu Dư An theo bản năng phân một nửa chần mèn qua.

Bên kia trầm mặc hồi lâu, cũng kéo chần qua.

Tiêu Dư An thoáng thanh tỉnh hơn một chút, nhỏ giọng lầm bầm: “Ta biết người vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng lời nói của ta, cũng không sao cả, lâu ngày mới hiểu lòng người, dù sao ta cũng là người của người.”

Dừng lại một chút, cảm giác không đúng lắm, Tiêu Dư An bổ sung: “Là người trợ giúp của người, đúng rồi, người có còn nguyện ý ở lại Cảnh Dương cung không?”

Yến Hà Thanh tự giễu hỏi lại: “Ta còn có thể đi đâu?”

Tiêu Dư An cười khẽ: “Ta cũng không có chỗ để đi, không bằng gom lại cùng nhau đi.”

Lại sau đó, một đêm không có gì xảy ra, yên giấc đến bình minh.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 29

Ngày thứ hai Tiêu Dư An tỉnh lại đã nghĩ, cứ trực tiếp chết luôn đi cho rồi.

Trước không đề cập đến chuyện cơ bắp toàn thân đau buốt, chỉ nói phần bụng, phần lưng và yết hầu đau thôi đã đủ khiến Tiêu Dư An chịu không nổi.

Tiêu Dư An xoa cổ rên rỉ thành tiếng, tiếng nói phát ra giống như âm thanh của tấm ván gỗ kéo trên nền cát, khàn khàn khó nghe, hăn há miệng run rẩy đưa tay vén quần áo lên, phần bụng thâm một mảng, biến thành màu tím đen, nhìn thấy mà giật mình.

Nghe thấy tiếng vang, Yến Hà Thanh dần dần thanh tỉnh, trông thấy bộ dáng này của Tiêu Dư An, đôi mắt hiện lên một tia luống cuống.

“Cũng cùng là đánh nhau, người không bị thương sao?” – Tiêu Dư An tức giận bất bình: “Trên cổ ta có vết bầm không?”

Yến Hà Thanh kiểm tra, gật đầu.

Tiêu Dư An thở dài một tiếng: “Vậy phải làm sao bây giờ, bị người ta nhìn thấy nhất định sẽ hoài nghi chất vấn người.”

Chưa từng nghĩ đến việc Tiêu Dư An bị mình hại thành cái bộ dáng này, vậy mà vẫn vì chính mình mà suy nghĩ, Yến Hà Thanh kinh ngạc không

thôi.

“Cũng may bây giờ đang là mùa đông, mặc nhiều, muốn che khuất hẳn cũng không thành vấn đề.” – Tiêu Dư An tự nhủ dài dòng lái nhai, hoàn toàn không phát hiện ánh mắt Yến Hà Thanh nhìn mình đã phát sinh biến hóa.

“Đúng rồi.” – Tiêu Dư An thẳng người nhìn về phía Yến Hà Thanh: “Tay của ngươi không sao chứ?”

Yến Hà Thanh không hiểu: “Tay?”

Tiêu Dư An nắm chặt lấy cổ tay của Yến Hà Thanh, kéo đến trước mặt, chỗ bị cắn hôm qua đã không còn chảy máu, chỉ còn dấu răng thật sâu.

Cái đôi tay này, tuyệt đối đừng có lưu lại vết thương đó!

Còn phải cùng Vĩnh Ninh công chúa cầm sắt tương hòa!

Còn phải để các loại lão bà của ngươi khen đẹp biết không!

Ôi chao, thực sự là đẹp quá đi chứ, thon dài như vậy, trắng như vậy, khớp xương còn rõ ràng như vậy.

Tiêu Dư An vẫn còn đang chuyên chú nhìn, Yến Hà Thanh đã đột ngột rút tay về, lông mày cau lại lộ vẻ ngượng ngùng.

“A...” – Tiêu Dư An sững sờ, lập tức xoa cổ mình, khẽ cười: “Đừng lo lắng, ta không có thích long dương.”

Đại khái, có lẽ, hẳn là, không có ha.

Đôi môi Yến Hà Thanh khẽ nhếch, mắt nhìn về phía Tiêu Dư An, tựa hồ như muốn giải thích cái gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Sắc trời còn chưa sáng hẳn, bên ngoài tấm cung đã truyền đến tiếng gõ cửa, là Hồng Tụ: “Hoàng thượng, nô tỳ tới hầu hạ ngài thức dậy rửa mặt.”

Tiêu Dư An vội vàng kéo chăn mền, bọc một vòng che khuất bộ vị từ cổ trở xuống.

Hồng Tụ bưng thau nước bằng đồng đi vào, nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Dư An, lại nhìn đệm chăn xoắn xếch trên giường, không khỏi nghẹn họng nhìn trần trời.

Tiêu Dư An sợ nàng nhìn ra manh mối gì, vội vàng nói: “Hồng Tụ, người mang Yến Hà Thanh về Cảnh Dương cung trước đi.”

Hồng Tụ buông chậu nước xuống, lắp bắp: “Tuân, tuân chi.”

Mắt thấy hai người đã rời đi, Tiêu Dư An hít một hơi lạnh làm dịu đi đau đớn, vừa tìm một bộ quần áo có thể che kín cổ, vừa tự mình rửa mặt.

Hồng Tụ trở về, phủ thêm ngoại bào cho Tiêu Dư An, bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi.

Nội tâm Tiêu Dư An khẩn trương: “Làm sao vậy?”

Hồng Tụ thay hẳn buộc lại đai lưng, bĩu môi một cái, nhắc mắt: “Hoàng thượng! Ta đều hiểu!”

Người hiểu là hiểu cái gì!! Ta còn chưa có hiểu gì hết á!! Có chuyện gì thì nói rõ ràng ra!!!

Trong lòng Hồng Tụ nảy sinh phản nộ: “Ngài đối với hăn không có loại ý tứ kia, vậy có phải đã bị hăn ép buộc hay không!”

“...”

Tiêu Dư An vỗ vỗ lồng ngực thở phào, cảm thấy nội thương ngày hôm qua hiện tại ần ần phát tác.

Được rồi, hiểu lầm thành như thế này dù sao so với việc giải thích tới giải thích lui vẫn tốt hơn, cũng không cần phải lo lắng ý đồ hãm hại mình của Yến Hà Thanh bị phát hiện.

Tiêu Dư An nắm tay lại để trước miệng, nhẹ giọng ho khan: “Khụ, không phải là ép buộc, chỉ là tối hôm qua ánh trăng chính nồng, cùng giường chung gối, không cần thận liên... Đây là chuyện ngoài ý muốn, cũng là một phần của công tâm kế, ta đối với hãn thực sự không có hứng thú.”

Hồng Tụ bi phẫn: “Thế nhưng hoàng thượng ngài từ trước đến giờ chưa từng làm qua phía kia, vì công tâm mà nói, hoàng thượng ngài cũng quá hi sinh, điều này, điều này, thực sự là... Ôi”

Tiêu Dư An bị tiếng ôi bi thương kia làm cho khöhe mắt run rẩy.

Hồng Tụ vẫn còn thở dài: “Hoàng thượng, để nô tỳ lấy thuốc cao đến cho ngài.”

Tiêu Dư An không hiểu: “Thuốc cao gì?”

Hồng Tụ cúi đầu: “Chính là dùng cho chỗ kia.”

Tiêu Dư An vẫn không hiểu như cũ: “Chỗ kia? Là chỗ nào?”

Hồng Tụ quýnh lên, giậm chân một cái: “Là chỗ kia đó!”

Tiêu Dư An bất ngờ kịp phản ứng lại, im lặng hỏi trời xanh: “...Thuốc cao thì không cần, cơ mà có cái gì có thể thãm giọng không... Cuống họng rất đau...”

Thấy Hồng Tụ đứng dậy muốn đi đến thái y viện, Tiêu Dư An lại dặn dò: “Lấy thêm chút thuốc trị thương trừ sẹo cho Yến Hà Thanh.”

Hồng Tụ nghi hoặc: “Trị thương trừ sẹo?”

“Ừm, hôm qua không cần thận lờ cẩn hẩn.”

“...Hoàng thượng, ngài...”

“Ta thực sự không thích hẩn, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta...”

Tại năm thứ năm Hồng Tụ hầu hạ quân vương, đột nhiên phát hiện hoàng thượng có chút khẩu thị tâm phi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 30

Tiêu Dư An dưỡng thương mấy ngày, chờ đến khi vết bầm trên cổ biến mất mới dám thoải mái tản bộ bốn phía.

Ngày thứ hai xử lý triều chính, bởi vì lo lắng Yến Hà Thanh sẽ bị người khác vụng trộm làm khó dễ, Tiêu Dư An xem tấu chương cũng chẳng yên, thế là dứt khoát dẹp đồng tấu chương sang một bên, đi thẳng đến Cảnh Dương cung.

Hồng Tụ muốn nói lại thôi, Tiêu Dư An thì lại coi như nhìn không thấy.

Tuế tương mộ, thời ký hôn. Hàn phong tích, sầu vân phồn*. Bông tuyết thi nhau rơi xuống khiến đất trời một mảng mù mịt, rơi đến đâu trắng xóa một mảnh đến đó. Tuyết của Bắc quốc, tựa hồ như vĩnh viễn không bao giờ ngừng rơi.

(*Mấy câu này trích trong bài “Tuyết phú” của Tạ Huệ Liên. Mình không tìm được bản dịch. Đại ý là: Thời điểm gần tới cuối năm, cũng là lúc trời đất u tối. Gió lạnh tích tụ, mây đen dày đặc.)

Tiêu Dư An kéo kéo ngoại bào, phui phui bông tuyết trên vai, đưa tay gõ cửa sương phòng Yến Hà Thanh.

Dương thị vệ vẫn luôn tận tâm tận trách đi theo Tiêu Dư An ôm quyền: “Hoàng thượng, vì thần ở ngoài cửa đợi ngài.”

Tiêu Dư An không cho phép: “Trời rất lạnh, người trở về đi.”

Dương Liễu An kiên trì: “Vi thần không cảm thấy lạnh.”

Tiêu Dư An thuận tay lấy một nắm tuyết, nhét vào trong áo Dương Liễu An: “Có lạnh không?”

Dương Liễu An rùng mình một cái: “...Không, không, không, lạnh, không lạnh.”

Người run cầm cập thế mà còn dám nói không lạnh!

Tiêu Dư An dở khóc dở cười: “Đi tìm chỗ nào ấm áp chút, đem quần áo hong cho khô đi, một canh giờ sau trở lại là được.”

Tuy rằng Dương Liễu An vẫn còn do dự, nhưng bởi Tiêu Dư An đã quyết định, hẳn không thể không tuân chỉ.

Gió bắc gào thét, quần áo bị tuyết làm cho ẩm ướt, Dương thị vệ lặng lẽ tìm đến tiểu viện có trồng dương liễu trong Cảnh Dương cung, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

“Ai?” – Trong phòng truyền đến giọng nói nghi ngờ, không bao lâu sau, cửa phòng đã được mở ra.

Dương Liễu An nhìn thấy đôi mắt lộ vẻ mừng rỡ của Hiếu Phong Nguyệt, thoải mái cười một tiếng: “Là ta.”

“Người, người, sao cả người đều ướt đẫm thế này, mau vào.” – Hiếu Phong Nguyệt vội vàng kéo người vào trong nhà, đốt chậu than sưởi ấm, để người ở một bên chờ, đi tìm mấy bộ quần áo khô đến: “Mau đem quần áo bị ướt cởi xuống, trước cứ mặc đồ của ta đi.”

“Ừm.” – Dương Liễu An cởi áo ngoài ra, đưa cho Hiếu Phong Nguyệt.

“Thay cả áo trong ra đi, đều ướt cả rồi, cẩn thận phong hàn.” -Hiếu Phong Nguyệt lo lắng nói, trong mắt toàn bộ đều là đau lòng.

Trên mặt Dương Liễu An hiện lên một mặt ửng đỏ không dễ phát giác: “Áo trong, vậy, không cần đâu, không sao cả.”

Hiếu Phong Nguyệt giật mình hiểu ra gì đó, y cúi đầu xuống khiến người ta nhìn không rõ biểu cảm, nhưng mà vành tai đã đỏ thối, lắp ba lắp bắp nói: “Người, người thay ra đi, ta ra ngoài viện quét tuyết, người thay là được.”

“Đừng đừng đừng, bên ngoài quá lạnh.” – Dương Liễu An đưa tay giữ chặt Hiếu Phong Nguyệt.

Hiếu Phong Nguyệt luống cuống nói: “Không được, mặc quần áo ấm sẽ bị nhiễm phong hàn.”

Dương Liễu An giữ chặt lấy người kia: “Ta thay, ta thay, người đừng ra ngoài đó.”

Nói xong, Dương Liễu An cấp tốc cởi áo trong ra, vội vàng thay một bộ quần áo khô, Hiếu Phong Nguyệt cầm lấy quần áo ướt đem đến bên chậu than hong: “Hôm nay sao lại tới đây? Không cần hầu hạ hoàng thượng sao?”

Dương Liễu An đáp: “Hoàng thượng đến Cảnh Dương cung, tìm Yến Hà Thanh.”

Hiếu Phong Nguyệt nghe nói thì đột nhiên thở dài một tiếng.

Dương Liễu An không đành lòng: “Sao vậy?”

Hiếu Phong Nguyệt giải thích: “Trước đó ta có nghe chút tin đồn thất thiệt, nói hoàng thượng gần đây độc sủng một người, không ngờ tới đó lại

là hoàng tử Nam Yến quốc.”

Dương Liễu An khẩn trương đặt tay lên tay Hiếu Phong Nguyệt, cầm lấy nhẹ nhàng vuốt ve: “Người nhớ nhà sao?”

Trong lòng Hiếu Phong Nguyệt như được tắm gió xuân, ôn nhu cười với Dương Liễu An: “Mặc dù Nam Yến quốc là cố thổ của ta, nhưng ta một thân một mình, cũng không có gì để tưởng niệm, hơn nữa bây giờ...”

Bây giờ tương tư tận xương, linh lung hồng đậu, nơi nào không có người, nơi đó không phải là nhà.

Hiếu Phong Nguyệt dừng một chút, cúi đầu nhìn những đốm lửa nhỏ bên trong chậu than.

Dương Liễu An không phát giác ra điểm khác thường, vẫn không buông tha hỏi: “Vậy vì sao lại thờ dài?”

Hiếu Phong Nguyệt điều chỉnh tốt tâm trạng, ngẩng đầu trả lời: “Chỉ sợ rằng Nam Yến quốc hoàng tử sẽ trở thành cái đích cho người ta công kích.”

Dương Liễu An không hiểu: “Hả? Vì sao?”

Hiếu Phong Nguyệt đem y phục ẩm ướt của Dương Liễu An trải rộng ra, cẩn thận hong, trả lời: “Độc chiếm ân sủng, xưa nay chẳng phải là chuyện vui sướng gì, ở Cảnh Dương cung này, rất nhiều, rất nhiều người hao tâm tổn trí làm đến mức vô tình, cũng có nhiều người rất thông minh, đem mưu kế tính toán đến tường tận.

—

Tiêu Dư An cũng đang lo lắng vấn đề này: “Gần đây có người nào muốn hại người không?”

Yến Hà Thanh lắc đầu.

“Hong Tu thì sao, có động tới người không?”

Yến Hà Thanh lắc đầu.

“Phủ nội vụ thì thế nào? Triệu công công có làm gì không?”

Yến Hà Thanh vẫn lắc đầu như cũ.

Tiêu Dư An vỗ ngực thở dài một hơi.

Xem ra kỹ năng của nhân vật phản diện đều đang làm lạnh* hết rồi.

(Này là thuật ngữ trong game, bên mình hay gọi là CD = Countdown, là thời gian hồi kỹ năng ấy)

Nhìn thấy bộ dáng này của Tiêu Dư An, Yến Hà Thanh nhú mày không hiểu: “Người vì sao lại muốn giúp ta? Mặc dù người không phải là quân vương, nhưng hiện tại vẫn có thể mượn cái thân phận này, hô phong hoán vũ, một tay che trời.”

Tiêu Dư An nhú nhú mày.

Như này có phải là Yến Hà Thanh đã tin tưởng mình rồi không?

Có điều mình nào dám hô phong hoán vũ gì cơ chứ, hô vớ hô vẩn, hô tới đao của nam chính thì lại tha hồ cười, vả lại Bắc quốc cũng làm gì có cái gì cần phải hô. Hô cái con khi, hoán cái con khi ấy!

Tiêu Dư An cong môi cười yếu ớt: “Chẳng vì cái gì hết, ta chỉ muốn làm bằng hữu với người mà thôi.”

Yến Hà Thanh nói: “Bằng hữu?”

Tiêu Dư An đáp: “Đạo xử thế của đại trượng phu đó là kết giao với anh hùng khắp tứ hải.”

Mắt Yến Hà Thanh lộ đề phòng, trầm mặc.

Tiêu Dư An cũng lười trêu ghẹo khiến hắn mở miệng, kéo cái ghế nhỏ đến gần chậu than ngồi, nhìn tuyết lớn bên ngoài cửa sổ cảm thán mấy tiếng, xoa xoa tay sưởi ấm cơ thể.

Yến Hà Thanh nhìn hắn, đột nhiên mở miệng: “Người... sợ lạnh?”

Tiêu Dư An đầu tiên là ngốc lảng, sau đó trả lời: “A? Ừ. Hồi ta còn sống là người phương nam, sợ lạnh.”

Yến Hà Thanh lại hỏi: “Khi còn sống người tên là gì?”

Tiêu Dư An chầm chầm tay vào nước trong chén sứ, trên cái bàn tròn hoa lê viết xuống tên của mình.

Yến Hà Thanh thì thào đọc lên thành tiếng: “Tiêu-Dư-An.”

“Ừm, những lúc không có người ngoài, người cứ trực tiếp gọi tên ta là được.” – Tiêu Dư An cười yếu ớt, ánh lửa than hồng bao phủ lên khuôn mặt trắng nõn như sứ của hắn, đôi mắt sáng trong lương thiện, nhìn qua có chút hư ảo.

Yến Hà Thanh cảm thấy không được chân thực cho lắm, cẩn thận nhìn thật lâu, đáp ứng: “Được.”

—

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, quần áo của Dương Liễu An cuối cùng cũng được hong khô, sau khi thay lại quần áo của chính mình, Hiếu Phong Nguyệt bèn giúp hắn khoác lại áo khoác, thắt đai lưng, chỉnh lại vạt áo.

Hai người đối mặt thật lâu, Dương Liễu An mới mở miệng: “Ta quay về đón hoàng thượng.”

Hiếu Phong Nguyệt lo âu nhìn về phía cửa sổ: “Tuyết lớn như vậy, người đem theo dù được không?”

Dương Liễu An lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Không được, sợ là sẽ có người sinh nghi.”

Hiếu Phong Nguyệt mấp máy môi, không tiếp tục kiên trì nữa.

Dương Liễu An vừa mở cửa phòng, gió tuyết gào thét đưa tới, Hiếu Phong Nguyệt như đột nhớ tới gì đó, giữ chặt lấy Dương Liễu An, từ trong ngực lấy ra một cái túi thơm, đưa cho hắn.

“Đây là?” – Dương Liễu An kinh ngạc nhận lấy túi thơm.

Hiếu Phong Nguyệt nói: “Không thể mang theo dù, cái túi thơm đem bên người này, có thể cầm chứ?”

Dương Liễu An xoa xoa đầu, vui vẻ lại không biết phải biểu đạt thế nào, cười cười: “Ừm, cảm ơn, ta nhất định sẽ giữ cẩn thận.”

Hiếu Phong Nguyệt cúi đầu xuống: “Mau đi đi, đừng để hoàng thượng chờ đến sốt ruột.”

Dương Liễu An giúp Hiếu Phong Nguyệt đóng cửa lại, đem túi thơm cẩn thận cất vào trong quần áo, kéo chặt áo khoác vội vàng rời đi.

Gió lạnh rít gào, gió rét lạnh thấu xương, tuyết lớn che tai làm mờ mắt, toàn bộ thế giới bao phủ trong lớp áo bạc, hai người bọn họ đều không nhìn thấy, phía sau một cây dương liễu trong tiểu viện, vậy mà có một người đang lén đứng đó.

Tần Ngọc nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Dương Liễu An, lại nhìn cửa phòng đóng chặt của Hiếu Phong Nguyệt, chặc chặc mấy tiến, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 31

Tiêu Dư An từ Cảnh Dương cung trở về, luôn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, lo rằng đại chiêu của nhân vật phản diện nào đó làm lạnh kết thúc, tới chỗ Yến Hà Thanh chơi lớn một võ, thế là đành chơi ăn chắc bắt Dương thị vệ ngày ngày đến Cảnh Dương cung trông coi, sợ xảy ra sai lầm gì đó.

Kết quả chưa đến một tuần, quả thực đã xảy ra chuyện.

Lúc ấy Tiêu Dư An đang dùng thiện, nghe thấy Dương Liễu An bẩm báo, để ngay bát xuống vội vàng chạy tới Cảnh Dương cung.

Việc này, nói lớn không lớn, nhưng mà nói nhỏ thì cũng không nhỏ.

Một cấm luyện nổi danh nói trông thấy Yến Hà Thanh ở trong viện luyện kiếm, sau đó chạy tới bẩm báo với người phụ trách Cảnh Dương cung, Hồng Tụ.

Quy củ trong Cảnh Dương cung có rất nhiều, mà tập võ luyện kiếm chính là tối kỵ của tối kỵ. Trước không nói đến chuyện hoàng thượng chỉ thích cấm luyện mềm mại không xương, chỉ nên hiểu cách làm sao thị tẩm, lại nói, đã mang loại thân phận này lại còn vụng trộm luyện kiếm chỉ sợ rằng còn ôm suy nghĩ làm tổn thương đến quân vương.

Lúc này, Yến Hà Thanh cùng với tên cấm luyện đến bẩm báo kia đang quỳ gối trong nội viện quản lý của Cảnh Dương cung, Hồng Tụ nhìn hai người, ánh mắt phức tạp, vẻ mặt do dự.

Mấy tên nô tỳ sai vặt đứng bốn phía vụng trộm trao đổi ánh mắt, tất cả đều là vẻ mặt xem trò vui.

Dựa theo tính cách trước kia của Hồng Tụ, nếu như chuyện này là thật, loại hình phạt đọi Yến Hà Thanh không phải chỉ là nổi khổ da thịt, mà chính là gãy tay gãy chân.

Thế nhưng mấy ngày trước đây, Tiêu Dư An liên tục căn dặn về vấn đề công tâm kế, cho nên Hồng Tụ thực sự không muốn làm khó Yến Hà Thanh, chỉ định phạt vài roi cho có là được.

Nhưng trong chuyện này, bất lợi ở chỗ cái tên cấm luyện tới mật báo kia lại là kẻ lắm mồm, cực kỳ thích kể chuyện linh tinh.

Trước khi Hồng Tụ biết đến chuyện này thì toàn bộ Cảnh Dương cung đã truyền tai nhau chuyện Yến Hà Thanh vụng trộm luyện kiếm. Nếu như bây giờ chỉ phạt vài roi, uy nghiêm của Hồng Tụ sẽ bị ảnh hưởng, nếu như nghĩ theo hướng nghiêm trọng, thậm chí còn có thể nói là có ý bao che cho ý định hành thích quân vương của Yến Hà Thanh.

Ánh mắt của Hồng Tụ di chuyển trên thân hai người đang quỳ dưới đất, cuối cùng dừng lại trên người tên cấm luyện kia: “Người nói Yến Hà Thanh vụng trộm luyện kiếm, vậy có chứng cứ không?”

Tên cấm luyện kia không kịp chờ đợi, ngẩng đầu lên, không chút nghĩ ngợi nói: “Đêm hôm đó nô tài ngủ không say, sáng sớm dậy thường tuyết, tình cờ nhìn thấy hãn đang múa kiếm. Nô tài biết chỉ mình mình nói thì không ai tin, thế là ngày thứ hai đã gọi bọn Tần Ngọc lén đến xem, quả nhiên lại thấy hãn luyện kiếm.”

Hồng Tụ đầu đầu không thôi, cho người gọi Tần Ngọc đến, Tần Ngọc vén tóc quỳ xuống, thanh thanh cổ họng cười quyến rũ: “Hồng Tụ tỷ tỷ, thực sự là có chuyện này, hơn nữa ban ngày ban mặt đi luyện kiếm, ngoại trừ muốn hại hoàng thượng thì còn mục đích nào khác nữa?”

Hồng Tụ gật gật đầu, lại gọi mấy tên cấm luyện khác đến, quả thực tất cả đều nói như vậy.

Miệng nhiều người nói xói chảy vàng, tích lại cũng đủ hại chết người, hiện tại Yến Hà Thanh hết đường chối cãi.

Hồng Tụ nhìn về phía Yến Hà Thanh, trông thấy vẻ mặt hần vẫn lạnh lùng, không hề lo lắng sợ hãi, liền hỏi: “Người không có gì để nói sao?”

Mắt Yến Hà Thanh vẫn nhìn thẳng, dùng trầm mặc đáp lại.

Mấy tên cấm luyện đang quỳ trên đất trao đổi ánh mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

“Vậy tốt.” – Hồng Tụ gật gật đầu: “Người đâu, đem hần...”

Chưa nói hết câu, một nô tài đã vội vàng hấp tấp chạy vào: “Hoàng thượng tới!”

Tiêu Dư An bước vào quản lý viện, người bên trong nơm nớp lo sợ quỳ xuống, lúc nhìn thấy Yến Hà Thanh thì trợn mắt há mồm.

Người sao lại quỳ! Người quỳ một lần có thể làm ta tổn thọ mười năm đó!!

“Đứng dậy, tất cả đứng lên đi.” – Tiêu Dư An vung tay.

Hồng Tụ đứng dậy, hành lễ với Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, việc này...”

“Dương Liễu An đều đã nói hết với ta.” – Tiêu Dư An tỏ vẻ đã sớm biết chuyện, quay người đi đến trước mặt Yến Hà Thanh, cười hỏi: “Người thực sự luyện kiếm rồi à?”

Yến Hà Thanh còn chưa trả lời, tên cấm luyện đến mặt báo đứng ở một bên đã ra đ'òn phủ đầu: “Hoàng thượng! Thực sự có chuyện này, không tin ngài có thể h'aỏi...”

Nói chưa hết câu, tên cấm luyện kia đã bị Hồng Tụ hung hăng lườm một cái, vội vàng ngậm miệng lại.

Tiêu Dư An kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Yến Hà Thanh, Yến Hà Thanh nhìn hẳn chăm chú, đôi mắt bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, chậm rãi gật gật đầu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 32

Thấy Yến Hà Thanh không hề che giấu thừa nhận, người trong nội viện phụ trách đều ồ lên, có kinh ngạc, cũng có mừng thầm.

“A?” – Tiêu Dư An rất ngạc nhiên: “Sương phòng của người nhỏ như vậy, luyện kiếm ở đâu?”

Yến Hà Thanh trả lời: “Trong nội viện.”

Tiêu Dư An nói: “Trong viện cũng nhỏ quá, chẳng phải mới vung hai cái đã chặt phải cây rồi sao?”

Hai câu hỏi này quả thực cổ quái, một đám người đều không thể hiểu nổi, Yến Hà Thanh cũng ngốc lảng một lúc lâu mới gật gật đầu.

“Hong Tụ.” – Tiêu Dư An vẫy tay gọi Hong Tụ.

“Có nô tỳ.” – Hong Tụ vội vàng hành lễ.

“Thật là quá đáng! Không thể nhịn, không thể nhịn được nữa!” – Tiêu Dư An vô cùng đau lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hoàng thượng bớt giận, nô tỳ đã hiểu.” – Hong Tụ vội vàng trấn an Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi bình phục tâm tình, tiếp tục nói: “Luyện kiếm thì luyện kiếm, sao có thể chặt phải cây chứ! Trái đất này là nhà của

ta, muốn xanh hóa phải dựa vào mọi người! Núi xanh nước biếc chính là núi vàng núi bạc! Người đổi một cái viện tử lớn hơn cho hăn! Không được phép chặt vào cây nữa!”

Mặt Hồng Tụ ngơ ra: “A?”

Cả đám người mặt cũng đều ngơ ra: “A?”

Tiêu Dư An để phối hợp với đám người đó cũng giả bộ ngơ cái mặt ra: “A?”

Gần vua như gần cọp, thân là một thiếp thân thị nữ đã hầu hạ quân vương năm năm, Hồng Tụ nàng đã nhanh chóng hiểu được ý tứ của Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, ngài là nói, đổi cho hăn một cái viện tử có thể luyện kiếm sao?”

“Đúng vậy.” – Tiêu Dư An vui vẻ gật gật đầu.

Mặc dù cái ý chỉ này trái ngược hoàn toàn với trước đó, nhưng hoàng mệnh lớn như trời, Hồng Tụ thu lại nỗi lòng, hành lễ đáp lại: “Tuân chỉ.”

Không thèm nhìn một đám người trong quản lý viện ghen hợm nhìn trần trối, Tiêu Dư An nghĩ mọi chuyện đã giải quyết xong, vậy mình có thể tiếp tục trở về dùng bữa rồi, dù sao vừa nãy vội vội vàng vàng chạy tới đây, bụng cũng chưa kịp lấp đầy.

Tiêu Dư An nhắc chân muốn đi, bước được mấy bước, như nhớ tới cái gì đó, xoay người, đi đến bên người Yến Hà Thanh kỳ quái hỏi: “Người lấy cái gì luyện kiếm?”

Yến Hà Thanh trả lời: “Mộc côn dài.”

Tiêu Dư An cúi đầu suy tư chốc lát, thì thầm với Yến Hà Thanh: “Sáng mai ta đến tìm người, có chuyện quan trọng.”

Yến Hà Thanh gật đầu, tỏ vẻ mình đã nghe được.

Tiêu Dư An cùng Hồng Tụ trao đổi ánh mắt xong, an tâm rời đi.

Thấy hoàng thượng rời đi rồi, Hồng Tụ thở phào, giương mắt liếc nhìn toàn trường: “Được rồi, tất cả giải tán đi.”

Tên cấm luyện lăm mồm mật báo kia không tình nguyện, dường như còn muốn tranh luận gì đó, lại bị Tần Ngọc níu ống tay áo kéo về. Tần Ngọc giận quá hóa cười, đê thấp thanh âm: “Không nghe hoàng thượng nói gì sao? Còn muốn nói cái gì? Không cần đầu nữa à?”

Tên cấm luyện kia bất mãn: “Thế nhưng...”

Tần Ngọc lạnh lạnh liếc hắn một cái: “Ta đây có lòng tốt cứu người, tự mình cần nhắc lại đi.”

Nói xong, Tần Ngọc lạnh lùng phẩy tay áo bỏ đi.

“Xì, vẫn còn nghĩ mình còn được hoàng thượng sủng ái sao? Sớm muộn gì cũng bị những người hận người giết chết.” – Tên cấm luyện kia nhỏ giọng lầm bầm.

Trong cái thâm cung này, tin đồn lan truyền vô cùng nhanh chóng, vừa mới nửa ngày, một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện hoàng tử Nam Yến quốc độc chiếm ân sủng đã được truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm.

Sau khi Phùng quản sự thăm dò được việc này, vội vàng đến báo cho Triệu công công.

Triệu công công ý vị thâm trường ừ một tiếng, không nói thêm câu nào.

Phùng quản sự nghi hoặc hỏi: “Công công không lo lắng sao?”

“Có gì phải lo lắng chứ, hần đã cam nguyện trở thành cấm luyện, đã là con chó bị thuần phục, không còn gì đáng e ngại. Ta đã nói mà, Hồng Tụ cô nương quả nhiên cao tay.” – Triệu công công khoan thai trả lời.

Mà lúc này, Hồng Tụ lại đang lo lắng: “Hoàng thượng, mặc dù ta biết ngài đang sử dụng công tâm kế, nhưng mà ta lo rằng nếu dung túng cho Yến Hà Thanh luyện kiếm, ngày sau sẽ làm hoàng thượng bị thương, lỡ như hần nổi lên ý định xấu xa muốn hành thích, vậy phải làm sao bây giờ?”

Kẻ đã từng suýt bị Yến Hà Thanh bóp chết, Tiêu Dư An, nhếch nhếch khóe miệng: “Đừng lo lắng, trong lòng ta đã nắm chắc, đúng rồi, sáng này ta muốn đi Cảnh Dương cung, không cần phái thị vệ theo.”

Hồng Tụ không cần hỏi cũng biết Tiêu Dư An muốn đi tìm ai: “Dương thị vệ cũng không đi cùng sao?”

Tiêu Dư An: “Không, chỉ một mình ta.”

Hồng Tụ khuyên can: “Thế nhưng hoàng thượng! Lỡ như...”

“Không sao.” – Tiêu Dư An nhẹ nhàng trấn an Hồng Tụ.

Dưới sự kiên trì không ngừng của Tiêu Dư An, Hồng Tụ á khẩu không trả lời được, ăn xong đồ ăn sáng, Tiêu Dư An một mình đi đến Cảnh Dương cung. Hồng Tụ làm việc lúc nào cũng nhanh chóng, hôm qua vừa mới xảy ra chuyện, hôm nay Yến Hà Thanh đã được đổi một cái sương phòng khác.

Sáng sớm rét đậm, nắng lên tuyết tan, có lẽ là do canh giờ còn quá sớm, Cảnh Dương cung an tĩnh không tưởng nổi, Tiêu Dư An vẫn còn đang lo lắng có phải mình đến sớm quá hay không, vừa gõ cửa sương phòng Yến Hà Thanh, không quá một khắc, cửa phòng đã mở ra.

Trên mái hiên đọng đầy tuyết trắng, mặt mày Yến Hà Thanh như kiếm, ánh mắt như nước, áo đen cột gọn, gọn gàng suốt khí.

Tiêu Dư An nhàn nhạt cười với hắn một tiếng: “Người khoác cái áo khoác vào đi, ta dẫn người đến một chỗ.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 33

Không có tùy tùng, không có long liễn, hai người chậm rãi ung dung đi từ cung đông tới cung tây, đi từ sáng sớm tới trưa, cuối cùng Tiêu Dư An mới dừng bước.

Yến Hà Thanh ngẩng đầu nhìn về phía trước, khói lửa tràn ngập, mùi cơm chín tỏa ra bốn phía, không xa xỉ cũng không quá mức giản dị, phía trước treo biển đề ba chữ: Ngự thiện phòng.

Yến Hà Thanh không hiểu ra sao hỏi: “Chính là chỗ này?”

Trên mặt Tiêu Dư An treo lên nụ cười vô hại: “Không gạt người, ta lạc đường.”

Yến Hà Thanh: “...”

“Người đừng có mà dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng chưa có quen thuộc đường trong cung, hôm qua đã cẩn thận hỏi rõ lộ tuyến rồi, cơ mà cung điện này quá lớn, hành lang đình viện lại giống nhau như vậy, đi một hồi liền lạc đường.” – Tiêu Dư An vô tội buông tay.

Yến Hà Thanh nhìn hẩn, cảm thấy đau đầu: “Vậy sao lại dừng lại?”

Tiêu Dư An thở ngắn than dài, xoa xoa bụng: “Đói. Nhớ ra ngự thiện phòng ở gần đây nên tới.”

Trong đáy mắt Yến Hà Thanh thoáng qua một tia bất đắc dĩ: “Vậy người đi ăn chút gì đó đi, chờ một chút, người đang làm gì đó?”

Không biết Tiêu Dư An lấy từ chỗ nào ra một tấm vải, che kín nửa khuôn mặt, ở sau đầu cột lại thành nút kết: “Vào trộm chút gì đó, tránh để người phát hiện, ăn no xong còn phải tìm đường.”

Yến Hà Thanh: “...”

Đường đường là hoàng thượng lại phải đến ngự thiện phòng trộm thức ăn, chẳng lẽ điều này không đủ kinh động sao!

Tiêu Dư An nhét cho Yến Hà Thanh một miếng vải, hành động cấp tốc, hóp lưng lại như mèo, dán vào trên tường, Yến Hà Thanh vẫn còn chần chừ đứng tại chỗ, cuối cùng vẫn che kín mặt, theo Tiêu Dư An đi tới tường hậu viện đỏ thắm.

Giờ khắc này, Tiêu Dư An phát hiện một vấn đề.

Mặc dù từ nhỏ hẳn đã luyện võ phòng thân, nhưng mà hẳn không biết trèo tường.

Dù sao bản thân cũng là người thế kỷ hai mươi mốt, lại là một tổng tài, không có cơ hội luyện những thứ này.

“Ta không leo lên nổi.” – Tiêu Dư An quay người xin trợ giúp của Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh ngược mắt nhìn tường viện đỏ thắm, lùi lại mấy bước, chạy lấy đà một cái, mũi chân chạm nhẹ vào vách tường, mượn lực bật nhảy lên, có thể nói là thân nhẹ như yến, nước chảy mây trôi.

Trong lòng Tiêu Dư An cảm thán liên tục, không khỏi muốn vỗ tay.

Không hổ là nam chính, trèo tường thôi mà cũng phải đẹp trai như vậy.

Yến Hà Thanh vịn vào vách tường, muốn kéo Tiêu Dư An lên, đã thấy Tiêu Dư An yên lặng đi về phía trước mấy bước, sau đó đẩy cửa gỗ nhỏ của hậu viện ra, tự nhiên như ruồi đi vào.

Yến Hà Thanh hỏi: "... Người biết cửa không khóa?"

Tiêu Dư An trả lời: "Biết chứ, lúc vừa mới trộm tới đây đã nhìn thấy cửa gỗ không có móc khóa."

Yến Hà Thanh gian nan hỏi: "Vậy tại sao còn phải trèo tường?"

Tiêu Dư An cười ôn hòa như nước: "Bởi vì trèo tường rất có cảm giác lén lút, tương đối phù hợp với hành vi hiện tại của chúng ta."

Yến Hà Thanh không thể nhịn được nữa bóp lấy gáy Tiêu Dư An, lạnh lùng nói: "Trên đường hoàng tuyền gặp lại nhau đi."

"Ăn no lại đánh, ăn no lại đánh!" – Tiêu Dư An kêu rên vài tiếng, tránh thoát trói buộc, rụt người lui lại.

Yến Hà Thanh liếc nhìn hắn một cái, quay người đi đến phòng bếp.

Bây giờ đang là buổi trưa, bên trong ngự thiện phòng bận rộn ngất trời, bốn phía đều là người, hai người lặng lẽ dạo qua một vòng, vất vả lắm mới tìm được một phòng nhỏ yên tĩnh bên cạnh kho củi.

Cái phòng nhỏ này hẳn là chỗ để nô bộc dùng bữa, đơn sơ nhỏ hẹp, bếp cũng sạch sẽ nguội lạnh, lúc này nô bộc đều đang bận rộn cho nên chỗ này không có người nào.

Tiêu Dư An thoải mái đi vào, từ trong nồi lấy ra hai cái màn thầu, mình ngậm lấy một cái, cái còn lại đưa cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh yên lặng nhận lấy màn thầu, thử cũng không cần thử đã nhai luôn.

“Không có thịt à...” – Tiêu Dư An lầm bầm một tiếng, tìm kiếm trên tủ bát.

Yến Hà Thanh đứng ở một bên mình Tiêu Dư An lật qua lật lại, lỗ tai nhạy bén nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiêu Dư An tìm trong tủ bát xong lại tìm bên trong bếp, Yến Hà Thanh cũng chỉ biết trơ mắt nhìn hãn cả người dính tro bụi, nhất thời muốn nói lại thôi.

“A, có khoai nướng.” – Tiêu Dư An như thể nhặt được chí bảo, đem khoai lang nướng vẫn còn dính nguyên tro bếp nhét vào trong ngực, quay đầu muốn tranh công với Yến Hà Thanh. Đột nhiên, đôi mắt Yến Hà Thanh lóe lên, nhanh chóng đi tới, một tay kéo lấy cổ áo Tiêu Dư An, đem người ném ra ngoài cửa sổ, sau đó bản thân cũng cấp tốc nhảy theo.

Tiêu Dư An ở trên mặt đất lăn hai vòng, nhất thời bị ngã đến mơ hồ, trong lúc còn đang cảm thấy trời đất quay cuồng thì bên tai truyền đến tiếng hét của cô nương: “A! Có ai không! Có trộm a!!”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống đất, một bước tiến lên, ôm lấy Tiêu Dư An vẫn còn đang xoa đầu, mũi chân điểm nhẹ, phi thân ra ngoài, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta ghen hống nhìn trần trối. Chỉ trong giây lát, cả hai đã dễ dàng thoát khỏi đám người đuổi theo.

Xác nhận phía sau không còn ai đuổi theo nữa, lúc này Yến Hà Thanh mới đem Tiêu Dư An buông xuống.

Tiêu Dư An vội vàng cúi đầu kiểm tra, thở dài một hơi.

Khoai lang vẫn còn đang yên ổn nằm ở trong ngực, không bị rơi mất.

Tiêu Dư An xoay cánh tay bị quẳng đau, đưa cho Yến Hà Thanh một củ khoai nướng, kiên nhẫn thương lượng với đồng bọn: “Thực ra ta nhảy cửa

số rất nhanh, thật đấy, lần sau gặp tình huống như thế này thì có thể thông báo sớm một tiếng không?”

Cái chuyện tới ngự thiện phòng trộm đồ ăn này còn có lần sau nữa hả? Yến Hà Thanh khước miệng co rút, nhận lấy khoai lang, không thêm đáp lại.

Sau khi dùng khoai lang điền đầy cái bao tử, Tiêu Dư An nhìn bốn phía, xung quanh, không có tấm cung đại điện, cảnh sắc bốn bề đều là rừng cây, không có thị vệ tuần tra, phá lệ lộ ra vẻ tịch mịch, so ra thì giống ngoài cung hơn là nội cung.

Tiêu Dư An hăng giọng, quay đầu cười với Yến Hà Thanh: “Hình như ta...”

“Hỏi đường.” – Yến Hà Thanh đơn giản nói ra suy nghĩ của mình, đánh gãy hẳn.

Tiêu Dư An ngoan ngoãn xoay người đi tìm người, vị trí nơi này quá lệch, hai người lượn quanh một vòng, cuối cùng cũng gặp được một thị vệ.

Phóng chừng thị vệ này đến đây ngủ gật, nhìn thấy hai người đầu tiên là vội vội vàng vàng muốn chạy trốn, chạy được một nửa cảm thấy không hợp lý cho nên mới quơ bội đao chạy lại, oa oa nha nha hô: “Kẻ khả nghi từ đâu tới đây?”

Tiêu Dư An lau lau khuôn mặt toàn than đen, miễn cưỡng lộ ra ngũ quan.

Tay thị vệ run lên một cái, bịch một tiếng quỳ xuống: “Hoàng, hoàng thượng?”

“Đừng có quỳ.” – Tiêu Dư An chịu không nổi nâng tay lên.

Thị vệ run rẩy đứng dậy: “Hoàng thượng, ngài sao lại đến nơi này? Đây chính là ngoại cung.”

Tiêu Dư An nói: “Ta hỏi người, đàn tế thiên ở đâu?”

Thị vệ đáp: “Hồi hoàng thượng, đi thẳng về phía nam khoảng sáu dặm.”

Tiêu Dư An cười nói cảm ơn, trở lại nói với Yến Hà Thanh: “Đi thôi?”

“Ừm.” – Yến Hà Thanh gật gật đầu.

Thị vệ ngậy ngốc nhìn hai người sóng vai nhau rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, mấy bước đã đuổi kịp: “Hoàng thượng, hoàng thượng, nơi này đã là ngoại cung, đường phía trước không dễ đi, rừng cây có nhiều đường nhỏ, vẫn nên về cung trước sau đó ngồi long liễn đến thôi.”

“Không cần, không có việc gì.” – Tiêu Dư An khoát khoát tay, ý cười ôn hòa, giữa thanh quang bạch nhật, tô lên vẻ mặt tuyết mỹ của hắn, vào thời khắc này, làm sao cũng không thể nhìn ra bộ dáng bạo quân khiến người người kiêng kỵ.

Thị vệ ngốc lẳng nửa ngày, chờ lấy lại tinh thần thì hai người đã biến mất ở phương xa.

Lần này đi, lại đi từ trưa đến tận hoàng hôn.

Tiêu Dư An mặc chính là lữ bào, chẳng những bước đi không nhanh, còn luôn mắc phải cành cây khiến hành động chậm chạp, nếu không phải bởi vì lạnh, hẳn thực sự muốn xé quách vạt áo đi cho rồi.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời dần tối, cuối cùng đàn tế thiên cũng xuất hiện trước mắt hai người.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 34

Đàn tế thiên nằm ở giữa sườn núi, lên trên có chín mươi chín bậc thang, ánh tà dương như máu nhiễm lên tế đàn trang nghiêm làm lòng người sinh ra cảm giác đặc biệt kính sợ.

Bên cạnh bậc thang là một miếu thờ vàng son lộng lẫy, hương khói vương vất, tinh mịch trang trọng.

Lông mày Yến Hà Thanh khẽ chau lại: “Nơi này là?”

“Nơi này là nơi tế tổ của Bắc quốc ta, là nơi cất giữ di vật, người trước tiên cứ đứng đây chờ ta một lát, ta đi chút rồi về.” – Tiêu Dư An tỉ mỉ xem xét sắc mặt của Yến Hà Thanh, cẩn thận nói.

Dù sao thì bài vị của tiên đế cũng còn đang nằm trong đó.

Yến Hà Thanh gật gật đầu.

Tiêu Dư An vỗ vỗ tro bụi trên người, sửa sang lại trang phục một chút, đứng dậy đi vào bên trong miếu thờ.

Nơi thờ cúng có trọng binh trấn giữ, mặc dù bọn thị vệ kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Dư An, nhưng không ai dám ngăn cản. Tiêu Dư An một đường thông thuận tiến vào bên trong đại điện.

Trong đại điện bày biện bài vị tổ tiên, mỗi cái đều được trang trí tinh xảo, chữ được khắc bằng vàng, trong điện đốt hương, bày biện đầu heo,

mâm quả, Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, cúi người lạy một cái.

Bên trong nguyên tác, ngày thứ ba sau khi Yến Hà Thanh công phá Bắc quốc đã dùng một mối lửa đốt nơi này không còn một mảnh.

Bài vị của tiên đế tiên tổ đều bị quăng xuống đập vỡ, sau đó vứt ở cửa thành, bị vạ người giẫm đạp, giống như bụi đất rác rưởi vậy.

Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, nhìn phía trước túc mục trang nghiêm, lại nghĩ đến Yến Hà Thanh đang chờ ở bên ngoài, trong lúc nhất thời giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng.

Cảm khái qua đi, Tiêu Dư An lại nhớ tới mục đích chuyến đi này, bắt đầu tìm kiếm bốn phía.

Ở bên ngoài miếu thờ, Yến Hà Thanh kiên nhẫn chờ đợi, chỉ mới qua một khắc, thân ảnh Tiêu Dư An đã xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Lúc đi vào hai tay Tiêu Dư An trống trơn, lúc này đi ra trong tay lại nhiều thêm một thanh kiếm, hắn đi đến trước mặt Yến Hà Thanh, đem kiếm đưa cho hắn: “Này, cho người.”

Hai mắt Yến Hà Thanh tròn tròn, kinh ngạc không thôi, nhận lấy kiếm, cẩn thận vuốt ve vỏ kiếm.

Trên chuôi kiếm điêu khắc một đầu kim long sinh động như thật, thân kiếm mỏng mà sắc bén, lộ ra hàn quang nhàn nhạt, đặt sợi lông lên lưỡi thối là đứt, Yến Hà Thanh hạ mắt, trong lúc nhất thời lại cảm thấy nghẹn ngào: “Đây là...”

“Đúng.” – Tiêu Dư An trả lời.

Thanh kiếm này, từng thuộc về quân vương Nam Yến quốc, cũng chính là bội kiếm của phụ thân Yến Hà Thanh. Trước kia, sau khi tiên đế Bắc

quốc đánh phá Nam Yến quốc, phụ thân của Yến Hà Thanh đã dùng chính thanh kiếm này tự vẫn ở tường thành, cực kỳ đẫm máu cực kỳ bi ai.

Mà tiên đế Bắc quốc lại đem nó thu làm chiến lợi phẩm, coi như bội kiếm của mình, sau khi chết thì biến thành vật bồi táng duy nhất, bày ở miếu thờ cho hậu nhân tế bái, đây cũng là nguyên nhân vì sao Yến Hà Thanh cực độ ghi hận nơi này.

Yến Hà Thanh thu lại nỗi lòng, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dư An: “Đây là ý gì?”

Tiêu Dư An cười nói: “Nó là của người, giữ cho cẩn thận.”

Dù sao thì cuối cùng cũng thuộc về Yến Hà Thanh, đưa sớm đưa muộn gì thì cũng là đưa thôi.

Yến Hà Thanh chăm chú nhìn Tiêu Dư An, sóng mắt lưu chuyển, chớp mắt một cái đã trở nên cực kỳ phức tạp, thật lâu sau đó, hần thì thào: “Cám ơn.”

Tiêu Dư An nhún vai: “Vốn chính là đồ của người, coi như là trả về cho chủ cũ đi.”

Yến Hà Thanh lại nhìn hần thêm chút nữa, lập tức đưa lưng về phía miếu thờ, hai tay đặt kiếm xuống đất, phẩy vạt áo lên, không chút do dự quỳ xuống lạy.

Mặt hướng, là cổ thổ bị tàn phá. Dưới gối, là sơn hà vĩnh tịch. Trên đầu, là chín tầng trời xanh.

Tiêu Dư An xoay người, không muốn nhìn, chỉ sợ khi Yến Hà Thanh ngẩng đầu lên, thứ nhìn thấy trong mắt hần chính là nỗi căm hận bị diệt quốc. Mà, những căm hận này, cuối cùng sẽ ngưng tụ thành lưỡi đao, chém vào sau gáy của mình.

Một lát sau, đột nhiên Tiêu Dư An nghe thấy tiếng Yến Hà Thanh gọi mình, xoay người lại, trông thấy Yến Hà Thanh đã đứng lên, cầm lấy bội kiếm, nhưng trong mắt lại không có phần hận cùng bi thương, tất cả đều là lạnh nhạt, nhu hòa như nước, hắn nói: “Đi chưa?”

Tiêu Dư An trả lại cho hắn một nụ cười: “Ừm, đi thôi.”

Người ta nói lên núi thì dễ, xuống núi mới khó, còn riêng Tiêu Dư An thì cảm thấy lên núi khó khăn vô cùng, xuống núi thì đơn giản hơn nhiều, trực tiếp cuộn thành quả cầu lăn xuống là xong.

Mới đó mà đã thấy trắng sáng sao thừa, đường núi nhỏ hẹp lại không thấy rõ, bước một bước đều phải mò mẫm nửa ngày, Tiêu Dư An vẫy vẫy cái áo bào, bãi công, tự giễu cười nói: “Không muốn đi nữa, chỉ muốn nằm luôn ở đây, sau đó chờ người tới nhặt xác thôi.”

Yến Hà Thanh chỉ vào một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ ven đường: “Ngồi xuống đó nghỉ ngơi chút đi.”

Tiêu Dư An ngồi xuống tảng đá, xoa xoa bắp chân cười nói: “Này, ta đi chậm như vậy, người không thấy sốt ruột chút nào à.”

Nếu mà không có cái kẻ làm vướng tay vướng chân mình đây, đại khái chỉ khoảng một canh giờ Yến Hà Thanh đã về tới nội cung rồi.

Yến Hà Thanh bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Người cũng đã vì ta mà không ngồi long liền.”

Tiêu Dư An không nghĩ tới Yến Hà Thanh sẽ để ý điểm này, ngậy ra một lát, không biết phải trả lời thế nào.

Hai người trầm mặc, bốn phía lặng yên, Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, vừa định đánh võ trầm mặt thì đột nhiên đôi mắt Yến Hà Thanh co rụt lại, phi thân đánh tới: “Cẩn thận phía sau!”

Tiêu Dư An giật mình quay đầu lại, lập tức trông thấy một con rắn xanh đang há miệng cắn tới.

Chỉ trong chớp mắt, Yến Hà Thanh đã phi tới trước mặt Tiêu Dư An, nắm lấy chỗ bẫy tắc của con rắn. Tiêu Dư An bị dọa đến nhảy dựng, thất tha thất thiếu lui lại mấy bước, sau đó trọ chân, ngã trên mặt đất, từ trên sơn đạo lăn xuống dưới.

—

Tiêu Dư An ngã chổng vó nằm trên mặt đất, trừng mắt nhìn sao sáng trên trời.

Một gương mặt cực kỳ cực kỳ đẹp trai nhìn xuống, chặn bầu trời lại.

Tiêu Dư An hỏi: “Người đến đây nhật xác cho ta sao?”

Yến Hà Thanh nói: “Không phải.”

Tiêu Dư An khoát khoát tay, muốn người kia dịch đầu qua chỗ khác: “Vậy tránh ra chút đi, ta đang đếm sao, vừa mới tìm thấy sao Dao Quang.”

Yến Hà Thanh có lòng tốt đưa tay ra, muốn kéo cái tên vừa bị ngã, đoán chừng ngã đến ngốc, Tiêu Dư An lên: “Đứng lên được không?”

Tiêu Dư An nắm chặt lấy tay Yến Hà Thanh, phát lực đứng lên, chỗ mắt cá chân lại đau như bị kim đâm. Tiêu Dư An nhíu mày: “Đau quá, không biết chỗ nào bị trật khớp rồi.”

Yến Hà Thanh lại đành phải cúi hấn ngồi xuống, duỗi hai ngón tay ra, chạm vào mắt cá chân của Tiêu Dư An, cẩn thận thăm dò.

Thẳng đến lúc Tiêu Dư An đau đến mức hút khí, Yến Hà Thanh mới thu tay lại: “Chắc là trật khớp.”

Đúng là quá đen rồi!

Tiêu Dư An bất đắc dĩ phúi phúi lá khô trên người lẫn trên đầu xuống, bao nhiêu sầu bi buồn bực biến mất hết, nói đùa với Yến Hà Thanh: “Hay là người cứ quảng ta lại đây, chỗ này là ngoại cung, bằng thân thủ của người, muốn trốn cũng không có vấn đề gì.”

Yến Hà Thanh nhìn chằm chằm đôi mắt mang ý cười của hắn, không lên tiếng, đứng dậy, không thèm quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Dư An ngậy ra tại chỗ.

Này!! Ta nói đùa thôi!! Người đi thật đó hả!!!

“Yến...” – Tiêu Dư An lấy lại tinh thần, muốn gọi người lại, lại phát hiện thân ảnh Yến Hà Thanh đã biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Quá vô tình rồi nha!

Đại biểu nòng cốt tích cực của chủ nghĩa xã hội, nghiêm trọng lên án cái loại hành vi không thân thiện này của người!!!

Đột nhiên bị bỏ lại trên một đường nhỏ vắng vẻ, không thể nói là không tủi thân được, Tiêu Dư An than thở, trong lòng cảm thấy thê lương, hắn ngửa mặt nằm xuống, cam chịu tiếp tục đếm sao: “Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ...”*

(*Tên mấy ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu.)

Lúc đếm đến Thiên Cơ, bên tai Tiêu Dư An đột nhiên truyền đến tiếng cành cây bị gọt.

Tiêu Dư An bị dọa ngồi bật dậy, trông thấy Yến Hà Thanh chẳng biết lúc nào đã quay trở về, trong tay cầm bọ kiếm, ngồi ở một bên gọt một cành cây chẳng biết tìm thấy ở chỗ nào.

Ê ê, bảo kiếm thượng hạng như vậy mà người lấy đi gọt cành cây, bộ người không nghe được nó đang khóc sao hả?

Không đúng không đúng, hình như trọng điểm không phải cái này.

Tiêu Dư An ngượng ngùng: “Người, người không đi à?”

Yến Hà Thanh không hiểu vì sao Tiêu Dư An lại coi mình thành một kẻ không nghĩa khí như vậy, dứt khoát không thèm để ý đến người kia nữa, gọt xong hai cành cây, lại xé xuống một miếng trên quần áo của mình, đem cái chân bị trật của Tiêu Dư An cố định lại, sau đó ngồi xồm xuống công Tiêu Dư An lên.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 35

Bị bị bị bị bị nam chính công?

Trong nguyên tác, đây chính là đặc quyền của nữ chính Vĩnh Ninh công chúa đó ó ó!

Đột nhiên lại xuất hiện phần diễn của nữ chính, điều này khiến Tiêu Dư An cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên, hai tay của hắn cuộn lại trước ngực, không dám ôm cổ Yến Hà Thanh, giả bộ quay đầu ngắm cảnh xung quanh, tư thế khó chịu, trọng tâm bất ổn, Tiêu Dư An khẽ xê dịch thân thể.

Yến Hà Thanh nói: “Đừng nhúc nhích, ngã cả hai bây giờ, ôm chặt ta.”

Người là nam chính, nghe lời người!

Được cho phép, Tiêu Dư An không tự làm khó mình nữa, vòng tay qua vai Yến Hà Thanh, ôn hòa cười khẽ: “Cám ơn, thiếu người một lần ân tình.”

Bước chân Yến Hà Thanh ổn định, nói: “Lần trước người cũng đã công ta.”

Là cái đêm tuyết bị phạt đó, Tiêu Dư An công hắn một đường đưa tới thái y viện.

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Thì ra người cũng biết.”

Yến Hà Thanh trả lời: “Ừm, nhưng lúc đó ta nghĩ người là...”

Tiếp theo thanh âm dần biến mất, nhưng cả hai người đều ngẫm hiểu lẫn nhau.

Tiêu Dư An cảm khái: “Chúng ta hiện tại coi như là tình hữu nghị cách mạng.”

“Tình hữu nghị cách mạng?”

“Đúng, hữu nghị! Cách mạng! Tình hữu nghị cách mạng ấy à. Nó vượt qua sinh tử! Nó không liên quan đến khoảng cách! Nó im hơi lặng tiếng! Nó giống như đốm lửa bất diệt, cháy hừng hực trên mặt đất bao la kia!”

“...”

Tiêu Dư An nghiêng đầu nhìn cái mặt cạn lời của Yến Hà Thanh, buồn cười cúi người, cười xong lại nói: “Bầu trời đêm thật là đẹp, ta đột nhiên muốn hát.”

“...Hát cái gì?”

“Bài ca ca tụng tình hữu nghị.” – Tiêu Dư An hăng giọng một cái, đột nhiên hát: “Sông lớn chảy về đông a~ Sao trên trời trông về Bắc Đẩu a~ Hey hey hey hey, trông về Bắc Đẩu a, sinh tử chi giao một bầu rượu a... Á!”*

(*Các chế có nhận ra là bài gì không =)) ông hát “Hảo hán ca” đó. Bài này trong phim “Thủy hử”, quá nổi tiếng rồi he.)

Vui quá hóa buồn, Yến Hà Thanh bị Tiêu Dư An gào cho mềm cả chân, lão đảo một cái khiến đầu Tiêu Dư An đụng vào cành cây.

Yến Hà Thanh ổn định lại bước chân, định đánh trống lảng sang chuyện khác: “Ca tụng tình hữu nghị?”

Tiêu Dư An thở ra một hơi, xoa đầu: “Bài hát này là bài ca ca ngợi tình cảm của một trăm linh tám vị đại hán, muốn nghe nữa không?”

“Không nghe, tới nội cung rồi.”

Tiêu Dư An ngẩng đầu, tường nội cung màu son, đèn đuốc sáng trưng, lan can điêu khắc trạm trổ, vào đông tuyết rơi trắng xóa, khói bụi mông lung, liếc mắt một cái phảng phất giống như cách cả một thế hệ.

Phồn hoa, phồn hoa, bây giờ tại đây, ngày mai nơi nào?

Tiêu Dư An nói: “Chờ chút, ngừng lại chút, đừng đi qua.”

Yến Hà Thanh dừng chân, nghe thấy tiếng Tiêu Dư An thì thào: “Yến Hà Thanh, người có thể gọi tên ta được không?”

Yến Hà Thanh nghiêm túc khẽ gọi từng chữ một: “Tiêu Dư An.”

“Ừm, là ta, đi thôi.” – Tiêu Dư An cười nói.

Lúc này, bên trong cung đều đã loạn cả lên.

Hoàng thượng chưa trở về!!!

Hoàng thượng ra ngoài từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa trở về!! Đã nửa đêm rồi!!

Lại còn không mang thị vệ!!! Không mang thị vệ đó!!!

Nghe nói hoàng thượng xuất hiện lần cuối là ở đàn tế thiên, thế nhưng đàn tế thiên cách nội cung nhiều nhất chỉ nửa canh giờ đi đường.

Nhưng mà giờ đã qua ba canh giờ rồi!

Là ba canh giờ!

Tôn thọ mất thôi!! Hoàng thượng mất tích!!!

Một đám thị vệ nhao nhao cầm đuốc cầm đèn lồng đi khắp nơi tìm người, sau đó cả hai cứ thế đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Dương Liễu An mừng đến rưng rưng, chia mũi kiếm mỏng vào yết hầu Yến Hà Thanh: “Thả hoàng thượng ra!”

“Thu kiếm, thu kiếm lại!” – Tiêu Dư An vội vàng nhảy một chân xuống, đưa tay đè lại kiếm của Dương Liễu An.

Nhìn áo bào rách rưới của Tiêu Dư An, cổ tay bị trầy da, trên tóc còn dính cả lá cây, Dương Liễu An kinh hãi: “Hoàng thượng, sao ngài, sao ngài lại ra nông nỗi này?”

“A?” – Tiêu Dư An giải thích nói: “Không sao hết, đi dạo ban đêm thôi.”

Dạo đêm???

Ánh mắt cả đám thị vệ đều tập trung trên người Yến Hà Thanh và Tiêu Dư An vừa đi dạo về.

Dương thị vệ truy vấn: “Dạo đêm cũng không thể, không thể, biến thành cái dạng này được?”

Tiêu Dư An tùy ý khoát khoát tay: “Chơi đùa không cần thận.”

Chơi-đùa-không-cần-thận?

Chơi-đùa?

Chơi?

Một đám thị vệ nhìn về phía Yến Hà Thanh, sau đó liên tiếp ho khan, ho xong lại nhìn trời nhìn đất, nhìn trăng nhìn sao.

Có câu nói rất hay thế này, trong lịch sử nhân loại bát quái chính là con đường tắt chủ yếu để truyền bá tin tức, là con đường giao lưu quan trọng của nhân loại, là cầu nối câu thông nhanh chóng bền vững của nhân loại, là lạc thú nhân sinh!

Thế là đêm đó, tin hoàng thượng cùng hoàng tử Nam Yến quốc cùng nhau dạo đêm lan ra như gió lốc, quét khắp mọi ngõ ngách từ hẻm lách đến to to nhỏ nhỏ trong nội cung.

Trong Cảnh Dương cung, Tần Ngọc nghe được tin tức, hung hăng ném bễ chén sứ trong tay.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 36

Ngày thứ hai, có người đến gõ cửa phòng Hiếu Phong Nguyệt.

Từ trước đến nay Hiếu Phong Nguyệt không tranh quyền thế, người duy nhất đến thăm chỉ có Dương Liễu An, y lòng đầy vui vẻ đi ra mở cửa nhưng lần này lại không thấy được người mà mình muốn nhìn thấy nhất.

Nụ cười của Tần Ngọc làm người ta sợ hãi: “Có thể vào trong nói chuyện không?”

Xuất phát từ lễ độ, Hiếu Phong Nguyệt cũng thiện ý mời người vào nhà: “Tê xá đơn sơ, công tử tùy ý an vị.”

Tần Ngọc bước vào trong phòng, cũng không ngồi xuống, nghĩ nghĩ đi tới chỗ cổ cầm đặt trên bàn, ngón tay khẽ gảy gảy dây đàn: “Đã sớm nghe nói Hiếu công tử am hiểu đánh đàn, hôm nay đặc biệt đến đây xin chỉ giáo.”

“Chỉ giáo thì không dám, nhưng nếu được cùng đàm luận thì vô cùng hoan nghênh.” – Hiếu Phong Nguyệt dè xuống bất an trong lòng, cầm lấy chén sứ trên bàn, châm trà cho Tần Ngọc.

Tần Ngọc câu khéo miệng hỏi: “Vậy Hiếu công tử, đã từng đàn cho hoàng thượng nghe rồi?”

Hiếu Phong Nguyệt trả lời: “Tiểu nhân bất tài, hoàng thượng cảm thấy tiếng đàn làm loạn tai, cho nên tiểu nhân chưa từng tấu cho hoàng thượng nghe.”

Ý cười của Tần Ngọc càng sâu, đôi con ngươi híp lại lộ ra giao hoạt, hung ác cùng nham hiểm: “Nói vậy thì, cả cái hoàng cung lớn như thế này, cũng chỉ có một mình Dương thị vệ được nghe qua tiếng đàn của công tử?”

Tay Hiếu Phong Nguyệt run lên, chén sứ rơi xuống đất, vỡ nát, y ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, hai mắt trợn to, bờ môi run rẩy: “Người, người, người...”

Tần Ngọc tự mình cầm lấy chén sứ, rót đầy nước, để đến trước miệng miễn cưỡng nhấp một cái, lúc này mới nói tiếp: “Ai nha, mặc dù hoàng thượng chưa từng sủng hạnh người, nhưng cấm luyện lại tăng tị cùng với thị vệ, chặc chặc chặc, tội này đáng chết vạn phần.”

Hiếu Phong Nguyệt ổn định lại tâm thần, cả giận nói: “Người đừng có ngậm máu phun người, chúng ta chỉ là người xa lạ, mới gặp mặt một lần.”

“Người xa lạ?” – Tần Ngọc đột nhiên ôm bụng cười to, cười xong còn lau nước mắt, hỏi: “Người xa lạ sẽ tặng nhau túi thơm mang bên người à?”

Hiếu Phong Nguyệt rút cuộc mất tất cả khí lực, gần như muốn ngã ngối trên mặt đất, một tay y chống bàn, khàn khàn giọng hỏi: “Người muốn gì?”

“Hiếu công tử là người thông minh, ta cũng không lòng vòng nữa.” – Tần Ngọc từ trong ngực lấy ra một bình sứ màu trắng nhỏ, khẽ đặt lên bàn.

Hiếu Phong Nguyệt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thuốc mê.”

“Thuốc mê?”

“Đúng, ta muốn người hạ mê dược cho Yến Hà Thanh, giả dạng tư thông với hãn, sau đó để cho hoàng thượng phát hiện.” – Ngữ khí Tần Ngọc lạnh nhạt, những lời phát ra lại độc địa vô cùng, từng chữ đều mang theo máu tanh.

Hiếu Phong Nguyệt không thể tưởng tượng nổi tình lớn hai mắt: “Việc này, việc này, chính là tội chết.”

Làm như vậy sẽ khiến long nhan phẫn nộ, chính là tội chết.

“Đúng vậy, cũng cùng là chết, nhưng mà Dương thị vệ lại có thể toàn thân trở ra, không phải sao?” – Tần Ngọc nhướn mày.

Đôi mắt Hiếu Phong Nguyệt rũ xuống, cả khuôn mặt sớm đã trắng bệch: “Nhưng, ta làm sao có thể để hoàng thượng...”

“Điều này người không cần phải lo lắng, ta sẽ tự nghĩ biện pháp, người chỉ cần nói có làm hay không là được.” – Tần Ngọc ngắt lời y, phất tay áo cười: “Vậy việc này phải mời Hiếu công tử suy nghĩ cho kỹ, đêm nay phải cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Nói xong, Tần Ngọc cũng không muốn lưu lại quá lâu, đứng dậy định đi, thanh âm Hiếu Phong Nguyệt lại vang lên sau lưng hãn: “Ác độc như vậy, người không sợ bị trời phạt sao?”

Tần Ngọc không những không giận mà còn cười, nghiêng người sang trả lời: “Trời phạt? Năm đó đường làm quan của ta sáng lạn như thế, vậy mà lại bị hoàng thượng nhìn trúng cái dung mạo này, cường ép đưa ta vào cung làm cấm luyện cho hãn vui đùa, đây có phải là trời phạt hay không? Cũng lại là năm đó, bởi vì ta độc chiếm quân ân, suýt chút nữa chết trong tay tiểu nhân gian trá, vậy có phải cũng là trời phạt không? Hiếu công tử, Tần mỗ ta sống tạm ở Cảnh Dương cung này đến nay, đã không còn tin vào hai chữ trời phạt nữa.”

Dứt lời, Tần Ngọc xoay người rời đi.

Trời xanh trên cao, đấng bực khu vu cung khuyết hề, sung hạ trần vu hậu đình*, trời xanh xa xa, viết nên toàn bộ đều là hai chữ bi ai.

(*2 câu này trích trong bài “Tự điệu phú” của Ban Tiệp Dư, dịch ra đại khái như vậy: Thân phận hèn mọn này của ta may mắn được tuyển nhập hoàng cung, bổ sung vào số Tần Phi trong hậu cung. Định để luôn phần dịch của mình vào mà thấy nó không được xuôi lắm nên thôi chú thích.)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 37

Tiêu Dư An chỉ bị trẹo chân, không có trật khớp, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thì không có gì đáng ngại.

Thế là mấy ngày này Tiêu Dư An hết ăn uống thì lại nằm chờ ra.

Chịu đựng đến ngày thứ ba, Vĩnh Ninh công chúa tới thăm bệnh, sau lưng còn có nha hoàn Thúy Nhi trông hết như Lỗ Trí Thâm đi theo. Thúy Nhi xấu hổ ngượng ngùng, uốn éo cúi đầu không chịu nhìn đường, loạng choạng bước đi, không cẩn thận đụng phải thị vệ ở cửa tẩm cung. Thúy Nhi kêu “á” một tiếng, then thùng chạy vào trong tẩm cung, tên thị vệ kia ngồi ngốc trên mặt đất, cảm thấy xương sườn mình hình như gãy mất hai cái rồi.

“Hoàng thượng ca ca, người gần đây sao lại hay sinh bệnh với bị thương như vậy?” – Hai mắt Vĩnh Ninh công chúa tràn đầy lo lắng, ngồi xuống bên cạnh giường.

Tiêu Dư An an ủi nàng: “Chỉ là không cẩn thận bị trẹo chân thôi, đừng lo lắng.”

“Ừm, hoàng thượng ca ca, Vĩnh Ninh nấu cháo cho ngài.” – Nói xong, Vĩnh Ninh công chúa vẫy tay gọi Thúy Nhi, Thúy Nhi vội vàng bưng một thực hộp tinh xảo lên.

Hồng Tụ thấy vậy muốn nhận, Vĩnh Ninh công chúa lại tự mình nhận lấy, cười nói: “Không sao đâu, để ta, bên trong còn chưa có thêm đường.”

Hồng Tụ gật đầu thưa dạ, lui sang một bên.

Mùi thơm ngọt ngào từ trong thực hộp truyền đến, Tiêu Dư An chuyển đến cạnh giường, nhô người ra: “Là cháo gì thế?”

Vĩnh Ninh công chúa cười dịu dàng: “Cháo tuyết lê bách hợp.”

Tiêu Dư An ngã thẳng từ trên giường xuống.

Cả tấm cung đều kinh sợ hô lên, Vĩnh Ninh công chúa bị dọa sợ, nhanh chóng đỡ Tiêu Dư An dậy: “Hoàng thượng ca ca, ngài cẩn thận một chút.”

Tiêu Dư An run rẩy hỏi: “Ngươi, ngươi lặp lại lần nữa, là cháo gì?”

Vĩnh Ninh công chúa khó hiểu nghi hoặc: “Là cháo tuyết lê bách hợp á.”

“Chế biến từ nụ hoa phơi khô từ tháng tám năm ngoái?”

“A?” – Vĩnh Ninh công chúa kinh ngạc: “Hoàng thượng ca ca vậy mà cũng biết cái này. Hoàng thượng ca ca, ngài làm sao vậy? Sao lại hoảng sợ như thế?”

Tiêu Dư An có thể không sợ hãi sao!!!

Cháo tuyết lê bách hợp???

Ở trong nguyên tác, đây là chính là vật phẩm trợ công cho Yến Hà Thanh và Vĩnh Ninh công chúa hồi mới bắt đầu có tình ý, giúp bọn họ ngầm nảy sinh tình cảm với nhau.

Theo kịch bản trong nguyên tác thì, sau khi Yến Hà Thanh thân là thị vệ lại được ăn bát cháo tuyết lê bách hợp do tự tay Vĩnh Ninh công chúa nấu thì tán thưởng không thôi, Vĩnh Ninh công chúa còn cong mắt cười, sáng rực như hoa, nói: “Ngươi nói thích, vậy thì ta thường xuyên nấu cho ngươi, được không?”

Trong lòng Yến Hà Thanh ấm áp, nhớ tới những ngày này Vĩnh Ninh công chúa đối tốt với mình, hơn nữa tính tình nàng thiện lương, đột nhiên trong lòng dâng lên suy nghĩ ái mộ.

Mà tác giả còn cường điệu một câu, hoa bách hợp này chỉ tồn tại có ba lạng, đủ nấu một nồi cháo, mà trong nguyên tác thì cũng chỉ có nam chính Yến Hà Thanh là được ăn loại cháo tuyết lê bách hợp này.

Nội tâm Tiêu Dư An lại kêu gào: Thế nên vì sao người lại đem nó đi nấu! Người nấu xong lại còn đem tới cho ta ăn!!! Tồn thọ mất!! Đã đến tận phần kịch bản của cháo tuyết lê bách hợp rồi mà nam nữ chính còn chưa chịu chạm mặt nhau! Còn! Chưa! Chịu! Chạm! Mặt! Nhau!

Tiêu Dư An cảm thấy bản thân hơi bị khó thở.

Vĩnh Ninh công chúa mở thực hộp ra, lấy cái kẹp gỗ bên trong kẹp mấy khối đường phèn, bỏ vào bên trong bát cháo thơm ngọt kia: “Hoàng thượng ca ca thích ngọt, cho nhiều thêm hai khối đường mới được.”

Người không cần phải quan tâm người khác có thích hay không! Người chỉ cần quan tâm Yến Hà Thanh có thích hay không là được rồi!

Vĩnh Ninh công chúa cầm lấy thìa gỗ, múc ra một bát nhỏ, đưa tới bên miệng Tiêu Dư An: “Hoàng thượng ca ca mau nếm thử.”

Không thể từ chối thịnh tình, Tiêu Dư An nhận lấy chén nhỏ, cháo đưa vào trong miệng, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Ăn ngon! Không hổ là cháo chỉ có nam chính mới được ăn!

Tiêu Dư An mang theo tâm tình cực kỳ phức tạp mà ăn hết cháo, tán dương: “Môi răng lưu hương, dự vị kéo dài, ngon lắm.”

Vĩnh Ninh công chúa thu bát, hớn hở ra mặt: “Hoàng thượng ca ca thích thực sự là quá tốt, về sau Vĩnh Ninh thường xuyên nấu cháo cho hoàng thượng ca ca ăn được không?”

Tiêu Dư An tan vờ che mặt.

Có thể đừng có cắt phần diễn của nam nữ chính thêm lên trên người ta không! Ta chịu không có nổi!

“Nhưng mà còn lại nhiều lắm, hoàng thượng ca ca ăn nữa không?” – Vĩnh Ninh công chúa nhìn thực hạp hỏi.

“Ăn!” – Tiêu Dư An đột nhiên hô lên: “Người để đó đi, lát nữa chúng ta ăn.”

“Được.” – Vĩnh Ninh công chúa cười tươi rói đáp ứng.

Vĩnh Ninh công chúa ở lại nói chuyện với Tiêu Dư An một hồi nữa rồi mới đứng dậy rời đi.

Thấy Vĩnh Ninh công chúa đi rồi, Tiêu Dư An nhanh chóng cất kỹ thực hạp, không để ý đến vết thương ở chân, kiên trì đi đến Cảnh Dương cung.

Đột nhiên thấy Tiêu Dư An xuất hiện, Yến Hà Thanh cảm thấy hết sức kỳ quái, lại thấy hắn “cộp” một tiếng để một cái thực hạp lên bàn, mở nắp ra, lấy ra một cái bát, cứ như sợ mình không chịu ăn, đưa tới: “Ăn ăn ăn.”

Mặc dù Yến Hà Thanh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn nhận lấy từ tay Tiêu Dư An, ăn một miếng cháo.

“Thế nào?” – Tiêu Dư An vội vàng hỏi.

Yến Hà Thanh nhú mày: “Quá ngọt.”

Tay Tiêu Dư An run lên một cái, suýt chút nữa là cầm chén ném luôn.

Quá ngọt?

Ngọt?

Chẳng lẽ người không nên dùng hết từ ngữ đẹp đẽ nhất thế gian để khen bát cháo này hay sao hả?

Ai cho người cái can đảm đi ghét bỏ nó vậy!

Người đây là không cần lão bà nữa sao!!!

Tiêu Dư An hỏi: “Người không có cảm giác gì sao?”

“Cảm giác gì?”

Đương nhiên là cảm giác tim đập nhanh rồi! Cảm giác mỗi tình đầu! Như kiểu thiếu nữ hoài xuân... khụ, cảm giác tim đập thành thịch thịch ấy!

“Người ăn hết chỗ này đi.” – Tiêu Dư An đem thực hạp đẩy đến trước mặt Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh trừng hăn một cái, chậm rãi đem cháo từng ngụm từng ngụm nuốt hết xuống bụng.

Tiêu Dư An khẩn trương hỏi: “Thấy thế nào?”

Yến Hà Thanh rót chén nước, đặt đến bên môi: “Hơi ngán.”

“...” – Tiêu Dư An đứng bật dậy: “Sáng mai ta lại tới tìm người, nhất định phải dẫn người đi gặp một người, nhất định phải vậy!”

Yến Hà Thanh ngồi bên cạnh vừa uống nước cho đỡ ngán vừa nghe Tiêu Dư An luôn miệng lái nhài về cái kịch bản gì đó, nam nữ chính gì đó y như bị mê sảng. Cuối cùng Tiêu Dư An lại cường điệu thêm một lần sáng mai nữa, lúc này mới thở dài rời đi.

Yến Hà Thanh mờ mịt, chẳng hiểu gì, còn nghĩ mình đã ăn hết toàn bộ chỗ cháo đó rồi, vì sao Tiêu Dư An vẫn mặt mày ủ rũ như vậy.

Hắn dùng tay chống cằm, cúi đầu suy đoán, chợt thấy dị thường, đứng dậy đi đến bên cửa sổ mở ra, gió rét lành lạnh, băng tuyết thi nhau rơi xuống, hai mắt Yến Hà Thanh nhắm lại, thấy bốn phía không có gì khác thường, cảm thấy hẳn là mình suy nghĩ nhiều, đưa tay đóng cửa sổ lại.

Cùng lúc đó, phía sau cây đại thụ trong viện, đang có một người ngồi xõm ở đó.

Người kia dáng người nhỏ gầy, hành động nhanh nhẹn, lúc thấy Yến Hà Thanh đóng cửa sổ lại thì lập tức thở dài một hơi, lau lau mồ hôi lạnh, lặng lẽ chạy tới một chỗ khác trong Cảnh Dương cung.

Chỗ kia, chính là sương phòng của Tần Ngọc.

Tần Ngọc ở trong sương phòng lo lắng đi qua đi lại, sợ rằng có chỗ nào đó xảy ra sai sót khiến sự tình bại lộ.

Tần Ngọc sợ chết, chính bởi vì sợ chết, hẳn mới không dám vi phạm quân mệnh, trở thành một trong số cấm luyện hậu cung. Chính vì sợ chết, tại thời điểm quân vương thiếu niên biểu đạt sự ái mộ với hắn, hắn không thể không đề sự chán ghét xuống đáy lòng, giả như tình đầu ý hợp mà quyến rũ. Cũng chính bởi vì sợ chết, tại cái hoàng cung này, tính cách vốn ngay thẳng của hắn cũng dần thay đổi thành miễn cảm, thường hay ngờ vực vô căn cứ. Hắn đã từng là một người không có âm mưu quỷ kế gì, bất đắc dĩ phải đi bày biện cơ quan, tính toán cẩn thận, dù sao ở một nơi nhân tâm khó lường như hoàng cung này, một chút thật tâm cũng không thể giữ được.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tần Ngọc cả kinh, toàn thân sợ hãi, sau đó nhanh chóng đi mở cửa.

Người thấp bé kia vội vàng vào nhà, cấp tốc đóng cửa lại: “Tần công tử, sáng mai hoàng thượng sẽ đi tìm Yến Hà Thanh.”

Nghe được tin tức, Tần Ngọc gật gật đầu, đứng dậy lấy từ trong tủ gỗ đặt trong sương phòng ra một túi bạc giao cho tên nhỏ gầy kia, người kia nói cảm ơn liên tục, lại nghe thấy Tần Ngọc nói: “Người đi hỏi Hiếu Phong Nguyệt một chút xem y đã suy nghĩ kỹ chưa.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 38

Đêm khuya, đốt đèn cắt nến, mưa đêm thê lương.

Hiếu Phong Nguyệt mãi không ngủ được, ngồi lại bên cạnh bàn, ánh nến đem thân ảnh của y kéo thật dài, y tỉ mỉ vuốt ve bình sứ trong tay, dưới đáy mắt tất cả đều là lạnh lẽo thê lương.

Một đời này của Hiếu Phong Nguyệt, hiểu rõ nhất chính là thế gian ảm lạnh.

Hồi tám tuổi, bởi vì cả song thân Hiếu Phong Nguyệt đều qua đời, gia cảnh suy tàn, y bị thân thích bán vào phủ vương gia, làm một tiểu nô, bắt đầu cuộc sống ăn nhờ ở đậu từ đó, ném hết tất cả khó khăn.

Năm y mười sáu tuổi, có một nhạc công tuổi đã hơn giáp* tới phủ vương gia, thời điểm nhạc công già này tấu đàn, Hiếu Phong Nguyệt bởi vì phải hầu hạ vương gia nên may mắn có cơ hội ở một bên thưởng thức, một lần thưởng thức này đã khiến y hãm sâu vào trong những âm cung thương vũ** đẹp đẽ ấy, không có cách nào tự kiềm chế.

(*Một giáp = 60 năm.

** Cung, thương, vũ, giác, chủy: ngũ âm trong cổ cầm.)

Đáng tiếc, tên vương gia ngu ngốc hồ đồ kia, căn bản không hiểu được vẻ đẹp của âm luật, chỉ nói vị nhạc công này tuổi đã già, không thú vị,

không có chút nào đáng xem, ngày thứ hai đã đuổi người đi.

Ngày lão nhạc công già ấy đi, mưa to như trút, Hiếu Phong Nguyệt không màng đến chuyện bị trách phạt, đội mưa chạy ra khỏi phủ đệ, đứng trước mặt lão nhạc công, đau khổ van xin: “Có thể cho ta chạm vào đàn của ngài được không? Một chút, chỉ một chút thôi cũng được, ta đã rửa sạch tay rồi.”

Lão nhạc công già cởi cây đàn trên lưng xuống, đưa tới trước mặt Hiếu Phong Nguyệt, Hiếu Phong Nguyệt bưng lấy cổ cầm, giống như nhặt được chí bảo, y thành kính nhẹ khảy dây đàn, vậy mà lại có thể đàn ra một khúc.

Chính là đoạn nhạc mà lão nhạc công đã tấu ngày hôm qua ở phủ vương gia.

Lão nhạc công giật mình, ngay tại chỗ dạy Hiếu Phong Nguyệt vài khúc, Hiếu Phong Nguyệt đàn từng khúc một, không chút sai lầm. Lão nhạc công ngửa mặt lên trời cười to, sau đó dốc hết toàn bộ gia sản, đem chuộc Hiếu Phong Nguyệt từ trong phủ vương gia ra.

Từ đây, thế gian thiếu đi một tiểu nô bộc, nhiều thêm một vị cầm sư đi theo sư phụ du sơn ngoạn thủy.

Năm năm sau lão nhạc công già qua đời, Hiếu Phong Nguyệt đem ông hậu táng, một mình phiêu bạt, cuộc sống tuy rằng kham khổ, nhưng dù là khổ cực cũng rất hài lòng. Bởi vì dung mạo bất phàm, tài nghệ đánh đàn lại cực cao, rất nhanh đã trở thành truyền thuyết trong dân gian.

Sau khi quân vương Nam Yến quốc nghe nói đến, mời Hiếu Phong Nguyệt vào cung làm nhạc công, kết quả chỉ mới qua nửa năm, Nam Yến quốc đã bị hủy dưới thiết kỵ của Bắc quốc.

Hiếu Phong Nguyệt không thể đào tẩu, bị bắt đến Bắc quốc, sau đó vì diện mạo mà bị Hồng Tự chọn trúng, từ lao lục chuyển đến Cảnh Dương

Cung.

Ngày cuối cùng ở trong lao碌, có một thị vệ đã thay y cởi xuống xích chân.

Lúc đó, cổ chân Hiếu Phong Nguyệt bị xích sắt mài bị thương, đi lại cực kỳ khó khăn.

Thị vệ kia mặt lộ áy náy nói: “Để ta công người.”

Ngày hôm đó, Hiếu Phong Nguyệt yên ổn nằm ở trên lưng thị vệ, nghe người thị vệ ấy nhỏ giọng nói xin lỗi với y.

Hiếu Phong Nguyệt hỏi, vì sao phải xin lỗi?

Thị vệ trả lời, nói rằng người đã chịu khổ rồi.

Đời này của Hiếu Phong Nguyệt đã nhận qua rất nhiều đau khổ, nhưng mà chưa từng có người nói xin lỗi với y.

Ngày thứ hai, thị vệ đỡ mặt, cầm bình thuốc đến, cẩn thận đưa cho y: “Ta sai người mang tới, hiệu quả trị thương rất tốt, người cầm đi đi.”

Sau đó thị vệ lại nói: “Ở Bắc quốc này thời tiết rất lạnh, người chịu được không?”

Thị vệ nói: “Nghe nói người đã đi qua rất nhiều nơi, từ nhỏ ta chưa từng ra khỏi cửa cung, thế giới bên ngoài chắc là thú vị lắm nhỉ?”

Thị vệ nói: “Hôm nay không cần gác đêm, người trò chuyện cùng ta, được không? Một canh giờ, không, nửa canh giờ thôi cũng được.”

Thị vệ nói: “Hôm nay ta đến ngự thiện phòng, nhìn thấy bánh hoa quế, xin mãi mới được một phần, lấy tới cho người nếm thử này.”

Thị vệ nói: “Tên của ta là Dương Liễu An.”

Hiếu Phong Nguyệt hỏi: “Thế giới ngoài kia so với nơi thâm cung này đặc sắc hơn rất nhiều, một ngày nào đó, người có nguyện ý cùng ta đi chu du khắp thiên hạ này không?”

Hiếu Phong Nguyệt hỏi: “Ta muốn đánh đàn cho người nghe, được chứ?”

Hiếu Phong Nguyệt hỏi: “Nghe có hay không?”

Hoàng hôn ngày hôm đó, Dương Liễu An nhìn y, nhất điểm thâm tình, tam phân thiên thổ, bán bích tà dương*: “Hay lắm, nghe rất hay.”

(*Mấy câu này trích trong vở kịch “Mẫu đơn đình” của Thang Hiến Tổ. Vở này có dựng thành phim đó, mấy chế quan tâm thì vào đây đọc, khá là hay. Mấy câu này đại khái nghĩa là: một chút thâm tình này, giao phó nơi đây, như một nửa ánh tà dương hiện tại.)

Hai người dần dần tâm đầu ý hợp, thâm tình không dòi, lại bởi vì thân phận của từng người mà chưa hề làm ra chuyện gì vượt qua quy củ.

Nhưng mà tại cái lồng giam hoàng cung này, dù chỉ thổ lộ tâm tình, cũng chính là tội chết.

Hiếu Phong Nguyệt nắm chặt bình sứ, nhắm mắt lại tất cả đều là đều là nụ cười của Dương Liễu An, qua hồi lâu, y mở mắt ra, trong đôi mắt ấy chỉ còn quyết tuyệt và bi thương.

Nhưng lại không có chút sợ hãi nào.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 39

Mưa phùn tí tách tí tách rơi cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, trên lá cây xanh biếc còn đọng nước, không khí hơi lạnh, mặt trời xuyên qua làn sương sớm mờ lung, chiếu xuống sáng ngời.

Tiêu Dư An tinh thần phấn chấn, ăn bữa sáng xong, nói với Hồng Tụ: “Hôm nay xin hãy gọi ta là Cupid Tiêu.”

Mặt Hồng Tụ đại ra: “Cầu tất thức cười?”*

(*Chỗ này chế Hồng Tụ đọc lại phiên âm của chữ Cupid Tiêu – Khâu Bỉ Đạc Tiêu – “Qiū Bǐ Tè Xiāo”, bằng tiếng Trung á. Nhưng vì chế ấy đọc sai thành “qiú bì tè xiào” thành ra nó thành vậy đó.)

Ba chữ đầu thì thôi không nói đi, cơ mà cái chữ Tiêu (Xiāo) là thanh một mà người nghe thành thanh bốn (Xiào) là làm sao??

“Đúng rồi Hồng Tụ, hôm qua ta bảo người chuẩn bị một bộ y phục của thị vệ, người chuẩn bị xong chưa?” – Tiêu Dư An hỏi.

Hồng Tụ gật gật đầu, trên hai tay nâng một bộ quần áo, Tiêu Dư An cẩn thận xem xét, phát hiện Hồng Tụ ngay cả giày, đai lưng, bội đao đều đã chuẩn bị đầy đủ.

“Hoàng thượng đây là muốn làm gì vậy?” – Hồng Tụ nghi hoặc hỏi.

Tiêu Dư An đắc ý cong môi cười một tiếng: “Dùng ba mươi sáu kế, đầu tiên là vô trung sinh hữu, tiếp đó là cách ngoạn quan hỏa, cuối cùng là Tá! Thi! Hoàn! Hồn!”*

(*Đây là 3 kế trong 36 kế:

Vô trung sinh hữu: Không có mà làm thành có. Tạo ra một ý tưởng giả trong tâm tưởng của đối thủ, và làm đối thủ tin vào điều đó như một sự thật, để chúng nghĩ ta có cái mà ta hoàn toàn không có. Bằng cách đó, ta đạt được những lợi thế và sự bảo đảm mà lẽ ra ta không thể có.

Cách ngoạn quan hỏa: Đứng cách bờ để xem lửa cháy, để yên cho kẻ địch tự rối loạn. Chậm rãi, không tham gia hỗn chiến, nhằm làm các bên tham chiến mệt mỏi tranh đấu lẫn nhau. Rồi tấn công tổng thể với toàn sức mạnh và dẫm nát, kết thúc tất cả.

Tá thi hoàn hồn: Mượn xác trả hồn, mượn thân xác khác để đưa hồn về. Dùng một tổ chức, một kỹ thuật, một phương pháp đã bị lãng quên hay đã bị bỏ đi, vào đúng chỗ với mục tiêu xác định mới mẻ. Đó chính là làm sống lại một điều trong quá khứ bằng cách cho nó một mục tiêu mới. Làm sống lại một ý tưởng cũ, một cách làm cũ, một truyền thống cũ cũng chính là sáng tạo vậy.)

Tiêu Dư An dự tính, trước tiên để cho Yến Hà Thanh giả thành thị vệ, mang đến trước mặt Vĩnh Ninh công chúa lượn qua lượn lại một chút, thế là sau đó mình có thể ở một bên xem kịch rồi.

Suy cho cùng thì chẳng phải nam nữ chính chỉ cần gặp nhau, sẽ có thể giống như con rùa nhìn thấy hạt đậu xanh*, như thể cực âm và cực dương của nam châm, vật chất tương tự thì hoàn tan lẫn nhau đó sao.

(*Vương bát khán lục đậu: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu.)

Làm một thiếp thân thị nữ, chỗ thần kỳ nhất của Hồng Tụ chính là, cho dù một câu Tiêu Dư An nói ra nàng cũng nghe không hiểu, nhưng vẫn có thể đoán ra được dụng ý của Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, ngài lại muốn đi Cảnh Dương cung sao? Nhưng mà lần này nhất định phải đem theo thị vệ đó.”

Từ cái lần Tiêu Dư An không đem theo thị vệ, biến mất hơn nửa ngày, sau khi trở về còn làm bản thân bị thương, lần sau mỗi khi muốn ra ngoài, Hồng Tụ đều sẽ nói đủ kiểu để thuyết phục.

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ nói: “Thế thì lần này mang theo mấy thị vệ và tỷ nữ đi.”

Du sao thì sau đó cũng sẽ đến Vĩnh Ninh cung, vẫn phải ra vẻ một chút.

Hồng Tụ thấy Tiêu Dư An nghe lọt lời khuyên của mình, thở phào, tự mình chọn lấy mấy nha đầu lanh lợi, lại để Dương Liễu An tuyển ra mấy thị vệ đi theo Tiêu Dư An.

Một đoàn người đi vào Cảnh Dương cung, thật sự có chút hưng sư động chúng. Tiêu Dư An theo bản năng muốn đi tới gõ cửa sương phòng của Yến Hà Thanh, Hồng Tụ lập tức cản lại: “Hoàng thượng, cửa phòng của cấm luyện thì cần gì phải gõ?”

Tiêu Dư An còn chưa mở miệng, Hồng Tụ đã không chút do dự đẩy cửa đi vào.

Chờ một chút, làm như vậy không cảm thấy đột ngột quá sao hả? Lỡ như Yến Hà Thanh còn chưa có ngủ dậy thì sao! Lỡ như hần có thói quen ngủ trường thì làm thế nào! Hoặc là hần đang thay quần áo gì đó! Mọi tử Hồng Tụ à, cẩn trọng chút đi chứ! Nam chính cũng cần mặt mũi đó!

Thấy Hồng Tụ đã đi vào sương phòng, Tiêu Dư An đành phải đuổi sát theo sau, nào biết hần vừa mới bước qua cửa, Hồng Tụ đột nhiên lùi lại một

bước, suýt chút nữa thì đã đụng vào hần.

A?

Thực sự là đang thay quần áo hả?

Tiêu Dư An thăm dò nhìn vào, con người co rụt lại, xoay người một cái suýt chút nữa thì đụng phải Dương Liễu An đang theo vào.

Dương Liễu An bị giật mình, nhìn về phía sương phòng: “Hoàng thượng, làm sao vậy?”

Có điều chỉ liếc mắt một cái, yết hầu Dương Liễu An giống như bị cái gì đột nhiên bóp chặt, sắc mặt hần trắng bệch, như rơi vào hầm băng.

Dương Liễu An đã từng bị thích khách dùng đao đâm xuyên qua bụng, hần vẫn nhớ như in cái cảm giác lúc đó, lạnh lẽo đâm sâu vào trong huyết nhục, đau đớn chong chóng chất ập tới, sau đó mãnh liệt nổ tung, lan ra khắp toàn thân.

Nhưng sự đau đớn lúc ấy lại không bằng một phần vạn của bây giờ.

“Ra ngoài hết, tất cả chờ ở bên ngoài.” – Tiêu Dư An ngăn lại Dương Liễu An đang muốn tiếp tục theo vào, nhắc mắt một cái, giật mình kêu lên.

Hai mắt Dương Liễu An đỏ như máu, bờ môi trắng bệch, hần run rẩy, thanh âm khàn khàn khô khốc, nói không ra nổi một câu hoàn chỉnh: “Hoàng thượng, cái này, cái này, nhất định là, hiểu lầm.”

Người phản ứng cũng quá lớn rồi đó?! Chẳng lẽ là bị cảnh xuân trong phòng kích thích rồi hả?

“Liễu An, người ra bên ngoài chờ, không cho bất cứ ai không liên quan tiến vào.” – Tiêu Dư An vỗ vỗ người, lại bị Dương Liễu An chụp lấy tay, hô hấp dồn dập nói: “Hoàng thượng, ta, ta...”

Người, người, người cái gì?

Ta nửa ngày, Dương Liễu An giống như bị cái gì đó đè cho vỡ nát, cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Tuân chỉ.”

Tiêu Dư An đóng cửa sương phòng lại, hung hăng nhéo mình một cái, xác định đây không phải nằm mơ mới quay đầu nhìn lại.

Sương phòng không lớn, một cái bàn với mấy cái ghế dựa, giá sách làm bằng gỗ, còn có tấm sa mỏng che trước giường nằm kia, nhìn một chút đều có thể thấy rõ ràng.

Trên giường, đệm chăn xóc xếch che lấy hai cỗ thân thể, có thể mơ hồ nhìn ra cả hai đều trần trụi, tóc đen giao nhau, vắt ngang trước ngực, say rượu phong lưu, trong đó có một người chính là Yến Hà Thanh.

Tiêu Dư An nháy mắt mấy cái, sau đó lại nháy mắt mấy cái, bật thốt lên: “What the fffffuck???”

Ôi đệt?

Yến ca! Vì sao nằm bên cạnh người lại là một! Tên! Đực! Rựa!!! Cho dù không gặp được nữ chính thì người cũng không thể đệt nhiên biến thành cong như vậy chứ!!!

Không không không, trọng điểm không phải là cái này.

Tiêu Dư An vẫn còn đang xoắn xuýt xem cái việc Yến Hà Thanh biến thành cong kinh dị hơn hay là trước khi gặp được nữ chính Yến Hà Thanh cùng người khác ngủ kinh dị hơn. Cuối cùng thì Hồng Tụ cũng từ trong khiếp sợ cũng tỉnh táo lại, nàng giận đến mức không thể kiềm chế được, một bước tiến lên, xoay xoay tay dự định cho hai người trên giường mấy cái bạt tai.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 40

“Ôi chào!”

Bàn tay của Hồng Tụ đang muốn hướng tới mặt hai người chào hỏi, Tiêu Dư An đã vội tiến lên ngăn Hồng Tụ lại.

“Hoàng thượng! Ngài đừng nóng giận! Nô tỳ sẽ đem hai tên tiện nhân này rút gân lột da, chém thành muôn mảnh, ném cho chó ăn!” – Hồng Tụ nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ gào thét.

Ta đâu có tức giận! Người người người không cần đi tìm dao, nơi này không có dao! Vớ lại, đây là nam chính! Nam chính đấy! Không động được đâu! Mặc dù ta cũng không biết lý do vì sao tự nhiên nam chính lại thành công, nhưng mà trong văn ngựa đực thì chuyện nam chính ngủ với người này người kia là chuyện thường ngày ở huyện rồi! Chuyện thường ngày thôi!

Mắt thấy Hồng Tụ lại muốn đánh người, Tiêu Dư An vội vàng nói: “Hồng Tụ, bình tĩnh một chút, tỉnh táo lại đi.”

Lần này âm ỉ như vậy, người trên giường tự nhiên cũng dần tỉnh lại.

Hiếu Phong Nguyệt lo lắng, cả đêm không ngủ, chờ chính là giờ khắc này, y chậm rãi mở mắt, làm ra vẻ hoảng sợ, từ trên giường lăn xuống, quỳ lạy trên mặt đất: “Hoàng, hoàng thượng?!”

Yến Hà Thanh thở hắt ra một tiếng, ần ần trán chằm chằm ngồi dậy, có vẻ như đầu đang cực kỳ đau. Hắn mở mắt ra, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hết thảy trước mắt, ánh mắt vô cùng kinh ngạc, hơn nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần. Cuối cùng, hắn đem ánh mắt đặt lên thân thể trần trụi của mình, dường như đột nhiên phát hiện ra gì đó, lập tức quay đầu nhìn về phía Hiếu Phong Nguyệt, trong đáy mắt tất cả đều là hồi hận cùng phần nộ khi bị tính kế.

Thấy Hồng Tụ dường như đã bình tĩnh lại, Tiêu dư An buông nàng ra, cúi đầu suy nghĩ, không biết phải mở miệng thế nào. Hồng Tụ hít sâu hai lần, đột nhiên tiến lên, hung hăng tát lên mặt Hiếu Phong Nguyệt: “Tiện nhân! Người vậy mà lại dám làm ra loại chuyện như này!”

Hiếu Phong Nguyệt bị đánh lệch đầu sang một bên, trên gương mặt trắng bệch hiện lên năm dấu ngón tay, y quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, ta cùng Yến Hà Thanh lưỡng tình tương duyệt, tình đầu ý hợp, sớm đã có thể ước, hy vọng hoàng thượng có thể thành toàn.”

Tiêu dư An: “Sặc... Khụ khụ khu, gì???”

Cái gì, cái quái gì đang xảy ra thế này?

Nam nhân, người đang muốn khiêu chiến quyền uy của nữ chính đây phỏng?

“Không biết xấu hổ!” – Hồng Tụ giận đến đỏ mắt, tiến lên nắm chặt lấy tóc của Hiếu Phong Nguyệt, đánh liên tiếp mấy bạt tay, sau đó lại quay người muốn đi đánh Yến Hà Thanh.

Chị gái ơi! Người sao lại đánh người thế kia! Người này không có đánh được đâu!!

“Hồng Tụ!” – Tiêu dư An kéo Hồng Tụ lại, quay đầu nói với Hiếu Phong Nguyệt đang tóc tai bù xù, vô cùng chật vật: “Người mặc y phục lại rồi

quay trở về trước đi.”

“Trở, trở về?” – Hiếu Phong Nguyệt ngẩng đầu lên, trong đáy mắt đều là kinh ngạc khó tưởng tượng, gương mặt của y sưng đỏ, nhìn thập phần đáng thương.

Tiêu dư An hỏi: “Đúng vậy, người tên là gì?”

Thấy thần sắc Tiêu dư An không có chút nào tức giận, ngược lại còn hỏi tên của mình, Hiếu Phong Nguyệt toàn thân phát run, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào, hơn nửa ngày mới nói ra: “Hiếu, Hiếu Phong Nguyệt.”

Ừa, cái tên này sao nghe quen thế nhỉ?

Hình như lần trước hỏi Hồng Tụ có phải Cảnh Dương Cung có nhạc công hay không, Hồng Tụ đáp chính là cái tên này thì phải.

“Người về trước đi.” – Tiêu dư An hảo tâm trấn an người.

Hiếu Phong Nguyệt run rẩy mặc quần áo vào, cúi người rời khỏi sương phòng, vừa nhắc mắt đã nhìn thấy người mà mình không muốn nhìn thấy nhất. Trước mắt Hiếu Phong Nguyệt biến đen, gắt gao cắn môi, gần như cắn ra máu mới giữ vững tinh thần.

Dương Liễu An nhìn người đang từ trong sương phòng đi ra, bỗng nhiên mở to mắt, bước nhanh tới. Hiếu Phong Nguyệt lại giống như không thấy hắn, lướt qua, cúi đầu vội vàng rời đi.

Thấy Hiếu Phong Nguyệt đã rời đi, Tiêu dư An nói với Hồng Tụ: “Hồng Tụ, người cũng ra ngoài trước đi, ta muốn nói riêng với Yến Hà Thanh vài câu.”

“Hoàng thượng... Vâng.” – Hồng Tụ muốn nói lại thôi, cúi đầu rời khỏi sương phòng.

Cuối cùng thì sương phòng cũng đã an tĩnh lại, Tiêu dư An quay đầu đối mặt với Yến Hà Thanh, sau đó cười bước đến gần hẳn, ngồi xuống một bên giường: “Không muốn nói chút gì à?”

Yến Hà Thanh chậm rãi thốt ra: “Ta bị hãm hại.”

“Nói chuyện gì mà ta không biết ấy.”

Yến Hà Thanh sững sờ, nhìn chăm chăm Tiêu dư An nói: “Người tin ta?”

“Ta đương nhiên là tin người rồi.” – Tiêu dư An cười nhạt: “Hôm qua ta đã nói với người, sáng nay sẽ tới tìm người, vậy mà người vẫn còn làm ra chuyện như này. Là người coi ta thành thiếu năng hay là người tự cho mình là đồ ngọc. Lại nói, người không định mặc quần áo vào đây à?”

Dáng người quá đẹp, công kích thị giác quá lớn rồi đó.

Thấy Yến Hà Thanh yên lặng mặc xong quần áo, trong lòng Tiêu dư An không khỏi thầm than, thực sự là mặc đồ vào thì gầy, cởi đồ ra có thịt, rõ ràng thoát nhìn cao gầy như vậy, kết quả dáng người lại quá tốt!!!

Yến Hà Thanh mặc xong quần áo, nhíu mày giải thích: “Đêm qua, y mang theo cháo loãng tới tìm ta, khuyên ta ăn chút cháo giải nhiệt...”

“Chờ chút, khuyên người cái là người ăn luôn đó hả?” – Tiêu dư An ngắt lời Yến Hà Thanh, nói.

Việc này, nếu là em gái nào đó khuyên Yến Hà Thanh ăn cháo giải nhiệt, Tiêu dư An còn có thể hiểu được, đằng này một thằng đực rựa tới khuyên mà hẳn cũng có thể nghe lọt?

“Bởi vì y nói cháo đó là do người đưa tới.” – Yến Hà Thanh liếc Tiêu dư An một cái.

“Giả truyền thánh chỉ à.” – Tiêu dư An gật gật đầu: “Trong cháo bị hạ thuốc sao?”

Yến Hà Thanh nói: “Đúng.”

“Trước đó người có quen biết y không?”

“Không quen.”

Tiêu dư An sờ sờ cằm: “Có khả năng y bị người ta bắt được nhược điểm gì đó, bị người giật dây tới hại người. Chứ không có oán thù gì với người, làm sao có thể cam tâm tình nguyện mà dùng loại biện pháp đồng quy vu tặc này như vậy.”

Di chứng của thuốc mê khiến Yến Hà Thanh nhức đầu không thôi, hăn chau mày, một tay ấn đầu, chậm rãi hít vào thở ra: “Người định sẽ xử lý thế nào?”

Tiêu dư An vội vàng đứng lên rót cho Yến Hà Thanh chén nước: “A... Cái này, chưa nghĩ ra, hay là cứ đem y trực xuất khỏi cung, tránh cho sau này lại phát sinh thêm chuyện gì đó rắc rối.”

Bị chuyện đột nhiên phát sinh này quấy rầy, dĩ nhiên là không thể đi đến Vĩnh Ninh cung được.

Tiêu dư An nói với Hồng Tụ rằng sẽ tự mình giải quyết chuyện này. Vốn định đi một mình đến tìm Hiếu Phong Nguyệt, nào biết Dương Liễu An đã chạy tới quỳ trước mặt hăn, đau khổ cầu xin đi cùng.

Tiêu dư An cũng không phải đồ đần, mảnh khóc rõ ràng như vậy sao có thể không nhận ra cho được. Hăn nhớ, trước đó hai lần chạm mặt với

Dương Liễu An có nghe thấy tiếng đàn, lại kết hợp với sự thất thố hiện tại của Dương Liễu An, bất chợt hiểu ra.

Như vậy cũng có thể lý giải nguyên nhân vì sao thanh niên này mang theo BGM xuất hiện.

Một số chuyện nghĩ thông rồi, thì sẽ có rất nhiều điều theo đó mà hé mở.

Tiêu dư An đột nhiên nhớ lại, trong nguyên tác, sau khi Dương Liễu An vì bảo hộ quân vương mà chết, trong sách đã từng có một đoạn viết như thế này. Ngày tin Dương Liễu An chết truyền về đến trong cung, suốt đêm hôm đó trong cung truyền đến tiếng đàn thê lương đau xót, vô cùng đau khổ, khiến người nghe rơi lệ. Ngày hôm sau, có một nhạc công đã treo cổ tự tử.

Lúc ấy Tiêu dư An cho rằng đoạn này chỉ dùng để phủ thêm sắc màu bi thương cho cái chết của Dương Liễu An mà thôi, hiện tại nghĩ lại, căn bản không phải là như thế!

Nói không chừng trong nguyên tác còn ẩn dấu rất nhiều phục bút*, nhưng do Tiêu dư An khi đọc sách chỉ một lòng quan tâm đến chuyện của nam chính, không có để ý đến những chi tiết râu ria này, không nghĩ tới, vậy mà lại bỏ qua nhiều thứ như vậy.

(*Phục bút (伏笔/Foreshadowing) là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện.)

Tiêu dư An mang theo ý thăm dò hỏi Dương Liễu An: “Có phải người cùng với Hiếu Phong Nguyệt...”

Đột nhiên, Dương Liễu An đập đầu bái lạy, cái sau còn đập mạnh hơn cái trước, mới đập mấy cái mà trán đã bị đập ra máu: “Hoàng thượng đối với ta ân trọng như núi, vậy mà ta lại phản bội hoàng thượng, thực sự tội muôn lần chết, phải thiên đao vạn quả. Thế nhưng van cầu hoàng thượng, để ta

gặp y một lần cuối, sau khi gặp rồi, ta nguyện ý tự mình kết liễu. Nếu như hoàng thượng còn chưa hả giận, khẩn cầu ban cực hình để trách phạt.”

Ở đâu ra mà ân trọng như núi vậy. Dựa theo nguyện tác thì rõ ràng là quân vương thiếu niên thiếu Dương Liễu An một mạng cơ mà.

Còn có một lần cuối gì đó, tự kết liễu gì đó, tiểu thị vệ này nói chuyện thật là không dễ nghe.

Tiêu dư An dở khóc dở cười, tiến tới kéo người lên: “Người, đi thôi, đi gặp Hiếu Phong Nguyệt.”

Hai mắt Dương Liễu An tỏa sáng, lại muốn đập đầu tiếp, Tiêu dư An vội vàng ngăn hẳn lại: “Còn đập nữa hả? Đừng có đập đầu, đập nữa là không cho đi luôn đấy.”

Hai người tới trước cửa sương phòng, Tiêu dư An đưa tay gõ gõ cửa, nửa ngày cũng không thấy có người đáp lại.

Hả? Không phải là chạy án rồi đó chứ?

Tiêu dư An còn đang muốn chờ một chút, Dương Liễu An đã sốt ruột không thôi, bất đắc dĩ đành phải đẩy cửa đi vào.

Kết quả, cảnh trong sương phòng suýt chút nữa dọa cho trái tim Tiêu dư An nhảy ra khỏi lồng ngực luôn.

Ba thước lụa trắng, một bộ bạch y, Hiếu Phong Nguyệt đang treo bên dưới xà ngang còn cái ghế tội nghiệp thì đã bị đá lệch sang một bên.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 41

Dương Liễu An an bước một bước dài xông lên phía trước, ôm Hiếu Phong Nguyệt xuống, vội vàng hô lên mấy tiếng, hai mắt đỏ ngầu như thể muốn chảy ra máu.

Thế nhưng Hiếu Phong Nguyệt đã không còn hô hấp và mạch đập.

Tiêu Dư An cấp tốc kéo Hiếu Phong Nguyệt từ trong lòng Dương Liễu An sắp sụp đổ ra, đặt y nằm xuống đất, không nói hai lời lập tức làm thao tác cấp cứu hồi sức tim phổi.

Sau ba lần chu kỳ CPR*, trong cổ họng Hiếu Phong Nguyệt phát ra thanh âm trầm đục, đột nhiên ho khan, ngay sau đó từ từ mở mắt ra.

(*Hồi sức tim phổi (tiếng Anh: cardiopulmonary resuscitation, viết tắt: CPR) là tổ hợp các thao tác cấp cứu bao gồm ấn lồng ngực và hô hấp nhân tạo với mục đích đẩy lượng máu giàu oxy tới não, đưa bệnh nhân thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Biện pháp cấp cứu CPR có thể sử dụng trong những trường hợp như nạn nhân bị ngạt thở do đuối nước, điện giật, ngộ độc thực phẩm.)

Tiêu Dư An đặt móng ngò xuống đất, hơn nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần.

Đệt mợ!!!

Cũng may là năm đó ông đây vì để ứng phó tình huống chân ái của tổng tài bá đạo bị chết đuối mà đi học cấp cứu.

Cũng may năm đó ông đây chăm chỉ học tập, không có giống cái tên tổng tài bá đạo nhà bên cạnh, mới học được một nửa đã không thèm học nữa, kết quả đến lúc gặp chuyện, từ bên ngoài ép xuống bị lệch, đem xương sườn của người yêu đè gãy luôn.

Hiếu Phong Nguyệt mở mắt ra, bởi vì cổ bị siết bị thương nên nửa ngày không có cách nào nói chuyện. Y vừa nhìn thấy Dương Liễu An đã lã chã khóc.

Dương Liễu An cầm chặt lấy tay y, thanh âm nghẹn ngào run rẩy: “Vì sao... Vì sao lại phải làm như vậy kia chứ...”

Tiêu Dư An nhìn không được nữa, tiến lên đẩy Dương Liễu An một cái, đem người đẩy tới trong lòng Hiếu Phong Nguyệt.

Hỏi hỏi cái rắm ấy! Ôm y đi chứ!!

Một đôi khổ tình ôm nhau mà khóc, khiến cho trái tim thủy tinh bị dọa tan nát vừa mới dán lại của Tiêu Dư An lại bị dọa chảy mồ hôi lạnh, vịn cái bàn đứng lên.

Dương Liễu An buông Hiếu Phong Nguyệt ra, lại quỳ xuống trước mặt Tiêu Dư An. Tiêu Dư An vội vàng hô một tiếng: “Đừng có quỳ! Người ôm y lên giường trước đi, sau đó bưng một chén nước nóng tới.” – Dương Liễu An ngốc lẳng nhìn Tiêu Dư An, cảm thấy hình như mình nghe lầm thì phải.

Tiêu Dư An búng trán hần, cười nói: “Còn ngờ ra đó làm gì?”

Dương Liễu An cũng bất chấp tất cả, ôm ngang Hiếu Phong Nguyệt lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn mền cho người ta xong rồi mới đi ngược ra lấy nước nóng.

Tiêu Dư An đi qua kiểm tra mạch đập của Hiếu Phong Nguyệt, sau khi xác định không có trở ngại gì, thở dài một hơi.

Đúng là phúc lớn mạng lớn.

Thấy Dương Liễu An cho Hiếu Phong Nguyệt uống nước nóng xong, Tiêu Dư An nói với y: “Ta biết hiện tại người không thể nói chuyện, ta hỏi người vài chuyện, người chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được. Vấn đề thứ nhất, có phải ở Cảnh Dương cung này có người đã phát hiện ra quan hệ của người và Dương Liễu An không?”

Mắt Hiếu Phong Nguyệt lộ ra thống khổ, gật gật đầu.

“Vậy có phải người này đã lấy Dương Liễu An ra uy hiếp người, sau đó bắt người đi hại Yến Hà Thanh?”

Hiếu Phong Nguyệt lại gật đầu lần nữa. Hô hấp Dương Liễu An càng thêm nặng, vô cùng ảo não.

“Nghe thấy chưa?” – Tiêu Dư An dùng khuỷu tay thúc thúc Dương Liễu An.

“Hoàng thượng...”

“Y vì bảo vệ người nên mới làm ra hạ sách này, không phải thay lòng đổi dạ.” – Tiêu Dư An thay Hiếu Phong Nguyệt giải thích.

Dương Liễu An bịch một tiếng quỳ xuống: “Hoàng thượng, tất cả việc này đều là lỗi của ta, hoàng thượng ngài nếu muốn phạt thì phạt một mình ta đi!”

Người sao lại quỳ nữa vậy, quỳ đến nghiện rồi hả!

Hiếu Phong Nguyệt nghe nói xong, đột nhiên lắc đầu, giãy dụa muốn bò xuống giường, quỳ gối cùng với Dương Liễu An.

“Được rồi, được rồi!” – Tiêu Dư An vội vàng đem Hiếu Phong Nguyệt ấn về giường: “Đều phạt hết, một kẻ cũng chạy không thoát.”

Sớm đã đoán được kết quả sẽ như vậy, Dương Liễu An không tiếp tục giải thích nữa, cúi người dập đầu.

“Người, cả người nữa.” – Vẻ mặt Tiêu Dư An lộ vẻ nghiêm túc, ngón tay chỉ về phía Dương Liễu An, lại chỉ về phía Hiếu Phong Nguyệt: “Đều bị khai trừ, khai trừ hết!”

Dương Liễu An ghen hống nhìn trần trời, ngẩng đầu lên: “A...?”

Tiêu Dư An hừ hừ: “A cái gì mà a, đều bị trục xuất khỏi cung.”

Trong lúc nhất thời không phân biệt được đây là thưởng hay phạt, Dương Liễu An không biết phải trả lời như thế nào.

“Liễu An, lát nữa người đến thái y viện, lấy chút thuốc trị thương do siết cổ, lấy nhiều một chút. Sau đó thu thập tiền bạc của cải, không có cũng không sao, kiếm lấy một cỗ xe ngựa, đêm nay mang theo Hiếu Phong Nguyệt, đến cửa phía đông hoàng cung chờ ta.” – Tiêu Dư An dặn dò.

Dương Liễu An bất ngờ phản ứng lại, mừng rỡ đến mức choáng váng: “Hoàng... hoàng thượng? Ta, ta... nhưng mà ta...”

Tiêu Dư An cười nói: “Được rồi được rồi, nhanh đi chuẩn bị đi, thời gian không còn nhiều đâu.”

Từ trong sương phòng Hiếu Phong Nguyệt đi ra, Tiêu Dư An chạy đến chỗ Yến Hà Thanh bên kia, giải thích từ đầu đến đuôi chuyện này cho hẳn.

Yến Hà Thanh trầm mặc một hồi, hỏi: “Người dự định xử trí bọn họ thế nào?”

Tiêu Dư An cười vui vẻ, bốc một quả nho trong mâm đựng trái cây trên bàn lên, cho vào trong miệng ăn: “Ở đời trước của ta có một câu nói thế này, thà hủy đi mười tòa miếu cũng không hủy một mối nhân duyên. Cho nên, hôm nay ta sẽ làm Cupid Tiêu.”

Đêm khuya người vắng, nhà nhà lên đèn, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi hoàng cung, thị vệ canh cổng vội vàng ngăn lại, ai ngờ vừa vén rèm che lên lại thấy người ngồi bên trong chính là hoàng thượng, nhìn thoáng qua rèm, còn có thể trông thấy người bên cạnh hoàng thượng có một vị nam tử đang ôm cổ cầm.

Tiêu dư An nói: “Đừng lo lắng, ra ngoài đi dạo, một lát sẽ trở về.”

Thị vệ dĩ nhiên không dám cản, xe ngựa cứ thế đi ra khỏi bức tường thành sơn đỏ cao ngất nặng nề, vết bánh xe lưu trên nền tuyết, tiếng vó ngựa cộc cộc vọng lại.

Đợi đến chỗ không người, xe ngựa dừng lại, xa phu cởi mũ rộng vành, nhảy xuống xe ngựa, mở cửa xe ra. Tiêu dư An từ trên xe ngựa bước xuống, chỉ một cái rương trong thùng xe nói với Dương Liễu An: “Toàn bộ lộ phí đều để ở trong này, người mang Hiếu Phong Nguyệt đi thẳng về hướng tây, tại nơi giao giới giữa bốn nước có một nơi gọi là Đào Nguyên thôn, người ở lại đó sinh sống, buôn bán lá trà và muối ăn, sẽ phát tài rất nhanh.”

Dương Liễu An rơi lệ đầy mặt, quỳ xuống hành lễ: “Hoàng thượng, đại ân đại đức của ngài, đời này Dương Liễu An không thể hồi báo, đời sau, nguyện lấy mệnh báo đáp.”

Tiêu dư An cười cười, nhẹ giọng thì thào: “Không cần, đời trước người đã lấy mệnh báo đáp rồi. À đúng rồi, Liễu An, ta nhờ người một chuyện, đầu tháng hai năm sau người trở về đây một chuyến, sau đó ở ngoài dịch trạm chờ tin tức, nếu như đến mười lăm tháng hai vẫn không nhận được tin

gì, vậy thì không cần chờ nữa. Bất kể là Bắc quốc có xảy ra chuyện gì cũng đừng để ý tới, về sau sống thật tốt, đừng hỏi đến chuyện của Bắc quốc nữa.”

Dương Liễu An nặng nề gật đầu: “Hoàng thượng, ngài yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng.”

“Đi đi.”

Dương Liễu An và Hiếu Phong Nguyệt chấp tay, cúi người thật sâu chào Tiêu dư An, sau đó lái xe ngựa, biến mất vào trong màn đêm mịt mù.

Tiêu dư An thắp đèn lồng hồi cung, lúc đi qua cổng thành, thủ vệ canh cổng vô cùng sợ hãi: “Hoàng thượng? Sao ngài lại về một mình, xe ngựa của ngài đâu rồi?”

Tiêu dư An cười đáp: “Đã đổi.”

“Đã đổi???”

“Đúng, đổi lấy hai khối chân tình.” – Nói xong, Tiêu dư An không để ý đến sự kinh ngạc của thị vệ, khẽ hát rời đi.

Ban đêm tuyết rơi, sương giăng đầy đất, hơi lạnh từ ánh trăng trong vắt chiếu xuống, cả cung đình ngập trong sắc trắng, Tiêu dư An đi vài bước, thấy phía trước có một người đang đứng. Có lẽ do đợi quá lâu, trên vai hắn đã đọng một tầng tuyết.

Tiêu dư An thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, bước vài bước qua: “Chờ ta đó hả?”

Đôi mắt đen nhánh của Yến Hà Thanh nhìn hắn, chậm rãi gật gật đầu.

Tiêu dư An cùng hắn sóng vai mà đi, kỳ quái hỏi: “Chỗ này khắp nơi đều là thị vệ, sao ngươi lại không bị bắt?”

Yến Hà Thanh trả lời: “Tránh đi.”

Tiêu dư An đột nhiên ai nha một tiếng, quay đầu nhìn Yến Hà Thanh: “Tiêu rồi, ta quên không hỏi Hiếu Phong Nguyệt, là người nào muốn hại người.”

Yến Hà Thanh nói: “Không sao.”

“Có chứ sao không!” – Tiêu dư An ỉu xìu: “Chuyện này không thành, ai mà biết được kế tiếp người kia sẽ có thủ đoạn gì. Tuy rằng đã phái Hồng Tụ đi thăm dò, ba ngày là có thể tra ra được kẻ đứng sau màn, nhưng mà tra ra một người, lỡ đâu đằng sau lại còn người khác muốn hại người thì phải làm sao bây giờ...”

Tiêu dư An lẩm bẫm một mình một hồi, sau đó cúi đầu trầm tư suy nghĩ một lúc, đột nhiên búng tay cái tách, nói với Yến Hà Thanh: “Ta có biện pháp rồi, chơi lớn một lần triệt hết mọi tai họa luôn.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 42

Nghe xong biện pháp của Tiêu dư An, Yến Hà Thanh khẽ hỏi: “Làm to chuyện như vậy, có thể dẫn tới náo động bất an gì không?”

“Có, chắc chắn là có rồi.” – Tiêu dư An thoải mái trả lời, khẽ cười, xoay người nghịch đồng tuyết đọng trên hành lang: “Từ xưa đến nay, ngoại thích vẫn luôn muốn tham gia chính sự, ta không có tần phi, cho nên những kẻ có tình toán muốn tham chính cũng chỉ có thể xuống tay từ đám cấm luyện. Trong đám cấm luyện đó, có người nào không phải là thân tính của vương gia hay quan lại? Cho nên nếu ta giải tán toàn bộ cấm luyện, nhất định sẽ có một số người phải hoảng sợ.”

“Vậy là người muốn tập trung lại quyền lực? Chèn ép bọn họ?” – Yến Hà Thanh nhìn Tiêu dư An, hỏi. Tuyết đọng đã bị hấn vo lại thành viên cầu lớn bằng bàn tay, xếp chồng hai khối lên nhau.

“Cũng không đúng lắm, dù sao thì cấm luyện cũng không phải tần phi, không có quan phẩm, những người đó đưa đến chủ yếu là để lấy lòng hoàng thượng mà thôi. Ta chỉ là lo lắng cho người.”

“Ta?”

“Đúng vậy.” – Tiêu dư An cúi đầu tìm xung quanh được hai cành cây bé bé, đem cắm lên trên hai quả cầu tuyết, làm thành một người tuyết nhỏ, sau đó ngẩng đầu cười với Yến Hà Thanh: “Người ấy, hậu cung ba ngàn giai lệ, giờ chỉ có mình người là được sủng.”

“Chưa nói đến chuyện đám cấm luyện trong Cảnh Dương Cung vì ghen tỵ mà muốn đẩy người vào chỗ chết, chỉ nói riêng chuyện người là hoàng tử của Nam Yến quốc, ta là quân vương của Bắc quốc thôi, thì việc ta độc sủng người truyền ra khỏi cung, người biết sẽ bị nói như thế nào không? Sẽ bị nói ý thế làm loạn, mị hoặc họa chủ, khó nghe đúng chứ, ta không muốn người phải chịu những điều tiếng này, cho nên dứt khoát giải tán tất cả cấm quyển, để cho thế nhân đều biết, ta không thích nam tử.” – Tiêu Dư An dùng ngón tay vẽ mắt mũi miệng cho người tuyết nhỏ, phui phui tuyết đọng bên trên.

Yến Hà Thanh trầm mặc, dưới ánh trăng bàng bạc, dung mạo vô song của hắn bị che khuất, thấy không rõ biểu cảm.

“Đi thôi đi thôi, lạnh quá rồi.” – Tiêu Dư An vừa nãy còn chơi tuyết chơi đến quên cả trời đất, lúc này lại biết lạnh, kéo áo khoác che kín lại, đùng đùng vai Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Ngày hôm sau, trong Cảnh Dương cung dâng lên một trận sóng to gió lớn.

Đó là bởi vì lúc tảo triều, hoàng thượng nói với bá quan văn võ, bản thân muốn giữ đạo hiếu với tiên đế, cấm dục ba năm.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Tiên đế tắt thở cũng đã gần một năm rồi, giờ ngài mới đột nhiên đòi giữ đạo hiếu, vậy là ý gì hả?

Thời điểm tiên đế vừa mới chết, rất nhiều người khuyên giữ đạo hiếu thì ngài không tuân thủ, hiện tại đột nhiên muốn giữ, mẹ nó chứ ngài đây là muốn làm gì?

Trong lúc nhất thời, cả triều trên dưới đều nghị luận âm ỹ, cái gì cũng nói.

Tiêu Dư An chả thèm quan tâm nhiều thứ như vậy, để Hồng Tụ triệu tập toàn bộ cấm luyện đến phụ trách viện trong Cảnh Dương cung.

Làm một tổng tài, Tiêu Dư An hiểu rõ nhất là làm cách nào xoa dịu tâm tình của những nhân viên bị sa thải.

Bồi thường tiền, tìm đường lui, cả đôi bên đều vui vẻ.

Nói cách khác chính là, tiền bồi thường phải cao, lại thay bọn họ tìm đường lui, thế là vạn sự đại cát.

Đối mặt với một đám cấm luyện đang quỳ lạy, Hồng Tụ chậm rãi nói rõ chuyện Tiêu Dư An chuẩn bị giữ đạo hiếu ra: “Hoàng thượng nhớ tới tình cảm từng chung chăn gối, mỗi người đều được thưởng trăm lượng hoàng kim, tất cả đi lĩnh thưởng hết đi, sau đó thu thập hành lý xuất cung.”

Trăm lượng hoàng kim là một con số không nhỏ, nếu như không phải gia đình thương nhân hay quan lớn, sợ rằng cả đời cũng không thể thấy được nhiều hoàng kim như vậy.

Nhưng mà lại không có ai dám động, sợ rằng đây là kế sách mà hoàng thượng đưa ra để khảo nghiệm lòng người, chỉ sợ mình vừa mới đứng dậy, đầu đã rời khỏi thân.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ cười cười, nhịn không được nghĩ thầm: Cái tư tưởng quân vương thiếu niên này dâm loạn đã ăn sâu bén rễ trong ấn tượng người ta không ít: “Lại thêm một điều nữa, những ai đã từng làm quan thì có thể phục hồi chức quan như cũ.”

Cả phụ trách viện đều im lặng như tờ, một người đang cúi đầu, hai tay chống đất chậm rãi siết thành năm đấm, móng tay chà trên nền đất ma sát

khiến đầu ngón tay bị thương, máu đen bị hắt thu vào trong lòng bàn tay, sau đó hắt đứng dậy.

Tiêu Dư An nhìn Tần Ngọc, hăn vẫn mặc một thân áo đỏ như trước, vẫn là cái dung mạo mịn hoặc đó, nhưng thần sắc lại khác một trời một vực với lúc mới gặp.

Tần Ngọc cúi đầu, bước từng bước một, chậm rãi nặng nề bước ra khỏi phụ trách viện, từ đầu đến cuối đều không nhìn Tiêu Dư An lấy một cái.

Tiêu Dư An luôn cảm thấy mình phải cùng Tần Ngọc nói gì đó, nhưng mà hăn không biết phải mở miệng như thế nào.

Giống như trong nguyên tác.

Lúc quân vương thiếu niên vừa mới gặp Tần Ngọc, há miệng ngốc lảng, lại giống như một thằng nhóc mới lớn ngây ngô, đỏ mặt cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Giống như trong nguyên tác.

Bắc quốc bị diệt, quân vương thiếu niên hạ độc giết chết toàn bộ cấm luyện, nhưng khi Tần Ngọc uống vào rượu độc, hăn lại hất đổ chén rượu ấy, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại không thốt nên lời.

Cũng như trong nguyên tác.

Quân vương thiếu niên vì Tần Ngọc phản bội mà bị Yến Hà Thanh bắt sống trước cửa tâm cung, hăn ra sức giãy dụa, điên cuồng gào thét: “Người nói cho Tần Ngọc! Ta... Ta...”

Những lời đằng sau chữ ta ấy là gì, đến chết hăn cũng không nói ra.

Nhìn thấy Tần Ngọc bình an vô sự rời đi, lục tục có người đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi, đến cuối cùng chỉ còn lại năm người vẫn còn quỳ

trên mặt đất, trong đó có bốn người đang run bần bật và một cậu thiếu niên lưng thẳng tắp. Ánh mắt cậu ta rũ xuống, hai tay nắm thành quyền, loại tư thế quý này của cậu trông như hạc giữa bầy gà, khiến Tiêu Dư An nhìn không được mà nhìn thêm mấy lần.

“Các người là do Vũ Ninh vương gia đưa tới à?” – Tiêu Dư An hỏi.

Mấy người kia hai mặt nhìn nhau, gật gật đầu.

“Trở về đi, Vũ Ninh vương gia sẽ không làm gì các người đâu.” – Tiêu Dư An tốt bụng khuyên nhủ.

Mấy người bọn họ do dự vạ phần, Hồng Tụ không kiên nhẫn, hung tợn nói: “Còn không mau cút đi? Muốn rơi đầu à?”

Lúc này, bốn người mới bối rối đứng dậy, vội vàng vọt ra khỏi phụ trách viện, chỉ còn lại duy nhất cậu thiếu niên kia vẫn quỳ ở đó, không nói một lời. Hồng Tụ còn đang định dùng lời nói hung ác uy hiếp đã bị Tiêu Dư An cản lại.

“Hoàng thượng.” – Thiếu niên kia chậm rãi mở miệng: “Ta không muốn trăm lượng hoàng kim.”

“Vậy người muốn cái gì?” – Tiêu Dư An đối với người này càng cảm thấy hứng thú.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc: “Ta muốn tòng binh.”

Tham gia quân ngũ sao? Ta không nghe lầm đấy chứ?

Thiếu niên à, thì ra người không phải là dòng nước êm ái mà chính là thác nước từ trên núi đổ xuống nha.

Tiêu Dư An hỏi: “Người tên là gì?”

Thiếu niên trả lời: “Tạ Thuần Quy.”

Tiêu Dư An đột nhiên hít vào một hơi, mà một hơi kia không có đi xuống, mắc kẹt trong cổ họng, hần vuốt vuốt ngực, lúc này mới thốt nên lời: “Tạ... Tạ cái gì?”

“Tạ Thuần Quy.”

Tạ! Thuần! Quy?!

Vì cái giống gì mà một thiếu niên lang cứng cỏi, nhiệt huyết không thôi lại bị gọi đến bên long sàng để làm ra vẻ yêu kiều mị hoặc? Tạ Thuần Quy này chính là một nhân vật truyền kỳ trong nguyên tác.

Bên trong nguyên tác, lúc Tôn lão tướng quân bị quân vương thiếu niên làm cho tức giận đến mức phải cáo lão hồi hương, thì sau đó Bắc quốc chỉ còn lại hai vị tướng quân.

Nhưng mà vào thời khắc đại địch tiếp cận, hai vị tướng quân này, một người thì phản quốc tìm đến Yến Hà Thanh nương tựa, còn một người thì thu thập hành lý tìm đường bỏ chạy.

Trời xui đất khiến thế nào mà, cuối cùng nhiệm vụ ngăn địch lại giao đến trong tay Tạ Thuần Quy.

Nhưng mà Tạ Thuần Quy còn quá trẻ, khó mà được chúng tướng sĩ tin phục, cho nên cuối cùng đường đường là quân đội Bắc quốc, kẻ thì bỏ trốn, kẻ thì làm phản.

Kết quả, Tạ Thuần Quy chỉ dựa vào sức một mình mình, mang theo tàn binh bại tướng, trong vòng nửa tháng ròng rã đã ngăn Yến Hà Thanh ở biên cảnh Bắc quốc.

Có thể nói là một kinh địch trong cuộc đời của nam chính Yến Hà Thanh.

Đối với Bắc quốc mà nói, Tạ Thuần Quy là điện, là ánh sáng, là một trong những nhân vật phản diện truyền kỳ thần thoại bị mù thích tìm đường chết.

Lúc này Tiêu Dư An đã nhịn không được, nội tâm điên cuồng gào thét: Người vì sao lại ở Cảnh Dương cung!!! Người vì sao không ở quân doanh!!! Tổn thọ mất thôi!!! Tới lúc đánh nhau thì Bắc quốc còn đánh thế quái nào nữa!!! Cứ thế này thì kiểu gì cũng bị Yến Hà Thanh trực tiếp đè xuống mà đánh mất thôi!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 43

Tiêu dư An dò hỏi Hồng Tụ xong mới biết việc Tạ Thuần Quy có mặt ở Cảnh Dương Cung là do trách nhiệm của mình.

Tạ gia đời đời tông quân, đền đáp Bắc quốc, mỗi thế hệ đều là trung lương, phụ thân và ca ca Tạ Thuần Quy đều tử chiến sa trường, đến phiên cậu ta thì cũng là lúc quân vương thiếu niên lên ngôi. Tạ gia muốn để Tạ Thuần Quy tiến cung gặp hoàng thượng trước, sau đó mới tông quân.

Kết quả tên quân vương thiếu niên này là một thằng ngu, tưởng rằng Tạ Thuần Quy là người hầu mà Tạ gia đưa tới, sắp xếp cậu ta đến Cảnh Dương Cung.

Bên trong nguyên tác, thời điểm Tôn lão tướng quân cáo lão hồi hương, ưu quốc ưu dân, muốn đề bạt mấy tiểu bối, sau đó nhớ tới Tạ Thuần Quy.

Tôn lão tướng quân chạy tới Tạ gia hỏi thăm một chút thì, ôi thôi, cậu ta đã ở Cảnh Dương Cung mất rồi! Tướng quân phun một ngụm lão huyết, suýt chút nữa thì nhồi máu cơ tim, thế là viết thư khuyên ngăn trình lên, lúc này mới đem Tạ Thuần Quy ra khỏi cung, đưa vào quân doanh, vì thế mới có những chuyện phát sinh sau này.

Mà bây giờ, Tôn lão tướng quân không có cáo lão hồi hương, vẫn tự mình dẫn binh, sợ là không nghĩ tới chuyện này, cho nên Tạ Thuần Quy vẫn bị lãng quên ở Cảnh Dương Cung.

Hiện tại đến lượt Tiêu dư An muốn trào máu họng, nhồi máu cơ tim.

Tạ Thuần Quy thấy vẻ mặt Tiêu dư An biến đen, còn tưởng rằng hẳn không cho phép, thiếu niên khí phách, không hề lựa lời, nói: “Hoàng thượng nếu không cho phép, vậy thì trăm lượng hoàng kim ta cũng không cần, chờ đến lúc chiến loạn, không thể không chiêu mộ binh sĩ thì ta lại đi tòng quân!”

Ai không cho phép hả!! Cho dù người không muốn đi, ta cũng sẽ túm đầu người rồi ném vào quân doanh!!!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Tiêu dư An vẫn không nhanh không chậm cười hỏi: “Nếu vẫn luôn thái bình vô sự, không có chiến loạn thì sao?”

Tạ Thuần Quy trầm tư một chút, nói: “Vậy thì Nam chinh, thu phục Nam Yến quốc, sau đó đánh tới Đông Ngô, Bắc quốc ta hiện nay, mang trăm vạn giáp, nhất định có thể mở rộng bờ cõi, ngạo thị quần hùng!”

Tiêu dư An đột nhiên im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Mấy ngày nữa, ta sẽ dẫn người đến gặp Tôn tướng quân, người chuẩn bị một chút đi.”

Hai mắt Tạ Thuần Quy tỏa sáng, quỳ trên mặt đất lạy tạ: “Tạ hoàng thượng.”

Tiêu dư An từ phụ trách viện đi ra, đi thẳng đến sương phòng của Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh đang thu dọn đồ đạc, bởi vì cái lý do giữ đạo hiếu Tiêu dư An biên ra, Cảnh Dương Cung có thể sẽ phải đổi thành đạo quán hoặc chùa miếu gì đó.

Thực ra thì Yến Hà Thanh cũng chẳng có hành lý gì, chỉ có mấy cái áo mỏng, một thanh trường kiếm, một cây trâm ngọc, nói là thu thập thì không bằng nói là thấy chán quá nên tìm chút việc để làm.

Thời điểm Tiêu dư An đến, Yến Hà Thanh đang ngồi bên cạnh bàn lau kiếm, Tiêu dư An lung lay bước vào: “Ôi thiếu niên ấy à, nhiệt huyết như vậy, ôi còn hiện thực, trụ cột như thế đó, mang trăm vạn giáp, tất cả đều là sâu mọt, uống công cho một bầu nhiệt huyết, máu thịt này đều vào bụng đám tham quan ô lại hết.”

Chuyện Tiêu dư An thỉnh thoảng ngồi nói linh tinh một mình, Yến Hà Thanh sớm đã quen, mà Tiêu dư An cũng biết, ở trước mặt Yến Hà Thanh hẳn có thể nói chuyện mà không cần phải kiêng kỵ cái gì.

Tiêu dư An ngồi xuống bên cạnh bàn, tinh thần có chút sa sút, đầu gối lên hai tay, gục đầu nằm xuống, giương mắt lên nhìn Yến Hà Thanh: “Giải tán hết rồi, sau này có thể người sẽ bị phân đến phủ nội vụ đó.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, đem kiếm tra vào vỏ.

Tiêu dư An cười hỏi: “Triệu công công của phủ nội vụ muốn hại người, người không sợ sao?”

Yến Hà Thanh nhàn nhạt trả lời: “Sợ thì có ích gì sao?”

“Ta nói thật đấy, lỡ ngày nào đó ta không trông chừng, không để ý đến người, người lại gãy tay gãy chân thì phải làm sao?” – Tiêu dư An ngẩng đầu lên, giả vờ đe dọa.

“Người vì sao phải để ý đến ta như vậy?” – Yến Hà Thanh đột nhiên hỏi lại.

Đề tăng độ yêu thích chứ gì! Đề phòng sau này bị người xẻo chết!

Tiêu dư An không trả lời, hẳn chống đầu, nghĩ thầm, nếu như không phải vì mình, Yến Hà Thanh và Vĩnh Ninh công chúa có lẽ đã cảm mến lẫn nhau, làm hại Yến Hà Thanh đến tận bây giờ vẫn chưa gặp được đại lão bà của mình, tránh nhiệm này, Tiêu dư An nhất định phải chịu.

Huống chi đến bây giờ, Yến Hà Thanh ở trong lòng Tiêu dư An đã sớm không phải là những con chữ trong sách nữa, mà là một người có máu có thịt, có vui, có buồn, là một dấu phẩy, đơn giản, nhưng lại in chặt, chiếm lấy một chỗ trong trái tim Tiêu dư An.

Tiêu dư An ngẩng đầu, cười nói: “Yến Hà Thanh, người làm thiếp thân thị vệ của ta được không? Ta bảo vệ người, tuyệt đối không để người khác làm người bị thương.”

Yến Hà Thanh nhìn hắn, da thịt nõn nà như tuyết, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy không chân thực, đôi mắt kia tựa như mặt ngọc trong vắt, mang theo ý cười dịu dàng ấm áp.

Yến Hà Thanh nhớ tới trước đó, lúc Nam Yến quốc bị hủy diệt, tất cả lâm vào tuyệt vọng, mẫu hậu của hắn đã nắm chặt lấy tay hắn, móng tay khảm vào trong máu thịt của hắn, như khóc như tố, từng chữ từng chữ đều mang theo hận thù cùng máu tanh, nàng nói: “Toàn bộ quãng đường sau này của con chỉ có thể tự mình đi hết, không ai có thể bảo hộ con, nhưng mà con phải sống sót, phải sống sót!” – Nói xong câu đó, mẫu hậu Yến Hà Thanh không chút do dự nhảy vào giếng sâu bên trong hoàng cung.

Sống sót mệt mỏi như vậy, cay đắng như vậy, mẫu hậu chịu không được, nhưng lại muốn mình phải sống sót, vô cùng khó hiểu.

Nhưng cũng bởi vì câu nói này, cho dù là từ Nam Yến quốc đến Bắc quốc phải đeo gông xiềng nặng nề đi bộ, cho dù là bị những binh lính kia ném những thứ dơ bẩn vào người rồi kiêu ngạo cất tiếng cười to, cho dù phải ở trong lao tù tựa như địa ngục của Bắc quốc, cho dù hắn có bị người đập xuống bắt quỳ gối, bị chìm vào trong nước bẩn, bị roi sắt vô tình đánh lên thân thể trần trụi, hắn cũng chưa từng nghĩ đến việc tự sát.

Phải sống sót, ba chữ này nhìn thì thật đơn giản, nhưng cũng thật khó khăn.

“Yến Hà Thanh! Yến Hà Thanh!”

Yến Hà Thanh lấy lại tinh thần, nhìn thấy Tiêu dư An nắm lấy cổ tay mình, đang không ngừng gọi.

“Người làm sao vậy? Không bị thương chứ?” – Tiêu dư An vừa vội vàng vừa bất đắc dĩ, gỡ từng ngón từng ngón tay đang nắm chặt thành quyền của Yến Hà Thanh ra. Yến Hà Thanh lúc này mới phát hiện, hăn nắm tay quá chặt khiến lòng bàn tay bị móng tay đâm chảy máu.

Tiêu dư An dùng vải sạch băng bó cầm máu cho Yến Hà Thanh. Tiêu dư An biết, phỏng chừng là chính mình đã khiến Yến Hà Thanh đang nhớ tới tình cảnh tự sát trước đó của mẫu hậu hăn, nhưng mà Tiêu dư An đã quen chăm sóc người khác, không nghĩ nhiều đã thốt ra câu nói kia, không ngờ tới lại kích thích thần kinh Yến Hà Thanh như vậy.

Yến Hà Thanh nhìn miếng vải băng bó trên tay, nắm lại rồi mở ra: “Ta...”

Tiêu dư An nhin không được nói chen vào: “Người cái gì mà người, thu dọn đồ đạc, dọn đến thứ phòng trong tẩm cung.”

Thứ phòng nằm ở phía tây tẩm cung của Tiêu dư An, là nơi ở của thiếp thân thị vệ.

Yến Hà Thanh nắm chặt lấy băng vải, nhìn về phía Tiêu dư An, ánh mắt thanh tuyệt của hăn bị hòa tan bởi đôi mắt ấm áp kia, khóe miệng không dễ phát hiện mà cong lên, ngữ điệu cũng cao hơn một chút: “Được.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 44

Trời tháng hai, tuyết rả rích, phủ tướng quân.

Hiếm khi thấy, Tôn lão tướng quân lại ho khan, từng tiếng từng tiếng, như thể công bố về một người anh hùng đã đến tuổi xế chiều.

Tôn phu nhân giúp ông vỗ vỗ lưng, vừa vỗ vừa ở bên cạnh mắng: “Chân tay già yếu rồi mà mỗi ngày còn đòi chạy tới quân doanh luyện binh, không thể nghỉ ngơi mấy ngày đàng hoàng được sao?”

Tôn lão tướng quân tung hoành sa trường nhiều năm, rong ruổi thiên hạ, vạn người kính sợ, nhưng mà ông ấy...

Sợ vợ.

“Nhỏ giọng một chút, lờ như bị người ta nghe thấy.” – Khuôn mặt Tôn lão tướng quân đỏ lên, thanh âm giống như muỗi.

Bàn tay Tôn phu nhân đập lên lưng ông: “Nhỏ giọng cái mông ấy, đã uống thuốc chưa?”

“Uống rồi, uống rồi.” – Tôn lão tướng quân bĩu môi thì thầm.

“Hừ.” – Tôn phu nhân chống nạnh, tóc đã trắng đầy đầu, bộ dáng lại vẫn giống như một tiểu cô nương nũng nịu.

Bên ngoài có gã sai vặt đến báo: “Đại nhân, Lý tướng quân cầu kiến.”

Tôn lão tướng quân vội vàng hăng giọng, khôi phục uy nghiêm: “Bảo hần ở phòng khách chờ ta, ta sang ngay.”

Gã sai vật đáp lại, vội vàng lui ra.

Tôn phu nhân giúp Tôn lão tướng quân sửa lại quần áo, cùng nhau đi tới phòng tiếp khách.

Trong phòng khách có một người đang đứng, ngũ quan đoan chính, thân cao tám thước, là một người trẻ tuổi không giận tự uy, nhìn thấy Tôn lão tướng quân, đầu tiên là quỳ xuống hành lễ, sau đó đứng lên đỡ lấy ông.

“Vô Định hiền chất, sao lại đột nhiên đến tìm ta, ở quân doanh đã xảy ra chuyện gì sao?” – Vẻ mặt Tôn lão tướng quân lộ vẻ khẩn trương.

Lý Vô Định lắc đầu: “Ta nghe nói thân thể tướng quân khó chịu nên tìm đến một chút thuốc bổ...”

“Có cái suy nghĩ nhàn rỗi này, còn không bằng về luyện binh cho tốt!” – Tôn lão tướng quân mắng hần.

Lý Vô Định ôm quyền quỳ xuống: “Tướng quân dạy rất đúng.”

“Ôi chao, người đó, đây cũng chỉ là tấm lòng của đứa nhỏ này mà thôi.” – Tôn phu nhân trừng mắt, sau đó cười với Lý Vô Định: “Vô Định có lòng.”

Mặt ngoài Tôn lão tướng quân dựng râu trừng mắt, sau lưng thì lại kéo kéo ống tay áo của Tôn phu nhân.

Trong lòng Tôn lão phu nhân hiểu rõ, vội vàng nói: “Vô Định mau đứng dậy đi, đừng có quỳ.”

Chợt có gã sai vặt vội vã chạy đến báo: “Hoàng thượng tới!”

Cả ba người trong phòng tiếp khách đều giật mình, Lý Vô Định muốn tránh hiềm nghi nói: “Tôn tướng quân, ta rời đi trước.”

Tôn lão tướng quân phất phất tay, Lý Vô Định rời khỏi phòng tiếp khách, vốn định đi cửa hông, lại không ngờ đúng lúc đụng ngay hoàng thượng, đành phải quỳ hành lễ: “Vi thần Lý Vô Định, tham kiến hoàng thượng.”

Tiêu Dư An đang nói chuyện với Tạ Thuần Quy, bảo cậu chờ ở bên ngoài, bất thành linh có người tới quỳ lạy, nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng. Lúc phản ứng lại, sau khi đem cái tên đảo qua hai lượt, trong lòng ô một tiếng.

Lý Vô Định?!

Đây, đây, đây, đây không phải là nam thứ sao?!

Bên trong nguyên tác, sau khi Tôn lão tướng quân bị quân vương thiếu niên làm cho tức giận đến mức cáo lão hồi hương, vị trí đại tướng quân có hai người ứng cử.

Một người là thân tín của Tôn lão tướng quân, Lý Vô Định. Lý Vô Định có dũng có mưu, hiểu rõ đại nghĩa.

Còn có một người, dựa vào quan hệ với Vũ Ninh vương gia mà đạt được quân chức, Phạn Đồng, không có chí tiến thủ, chỉ biết ý thế hiếp người.

Nhìn thế nào cũng có thể thấy được vị trí tướng quân này hẳn là phải trao cho thân tín của Tôn lão tướng quân, Lý Vô Định. Thế nhưng, quân vương thiếu niên này thường xuyên tìm đường chết, đem vị trí tướng quân kia giao cho Phạn Đồng. Bắt đầu từ đây, tác phong quân đội Bắc quốc buông lỏng, binh sĩ không còn chút nhiệt tình, thậm chí còn lộ ra vài vụ bê bối vì ức hiếp bách tính.

Thời điểm Yến Hà Thanh suất quân đánh tới, Lý Vô Định bị tướng quân Phạm Đồng phá đi tiền tuyến ngăn địch, mấu chốt là, không được cấp quân lương. Thời điểm tuyết lớn đóng băng, không cấp khẩu phần lương thực cho binh sĩ ở tiền tuyến, quả thực chính là buột bọn họ đi chịu chết.

Lý Vô Định bỏ xuống một câu: Gian thần nắm quyền hành đất nước, không đáng hy sinh. Sau đó dẫn binh lính của mình đến tìm Yến Hà Thanh nương tựa.

Đúng vậy, hãn phản quốc!!!

Sau này khi Yến Hà Thanh thống nhất thiên hạ, trong đó có công lao rất lớn của Lý Vô Định.

Thế nhưng đây là một quyển truyện ngựa giống!

Mà hãn lại là nam thứ hai của quyển truyện ngựa giống này!

Nói tóm lại, phần sau của truyện này, đại khái là như vậy: Yến Hà Thanh của em gái, hãn đi nghiên cứu binh pháp, Yến Hà Thanh ở trên giường khai phá các kiểu tư thế, hãn đi nghiên cứu binh pháp, Yến Hà Thanh tìm kiếm những em gái mới, hãn đi nghiên cứu binh pháp, Yến Hà Thanh thu thêm một vị nữa vào hậu cung, hãn vẫn tiếp tục đi nghiên cứu binh pháp.

Sau đó, Yến Hà Thanh nói, chúng ta đi đánh Đông Ngô đi.

Hãn nói, đi.

Quốc thổ Đông Ngô bị thu phục, Yến Hà Thanh ở Đông Ngô tiếp tục của em gái, hãn ở Đông Ngô tiếp tục nghiên cứu binh pháp.

Bên người Yến Hà Thanh mỹ nữ như mây, bên cạnh hãn... có một đồng binh thư.

Cả hai đều cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, vì sao, lại khác biệt lớn đến như vậy chứ?

Quá-thâm.

Tuy nói thân là quân vương Bắc quốc, Tiêu Dư An phải có oán hận với Lý Vô Định, nhưng mà thân là độc giả, hẳn sao lại...

Muốn cười như vậy?

“Đứng lên đi.” – Tiêu Dư An nhẹ giọng ho khan, che giấu ý cười: “Người sao lại ở phủ tướng quân?”

“Hồi hoàng thượng.” – Lý Vô Định đứng dậy: “Đến thăm Tôn lão tướng quân.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, đứng dậy đi về phía phòng khách của phủ tướng quân. Tôn phu nhân đã rời đi từ sớm, chỉ còn Tôn lão tướng quân quỳ lạy trên mặt đất.

Tiêu Dư An vội vàng nâng ông đứng dậy, dìu ông ngồi xuống ghế dựa, cũng nói rõ ý đồ đến đây.

“Con út của Tạ gia, Tạ Thuần Quy?” – Tôn lão tướng quân kinh ngạc.

“Đúng, đúng là cậu ta.”

Nếu là người hoàng thượng khâm điểm, Tôn lão tướng quân dĩ nhiên không dám thất lễ, đứng dậy muốn đi gặp người, ai ngờ gã sai vặt ngoài cửa lại đột nhiên chạy vội vào: “Đại nhân, không xong rồi đại nhân, Lý tướng quân cùng người của hoàng thượng đánh, đánh, đánh...”

Tiêu Dư An: “Lớn... Sông lớn chảy về đông...?”*

Gã sai vặt một hơi hô lớn: “Đánh nhau rồi!!!”

(*Khúc này là ông An ông ấy nghe chưa hết câu đã cầm đèn chạy trước ô tô, đoán mò. Chữ “đánh” dá đọc cũng gần giống chữ “lớn” dà. Do ông anh sai vặt vợi quá nói không ra hơi nên chắc ổng nghe nhầm thành vậy đó. Còn cái câu sau thì... mn cũng biết là thanh niên này thích chơi nổi chữ rồi mà ha. Phịa thêm 1 câu vào thôi.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 45

Tôn lão tướng quân đầu tiên là sững sờ, lập tức mặt tối sầm lại, vô cùng lo lắng đuổi người ra ngoài.

Đánh nhau?! Hoàng thượng còn đang ở đây! Thằng nhãi con kia không muốn sống nữa rồi sao!

Tiêu Dư An theo sát phía sau, vội vàng đuổi theo.

Đánh nhau?! Thú vị như vậy sao? Phải nhanh đi xem nào nhiệt chứ!

Hai người đuổi tới đình viện, phát hiện Tạ Thuần Quy bị Lý Vô Định khóa chặt cả người vào trong ngực, tứ chi đều bị kìm chặt, không thể động đậy, Lý Vô Định bất đắc dĩ nói: “Được rồi chứ? Thằng bại đã định.”

Tạ Thuần Quy hung hăng cắn răng, ra sức liều lĩnh muốn trốn thoát, xoay người một cái, giơ nắm đấm lên. Lý Vô Định nhẹ nhàng tránh thoát, nắm tay lại vung tới một quyền, lắc mình một cái đã đem Tạ Thuần Quy đè xuống đất.

Mặt Tôn lão tướng quân tái xanh: “Lý Vô Định!! Người đang làm cái gì đó!! Còn ra thể thống gì nữa hả? Còn ra thể thống gì nữa!!”

Lý Vô Định quá sợ hãi, vội vàng buông Tạ Thuần Quy ra, quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, Tôn tướng quân, ta...”

Một lời chưa nói xong, Tạ Thuần Quy đã cùng hãn quỳ xuống: “Hoàng thượng, Tôn tướng quân, là ta cố chấp muốn tử võ cùng với Lý tướng quân.”

Lời này không phải là giả, vốn dĩ Lý Vô Định muốn dẹp đường hồi phủ luôn, nhưng không ngờ tới lại bị người ngăn lại.

“Ngài là Lý tướng quân?” – Tạ Thuần Quy nhìn hãn, trong đáy mắt hiện lên kinh hãi cùng sợ hãi.

“Người là...” – Lý Vô Định nghi hoặc.

Tạ Thuần Quy tự giới thiệu xong, Lý Vô Định bưng tỉnh hiểu ra: “Tạ Thuần Quy, ta biết người.”

“Ngài, ngài biết ta?” – Tạ Thuần Quy mừng rỡ như điên.

“Vào sinh nhật mười tuổi của người, ta đã từng đến nhà người uống rượu mừng.” – Lý Vô Định cười khẽ, khuôn mặt hãn uy nghiêm, thế mà cười lên lại không có chút sát khí nào.

Tạ Thuần Quy lấy hết dũng khí, giữ chặt lấy cánh tay của Lý Vô Định, kích động nói: “Lý tướng quân, ta đã ngưỡng mộ ngài từ rất lâu rồi! Ta muốn làm phó tướng của ngài!” – Lý Vô Định đầu tiên là sững sờ, sau đó lại ngượng ngùng xoa đầu cười, nhìn qua có chút ngốc: “Được, được, nhưng mà phó tướng của ta đều phải đánh thắng ta, người cố gắng lên.”

Lý Vô Định cho rằng thiếu niên này chỉ là tạm thời kích động nên nói sáng vậy thôi, sau khi vỗ vỗ vai cổ vũ cậu ta xong thì muốn rời đi.

Ai ngờ Tạ Thuần Quy vậy mà lại không cho hãn đi, không nói hai lời đã đánh nhau với hãn.

Tiêu Dư An nghe xong, trừng to mắt hỏi Tạ Thuần Quy: “Người ngưỡng mộ hẳn?”

Tạ Thuần Quy kiên định gật đầu.

Tiêu Dư An bị dọa sợ đến mức suýt chút nữa thì cắn rớt đầu lưỡi.

Tạ Thuần Quy sao lại có thể ngưỡng mộ Lý Vô Định!!!

Trong nguyên tác, hai người chỉ có một lần gặp nhau, chính là khoảng thời gian nửa tháng mà Tạ Thuần Quy thủ ở biên cảnh Bắc quốc kia, phản quốc Lý Vô Định phái người tới, khuyên cậu cùng nhau quy hàng.

Tạ Thuần Quy ngửa mặt lên trời cười dài, tùy tiện vứt sang một bên: “Người quay về nói với tên Lý Vô Định kia, chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để thiết kỵ của địch quốc bước vào lãnh thổ Bắc quốc một bước, kẻ dối trá còn dám tới nhiễu loạn quân tâm, buồn nôn đến cực điểm, cút!”

Hiện tại nhìn lại, nếu như ngay từ nhỏ Tạ Thuần Quy đã ngưỡng mộ Lý Vô Định thì, thật đúng là mẹ nó... có chút ngược á!

Thấy Tiêu Dư An không tỏ vẻ không vui, Tôn lão tướng quân giận dữ mắng mỏ Lý Vô Định vài câu, sau đó bảo người rời đi. Lý Vô Định ôm quyền cáo từ, đứng dậy đi vài bước, lại đột nhiên trở về: “Hoàng thượng, Tôn tướng quân, con út của Tạ gia vũ lực bất phàm, đáng được xưng là nhân tài, đúng lúc ta đang thiếu một phó tướng, khẩn cầu hoàng thượng có thể đồng ý cho cậu ta làm phó tướng của ta.”

Ồ.

Tình huống này là thế nào đây?

Trong kịch bản thì hướng đi của hai người này về sau, chính là trái ngược hoàn toàn với nhau, nếu để bọn họ ở cùng với nhau, thực sự là

không thể hiểu được.

Thực sự là vô đạo đức!

Thực sự là vô cùng kỳ quặc quái gở!

Thực sự là...

Chơi rất vui á!

Tiêu Dư An gật gật đầu: “Được!”

Tiêu Dư An từ phủ tướng quân trở lại trong cung, không trực tiếp đi về tẩm cung, mà là hướng đến thứ phòng đi tới.

Phần lớn thị vệ đều không thường ở lại trong cung, mà là thay phiên nhau trực ban, nhưng thiếp thân thị vệ thì lại khác, thời thời khắc khắc đều phải bảo hộ ở bên hoàng thượng.

Thứ phòng không được đẹp đẽ sa hoa như sương phòng trong Cảnh Dương cung, ở đây chỉ đơn giản và sạch sẽ, nhưng mà được cái là dễ chịu tự tại hơn.

Tiêu Dư An gõ gõ cửa, một lúc lâu cũng không thấy có người trả lời.

Tiêu Dư An ồ một tiếng, quay trở về tẩm cung, lúc còn cách tẩm cung vài bước thì dừng lại.

Ở cửa tẩm cung đứng mấy thị vệ, ánh mắt Tiêu Dư An lập tức rơi vào trên người một thị vệ.

Có lẽ cảm nhận được có người đang nhìn mình, Yến Hà Thanh quay đầu nhìn qua.

Một thân áo đen phối vạt áo đỏ, đai lưng rộng khoảng ba ngón tay cột lấy eo, chân đeo giày đen, tóc đen buộc lên, khí thế phi phàm, giữa lông mày là trắng gió vô biên. (Editor: Cái kiểu so sánh này tui cũng chả hiểu ra làm sao, ai có cách diễn giải nào hay hơn thì nói tui nghe)

Tiêu Dư An bắt đầu cảm thấy lo lắng cho mấy tiểu cô nương trong cung, mặc dù chưa tới phần sau của kịch bản, nhưng mà giá trị nhan sắc của Yến Hà Thanh quả thực là quá mức phạm quy!! Tiêu Dư An thân thiện cười với Yến Hà Thanh, thế mà đột nhiên Yến Hà Thanh lại quay mặt sang hướng khác.

Hả? Mình chọc phải chỗ nào của hắc ròi à?

Tiêu Dư An chẳng hiểu ra làm sao đi tới, thị vệ bên ngoài tầm cung nhìn thấy hoàng thượng trở về, toàn bộ quỳ xuống hành lễ. Tiêu Dư An cười híp mắt nói, các đồng chí vất vả rồi, sau đó nhìn Yến Hà Thanh nhiều hơn một chút, kết quả lại thấy ống tay áo của hắc bị lật lên, tạo thành một nếp gấp nhìn không được lịch sự cho lắm.

Tiêu Dư An đi lướt qua mấy thị vệ đang cúi đầu, đến bên cạnh Yến Hà Thanh, thấy mọi người xung quanh không chú ý đến bèn lạng lẽ vươn tay, thay hắc kéo ống tay áo xuống, sau đó cấp tốc thu tay lại, bước nhanh vào trong tầm cung.

Nếu như lúc này Tiêu Dư An quay đầu lại, hắc sẽ trông thấy Yến Hà Thanh mím môi, đờ xuống khoe miệng đang hơi cong lên của mình.

Từ khi không cần phụ trách Cảnh Dương cung nữa, Hồng Tụ hầu hạ Tiêu Dư An ngày càng chu đáo, thế nhưng dạo gần đây lại luôn xảy ra sai sót, có vẻ trong lòng có chuyện gì đó không yên.

Sáng sớm hôm đó, Tiêu Dư An thò tay vào chậu nước thì thấy nước lạnh buốt, hỏi Hồng Tụ: “Hồng Tụ, người gần đây làm sao vậy, bị bệnh sao?”

Mặt Hồng Tụ như màu đất, quỳ lạy trên mặt đất: “Nô tỳ sơ ý chủ quan, thỉnh hoàng thượng trách phạt.”

Tiêu Dư An vội vàng kéo nàng lên: “Mau đứng dậy đi, nếu sinh bệnh thì đến thái y điện xem một chút.”

Hồng Tụ lắc đầu: “Hồi hoàng thượng, Hồng Tụ không có gì đáng ngại.”

“Vậy tại sao gần đây luôn có vẻ đứng ngồi không yên như vậy?”

Hồng Tụ cắn cắn môi dưới, do dự hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Hoàng thượng, Hồng Tụ có một chuyện muốn cầu xin.”

Tiêu Dư An ôn hòa nói: “Người cứ nói đừng ngại.”

“Hoàng thượng, mấy ngày trước, nô tỳ nhận được tin tức bên ngoài cung truyền tới, nói muội muội nô tỳ bệnh nặng, nô tỳ... nô tỳ muốn xuất cung thăm nàng.” – Hồng Tụ cúi thấp đầu, hai tay xoắn chặt vào nhau, thấp thỏm chờ câu trả lời.

Ở nơi thâm cung này, có một quy định bất thành văn, cung nữ một khi đã tiến cung thì tuyệt đối không thể xuất cung. Các nàng là những người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng công chúa, nếu để các nàng xuất cung, một là sợ để lộ bí mật gì đó trong cung, hai là sợ bị người có ý đồ bất chính nảy ra ý xấu thu mua, ba là sợ các nàng không chịu nổi sự cô quạnh trong chốn thâm cung, cứ vậy mà bỏ trốn.

Vốn dĩ Hồng Tụ cũng chẳng ôm hi vọng gì, thấy Tiêu Dư An đột nhiên vỗ bàn một cái, nàng bị dọa đến toàn thân run lên: “Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận, nô tỳ...”

“Muội muội bị bệnh sao không nói sớm, người mau trở về thăm nàng đi, đúng rồi, để ta cho người một cái thủ dụ, người đi thái y viện mang theo

một thái y cùng xuất cung, xem bệnh cho muội muội của người.” – Tiêu Dư An vừa nói vừa tìm bút mực.

Hồng Tụ nghe Tiêu Dư An nói xong thì ngốc lảng, sau đó vánh mắt đỏ lên, nước nở nói: “Tạ hoàng thượng.”

Năm đó mười tám tuổi, thân là trưởng nữ, nàng vì để đệ muội trong nhà có dư chút lương thực mà ăn, không chút do dự chọn vào cung, sau đó nhần nhịn làm việc năm năm, cũng biết cả đời này của mình sẽ táng ở nơi thâm cung lạnh lẽo này.

Nhưng mà đến ngày hôm nay, lại cảm thấy không hề hối hận một chút nào.

Xế chiều ngày hôm đó, Hồng Tụ mang theo thủ dụ hoàng thượng tự tay hạ bút xuất cung, cũng đêm hôm đó, quả nhiên Tiêu Dư An...

Mất ngủ.Editor: Mấy hôm nay ngoài này trở gió lạnh lạnh, tự nhiên bị ốm mệt quá nên chẳng làm gì sất:)) Mỗi ngày một chương, nào khỏe khỏe lại đăng nhiều:))

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 46

Bình thường, lúc nào Hồng Tụ cũng đứng ở bên cạnh giường, chờ đến khi hăn ngủ rồi mới rời đi, bây giờ không có tiếng hít thở, Tiêu Dư An hăn lại không ngủ được.

Sau khi hết đếm cừu đến nhắm công thức toán học, nháy qua lăm bầm bài giảng cách học tiếng anh cũng không thể kéo cơn buồn ngủ tới, Tiêu Dư An xoay người bò dậy, không thèm nằm chờ ra nữa.

Suy nghĩ mấy giây, hăn từ cửa sổ lộn ra ngoài.

Canh ngoài cửa sổ là một thiếu niên thị vệ vừa mới được tuyển chọn, thấy hoàng thượng nửa đêm không ngủ được, đột nhiên nháy từ cửa sổ ra ngoài thì bị dọa chết khiếp, tâm can bị dọa đến vỡ nát, muốn hồn phi phách tán luôn. Tiêu Dư An mặc một thân lý y màu trắng, tóc dài xõa tung, nhếch miệng cười với thiếu niên thị vệ một cái, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Này! Anh! Bạn!” – Tiểu thị vệ trợn trắng mắt, cảm giác như đang trông thấy gia gia đã chết của mình đứng ở bên kia bờ sông nở đầy hoa bỉ ngạn gọi nhũ danh của mình.

Tiêu Dư An véo tỉnh tiểu thị vệ, tiểu thị vệ thất kinh: “Hoàng thượng, ngài sao lại, sao lại...”

“Ngủ không được, ra ngoài đối thơ, ngắm hoa ngắm trăng.” – Tiêu Dư An khoát khoát tay, tỏ vẻ chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần hốt hoảng:

“Anh bạn này, người biết làm thơ không? Đến đây, làm một bài thơ từ câu này xem, vạn cổ hiếu nguyệt*.”

(*Trăng sáng muôn đời)

Tiểu thị vệ bị dọa đến mức không nghĩ được gì, nhú mày nửa ngày mới hõn hõn hển hển nói: “Mặt trăng tròn lại tròn, tựa như khay ngọc lớn.”*

(*月亮圆又圆, 像个大玉盘 Yuèliàng yuán yòu yuán, xiàng gè dàyù pán)

Tiêu Dư An an ủi nói: “Hay! Gieo vắn tinh tể, ngắt gọn dễ hiểu, đánh thẳng vào tâm linh, thêm hai câu nữa đi.”

Tiểu thị vệ được khen đến mức lâng lâng: “Cẩn thận nhìn kỹ lại, càng giống cái bánh hành.”*

(*仔细再一看, 更像葱油饼 Zǐxì zài yī kàn, gèng xiàng cōng yóubǐng)

Tiêu Dư An hỏi: “Người đói bụng đúng không?”

Tiểu thị vệ xoa xoa bụng gật gật đầu, đột nhiên phản ứng lại biết mình đang làm gì thì vô cùng hoảng sợ, quỳ gối xuống dập đầu: “Hoàng thượng, vi thần nhất thời hồ đồ lười biếng, thỉnh xin hoàng thượng trách phạt!”

Tiêu Dư An dở khóc dở cười: “Người, đi ăn chút gì đi.”

“Hoàng thượng ngài đi đâu vậy?” – Tiểu thị vệ nhìn lên thấy Tiêu Dư An đang khoan thai đi ra ngoài.

“Đi tìm người bàn luận nhân sinh.”

Tiêu Dư An đi đến cửa chính điện, đứng từ xa không nhìn thấy thân ảnh của Yến Hà Thanh, thế là lạng lẽ đi đến thứ phòng.

Thứ phòng là nơi ở của nô bộc thị vệ vì thế xung quanh không có người nào tuần tra, Tiêu Dư An nghênh ngang đi đến trước cửa sương phòng của Yến Hà Thanh, đang định đưa tay gõ cửa phòng thì lại ngừng lại.

Đã trễ như vậy, chắc là Yến Hà Thanh đã ngủ rồi.

Tiêu Dư An buồn bực thu tay lại, quay người muốn đi, hăn chỉ mặc một cái lý y đơn giản, gió lạnh ban đêm thổi qua, lập tức phát run hắt hơi một cái.

Lạnh quá lạnh quá, về nhanh thôi.

Tiêu Dư An xoa xoa cánh tay, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, Tiêu Dư An quay người lại, cười với người vừa mới mở cửa kia một tiếng: “Người vì sao còn chưa ngủ?”

“Ta tuần tra nửa đầu ca đêm, vừa trở về.” – Yến Hà Thanh cởi áo ngoài xuống, cẩn thận trùm lên cho Tiêu Dư An: “Sao vậy, có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì lớn.” – Tiêu Dư An theo Yến Hà Thanh bước vào phòng, trong phòng ánh sáng âm đạm, ngoại trừ ánh sáng từ mặt trăng bên ngoài chiếu vào, trên bàn cũng chỉ đốt một cây nến đang cháy chập chờn: “Ta ngủ không được.”

“Không ngủ được?” – Yến Hà Thanh đóng cửa lại.

“Đúng vậy, ta có bệnh.”

“Ta thực sự có bệnh đó.” – Tiêu Dư An cười lặp lại: “Nếu bên người không có tiếng hít thở thì ta ngủ không được, cần phải có người ở bên cạnh.”

Yến Hà Thanh đứng thẳng trầm mặc, đôi mắt ẩn vào trong bóng đêm, nửa ngày mới hỏi: “Vậy trước kia người làm sao ngủ được?”

Không biết vì sao, Tiêu Dư An lại cảm thấy ngữ khí của Yến Hà Thanh có vẻ bất thiện: “Thì Hồng Tụ đứng ở bên cạnh giường, chờ ta ngủ rồi mới rời đi, hôm nay Hồng Tụ xuất cung nên mới không ngủ được này.”

Yến Hà Thanh thu lại nỗi lòng nói: “Khi nào thì nàng hồi cung?”

“Ngày mai.”

“Vậy đêm nay người cứ ngủ lại chỗ này của ta đi.”

“Hử? Vậy cũng được hả?” – Ngoài miệng Tiêu Dư An giả vờ dè dặt cơ mà thực chất đã cởi áo khoác, nằm lên giường.

Dù sao thì bị mất ngủ cũng rất khó chịu.

Yến Hà Thanh cầm nệm lên, không nói một câu, bắt đầu kéo bàn kéo ghế lại với nhau.

“Người đang làm gì đó?” – Tiêu Dư An quán lấy chăn mền, không hiểu hỏi.

“Ta ngủ ở đây.” – Yến Hà Thanh kéo lại quần áo, nằm lên trên bàn.

Tiêu Dư An xốc chăn lên: “Người qua đây, ngủ giường, ta ngủ bên kia.”

“Không sao.”

“Người đừng ngại, Yến Hà Thanh, trên thế gian này chỉ có một mình người biết ta không phải là hoàng thượng, chỉ có một mình người có thể coi ta là một người bình thường, còn khách sáo với ta làm gì, bây giờ hoặc là để ta ngủ trên bàn, hoặc là cùng nhau ngủ trên giường, người chọn đi.”

Yến Hà Thanh ngẩng đầu đối mặt với Tiêu Dư An, thật lâu sau đó, Yến Hà Thanh chậm rãi đứng dậy, đi đến trước giường cúi đầu nhìn chăm chú: “Người chắc chắn chứ?”

“Lên đi.” – Tiêu Dư An lùi vào bên trong giường, chừa chỗ cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh cởi áo ngoài ra, nằm lên trên giường. Giường của người hầu thì có thể lớn cỡ nào được chứ, hai đại nam nhân cùng nằm, dĩ nhiên là chỉ có thể nằm nghiêng.

Tiêu Dư An dính sát vào tường, nghe được tiếng hít thở bên cạnh, an ổn nhắm mắt lại, đột nhiên lại nghe thấy thanh âm của Yến Hà Thanh: “Vì sao ngươi lại bị loại bệnh này?”

“Ngươi rất muốn biết hả?”

“Ngươi biết rõ chuyện của ta như lòng bàn tay, ta lại hoàn toàn không biết gì về ngươi cả.”

Tiêu Dư An không nghĩ Yến Hà Thanh lại để ý vấn đề này, đổi vị trí suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy đúng là khiến người ta cảm thấy không được thoải mái cho lắm, thế là cẩn thận sắp xếp ngôn ngữ, nói: “Ta ấy à, là con riêng, sau khi mẹ của ta bị cha ta vứt bỏ, mang theo ta cùng với em trai sống cuộc sống vô cùng cực khổ. Khi còn bé thân thể ta rất yếu, rất hay bị bệnh, thường thường sẽ bị ác mộng làm cho tỉnh lại, sau đó khóc không ra hơi. Chính vì thế mẹ ta vẫn luôn ở bên cạnh dỗ ta ngủ. Bà ấy nói với ta, đừng sợ, con chỉ cần nghe tiếng hít thở của mẹ là biết mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con. Sau đó...”

Tiêu Dư An đột nhiên dừng lại, một lúc lâu mới tiếp tục nói: “Sau đó, vào năm ta sáu tuổi, lúc nửa đêm tỉnh lại, theo thói quen tìm tiếng hít thở của bà, kết quả lại chẳng nghe thấy gì cả. Đêm hôm đó, bà ấy uống thuốc ngủ, tự sát.”

“Ngươi có biết buồn cười nhất là chuyện gì không?” – Tiêu Dư An lật người, đối mặt với Yến Hà Thanh, trong bóng tối, đôi mắt trong suốt của hắn mang theo ánh sáng, tựa như giật tựa như không, giống hận lại không

phải hận. Chỉ có tràn đầy tự giễu, đâm thẳng vào trong lòng mình: “Ngày thứ hai sau khi mẹ ta chết, cái người gọi là cha kia của ta đến tìm bà ấy. Bởi vì ông ta ở ngoài làm ra chuyện càn rỡ bị phát hiện, bị vợ đập gãy mệnh căn, không thể sinh hoạt gì kia nữa, thế là nhớ tới mẹ và anh em chúng ta.”

“Nhưng mà bởi vì em trai ta chân bị dị tật bẩm sinh, cho nên ông ta không quan tâm tới em ấy, cứng rắn tách ta cùng em trai ta ra. Sau này, khi đã thay mẹ trả thù ông ta, lúc ta trở về tìm em trai, đã phát hiện tinh thần hẳn xảy ra vấn đề. Hẳn nghĩ rằng ta chủ động muốn rời khỏi hẳn, trở nên nóng nảy, bi quan, hận đời, mỗi giờ mỗi khắc đều hi vọng ta chết...” – Đôi mắt Tiêu Dư An dần trở nên âm đạm, tiếp tục nhẹ giọng nói: “Quãng đời còn lại, ta đều chăm sóc hẳn, chỉ đáng tiếc, đến cuối cùng, hẳn vẫn vô cùng hận ta.”

Yến Hà Thanh trầm mặc thật lâu, đưa tay kéo Tiêu Dư An qua, vuốt vuốt lưng hẳn.

Đột nhiên được an ủi khiến Tiêu Dư An ngốc lảng, hẳn có chút ngượng ngùng xoay xoay người: “Không có việc gì, tất cả đều đã qua rất lâu rồi, dù sao thì sau đó ta cũng không để ông cha không bằng sức vật kia của ta được sống tốt.”

“Ừm, ngủ đi.” – Yến Hà Thanh nói.

“Mộng đẹp.”

Tựa như trút được nỗi oán hận không biết tên trong lòng, Tiêu Dư An vừa nhắm mắt lại đã ngủ say.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng, không khí lành lạnh, Yến Hà Thanh mở mắt ra đã thấy Tiêu Dư An tỉnh rồi, hẳn ngồi nửa người dậy, tóc đen từ trên vai rủ xuống bên hông, đôi mắt khóe miệng đều mang theo ý cười ấm áp.

Yến Hà Thanh vừa muốn mở miệng thì đột nhiên bị Tiêu Dư An che miệng lại. Một tay Tiêu Dư An che miệng Yến Hà Thanh, một tay đưa ngón trỏ lên môi mình chặn lại, nhẹ giọng nói: “Suyt, người xem kìa.”

Yến Hà Thanh nín thở lắng nghe, nghe thấy vài tiếng chim hót êm tai, từng tiếng thanh thúy, giống như tiếng ca buổi sáng, vang lên tận mây xanh. Yến Hà Thanh thấy Tiêu Dư An đang nhìn mình cười, con người như mực khiến tâm hồn người ta bị trấn nhiếp, hắn nói: “Oanh ca yến vũ, mùa xuân tới rồi.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 47

Mùa xuân tới, vạn vật hồi sinh, lại đến mùa... mùa giao lưu của động vật!

Bắc quốc đầu xuân, khắp nơi vẫn còn sương mù nhè nhẹ, chẳng những không ấm áp, ngược lại còn ướt lạnh tận xương.

Theo thời gian băng tuyết tan ra, Bắc quốc nghênh đón hai sự kiện lớn.

Thứ nhất là sinh nhật của quân vương thiếu niên sắp tới, đây chính là đại sự khiến khắp chốn mừng vui, tuy rằng Tiêu dư An vì phải giữ đạo hiếu, chỉ chuẩn bị giản lược, nhưng mà vẫn phải khẩn trương chuẩn bị ca múa cùng yến tiệc.

Còn có một chuyện lớn nữa, cũng vì biết trước kịch bản cho nên từ cuối đông đến giờ Tiêu dư An vẫn cứ tâm thần không yên, đó chính là Tây Thục quốc phái sứ thần đến hữu hảo kết giao. Trong nguyên tác, thiếu niên quân vương vẫn theo thường lệ thích đi tìm đường chết, kinh thường kết giao với ngoại bang, đem sứ thần của Tây Thục quốc ngăn ở bên ngoài.

Điều này khiến Tây Thục quốc vô cùng tức giận, sau này, chính Tây Thục quốc đã kết giao với Yến Hà Thanh liên thủ tiến đánh Bắc quốc.

Trong nguyên tác thì đoạn kịch bản này trôi qua rất nhanh, chủ yếu là một đoạn làm tiền đề giải thích lý do cho việc Tây Thục quốc trợ giúp minh quân Yến Hà Thanh mà thôi.

Tiêu dư An đương nhiên sẽ không lên mặt, bắt đầu từ đầu xuân đã đem sứ thần của Tây Thục quốc cung cung kính kính nghênh tiến vào hoàng thành.

Triều đình Bắc quốc sắp đặt lễ cửu tân*, sau đó lại bày yến hội ở chủ điện để khoản đãi sứ thần của Tây Thục quốc, đây chính là cấp bậc lễ nghi cực kỳ trang trọng, từ trước tới giờ chưa từng thấy Tiêu Dư An đối với vấn đề gì coi trọng như vậy.

(*Lễ cửu tân (Cửu tân chi lễ): Là nghi lễ cổ đại long trọng nhất Trung Quốc, vốn nó là nghi lễ do thiên tử của triều Chu dùng để thiết đãi thiên hạ chư hầu. Các chế muốn tìm hiểu thêm có thể search cụm từ: 九宾之礼 là nó ra nha)

Chủ điện, vì để thể hiện sự xem trọng của mình, Tiêu Dư An mặc một thân lễ phục rườm rà, có mặt từ sớm, lúc ngồi xuống ống tay áo rộng bị lệch một chút vướng vào chân suýt nữa thì trượt ngã, cũng may Yến Hà Thanh đứng ở bên cạnh hấn tay mắt lạnh lẽo, đưa tay đỡ hấn một cái.

“Y phục này mặc vào quá phiền toái, nếu không phải có Hồng Tụ, tự ta mặc chắc ba ngày cũng không mặc xong.” – Tiêu Dư An nhỏ giọng lầm bầm với Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh gật gật đầu, không nói tiếng nào.

Tiêu Dư An ngồi ngay ngắn rồi, trong lại không khỏi vừa khẩn trương vừa mong chờ.

Tây Thục quốc trong nguyên tác là một tồn tại cực kỳ đặc thù.

Bởi vì bối cảnh của nó chính là chế độ nữ quyền.

Trong các triều đại của Tây Thục quốc, không thiếu nữ tướng quân và nữ hoàng đế, cái thiết lập cho người ta cảm giác rung động này đặt ra, dĩ nhiên

chính là để nam chính Yến Hà Thanh hưởng dụng.

Trong hậu cung của Yến Hà Thanh, có một phần ba chính là em gái đến từ Tây Thục quốc, cái gì mà công chúa này, nữ thừa tướng này, nữ trạng nguyên này, tất cả đều là vật trong lòng bàn tay của hắn. Tiêu Dư An đoán chừng, lần này sứ thần mà Tây Thục quốc phái đến, có lẽ chính là một trong những lão bà của Yến Hà Thanh, chỉ không biết là lão bà nào mà thôi.

Có điều hiện tại bất luận là tới tiểu lão bà nào thì khẳng định tạm thời đều sẽ không vào được mắt của Yến Hà Thanh.

Dù sao thì vàng sáng nữ chính của chính cung là Vĩnh Ninh công chúa vẫn còn treo ở đây đây này!!!

Tiêu Dư An quay đầu nở một nụ cười bí hiểm với Yến Hà Thanh.

Nam nhân, dám bất trung với nữ chính, sẽ bị độc giả thiên đao vạn quả đó!

Yến Hà Thanh nhìn hắn cười mà chẳng hiểu gì, nghĩ thầm, không biết có phải do vật áo của lễ phục chặt quá, siết cho Tiêu Dư An đầu thiếu dưỡng khí luôn rồi không.

Bên ngoài đến báo, sứ thần Tây Thục quốc đã đến, tinh thần Tiêu Dư An phấn chấn, tư thế ngồi cũng thẳng hơn.

Một đoàn người mang theo rương quà tặng từ ngoài điện đi vào, quả nhiên chiếm đa số là nữ tử, người nào người nấy dáng vẻ thướt tha mềm mại, khuôn mặt mỹ lệ.

Đi đầu, là một cô gái mặc áo đỏ.

Nàng thân mặc cẩm y, đai lưng buộc gọn, toàn thân trên dưới không đeo món trang sức phức tạp nào, chỉ thấy ông tay áo thêu hoa văn mây trắng, cao ngạo tiêu sái. Nàng buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt đan phượng hơi nhướn lên, sóng mắt lưu chuyển, chỉ dùng lời nói thì không thể miêu tả hết tư thế hiên ngang ấy.

Nàng đứng trong đại điện, ôm quyền hành lễ với Tiêu Dư An, khéo léo trang nhã nói: “Tây Thục quốc, Tiêu Bình Dương, thay mặt Tây Thục quốc bái kiến Bắc quốc quân vương, nguyên hai nước đời đời kiếp kiếp giao hảo.”

Tiêu Dư An bất chợt đứng lên, hai mắt tròn tròn, lập tức khiến tất cả mọi người đang có mặt bị hù một phen.

“Hoàng thượng?” – Hồng Tụ đứng hầu hạ ở một bên nhẹ giọng hô.

“Khụ...” – Cường ép dè xuống sóng to gió lớn trong lòng, Tiêu Dư An vừa ngồi xuống vừa nói: “Không sao, do quá vui mừng thôi.”

Vui vui cái mông á á á!!!

Đờ mờ ờ ờ ờ!!!

Trước đó, đối với sứ thần của Tây Thục quốc, Tiêu Dư An đã nghĩ tới vô số khả năng.

Nhưng mà! Hả! Mẹ! Nó! Thật! Không! Nghĩ! Tới! Sẽ! Là!

Tiêu Bình Dương!!!

Tiêu Bình Dương, chính là nữ thứ hai trong nguyên tác “Tứ quốc sử truyện.”

Bởi vì Vĩnh Ninh công chúa là nữ tử đầu tiên Yến Hà Thanh thích, cho nên được độc giả cung phụng thành nữ chính.

Nhưng, Tiêu Bình Dương lại không phải người thứ hai của Yến Hà Thanh.

Sở dĩ nàng có thể ở trong số đủ loại thuộc tính em gái trong tiểu thuyết ngồi vững vị trí nữ thứ hai, không có người nào có thể làm dao động, là bởi vì...

Nàng chính là nữ nhân cuối cùng của Yến Hà Thanh, cũng chính là người sau khi Yến Hà Thanh thống nhất thiên hạ phong làm hoàng hậu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 48

Chỗ thần kỳ của Tiêu Bình Dương, không phải ở chỗ nàng có thể khiến nam chính không thu hậu cung nữa, dù sao thì nếu không tiếp tục thu hậu cung, với số em gái Yến Hà Thanh của tôi cũng đủ để hấn tinh tấn nhân vong rồi.

Chỗ thần kỳ nhất của Tiêu Bình Dương chính là, trong nguyên tác, không hề có cảnh giường chiếu của nàng và Yến Hà Thanh!!

Không hề có!!

Một câu, một chữ, một cái dấu chấm, cũng đều không có!!!

Ở phần sau của quyển tiểu thuyết này, gần như mỗi một em gái đều sẽ có ba chương lăn giường cùng với Yến Hà Thanh, chỉ duy nhất Tiêu Bình Dương là không có!

Đây cũng chính là điểm mà độc giả không thể nào lý giải được.

Trong số hậu cung của Yến Hà Thanh, ngoại trừ Tiêu Bình Dương ra, thì cũng chỉ có Vĩnh Ninh công chúa là từng có loại đái ngộ này. Nhưng mà đây là do Vĩnh Ninh công chúa vốn dĩ còn chưa cùng Yến Hà Thanh cạ ra tình cảm nồng cháy gì đã bị tác giả giết chết rồi. Còn Tiêu Bình Dương, thân là hoàng hậu, tại sao lại không hề có cảnh giường chiếu nào?

Mà phần đất diễn bên trong nguyên tác của Tiêu Bình Dương cũng rất khác thường.

Mặc dù nàng là công chúa Tây Thục quốc*, nhưng ngoài ra còn có một thân phận khác, đó chính là Tây Thục quốc Trấn quốc tướng quân, đúng vậy, nàng chính là một vị nữ tướng quân trẻ tuổi uy chấn bát phương!

(*Chỗ này trong raw ghi là “công chúa Nam Thục quốc”, cơ mà rõ ràng chế này là người Tây Thục, thế nên tui sửa lại thành Tây Thục nhé, chắc tác giả gõ nhầm thôi.)

Tại thời điểm Yến Hà Thanh tiến đánh Bắc quốc, người Tây Thục quốc phái tới trợ giúp, chính là Tiêu Bình Dương.

Đó cũng chính là lần đầu tiên trong nguyên tác Tiêu Bình Dương và Yến Hà Thanh gặp mặt. Là một dòng nước trong, dĩ nhiên Tiêu Bình Dương không giống với những em gái khác, chương trước gặp nhau, chương sau đã bị đẩy ngã.

Cuối cùng, sau khi giúp Yến Hà Thanh công phá Bắc quốc xong, Tiêu Bình Dương lại quay về nước.

Ngay tại thời điểm tất cả độc giả đều nghĩ vị này chỉ là một em gái đẹp trai, không phải là một thành viên trong hậu cung, thì tác giả lại nâng cự linh* chưởng của hần lên, tát cho tất cả mọi người một bạt tai.

(*cự linh: to lớn, để nguyên cho hay.)

Trong nguyên tác, Yến Hà Thanh lần lượt thu phục Nam Yến quốc, Bắc quốc, Đông Ngô quốc, ngay lúc mọi người nghĩ Yến Hà Thanh sẽ tiếp tục tiến đánh Tây Thục quốc thì hần lại không hề có chút hành động nào.

Cũng ngay tại lúc mọi người cho rằng kết cục sẽ là một nước lớn và một nước nhỏ cùng tồn tại, Tiêu Bình Dương lên ngôi, trở thành hoàng thượng

của Tây Thục quốc, ngay sau đó, Yến Hà Thanh phái binh đánh tới!

Lúc mọi người đang cho rằng hai người lên chiến trường gặp nhau, đánh một trận sinh tử, thì Yến Hà Thanh lại ở trên chiến trường, muốn Tiêu Bình Dương gả cho mình!!!

Tất cả mọi người cạn lời!!

Cái này, mẹ nó, là cái thể loại gì?

Càng khiến người ta cạn lời hơn còn nằm ở phía sau, Tiêu Bình Dương biết mình đánh không lại Yến Hà Thanh, không hi vọng bách tính của Tây Thục quốc bị chiến tranh giày xéo, cho nên đồng ý với Yến Hà Thanh, đến bắc quốc, trở thành hoàng hậu. Sau đó, Tây Thục quốc này, dĩ nhiên là thuộc về Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh hãn cứ thế mà thống nhất thiên hạ!!!

Chỉ bằng cách cưới một lão bà!!!

Cưới một lão bà!!!

Người khác thì liều cha liều mẹ, Yến Hà Thanh hãn thì liều cưới lão bà!!! Lại còn khiến người ta không thể nào phản bác được!!!

Làm một độc giả, Tiêu Bình Dương đại khái chính là em gái mà Tiêu Dư An thích nhất trong hậu cung của Yến Hà Thanh.

Trước tiên không nói đến chuyện Tiêu Bình Dương cùng với hãn cùng tộc, cùng là họ Tiêu, chỉ nói đến tính cách của Tiêu Bình Dương, chỉ dùng hai chữ đẹp trai là không thể tả hết được.

Bên trong nguyên tác, tác giả chưa từng miêu tả nụ cười của nàng, tất cả đều là lạnh lùng, băng băng lãnh lãnh, mọi người đặt ngoại hiệu cho nàng

là “Thiết diện nương tử”*, còn Tiêu Dư An thì gọi nàng bằng biệt danh “Tiêu gậy bằng”.

(*Thiết diện nương tử: cô vợ mặt sắt:v để nguyên hán việt cho nó hay.)

Có rất nhiều độc giả dựa vào điểm không có cảnh lăn giường, phân tích nói rằng Tiêu Bình Dương căn bản không thích Yến Hà Thanh.

Nhưng mà cũng chính bởi vì loạn tính cách này của nàng, mới trấn nhiếp được hậu cung của Yến Hà Thanh. Hậu cung của Yến Hà Thanh khổng lồ như vậy, sao không thể không có một số người làm ác, nếu như không phải có Tiêu Bình Dương, vậy những người có tính tình ôn hòa nhu nhược kia khẳng định sẽ sớm bị hại chết.

Thân phận của Tiêu Bình Dương đặc thù như vậy, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trên chủ điện, Tiêu Dư An chỉ cảm thấy tim gan phèo phổi thận của mình tất cả đều đang phát run.

Vì sao lại xuất hiện sớm như vậy!!!

Đây chẳng lẽ là định đoạt nam nhân với Vĩnh Ninh công chúa?!

Mà kể ra thì, trong hậu cung của Yến Hà Thanh, người duy nhất có thể sánh ngang với Vĩnh Ninh công chúa, cũng chỉ có Tiêu Bình Dương mà thôi!

Sau khi kết thúc màn chào hỏi, toàn bộ sứ thần Tây Thục quốc đều ngồi xuống, Tiêu Dư An cũng chưa từng rời mắt khỏi thân ảnh của Tiêu Bình Dương.

Yến Hà Thanh đứng ở phía sau Tiêu Dư An, đem toàn bộ hành động của hắn thu sạch vào trong mắt, ánh mắt hắn ảm đạm, thuận theo ánh mắt của Tiêu Dư An nhìn về phía Tiêu Bình Dương, tay đặt lên chuôi kiếm bên hông, yên lặng nắm chặt.

Tiêu Dư An mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nóng rực, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía sau, thấy Yến Hà Thanh không nói một lời đang nhìn Tiêu Bình Dương, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Tôn thọ mất thôi!!!

Tình huống này là thế nào, đại lão bà không tìm được, thế nên chuyển hướng sang công lược nhị lão bà sao?!

Vậy thì kịch bản sau này sẽ phải phát triển theo hướng nào đây!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 49

Yến hội kết thúc trong vui vẻ, Tiêu Dư An để người luôn khiến mình yên tâm nhất, Hồng Tụ, đưa Tiêu Bình Dương và các sứ thần dạo chơi hoàng thành Bắc quốc.

Tuyết ở Bắc quốc vẫn chưa tan hết, tại Tây Thục quốc, căn bản không thể nhìn thấy loại phong cảnh đẹp đẽ như thế cả thế giới đều khoác lên một lớp áo bạc như thế này, một đám cô nương bị lạnh đến hai má đỏ bừng, nhưng lại cảm thấy hưng phấn không thôi.

Tiêu Bình Dương đưa tay bốc lên một nắm tuyết đọng trên nhánh cây, tuyết trắng trong tay nàng dần trở nên trong suốt, tan ra, cuối cùng hoàn toàn biến thành nước lạnh, biến hóa kỳ diệu này lại thú vị không ngờ. Lối kiến trúc của Bắc quốc cùng Tây Thục quốc cũng có chút khác biệt, cung điện Bắc quốc có vẻ to lớn hơn, khắp nơi đều khắc hình ảnh của Cửu Long cùng với Kim Ô.

Những thứ này cũng khiến Tiêu Bình Dương cảm thấy thú vị không kém gì bông tuyết, nàng ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, ánh mắt lại rơi vào một chỗ trên lầu các.

Tiêu Bình Dương chỉ vào chỗ đó hỏi: “Đó là nơi nào?”

Hồng Tụ theo ánh mắt của nàng nhìn qua, giải thích: “A, kia là Ngọc Hoa lâu, mấy ngày nữa là đến thọ thần của hoàng thượng, lúc ấy sẽ tổ chức yến tiệc chiêu đãi bách quan ở đó.”

Tiêu Bình Dương cảm thấy hứng thú: “Nếu đã là nơi Bắc quốc quân vương tổ chức sinh thần, vậy có phải có chỗ nào đặc biệt hay không?”

Hồng Tụ nói: “Trong lầu các, có một hồ sen.”

“Hồ sen? Thời điểm lạnh lẽo như thế này, chẳng lẽ không phải là một mảnh cảnh khô lá héo, úa tàn hay sao?”

Hồng Tụ che miệng cười khê: “Không phải là hoa thật, hoa sen đó là từ vàng đúc thành, cực kỳ tinh xảo, sinh động như thật, ở giữa hồ sen có một đài bạch ngọc, cả Bắc quốc này cũng chỉ có một mình Vĩnh Ninh công chúa có thể ở trên đài ngọc đó nhảy múa.

Tiêu Bình Dương gật gật đầu, lại hỏi: “Có thể đến xem được không?”

Hồng Tụ hơi hơi do dự, nhưng vẫn dẫn đoàn người Tiêu Bình Dương đến.

Tuy nói rằng mấy ngày nữa mới tới thọ thần, nhưng Ngọc Hoa lâu đã giăng đèn kết hoa, cực kỳ vui mừng, có không ít nô bộc ở bên ngoài lầu các quét dọn, bên trong lầu thì lại yên tĩnh vắng vẻ hơn.

Rường cột chạm trổ, các tầng lầu đều được đốt huân hương quý báu, xà nhà cong cong bằng gỗ, một tầng so với một tầng lại càng tinh xảo hơn.

Hồ sen kim liên bạch ngọc, ở tầng thứ năm.

Phải sau một lúc Hồng Tụ mới phát hiện trong lầu quá mức yên tĩnh, nhất định là có chuyện gì đó bất thường, nhưng cũng đã muộn. Đoàn người vừa bước vào tầng thứ năm đã thấy một vị nữ tử dáng người cực kỳ cao lớn, mặc một thân váy áo màu xanh lục hô to một tiếng: “Này!”

Cả đám đều bị dọa đến hồn phi phách tán, lại thấy nàng uốn éo người, đỏ mặt trừng mắt quát: “Các người làm gì đó?? Không có ai nói với các người

rằng Vĩnh Ninh công chúa đang luyện múa ở đây sao?? Đáng ghét quá, còn không mau ra ngoài??”

Hồng Tụ vội vàng hành lễ xin lỗi, vội vã muốn dẫn nhóm sứ thần Tây Thục quốc rời khỏi.

Nhưng Tiêu Bình Dương lại giống như không nghe thấy, ánh mắt xuyên qua Thúy Nhi, lặng yên nhìn vào bên trong lâu.

Dao trì rộng lớn, kim liên thắm ướt sương, ca múa mừng cảnh thái bình, bên trên đài ngọc, có một nữ tử thân mặc váy trắng như mây, vung ống tay áo nhìn qua, cười duyên dáng, dáng múa nhẹ nhàng, bàn tay trắng nõn vung lên, chính là thế gian ba ngàn phần hoa.

Vĩnh Ninh công chúa nghe thấy tiếng huyền ảo, khó hiểu nhảy xuống khỏi đài bạch ngọc, bước vài bước đi tới, bước chân nhẹ nhàng, tựa như phi yến.

“Vĩnh Ninh công chúa, nô tỳ không biết ngài ở đây luyện múa, thỉnh xin công chúa thứ tội.” – Hồng Tụ quỳ lạy trên mặt đất.

“Không sao, mau đứng dậy đi.” – Vĩnh Ninh công chúa phất phất ống tay áo, ánh mắt rơi trên thân Tiêu Bình Dương, nàng ngạc nhiên hỏi: “Các vị tỷ tỷ này là?”

“Hồi công chúa, đây là sứ thần của Tây Thục quốc.” – Hồng Tụ nói.

“Tây Thục quốc, Tiêu Bình Dương bái kiến Vĩnh Ninh công chúa, công chúa thiên tuế.” – Tiêu Bình Dương cấp bậc lễ nghĩa chu đáo.

“Tây Thục quốc?” – Vĩnh Ninh công chúa thì thào, sau đó thoải mái cười một tiếng: “Tỷ cũng là công chúa sao?”

Tiêu Bình Dương nói: “Đúng vậy.”

“Hiện đang tham quan hoàng thành sao?”

Nói xong, Vĩnh Ninh công chúa đột nhiên nắm chặt lấy hai tay Tiêu Bình Dương, nâng đến trước ngực, không hề che giấu sự vui sướng của mình: “Để ta dẫn tỷ đi tham quan nhé!”

Tiêu Bình Dương ngốc lảng tại chỗ, lập tức khẽ hỏi: “Không phải nàng đang luyện múa sao?”

“À, không sao đâu, cái đó là để múa vào hôm sinh thần của hoàng thượng ca ca, ta đã thuộc lắm rồi.” – Vĩnh Ninh công chúa nhắc váy lên: “Ta đi thay y phục, chờ ta một chút nha.” – Nói xong liền chạy lên gian phòng ẩn bên trong lầu.

Đoàn người Tây Thục quốc hai mặt nhìn nhau, có người còn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Thật là một công chúa nhiệt tình...”

Thúy Nhi thở dài: “Các vị cô nương có chỗ không biết, trong cung chúng ta ít có công chúa có tuổi cùng địa vị ngang với ngài ấy, công chúa không có bạn chơi, cho nên nhìn thấy các vị dĩ nhiên là vui mừng không thôi rồi.”

Tiêu Bình Dương gật gật đầu, thật sâu trong ánh mắt, vậy mà ẩn ẩn cất giấu một tia ôn nhu.

Trong tấm cung, cổng lễ của Tây Thục quốc bày chỉnh chỉnh tề tề thành hai hàng, Tiêu Dư An bày ra cái vẻ mặt ta có bảo bối thần bí muốn cho người xem nè, cùng Yến Hà Thanh đi xem từng cái rương một.

“Chắc là phải có cái đó chứ nhỉ?” – Tiêu Dư An bỏ qua rương chứa tơ lụa, đồ cổ quý hiếm, tìm kiếm bốn phía xung quanh.

Yến Hà Thanh đi theo phía sau người Tiêu Dư An, cảm thấy có hơi hoang mang, đang muốn hỏi xem Tiêu Dư An muốn tìm vật gì thì đột nhiên

hắn dừng lại, vẻ mặt mừng rỡ: “Chính là cái này!” – Trước mắt là một cái hộp đựng làm bằng đá được sáp phong kín, sờ vào lạnh buốt.

Tiêu Dư An đẩy một cái thấy nắp không chút dịch chuyển, hỏi Yến Hà Thanh: “Người mở ra được không?”

Yến Hà Thanh rút kiếm, cạy chỗ sáp dùng để phong kín ra, đem kiếm khảm vào khe hở bên trong hộp đựng bằng đá, dùng sức mở ra. Bên trong hộp có một hộp sứ ba tầng, to nhỏ từ ngoài vào trong, trong khe hở của tầng thứ hai và tầng thứ ba toàn bộ đều là nước đá, chỉ có tầng thứ nhất còn có một ít băng đang nổi.

Tiêu Dư An mở tầng trong cùng ra, đôi mắt hiện lên ý cười ôn hòa: “A, quả nhiên.”

Yến Hà Thanh tập trung nhìn vào, bên trong hộp có rất nhiều quả màu hồng, vỏ ngoài nhô lên như vảy, nhìn có chút quý dị: “Đây là cái gì?”

Tiêu Dư An cầm lấy một quả, sau khi lột vỏ, thịt cùng nước quả tuyết trắng chảy ra, vừa định nhét vào miệng đã bị Yến Hà Thanh nắm chặt lấy cổ tay, ngăn lại.

“Hở?” – Tiêu Dư An không hiểu.

“Lỡ như có độc.” – Yến Hà Thanh nhíu mày.

“Phụt~~” – Tiêu Dư An cười nhạt một tiếng, đem quả đưa cho Yến Hà Thanh: “Vậy người tới giúp ta thử độc?”

Yến Hà Thanh hơi giật mình, lập tức đem quả kia nhét vào trong miệng, trái cây vào miệng cực ngọt, lạnh buốt, nhuận hầu.

“Ăn ngon không?” – Tiêu Dư An hỏi: “À! Người nhớ phải nhổ hạt ra đấy nhé! Chính là cái hạt màu đen ở giữa ấy, nhổ ra!”

Yến Hà Thanh phun hạt đen ra, nín thở cảm thụ, hồi lâu mới nói: “Hắn là không có độc.”

Tiêu Dư An cười ra tiếng: “Ta biết là không có độc, sao có thể để người thử độc được chứ. Đây gọi là quả vải, là đặc sản của Tây Thục quốc.”

Cũng là một trong những thứ Yến Hà Thanh trong nguyên tác thích ăn. Trong nguyên tác, mỗi lần đến mùa vải, Yến Hà Thanh đều sẽ đến Tây Thục quốc, vừa tán gái vừa ăn vải, đúng là khoái ý nhân sinh.

Tiêu Dư An nghĩ, món đặc sản nổi danh như vậy, sứ thần Tây Thục quốc hẳn là sẽ xem nó như cống lễ mà đem tới, quả nhiên là đã bị hắn đoán đúng.

“Đúng rồi, người có biết câu thơ cổ này không?” – Tiêu Dư An cầm lấy một quả vải, để trong lòng bàn tay lăn qua lăn lại, nhìn Yến Hà Thanh, ý cười tràn đầy, thanh âm trầm bổng, ung dung chậm rãi niệm: “Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai.”*

(*Hai câu này ở bài thứ 1 trong chùm thơ 3 bài Quá Hoa Thanh cung 过华清宫 của Đỗ Mục 杜牧.

长安回望绣成堆

山顶千门次第开

一骑红尘妃子笑

无人知是荔枝来

Trường An trông tựa gấm hoa thêu

Nghìn cửa trên nên đã mở đều

Ngựa ruổi bụi hồng, phi mím miệng

Ai hay vải tiền đã về triều!

(Bản dịch thơ của Lê Nguyễn Lưu)

Nguồn:)

Yến Hà Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, nửa ngày, đột nhiên hăn giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười cực kỳ cứng ngắt.

Tiêu Dư An choáng váng, nghẹn họng nhìn trân trối, quả vải trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Sau khi kịp phản ứng lại, hăn run run rẩy rẩy vươn tay, run run rẩy rẩy chỉ vào hộp đựng bằng đá: “Đều là của người!”

Sợ hú hồn chim én rồi!!!

Nam chính vẫn ngựa đực lại chỉ vì mấy quả vải mà không tiếc bán rẻ nhan sắc!!!

Đúng là khiến cho người ta kinh hoàng đến mức nam sinh phải trầm mặt, nữ sinh cũng phải rơi lệ! Độc giả phát khóc! Lão bà từ lớn đến nhỏ đều phải khóc mù mắt!!! Không khóc thì không phải người địa cầu!!!

Yến Hà Thanh lại chẳng thấy vui vẻ chút nào, hăn khôi phục biểu tình băng lãnh, ngữ khí nhàn nhạt nói: “Nhiều lắm.”

“Không sao, thời tiết Bắc quốc dễ được, cơ mà mỗi ngày không nên ăn quá nhiều, dễ bị nóng.” – Tiêu Dư An bị dọa bèn đem hộp đựng bằng đá đẩy về phía Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh thở dài: “Cám ơn.”

Tiêu Dư An vỗ vỗ Yến Hà Thanh: “Không cần khách khí.” – Nam chính đã bán rẻ tiếng cười rồi thì mấy quả vải này tính là gì chứ.

Giải quyết xong quả vải, Tiêu Dư An tò mò nhìn những lễ vật khác, lần này Tây Thục quốc mang theo thành ý mà tới, trong số cống phẩm có đủ thứ quý hiếm khiến người hoa mắt. Ánh mắt Tiêu Dư An lướt qua từng rương châu báu lụa là, đột nhiên dừng lại, từ trong rương lấy ra một cây trâm hoa màu đỏ chu sa, cẩn thận xem xét một hồi, cầm lấy cất kỹ: “Những thứ còn lại đều đưa hết đến Vĩnh Ninh cung đi.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 50

Lúc cổng lễ đưa đến Vĩnh Ninh cung, Tiêu Bình Dương cũng đang ở đó nghỉ ngơi. Vĩnh Ninh công chúa tựa như không biết mệt, lỏi kéo nàng chạy khắp một lượt hoàng cung, cuối cùng nói muốn đưa nàng đến Vĩnh Ninh cung thăm quan, mà Tiêu Bình Dương cũng không khước từ.

“Hoàng thượng có vẻ rất sủng nàng?” – Tiêu Bình Dương nhìn số cổng lễ hỏi.

“Ừm!” – Vĩnh Ninh công chúa gật mạnh đầu: “Hoàng thượng ca ca đối xử với ta đặc biệt tốt, tỷ thì sao, tỷ có hoàng huynh không?”

Tiêu Bình Dương nói: “Ta có không ít hoàng huynh, nhưng mà hợp ý thì chỉ có một vị.”

“Vậ à.” – Vĩnh Ninh công chúa kéo Tiêu Bình Dương ngồi xuống bàn, Tiêu Bình Dương trông thấy trên bàn có bày kim chỉ thêu, còn có một cái túi thơm đã thêu được một nửa, có điều cái túi thơm này thêu xiêu xiêu vẹo vẹo, trông rất xấu.

Sắc mặt Vĩnh Ninh công chúa ửng đỏ, bối rối muốn cất đi.

“Chờ một chút.” – Tiêu Bình Dương đưa tay cầm lấy kim thêu: “Ta có thể thêu không?”

“Tỷ, tỷ biết nữ công?” – Vĩnh Ninh công chúa cảm thấy cực kỳ bất ngờ hỏi.

Thấy Tiêu Bình Dương gật gật đầu, Vĩnh Ninh công chúa nói: “Được chứ, tỷ theo đi.”

Tiêu Bình Dương cầm lấy kim khâu, mười ngón tung bay, chỉ mới qua một hồi, cái túi thơm hình dạng cổ quái đã hoàn toàn lột xác, trở nên tinh xảo, Vĩnh Ninh công chúa sợ hãi thán phục: “Trời ạ, thật là lợi hại, nhưng mà Hồng Tụ nói với ta, tỷ là tướng quân mà?”

Tiêu Bình Dương cười khẽ, nhẹ nói: “Ta biết nữ công, cũng có thể mang binh đánh giặc.”

“Oa, nữ tử Tây Thục quốc các tỷ đều biết nhiều thứ như vậy sao?”

“Không, chỉ là chúng ta có thể làm bất cứ chuyện gì mà mình muốn thôi.” – Tiêu Bình Dương dừng một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Vĩnh Ninh công chúa, thanh âm nhẹ nhàng lay động: “Cũng có thể tự do yêu thích bất cứ người nào.”

“Thật là tuyệt.” – Hai tay Vĩnh Ninh công chúa chống mặt, nụ cười thiên chân vô tà: “Muốn đi Tây Thục quốc quá.”

Tiêu Bình Dương cúi đầu, câu môi cười yếu ớt: “Sẽ có cơ hội.”

“Vậy đến lúc đó, tỷ nhất định phải mang ta đi thăm quan khắp nơi đó.”

“Được, một lời đã định.”

Đêm xuân vắng lặng, ngoài bụi hoa chim khuyên từng tiếng gáy gọi, như thể núi kéo ánh trăng tàn đang dần biến mất nơi trời tây.

Hồng Tụ mệt nhọc cả ngày, một hơi cũng không nghỉ, vội vàng đi vào tẩm cung, hầu hạ hoàng thượng nghỉ ngơi.

Tiêu Dư An xoa tóc, mặc một thân áo trắng, thấp nển phê duyệt tấu chương. Nhìn thấy Hồng Tụ thì ngoắc nàng lại: “Hồng Tụ.”

“Hoàng thượng.” – Hồng Tụ tiến lên hành lễ.

“Đến đây, có cái này cho người.” – Tiêu Dư An lấy ra một cái hộp trang sức nhỏ, đưa cho Hồng Tụ.

Hồng Tụ nghi hoặc nhận lấy, mở ra xem thì càng thêm kinh ngạc, bên trong đựng một cây trâm hoa màu son, chế tác tinh xảo, vừa hoa lệ lại không mất đi vẻ phong nhã.

“Cảm thấy rất hợp với người nên lấy tới, nhận lấy đi.” – Tiêu Dư An cười ôn hòa như nước.

Làm một tổng tài!

Làm một tổng tài có nhân sinh quan giá trị quan đúng đắn, kính già yêu trẻ, thừa tính tích cực!

Tiêu Dư An tỏ vẻ: Đối với cấp dưới, chúng ta phải dùng chân tình để đả động!

Hồng Tụ yên lặng nhìn cây trâm hoa, đột nhiên quỳ xuống, thanh âm nghẹn ngào: “Tạ hoàng thượng! Ban thưởng quý giá như vậy, nô tỳ làm trầu làm ngựa cũng không thể hồi báo.”

Tiêu Dư An bị dọa, vội vàng kéo Hồng Tụ lên.

Chỉ có mỗi một cái trâm hoa mà đã không thể hồi báo!?! Tên quân vương thiếu niên này trước kia hà khắc cỡ nào kia chứ, khó trách Bắc quốc bị diệt quốc, thân là người lãnh đạo tối cao lại ko hòa đồng như vậy. Không hề có chút hòa đồng nào hết!?

“Trâm hoa mà thôi, không có gì quý giá, hơn nữa người đã thực sự giúp ta rất nhiều.” – Tiêu Dư An bất đắc dĩ nhìn Hồng Tụ vẫn còn đang rơi nước mắt.

“Nô, nô tỳ hầu hạ hoàng thượng, hoàng thượng rửa mặt.” – Hồng Tụ vẫn còn khóc thút thít.

“Ừm.” – Tiêu Dư An cười yếu ớt: “Chờ một chút, đúng rồi, khi nào thì tới thọ yến?”

“Hồi hoàng thượng, năm ngày nữa.”

Từ xưa đến nay, sinh thần của hoàng đế, không có gì hơn hai câu nói: Khấp chôn mừng vui, đại xá thiên hạ.

Nói trắng ra chính là tạo ra chút náo nhiệt, rồi tổ chức hội hè, bốn phía hoàng thành giăng đèn kết hoa, văn võ bá quan mang lễ đến triều bái, dâng rượu mừng muôn tuổi. Chạng vạng tối, yến tiệc tổ chức cho các quan lại ở Ngọc Hoa lâu, cả nước chúc mừng nghỉ ngơi ba ngày.

Ngọc Hoa lâu, Tiêu Dư An cầm chén rượu, cảm thấy nóng nên có chút mất tập trung.

Cũng không phải Tiêu Dư An không thích vui vẻ nhộn nhịp, chỉ là khi nhìn đến cái ao kim liên bạch ngọc kia thì lại nhớ tới kịch bản của nguyên tác.

Vì để chúc mừng sinh thần của hoàng thượng, mỗi năm Vĩnh Ninh công chúa đều sẽ ở trên đài bạch ngọc kia múa một khúc. Mà năm nay, lúc nhảy nàng bị trật chân rơi xuống nước.

Thân là nam chính, phản ứng của Yến Hà Thanh dĩ nhiên là nhanh hơn thường nhân, không chút do dự nhảy xuống ao ứng cứu.

Nhưng mà bây giờ, kịch bản đã bị đảo loạn lên rồi, nam nữ chính còn chưa gặp mặt, Tiêu Dư An cũng đoán không nổi sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này trên tầng thứ năm của Ngọc Hoa lâu ngồi đầy hoàng thân quốc thích, vì để tỏ thái độ tôn trọng, Tiêu Dư An cũng mời cả sứ thần của Tây Thục quốc. Tiêu Bình Dương ngồi ở phía tây, bình tĩnh nâng chén uống rượu.

Tiêu Dư An đột nhiên cảm ứng được gì đó, quay đầu nhìn ra phía sau lưng. Thân là thiếp thân thị vệ, Yến Hà Thanh đứng sau lưng hắn hơn mấy mét, một nửa ẩn trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động nhìn cảnh ăn uống linh đình trước mặt. Thấy Tiêu Dư An quay đầu, Yến Hà Thanh nhìn thẳng hắn, ánh mắt mang theo hỏi thăm.

Tiêu Dư An lắc đầu, quay người lại, nắm chặt lấy chén rượu, trong lúc nhất thời không có cách nào ngăn lại nội tâm đang kích động của mình.

Nam chính, nữ chính, nữ thứ hai ở trong cùng một phòng!!!

Chút nữa nam nữ chính còn sẽ gặp mặt nhau!!!

Kịch bản sẽ biến thành một vở kịch tình ái như địa ngục tu la cấp sử thi sao!!!

Bỗng nhiên không biết từ đâu truyền đến một tiếng kích phủ*, êm tai thanh thúy, đám người nguyên bản còn đang huyền não lập tức an tĩnh lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía trung tâm ao kim liên bạch ngọc.

(*Kích phủ 击缶: cái này là tiếng đánh vào cái vò, ngày xưa họ dùng để làm nhịp hát, gọi là kích phủ. Mình không chắc chữ này để là “phủ”, “phẫu” hay “phữu”, nên để là “phủ”, nếu sai thì cmt cho mình biết để mình sửa nhé.)

Bốn vũ nữ dáng người thướt tha vung lên tay áo rộng thướt tha như nước, ở xung quanh đao trì huy vũ một vòng, khi tay áo buông xuống, đã thấy Vĩnh Ninh công chúa xuất hiện trên đài bạch ngọc.

Nụ cười của nàng như tỏa nắng, môi hồng răng trắng, tựa như phong hoa tuyết nguyệt giữa thế gian.

Tiếng đàn vang lên, Vĩnh Ninh công chúa nhẹ nhàng khởi vũ, tiên tư ngọc mạo, từ đầu tới cuối không hề có một tia mị ý, kinh hồng tuyệt diệu, khiến người ta cảm thấy không thể khinh nhờn.

Tiêu Dư An lặng lẽ quay đầu nhìn Yến Hà Thanh.

Một tay Yến Hà Thanh nắm chặt lấy chuôi kiếm, mặc dù hai mắt nhìn lên đài bạch ngọc nhưng cũng chỉ lộ ra vẻ hững hờ, không tập trung, tựa hồ như đang tự hỏi chuyện gì đó.

Oa, không hổ là nam chính!

Chặc chặc chặc, nhìn khí thế bình tĩnh này, nhìn cái biểu lộ điềm nhiên như không này, thực ra là đã sớm bị kinh diễm đến nói không thành lời rồi đúng không!!! Nhất định là đã nhất kiến chung tình rồi đúng không!!! Quả nhiên ánh sáng của nữ chính còn lớn hơn cả trời mà!!!

Tiêu Dư An lại lặng lẽ quay sang nhìn Tiêu Bình Dương.

Khóe môi Tiêu Bình Dương khẽ nhếch, không hề chớp mắt nhìn Vĩnh Ninh công chúa trên đài, chỉ sợ chớp mắt một cái sẽ bỏ lỡ gì đó.

Trời ạ!

Nữ thứ hai nàng...

Nàng...

Cũng bị ánh sáng của nữ chính làm cho rung động sao?!

Lúc Tiêu Dư An vẫn còn đang đoán mò linh tình thì Vĩnh Ninh công chúa đã nương theo thanh âm của cổ cầm, định trụ thân mình, kết thúc điệu múa.

Cả sảnh đường đều nóng lên, toàn trường rung động.

Tiêu Dư An tỉnh táo lại, hơi kinh ngạc khi phát hiện Vĩnh Ninh công chúa không bị rơi xuống nước.

Xem ra phần này của kịch bản lại bị tua qua rồi?

Hắn vỗ vỗ tay chợt thấy Vĩnh Ninh công chúa nhấc váy, nhảy xuống khỏi đài bạch ngọc chạy về phía mình.

A?

“Hoàng thượng ca ca.” – hai tay Vĩnh Ninh công chúa giữ chặt lấy Tiêu Dư An, nhẹ nhàng cười, hơi hơi dùng sức kéo “Mau tới! Vĩnh Ninh có kinh hỉ dành cho ngài.”

“A, a? Cái gì?” – Mặt Tiêu Dư An đơ ra, lúc lấy lại tinh thần thì đã thấy bản thân đang ở trên đài bạch ngọc.

“Hoàng thượng ca ca! Nhìn kìa.” – Vĩnh Ninh công chúa lôi kéo Tiêu Dư An xoay hai vòng, vung ống tay áo, một luồng hương khí kì dị bay ra.

Tiêu Dư An còn chưa hiểu ra sao, đột nhiên có ng kinh hô: “Bướm? Kia là bướm bướm sao?”

Ở một góc trong Ngọc Hoa lâu, một sứ thần của Tây Thục quốc mở ra một cái hộp, một đám bướm bướm màu sắc sặc sỡ lập tức giương cánh bay ra. Bọn chúng bị mùi hương kì dị hấp dẫn, bay về hướng đài ngọc, vòng quanh Vĩnh Ninh công chúa cùng Tiêu Dư An, nhẹ nhàng bay múa, thậm

chí còn bay cả vào ống tay áo, đậu lên bả vai cùng với ngón tay của Vĩnh Ninh công chúa. Có thể gọi là: khắp đường vườn vấn hương nồng, khó tìm dấu tích trăm hoa ẩn mình.*

(*Nguyên văn là “都道香凝粉翅浓, 难觅百花踪” Đô đạo hương ngưng phấn sí nùng, nan mịch bách hoa tung: Tui đọc thì hiểu đó mà chẳng biết dịch sao cho nó xuôi với hay nên nà tui chém nó thành như vậy. Tìm thì cũng không thấy nó là thơ hay văn gì cả. Các chế có ý kiến nào hay hơn thì cmt cho tui sửa nhé.)

“Hoàng thượng ca ca, thích không?” – Vĩnh Ninh công chúa hưng phấn hỏi.

“Thích.” – Tiêu Dư An đã sợ đến ngây người rồi.

Trong nguyên tác không có đoạn này!!! Và lại Bắc quốc khí lạnh còn chưa tiêu hết, bướm bướm ở đâu bay ra!

“Những con bướm này?”

“Là cống lễ của Tây Thục quốc! Đây là chủ ý Bình Dương nghĩ giúp ta. Vì những con bướm này mà ta còn cải biên điệu múa đó.”

Cải biên điệu múa?

Đây chính là lý do vì sao Vĩnh Ninh công chúa không bị trật chân rơi xuống ao sao?

Tiêu Dư An sáng tỏ gặt đầu, lại bị Vĩnh Ninh công chúa lôi kéo xoay mấy vòng.

Bướm bướm càng tụ càng nhiều, nhìn lâu có chút hoa mắt, Tiêu Dư An nhìn chăm chăm xuống dưới chân Vĩnh Ninh công chúa, sợ nàng rơi xuống

nước, dù sao thì tiết trời đầu xuân vẫn còn se lạnh, nếu không phải bất đắc dĩ thì cũng không cần thiết phải gặp tai nạn.

Vĩnh Ninh công chúa chơi chán rồi, vui sướng hỏi: “Hoàng thượng ca ca, chúng ta về yến hội thôi.”

“Ừm.” – Tiêu Dư An cười ôn hòa gật gật đầu, sau đó hẩn xoay người một cái, không cẩn thận bị hụt chân, ngã ngửa ra đằng sau.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 51

“Hoàng thượng ca ca!!!” – Vĩnh Ninh công chúa chỉ mấy bước đã nhào tới, một phát bắt được cổ tay Tiêu Dư An, chỉ tiếc rằng xung lực quá lớn, Vĩnh Ninh công chúa căn bản không kéo lại được, cùng ngã theo Tiêu Dư An, rơi vào trong ao nước lạnh lẽo.

Định mệnh!!!

Tiêu Dư An hẳn đoán được khởi đầu, nhưng mà vạn vạn không ngờ tới không đoán được kết cục!!!

Cả toàn trường đều kinh hô! Chỉ trong chớp mắt ngay tại lúc bị làn nước lạnh thấu xương trong ao bao phủ, Tiêu Dư An nghe được hai tiếng nhảy xuống nước.

Hả???

Hai tiếng???

Tiêu Dư An che miệng lại để tránh bị sặc, vội vã điều chỉnh hô hấp, muốn đi cứu Vĩnh Ninh công chúa. Lúc hai người mới rơi xuống nước, Vĩnh Ninh công chúa vẫn còn ở trước mặt Tiêu Dư An, nàng dĩ nhiên không biết bơi, thở ra toàn là bọt khí, hay tay vùng vẫy giãy dụa.

Phải thật vất vả Tiêu Dư An mới lấy lại được hô hấp ổn định, vừa muốn đi kéo Vĩnh Ninh công chúa thì đã thấy một bóng áo đỏ thoảng qua trước

mắt.

Có người ở phía sau lưng Vĩnh Ninh công chúa kéo lấy nàng, mang theo nàng nổi lên mặt nước.

Quả nhiên là mình vẫn quá ngây thơ!!

Phần diễn này của nam nữ chính làm sao có thể tua qua như vậy được chứ!

Sao có thể tua qua được!

Người nhìn coi, rõ ràng là rơi xuống nước cùng một lúc, vậy mà còn để người nhảy xuống sau tranh mất!

Mau tới đây mà nhìn vầng sáng của nam chính đi!

Tiêu Dư An định làm anh hùng cứu mỹ nhân không thành, đang chuẩn bị đạp nước mà lên, ngay lúc không đề phòng gì đã bị một người ôm vào trong ngực.

“Khụ...”

Tiêu Dư An bị dọa đến mức sặc cả nước, lúc nổi lên mặt nước thì ho đến tối tăm mặt mũi, đầu óc đau đến choáng váng, hấn vừa nhấc mắt lên thì phát hiện mình đang bị Yến Hà Thanh kéo.

Đê mờ!!!

Tại sao lại là người! Vĩnh Ninh công chúa đâu!

Tiêu Dư An che cái miệng vẫn còn đang ho khan, nhìn quanh bốn phía, Vĩnh Ninh công chúa đã được cứu ra khỏi dao trì, mà người đang ôm chặt lấy nàng, lại là Tiêu Bình Dương!

Cái này, mẹ nó, là cái kiểu tiết tấu gì!!

Tiêu Dư An lau nước dính trên mặt, được Yến Hà Thanh đẩy lên bờ, quay người lại cũng kéo hẳn lên, thuận tiện đau lòng nhìn hẳn một cái.

Phản ứng chậm quá rồi đó! Đại lão bà của người bị người khác cứu mất rồi kia kìa! Lại còn được nhị lão bà cứu nữa chứ, hỏi thật, người có thấy chạnh lòng không hả?

Hoàng thượng cùng công chúa song song rơi xuống nước, việc này khiến tất cả mọi người bị dọa đến vỡ cả mật, lúc hai người được cứu lên, liền vội vàng đưa đến thái y viện, thọ yển cứ thế mà qua loa kết thúc.

Tiêu Dư An nhìn hai tầng chăn mền thật dày đắp trên người mình, bên cạnh giường còn để chậu than, bên gối còn để chén thuốc khu hàn, cùng với thái y đang ngồi bắt mạch cho mình, khẽ hỏi: “Thái y này, ta đây chỉ là rơi xuống nước thôi, không có chết đúng không?”

Thái y mỉm cười một cách chuyên nghiệp, vừa nói chỉ là rơi xuống nước vừa đắp thêm một tầng chăn cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An: “...”

Thái y cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Hoàng thượng, ngài cảm thấy thế nào?”

Cảm thấy sắp bị ngạt chết rồi.

Tiêu Dư An hỏi: “Vĩnh Ninh công chúa sao rồi?”

“Hồi hoàng thượng, Vĩnh Ninh công chúa đã không có gì đáng ngại, vừa mới trở về Vĩnh Ninh cung.”

Tiêu Dư An yên lòng gật gật đầu, vén chăn mền lên: “Vậy ta cũng muốn trở về.”

“Hoàng thượng!!” – Thái y đột nhiên hô to, lại một lần nữa đắp chăn lên cho Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, không thể được, tuyệt đối không thể được. Ngài thân thể hư nhược, vẫn cần phải nghỉ ngơi nhiều, bảo trọng long thể.”

Ngươi mới nhược!! Cả nhà ngươi đều nhược!!

Tiêu Dư An bị quấn toàn thân, từ trên xuống dưới chỉ lộ mỗi cái đầu, căn bản không thở nổi, hẳn lúc này nhìn thái y trước mặt kiểu gì cũng giống thích khách, mưu toan muốn dùng chăn mền để làm mình chết ngạt: “Được, vậy ta nghỉ ngơi, ngươi đi ta ngoài trước đi. Đúng rồi, gọi Yến Hà Thanh đến đây, ta có chuyện muốn nói với hẳn.”

Thái y tuân chỉ lui ra, chỉ qua một lúc cửa phòng đã lại mở, Yến Hà Thanh đi vào, đến bên cạnh giường thì dừng lại. Tiêu Dư An run run rẩy từ trong ba tầng chăn mền duỗi một tay ra, hô: “Cứu mạng, sắp bị đè chết rồi!!”

Yến Hà Thanh nghĩ nghĩ, đem cái tay của Tiêu Dư An nhét lại vào trong chăn.

Tiêu Dư An: “...”

Yến Hà Thanh nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Tiêu Dư An vén chăn mền lên, xoay người ngồi dậy: “Không nghỉ ngơi gì hết, trời vừa mới tối, làm sao ngủ sớm vậy được, dù có dưỡng sinh thì cũng không ai dưỡng như vậy.”

Thấy Yến Hà Thanh nhíu mày, Tiêu Dư An kéo lấy tay hẳn đặt lên sườn cổ mình: “Ta thực sự không làm sao hết, không tin ngươi sờ xem, kinh mạch bình ổn, tinh thần phấn chấn đó.”

Lông mày Yến Hà Thanh khẽ nhưn, ngón tay đè lại sườn cổ Tiêu Dư An, cảm thụ một hồi nhịp đập đều đều, ngón tay chạm lên khuôn mặt Tiêu Dư An, vuốt nhẹ vành mắt hấn, cuối cùng che lên trán, một lúc lâu mới gật gật đầu: “Ừm, có vẻ không có việc gì.”

“Không phải cỏ vè, mà chính xác là không làm sao hết.” – Tiêu Dư An chỉnh lại quần áo, bò xuống giường, đi tới bên cửa sổ, bộ dáng kích động: “Đi, chúng ta ra ngoài chơi.”

“Đi đâu?”

“Ngoài hoàng cung, dạo phố.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 52

Kinh thành, hoa đăng rực rỡ, nhà nhà lên đèn ánh nến sáng khắp mười dặm, vì ăn mừng thọ thần của hoàng thượng, phố xá khắp nơi vô cùng náo nhiệt, người đến người đi như thủy triều.

Tiêu dư An hứng thú dạt dào, ghé hết một lượt tất cả những gian hàng bày trên phố: “Thú vị thú vị, trong hoàng cung quá buồn chán, ta đã sớm muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Yến Hà Thanh nói: “Người là hoàng thượng, lúc nào muốn ra ngoài đi dạo thì cứ dắt theo nô tỳ thị vệ mà đi thôi.”

“Như vậy không giống, những người khác đi theo ta đều bày ra bộ dáng kính sợ, đi với người tự tại hơn nhiều.” – Tiêu dư An vừa nói vừa liếc nhìn cái quạt bên trên có vẽ tranh thủy mặc bên trong một cửa hàng, hoàn toàn không chú ý thấy khóe miệng đang khẽ cười của Yến Hà Thanh.

Hai người đi dạo hết từ phố Tây tới phố Đông, tiểu thương nhiệt tình gào to rao hàng, gánh xiếc biểu diễn trên đường, hài tử mặc áo ngắn chạy qua chạy lại trong đám người, đông người náo nhiệt, một mảnh phần hoa.

Đi dạo loanh quanh, đột nhiên Tiêu dư An nhìn thấy cái gì đó, chấp tay đi vào trong một cửa hàng.

Đó là một tiệm đồ ngọc, lão bản nhìn thấy hai thanh niên khí thế phi phàm bước vào trong cửa hàng của mình, đôi mắt hí khôn khéo khẽ

chuyển, cúi đầu khom lưng tiến lên nghênh tiếp: “Hai vị công tử muốn mua cái gì?”

Ngón tay Tiêu dư An dao động giữa số ngọc khí muôn màu rực rỡ, cuối cùng dừng lại ở nơi bắt mắt nhất trong cửa hàng, nơi đó để một cái tủ gỗ, trong ngăn tủ trưng bày một cây sáo ngọc, là dùng bạch ngọc chế thành. Trên thân sáo khắc hoa văn đám mây, treo một cái tua đỏ thắm, cho dù là người không am hiểu về sáo, chỉ liếc qua thôi cũng biết vật này không hề tầm thường.

Trên mặt lão bản lộ vẻ do dự: “A, vị công tử này, ngài có chỗ không biết, cây sáo ngọc này chính là bảo vật trấn tiệm của tiệm ta, giá cả... chắc chắn, không rẻ đâu.”

“Ồ?” – Tiêu dư An cười khê: “Thì ra là một bảo bối, có thể lấy ra xem một chút không?”

Lão bản nghĩ nghĩ, mở ngăn tủ, lấy sáo ngọc ra: “Tiểu nhân dĩ nhiên phải nể mặt công tử, dù sao thì vật tốt cũng nên để mọi người cùng nhau thưởng thức.”

Tiêu dư An nhận lấy sáo ngọc, cầm trong tay thưởng thức một hồi, đưa cho Yến Hà Thanh: “Người thổi thử xem.”

Yến Hà Thanh giật mình: “Sao người lại biết ta biết thổi sáo...”

“Bởi vì ta đẹp trai, được rồi, mau thổi thử xem.”

Yến Hà Thanh nhận lấy sáo ngọc, đặt lên môi, tiếng sáo du dương lập tức vang lên, tựa như dòng nước mùa thu thanh mát cùng với gió xuân ùa về.

Đã rất nhiều lần trong nguyên tác đề cập đến việc Yến Hà Thanh cùng với Vĩnh Ninh công chúa cùng nhau hợp tấu, đàn sáo hợp tấu, trước hoa

dưới trăng cùng nhau hẹn ước. Chỉ có điều, Tiêu dư An không ngờ rằng, Yến Hà Thanh chỉ độc tấu thôi cũng đã khiến lòng người rung động.

Tiêu dư An, một người thuộc lòng những câu trích dẫn trong “những câu nói cần nhớ của bá đạo tổng tài”, một người vọng tưởng bước đi trên con đường tổng tài bá đạo tà mị cuồng quyền, một người còn có ý đồ rẽ ngang qua thiết lập tổng tài dụ thụ, trong hơn hai mươi năm kiếp nhân sinh, vạn vạn không ngờ tới, ngày hăn có thể thốt ra câu nói vàng của các tổng tài bá đạo lại là trong loại tình huống này.

Còn mẹ nó, không phải là vì tiểu kiều thê của chính mình, mà là vì nam chính một đêm ngủ mười nữ của một quyền ngựa đực văn!

Nhân sinh hời, thật sự là tạo hóa trêu người, thật sự là không thể nắm bắt được, thực sự là không thể tưởng tượng được, thực sự là... ôi chao, như thế này làm sao có thể khiến người ta vui vẻ được chứ!

Tiêu dư An chỉ vào sáo ngọc, hào khí ngút trời nói với lão bản: “Cây sáo này bất kể là bao nhiêu, ta đều sẽ lấy.”

Lão bản vui như mở cờ trong bụng, thế nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ buồn rầu: “Công tử à, cây sáo ngọc này, ít nhất... ôi chao, đến một trăm lượng vàng đấy.”

Yến Hà Thanh trả cây sáo ngọc lại cho lão bản, quay đầu hỏi Tiêu dư An: “Người muốn mua?”

Vẻ mặt Tiêu dư An tươi cười: “Muốn mua.”

“Người có mang tiền à?”

Có thể đừng có đột nhiên bắn một phát xuyên tim như vậy không?

Hai người từ trong thái y viện nhảy cửa sổ ra ngoài, dĩ nhiên là không đem theo tiền, vả lại là người bình thường thì cũng chẳng có ai tùy tiện để một trăm lượng vàng trên người hết.

Tiêu dư An chống đầu nghĩ nửa ngày, nói: “Nơi này là hoàng thành đúng không?”

Lão bản tiệm đồ ngọc tiếc rẻ nghĩ: Vị công tử này đáng dập tuấn tú, chỉ đáng tiếc còn trẻ như vậy mà đã bị ngốc.

“Vậy thì ta có biện pháp rồi.” – Tiêu dư An kéo Yến Hà Thanh chạy ra ngoài, Yến Hà Thanh không hiểu hỏi: “Đi đâu?”

“Vũ Ninh vương phủ.”

Trong nguyên tác, Vũ Ninh vương gia là một nhân vật thần kỳ, bởi vì so với nhân vật phản diện thì hẳn còn phản diện hơn, so với pháo hôi thì còn pháo hôi hơn.

Hắn họa nước, hắn soán vị, hắn mưu quyền, hắn tạo phản, nhưng mà hắn lại là một vương gia tốt...

Bởi vì hắn đứng bên phe nam chính.

Vũ Ninh vương gia là ngoại thích, một lòng mưu phản, mưu đồ ngồi lên ngôi hoàng đế, nhưng mà hắn lại không có binh quyền, thế nên chỉ có thể liên hợp với Nam Yến quốc, mượn binh tạo phản.

Có thể nói, Vũ Ninh vương gia là mối liên hệ duy nhất giữa Yến Hà Thanh và Nam Yến quốc trong những ngày hắn bị giam cầm trong cung. Nhưng mà về sau, khi sự việc bại lộ, Yến Hà Thanh nhờ có ánh sáng của nhân vật chính nên chạy thoát, Vũ Ninh vương gia liền thảm, bị quân vương Bắc quốc một đao răng rắc chém bay đầu.

Yến Hà Thanh cùng với Tiêu dư An đi đến trước cửa Vũ Ninh vương phủ, bị hộ vệ ở cửa ngăn lại: “Người đến là kẻ nào?”

Tiêu dư An cười đáp: “Ta đến tìm vương gia.”

Thị vệ nhìn hẩn, giận dữ, khí thế mườì phần rống lên: “Vương gia là người mà ngươi muốn gặp thì gặp sao?”

Tiêu dư An nói: “Đúng vậy đó.”

Thị vệ nhìn hẩn dò xét trên dưới một phen: “Ngươi là thứ gì?”

“Đi không thay tên ngồi không đổi họ, đại danh đỉnh đỉnh Tiêu dư An, người trong giang hồ đặt cho ngoại hiệu tổng tài, người có thể gọi ta là Tiêu tổng tài.”

“...” – Yến Hà Thanh nâng trán.

Thị vệ xoát một cái rút đao ra, hung hăng mắng: “Tên điên này từ đâu tới, mau tránh ra, đao này của ta không có mắt đâu.”

Mắt thấy lưỡi đao đã đưa đến trước mặt hẩn, Yến Hà Thanh tiến lên kéo Tiêu dư An ra phía sau mình, ấn chuôi đao của thị vệ, lạnh lùng nói: “Đi báo với vương gia các người, hoàng thượng tới.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 53

Hai người được cung cung kính kính nghênh đến chính sảnh phủ vương gia, chưa tới một khắc đã thấy một thanh niên thân mặc cẩm y hoa quý ung dung đi tới.

Vũ Ninh vương gia quỳ lạy hành lễ: “Hoàng thượng, sao hôm nay lại đột nhiên đại giá quang lâm hàn xá?”

Hàn, hàn xá?

Tiêu dư An ngắm nhìn bốn phía.

Được rồi, người vui vẻ là được.

Tiêu dư An cũng lười vòng vo: “Muốn mượn tiền.”

Vũ Ninh vương gia cảm thấy hình như mình nghe lầm rồi: “Mượn... cái gì?”

“Tiền.”

Đầu óc Vũ Ninh vương gia bắt đầu tốc hành suy nghĩ.

Ý của hoàng thượng là gì đây? Là cố ý tới dò xét mình sao? Hay là đến mĩa mai mình? Hơn nữa mượn tiền? Mượn? Đương triều hoàng thượng cần gì phải nói đến chữ mượn này? Đây là muốn mượn nhiều hay ít? Chẳng lẽ

là vạn lượng hoàng kim? Mặc dù mình cũng lấy ra được, nhưng mà vẫn sẽ cảm thấy đau thịt lắm.

“Hoàng thượng nói gì vậy, không cần phải nói mượn, không biết hoàng thượng muốn bao nhiêu?” – Vũ Ninh vương gia cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Rất nhiều.”

Trong nội tâm Vũ Ninh vương gia bắt đầu nhỏ máu, chẳng lẽ vạn lượng cũng không đủ?

“Một trăm lượng.”

“...Bao, bao nhiêu? Một trăm lượng?”

“Đúng, một trăm lượng vàng, nhiều quá hả?”

“Không có không có, thần cho người đi chuẩn bị ngay.” – Vũ Ninh vương gia chẳng hiểu ra làm sao đi ra chính sảnh, gọi phụ tá tới, đem tình huống cổ quái này nói ra, hai người thầm thì to nhỏ thương lượng với nhau hồi lâu, cuối cùng đạt thành nhất trí.

Hoàng thượng ngài ấy...

Nhất định là đã cấm dục quá lâu!!

Hoàng thượng vì giữ đạo hiếu cho tiên đế, không thể không để lục căn thanh tịnh, hôm nay lại là thọ thần, khó tránh khỏi có chút ý nghĩ kia, lại lo lắng trong cung không ổn, thế là trộm ra đây cho mình một cái ám chỉ!

Đúng, chính là như vậy!

Vũ Ninh vương gia vì sự cơ trí của mình mà cảm thấy vô cùng vui mừng, niềm tin tràn đầy sai phụ tá nhanh chóng đi chuẩn bị, sau đó lại lần nữa đi vào chính điện nói với Tiêu dư An: “Hoàng thượng, thần đã sai

người đi chuẩn bị hoàng kim trăm lượng rồi, còn có một chuyện muốn nói với hoàng thượng.”

Tiêu dư An không hiểu hỏi: “A? Có chuyện gì?”

Vũ Ninh vương gia thở dài: “Hôm nay là thọ thần của hoàng thượng, thần có chuẩn bị lễ mọn, vốn định chờ kết thúc yến hội thì hiến cho hoàng thượng, nhưng bởi vì có biến cố phát sinh cho nên yến hội qua loa kết thúc, chưa thể toại nguyện. Hiện tại hoàng thượng lâm hạnh bản phủ, không bằng thuận tiện lấy phần lễ mọn ấy đi.”

Tiêu dư An thấy vậy cũng thuận nước đẩy thuyền: “Được.”

“Vậy làm phiền hoàng thượng, mời tới bên này.”

Tiêu dư An cùng Yến Hà Thanh liếc nhau, đuổi theo bước chân của Vũ Ninh vương gia.

Vũ Ninh vương phủ sa hoa lộng lẫy, điêu lan họa đồng*, giả sơn ao sen, Tiêu dư An nhìn xung quanh, trong lòng chỉ toàn là suy nghĩ Vũ Ninh vương gia nhất định nhận không ít hối lộ.

(*Điêu lan họa đồng: lan can, nóc nhà điêu khắc chạm trổ:v chưa biết đều sao cho nó xuôi nên để luôn hán việt cho có vẻ nguy hiểm.)

Ba người xuyên qua hành lang lầu các, dừng ở trước cửa sương phòng phía Đông. Vũ Ninh vương gia dùng tay làm dấu mời, Tiêu dư An nghi hoặc đẩy cửa ra, Yến Hà Thanh cũng đi ngay theo phía sau hẳn, vốn định cùng nhau đi vào thì lại bị Vũ Ninh vương gia ngăn lại: “Vị thị vệ này, vẫn là chờ ở bên ngoài thì hơn.”

Tiêu dư An hỏi: “Hẳn không thể vào?”

Yến Hà Thanh nhú lại lông mày, sắc mặt phát lạnh.

Vũ Ninh vương gia không trả lời, chỉ cười sâu xa.

Tiêu dư An bị hấn cười khiến cho cả người nổi da gà, mơ hồ đoán được bên trong này là cái gì.

“Vậy người cứ ở bên ngoài chờ chút đi.” – Tiêu dư An vỗ vỗ Yến Hà Thanh.

“Ừm.” – Yến Hà Thanh gật gật đầu, đưa mắt nhìn Tiêu dư An đi vào sương phòng.

Sương phòng cực lớn, hương khói lượn lờ, bên ngoài sảnh trưng bày đủ loại tranh chữ hiếm lạ cùng với trân bảo, Tiêu dư An xuyên qua ngoại sảnh, đi vào nội thất, thoáng cái dừng chân lại.

Giường gỗ rộng lớn, sa đỏ quấn quanh, đệm chặn lộn xộn, có hai mỹ nhân áo đỏ quần áo xốc xếch thân thể đang quấn với nhau, da thị cọ xát, kiều mị thở dốc liên tục, mị nhãn như tơ nhìn thẳng vào Tiêu dư An.

Tiêu dư An nhếch nhếch miệng, xoa xoa thận quay người rời đi khiến hai mỹ nhân ở trên giường đại cả ra.

Mà ở bên ngoài sương phòng, Tiêu dư An vừa đóng lại cửa sương phòng phía đông, Vũ Ninh vương gia đã bước đến gần Yến Hà Thanh, đè thấp thanh âm thì thầm: “Nam Yến quốc hoàng tử, Yến Hà Thanh.” – Yến Hà Thanh giật mình.

“Yến hoàng tử, ở bên người hoàng thượng, hấn là vất vả lắm.” – Vũ Ninh vương gia híp mắt, ngữ điệu mang ý tứ hàm xúc.

Hai mắt Yến Hà Thanh hơi mở lớn, trong mắt lóe ra vẻ không tưởng tượng nổi, hấn đột ngột nắm chặt lấy chuôi kiếm đeo bên hông, môi mỏng khẽ mím, đem cảm xúc trong mắt đè xuống, đôi mắt bỗng chốc trở nên cực sâu cực trầm.

Vũ Ninh vương gia lại tiến đến một bước, thân thể hai người cơ hồ dính lại với nhau, Vũ Ninh vương gia cong miệng cười, đưa tay đề lên tay cầm kiếm của Yến Hà Thanh, tư thế cùng với động tác đều cực kỳ ám muội thế nhưng Yến Hà Thanh lại không giận cũng không phản ứng lại.

Bởi vì trong tay hắn, bị nhét vào một vật.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 54

Vũ Ninh vương gia đem thanh âm ép xuống cực thấp: “Mau đem vật này cất kỹ. Yển hoàng tử, ngài tạm thời nhịn thêm ít lâu, khuất nhục đã lâu như vậy còn có thể nhịn được thì xá gì chút thời gian này, còn có, ngài phải luôn nhớ, ta và ngài là người cùng trên một con thuyền, một khi xảy ra sai sót, không ai chạy thoát được, ngài phải vạn vạn lần cẩn thận.”

Vũ Ninh vương gia dường như muốn nói gì đó nữa, đúng lúc đó cửa sương phòng đột nhiên kết một tiếng mở ra khiến hần bị dọa, vội vã lui lại. Khi ngẩng đầu lên nhìn thì không khỏi hoài nghi: “Hoàng thượng ngài sao lại, sao lại ra? Là... không hợp ý sao?”

Tiêu Dư An nói: “Ta cảm thấy hiện tại thì tiền tương đối phù hợp tâm ý của ta hơn.”

Vũ Ninh vương gia quá mức sợ hãi.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ!!!

Chẳng lẽ lời đồn hoàng thượng “không được” là thật?!

Vũ Ninh vương gia ho nhẹ che giấu xấu hổ, vội vàng sai người đi lấy hai trăm lượng hoàng kim, Tiêu Dư An cũng không khách khí, toàn bộ bỏ vào túi: “Làm phiền rồi.”

Vũ Ninh vương gia chấp tay đưa tiễn, Tiêu Dư An quay người nói với Yến Hà Thanh: “Đi thôi.”

Yến Hà Thanh mất hồn mất vía: “A? ...Ừm.”

Tiêu Dư An nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Kỳ thực Tiêu Dư An cũng biết, đến Vũ Ninh vương phủ, Yến Hà Thanh chắc chắn sẽ cùng Vũ Ninh vương gia đứng lên cùng chiến tuyến, thế như nếu như hẩn để ý đến chuyện Yến Hà Thanh làm như vậy thì ngay từ đầu đã không đem Yến Hà Thanh từ trong ngục cứu ra, càng sẽ không làm mọi chuyện để che chở hẩn.

Mặc dù đã xuyên thủng lâu như vậy, nhưng Tiêu Dư An vẫn cảm thấy mình từ đầu đến cuối đều là người ngoài cuộc, thờ ơ nhìn từng nhân vật trải qua thăng trầm. Buồn cười chính là, hẩn biết được kết cục của rất nhiều chuyện, cũng biết được sẽ có rất nhiều người phải rơi đài, thậm chí thấu hiểu được tâm tư của những người bên cạnh, nhưng mà hẩn lại không biết mình về sau sẽ ra sao, hẩn thậm chí còn không hiểu rõ, ở trong lòng hẩn, Bắc quốc nằm ở vị trí nào, còn Yến Hà Thanh thì lại ở vị trí nào.

Hai người mang tâm sự riêng trở lại tiệm đồ ngọc, Tiêu Dư An không chút do dự mua luôn sáo ngọc, được lão bản vui vẻ tiễn ra khỏi cửa hàng.

Chưa quá nửa đêm, phố xá vẫn đông vui như cũ, sao trời cùng với đèn đuốc, cười đùa cùng với vui vẻ, Tiêu Dư An vuốt vuốt sáo ngọc dùng trọng kim mua được trong tay, nghĩ thầm: Dù sao cũng không biết sau này sẽ thế nào, vậy thì giờ muốn làm gì thì cứ làm thôi.

Thế là Tiêu Dư An xoay người, đem sáo ngọc đưa cho Yến Hà Thanh: “Này, tặng người.”

Ánh trăng từ ngàn xưa vẫn sáng trong như vậy, đời người dài như vậy, chung quy cũng chỉ cầu vui vẻ, nụ cười trong sáng của Tiêu Dư An tiến vào

trong đáy mắt Yến Hà Thanh, trời quang trắng sáng cũng không so được với đôi mắt ôn nhuận kia, tâm sự đầy thuyền cũng không đê được khóe miệng muốn cong lên.

Khi ta đã gặp được người, trong lòng sao chẳng nhẹ nhàng an vui?*

(*Đây là 2 câu trích trong Kinh thi bài Phong vũ 1:

风雨凄凄, Phong vũ thê thê

鸡鸣喈喈。 Kê minh giê giê (giai giai).

既见君子, Ký kiến quân tử,

云胡不夷? Văn hồ bất di?

Tui chém lại từ thơ của người ta đó, tham khảo trênnha.)

Yến Hà Thanh yên lặng nhìn Tiêu Dư An.

“Phát ngọc cái gì đó?” – Tiêu Dư An đem cây sáo đặt vào trong tay Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh nắm chặt lấy sáo ngọc, cặp mắt lúng túng cả nửa ngày: “Ta... ta... ta... không có gì để đáp lễ, cái này tặng cho người, thay cho lời cảm tạ.”

Tiêu Dư An vừa định khoát tay nói không cần, bất ngờ nhìn thấy đồ vật Yến Hà Thanh đưa tới, bị dọa đến lui một bước dài.

Bên trong lòng bàn tay Yến Hà Thanh hiện tại, có một cây trâm ngọc đang lẳng lẳng nằm đó.

Chính là di vật của mẫu hậu Yến Hà Thanh, cũng chính là vật đính ước mà trong nguyên tác Yến Hà Thanh đã tặng cho Vĩnh Ninh công chúa.

Ca!!!

Yến ca à!!! Dù người đem chính người đến đưa cho ta làm tạ lễ thì cũng không thể đưa cái này cho ta được đâu!! Người có biết đây là cái gì không hả!! Người có biết cái này có ý nghĩa gì không hả!!

Thứ này không thể tùy tiện tặng cho người khác được, người đừng có phá của như vậy có được không!!!

Tiêu Dư An gượng cười khoát tay: “Không... không cần đâu, ta không cần đáp lễ.”

Yến Hà Thanh kiên trì: “Là do ta muốn đưa thôi.”

Người đừng có muốn! Người muốn cái khác đi!!

Tiêu Dư An tiếp tục khoát tay: “Quá quý giá.”

Yến Hà Thanh trầm mặc không nói, đưa tay đến trước mặt Tiêu Dư An, không hề có ý định thu hồi.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, suy nghĩ nửa ngày, nhận lấy trâm ngọc: “Cám ơn, vậy thì ta nhận lấy vậy.”

Được rồi, coi như là bảo quản hộ Yến Hà Thanh đi.

Yến Hà Thanh vẽ ra nụ cười thản nhiên, trong đôi mắt mang theo ánh sáng, hai con ngươi lấp lánh ánh nước.

Tiêu Dư An nắm chặt lấy trâm ngọc, cảm thấy bất an, mở miệng lại nói: “Nếu như ngày nào đó người muốn đòi về thì cứ nói, ta nhất định sẽ trả lại cho người.”

Yến Hà Thanh thu lại nụ cười, nhú mày hỏi: “Vì sao ta phải muốn đòi về?”

“Là...” – Tiêu Dư An ho nhẹ che giấu xấu hổ: “Ô, bên kia có gánh xiếc kia. Đi đi đi, chúng ta đi xem một chút.”

Nói xong, Tiêu Dư An lập tức lôi Yến Hà Thanh chạy đến chỗ náo nhiệt kia. Trong lòng Tiêu Dư An không yên, lại chạy nhanh, nhoáng cái không để ý đã đụng phải một người, hai người lập tức ngã xuống, lăn thành một đoàn, đau đến mức kêu lên một tiếng, sau đó lại cực kỳ sững sốt.

Bởi vì thanh âm này quá mức quen thuộc.

Ngay cả chỗ đau Tiêu Dư An cũng quên để ý đến, nhìn người trước mặt, trợn mắt há mồm: “Ninh Nhi?”

“A... Hoàng...” – Vĩnh Ninh công chúa che miệng lại, nhỏ giọng nói: “Ca ca?”

Lúc hai người còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, Vĩnh Ninh công chúa đã được người đỡ lên, Tiêu Bình Dương lo lắng, trong mắt toàn là tự trách: “Nàng có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Tiêu Dư An triệt để trợn tròn mắt.

Nữ thứ, Tiêu Bình Dương???

Vì cái quái gì mà kịch bản càng ngày càng kỳ dị thế này!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 55

Trên đường phố vô cùng náo nhiệt, rộn rộn ràng ràng, bốn người hai mặt nhìn nhau, bầu không khí thập phần cổ quái cùng vi diệu.

Tiêu dư An nhẹ giọng ho khan, mở đầu đánh vỡ trầm mặc: “Ninh Nhi, người ra ngoài sao lại không đem theo thị vệ?”

“Không sao đâu ạ, Bình Dương sẽ bảo hộ ta.” – Vĩnh Ninh công chúa nở nụ cười xinh đẹp.

Ồi mọe, nữ chính cùng với nữ hai từ lúc nào đạt thành cách mạng hữu nghị rồi vậy, đây là tiền đề cho sự hài hòa của hậu cung nam chính về sau đó sao?

Vả lại, nếu muốn được bảo hộ thì cũng phải tìm Yến Hà Thanh đến bảo hộ chứ!!!

Chờ một chút, đây, hình như là, cuộc gặp mặt lịch sử của nam chính và nữ chính đó ó ó!!

Tiêu dư An hít vào một hơi, quay đầu nhìn Yến Hà Thanh, lại nhìn Vĩnh Ninh công chúa, sau đó yên lặng thối lui, dự định chừa lại không gian cho hai người.

Hắn vừa lui lại như thế vừa vắn đến ngay bên cạnh chỗ của Tiêu Bình Dương, Tiêu Bình Dương bị hắn chen đến gần, chỉ có thể đứng ở một bên.

Động tác của Tiêu dư An đều bị Yến Hà Thanh thu hết vào mắt, lông mày hẩn nhẹ cau lại, cực kỳ không cam lòng liếc mắt nhìn Tiêu Bình Dương.

Tiêu dư An thì một bên nhìn Yến Hà Thanh, một bên lại nghĩ thầm: Yến ca ơi là Yến ca, có phải bắt đầu hối hận vì đem trâm ngọc tặng cho ta rồi không? Không thành vấn đề, ta... mẹ nó, người sao lại.

Lại đang nhìn nữ hai!!!

Tồn thọ mất thôi! Vầng sáng nữ chính vậy mà không che lấp được ánh sáng của nữ hai sao!

Nội tâm Tiêu dư An xoắn suốt ba giây, sau đó vẫn quyết định đứng ở một bên làm ông mai, hẩn quay đầu hỏi Vĩnh Ninh công chúa: “Ninh Nhi, các người định lát nữa sẽ đi đâu?”

Vĩnh Ninh công chúa nói: “Nghe nói bờ sông đang thả hoa đăng. Lúc đầu ta định đi cùng với Bình Dương qua đó xem một chút.”

Tiêu dư An gật đầu, trong lòng nghĩ ra một kế, quay người nói với Yến Hà Thanh: “Người đi cùng với Vĩnh Ninh công chúa đến bờ sông trước đi, ta có lời muốn nói với sứ thần của Tây Thục quốc.” – Cuối cùng lại bổ sung: “Bảo hộ nàng cho tốt.”

Cho nam nữ chính chút thời gian ở cùng nhau!!! Tiêu dư An không tin hai người đó không cọ ra chút lửa nào!!! Và lại, ông trời nhất định sẽ còn hỗ trợ một chút, đại đại như đột nhiên xuất hiện một tên pháo hôi vô lại nào đó, không nhìn thấy khí tức đụng đến ta ắt phải chết trên người Vĩnh Ninh công chúa, tự tìm đường chết chạy tới đùa giỡn Vĩnh Ninh công chúa, sau đó Yến Hà Thanh sẽ vô cùng đẹp trai nhảy ra làm anh hùng cứu người đẹp!

A, hẩn thực sự là mẹ nó quá cầu huyệt.

Nhưng mà không thể phủ định là nó quá hữu dụng! Hiệu quả! Lại còn mang lại lợi ích to lớn!

Tiêu dư An nhìn về phía Yến Hà Thanh, lại ngoài ý muốn không nhìn thấy vẻ mặt tâm hoa nộ phóng của hần, đã thế lại còn tương phản, sắc mặt Yến Hà Thanh bất thiện, tròn mắt đen nhánh âm trầm, lạnh lùng trả lời: “Tuân chỉ.”

Được rồi, giả trang ngẫu lòi cũng là một loại thủ đoạn để cua em gái, Tiêu dư An cảm thấy mình vẫn có thể hiểu được Yến Hà Thanh.

Vĩnh Ninh công chúa lưu luyến không rời nhìn Tiêu Bình Dương một chút, nói với Tiêu dư An: “Vậ hoàng... khụ, ca ca, ngài nói nhanh rồi tới bờ sông nha, những lúc như này bàn ít chính sự chút, chơi cho thật vui vẻ nha.”

Tiêu dư An gật gật đầu, đưa mắt nhìn một nam một nữ đang rời đi, rất có cảm giác thành tựu khi làm ông mai. Lúc hần còn đang đắc chí, bên người đã truyền đến thanh âm nghi ngờ của Tiêu Bình Dương: “Bắc quốc quân thượng, có chuyện gì muốn nói với ta?”

Ai nha, quên mất bên này còn có một người nữa.

Tiêu dư An thấy hơi xấu hổ, nhìn quanh bốn phía, ý đồ tìm chủ đề: “Ừm... Người thích ăn kẹo không, mấy món đồ chơi làm bằng đường này, người muốn không? Ta mua cho người?”

Tiêu Bình Dương: “...Vĩnh Ninh thích ăn không?”

Tiêu dư An: “...”

Không đúng, đây là tình huống như thế nào? Là biết người biết ta trăm trận trăm thắng đó hả?

“Ninh Nhi không thích ăn kẹo.”

Tiêu Bình Dương như có điều suy nghĩ, gật gật đầu: “A, không thích à.”

Tiêu dư An: “...”

Mặc dù phát giác được Tiêu dư An chỉ đang tìm chuyện nói linh tinh, nhưng biểu hiện của Tiêu Bình Dương vẫn lạnh nhạt như cũ, không hỏi vì sao, ngược lại đột nhiên nói: “Bắc quốc quân thượng, ta và ngài có thể tạm thời quên đi thân phận, tùy ý nói chuyện vài câu không?”

Tiêu dư An dừng lại, cười đáp: “Đương nhiên có thể.”

Tiêu Bình Dương nhìn hẩn một chút, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu: “Ta đột nhiên cảm thấy, ngài rất giống một vị hoàng huynh của ta.”

“Hửm? Vì sao?”

“Lời nói, cử chỉ, quan trọng nhất chính là ánh mắt, thực sự rất giống. Bắc quốc quân thượng chớ để trong lòng, ta chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi.”

“Không có gì, ta không ngại.”

Tiêu Bình Dương nhìn Tiêu dư An, thì thào một tiếng quả nhiên rất giống, sau đó lại nói: “Bắc quốc quân thượng, ngài có tin vào số mệnh không?”

Đề tài hình như chuyển có chút nhanh rồi đó.

Tiêu dư An lắc đầu: “Không tin.”

Ta chính là người nổi nghiệp của chủ nghĩa xã hội! Đương nhiên chỉ tin vào chủ nghĩa duy vật!

Tiêu Bình Dương còn nói: “Thật sao? Vậy ngài có cảm thấy rất nhiều chuyện đều phải dựa vào sự lựa chọn của bản thân mình, chứ không phải ngồi yên đó mà chờ chết?”

Tiêu dư An cảm thấy đằng sau vấn đề này có cái bẫy nào đó giăng sẵn, chờ hấn nhảy vào, nghĩ lại, hấn vẫn đáp: “Đúng thế.”

“Ừm.” – Tiêu Bình Dương giả bộ hững hờ nói: “Ta hi vọng sau này có một ngày, Vĩnh Ninh có thể tự mình lựa chọn một số chuyện, chứ không phải là do người khác tới thay nàng quyết định.”

Ngươi vì cái khí gì mà ba câu cũng không chịu rời nữa chính hả!

Đề tài này vừa mở ra, Tiêu dư An đột nhiên có chút bưng bít.

Bởi vì hấn nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Vĩnh Ninh công chúa trong nguyên tác.

Trong truyện, kế hoạch mưu phản của Vũ Ninh vương gia bại lộ, Yến Hà Thanh cũng vì vậy mà bị liên lụy, Bắc quốc quân vương quyết định giết chết Yến Hà Thanh, đem hấn nhốt vào lao ngục, phái người hung hăng tra tấn hấn. Vĩnh Ninh công chúa không đành lòng, trợ giúp Yến Hà Thanh trốn ra khỏi cung. Cũng bởi vì Bắc quốc quân vương yêu thương Vĩnh Ninh công chúa cho nên cũng không trách phạt nàng.

Ba tháng sau, Yến Hà Thanh dẫn quân công phá Bắc quốc.

Ngay tại thời điểm Yến Hà Thanh bắt được Bắc quốc quân vương trước cửa tẩm cung, đồng thời phát tiết cừu hận đem quân vương thiếu niên xẻo đến chết, Vĩnh Ninh công chúa cũng ngay tại Vĩnh Ninh cung, dùng ba thước lụa trắng cột lên xà nhà, treo cổ tự tử, bỏ mình.

Vĩnh Ninh công chúa không hề lưu lại một lời với Yến Hà Thanh, chỉ lưu lại hai chữ hổ thẹn với Bắc quốc.

Cho dù đến chết, Vĩnh Ninh công chúa cũng không hề tỏ rõ tâm ý của nàng với Yến Hà Thanh, không ai biết, tại thời khắc cuối cùng của sinh mệnh mình, nàng đối với Yến Hà Thanh đến tột cùng là yêu hay hận, hoặc là, cả hai đều có, hoặc là, cả hai đều không.

Nàng lưu lại cho Yến Hà Thanh, chỉ là một cỗ thi thể lạnh băng cùng với cả đời thống khổ hồi hận.

Thế nhưng, nếu như được lựa chọn một lần nữa, Yến Hà Thanh sẽ không công phá Bắc quốc sao?

Tiêu dư An cảm thấy sẽ không, bởi vì Yến Hà Thanh còn có trách nhiệm phải gánh vác, không chỉ có cừu hận, còn có cả ngàn ngàn vạn vạn sinh mệnh của binh sĩ nằm trong tay hắn.

Nói rằng không thể tin vào số mệnh, nói rằng phải tự mình lựa chọn, thế nhưng vì sao trong quyển sách này, khắp nơi đều dùng máu tươi để viết nên hai chữ số mệnh như vậy?

Trên phố xá, Tiêu dư An kinh ngạc giương mắt nhìn lên, hẩn nhìn thấy có hài đồng đang vui đùa âm ỉ, có tiểu thương lớn tiếng rao hàng, có ánh đèn ánh đuốc rực rỡ chói mắt, người qua đường xì xào bàn luận, hết thảy, đột nhiên lại cảm thấy không hề chân thực.

“Quân thượng? Bắc quốc quân thượng?” – Tiêu Bình Dương gọi mấy tiếng, đem Tiêu dư An gọi về hiện thực.

“A...” – Tiêu dư An không được tự nhiên sờ sờ mặt: “Thất thần chút, được rồi, chúng ta đến bờ sông đi.”

Con sông bao quanh thành, những cô nương công tử nói cười vui vẻ, hoa đăng điểm điểm chụm lại với nhau trên mặt sông, chậm chạp trôi về hướng hạ du, xán lạn như những vì sao trên bầu trời.

Hai người tìm được Yến Hà Thanh cùng với Vĩnh Ninh công chúa, Vĩnh Ninh công chúa đang ngồi xõm ở bên bờ sông cầu nguyện với hoa đăng, nhìn thấy hai người, nàng vui vẻ đứng lên, kéo Tiêu Bình Dương qua: “Bình Dương, tở mau tới đây, chúng ta cùng nhau thả.”

Tiêu dư An đi đến bên cạnh Yến Hà Thanh hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì phát sinh không?”

Yến Hà Thanh lạnh lùng trả lời: “Không có chuyện gì.”

Hả? Nè ông trời, trợ công đâu?

Ấn ấn cảm nhận được trên người Yến Hà Thanh phát ra không vui, Tiêu dư An kỳ quái hỏi: “Người sao thế?”

Yến Hà Thanh thu lại nỗi lòng, lắc đầu.

Vĩnh Ninh công chúa cùng Tiêu Bình Dương thả hoa đăng xong, nhắc váy nhảy mấy bước nhỏ qua bên này, cười với Tiêu dư An nói: “Ca ca, chúng ta thả xong hoa đăng rồi, chuẩn bị về cung đây.”

Tiêu dư An nói: “Hửm? Vẫn còn sớm, cùng nhau...”

“Không cần đâu, ngài cùng thị vệ của ngài dạo chơi tiếp đi, hai cũng tự quay về.” – Vĩnh Ninh công chúa không cho Tiêu dư An cơ hội trả lời, trong mắt nàng toàn là ý cười, thân thiết nắm lấy tay Tiêu Bình Dương, kéo Tiêu Bình Dương tiến vào trong dòng người, chỉ chốc lát đã biến mất trong biển người mênh mông.

“Chờ một chút...” – Tiêu dư An đưa tay, bất đắc dĩ nói: “Bên đó không phải là hướng về hoàng cung đâu...”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 56

Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh sóng vai đi dạo, chậm rãi đi tới cái bàn đá xanh đặt ven bờ sông ngoài thành, bên đường sông ánh đèn điểm điểm, ngày tốt cảnh đẹp, Tiêu Dư An hỏi Yến Hà Thanh: “Người muốn đi thả hoa đăng không?”

“Không cần.”

“Vậy chúng ta đi dạo thêm chút?”

“Ừm.”

Tiêu Dư An dừng bước, nhìn Yến Hà Thanh, nghi hoặc hỏi: “Người đang tức giận? Đã xảy ra chuyện gì?”

Không nghĩ tới tâm tư của mình lại bị Tiêu Dư An nhìn thấu, Yến Hà Thanh che giấu biểu cảm, nhẹ giọng trả lời: “Không có chuyện gì, bên kia có gánh hát đang hát hí khúc, người còn không mau qua xem?”

“Đi đi đi.”

Dùng vải đỏ cùng với tấm ván gỗ tùy ý dựng thành sân khấu, nam đàn chính xắn tay áo đang xướng khúc “Hào cảnh diễm dương thiên”*. Bên dưới sân khấu đặt mấy cái bàn thấp, quần chúng vây xem, tiếng trống thùng thùng, tiếng vỗ tay không ngớt.

(*Hào cảnh diễm dương thiên: trích trong vở “Mẫu đơn đình” của Thang Hiên Tổ, ai muốn nghe thì vào)

Lúc hai người đang nghe khúc, đột nhiên Yến Hà Thanh mở miệng hỏi: “Người thích công chúa Tây Thục quốc kia à?”

“A???” – Tiêu Dư An đang vừa cắn hạt dưa vừa nghe hát, không ngờ Yến Hà Thanh lại bất chợt hỏi một câu như vậy, bị dọa đến mức rơi cả hạt dưa trong tay, chờ lấy lại tinh thần, Tiêu Dư An mới phản ứng lại.

Mẹ nó, thì ra vừa rồi Yến Hà Thanh tức giận là bởi vì chính mình quá thân cận với Tiêu Bình Dương cho nên mới ngoài nghi hai người bọn họ!!! Yến Hà Thanh ơi là Yến Hà Thanh, người đây là ăn trong bát nhìn trong nôi đấy! Quá đáng quá rồi nhá.

Vớ lại, lão bà của người sao ta dám động chứ!! Ai chả biết trong văn ngựa giống tuyệt đối không thể động vào lão bà của nam chính!!! Nhìn một chút còn không được nữa mà!

“Khụ.” – Tiêu Dư An vỗ vỗ tay phải vụn hạt dưa trên tay, suy nghĩ nửa ngày, trả lời: “Không thích, ai nói với người là ta thích cô nương.”

Quả nhiên, loại thời điểm này, phải dựa vào tính hướng mới thoát khỏi hiểm nghi mà!

Hai mắt Yến Hà Thanh híp lại: “Người đã nói không có ham thích đoạn tụ.”

“A? Ta có nói hả? Nói lúc nào? À, hình như là đã từng nói.” – Tiêu Dư An giả ngốc: “Đó là trước kia thôi, con người ấy mà, dù sao cũng sẽ thay đổi, ta phát hiện gần đây ta đối với nam tử tương đối có hứng thú, người nhìn thử nam chính trên đài kia đi, ta thấy rất thích đó.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ không khí bốn phía đột nhiên có chút thấp, hần cần thận nhìn sắc mặt Yến Hà Thanh, không nhìn được mà hò hét trong lòng: Đã giải thích như vậy rồi mà người còn không hài lòng! Người muốn ta phải thế nào! Muốn thế nào đây hả!

Trời đã về đêm, khúc cũng đã tan, phố xá dần dần không còn náo nhiệt, bắt đầu trở nên quạnh quẽ.

Hứng thú của Tiêu Dư An chưa hết, ước lượng số hoàng kim chưa tiêu hết mà Vũ Ninh vương gia đưa cho trong ngực, lôi kéo Yến Hà Thanh đi đến quán rượu nổi danh nhất trong thành mua mấy vò rượu ngon làm say lòng người mang về trong cung.

Trong hoàng cung, hai người đi đến tầng thứ sáu của Ngọc Hoa lâu, dựa vào lan can nhìn về phía xa, trăng sáng thanh minh, tấm các lầu cao, giang sơn vô hạn phong quang tươi đẹp.

“Đến, hôm nay có rượu hôm nay say.” – Tiêu Dư An cười, mở ra lớp phong kín trên vò rượu, hương thơm thuần phả vào mặt.

Tâm tình Yến Hà Thanh tựa hồ khá tốt, nhận lấy vò rượu đối ẩm với Tiêu Dư An.

Vào thời khắc rượu vào nóng tai, Tiêu Dư An hơi say, hần chống đầu, xuyên qua mái cong nơi cung điện nhìn về nơi xa, trời sao thưa thớt, cười nhẹ nói: “Ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày sẽ thân cận với người như thế này.”

Yến Hà Thanh nhìn Tiêu Dư An, trả lời: “Ta cũng vậy.”

Tiêu Dư An lại uống nửa vò, cả người lung lay đứng lên, hít vào một hơi nói: “Ta đột nhiên muốn hát quá.”

“Hát cái gì?”

“Tình ca.” – Tiêu Dư An hăng giọng, đỡ lấy lan can, bắt đầu gào: “Hỡi chàng trai, người thật dũng mãnh, cười tuấn mã phi như bay tựa cơn gió mạnh, vùng đất quê hương bao la rộng lớn thỏa sức lang bạt!”*

(*Ai nhận ra đây là bài gì không =)) Chính là “Sáo mã can” của Ô Lan Thác Á đó, ai chưa nghe thì vào, vừa nhìn thấy lời bài này cái nhận ra luôn, một thời ngồi học gào bài này mà.)

“Sặc...” – Yến Hà Thanh bị sặc rượu, ho nửa ngày.

Tiêu Dư An nhìn nhìn Yến Hà Thanh cười, buông thả phóng túng mà cười, ấm áp vô tư, hăng hăng người, bước chân bất ổn, lão đảo một cái, bị Yến Hà Thanh ổn ổn định định đỡ lấy eo. Tiêu Dư An dựa vào cánh tay Yến Hà Thanh, ngửa nằm nửa ngồi dưới đất: “Cái này, thực sự là tình ca đó, người đừng có không tin, thực sự chính là tình ca, người có tin không vậy?!”

Yến Hà Thanh bất đắc dĩ nói: “Ta tin, người say rồi.”

“Ừm, ta say rồi.” – Tiêu Dư An cười nói: “Bởi vì người biến thành hai người, trước mặt ta có hai người lận.”

Nói xong, Tiêu Dư An ôm nửa vò rượu ngon lên, cụng vào vò rượu trong tay Yến Hà Thanh rồi ngửa đầu đổ vào miệng, uống xong, Tiêu Dư An buông vò rượu đã trống không xuống, cười hỏi: “Người có nghĩ đến sau này không?”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng nhíu mày: “Sau này?”

“Đúng, sau này.” – Tiêu Dư An dựa vào một bên lan can, lấy khủy tay vòng qua đầu gối, nụ cười trong sáng: “Ta muốn tìm một thôn trang bình yên, mua chút đất, chút ruộng, mở tửu quán hoặc làm kinh thương. Mặc dù tư bản chủ nghĩa mục nát, nhưng mà có tiền thì vẫn tốt hơn, lại kết giao với

mấy người bạn có học thức. Không có người lừa ta gạt, không cần phải sợ trên cổ kẻ gươm, cả đời này tiêu dao khoái hoạt.”

Yến Hà Thanh cúi người nhìn Tiêu Dư An, hẩn trầm mặc hồi lâu, tựa như đang chờ những điều sau đó nữa, nhưng mãi vẫn không đợi được, đành phải mở miệng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tiêu Dư An nhìn lại hẩn, cảm thấy trước mắt đã hoàn toàn mơ hồ, chẳng có chút sốt ruột nào: “Sau đó cái gì?”

Thật sâu trong đôi mắt Yến Hà Thanh là gió nổi mây vần, thanh âm cực nhẹ: “Ta ở chỗ nào? Có... có thể có ta không?”

“Người ở... Người ở...” – Tiêu Dư An vịn lan can muốn đứng lên, lại càng chênh choáng hơn, mồm miệng không rõ, không nói nổi một câu rõ ràng, nhưng trong đầu hẩn lại có một thanh âm, tuy nhỏ nhưng rõ ràng nói rằng.

Người ở trên triều can gián văn võ bá quan, người sẽ huy kiếm nhất thống thiên hạ, ngủ trong ôn hương diễm trướng, người và ta mỗi người một nơi, nhất biệt lưỡng khoan, tự vui riêng phần mình.

Đúng vậy, Tiêu Dư An hiểu rõ, cho dù hẩn hiện tại là quân vương Bắc quốc thì vẫn luôn hi vọng Yến Hà Thanh có thể quân lâm thiên hạ.

“Người, người chắc là, phải, phải công ta về...” – Còn chưa nói xong câu cả người Tiêu Dư An đã ngã về sau, lưng dựa vào lan can, lưng la lưng lay, nửa người đã ngã ra bên ngoài.

Đôi mắt Yến Hà Thanh co rụt lại, bước nhanh tới, đưa tay vòng lấy Tiêu Dư An kéo về hướng của mình. Tiêu Dư An theo quán tính ngã vào trong ngực Yến Hà Thanh, hai người ôm lấy nhau lảo đảo mấy bước, đá ngã mấy vò rượu bên chân, liệt tửu đổ ra, một cỗ hương thuần bốc lên làm say lòng người.

Yến Hà Thanh bị dọa đến tâm như nổi trống, Tiêu Dư An lại cười hai tiếng, bày ra bộ dáng thoải mái. Yến Hà Thanh nhìn vào đôi mắt vì say rượu mà giống như bị sương mù che phủ kia, tựa như nghe thấy hồng trần ghé vào tai hẳn thì thầm hai chữ “động tình”.

Đêm dài, gió đêm phất tay áo, trên mái hiên ban công thắp một ngọn đèn đỏ, Yến Hà Thanh ôm sát lấy eo Tiêu Dư An, đột nhiên cúi người hôn lên môi của hắn, hương rượu vấn vít, quên mất phần hoa nơi thế gian.

Tiêu Dư An bị hôn đến không thể thở nổi, gắng sức mở to mắt, chỉ cảm thấy có bóng người hoảng hốt, dưới chân lơ lửng, tựa mộng lại không phải mộng, như rơi trên đám mây. Hắn nắm lấy vạt áo của Yến Hà Thanh, lôi kéo mấy lần, từ trong ngực Yến Hà Thanh rơi ra một cái hộp nhỏ.

Trong lòng Yến Hà Thanh theo đó cả kinh, bối rối cúi người nhặt lên, quay đầu thì phát hiện Tiêu Dư An vẫn đang dựa vào lan can, vì say mà ngủ mất.

Hộp nhỏ rơi xuống đất bị mở ra, từ bên trong lăn ra một quyển lụa dài khoảng hai tấc, Yến Hà Thanh nhặt lên, quét nhẹ qua, ánh mắt đột nhiên phát lạnh.

Phía trên tấm vải lụa, chỉ có một câu: Tính từ mùng ba tháng ba, ở dịch trạm cách phía tây hoàng thành trăm dặm, đợi bảy ngày, lấy vải lụa làm tín vật.

Ngày hôm nay, là mùng ba tháng hai.

Động tác của Yến Hà Thanh cực chậm, xếp vải lụa lại, để lại trong hộp giấu vào ngực, sau đó cũng Tiêu Dư An, từng bước một, chậm rãi đi về hướng tấm cung, trầm mặc không nói gì, ngón ngang suy nghĩ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 57

Buổi trưa ngày hôm sau, Tiêu Dư An ôm cái đầu đau do uống say ngất người.

Tối hôm qua trong đầu hẳn cứ lặp đi lặp lại hồi chàng trai người thật dũng mãnh, sau đó mơ thấy một đại hán Mông Cổ lưng hùm vai gấu dùng thanh âm nũng nịu nói với hẳn: “Tổng tài tài, ta có phải là hán tử thuần ngựa đờn thuần nhất thiện lương nhất đáng yêu nhất mà người từng gặp qua hay không?”

Tiêu Dư An bị dọa đến mức xoay người chạy chối chết, sau đó đụng vào lồng ngực của một người, hẳn ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Yến Hà Thanh, sau đó cái mộng cảnh còn đáng sợ hơn đại hán Mông Cổ tới.

Yến Hà Thanh vậy mà, mẹ nó, hôn hẳn!!! Còn hôn đến thâm tình không rời, hôn đến mức hẳn hoài nghi đó chính là tình yêu!!!

Sau khi hôn xong, Yến Hà Thanh yên lặng nhìn hẳn, mở miệng hát: “Đó là con đường thần kỳ dẫn đến thiên đàng ai ai.”*

(*Câu này trong bài “Thiên lộ”. Cô Hàn Hồng hát nghe hay lắm, các chế vònày nghe nghe.)

Cái này, mẹ nó chứ, là cái gì với cái gì hả!!!

Uống rượu say rồi xuất hiện ảo giác thật sự là mẹ nó quá đáng sợ!

Tiêu Dư An còn đang xoa đầu, Hồng Tụ đã đẩy cửa vào, thấy Tiêu Dư An tỉnh lại, vội vàng bưng canh giải rượu và khăn nóng tới.

Canh nóng xuống bụng, Tiêu Dư An thoáng hồi sức, hỏi: “Hôm qua sao ta về được?”

Hồng Tụ che miệng khẽ cười ấm áp: “Hồi hoàng thượng, là Yến thị vệ đưa ngài trở về, công tâm kế này của hoàng thượng, quả thật là rất thành công.”

Tiêu Dư An nhếch nhếch khóe miệng: “Hắn có uống say không? Nếu uống say thì người đưa chút canh giải rượu cho hắn.”

“Đêm qua Yến thị vệ thần trí thanh tỉnh, ngược lại là hoàng thượng, say đến bất tỉnh nhân sự, thực sự là khiến nô tỳ giật mình.” – Hồng Tụ trả lời: “Hoàng thượng, nô tỳ mở cửa sổ cho thông gió nhé?”

“Ừm, mở ra đi.”

Hồng Tụ đi đến trước cửa sổ, mở cửa ra, gió xuân mang theo ánh sáng ấm áp ngập tràn sức sống tiến vào phòng, Hồng Tụ quay đầu về phía Tiêu Dư An cười: “Hoàng thượng, cây lê ở góc sân bên kia nở hoa rồi.”

“Hoa lê?” – Tiêu Dư An vốn định nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt lại không khỏi rơi vào cây trâm màu son cài ở búi tóc trên đầu Hồng Tụ, chính là cây trâm trước đó hắn tặng cho nàng.

Hồng Tụ cười đáp: “Vâng, trắng như tuyết ấy, thật xinh đẹp, xem ra trời sắp ấm lên rồi.”

Mùa xuân, ấm áp, thuận hòa vui vẻ, ly biệt cũng sắp tới.

Nhóm sứ thần Tây Thục ở lại Bắc quốc gần nửa tháng, sau khi xuân về tuyết tan thì chuẩn bị rời đi.

Tiêu Dư An lấy thái độ ngoại giao hữu hảo, đưa Tiêu Bình Dương cùng một đoàn sứ giả ra khỏi cung thành.

Tiêu Bình Dương cười tuấn mã, tư thế hiên ngang, nàng nói với Tiêu Dư An: “Bắc quốc quân thượng, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Tiêu Dư An cười nói: “Nhất định.”

Tiêu Bình Dương đột nhiên cong môi khẽ cười: “Bắc quốc quân thượng, thiên hạ lớn như vậy, ta và ngươi cùng chung một nhà.”

Ôi định mệnh!

Tiêu Bình Dương cười kìa!?

Trước đó từng nói rồi, thiết diện nương tử chưa từng cười đâu. Giờ đột nhiên cười là có ý gì?

Còn có, cái gì gọi là cùng chung một nhà, ngươi xem qua kịch bàn rồi hả? Biết Yến Hà Thanh muốn thống nhất thiên hạ luôn rồi hả?

Trong lúc Tiêu Dư An còn đang khiếp sợ, Tiêu Bình Dương đã cáo từ, móng ngựa cộp cộp, từng tiếng truyền vào cung thành, không biết đã tiến vào trong lòng ai.

Mùa xuân, bách thảo nảy mầm, trăm bệnh tái phát.

Vĩnh Ninh công chúa ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, mệt mỏi nằm ở trên giường, mấy ngày cũng không dậy nổi.

Tiêu Dư An nghe tin, vội vàng chạy đến Vĩnh Ninh cung thăm nàng. Vĩnh Ninh công chúa nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ho đến mắt mũi đỏ bừng, nhìn vô cùng đáng thương.

Tiêu Dư An hỏi thăm thái y, nghe nói không phải là bệnh nặng, lúc này mới yên lòng. Thấy Vĩnh Ninh công chúa tinh thần sa sút, mệt mỏi vô lực, Tiêu Dư An ở cạnh nàng nói chuyện một hồi lâu, đột nhiên Vĩnh Ninh công chúa lại nói: “Hoàng thượng ca ca, ta thích một người.”

Hít.

Tiêu Dư An hít vào một hơi, trong lòng thầm than: Quả nhiên lần trước nam nữ chính gặp nhau trên phố vừa thấy đã yêu! Không hổ là quan phối! Ông trời giật dây chính là nhanh vậy đó! Chuẩn xác! Mạnh mẽ!

Vĩnh Ninh công chúa cẩn thận từng li từng tí quan sát biểu cảm của Tiêu Dư An, thấy biểu tình của hắn từ kinh ngạc chuyển thành cảm khái, trong lòng không khỏi dâng lên ba phần khẩn trương, âm thầm nắm chặt góc chăn, chờ đợi câu trả lời của Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An trầm mặc một lát, nói: “...Ta hiểu, ta đều hiểu.”

Vĩnh Ninh công chúa khẩn trương hỏi: “Hoàng thượng ca ca, ngài, ngài, ngài không có ý kiến gì sao?”

Hắn nào dám có ý kiến!

Tiêu Dư An cười nói: “Không có, người phải thật vui vẻ, không cần cảm thấy áp lực, không việc gì hết.”

Trong lòng Vĩnh Ninh công chúa vui mừng không thôi, vòng tay ôm lấy eo Tiêu Dư An nũng nịu: “Tạ ơn hoàng thượng ca ca!!!”

Tiêu Dư An vỗ vỗ lưng nàng, trong lòng cảm khái khuê nữ trong nhà sắp trưởng thành rồi.

Mấy ngày kế tiếp sau đó, Yến Hà Thanh phát hiện Tiêu Dư An luôn dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn hắn, khiến hắn hoài nghi một trận,

không biết là tình cảm của mình hay là việc liên quan đến quyền trục kia bị phát hiện.

Sau đó nữa, Yến Hà Thanh phát giác, khả năng Tiêu Dư An hẳn...

Chỉ là mắt có bệnh thôi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 58

Mùa xuân, chim yến cực cực khổ khổ xây lại tổ, thế sự khó liệu.

Ngay tại thời điểm Tiêu Dư An cho rằng nguyên tác đã bị hấn hoàn toàn làm cho xáo trộn, phủ tướng quân lại truyền đến tin tức làm người ta không kịp đề phòng.

Tôn lão tướng quân bệnh nặng.

Thân thể Tôn tướng quân cũng không phải cứ vậy đột nhiên kém đi, ông nhiều năm chinh chiến, sao có thể không lưu lại một thân thương tích, chỉ có cái là chẳng ai ngờ rằng ông sẽ đột nhiên ngã xuống ở giờ phút này.

Lúc Tiêu Dư An chạy tới phủ tướng quân thăm hỏi, Tôn tướng quân đã ở thời khắc sắp hấp hối. Ông kéo lấy Tiêu Dư An, nước mắt tuôn đầy mặt: “Hoàng thượng, mặc dù trước đó ngài đã từng hồ đồ, nhưng biết sai mà sửa rất đáng quý. Thần biết hiện tại hoàng thượng tâm đặt ở bách tính, hoàng thượng, là một minh quân, đáng giá để các tướng sĩ thủ biên giới, chết vì xã tắc, nhưng Tôn ở giữa đường phải vong, không thể lâm trận, không thể hộ quốc, thật không cam lòng, không cam lòng.”

Tiêu Dư An như nghẹn ở cổ họng, hồi lâu mới khẽ nói: “Tôn lão tướng quân, ngài vất vả rồi.”

Bởi vì Tôn lão tướng quân còn phải nghỉ ngơi, Tiêu Dư An không dám ở lại quá lâu, căn dặn vài câu liền rời đi.

Từ phủ tướng quân đi ra, Tiêu Dư An gặp được một người.

Là nam hai Lý Vô Định.

Vẻ mặt hẳn cực kỳ bi ai đau thương, xem ra cũng biết chuyện Tôn lão tướng quân bệnh nặng, nhìn thấy Tiêu Dư An, Lý Vô Định quỳ một chân xuống hành lễ: “Vi thần khấu khiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” – Tiêu Dư An nhìn Lý Vô Định, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tôn lão tướng quân bây giờ không có cách nào mang binh, việc này đồng nghĩa với việc phải chuyển giao binh quyền, về tình về lý, Tiêu Dư An đều nên đem vị trí đại tướng quân này giao cho Lý Vô Định. Thế nhưng, cứ nghĩ đến chuyện ngày sau Lý Vô Định sẽ phản quốc, Tiêu Dư An lại có chút do dự.

“Người cùng Tạ Thuần Quy đạo này thế nào?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Hồi hoàng thượng, Tạ gia tiểu tử rất có năng lực, vi thần cho rằng ngày sau tất có thành tích.” – Lý Vô Định trả lời.

Hai người này, một người đi trên con đường phản quốc, một người lại lấy thân hộ quốc, bây giờ lại còn hỗ trợ thường thức lẫn nhau?

Cho dù Tiêu Dư An đã biết hết kịch bản nguyên tác, vẫn luôn cảm thấy vận mệnh sau này của hai người rất khó mà đoán được.

Tiêu Dư An gật gật đầu, đang muốn quay người rời đi, Lý Vô Định đột nhiên gọi hắn lại: “Hoàng thượng.”

“Hừm?” – Tiêu Dư An nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

Đôi mắt Lý Vô Định đen nhánh, hơi chút do dự, cuối cùng vẫn mở miệng: “Hoàng thượng, tâm phòng người không thể không có, cho dù là

người thân cận nhất, hoặc là... thần tử huynh đệ.”

Tiêu Dư An không nói một lời, nhìn hẩn chăm chăm, giữa hai người trầm mặc mấy giây, Tiêu Dư An thẳng thắn hỏi: “Nói rõ một chút.”

Lý Vô Định đáp: “Hoàng thượng, không có chứng cứ xác thực, thần cũng không dám vọng nghị.”

Nói lấp lửng câu người ta như vậy, vô vị.

Tiêu Dư An gật gật đầu, quay người rời đi.

Hàng năm cứ vào đầu xuân, quân doanh Bắc quốc đều sẽ có trận luận võ, điều này mang ý nghĩa vứt bỏ cái cũ nghênh đón mùa xuân, thứ hai là để kiểm tra thành quả rèn luyện trong một năm của binh lính.

Quy củ này chính là do Tôn lão tướng quân đặt ra, mặc dù giờ đây ông bệnh nặng, không có cách nào mang binh, nhưng quy củ vẫn diễn ra như cũ.

Lúc này, mấy tiến binh sĩ đang dựng lôi đài. Lôi đài mặc dù chỉ dựng đơn sơ, nhưng quan trọng là phải rắn chắc.

Cơ mà dựng một hồi, các binh sĩ đều có chút sụp đổ.

Bởi vì Tiêu Dư An ở bên cạnh bọn họ gõ nhịp.

Bọn họ đóng một cái lên cột, Tiêu Dư An gõ một nhịp, cho nên lúc bọn họ gõ sẽ luôn có cảm giác gõ ra thành tiết tấu.

Gõ ra có cảm giác tiết tấu thì cũng thôi đi!

Tiêu Dư An lại còn theo cái nhịp đó mà hát: “Kìa hai con hổ, kìa hai con hổ*, này, bên kia gõ nhanh rồi, chậm lại một chút, nhịp bốn bốn có hiểu không? Nhịp bốn bốn đó.”

(*Đây là bài “Hai con hổ” nhé, giai điệu của nó y hệt như bài, kìa con bướm vàng kìa con bướm vàng của mình ấy. Ai muốn nghe thì vào mà nghe.)

Binh sĩ cầm búa có chút sụp đổ.

Hắn không hiểu! Hắn thực sự không hiểu!!

Một binh lính khác bên cạnh trấn an vỗ vỗ hắn.

Huynh đệ, tinh táo chút, đây là hoàng thượng, không thể nện được đâu.

Cũng may chỉ qua một hồi, Lý Vô Định đã kịp thời xuất hiện, giải cứu một đám hán tử cao lớn thô kệch cầu thả bị ép tiếp nhận khóa học âm nhạc.

“Hoàng thượng?” – Lý Vô Định kinh ngạc ôm quyền hành lễ: “Ngài sao lại tới đây?”

Tiêu Dư An cười yếu ớt: “Không có gì, đến xem chút thôi.”

Lời này mặc dù không phải là giả, nhưng cũng không phải hoàn toàn là thật, hiện tại Tôn lão tướng quân bệnh nặng, vị trí đại tướng quân còn đang bỏ trống, Tiêu Dư An rất xoắn xuýt không biết có nên giao nó cho Lý Vô Định hay không, vì thế dứt khoát chạy tới xem một chút.

Lý Vô Định hơi kinh ngạc nhìn một thân bạch sắc cầm y đơn giản lưu loát gọn gàng của Tiêu Dư An, không khỏi nghi hoặc, hoàng thượng luôn thích khoe khoang sao bây giờ lại khiêm tốn như vậy.

Càng làm cho Lý Vô Định kinh ngạc chính là, Tiêu Dư An chỉ dẫn theo duy nhất một thị vệ.

Tên thị vệ kia lặng yên không tiếng động đứng ở phía sau Tiêu Dư An, không cười không giận, khí độ lại bất phàm, giữa lông mày lạnh lùng khiến người ta căn bản không có cách nào coi nhẹ.

Lý Vô Định nói: “Hoàng thượng, bên ngoài bụi bặm, sẽ dính vào người, nên đến quân trưởng thôi.”

“Được, vừa vặn có một số chuyện muốn hỏi người.” – Tiêu Dư An gật gù, quay người muốn đi, như tới tới gì đó lại quay đầu hướng về đám binh sĩ đang còn kinh sợ mà dựng lôi đài hô: “Nhịp bốn bốn đó, mạnh yếu rồi lại mạnh yếu.”

Một binh sĩ đang cầm búa gõ suýt nữa thì đập luôn vào tay mình.

Mấy người đi vào trong quân trưởng, bên trong mấy tướng sĩ đang bàn luận về việc tử võ, thấy Lý Vô Định cùng với Tiêu Dư An đi vào, vội vội vàng vàng quỳ lạy hô to hoàng thượng.

“Đều đứng lên đi, ta có lời muốn nói riêng với Lý tướng quân, các người ra ngoài trước đi.” – Tiêu Dư An nhắc nhắc tay.

Mấy tướng sĩ vội vàng rời khỏi quân trưởng, chỉ lưu lại hai người Tiêu Dư An cùng Lý Vô Định bên trong. Editor: Tui lười tách chương ra quá nên đăng hai cái cùng lúc luôn.

À, truyện này có tiêu đề đó, nhưng mà tui thấy nếu dịch tiêu đề luôn thì giống như là nói trước nội dung chương mất rồi, nên tui không dịch, ahihi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 59

Một tướng sĩ nghi hoặc: “Không phải là trước nay hoàng thượng đều chưa từng hỏi tới chuyện trong quân doanh sao? Sao hôm nay lại đột nhiên tới?”

Một tên tướng sĩ mặt nhọn mắt nhỏ khác cười nhạo một tiếng, nói: “Đàn quá, Tôn lão tướng quân bệnh nặng, hoàng thượng nhất định là bởi vì chuyện chọn ra vị trí đại tướng quân mà tới.”

“Cái vị trí đại tướng quân này nhất định là Lý tướng quân của chúng ta rồi!” – Có người nói.

Tên tướng sĩ mặt nhọn kia sờ sờ cằm: “Ta thấy không nhất định là vậy đâu, dù sao tên thân tín kia của Vũ Ninh vương gia... Khụ...”

Tự nhận ra mình nói nhầm, tướng sĩ mặt nhọn vội ho một tiếng, ngừng câu chuyện lại.

Mấy tướng sĩ đi ra khỏi quân trường, đang muốn đi về chỗ tỵ võ, chợt thấy có một thị vệ đứng trước quân trường.

Thị vệ mặc áo đen thêu ám văn, mày kiếm mắt sáng, trong mắt tựa như chứa cả bầu trời sao rực rỡ, khiến người khác không có cách nào xem nhẹ. Một tướng sĩ dù biết đó là người của hoàng thượng cũng nhìn không được mà nhìn nhiều thêm mấy lần.

Vừa nhìn một cái, tên tướng sĩ mặt nhọn kia đột nhiên dừng chân lại, nhìn chăm chăm Yến Hà Thanh, một lúc sau đột nhiên mở miệng mắng: “Mẹ nó, đây không phải là...”

Nói xong, tướng sĩ mặt nhọn tiến lên một bước nắm chặt lấy vạt áo của Yến Hà Thanh, trong miệng phát ra thanh âm quái dị: “Ồ ồ ồ, đây không phải là Yến Hà Thanh sao?”

Người bên ngoài đều sửng sờ, liền vội vàng tiến lên cản: “Nhiếp Nhị, người làm gì đó, đây chính là người của hoàng thượng.”

“Cái cứt ấy, người của hoàng thượng cái gì, hẳn là người Nam Yến quốc.” – Nhiếp Nhị cười lạnh.

“Cái gì... Nam Yến quốc?” – Người bốn phía kinh ngạc.

Đột nhiên bị làm khó dễ, Yến Hà Thanh cũng sửng sốt một lát, khi nhìn rõ mặt của Nhiếp Nhị thì sắc mặt Yến Hà Thanh đột nhiên biến đổi.

“Ô? Yến hoàng tử còn nhớ ta sao?” – Nhiếp Nhị ngoài cười nhưng trong không cười: “Xem ra trên đường ta áp tải Yến hoàng tử tới Bắc quốc, vẫn còn lưu lại chút ấn tượng với Yến hoàng tử. Ối chà, trên đường đánh gãy một tay của ngươi, hiện tại xem ra, đúng là đã khỏi hẳn rồi nhỉ?”

Nói xong, Nhiếp Nhị lại đưa tay muốn đụng vào vai phải của Yến Hà Thanh, Yến Hà Thanh lãnh nghiêm mặt lại, đột nhiên lại bị Nhiếp Nhị đá cho một đá vào đầu gối, ngã xuống đất. Nhiếp Nhị giẫm lên Yến Hà Thanh đang ngã trên đất, ngoan lệ cười nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết ở trong lao rồi chứ, không ngờ tới ngươi vậy mà lại làm con chó cho hoàng thượng, lợi hại lợi hại.”

Kỳ thật, nếu nói phải đánh, Yến Hà Thanh không có khả năng đánh không lại Nhiếp Nhị, nhưng mà hẳn không thể động thủ, đây là quân doanh

Bắc quốc, nếu hãn động đến tướng sĩ Bắc quốc, nhất định sẽ khiến Tiêu dư An khó xử.

“Được rồi, Nhiếp Nhị, như thế là được rồi, đợi lát nữa hoàng thượng biết, người hãn phải ăn quả đắng đó.” – Có người tiến lên lôi kéo khuyên.

“Hoàng thượng? Chẳng lẽ hoàng thượng sẽ cảm thấy tù binh địch quốc còn quan trọng hơn những chiến sĩ đã vì hãn dẫm máu chinh chiến sao?” – Nhiếp Nhị khinh thường, nửa ngồi xuống, đem đầu Yến Hà Thanh ấn xuống đất, trong mắt lộ ra hung quang: “Yến Hà Thanh, cho dù người muốn làm con chó của hoàng thượng, thì người thực chất vẫn là đồ thấp hèn bại hoại của Nam Yến quốc, Bắc quốc không chào đón loại chó như người, biết không?”

Giữa điện quang hỏa thạch, Yến Hà Thanh đột nhiên đưa tay bóp lấy cổ Nhiếp Nhị, làm bộ muốn xoay, lại đột nhiên thu lực, hành động của hãn lưu loát cấp tốc, cơ hồ khiến tất cả tướng sĩ ở đây đều bị kinh hãi.

Nhiếp Nhị căn bản không kịp phản ứng, yết hầu đã rơi vào tay người khác, nhưng mà đau đớn như dự kiệu không ập tới, Yến Hà Thanh đã yên lặng thu tay về.

Nhiếp Nhị từ trong kinh hãi lấy lại tinh thần, đột nhiên cười to: “Không dám ra tay? Đúng rồi, người không dám ra tay là phải, nơi này chính là Bắc quốc, người thử đụng đến ta một chút xem, người đánh ta xem? Yến Hà Thanh, ta nói cho người biết, người không dám động thủ, nhưng ta thì dám.”

Nói xong, Nhiếp Nhị giơ quả dấm lên hướng về phía gò má của Yến Hà Thanh mà vung tới, nhưng chỉ một giây sau, động tác của hãn đã bị người ngăn lại.

Tạ Thuần Quy vững vàng ngăn lại nắm dấm của Nhiếp Nhị, lông mày nhíu chặt: “Nhiếp Nhị đại ca, người đang làm gì đó? Quân doanh có quy

định, không được đánh nhau.”

Nhiếp Nhị thấy là Tạ Thuần Quy, cũng không giận, đáp: “Tạ tiểu nhi, cái này không thể gọi là đánh nhau.”

“Cái này không gọi là đánh nhau thì gọi là gì?” – Đột nhiên một thanh âm uy nghiêm truyền đến, Lý Vô Định giận không kiềm được nhìn Nhiếp Nhị.

Nhiếp Nhị tự biết đuối lý, buông Yến Hà Thanh ra, bĩu môi đứng lên.

“Nhiếp Nhị! Người muốn ăn quân côn có phải không?” – Lý Vô Định nhìn chăm chăm hẳn, trợn mắt nghiêng răng, trầm giọng chất vấn.

“Lý tướng quân bớt giận.” – Có người tiến lên cầu tình cho Nhiếp Nhị: “Người này là người Nam Yến quốc, mà ca ca của Nhiếp Nhị lại chết thảm trong tay của binh lính Nam Yến quốc, cho nên Nhiếp Nhị hẳn... Lý tướng quân... chuyện này...”

“Được rồi, sau khi luận võ kết thúc, tự mình đi lãnh mười quân côn.” – Lý Vô Định nghiêm nghị nói xong, quay người đi trở về quân trưởng.

Biết Lý Vô Định từ trước đến nay thường phạt phân minh, đám người cũng không dám nói gì nữa, thừa dạ xong thì tự mình rời đi.

Nhiếp Nhị đối Yến Hà Thanh nhổ một bãi nước miếng, quay người khoác vai Tạ Thuần Quy: “Hừ, há giận, mười quân côn này cũng không lỗi, đi, Tạ gia tiểu nhi, trước khi bắt đầu tranh tài, để ca ca dạy người mấy chiêu.”

Có người cười hẳn: “Đẹp đi, dựa vào người ấy hả? Tạ Thuần Quy so với người còn đánh được nhiều hơn.”

Nhiếp Nhị buông Tạ Thuần Quy ra, xô đẩy người kia: “Mau mau rút, nói nhảm ít thôi.”

Tạ Thuần Quy quay lại nhìn thân ảnh vẫn còn nằm trên đất của Yến Hà Thanh, thấy hăn cúi đầu nhìn không rõ biểu lộ, cũng không để ở trong lòng, cùng một đám người cười đùa rời đi.

Khi đám người đã đi khỏi, Yến Hà Thanh chậm rãi đứng dậy, hăn cầm chặt lấy chuôi kiếm bên hông, rõ ràng chuôi kiếm kia khiến lòng bàn tay hăn hăn đỏ lên, nhưng Yến Hà Thanh lại chẳng có chút cảm giác nào. Hăn đứng dậy, lưng thẳng tắp, chậm rãi chỉnh lý lại bản thân, vổ vổ bụi đất trên người, ngẩng đầu, đôi mắt hơi lạnh, tựa như không hề có cảm xúc. Yến Hà Thanh cứ như vậy mà nhìn quân doanh Bắc quốc, giống như nhìn một vật chết, bình tĩnh mà lạnh nhạt.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 60

Lý Vô Định lại lần nữa quay về quân trưởng, Tiêu dư An đang ngồi xếp bằng trên thảm lông cừu nhìn hẳn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tướng sĩ ầu đả, đã xử trí.” – Lý Vô Định trả lời.

Tiêu dư An gật gật đầu: ” Đúng rồi, tướng quân thùng cớm đâu?”

“Hoàng thượng, ngài là hỏi Phạm Thống sao?”

“Đúng đúng đúng, thùng cớm*.”

(*Cho những ai thắc mắc: Phạm Thống và thùng cớm trong tiếng Trung đọc pinyin giống nhau, đều là [fàntǒng].)

Thân tín của Vũ Ninh vương gia, là người thứ hai ứng tuyển cho vị trí đại tướng quân.

Lý Vô Định trả lời: “Phạm tướng quân ngày thường không thường đến quân doanh.”

Tiêu dư An bắt đắ dĩ, một tay chống đầu, cái này chính là nguyên nhân khiến hẳn xoắn xuýt: Nếu là dựa theo nguyên tác mà đi, đem vị trí đại tướng quân giao cho Phạm Thống, vậy thì tướng sĩ của Bắc quốc sẽ càng trở nên chán nản, không còn chút đấu khí nào.

Nhưng nếu giao cho Lý Vô Định, đến khi Lý Vô Định làm phản, Bắc quốc sẽ giống như cá trong chậu chim trong lồng ba ba trong hũ, mặc cho thiết kỵ của Nam Yến quốc chà đạp.

Thấy Tiêu dư An không nói lời nào, Lý Vô Định vẫn ngồi thẳng, hai tay đặt trên gối, kiên nhẫn chờ đợi.

Bỗng nhiên, ngoài trường truyền đến một trận tiếng hoan hô lớn, suy nghĩ của Tiêu dư An bất chợt bị đánh gãy, ngẩng đầu lên hỏi: “Gì vậy?”

Lý Vô Định đáp: “Hắn là có người luận võ.”

“Bắt đầu rồi sao?” – Tiêu dư An đứng lên: “Vậ trước cứ đi xem chút đi.”

Hai người đi ra khỏi quân trường, hướng vị trí tỷ võ đi đến, Yến Hà Thanh vốn đang đứng canh trước quân trường cũng cặp mắt đuổi theo.

Ba người đi đến nơi tỷ võ, đi một hồi, đột nhiên Tiêu dư An dừng lại, xoay người, kéo bàn tay của Yến Hà Thanh qua nhìn, đưa tay vỗ vỗ hạt cát trên tóc mai hắn, sau đó hỏi: “Là ai động tới người?”

Yến Hà Thanh: “Không có ai cả.”

Lý Vô Định: “Nhiếp Nhị.”

Cùng đồng thanh, đáp án lại khác nhau.

Tiêu dư An nhìn Yến Hà Thanh, lại nhìn Lý Vô Định, sau đó gật đầu với Lý Vô Định: “Người nói.”

“Vừa rồi tướng sĩ xung đột ẩu đả, là ta quản thúc không thích đáng, thỉnh hoàng thượng trách...”

Tiêu dư An cắt lời hắn: “Cái tên vừa rồi, người lặp lại lần nữa?”

Lý Vô Định không hiểu, vẫn nói: “Nhiếp Nhị.”

Nhiếp Nhị?

Hai ngón tay Tiêu dư An chống cằm, suy tư.

Cái tên này quá mức quen thuộc, nhưng mà Tiêu dư An lại không thể lập tức nghĩ ra hẳn là ai trong nguyên tác.

Bên kia lại truyền đến một trận tiếng hô cùng với tiếng vỗ tay, Tiêu dư An đề xuống rồi rằm nghi hoặc trong lòng, giương mắt nhìn lên.

Chỉ thấy cách đó không xa, Tạ Thuần Quy phi ngựa hướng về phía trước, giương cung cài tên, thần sắc chuyên chú đem cung kéo căng thành hình trăng tròn, một tiễn bắn trúng hồng tâm, quả đúng là một thiếu niên hăng hái.

Tiếng vỗ tay liên tục vang lên, Tạ Thuần Quy cũng không lộ ra vẻ mặt tự ngạo, nháy xuống khỏi lưng ngựa, chấp tay nói cảm tạ với những người đang cổ vũ nhiệt tình kia.

Có người tiến lên báo: “Lý tướng quân, thành tích cưỡi ngựa, hạng nhất thuộc về con út Tạ gia, Tạ Thuần Quy.”

Lý Vô Định khẽ cười, không hề cảm thấy bất ngờ: “Ừm, ta đã biết.”

Sau cưỡi ngựa chính là luận võ, vì số người dự thi quá nhiều cho nên phân thành hai lô đài, trong lòng Tiêu dư An tràn đầy phấn khởi, đứng ở dưới một cái lô đài xem so tài, sau khi thấy một tướng sĩ mặt nhọn mắt nhỏ thẳng lợi, dưới đài có người hô: “Được đó, có của người đó Nhiếp Nhị.”

Tiêu dư An vội vàng đem ánh mắt khóa trên người tướng sĩ kia, lại thấy tướng sĩ kia làm một cái thủ thế cực kỳ khiêu khích đối với bên dưới lô đài.

Thủ thế đó hướng tới chính là Yến Hà Thanh.

Thấy Yến Hà Thanh rời ánh mắt đi, Nhiếp Nhị lập tức cười nhạt.

Lúc này Tiêu dư An mới bất chợt nhớ ra, Nhiếp Nhị này là ai.

Ở trong nguyên tác, sau khi Nam Yến quốc bị công phá, Yến Hà Thanh bị bắt giữ áp giải đến Bắc quốc, một đường đó chính là tướng sĩ này phụ trách.

Cũng bởi vì ca ca của tướng sĩ này chết trên chiến trường, cho nên hằn cực độ ghét người của Nam Yến quốc, trên đường đi đã dùng mọi thủ đoạn để nhục nhã Yến Hà Thanh, chẳng những không cho đồ ăn hoặc là cho đồ ăn bị mốc, mà còn suýt chút nữa thì phế đi cánh tay của Yến Hà Thanh.

Tiêu dư An có ấn tượng cực sâu với một đoạn trong nguyên tác, chính là lúc tướng sĩ này đem đầu Yến Hà Thanh ấn vào trong nước bẩn, ác độc nói: “Người không phải chó sao? Sao lại không sủa? Nào, sủa hai tiếng nghe chút coi, sủa thì sẽ cho người ăn.”

Được rồi, vì để làm nền cho sự hắc hóa của Yến Hà Thanh, Tiêu dư An tỏ vẻ hiểu rõ.

Thế là, hằn một bên thì cảm khái, đây là kịch bản cần phải như vậy không còn cách nào khác, một bên thì ở khu bình luận viết ba trăm chữ mắng tác giả là đồ mẹ kế, mời nhận lấy lưỡi dao của ta, cảm ơn. Một tia khó chịu dâng lên từ đáy lòng Tiêu tổng tài, hằn không được tự nhiên siết lại ống tay áo cẩm bào, sau đó quay đầu nói với Yến Hà Thanh: “Ta cảm thấy nếu như hiện tại ta đang khoác một bộ âu phục, ngậm một miếng xì gà, thì sự bá đạo của tổng tài ta có thể mở ra một phần mới.”

Yến Hà Thanh nghe không hiểu: “Gì cơ?”

Tiêu dư An cười khẽ với hẳn, sau đó chống tay nhảy lên lô đài, chấp tay nói với Nhiếp Nhị trên lô đài: “Đến, hai chúng ta luyện một chút.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 61

Toàn trường đều ngạc nhiên! Ngày thường tướng mạo của quân vương thiếu niên mềm mại đáng yêu, thân thể cũng không cưỡi tráng, hành động như vậy quả là kinh thế hãi tục.

Nhiếp Nhị cũng trợn tròn mắt, hấn thở hỗn hển nửa ngày, do do dự dự nói: “Hoàng thượng... chuyện này... vi thần không dám. Chuyện này...”

“Đừng lo lắng, người cứ coi ta là người bình thường là được.” – Tiêu dư An bước vài bước đến gần.

Nhiếp Nhị nhìn tay chân lẻo khèo của Tiêu dư An, chỉ cảm thấy mình tùy tiện đụng một cái là có thể đem cơ thể nhỏ bé của quân vương đụng nát, đành phải thở phì phò nói: “Không phải, ta sợ ta động thủ, lỡ như làm ngài bị thương, như vậy không tốt...”

Tiêu dư An khẽ cười, đột nhiên đưa tay, kéo lấy cánh tay trái của Nhiếp Nhị đem hấn hung hăng quật xuống đất.

Toàn trường lần nữa lạng ngắt, Nhiếp Nhị bị quăng ngã trên đất cũng mờ mịt, chờ hấn lấy lại tinh thần, trên cánh tay trái đã truyền đến đau nhức, trong lòng hấn gấp lên, vội vàng tránh thoát khỏi kiềm chế của Tiêu dư An, xoay người đứng dậy.

Trên mặt Tiêu dư An cười nhạt, trong lòng lại nghĩ: Thân thể của quân vương Bắc quốc này cũng quá yếu rồi! Một cánh tay cũng xoay không nổi!

Không biết là bình thường không có việc gì cũng phải rèn luyện nhiều sao?!

Tuy rằng bị chọc tức, nhưng mà Nhiếp Nhị nào dám so chiêu với hoàng thượng, vội vàng ôm quyền nói: “Thân thủ hoàng thượng thật tốt, vi thần không sánh bằng, nhận thua nhận thua.” – Nói xong Nhiếp Nhị tranh thủ thời gian trượt xuống lôi đài, sợ rằng cười hổ lại khó cả đôi đường.

Thật không thú vị, Tiêu dư An cảm thấy vẫn chưa hết giận, lại không thể công khai lộ ra trên mặt, giấu ở trong lòng, nhảy xuống lôi đài, một đôi tay ổn ổn trọng trọng đỡ lấy hăn, hăn ngẩng đầu lên lập tức nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Yến Hà Thanh. Yến Hà Thanh nhìn hăn, trong đôi mắt tựa như có muôn vạn ánh đèn, triệu triệu vì sao ngưng lại trong đó, nói khẽ: “Cám ơn.”

Tiêu dư An đột nhiên không còn thấy khó chịu nữa.

Lôi đài bên này nhà nhà náo loạn, lôi đài bên kia lại là quyền quyền đánh vào thịt.

Tạ Thuần Quy suất chiêu toàn lực, nhưng cũng không chịu nổi quyền của Lý Vô Định.

Dưới đài lại có người nhỏ giọng thầm thì: “Sao hai người này lại đánh ác liệt như vậy?”

“Ai, người không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Lý tướng quân từng nói với Tạ gia tiểu nhi, nếu như đánh thắng ngài ấy thì có thể làm phó tướng của ngài.”

“Tạ gia tiểu nhi ưu tú như vậy, Lý tướng quân sao không nhường một chút.”

“Trước đó Lý tướng quân có nhường một lần rồi, kết quả lại khiến Tạ Thuần Quy giận dữ, sống chết không chịu thừa nhận lần thua kia, cho nên từ đó về sau Lý tướng quân vẫn luôn dùng toàn lực để so chiêu.”

“Thì ra là như vậy.”

Đang nói giữa chừng, Tạ Thuần Quy đã thua trận.

Tạ Thuần Quy nửa quỳ trên mặt đất, tay nắm thật chặt, hình như có chút không cam lòng, đầu đột nhiên bị xoa lấy, Lý Vô Định vỗ vỗ đầu cậu: “Có tiến bộ.”

Tạ Thuần Quy cắn răng nói: “Ta vẫn không thẳng được ngài.”

Khóe miệng Lý Vô Định vẽ lên một nụ cười: “Sẽ thẳng thôi.”

Tạ Thuần Quy ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực, ngữ khí kiên định: “Nhất định sẽ như vậy.”

Lý Vô Định đưa tay kéo Tạ Thuần Quy lên, hai mắt nhìn thẳng hẳn, vẫn là nụ cười sang sảng kia: “Ừm, ta chờ tới ngày đó.”

Luận võ theo ước định đó cũng chậm rãi hạ màn, ngày thứ hai, sau khi trần trọc một đêm, Tiêu dư An cuối cùng vẫn đem vị trí đại tướng quân kia giao cho Lý Vô Định.

Thứ nhất là, không muốn đi trên con đường giống như nguyên tác. Thứ hai là, mặc dù Lý Vô Định có khả năng sẽ phản quốc, nhưng hẳn là thân tín của Tôn lão tướng quân, nhất định sẽ không làm ra chuyện xấu, để binh lính ức hiếp dân chúng.

Sau khi Lý Vô Định tiếp thánh chỉ, quỳ lạy trên mặt đất, cổ họng nghẹn nửa ngày mới nói ra câu tạ hoàng thượng.

Loại đại sự công thành danh toại đến bậc này, vốn dĩ Lý Vô Định nên ở phủ đệ nhà mình thiết yến, nhưng mà hãn cố kỵ vì Tôn lão tướng quân còn đang bệnh nặng, mở tiệc mừng không thích hợp cho nên chỉ mời mấy huynh đệ từng cùng mình chinh chiến sa trường đến, nói là uống rượu trợ hứng.

Mặc dù chưa từng cùng Lý Vô Định kề vai chiến đấu, nhưng Tạ Thuần Quy vẫn được mời.

Đây cũng là lần đầu tiên Tạ Thuần Quy tham gia tiệc ăn mừng, cực kỳ coi trọng, hãn trịnh trọng thương lượng với gia mẫu gia phụ xem sẽ đưa hạ lễ gì, sau đó lên xe ngựa, mặc áo gấm hoa phục đến Lý phủ.

Tuy nói Lý tướng quân sớm đã chiến công hiển hách, uy danh truyền xa, nhưng mà phủ đệ lại khó coi đến mức suýt chút nữa khiến mã phu nghĩ rằng đã đến sai chỗ.

Không có thị vệ, không có nô bộc, trên cánh cửa gỗ sơn son có dán một bức tranh môn thần nền đỏ. Tạ Thuần Quy tiến lên gõ cửa hai tiếng, thấy cửa không khóa, cậu do dự nửa ngày mới đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một tiểu viện đơn giản, ghế đá lều gỗ, miệng giếng dây nho.

Tạ Thuần Quy vẫn còn đang sững sờ thì lại thấy có một người từ trong phòng bếp lác đác khói bếp đi ra.

Lý Vô Định tay trái cầm một con gà, tay phải cầm một con vịt, nhìn Tạ Thuần Quy một thân tơ lụa, lại nhìn thấy hạ lễ kỳ trân dị bảo trong tay cậu, lại nhìn lại một thân áo vải bố thô ráp của mình: “Ây da... cái này... cái kia... hãm con vịt làm canh uống nhé?”

Nói xong, Lý Vô Định giơ tay lên bóp cổ con vịt lông trắng, con vịt bất khuất trước vận mệnh tàn khốc, mặc người chém giết giãy dụa phản kháng hòng thoát khỏi giông cùm xiềng xích, vài sợi lông vịt dính bùn ung dung lắc lư bay xuống, rơi vào minh châu ngọc lụa trên tay Tạ Thuần Quy.

Lý Vô Định yên lặng giấu con vịt ra sau lưng mình.

“Ngài... ngài...” – Tạ Thuần Quy lắp ba lắp bắp, bị dọa đến mức nói cả kính ngữ: “Ngài tự nấu cơm sao?”

Lý Vô Định cười gật gật đầu: “Trước đó không nói rõ với người, không phải thiết yến, chỉ là các huynh đệ cùng nhau ăn bữa cơm thôi, hại người tổn công sức chuẩn bị, thất lễ rồi.”

“Là ta... Là ta không hiểu ý.” – Tạ Thuần Quy ngượng ngùng cúi đầu, vừa dứt lời, có người đã đẩy cửa vào, là một tướng sĩ khác, một đại hán râu quai nón.

Giọng nói vang dội, trung khí mười phần, vừa vào cửa đã hô: “Ồ!!! Lý Vô Định à! Ấy dà dà, hiện tại phải gọi người là Lý đại tướng quân nhé! Rượu chuẩn bị xong chưa? Úi chà! Đây là ai vậy, sao lại ăn mặc kiểu này!? A, đây không phải Tạ gia tiểu nhi sao? Ha ha ha, người tới xem mắt cô nương đó hả? Chỗ này chỉ có mấy lão gia câu thả này thôi nha!”

Tạ Thuần Quy cúi đầu, ngật ngừng nói không ra lời, vẻ mặt quẫn bách.

Lý Vô Định dùng bả vai huých tướng sĩ râu quai nón: “Thế nào? Nói chuyện chua ngoa như vậy, nhìn không được dáng vẻ đường đường của thiếu niên lang người ta hả?”

“Khụ! Ta đây không phải là tiếc thay hần sao? Nhìn coi, Tạ gia tiểu nhi dụng tâm vì người ăn mừng như vậy, người lại cứ thế này mà chiêu đãi người ta.” – Khí thế của râu quai nón không thua, cười sảng sặc mắng người.

Lý Vô Định cũng cười theo, sau đó nói khẽ với Tạ Thuần Quy: “Người cứ đem hạ lễ đặt ở sương phòng đi, nếu như không ngại có thể thay quần áo của ta, chờ chút nữa đám người này uống say rồi nhất định sẽ lây một thân mùi rượu lên quần áo người đó.”

“Được.” – Tạ Thuần Quy gật gật đầu.

Lý Vô Định cao giọng cười một tiếng, mang theo gà vịt đi vào trong bếp.

—

Lời tác giả:

Liên quan đến giá trị vũ lực của tổng tài, hẳn có lời muốn nói.

Tiêu tổng tài: Nếu đưa thân thể kiếp trước cho ta, đừng nói là là Nhiếp Nhị, Nhiếp Tam, Nhiếp Tứ, Lục, Thất, Yến ca ta cũng dám đánh.

Yến Hà Thanh: Há?

Tiêu dư An: Ấy... không có gì, không có gì, người nghe lầm thôi.

Yến Hà Thanh: Không sao, đi thử một chút.

Tiêu dư An: Thử một chút thì thử một chút! Khoan khoan khoan khoan!
Người áp lên làm cái khỉ gì!

Yến Hà Thanh: Thử trên giường.

Tiêu dư An: Yến ca! Người thanh tỉnh một chút! Kịch bản còn chưa phát triển tới bước kia đâu, chưa có tới đâu!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 62

Tiểu viện tuy không lớn nhưng cũng có mấy gian sương phòng, Tạ Thuần Quy không biết phải vào cái nào, quay người muốn hỏi, râu quai nón nhìn thấy, cười đập cậu: “Đừng lo, nhà Lý Vô Định không có nữ hài, cứ tùy tiện mà vào, phòng treo chiến bào khô giáp chính là phòng của hã.”

Trong lòng Tạ Thuần Quy lại càng thêm kinh ngạc đối với Lý phủ: “Lý tướng quân công danh hiển hách, vì sao không có nữ quyến?”

Râu quai nón ho một tiếng, trả lời: “Cũng nhiều người làm mối cho hã, mà chính hã lại không muốn cưới, nói là lên sa trường thì không biết sau này sinh tử thế nào, không muốn làm hại con gái nhà người ta.”

Tạ Thuần Quy bưng tình đại ngộ gật đầu, đứng dậy đi vào gian phòng của Lý Vô Định.

Trong phòng Lý Vô Định đơn giản đến không ngờ, một cái giường, một cái bàn tròn, mấy cái ghế đẩu, nếu không phải trên giá sách có mười mấy quyển binh thư bị xem đến quăn góc thì thật sự là không có chút nhân khí nào. Tạ Thuần Quy thay quần áo xong, nhìn không được cầm lấy một bản binh thư xem vài lần, cứ thế mà đọc, đến khi giật mình lấy lại tinh thần thì thời gian đã qua khá lâu. Cậu vội vàng dọn binh thư, đi ra khỏi sương phòng.

Trong nội viện, Lý Vô Định đang bày biện bát đĩa lên bàn, mấy tướng sĩ đã sớm ngồi vây quanh bàn tròn người một chén ta một chén uống rượu.

Nhìn thấy Tạ Thuần Quy, râu quai nón vẩy tay thúc giục: “Tạ gia tiểu nhi, mau tới mau tới! Vẫn đang chờ người đó!”

Thức ăn trên bàn cũng không có gì tinh xảo, thậm chí có thể nói là bày biện mười phần tùy ý, nhưng hương vị lại tốt vô cùng, một đám đại hán ăn đến vui vẻ, gió cuốn mây tan, chỉ chốc lát đồ ăn đã hết nửa bàn. Tạ Thuần Quy cùng những tướng sĩ xuất thân từ dân gian này khác biệt, từ nhỏ lớn lên trong gia đình gia giáo, so với những tướng sĩ dùng tay trực tiếp gặp đời này tướng ăn phải nói là cực kỳ nhã nhặn.

Lý Vô Định liếc nhìn đám tướng sĩ đang ăn đến lang thôn hổ yết, lại nhìn Tạ Thuần Quy cúi đầu chậm rãi nhai nuốt, bất đắc dĩ cười cười, cầm lấy một khay lớn đầy thịt đưa tới trước mặt Tạ Thuần Quy.

Tuy rằng Tạ Thuần Quy là con út trong nhà, nhưng trước giờ chưa từng được chiêu chuộng, chưa bao giờ độc chiếm món ăn, thấy vậy thì liên tục khoát tay: “Lý tướng quân, ta...”

Lý Vô Định ngắt lời cậu: “Không sao đâu, nơi này của ta không có nhiều quy củ, người ăn no một chút, dù sao cũng đang tuổi lớn, không ăn nhiều thì làm sao đánh thắng ta được?”

Tạ Thuần Quy siết chặt đũa, không nói nữa, miếng lớn ăn cơm ăn thịt.

Qua ba lần rượu, đã có tướng sĩ uống say, đem đũa ném sang một bên, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể những chiến tích vĩ đại trên chiến trường của mình năm đó, kể một hồi lại kể đến lý do vì sao mình tham gia quân ngũ.

Tạ gia đời đời tông quân, từ lúc Tạ Thuần Quy mới sinh đã đã biết tương lai mình nhất định sẽ anh dũng xông pha sa trường, cho nên khi nghe xong lý do tông quân của những tướng sĩ này lại cảm thấy ngạc nhiên, khó mà tưởng nổi.

Tạ Thuần Quy vừa nghe vừa gật đầu, bỗng nhiên quay đầu hỏi Lý Vô Định: “Lý tướng quân, khi đó ngài vì sao lại tham quân?”

Lý Vô Định suy tư nửa ngày, nói: “Vẫn là không nói thì hơn, nói ra sợ người thất vọng.”

Thấy Tạ Thuần Quy không cam lòng nhìn mình chăm chăm, Lý Vô Định bất đắc dĩ: “Được rồi, nói cho người biết, năm đó ta vì sống sót nên mới tham quân.”

Tạ Thuần Quy ngốc lảng: “Sống sót?”

Lý Vô Định gật gù đầu: “Năm đó ta mười sáu tuổi, trong thôn xảy ra nạn đói, nhưng mà vì đánh trận nên một miếng lương thực cuối cùng cũng không thể không nộp cho triều đình. Ta không biết phải làm thế nào, vì để có cơm ăn cho nên mới đi làm binh.”

Tạ Thuần Quy lại hỏi: “Vậy phụ mẫu huynh đệ của người thì sao?”

Lý Vô Định đem hạt cơm cuối cùng và vào miệng, nói khẽ: “Tất cả đều chết đói.”

Năm chữ, nhẹ tựa lông hồng, lại giống như có một tòa núi lớn ép Tạ Thuần Quy đến nghẹn ngào.

Có một số người thì đó là tín ngưỡng cùng với chấp niệm cao cả, nhưng mà với một số người, thì sống sót mới là ranh giới cuối cùng.

Tiệc rượu mặc dù đơn giản, nhưng lại cực kỳ tận hứng, mấy người uống say đến nửa đêm mới lưu luyến không rời mà tán đi, Lý Vô Định đưa tiền mấy tướng sĩ xong, trở lại phủ đệ đã thấy Tạ Thuần Quy thay lại y phục, Lý Vô Định nói: “Phần hậu lễ kia, hay là người cứ đem về đi? Quá quý giá.”

Tạ Thuần Quy nói: “Đó là tâm ý của gia phụ gia mẫu, hy vọng Lý tướng quân không cần ghét bỏ.”

Lý Vô Định cũng không tiện từ chối nữa, cười vang nói: “VẬY ta nhận trước, chờ đến khi người công thành danh toại, sẽ toàn bộ... không, sẽ trả lại gấp đôi.”

Trong đáy mắt Tạ Thuần Quy như được thắp lên ngọn lửa: “Được.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 63

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu.

Việc Lý Vô Định nhậm chức đại tướng quân đã là chuyện nhất định, nhất thời cả Vũ Ninh vương phủ như bị mây đen che phủ.

Quân vương thiếu niên đã từng hứa hẹn với Vũ Ninh vương gia sau này nhất định sẽ đem vị trí đại tướng quân giao cho thân tín của hắn, vậy mà bây giờ đột nhiên lại lật lọng, khiến Vũ Ninh vương gia như giẫm trên băng mỏng.

Màn đêm nặng nề, trong phủ đệ của Vũ Ninh vương, Vũ Ninh vương gia cùng với phụ tá đang cùng nhau thương nghị biến cố: “Vương gia, Nam Yến quốc đã lạng lẽ phải binh đến trợ giúp, đảo chính là đại sự cần phải giải quyết dứt khoát, không thể kéo dài.”

Vũ Ninh vương gia một tay chống trán, thở dài thật dài: “Thế nhưng hoàng thượng lại ngày đêm không chịu xuất cung...”

Phụ tá nhỏ giọng: “Vương gia, mấy ngày nữa, hoàng thượng chắc chắn sẽ phải xuất cung một chuyến.”

Vũ Ninh vương gia không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn: “Vì sao?”

Phụ tá ghé vào tai Vũ Ninh vương gia nhỏ giọng nói hai tiếng, cuối cùng nói: “Này còn phải xem quyết định của vương gia.”

“Người cảm thấy, hiện tại phát động đảo chính, có quá đường đột không?”

“Vương gia, ngài đã chuẩn bị lâu như vậy, sao lại nói là đường đột, huống hồ hoàng thượng bây giờ tính tình thay đổi rất lớn, không gần nam sắc, còn đem vị trí đại tướng quân giao cho Lý Vô Định, tất cả những điều này không phải là điềm báo nhằm vào ngài hay sao? Vương gia, do dự chính là tối kỵ.”

Vũ Ninh vương gia gật gật đầu, trong con ngươi lóe ra hung ác nham hiểm cùng với quyết tuyệt.

Vào ngày thứ ba Lý Vô Định được bổ nhiệm làm đại tướng quân, lão tướng quân quy thiên mà đi.

Hôm Tôn lão tướng quân qua đời, Bắc quốc nghênh đón đợt rét cuối cùng của mùa xuân, cũng hạ một trận tuyết cuối cùng, sống vinh chết ai, tất cả đều táng dưới trận tuyết trắng mênh mang này.

Mặc dù khi còn sống Tôn lão tướng quân muốn giảm lược nghi thức hạ táng, nhưng Tiêu Dư An lại không cho phép, lấy lễ của tướng quân hạ táng, dùng quân đội đến nâng linh cữu.

Hôm đó, Tiêu Dư An lại lần nữa gặp được Lý Vô Định cùng với Tạ Thuần Quy, hai người mặc một thân áo niệm trắng bằng sợi đay, nâng linh cữu, đi đến nơi mai táng.

Tôn lão tướng quân mặc dù không có con nối dòng, nhưng lại không ít người nguyện ý vì ông mà nâng linh cữu.

Cờ trắng theo gió phất phơ, giấy tiền màu vàng bay đầy trời, từng trận tiếng khóc nghẹn ngào vang lên, Tiêu Dư An đứng trước bia mộ, chợt cảm thấy gió quyết mây quý, trời đất lạnh lẽo tiêu điều.

Tối gần chạng vạng tối, hạ táng kết thúc, Tiêu Dư An ngồi long liên hồi cung, trước sau đều có thị vệ hộ giá, một đội ngũ dài nặng nề lộ ra.

Hồng Tụ đi bên cạnh long liên, nhìn thấy tâm tình Tiêu Dư An không tốt, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, ngài không sao chứ?”

Tiêu Dư An lắc đầu nói: “Không sao, chỉ là không nghĩ tới tuyết sẽ rơi.”

Hồng Tụ trấn an hẳn: “Hoàng thượng đừng lo lắng, đã là hai tám tháng hai rồi, đây nhất định là trận tuyết cuối cùng của mùa xuân năm nay.”

Tiêu Dư An giống như là bắt được từ mấu chốt gì đó, ngữ điệu bỗng nhiên biến đổi: “Hai mươi tám tháng hai?”

Hồng Tụ đáp: “Đúng vậy, hoàng thượng, ngài làm sao thế?”

Tiêu Dư An nắm chặt lấy năm tay trên long liên, trong lòng dần dần dâng lên nỗi bất an khó hiểu.

Ngày hai mươi tám tháng hai, trong nguyên tác, chính là ngày giỗ của Dương Liễu An.

Trong nguyên tác, không có tang lễ của Tôn lão tướng quân, hôm nay quân vương Bắc quốc ra ngoài du lịch, trên đường hồi cung bị những bá tánh không cam lòng chịu khổ dưới chính sách tàn bạo ám sát. Thân là thiếp thân thị vệ, Dương Liễu An vì hộ chủ, cuối cùng đầu thân mỗi chỗ một nơi.

Mà bây giờ, vị trí của Dương Liễu An, đã được Yến Hà Thanh thay thế.

Tiêu Dư An ngược mắt nhìn qua đã trông thấy Yến Hà Thanh đi theo bên trái long liên, Tiêu Dư An hít sâu mấy hơi, đè xuống nỗi bất an trong lòng.

Không đâu, Tiêu Dư An tự nhủ: Hẳn đã tiết kiệm triệt để, không tiêu xài quốc khố, cũng chưa từng thu thuế nặng, càng không bóc lột bá tánh trăm

họ.

Mà hiện tại hẳn cũng không phải du ngoạn, đường hồi cung cũng không giống nhau, căn bản không cần phải lo lắng.

Tiêu Dư An tự trấn an mình, cảm thấy trong lòng thoáng yên tâm hơn chút, hẳn gương mặt, trông thấy Yến Hà Thanh lộ ra vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

Tiêu Dư An cười cười với hẳn, bốn phía lại yên tĩnh một cách khó hiểu, tuyết rơi không thấy mây tan, mây đen đè ép, mặt trăng giống như một lưỡi câu bạc ẩn vào trong mây, nhất thời dạ hắc phong cao, khiến Tiêu Dư An lại càng không nhìn rõ biểu cảm của Yến Hà Thanh.

Hai người trong bóng tối nhìn nhau, ngay lúc ánh trăng xuyên qua đám mây chiếu xuống, hai con người Tiêu Dư An bỗng nhiên co rụt lại.

Một mũi tên không biết từ chỗ nào lao đến! Gắt gao cắm vào bên cạnh long liền!

—

Editor: Chuẩn bị có biến rồi các chế, ahihi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 64

Trong khoảnh khắc, vạn tên cùng bắn, có né tránh cũng không kịp, những thị vệ buông lỏng cảnh giác đều bị bắn thành con nhím, tử trạng cực kỳ dọa người.

Yến Hà Thanh nhào tới đứng trước Tiêu Dư An, gắt gao bảo hộ hẳn ở phía sau. Yến Hà Thanh huy kiếm ngăn mấy mũi tên, sau đó để Tiêu Dư An ở lại trong long liễn: “Đợi ở đây, không được ra ngoài!”

“Đợi, đợi chút.” – Toàn thân Tiêu Dư An phát lạnh, lời nói ra cũng không rõ, nhưng mà vẫn đứng dậy cấp tốc kéo Hồng Tụ vào long liễn, dùng long liễn làm công sự che chắn, ngăn lại tên nhọn.

Cánh tay trái Hồng Tụ bị mũi tên đâm xuyên, máu tươi chảy ròng, nhuộm đỏ váy sa của nàng, sắc mặt nàng trắng bệch, trong đôi mắt tất cả đều là sợ hãi và sợ hãi, thanh âm cũng nghẹn ngào: “Hoàng, hoàng thượng, hoàng thượng, ngài không sao chứ, hoàng thượng.”

Tiêu Dư An đè lại vết thương của nàng, không ngừng trấn an: “Ta không sao, người đừng sợ, sẽ không có chuyện gì, đừng sợ.”

Những thị vệ còn sót lại cấp tốc vây quanh long liễn, rút đao hộ chủ, tên đã ngừng bắn, bầu không khí yên lặng mất một giây, đột nhiên trong bóng tối xuất hiện rất nhiều thân ảnh mặc áo đen, bọn chúng không chút do dự vung đao nhào tới.

“Bảo hộ hoàng thượng!!” – Chúng thị vệ gieo hò, vung đao đỡ lấy, thế nhưng nhân số của đối phương quá nhiều, tình thế hoàn toàn bị áp chế.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, trong đao quang kiếm ảnh, Yến Hà Thanh bắt lấy cánh tay Tiêu Dư An, giọng nói vô cùng sốt ruột: “Đi mau!!”

Yến Hà Thanh vừa dứt lời, năm tên áo đen đã vây đến, công phu của bọn chúng rất cao, đao đao tàn nhẫn, thế nhưng lại không động đến chỗ yếu hại của Yến Hà Thanh, chỉ có ý đồ đem Yến Hà Thanh và Tiêu Dư An tách ra, có điều Yến Hà Thanh vẫn một mực không rời khỏi Tiêu Dư An.

Bọn họ giằng co một lúc lâu, lại có mấy tên áo đen vung đao tiến đến, Yến Hà Thanh dần dần trở nên yếu thế, bảo hộ không được Tiêu Dư An, hai người cứ thế bị tách ra.

Yến Hà Thanh bị tóm lấy cánh tay, ấn quỳ trên mặt đất, không thể động đậy, một tên áo đen chậm rãi tiến lên, lấy khăn che mặt xuống, không ai khác chính là Vũ Ninh vương gia.

Yến Hà Thanh nhìn hẳn, trong đôi mắt lộ vẻ phức tạp, toàn thân dần trở nên lạnh toát. Yến Hà Thanh muốn mở miệng, yết hầu lại bị người bóp chặt, bóp đến mức hai mắt hoa lên, huyết dịch muốn đông lại.

Nếu là Vũ Ninh vương gia, vậy có nghĩa là, những người áo đen này chính là tướng sĩ của Nam Yến quốc đưa đến cho Vũ Ninh vương, mà hẳn, cũng chính là một phần thúc đẩy kế hoạch này.

Vũ Ninh vương gia cười khê, nói nhỏ với Yến Hà Thanh: “Yến hoàng tử, người diễn cũng thật tận tâm, ta biết ngươi là thiếp thân thị vệ của hoàng thượng, yên tâm, không cần phải gánh tội danh hộ chủ bất lực đâu. Chờ chuyện của ta thành rồi, lập tức sẽ đưa ngươi xuất cung, về lại Nam Yến quốc.”

Nói xong, Vũ Ninh vương gia khẽ vung tay.

“Chờ chút...” – Hai con người Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, nhìn về phương hướng Tiêu Dư An chạy trốn, ra sức giãy dụa, lại bị đánh một phát vào sau gáy, ngã xuống đất ngất đi.

Đối phương có quá nhiều người, Tiêu Dư An căn bản không chạy thoát được, hăn che chở Hồng Tụ, một quyền đánh vào mặt một tên áo đen đang nhào tới, sau đó lại bị người sau lưng đánh lén đập cho một phát, lão đảo ngã nhào về phía trước.

“Hoàng thượng!!!” – Hồng Tụ hét lên, tiến lên muốn đỡ hăn dậy nhưng lại bị người kéo ra, thân hình Tiêu Dư An mất thăng bằng, lập tức bị mấy tên áo đen ép xuống đất. Hăn ngẩng đầu lên, trông thấy Vũ Ninh vương gia đang từ trên cao nhìn xuống mình, trên mặt là nụ cười gần như điên cuồng.

“Hoàng thượng à, thực ra, lúc đầu ta cũng không định làm đến mức quyết tuyệt như này.” – Vũ Ninh vương gia ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào Tiêu Dư An: “Nhưng mà vì cái gì người lại đem binh quyền giao vào tay Lý Vô Định kia chứ?”

Tiêu Dư An cười lạnh: “Bởi vì nếu đưa cho tên tướng quân thùng cơm kia của người, Bắc quốc coi như xong đời.”

“Chặc chặc, hoàng thượng, trước đó người không có nói như vậy, đây chính là nói không giữ lời.” – Vũ Ninh vương gia nheo mắt lại.

“Nói không giữ lời chẳng phải chính là tên chuyên nịnh nọt, âm thầm cấu kết vây cánh nhà người sao?” – Tiêu Dư An mĩa mai.

Khí thế không thể thua! Cho nhà người tức chết!

“Hoàng thượng, đã đến thời điểm này rồi, ngoài miệng vẫn không chịu thua người khác.” – Vũ Ninh vương gia cười nói: “Hoàng thượng yên tâm,

Bắc quốc giao vào trong tay ra, chắc chắn sẽ mạnh hơn ở trong tay người.”

“Ha, những kẻ áo đen này đều không phải là tướng sĩ Bắc quốc ta, người ngay cả đảo chính cũng không thể không mượn lực của nước khác, ai cho người tự tin nói ra lời này. Và lại, người sao có thể đảm bảo, hoàng vị này nhất định sẽ là của người?”

“Ta sẽ thượng vị...” Vũ Ninh vương gia đứng dậy, chậm rãi giơ đao trong tay lên, ánh mắt run lên, tràn đầy sát ý: “Chỉ cần người chết, ta nhất định sẽ thượng vị!!”

Giả dối quỷ quyệt, thiên địa chớp mắt trở nên vắng lặng, Tiêu Dư An nhận mệnh chậm rãi nhắm mắt lại.

“Hoàng thượng!!!”

Một tiếng thét đột nhiên vạch phá thiên không, Tiêu Dư An bất ngờ mở mắt ra, ngay lập tức hẳn thấy được một màn mà cả đời này hẳn không muốn nhìn thấy nhất.

Hồng Tụ ngăn ở trước mặt hẳn, thân thể của nàng nhỏ yếu như vậy, đao kia vậy mà xẹt qua gương mặt nàng cắt đứt yết hầu, Hồng Tụ cứ như vậy chậm rãi, chậm rãi ở trước mặt Tiêu Dư An ngã về phía sau.

Có chất lỏng ấm áp bắn lên gương mặt Tiêu Dư An, toàn thân hẳn đột nhiên run rẩy.

Hẳn nghe không được, nghe không được Vũ Ninh vương gia nói: “Thì ra vẫn còn có người tự nguyện cầm đao cho người, xem ra người làm hoàng thượng cũng có chút ý nghĩa đó chứ.”

Hẳn nhìn không thấy, nhìn không thấy Vũ Ninh vương gia lại nâng đao lên một lần nữa. Đột nhiên, một mũi tên xuyên qua cánh tay đang cầm đao kia, đao rơi xuống đất phát ra tiếng rên rĩ.

Hắn nghe không được Lý Vô Định nói: “Vi thần hộ giá tới chậm.”

Hắn nhìn không thấy chỉ trong chốc lát, thế cục đã hoàn toàn bị đảo ngược.

Hắn tiến lên ôm chặt lấy Hồng Tụ toàn thân máu me, trong lòng chỉ tràn đầy suy nghĩ: Tại sao lại như vậy, tại sao lại có thể như vậy?

Hồng Tụ gắt gao nắm chặt lấy ống tay áo của Tiêu Dư An, cổ họng nàng bị đao mở ra, vết đao cắt lên gò má trái của nàng, đỏ đến khiến người nhìn mà phát hoảng. Nàng hình như muốn nói gì đó, thế nhưng vừa mới mở miệng, trong yết hầu lại khùng khục phun ra máu tươi.

Hồng Tụ rầm rì hai tiếng, miệng mở ra cố gắng hô hấp, máu tươi lại càng tuôn ra nhiều hơn, nàng chậm rãi đưa tay dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình lấy cây trâm màu chu sa trên đầu xuống, chậm rãi nhét vào trong tay Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nhìn thấy Hồng Tụ nhàn nhạt cười với hắn, nụ cười ấy động phải vết đao, trông cực kỳ đao đớn, sau đó cánh tay của nàng rũ xuống, không còn hô hấp nữa.

“Không đúng... sẽ không, không phải như vậy...”

Tiêu Dư An nghe thấy chính mình thì thào, thanh âm tuyệt vọng lại bi thương, hắn run rẩy bất lực ôm chặt lấy thân thể đơn bạc của Hồng Tụ, tựa hồ muốn ngăn cản hơi ấm đang dần rời đi kia, nhưng cuối cùng cũng chỉ phí công.

Không phải như vậy, kết cục của Hồng Tụ không phải như vậy, nàng hẳn là sẽ chạy khỏi hoàng thành sau khi Bắc quốc bị công phá, mang theo đệ đệ muội muội của mình ở trong một thôn trang nhỏ bình yên vượt qua quãng đời còn lại.

Vì sao lại như thế này? Vì sao chứ?

Là như vậy sao.

Có một âm thanh tàn nhẫn ở bên tai Tiêu Dư An nhỏ giọng nói.

Chính là như vậy, người biết rõ ràng sau khi Yến Hà Thanh cùng với Vũ Ninh vương gia chạm mặt nhau, Vũ Ninh vương gia sẽ được binh mã của Nam Yến quốc tương trợ. Vậy mà người lại đem vị trí tướng quân giao cho Lý Vô Định, bức Vũ Ninh vương gia tạo phản.

Tất cả những điều này, không phải chính là như vậy sao?

Hồng Tụ, là bị chính người hại chết.

Người dựa vào cái gì coi bản thân như người ngoài cuộc? Dựa vào cái gì mà tự theo ý mình đối xử với mọi người?

Dựa vào cái gì?

Gió rét gào thét bên ngoài, phát ra thanh âm khặc khặc, cực kỳ giống với tiếng cười thảm cùng nguyên rủa của nữ tử truyền vào trong tai Tiêu Dư An.

—

Lời tác giả: Ta sao lại! Sao lại! Không quản được! Không quản được! Cái tay này của ta!!! [Điên cuồng đập tay chính mình].

Editor: Chị gái mình thích nhất truyện cứ thế mà ra đi. Nói thật là lúc đầu đọc đến đoạn này mình cũng shock lắm, còn nguyên rủa tác giả nhưng cũng chẳng làm gì được. Thương Hồng Tụ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 65

Vũ Ninh vương gia tạo phản khiến cả triều văn võ đều chấn kinh, tuy rằng Lý Vô Định đã phong thanh nghe được chuyện này từ sớm, cũng đã đề phòng nhưng cuối cùng vẫn cứu giá chậm trễ.

Cũng may hoàng thượng không có gì đáng ngại.

Việc này vừa xảy ra, phong vân biến đổi, những kẻ từng là vây cánh của Vũ Ninh vương gia, thậm chí là những bằng hữu có quan hệ tốt một chút tất cả đều bị bắt vào lao ngục, chờ điều tra xử lý. Màn đêm buông xuống, Yến Hà Thanh đẩy cửa đi vào tẩm cung của Tiêu Dư An, trông thấy hắc đứng bên cửa sổ, trên tay nắm chặt lấy cây trâm hoa màu son, không hề chớp mắt nhìn cây lê nở đầy hoa ở góc sân kia.

Trâm hoa màu son vẫn còn dính máu, bên trên hiện rõ từng điểm màu đen.

Tiêu Dư An quay đầu lại, thấy là Yến Hà Thanh, hỏi: “Sao người lại đến đây? Thương thế có tốt lên chút nào không?”

Yến Hà Thanh nhìn hắc, thanh âm cực nhẹ: “Ta biết người không ngủ được, đến xem.”

Tiêu Dư An giật mình, đúng vậy, hắc đã từng nói với Yến Hà Thanh, không có Hồng Tụ bồi ở bên cạnh giường, hắc ngủ không được.

“Người... vẫn ổn chứ?” – Yến Hà Thanh cẩn thận hỏi.

Tiêu Dư An cúi đầu nhìn cây trầm hoa trong tay, thì thào tựa như nói mê: “Người nói xem, nếu như Hồng Tụ nàng biết ta không phải là quân vương Bắc quốc, sẽ còn vì ta mà đi chịu chết không? Nàng... ở dưới cửu tuyền, sẽ hối hận chứ? Mà ta, dựa vào cái gì mà để nàng phải vì ta mà mất mạng, dựa vào cái gì chứ...”

Yến Hà Thanh tiến lên mấy bước, nắm chặt lấy tay Tiêu Dư An, che khuất cây trầm hoa kia: “Người suy nghĩ nhiều rồi.”

Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, nhìn Yến Hà Thanh, ánh mắt của hắn bất lực lại đau thương, nước mắt trong suốt hóa thành từng điểm bi thống đậm thẳng vào trong lòng Yến Hà Thanh: “Yến Hà Thanh, là ta hại chết nàng.”

Yến Hà Thanh thương tiếc ôm lấy Tiêu Dư An, nhẹ nhẹ vỗ lưng hắn trấn an: “Không phải người, không phải lỗi của người.”

Tiêu Dư An cúi đầu khiến người ta không nhìn rõ nét mặt của hắn, hắn gặt gao nắm chặt lấy y phục của Yến Hà Thanh, xương ngón tay trắng bệch: “Yến Hà Thanh, đêm nay người ở lại với ta đi.”

“Được, ta ở cùng với người.”

Đêm xuống, gió đêm lạnh giá, tự oán giống như khóc.

Tiêu Dư An nghe thấy tiếng hô hấp của Yến Hà Thanh dần kéo dài, hắn ngồi dậy yên lặng nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Yến Hà Thanh, thật lâu, sau đó Tiêu Dư An đưa tay, từ trên ngoại bào của Yến Hà Thanh lấy ra một cái chìa khóa.

Hắn khoác áo đứng dậy, động tác cực nhẹ, chậm rãi đi ra khỏi tấm cung. Thị vệ thủ vệ bên ngoài tấm cung quá mức sợ hãi, sau khi thấy Tiêu Dư An ra hiệu im lặng thì vội vàng yên lặng lại.

Tiêu Dư An đạp lên ánh trăng thê lương, lặng yên không một tiếng động đi đến thứ phòng trong tẩm cung, đó chính là chỗ ở của thiếp thân thị vệ Yến Hà Thanh. Hắn cầm chìa khóa mở cửa, lặng lẽ đi vào.

Nhờ ánh trăng, Tiêu Dư An đánh giá cách bài trí trong phòng một hồi, sau đó đi đến bên cạnh giường, cúi người xuống, lục lọi từng tấc từng tấc một tấm ván gỗ dưới giường. Một lần không có kết quả, Tiêu Dư An lại sờ soạng thêm lần nữa, cuối cùng ở góc trong cùng, mò tới một cái khe hở nhỏ. Đó là một cái hốc chế tác cực kỳ thô ráp, giống y hệt như mô tả trong sách.

Từ trong hốc tối đó, Tiêu Dư An rút ra một quyển trục nhỏ, mở ra nhìn lướt qua, sau đó đứng lên nhét vào trong ngực, lặng yên không một tiếng động rời khỏi thứ phòng, khóa chặt cửa lại.

Ngày thứ hai, Yến Hà Thanh mở mắt ra, phát hiện Tiêu Dư An đã dậy rồi.

Tiêu Dư An đứng ở bên cửa sổ, trong tay vẫn nắm chặt lấy cây trâm hoa màu son mà Hồng Tụ trước khi chết giao cho hắn, nghe thấy âm thanh Tiêu Dư An quay đầu nhìn lại, thấy là Yến Hà Thanh thì đạm nhạt nói: “Người đã tỉnh? Cám ơn người đã theo giúp ta, ta phải đi tảo triều rồi.”

“Ừm.” – Yến Hà Thanh nhìn vào cặp mắt kia, vẫn dẹt dẹt như cũ thế nhưng đã không còn thấy ý cười, bỗng nhiên giật mình, giữa hai người bọn họ, dường như có cái gì đó đang lặng yên biến hóa.

Có chuyện gì đó sớm nên bị hai người phát giác, đột nhiên vén mở tấm vải che, cứ như vậy trần trụi hiện lên trước mặt hai người họ.

Quả thật là tàn nhẫn đến muốn đòi mạng.

Giữa đông đảo chúng sinh, vốn nên đi ngược lại, vì sao lại đi lệch hướng khiến người phải bặt lòng.

—

Editor:Thực ra thì mỗi chương truyện đều có tên đó, nhưng mình cảm thấy nếu để tên chương thì gần như là spoil nội dung của chương đó rồi, nên mình không để nữa.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 66

Cả hai đều phát giác được dị thường của nhau, trầm mặc giữa hai người lan tràn, sau khi Tiêu Dư An lại nói câu ta phải vào triều sớm lần nữa thì đứng dậy rời đi.

Yến Hà Thanh chỉnh lý tốt quần áo, dự định từ tẩm cung trở về thứ phòng, nào biết hăn vừa ra khỏi tẩm cung đã bị hai người hung thần ác sát một trái một phải bắt lấy: “Người chính là Yến Hà Thanh?”

Yến Hà Thanh nhú mày: “Phải.”

“Cùng chúng ta đi.”

Hai người dường như sợ Yến Hà Thanh chạy trốn, một trước một sau kẹp lấy hăn đi vào một thứ phòng khác trong tẩm cung.

Ở cửa thứ phòng có một nam tử cao lớn uy vũ đang đứng, phía sau còn đứng một hàng binh sĩ.

Hai người hung thần ác sát đối nam tử kia ôm quyền: “Lý tướng quân, đã mang người đến rồi.”

Lý Vô Định gật gật đầu, giương mắt nhìn về phía Yến Hà Thanh, ánh mắt đốt người, hăn chậm rãi mở miệng: “Nam Yến quốc hoàng tử, Yến Hà Thanh.”

Ngay lập tức Yến Hà Thanh hiểu đã xảy ra chuyện gì, mặt lạnh không đáp.

Lý Vô Định cũng không nghĩ sẽ chờ được câu trả lời của hẳn, chỉ vào thứ phòng nói với binh lính sau lưng: “Lục soát.”

Vừa dứt lời, cửa thứ phòng đã bị người thô bạo đá văng, ổ khóa đáng thương lẻ loi trơ trọi rơi ở một bên, mười mấy người tràn vào phòng, bắt đầu lục soát từng tấc từng tấc một.

Bình hoa bị đập vỡ, bàn ghế bị lật tung, đệm giường bị vạch lên, xé rách lộ ra toàn bộ sợi bông, chỉ chưa đến một khắc, trong phòng đã là một mảnh hỗn độn, mười mấy người ở trong căn phòng nhỏ bé chật hẹp lục soát hết lần này đến lần khác, lại không có kết quả gì.

Hai hàng lông mày Lý Vô Định nhíu lại, hẳn đi vào trong phòng, đi qua đi lại, cuối cùng đứng trước cái giường đã bị lật đến loạn lên, hỏi người bên cạnh: “Đã tìm dưới gầm giường chưa?”

“Hồi tướng quân, đã tìm.”

Lý Vô Định suy nghĩ một lát, nói: “Đem toàn bộ giường lật lên, tìm thêm lần nữa.”

“Rõ!”

Yến Hà Thanh mặt không đổi sắc, đáy lòng lại đột nhiên phát lạnh.

Dưới sự hợp lực của ba người, giường toàn bộ bị lật lên, một binh sĩ tí mĩ lục lợi, đột nhiên hô lớn: “Lý tướng quân, chỗ này có một cái hốc.”

Lý Vô Định thoáng vui mừng, nói: “Mở ra.”

Binh sĩ lớn tiếng hô vang một câu, sau đó mở cái hốc ra, khiến cho tất cả mọi người giật mình chính là, bên trong hốc hoàn toàn không có thứ gì.

Lông mày Lý Vô Định lại lần nữa nhíu lại, hần bước nhanh đến trước mặt Yến Hà Thanh, nhìn chăm chú, ánh mắt u ám bất thiện: “Tại sao chỗ này lại có một cái hốc?”

Yến Hà Thanh không hề sợ hãi, nhìn thẳng hần: “Ta không biết.”

Lý Vô Định cắn răng, quay đầu nói: “Tiếp tục lục soát.”

Cả đám người gần như đã lật từng tấc đất lên, nhưng vẫn không lục ra cái gì, không có chứng cứ, Lý Vô Định cũng không thể tùy tiện bắt người, rơi vào đường cùng cũng đành phải đem binh lính rời đi.

Khi toàn bộ người đã rời khỏi, Yến Hà Thanh đứng trước cái giường đã bị lật lên, nhìn cái hốc trống rỗng kia, nhất thời hô hấp không thuận, chỉ cảm thấy không rét mà run, hoảng sợ bất an.

Lý Vô Định đang ảo não chuẩn bị rời cung thì đột nhiên bị một người chặn lại.

Là Triệu công công.

Triệu công công cười nói với Lý Vô Định: “Lý tướng quân, lão nô là người phụ trách phủ nội vụ.”

Lý Vô Định đã sớm nghe nói tới trong cung có vị lão thần ba đời họ triệu, nhưng mà hần trước giờ không có quan hệ gì với hoạn quan, cho nên trong nhất thời cũng nghi hoặc không thôi: “Thì ra là Triệu công công?”

“Thật không ngờ Lý tướng quân vậy mà lại nhận ra lão nô, lão nô kính sợ.” – Triệu công công chấp tay: “Lão nô muốn hỏi Lý tướng quân một chuyện, lần này ngài lãnh binh tiến cung, là do hoài nghi Yến Hà Thanh và Vũ Ninh vương gia cấu kết với Nam Yến quốc có quan hệ?”

Lý Vô Định nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Đúng vậy.”

Triệu công công gật gật đầu: “Lão nô đã biết, tạ ơn Lý tướng quân đã cho hay.”

Thấy Triệu công công xoay người muốn đi, Lý Vô Định vội vàng đưa tay cản lại: “Triệu công công đây là có ý gì?”

Triệu công công hướng Lý Vô Định cười khê: “Lý tướng quân, tính cách các ngài ngay thẳng, coi trọng chuyện xử phải phải có chứng cứ, nhưng lão nô không phải cùng một loại người với các ngài, lão nô chỉ cần nghĩ đến chuyện làm sao khiến hoàng thượng có thể yên tâm kê cao gối mà ngủ, chỉ thế mà thôi.”

Dứt lời, Triệu công công khê cong lưng chào, chậm rãi đi về hướng thứ phòng.

Cả đời này của Triệu công công, rất ít khi làm ra chuyện gì sai lầm, lão chương quản phủ nội vụ nhiều năm, làm việc ngoan độc quyết tuyệt, mượn đao giết người chính là một trong những mưu kế mà lão am hiểu nhất.

Nhưng mà không nghĩ tới lại không dụng được lên người Yến Hà Thanh. Triệu công công vẫn luôn cho rằng đã bẻ gãy sự ngông nghênh, khiến Yến Hà Thanh cam tâm tình người làm cấm luyện, bây giờ xem ra, không biết do lão đã lớn tuổi hồ đồ, hay là do Yến Hà Thanh ẩn tàng quá sâu nữa.

Cũng may là bây giờ mất bò mới lo làm chuồng vẫn chưa muộn, Triệu công công lão đã ở nơi cung cấm này hơn bốn mươi năm, thủ đoạn sờ trườn nhất chính là tra tấn, cạy miệng một người.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 67

Tiêu dư An tảo triều trở về, sau khi ăn trưa thì nghỉ ngơi một hồi, cả buổi chiều ngồi phê duyệt tấu chương, mắt thấy trời lờ mờ tối, hăn mới từ trong đồng tấu chương ngẩng đầu lên, vẫn cứ luôn cảm thấy là lạ ở đâu đó.

Thị nữ thay thế Hồng Tụ xoay người đi đến gần hành lễ: “Hoàng thượng, nên dùng bữa tối rồi.”

Tiêu dư An gật gật đầu, trong lúc hốt hoảng luôn cảm thấy có thể trông thấy bóng dáng của Hồng Tụ. Hăn ngây ngốc nhìn cây trâm hoa màu son đặt bên cạnh bàn, trong lòng cảm thấy buồn bực đau đớn không thôi. Tiêu dư An đứng dậy, muốn ra ngoài sân hít thở không khí, hăn ra tới cửa tẩm cung, cổ cảm giác là lạ kia lại dâng lên lần nữa. Hăn cảm thấy khó hiểu đi qua đi lại, đột nhiên nhớ ra, từ sau khi từ biệt vào buổi sáng, cả ngày hôm nay hăn đều không gặp Yến Hà Thanh.

Tiêu dư An đi đến trước cửa tẩm cung, hỏi thị vệ thủ vệ: “Hôm nay Yến Hà Thanh không đến trực sao?”

Mấy thị vệ đều tỏ vẻ ấp úng, không rõ ràng, một thị vệ đáp: “Hồi hoàng thượng, Yến Hà Thanh tạm thời bị điều đến cung điện khác.”

“Điều đi đâu?”

“Vĩnh Ninh cung.”

“Vĩnh Ninh công chúa yêu cầu?”

“Hoàng thượng, đúng vậy.”

Tiêu dư An gật gật đầu, trong lòng không hiểu sao có chút cô đơn, hẳn đi trở về tẩm cung, nhất thời cảm thấy bữa tối chẳng có chút khẩu vị nào, đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài sân suy nghĩ những chuyện sau này.

Nửa ngày, đột nhiên Tiêu dư An nhíu mày.

Thị vệ lệ thuộc phủ nội vụ, muốn điều ly nhất định phải qua tay Triệu công công, Vĩnh Ninh công chúa không có khả năng chỉ tùy tùy tiện tiện nói một câu đã có thể đem người đi được.

Huống chi, chuyện Vũ Ninh vương gia cầu kết với Nam Yến quốc khiến cho trong cung trên dưới người người hoảng sợ, thân là Nam Yến quốc hoàng tử, Yến Hà Thanh nhất định hứng chịu sự chỉ trích của mọi người. Dưới loại tình huống này còn điều hẳn đến chỗ công chúa, nghĩ thế nào cũng sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Tiêu dư An bỗng nhiên quay người đi ra khỏi tẩm cung, không để ý đến cung nữ cùng thị vệ hô lớn, đi thẳng đến Vĩnh Ninh cung.

Đến Vĩnh Ninh cung hỏi thăm một chút, quả nhiên, Vĩnh Ninh công chúa căn bản không biết việc này.

Trong lòng Tiêu dư An thầm mắng mình sơ sẩy, vội vã chạy đến viện phụ trách của phủ nội vụ.

Viện phụ trách phủ nội vụ, nghe nói hoàng thượng tới, Triệu công công đặt chén trà xuống, gõ đầu gối chậm rãi từ trên ghế thái sư đứng dậy, hành lễ với Tiêu dư An: “Hoàng thượng...”

Tiêu dư An nhìn vị lão nhân vẻ mặt hiền lành này, ai có thể nghĩ đến sau lưng lão lại là xương trắng chất đầy, máu chảy thành sông kia chứ: “Triệu công công, người hẳn phải biết ta vì sao lại tới nơi này.”

“Hoàng thượng là lão nô nhìn mà lớn lên, hoàng thượng suy nghĩ gì, lão nô sao lại không biết kia chứ.” – Triệu công công trả lời: “Nhưng mà hoàng thượng, xảy ra chuyện như mấy ngày trước, tâm phòng người không thể không có, chi bằng hoàng thượng đừng xen vào chuyện này nữa, lão nô chắc chắn sẽ cho hoàng thượng một câu trả lời hài lòng.”

“Triệu công công, không có chứng cứ, không thể ngông cuồng suy đoán.”

“Hoàng thượng, cho dù hiện tại không có, chẳng lẽ phụ tá của Vũ Ninh vương gia mỗi người đều là kẻ kín miệng sao? Đến lúc đó mọi chuyện cần biết đều sẽ được phô bày toàn bộ, cũng là kết cục như bây giờ, chẳng qua lão nô chỉ cảm thấy không cần phải chờ lâu mà thôi.”

Miệng Tiêu dư An mân thành một đường thẳng, hẳn cũng biết hiện tại Yến Hà Thanh ở lại trong cung sớm muộn gì cũng sẽ bị hãm hại, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Triệu công công che miệng ho nhẹ hai tiếng, cả người trông càng thêm già yếu: “Hoàng thượng khi còn nhỏ, rất nghe lão nô, sau này hoàng thượng lớn tuổi, lão nô sẽ không còn cơ hội phục thị hoàng thượng nữa, bây giờ, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể nghe lời khuyên của lão nô một lần nữa. Hoàng thượng a, có nhiều thứ, cho dù là thích cũng không thể giữ lại. Những thứ yêu thích này luôn luôn có thể thay đổi, có hư rồi cũng không đáng tiếc, chỉ sợ trong lúc hoàng thượng yêu thích, chúng sẽ làm hoàng thượng bị thương mà thôi.”

Tiêu dư An nhìn Triệu công công, trong lúc nhất thời, vậy mà lại không biết phải trả lời thế nào.

Triệu công công âm tàn độc ác như vậy, nhưng trên thế gian này, Tiêu dư An có thể chán ghét bất cứ người nào, duy chỉ không thể chán ghét lão.

Triệu công công ở trong cung nhiều năm như vậy, làm những chuyện thế này chỉ có duy nhất một mục đích.

Chính là vì sự an ổn của Bắc quốc, vì sự an toàn của Bắc quốc quân vương.

Cho nên cho dù lão có bị vạ người vứt bỏ, Tiêu dư An cũng tuyệt đối không thể là một trong số những người đó.

“Hoàng thượng.” – Thanh âm Triệu công công mang theo khẩn cầu, già nua mà khàn khàn: “Lần này, cũng nghe lão nô đi.”

—

Editor: Một trong những lý do mình thích bộ truyện này, đó là các nhân vật trong này không có người nào thực sự khiến mình ghét hết. Từ nhân vật phản diện đến chính diện.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 68

Trong gian phòng tối đen âm trầm, ngọn nến lúc sáng lúc tối, ánh lửa quỳ dị đong đưa khiến lòng người hốt hoảng.

Trong phòng tối, hai tay Yến Hà Thanh bị xích sắt trói buộc, treo cao lên, tóc trên đầu rối tung, nửa người trên trần trụi, toàn thân trên dưới đều là vết roi khiến người ta nhìn thấy phải giật mình. Phùng quản sự nhìn Yến Hà Thanh, một bên vuốt vuốt roi sắt trong tay, trên cái roi sắt kia mang theo gai ngược, mỗi lần quất xuống đều có thể đem da người đánh cho máu tươi văng tung tóe.

“Đau không?” – Phùng quản sự cười cười, đưa tay ấn lên vết thương trên người Yến Hà Thanh, tàn nhẫn xé rách ra.

“Ngô...” – Yến Hà Thanh không thể nén được, toàn thân bắt đầu run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng rên thống khổ đè nén.

“Nói đi, khi nào thì cùng Vũ Ninh vương gia bắt đầu mưu đồ bí mật tạo phản? Chứng cứ ở nơi nào? Ấy dà, người nghe ta một câu, mau nói đi thôi, nói rồi thì không cần phải chịu loại đau khổ này nữa, đau dài không bằng đau ngắn mà.” – Phùng quản sự hảo ngôn hảo ngữ, từng bước dụ dỗ.

Ai ngờ Yến Hà Thanh lại không cảm kích, ngược lại cười lạnh một tiếng, âm điệu tràn ngập trào phúng.

Phùng quân sự bất đắc dĩ lắc đầu, lại hung hăng quất một roi lên người Yến Hà Thanh, gai ngược móc vào thịt, vạch ra vết thương cực sâu. Yến Hà Thanh hung hăng nuốt tiếng kêu thảm vào trong cổ họng, đau đến mức dường như không thở nổi.

“Dưới loại tình huống hiện tại, người dù có mọc cánh cũng khó thoát, vì sao không chịu khai mau, ít chịu khổ lại một chút? Chẳng lẽ người còn đang chờ hoàng thượng tới cứu sao?” – Phùng quân sự vung vung cái roi trên tay, đem máu đen vấy xuống: “Tĩnh lại đi, là người cùng bọn hãn mư đồ bí mật tạo phản, suýt chút nữa đã lấy đi tính mệnh của hoàng thượng.”

Hô hấp Yến Hà Thanh hơi ngưng lại, sau đó lại thở dốc mang theo thống khổ.

“Nếu chịu không được thì mau khai ra, đem chuyện cấu kết với Vũ Ninh vương nói hết toàn bộ không phải tốt rồi sao, dù sao thì cũng phải chết, còn không bằng chết thống khoái một chút.” – Phùng quân sự nghĩ rằng Yến Hà Thanh rút cuộc không chịu được nữa, thế là lại ngon ngọt thuyết phục, nào biết Yến Hà Thanh vẫn không chịu mở miệng.

Phùng quân sự nói hai câu xong, sau đó tiện tay vứt roi sắt qua một bên, từ trên giá treo đầy hình cụ trên tường cầm một cây xẻng sắt xuống, bỏ vào trong lò than trong phòng tối nung đỏ lên.

Bởi vì đau đớn, hô hấp của Yến Hà Thanh rất nặng, tiếng thở dốc cùng với thanh âm của xẻng sắt bị đốt nóng hòa vào nhau, nghe cực kỳ đáng sợ.

“Ta có lòng tốt khuyên người.” – Phùng quân sự dùng xẻng sắt đảo đảo lửa than, hững hờ nói: “Những thủ đoạn này của ta, đều không vào được mắt của Triệu công công, người có biết ông ta có một loại thuốc bột, nếu vấy vào vết thương, sẽ khiến cho người ta vừa ngứa vừa đau, giống như bị vạn con kiến gặm nhấm không? Ấy chà, ta đã thấy một lần, người kia chết

cũng thật thảm, toàn thân bị cào đến nát rữa, cho nên ta khuyên người, sớm mở miệng khai ra, đừng để chịu khổ.”

Thấy Yến Hà Thanh vẫn không nói một lời như cũ, Phùng quản sự cầm lấy xẻng sắt bị nung đến đỏ bừng, đi đến trước mặt Yến Hà Thanh, đối mặt với hắn ra vẻ thối thối xẻng sắt một chút, thối ra một luồng sóng nhiệt: “Nói không? Ôi chao, nói đi chứ, sao lại có thể cứng đầu như vậy?”

“Được rồi, những gì nên khuyên ta cũng đã khuyên, người đã bướng bỉnh như vậy, cũng đừng trách ta.” – Phùng quản sự lắc đầu, làm bộ muốn đem xẻng sắt nóng bỏng ấn xuống ngực Yến Hà Thanh.

“Dừng tay!!” – Một tiếng hô giận dữ cùng với thanh âm cửa phòng bị đá văng vang lên, tay Phùng quản sự run lên một cái, xẻng sắt rớt xuống đất.

Tiêu dư An vừa nhìn thấy hình dạng của Yến Hà Thanh trong phòng tối, lập tức hô hấp không thuận.

“Hoàng thượng?!” – Phùng quản sự bị dọa đến mức quỳ rạp xuống đất, hai đùi run run, mặt xám như tro.

Tiêu dư An mặc kệ gã, nhanh chóng bước tới, cởi xích sắt trên cổ tay Yến Hà Thanh xuống, Yến Hà Thanh căn bản đứng không vững, thẳng tắp ngã vào lòng Tiêu dư An.

Tiêu dư An không dám chậm trễ, đỡ lấy người vội vàng chạy tới thái y viện.

Yến Hà Thanh hôn mê rờn rã một ngày vẫn không thấy tỉnh lại.

Tiêu dư An ở thái y viện đi qua đi lại, lão thái y thấy vậy sợ hãi trấn an hắn: “Hoàng thượng đừng gấp, tính mạng của hắn không đáng lo.”

Tiêu dư An gật gật đầu, trông thấy lão thái y đang giã thuốc, vài bước đi qua, đưa tay: “Để ta giã.”

Lão thái y bị kinh hãi đến biến sắc: “Hoàng thượng! Lão thần sao có thể để hoàng thượng làm loại chuyện này!”

Tiêu dư An cầm chày giã thuốc qua: “Ta giải phóng áp lực.”

Nói xong, không để ý đến sự ngăn cản của lão thái y, hung tợn giã xuống hai cái khiến lão thái y cũng muốn phát bệnh tim.

Tâm tình Tiêu dư An không tốt.

Cực độ không tốt. Gần đây hẳn phát hiện một chuyện, bất kể là hẳn làm cách gì để cải biến nguyên tác của kịch bản, thì phương hướng tổng thể của nó cũng sẽ bị một lực lượng vô hình nào đó kéo trở về.

Nhưng mà sau khi Hồng Tụ vì mình mà chết, Tiêu dư An không muốn ngồi không chờ chết nữa, hẳn muốn thay đổi gì đó.

Bởi vì mệnh của hẳn, đã không còn đơn thuần là mệnh của hẳn nữa, đó là mệnh của quân vương thiếu niên Bắc quốc do Hồng Tụ đã cứu về.

Đột nhiên, trong nội thất truyền đến tiếng bát sứ rơi xuống đất cùng với tiếng ho khan của Yến Hà Thanh. Tiêu dư An cùng lão thái y đều khẽ giật mình, Tiêu dư An đang đứng lên, đột nhiên lại dừng lại.

Lão thái y vội vàng đi vào trong nội thất, lại vội vàng đi ra, bẩm báo Tiêu dư An: “Hoàng thượng, hẳn tỉnh rồi.”

Tiêu dư An gật gật đầu, vài bước đi đến trước cửa nội thất, nhưng lại không lập tức đi vào.

Tiêu dư An vẫn luôn đem mình xem như người ngoài cuộc, trong đó có một nguyên nhân rất trọng yếu đó là hẳn không biết giữa Bắc quốc và Yến

Hà Thanh hẳn phải chọn cái nào.

Hắn cho rằng mình có thể một mực không nhìn vào mâu thuẫn của cả hai, vừa khiến Bắc quốc mạnh lên, đồng thời cũng cẩn thận bảo vệ Yến Hà Thanh.

Nhưng trên thế gian này, làm gì có phương pháp nào vẹn cả đôi đường thế chứ.

Việc Hồng Tụ hương tiêu ngọc vẫn đã khiến Tiêu dư An triệt triệt để để thanh tỉnh, để hẳn hiểu được mình chưa bao giờ là người ngoài cuộc, chưa bao giờ là như vậy, nếu như là lúc trước, Tiêu dư An sẽ ở giữa cả hai mà do dự bàng hoàng.

Nhưng bây giờ hẳn sẽ không như vậy nữa.

Hắn không thể cô phụ cái chết của Hồng Tụ.

Tuyệt đối không thể.

Tiêu dư An hít sâu một hơi đẩy cửa đi vào.

Yến Hà Thanh ngồi ở trên giường, đang muốn đem cái chén sứ hẳn làm rơi lúc tỉnh dậy nhạt lên, Tiêu dư An đi vào nhạt cái chén sứ ấy, đặt ở bên cạnh giường, nhìn Yến Hà Thanh hỏi: “Người vẫn ổn chứ? Cảm thấy thế nào?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, chịu đựng đau đớn trên người, hơi thở hơi chút hòa hoãn.

“Vậy người nghỉ ngơi cho tốt, đêm mai ta lại đến tìm người, có việc muốn cho người biết.” – Bàn tay giấu sau lưng Tiêu dư An âm thầm nắm lại thành quyền.

Yến Hà Thanh nhìn Tiêu dư An quay người đi, một cỗ bất an từ trong đáy lòng hần dần dần dâng lên, loại cảm giác này lúc trước hần đã từng loáng thoáng cảm nhận được, vậy mà bây giờ lại càng phát ra mãnh liệt hơn: “Tiêu dư An.” – Yến Hà Thanh đột nhiên mở miệng gọi người lại.

Tiêu dư An chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt ôn nhuận đen nhánh nhìn Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh đột nhiên phản ứng kịp, biết cỗ bất an kia từ đâu mà tới.

Từ khi biến cố của Vũ Ninh vương gia xảy ra, từ sau khi Hồng Tụ chết, Tiêu dư An chưa từng cười với hần.

“Yến Hà Thanh.” – Tiêu dư An chậm chậm mở miệng, tựa hồ hạ quyết định gì đó, cuối cùng, hần vẫn đem từng lời từng chữ kia nói ra, giống như ngân quang trên lưỡi dao, tàn nhẫn đến cực điểm: “Người hần phải gọi ta là, hoàng thượng.”

Hô hấp Yến Hà Thanh trì trệ, sống lưng đột nhiên thẳng tắp, hần mờ mịt mở miệng, tựa như muốn nói gì đó để đáp lại nhưng cái gì cũng không nói ra được.

Tiêu dư An không lưu lại nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, lưu lại một mình Yến Hà Thanh lẻ loi trơ trọi trong nội thất.

Thật lâu sau, Yến Hà Thanh cúi đầu xuống, tay nắm thật chặt lấy ngực, chỗ đó có tổn thương, đụng vào một cái khiến thần kinh đau đớn bị kích thích, Yến Hà Thanh lại phảng phất vô tri vô giác, chỉ gặt gao ôm lấy tim mình, bởi vì so với ngoại thương, có nơi còn khiến hần không khổ đến độ không thể chịu nổi hơn nhiều.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 69

Ưu sầu không thể ngủ, ôm áo lên bồi hồi. Một ngọn đèn cô độc, Tiêu dư An ngồi ở trước bàn ngăn người nhìn hai cây trâm trong tay, một cái màu son khắc hoa, một cái là bạch ngọc không tì vết. Thời khắc này, trong đầu Tiêu dư An tất cả đều là những lời của Triệu công công: Phụ tá của Vũ Ninh vương gia, chẳng lẽ mỗi người đều là kẻ kín miệng sao?

Cuối cùng cũng quyết định được, Tiêu dư An cắt kỹ cây trâm, kéo chặt áo một mình đi đến thái y viện.

Tiêu dư An đẩy cửa đi vào nội thất thì phát hiện Yến Hà Thanh đang dựa vào giường chờ hẩn, có lẽ là do bị thương, trên mặt không có huyết sắc, đôi môi tái nhợt không chút sinh khí.

Tiêu dư An nghĩ tới quyết định tiếp theo của mình, đành phải gắng gượng đem sự quan tâm của mình nuốt lại vào.

“Yến Hà Thanh.” – Tiêu dư An chấp tay đứng tại chỗ, thanh âm rất nhẹ: “Không nghĩ tới, có một số việc, hai chúng ta cuối cùng cũng không thể tránh khỏi, không thể tránh khỏi.”

Yến Hà Thanh nhìn hẩn, nhớ tới lần gặp nhau ở kho củi kia, Tiêu dư An ngồi trên đống củi, ý cười dạt dào vỗ chỗ bên cạnh bảo hẩn cùng ngồi xuống.

Chuyện kia mới qua bao lâu, mới qua được bao lâu chứ?

Cổ họng Yến Hà Thanh không phát ra thành tiếng, thanh âm khô khốc: “Người tin ta không?”

Tiêu dư An lấy ra quyển trục dài chỉ khoảng hai tấc, nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Người muốn ta tin cái gì?”

Những lời này của Tiêu dư An là hỏi một cách nghiêm túc, nhưng nghe vào tai Yến Hà Thanh, lại cảm thấy cực kỳ trào phúng.

Quyển trục kia phảng phất giống như lưỡi đao, chặt đứt tia hi vọng cuối cùng của Yến Hà Thanh.

Đúng vậy, hãn sao còn dám yêu cầu xa vời rằng Tiêu dư An sẽ tin tưởng mình?

Tiêu dư An đối với hãn trợ giúp đủ kiểu, thân thiện đủ điều, mà hãn thì sao? Dụng ý khó dò, cấu kết người khác, thậm chí là làm hại khiến Tiêu dư An suýt chút nữa thì bị Vũ Ninh vương gia sát hại.

Từng móc tim móc phổi đối đãi để đối lại phản bội, đối lại là hãn, cũng không thể ta thứ cho chính mình.

Hãn dựa vào cái gì, có mặt mũi gì để yêu cầu Tiêu dư An phải tin tưởng mình?

Tiêu dư An hững hờ đưa tay mở quyển trục trên bàn ra: “Yến Hà Thanh, ta mới biết được, thì ra người rất muốn rời đi, cũng đúng, Bắc quốc này đối với người mà nói, cũng chỉ có vô tận khuất nhục cùng phẫn hận?”

Yến Hà Thanh rũ mắt, tựa như để ngoài tai tất cả, ánh nến bên cạnh giường bị gió từ ngoài cửa sổ thổi vào trở nên lay động, ánh lửa nhảy nhót trên khuôn mặt không chút huyết sắc nào của Yến Hà Thanh, nhưng thủy chung không thể tiến vào trong đáy mắt u tối của hãn.

Vô tận khuất nhục cùng phần hận?

Đúng là như vậy đấy.

Đối với hãn mà nói, Bắc quốc chỉ có những thứ này.

Từ một khắc khi thiết kỵ của Bắc quốc tiến vào Nam Yến quốc, chưa từng có ngày nào hãn không nghĩ đến phải làm thế nào để báo thù, chưa từng có ngày nào không nghĩ đến việc đem những thống khổ Nam Yến quốc phải chịu trả lại gấp bội cho Bắc quốc, chưa từng có ngày nào không nghĩ đến việc thoát khỏi lồng giam, gông cùm xiềng xích này, thoát khỏi cái nơi đã đem hãn thành tù binh mà gian cầm này.

Thấy Yến Hà Thanh không nói lời nào, Tiêu dư An hạ mắt tiếp tục nói: “Ta vốn cho rằng ta có thể thay đổi điều gì đó, hiện tại xem ra, chỉ là phí công vô dụng...”

Yến Hà Thanh rút cuộc có phản ứng, ngón tay hãn khẽ nhúc nhích, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu dư An, trong đáy mắt rút cuộc cũng có cảm xúc.

Ở trong đáy mắt của hãn, Tiêu dư An nhìn thấy nỗi nhục của đất nước cùng với cừu hận. Tiêu dư An thấy hãn chậm chạp mở miệng hỏi: “Người muốn thay đổi cái gì?”

Đột nhiên Tiêu dư An ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, hãn muốn thay đổi cái gì chứ?

Muốn để Yến Hà Thanh vì sự thương hại của mình mà thiện ý lưu lại Bắc quốc, cả đời làm thị vệ, cả đời làm nô tài sao?

Không phải, hãn chưa từng nghĩ như vậy.

Hắn muốn nhìn thấy người trước mắt này giống như trong nguyên tác: Huy kiếm thiên hạ, quân lâm cứu tiêu, trị quốc an bang.

Đã như vậy, vậy thì hắn đến cùng muốn thay đổi cái gì?

Đúng rồi, hắn muốn tiếp tục sống.

Thế nhưng hiện tại hắn là quân vương Bắc quốc, trên vai khiên chính là khí phách của tướng sĩ Bắc quốc, là chỗ dựa của bách tính Bắc quốc, trong sông dài lịch sử, có lẽ không thể tránh khỏi chuyện thay đổi triều đại, nhưng mà thân là người ở trong đó, sẽ đem hai chữ quốc gia khắc sâu vào xương cốt, tan vào trong máu, in dấu vào trong tim.

Hậu nhân chỉ nhìn vào hi xuy, thế nhưng tại thời điểm ấy, chính là thiên tử thủ biên cương, quân vương tồn vong cùng xã tắc.

Hắn sao lại muốn sống tạm? Sao có thể mưu toan sống tạm kia chứ!

Hắn cứ khẳng khẳng tự lừa mình dối người để đổi lấy cái gì?

Tiêu dư An giống như bị người đột nhiên hung hăng tát cho một bạt tai, đứng ngốc tại chỗ, hắn nhìn Yến Hà Thanh, hô hấp dồn dập lẩm bẩm nói: “Cho nên, người vẫn luôn hiểu rõ...”

Tiếng nói dần dần yếu ớt, Tiêu dư An chậm rãi yên lặng, lại không nói được một chữ.

Thì ra Yến Hà Thanh vẫn luôn thấy rõ ràng, chỉ có mình hắn tựa như thăng ngốc đem mình coi như người ngoài cuộc.

Yến Hà Thanh đột nhiên nở nụ cười, trong đáy mắt hắn tràn đầy huyết sắc, cuồn cuộn vô tận thống khổ, khóe miệng từ từ câu lên, hắn nói: “Tiêu dư An, Bắc quốc cùng Nam Yến quốc, chỉ có kết cục người chết ta sống, nhưng Tiêu dư An, ta đối với người...”

“Đủ rồi.” – Tiêu dư An mở miệng cắt ngang Yến Hà Thanh, hắn chậm rãi nâng mắt lên, ôn nhu vốn dĩ trong mắt giờ chỉ còn lại lạnh lùng: “Nếu như Bắc quốc cùng Nam Yến quốc chỉ có kết cục người chết ta sống, vậy thì ta cùng với người cũng chỉ có kết cục người chết ta sống.”

Hồng Tụ vừa chết, Tiêu dư An liền đem mình giấu đi.

Hồng Tụ đã vì Bắc quốc quân vương mà chết, vậy thì hắn chính là Bắc quốc quân vương, Yến Hà Thanh đã nói Bắc quốc cùng Nam Yến quốc không thể cùng sống.

Vậy hắn, quân vương Bắc quốc, cũng không thể cùng sống với Yến Hà Thanh.

Những lời Tiêu dư An thốt ra tựa như cọng rơm cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào trên vai Yến Hà Thanh, đôi mắt hắn tựa như ngọn nến sắp cháy hết, kéo dài hơi tàn lung lay chút ánh sáng yếu ớt.

Thân thể của hắn phảng phất như bị kéo thành hai nửa, một nửa nhìn thấy cung thành Nam Yến quốc bị tàn phá thê lương, một nửa lại trông thấy cảnh ngày đó ở Ngọc Hoa lâu cùng Tiêu dư An tùy ý cười lớn.

Cả hai nửa thân thể đều như đang mơ hồ lở loét, nỗi đau ấy đau đến mức khiến Yến Hà Thanh không muốn sống nữa.

Trong nội thất trống trải nháy mắt lâm vào trầm mặc, chỉ còn lại thanh âm hô hấp của hai người.

Qua hồi lâu, Tiêu dư An chậm rãi từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, đi đến bên giường, đưa đến trước mặt Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh nhìn bình sứ nhỏ kia, vươn tay nắm lấy vuốt ve, hắn khàn giọng hỏi: “Đây là cái gì? Người muốn...”

Người muốn giết ta sao?

Tiêu dư An không trả lời.

Yến Hà Thanh hít một hơi thật sâu: “Tiêu dư...”

Tiêu dư An đột nhiên mở miệng, ngữ khí quyết tuyệt, không cho phép người chống lại: “Gọi hoàng thượng.”

“Tiêu-dư-An.” – Giống như là cố ý, Yến Hà Thanh từng chữ một gọi tên Tiêu dư An, hai con người của hắn nhìn chăm chăm Tiêu dư An như thể muốn nuốt người vào bụng, một tay hắn nắm chặt bình sứ, khớp xương trắng bệch, ngón tay phát xanh: “Tiêu dư An, người muốn ta uống thứ này sao?”

Trong lúc nhất thời, Tiêu dư An tựa như bị nghẹn, đôi mắt tròn lớn, sau đó chậm chạp do dự gật gật đầu.

“Được. Vậy ta uống.” – Mặc dù chỉ có bốn chữ, lại tựa như lấy đi hết tất cả khí lực của Yến Hà Thanh, ánh mắt hắn cuối cùng âm đạm xuống, tựa như đồng tro tàn bị đốt hết, gãy dựa qua đi, chỉ còn lại tuyệt vọng. Yến Hà Thanh mở bình sứ màu trắng ra, đột nhiên đem thứ chất lỏng đắng chát trong bình uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong, Yến Hà Thanh chăm chú nhìn vào hai mắt của Tiêu dư An, tựa hồ như muốn đem Tiêu dư An nhìn thấu, muốn đem hồn phách từ trong con mắt ấy kéo ra, lại mở ra thân thể chính mình, để hồn phách của hắn có thể nhìn thật kỹ những không cam lòng cùng quyết tuyệt của mình: “Tiêu dư An, vì sao người lại trùng sinh vì quân vương Bắc quốc, vì cái gì chứ...”

Tứ chi chậm rãi bất lực, thanh âm của Yến Hà Thanh yếu dần, không bao lâu, hắn vịn trán, lay động ngã về phía trước. Mắt thấy Yến Hà Thanh sắp

ngã xuống giường, Tiêu dư An liền vội vàng tiến lên, vững vàng đỡ lấy hắn.

Ý thức bắt đầu tan thành mảnh nhỏ, Yến Hà Thanh nghe thấy thanh âm hoảng hốt của Tiêu dư An, hoảng hốt mà xa xôi, tựa như không chân thực, Tiêu dư An nói: “Ta cũng không biết, có lẽ...”

Là vì gặp người...”

Thấy Yến Hà Thanh đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, Tiêu dư An thở dài một hơi, một tiếng là bất đắc dĩ cảm thán không nguôi, một tiếng lại là vì không chung đường không thể cùng bước tiếp.

Tiêu dư An trông thấy đã từng có lúc mình tùy ý cười, tin nhiệm thẳng thắn nói với Yến Hà Thanh: “Yến Hà Thanh, người làm thiếp thân thị vệ của ta được không? Ta bảo vệ người, tuyệt đối không để người khác làm người bị thương.”

Mà bây giờ, coi như hắn cũng đã nói được làm được.

Nhưng đây cũng là lần cuối cùng hắn lấy thân phận quân vương Bắc quốc để bảo vệ Yến Hà Thanh.

Không có lần sau, không còn lần thứ hai nữa.

Nếu như có ngày trùng phùng, nhất định chính là thời điểm gặp nhau trên chiến trường.

Màn đêm buông xuống, cửa hoàng cung, một chiếc xe ngựa bị thị vệ ngăn lại, lại rất nhanh được cho qua, chiếc xe ngựa kia sau khi ra khỏi hoàng thành, chạy thẳng về hướng dịch trạm phía tây, cuối cùng không trở về nữa. Nghe được tin tức này, đội trưởng đội thị vệ đối thị vệ thủ vệ chửi ầm lên: “Lý tướng quân không phải đã nói, mấy ngày nay xe ngựa xuất cung đều phải tỉ mỉ lục soát kiểm tra sao!”

“Thế nhưng mà...” – Tiểu thị vệ sờ đầu túi thân nói: “Xe ngựa đó có thủ dụ thông hành của hoàng thượng.”

“...Thủ dụ của hoàng thượng, được rồi, các người tiếp tục gác đêm cho tốt, đúng rồi, hôm nay là ngày mấy.”

“Mùng ba tháng ba.”

“Mùng ba tháng ba à.” – Đội trưởng đội thị vệ ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám.

“Chậc, sắp trở trời rồi.” Editor: Vậy là kết thúc những tháng ngày đôi trẻ hạnh phúc êm đềm bên nhau rồi. Từ giờ sẽ bước qua một giai đoạn mới.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 70

Mùng bốn tháng ba, ngày thứ hai sau khi Yến Hà Thanh ở trong cung không một tiếng động biến mất, Lý Vô Định cuối cùng cũng từ trong miệng phụ tá của Vũ Ninh vương gia nạy ra mọi chuyện cần thiết.

Lý Vô Định không do dự, lúc này lãnh binh vào cung, lại giật mình không biết Yến Hà Thanh đã bắt ngờ đào tẩu từ lúc nào.

Lý Vô Định vạ phần hối hận, tiến đến tấm cung của Tiêu dư An chịu đòn nhận tội, được cho biết Tiêu dư An hiện không ở tấm cung mà đang ở Ngọc Hoa lâu.

Tầng thứ sáu trong Ngọc Hoa lâu, Tiêu dư An buồn bã một mình ngồi uống rượu, chợt nghe thấy Lý Vô Định thỉnh cầu tiến gián, gật đầu đáp ứng.

Lý Vô Định đi vào, ôm quyền quỳ một gối xuống: “Hoàng thượng, chuyện chính biến đã điều tra rõ ràng, Vũ Ninh vương gia cầu kết với Nam Yến quốc phát động phản loạn, những người có liên quan toàn bộ đã bị xử trí, nhưng mà.. nhưng mà Nam Yến quốc hoàng tử Yến Hà Thanh chẳng biết đã trốn khỏi cung từ lúc nào, vi thần làm việc thất trách, thẹn với hoàng thượng.”

Tiêu dư An cực kỳ chột dạ, che miệng ho nhẹ, đối mặt với sự nghiêm túc của Lý Vô Định thì cảm thấy xấu hổ mười phần, áy náy, quần bách, Tiêu

dư An vỗ lan can: “Chuyện này phải làm thế nào đây? Lý tướng quân, chuyện này không thể được, sao có thể để người chạy mất chứ?”

Trừ tiền lương lại trừ tiền lương, cắt tiền thưởng lại cắt tiền thưởng.

Hừ, đúng là bộ dáng đã được lợi lại còn làm bộ làm tịch.

Lý Vô Định nói: “Thỉnh hoàng thượng trách phạt.”

“Phạt... Ừm, phạt ba vò rượu.” – Tiêu dư An đem vò rượu bên cạnh mình đẩy về phía Lý Vô Định.

Lý Vô Định cảm thấy mình hình như đã nghe lầm, không thể hiểu nổi ngẩng đầu lên: “A?”

“Uống.” – Tiêu dư An đơn giản nói ra ý mình, mở vò rượu đóng kín, đưa cho Lý Vô Định.

Lý Vô Định không có cách nào, đành phải ngồi uống rượu cùng Tiêu dư An.

Sau đó cả hai người đều say.

Say không thì cũng thôi đi.

Cả hai lại còn say khướt.

Tiêu dư An vậy mà lại kéo cổ họng nói mình muốn ca hát, hát cái câu, chính là anh muốn chia tay trước, chia tay thì chia tay.*

(*Ông đang hát bài “Mua bán tình yêu” của Mộ Dung Hiểu Hiểu đó, cái bài hát mà nghe hai nốt thôi cũng biết nó là bài gì ấy.)

Lý Vô Định bình thường là một người không giận tự uy, nghiêm túc một cách khủng khiếp, giờ lại gào lên muốn biểu diễn dùng ngực đập đá tảng.

Mà hẳn lại còn đòi làm đá tảng.

Cái này còn chưa xong, Tiêu dư An lại còn giật giật cổ họng lôi kéo Lý Vô Định lải nhải liên miên: “Người không cần cả ngày đều xem binh thư, có thể đi tán lấy vài em gái không? Tốt xấu gì thì cũng là nam hai, dựa vào cái gì mà em gái đều thuộc về Yến Hà Thanh cả chứ?”

Lý Vô Định đánh một cái nấc toàn mùi rượu, cả khuôn mặt đỏ bừng nói: “Ta gia tiểu nhi Tạ Thuần Quy quả thực là thiếu niên tài tuấn, hoàng thượng, ngài không biết chứ, lần trước cậu ta chỉ dùng một mũi tên đã bắn mù mắt gấu, mũi tên kia đúng là khí thể xuyên vân, thực sự là hăng hái.”

Tiêu dư An lấp bắp nói: “Ta biết trong sách này em gái nào là tốt, người thích loại nào, ta chỉ cho người cách đi tán.”

Lý Vô Định ập a ập ứng đáp: “Hiện tại ta cùng với Tạ Thuần Quy luận võ, cảm thấy đã có chút lực bất tòng tâm rồi, trước đó rõ ràng có thể nhẹ nhàng chiến thắng, cậu ta tiến bộ thực nhanh nha.”

Bước chân Tiêu dư An loạng choạng nói: “Lúc này kịch bản đã sắp phát triển đến đoạn Yến Hà Thanh hắc hóa rồi, người nói coi, lần sau gặp lại có thể bị hấn xẻo chết không.”

Lý Vô Định lão đảo đáp: “Thuần Quy nói cậu ta muốn vì Bắc quốc mà chinh chiến thiên hạ, thực sự là rất có khát vọng.”

Tiêu dư An nói: “Ừm, ta hiểu người, ta đều hiểu, uống!”

Lý Vô Định đáp: “Được, rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít, uống!”

Hai tên tri kỷ kia đối thoại căn bản đều không cùng một thế giới, uống xong chén rượu này thì mỗi người một bên ôm lan can mà nôn.

Ngày thứ hai, Vĩnh Ninh công chúa đến tẩm cung ân cần thăm hỏi Tiêu dư An vì say rượu mà nhức đầu, thuận tiện tám chuyện: “Nghe nói hôm qua sau khi Lý tướng quân say rượu tỉnh lại thì xấu hổ đến mức muốn nhảy từ trên Ngọc Hoa lâu xuống phải không?”

Tiêu dư An: “Cái này...”

Vĩnh Ninh công chúa nhúm hạt dưa trên bàn, lách tách lách tách cắn: “Ngài có phải đã đem hăn...”

“Cái gì? Ta không có, ta không phải, đừng có nói lung tung.” – Tiêu dư An phủ nhận liền ba lần.

Vĩnh Ninh công chúa cười nhẹ nhàng: “Hoàng thượng ca ca, ta cái gì cũng chưa có nói đó.”

Tiêu dư An: “...”

Vĩnh Ninh công chúa tiếp tục nói: “Vậy chính là hăn đem ngài...”

WTF??!

Hồn nhiên ngây thơ đã nói đâu?!

Người có phải là do người nào đó trộm thể thân rồi không?!

Vả lại, Lý Vô Định thấy thế nào thì cũng chính là một thằng nam sắt thép, ai mà thèm vì hăn mà tự uốn cong chứ? Tiêu dư An hăn muốn cong, thì cũng là bị cái khuôn mặt đẹp trai đến mức cực kỳ bi thảm của Yến Hà Thanh làm cho cong được không!?

Phi, được cái rắm ấy.

Yến Hà Thanh là nam chính văn ngựa giống, dù có đẹp trai thì cũng là đẹp trai để dành cho các em gái.

“Hoàng thượng ca ca.” – Vĩnh Ninh công chúa thả hạt dưa trong tay xuống, vỗ vụn trên tay đi, nhay bén hỏi: “Có phải tâm tình ngài không tốt không?”

Tiêu dư An nhìn Vĩnh Ninh công chúa, đột nhiên vô cùng muốn biết, ở trong nguyên tác, ngay từ đầu Vĩnh Ninh công chúa đã biết Yến Hà Thanh sẽ tiêu diệt Bắc quốc, vậy nàng vì sao lại muốn giúp hãn đào tẩu, mà lúc treo cổ tự vẫn, cuối cùng nàng đã nghĩ đến điều gì.

“Ta...”

Hai tay Tiêu dư An nắm có chút chặt, liếm mắt nói: “Ta biết rõ một chuyện có lỗi, nhưng lại còn đi làm.”

Vĩnh Ninh công chúa khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Hoàng thượng ca ca, nào có cái gì gọi là đúng sai. Không phải đã biết rõ là sai rồi sao, vậy vì sao lại còn muốn đi làm. Đây rõ ràng là đem cả hai thứ đều đặt lên một cái cân, bên này nặng hơn một chút, thì sẽ thiên về bên đó, thành ra lại thẹn với bên kia mà thôi.”

Tiêu dư An rũ mắt xuống, thoáng chút ngốc lảng.

Có lẽ Yến Hà Thanh ở trong lòng hãn, so với tưởng tượng của hãn còn quan trọng hơn nhiều.

Nhưng mà bây giờ, không phải là thời điểm để vô cơ buồn lo thất lạc.

Chuyện đã tới nước này, Tiêu dư An muốn làm muốn nghĩ, chỉ là làm thế nào để bảo toàn Bắc quốc.

Vĩnh Ninh công chúa lại cùng Tiêu dư An hàn huyên một hồi, thấy người không còn nặng nề tâm sự nữa, lúc này mới yên tâm rời đi, Tiêu dư An đang định nghỉ ngơi, bỗng dừng kịp phản ứng lại một sự thật.

Hở? Vĩnh Ninh công chúa và Yến Hà Thanh hai bên không phải có tình cảm rồi sao?

Vì cái gì mà hiện tại Yến Hà Thanh đột nhiên biến mất không thấy, Vĩnh Ninh công chúa lại giống như không có chuyện gì như vậy.

Tiêu dư An suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân, cuối cùng chỉ có thể đổ thừa cho việc nam nữ chính có thần giao cách cảm với nhau cho nên mới không lo lắng.

Dù sao nửa đoạn sau của bộ truyện ngựa giống này, chỉ cần là một em gái ưa nhìn một chút nhìn thấy Yến Hà Thanh thì đều sẽ trực tiếp yêu thích ai mộ rồi hiến thân thôi, thế là Tiêu dư An đương nhiên coi nhẹ đến tính logic của vấn đề.

Vì bảo toàn Bắc quốc, Tiêu dư An bắt đầu đem mấy chuyện râu ria đều bỏ ra sau đầu, đem chế độ năm ngày tảo triều một lần đổi thành mỗi ngày một lần, một lòng đặt vào chuyện triều chính của Bắc quốc, thân thể vốn đã không khỏe mạnh gì lại càng trở nên gầy gò.

Tiêu dư An nghĩ kỹ rồi, mặc dù hẳn là người nổi nghiệp của chủ nghĩa xã hội thế kỷ hai mươi mốt, đối với việc trị nước thời cổ kiến thức nửa vơi, nhưng tốt xấu gì cũng đã học lịch sử nhiều năm như vậy, cũng biết chọn hiền tài mà sử dụng, dùng tâm mà đối đãi bách tính.

Chỉ cần quốc khố Bắc quốc không trống rỗng, đến lúc chiến tranh xảy ra, toàn lực trợ giúp, kể cả Lý Vô Định có phản quốc, Tạ Thuần Quy cũng có thể cầm cự được, hai quân giằng co, kéo đến khi mùa đông đến, quân đội của Yến Hà Thanh đều là người phương nam, chịu không nổi giá lạnh chắc chắn sẽ phải lui binh.

Sau khi ổn định, sẽ lại chậm rãi chinh đốn triều thần, Bắc quốc sẽ không dễ dàng bị sụp đổ như vậy!! Sẽ trụ được!!

Tiêu dư An đột nhiên từ một quân vương ngu ngốc ngày ngày sinh ca trầm mê nam sắc biến thành một mình quân khiêm tốn biết nghe lời can gián, tự nhiên cũng khiến triều thần phải nghị luận âm ỉ.

Có người nói là tiên đế hiển linh, có người nói là do Vũ Ninh vương gia đảo chính đã kích thích quân vương thiếu niên.

Bên trong những thanh âm hỗn loạn đó, chỉ có Vĩnh Ninh công chúa chạy đến tẩm cung, nói với Tiêu dư An: “Hoàng thượng ca ca, ngài phải nghỉ ngơi cho thật tốt đó, đừng khiến thân thể bị bệnh.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” – Tiêu dư An xoa khóe mắt, đậy mắt hẩn hẩn toàn tơ máu, thanh âm mỗi một: “Ninh Nhi, hôm nay ta không thể nói chuyện phiếm cùng với người rồi, sáng sớm mai còn lên triều, ta phải xem hết những tấu chương này.”

Vĩnh Ninh công chúa muốn nói lại thôi, thở dài rời đi.

Dưới sự cố gắng của Tiêu dư An, Bắc quốc nguyên bản dần dần suy bại, lại thoáng có khởi sắc.

Đang lúc Tiêu dư An cảm thấy mình có thể thở ra một hơi, thì đã bị ông trời đánh cho một phát muốn ngu người.

Cuối tháng năm, Bắc quốc đại hạn, không một giọt mưa, thập thất cửu không*, người chết đói khắp nơi.

(*Thập thất cửu không: Mười nhà chín không, chỉ sự hoang phế tiêu điều.)

Mà bên trong nguyên tác, căn bản Bắc quốc không có một trận tai họa như thế này.

—

Editor:Cái đoạn 2 thanh niên uống rượu ông nói gà bà nói vịt đúng kiểu khó đỡ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 71

Từ xưa đến nay thiên tai đều khiến dân chúng khốn khổ, đất nước chịu tổn thương, ngay cả thịnh thế cũng không chịu nổi huống chi là một quốc gia sắp hỗn loạn bất an.

Hạn hán bất thành linh khiến Tiêu Dư An trở tay không kịp.

Càng khiến Tiêu Dư An không biết phải làm sao chính là: Trong nguyên tác, Bắc quốc chưa từng trải qua chuyện thế này.

Tuy nói trước đó do hành động của Tiêu Dư An mà nguyên tác kịch bản đã bị cải biến không ít, nhưng mà tất cả những cải biến đó đều có nguyên nhân, có thúc đẩy.

Mà trận thiên tai hiện tại, lại là ngoài dự tính, không thể nào đoán trước.

Trải qua một trận thiên tai này, tất cả những cố gắng trước đó của Tiêu Dư An đều trở thành công cốc.

Dưới gió quyết mây quý, Tiêu Dư An ngẫm trộm nghe được, thiên ý không thể trái, tà âm kia chính là thanh âm Bắc quốc đang chờ mắng hăn vì đã thả Yến Hà Thanh đi, sơn hà cùng quốc gia toàn bộ đều đè lên vai Tiêu Dư An, lại một lần nữa ép đến mức hăn không thở nổi.

Nhưng mà!!!

Chủ nghĩa duy vật phát triển trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, cuối cùng đều từ thuyết vô thần dần phát triển đến vật chất quyết định ý thức!!!

Là một thanh niên bốn tốt đã từng chung tay xây dựng chủ nghĩa xã hội, làm sao có thể dễ dàng bị số mệnh đánh bại như vậy?!

Tiêu Dư An đại diện cho chủ nghĩa Mác làm một cái thế tay cực kỳ bất nhả với ông trời, sau đó bắt đầu công cuộc chuẩn bị cứu tế cứu tế.

Nhưng mà không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Trước kia quốc khố vì bị quân vương Bắc quốc tiêu xài hoang phí vô độ, vốn không đã không nhiều, hiện tại mở kho lúa cứu tế bách tính, thời điểm phát xuống từng tâng thì toàn bộ đều tiến vào bụng của tham quan.

Tiêu Dư An bắt đầu cực khổ cứu tế bách tính mấy tuần, nạn dân đã không giảm lại còn tăng, còn dần dần tràn vào hoàng thành.

Quả nhiên là phải viết to in đậm gạch chân cái chữ ĐỆT MỌE NÓ!!!

Tiêu Dư An tức giận ra lệnh cho Lý Vô Định tra rõ việc này, kết quả tra một cái liền liên lụy đến mấy lão đại thần hai đời quyền cao chức trọng.

Mấy lão thần nơm nớp lo sợ quỳ gối trên triều đình, mấy chục đại thần bọn họ cùng nhau quỳ xuống, trong lúc nhất thời tất cả đều là thanh âm cầu tình.

Tiêu Dư An vốn đã vất vả quá độ, lúc này lại càng phiền đến mức hoa cả mắt.

Lý Vô Định ôm quyền đứng trên triều đình, nói năng khí phách, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hoàng thượng, thưởng phạt phân minh mới có thể đối lấy trời trong nước sạch, từ xưa có câu: Thiên tử phạm pháp,

tội như thứ dân, cây cối hư thối không chịu đào lên, sẽ càng mục nát nhiều hơn! Quan lại không tham, quốc gia mới có thể cường!”

“Lý Vô Định! Người đừng có nói lời ngông cuồng.” – Chợt có mấy đại thần đứng dậy, tức giận phản bác: “Năm đó tiên hoàng tiên đế xây dựng đất nước, an định xoa dịu bách tính trăm họ, những lão thần này có người nào không phải công huân đây mình, có ân với thiên hạ? Ngay cả tiên đế cũng phải nể mặt bọn họ ba phần, người hôm nay lạnh lùng bạc tình bạc nghĩa như vậy, lại còn đòi xưng nhân nghĩa?”

Lý Vô Định cười lạnh: “Nhân nghĩa? Những kẻ thân hãm trong vũng bùn hôi thối cũng xứng đáng nói nhân nghĩa? Trừng phạt cái ác mới có thể đề cao cái thiện, đạo trị quốc, vốn là trị gian! Các người lại còn có mặt mũi đi cầu tình cho bọn họ?”

“Người bạc tình bạc nghĩa, lấy một sai che đậy đức, ta có tình có nghĩa, dĩ nhiên phải cầu!”

“Ha~~” – Tiêu Dư An vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên cười lạnh: “Cải xong chưa?”

Mấy người trên triều vội vàng quỳ xuống, không nói nữa.

Tiêu Dư An đứng lên, nhìn chăm chăm những kẻ phía dưới, từng câu từng chữ nói, đôi mắt lạnh buốt: “Các người vì bọn họ cầu tình, vậy ai sẽ đến cầu tình cho những bách tính đã chết đói thê thảm kia? Ai đến thay những bách tính phải cửa nát nhà tan kia cầu tình? Thời điểm các người ở trong lầu son ăn thịt uống rượu, có từng nghĩ tới trước cửa phủ nhà các người đã nằm đầy xương trắng không? Còn có, những kẻ đang cầu tình kia, đừng cho rằng ta không biết các người đang cầu thay ai, các người rõ ràng là đang vì mình mà cầu! Ta không để Lý Vô Định tiếp tục tra, không có nghĩa là cái gì ta cũng không biết.”

Những lão thần kia dù thế nào cũng không thể ngờ, hoàng thượng đã từng nghe gió là gió nghe mưa là mưa lại thực sự sẽ phạt nặng bọn họ.

Có người hối hận đến trong lòng lạnh buốt khóc lóc kể lể, có người lại tự mình nhìn thấy một tắc lòng son.

Lý Vô Định ngẩng đầu lên, nhìn dáng người cao ngất đang đứng trên triều kia, ôm quyền, hai tay dần dần nắm chặt.

Hắn từng đi theo Tôn lão tướng quân chinh chiến, chí khí cao thẳng tới trời mây, đã từ từ thất vọng bởi rượu thịt ao rừng của tiên đế, đã từng thất vọng vì sự dâm loạn vô độ của quân vương thiếu niên, thất vọng trước cả triều đình trên dưới đều khấu phạt tâm xà.

Hắn từng vô số lần mơ thấy quê mình, mơ thấy những đứa trẻ gãy trơ xương như củi chết đói biến thành thân thể đen đúa, hắn còn từng vô số lần mơ thấy sa trường, mơ thấy từng thanh từng thanh đao đâm xuyên lồng ngực các huynh đệ hắn. Hắn đầu đầy mồ hôi tình lại, quay người lại phải đối mặt với một quân vương hoang dâm, gian thần đảm đương đạo nước.

Thế là Lý Vô Định càng không ngừng để tay lên ngực tự hỏi, đối với một quốc gia khiến bách tính phải sống khổ cực, sự hi sinh của các tướng sĩ có đáng không?

Mà bây giờ, phần niềm tin muốn báo quốc từ tận đáy lòng kia, vậy mà lại ần ần cháy lên.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 72

Trùng trị xong tham quan, Tiêu Dư An một lần nữa cứu tế, lần này chính hẳn tự mình giám sát thúc giục, lưu dân cũng đã dần ổn định lại.

Mà lúc này phía nam truyền đến tin tức: Nam Yến quốc đang khôi phục quốc lực cùng binh lực, còn đang âm thầm chiêu binh mãi mã.

Lông mày Tiêu Dư An nhíu lại thành hình chữ xuyên*. (*Chữ này: 川)

So với nguyên tác, tin tức này đến sớm một tháng.

Hẳn biết Yến Hà Thanh có gian lận, nhưng sao giờ lại biến thành nam chính dùng gói quý tộc VIP chuyên hack vậy?!* Có thể chừa chút đường sống cho nhân vật phản diện được không?!

(*Mấy chế chơi game dùng đô la thần chường hay mua gói VIP để được lên top ấy, câu này đại khái ý nói là em Thanh đã có bàn tay vàng rồi lại còn nạp tiền dùng hack để chơi game, bố ai mà đỡ nổi.)

Gấp gáp muốn hủy Bắc quốc đến như vậy sao?

Nhớ tới câu nói quyết liệt người chết ta sống hai người đã nói cuối cùng với nhau kia, Tiêu Dư An chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

“Hoàng thượng.” – Thị nữ bên cạnh yếu ớt nói: “Hoàng thượng, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút không? Gần đây sắc mặt của ngài không được tốt?”

Tiêu Dư An khoát khoát tay: “Gọi Lý Vô Định tướng quân tới đây.”

Rất nhanh Lý Vô Định đã vào điện, Tiêu Dư An hắng giọng, hỏi Lý Vô Định: “Người đã nghe tin tức từ phía nam chưa?”

Lý Vô Định gật gật đầu, trầm ổn trả lời: “Hoàng thượng, tiên đế nam chinh đã qua nhiều năm, bây giờ đã không thể coi thường Nam Yến quốc, vi thần cho rằng, hẳn là nên ra tay trước để chế phục người.”

Tiêu Dư An không nghĩ tới Lý Vô Định sẽ đề phòng Nam Yến quốc như vậy, nhất thời có chút sững sờ, dù sao thì do có nguyên tác nên hẳn vẫn luôn coi Lý Vô Định như người của Yến Hà Thanh.

Chậc, tình huống này là sao đây, nam hai oán giận nam chính sao??!! Hack quyết đấu với hack!! Thế này cũng kích thích quá!!

Đánh nhau rồi! Đánh nhau rồi!!

“Khụ...” – Tiêu Dư An che miệng ho nhẹ: “Ta hiểu ý của người, nhưng mà trận thiên tai trước khiến quốc khố trống rỗng, không thể chịu được mấy năm liên tục chiến tranh.”

“Hoàng thượng, chúng ta không chiến tranh.” – Lý Vô Định mỉm cười: “Cái này chúng ta gọi là chào hỏi.”

Anh bạn này, người nói chuyện có thể đừng có giấu đao trong nụ cười, giấu kim trong bông như thế không??

Có điều, ta thích!!

Tiêu Dư An nói: “Ý của người là?”

Lý Vô Định trả lời: “Điều động nhân mã, ở biên cảnh Nam Yến quốc đi qua đi lại, thấy binh thì dọa, thấy dân thì giương oai, quốc gia bọn hắn đã từng bị thiết kỵ tàn phá, một khi bị răn cản, mười năm sợ dây thừng, chỉ

cần làm như thế, cho dù không thể ngăn cản việc Nam Yến quốc khôi phục quốc lực, nhưng chí ít có thể khiến bọn hãn hoảng hốt bất an, kéo chậm tiến độ chiêu binh.”

Tiêu Dư An kích động đập thẳng lên bả vai Lý Vô Định: “Người yên tâm! Ta nhất định sẽ giúp người làm mai!!”

Nhất định sẽ không để người giống như trong nguyên tác chỉ có thể hai mắt nhìn chăm chăm em gái bị Yến Hà Thanh cho vào túi hết! Mục tiêu của chúng ta là!

Bảo mệnh! Hộ quốc! Hận nam chính!

Nhân vật phản diện thay đổi không còn dã tâm, nam hai thượng vị đoạt cô nương!!

Không hề chậm trễ, Bắc quốc bắt đầu chinh đốn binh mã, mặc dù là mưu kế của Lý Vô Định, nhưng Tiêu Dư An không dám phái hãn tự mình đi, lỡ như bị Yến Hà Thanh phát động kỹ năng thuyết phục, đem Lý Vô Định chiêu hàng sớm, vậy hãn có muốn khóc cũng không biết phải khóc với ai.

Càng nghĩ, trọng trách này, cuối cùng rơi vào trên người Tạ Thuần Quy.

Mặc dù Tạ Thuần Quy chỉ mới có mười chín tuổi, tuổi trẻ khinh cuồng, nhưng cậu ta đối với đại cục cũng biết cân nhắc. Mà cũng do nguyên tác, Tiêu Dư An biết rõ sự trung thành của Tạ Thuần Quy với Bắc quốc không chỉ dùng một câu lòng son dạ sắt là có thể hình dung hết được.

Chiến sự chuẩn bị gần một tháng, mắt thấy chỉ còn qua ba ngày nữa đã phải xuất binh thì phía bắc lại truyền đến chiến báo.

Man di Hồ tộc dẫn binh nhiều loạn biên cương, đã chiếm được một thành trì.

Đây cũng là một phần kịch tình không hề xảy ra ở Bắc quốc trong nguyên tác.

Sau khi Tiêu Dư An cầm lấy chiến báo, ngẩn ra như phồng một lúc rất lâu, trong mơ hồ, một cỗ cảm giác bất lực từng đợt từng đợt dâng lên, sau đó lan tràn ra toàn thân, tay chân hân lạnh buốt, tích tụ ở trong lòng, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng bắt đầu sôi trào, lập tức ho khan.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, ngài không sao chứ?” – Thị nữ bị dọa đến hoa dung thất sắc.

“Không sao, không việc gì.” – Tiêu Dư An cắn răng che yết hầu, đem tất cả cảm xúc hung hăng ép về.

Hiện tại phái binh chống lại man di, có nghĩa là kế hoạch quấy rối Nam Yến quốc trước đó chỉ có thể biến thành lời nói suông, binh lực Bắc quốc thậm chí còn có thể vì vậy mà bị phân tán.

Vì sao lại thành ra thế này!

Chuyện man di xâm chiếm lần này giống như nạn hạn hán trước đó, là những chuyện chưa từng xuất hiện trong nguyên tác.

Không có nguyên nhân, không có thúc đẩy, cứ đột nhiên mà xuất hiện, hết thảy giống như mộ cái lưới vô hình, chằng chằng chịt chịt, rợp trời che đất đem Tiêu Dư An vây lại đến mức không thể động đậy. Mỗi khi hân hao hết tâm tư muốn tránh khỏi trói buộc thì thế nào cũng sẽ phí công, không thu được kết quả gì.

Hân dốc hết tâm huyết, nhọc lòng, lại chỉ có thể đổi lấy tuyệt vọng càng sâu, càng đen tối sao?

Chẳng lẽ việc đem Yến Hà Thanh thả đi và việc bảo toàn Bắc quốc thực sự không có cách nào cùng tồn tại sao?

Tiêu Dư An cắn răng nhắm mắt ép buộc mình tỉnh táo lại, suy nghĩ đối sách, cuối cùng nói khẽ: “Vẫn phát binh Nam Yến quốc như cũ, tạm thời để thành trì bị chiếm lấy cho man di.”

Nhưng mà ngày hôm sau, Tạ Thuần Quy đã quỳ gối trên đại điện.

“Hoàng thượng!” – Thiếu niên lang hô khàn cả giọng: “Đại Bắc quốc ta chưa từng phải cắt đất hòa thân để đổi lấy ngoại bang giao hảo!! Bây giờ yếu thế, đó chính là chặt mất xương, diệt mất hồn!! Ta nguyện ý lãnh binh tiến về biên cương ngăn địch! Hoặc là đem man di đuổi ra khỏi cương thổ nước ta, hoặc là...” – Tạ Thuần Quy đột nhiên dừng lại, đôi mắt nóng như lửa, rung chấn sơn hà: “Ta da ngựa bọc thây, không về cố hương!”

Tiêu Dư An sụp mắt trầm mặc, môi mím thật chặt, bờ môi mơ hồ run rẩy.

“Hoàng thượng!” – Tạ Thuần Quy lại nói: “Nếu ngài không đáp ứng, Tạ Thuần Quy sẽ quỳ mãi ở nơi này, không đứng lên nữa.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 73

Ở trong nguyên tác, Tạ Thuần Quy chính là một tặc ngạo cốt, một sợi quân hồn cuối cùng của Bắc quốc.

Thiếu niên mười chín tuổi, có chấp nhất, nhiệt huyết, tín ngưỡng của chính mình.

Đó là, dù cho kết cục thân thể có bị vạn mã giẫm đạp, cũng nhất định không thể cam chịu để cường địch xâm phạm quốc thổ.

Tiêu Dư An biết, hiện tại muốn Tạ Thuần Quy không để ý đến việc quốc gia bị cát cứ mà đi tiên tuyền đóng quân thì so với giết cậu ta nhất định còn khó chịu hơn.

Mà lúc này nếu như mặc kệ không để ý tới man di ở biên cương, bọn chúng nhất định sẽ càng thêm hung ác, chờ đến khi Nam Yến quốc xuất binh đánh tới, nói không chừng Bắc quốc sẽ phải lâm vào tình cảnh trước sau đều thụ địch.

Tiêu Dư An nhắm mắt suy tư, cuối cùng thở dài nhận mệnh, chậm rãi nhắc mắt: “Đứng lên đi.”

Tạ Thuần Quy không thuận theo, quỳ lạy trên mặt đất: “Hoàng thượng!”

Tiêu Dư An tức giận đập ghế dựa đứng lên: “Đứng dậy đứng dậy, lãnh binh đi Bắc cương, đem thành trì đoạt lại, chúng ta không phát uy thì thực

sự nghĩ rằng chúng ta dễ ăn hiếp à! Nhớ phải đùa chết bọn chúng! Đánh cho bọn chúng phải gọi ông nội bà nội! Đánh cho bọn chúng kiếp sau cũng không dám có ý đồ với Bắc quốc nữa!!!”

Trong lòng Tạ Thuần Quy run lên, hai mắt tỏa sáng: “Tạ hoàng thượng!”

Đợi Tạ Thuần Quy rời đi, Tiêu Dư An ôm lấy lồng ngực đang buồn bực chầm chầm ngồi xuống, ánh mắt hẩn hơi có chút tan rã, giống như là thất thần vì quá kiệt sức. Hẩn từ trong ngực lấy ra một cái hộp gỗ, trong hộp lẳng lẳng đặt hai cây trâm, một đỏ một trắng.

“Vì sao lại thành ra như vậy...” – Tiêu Dư An tựa như đang nói mê mà thì thào, thanh âm khàn khàn không cam lòng.

Có một thanh âm tà ác ở trong lòng Tiêu Dư An nói ra đáp án, nhưng Tiêu Dư An không muốn nghe, một chữ cũng không muốn.

Trước đó Bắc quốc đã sớm có chuẩn bị, quân lệnh vừa hạ xuống, ngày hôm sau Tạ Thuần Quy đã có thể lên đường, chẳng qua chỉ thay đổi từ nam thành bắc mà thôi.

Trăng sáng lên cao, trong quân trường, Lý Vô Định vì Tạ Thuần Quy mà bày tiệc rượu đưa tiễn: “Mấy ngày nữa là lần đầu tiên người sẽ cầm quân đánh giặc, tặng người ba câu nói, nghe chứ?” – Tạ Thuần Quy bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch: “Lý tướng quân, mời chỉ dạy, Tạ Thuần Quy rửa tai lắng nghe.”

Lý Vô Định cười yếu ớt: “Hộ quốc, hộ huynh đệ... Cẩn thận bảo vệ chính mình.”

Ánh mắt Tạ Thuần Quy kiên định: “Thuần Quy nhớ kỹ trong lòng.”

Lý Vô Định bất đắc dĩ: “Đừng đồng ý nhanh như vậy, câu thứ ba người phải nghe kỹ một chút cho ta.”

“Nghe.” – Tạ Thuần Quy gật đầu thật mạnh, tựa như một đứa trẻ đang chăm chú nghe giảng, cậu chí khí tràn đầy, hào ngôn vạn trượng: “Ta muốn đập phá toàn bộ quân trưởng của man di, cắt ngang đại mạch, diệt tộc giương oai, để bọn chúng biết được kết cục khi dám xâm phạm Bắc quốc ta!”

Lý Vô Định giơ bàn tay to lớn đập lên gáy Tạ Thuần Quy: “Tuổi không lớn nhưng đầu óc lại nghĩ quá nhiều, đánh thắng rồi thì tranh thủ thời gian lăn về đây cho ta.”

Tạ Thuần Quy đang uống rượu thì bị đánh, lập tức ho khan, ho khù khụ đến mặt đỏ tía tai, không phục nói: “Ta đã mười chín tuổi!! Không còn nhỏ!!”

Lý Vô Định cười ha ha: “Người còn chưa có tức phụ* nhỉ? Vậy mà còn dám cãi không còn nhỏ?”

(*Tức phụ: nàng dâu, vợ)

Tạ Thuần Quy bĩu môi: “Lý tướng quân cũng không có tức phụ, chẳng lẽ nói Lý tướng quân vẫn còn nhỏ tuổi?”

“Khặc khặc! Ý mình sắp đi rồi, cho là ta không dám đánh người phải không?” – Lý Vô Định giả bộ tức giận, nâng bàn tay lên vờ muốn đánh Tạ Thuần Quy.

Tạ Thuần Quy không phục, cứng cổ chờ bị đánh, khi bàn tay sắp rơi xuống đầu, Lý Vô Định đột nhiên thu lực, chỉ nhẹ nhàng sờ lên đầu Tạ Thuần Quy. Lý Vô Định sang sảng cười một tiếng: “Nói thật đấy, đánh thắng xong thì nhanh chóng trở về, mọi người còn muốn mở tiệc chúc mừng người.”

“Được!” – Tạ Thuần Quy nắm tay, ánh mắt nóng rực: “Lý tướng quân, cuối cùng cũng có một ngày, ta sẽ cùng ngài cùng nhau chinh chiến sa

trường!”

“Ừm, sẽ như vậy!! Đến, uống, chờ người khai hoàn trở về!” – Lý Vô Định giơ cái chén chứa liệt tửu lên, cùng Tạ Thuần Quy đối ẩm hát vang.

Thiếu niên cuồng, thiếu niên cuồng, chiến tranh nào biết hứa hẹn? Tụ tán đều là nhân duyên.

Tháng tám, tháng chín, tháng mười.

Ba tháng thoáng cái đã qua, Bắc cương liên tục truyền đến tin tức chiến sự thắng lợi, Tạ Thuần Quy quả thật không khiến Tiêu Dư An thất vọng, chẳng những đem man di đuổi ra khỏi Bắc quốc, còn đánh cho bọn chúng trực tiếp phải viết thư đầu hàng, khóc lóc cầu xin tha thứ nói không dám tiếp tục xâm lấn Trung Nguyên.

Tiêu Dư An vẫn luôn phải chịu đựng kìm nén, cho rằng cuối cùng mình cũng có thể thở ra một hơi, ai ngờ một hơi này vừa mới ra được một nửa thì đã bị một tin tức tựa như sấm sét giữa trời quang đánh xuống dọa đến mức xuýt chút nữa thì tim nhảy thẳng lên họng.

Nam Yến quốc bắc phạt!!!

Bắc phạt!!!

Yến Hà Thanh! Đánh! Đến!!! Mẹ nó chuyển này thực sự đánh đến rồi!!!

Tạ Thuần Quy còn mẹ nó ở Bắc cương chưa có trở về!!!

Chưa có trở về!!!

Tiêu Dư An cảm thấy mình thực sự muốn thổ huyết.

Cái này mẹ nó chứ không giống nguyên tác chút nào hết!!!

Đã nói là hết tháng mười hai mới bắc phạt cơ mà!!!

Vì cái giống gì mà đánh trước thời hạn cả một tháng trời!!!

Yến Hà Thanh người nghĩ cứ như vậy mà thò tay xé nát Bắc quốc sao!!!

Tiêu Dư An run rẩy viết một đạo thánh chỉ khiến Tạ Thuần Quy nhanh chóng tranh thủ thời gian trở về, sau đó lại phái Lý Vô Định đi trước ngăn địch.

Tháng mười một, thiết kỵ của Nam Yến quốc đã quanh quẩn ở biên cảnh hai nước.

Trống trận đánh vang, kèn lệnh liên miên, từng tiếng chiêu cáo lấy cừu hận của gia quốc, hoa rơi lệ, chim sợ hãi.

Nhưng điều khiến Tiêu Dư An không thể ngờ được chính là, Lý Vô Định dẫn quân giằng co với Yến Hà Thanh, hai phe không ai nhường ai, vậy mà giằng co gần một tháng.

Tây Thục quốc cùng hai nước đều có kết minh giao hảo, cho nên không xuất binh trợ giúp Yến Hà Thanh, cũng không trợ giúp Bắc quốc.

Bắc quốc cũng không giống như trong nguyên tác, hoàn toàn không thể đánh lại binh sĩ của Yến Hà Thanh, những cố gắng của Tôn lão tướng quân cùng với Lý Vô Định khi thao luyện binh sĩ cũng không phải là phí công vô dụng.

Tiêu Dư An nghe được chiến báo truyền về từ tiền tuyến, đột nhiên không còn chán nản nữa, ngọn lửa vốn bị nước lạnh giội tắt cơ hồ lại ần ần cháy lên, yếu ớt nhưng lại tràn ngập hi vọng, bướng bỉnh mà lại bất cam.

Mà mấy ngày nữa, sau khi Tạ Thuần Quy từ Bắc cương trở về, cùng Lý Vô Định liên thủ chống lại Yến Hà Thanh, nói không chừng Bắc quốc có

thể chống đỡ được.

—

Lời tác giả:

Phát hiện có rất nhiều tiêu thiên sử để ý đến hoàn hồn đan.

Không có hoàn hồn đan không có hoàn hồn đan không có hoàn hồn đan không có hoàn hồn đan .

Editor:Lời tác giả cũng là spoil, mn thử đoán xem, không có hoàn hồn đan thì liệu có người phải cần đến nó không, hừa hừa.

Định làm 2 chương mà buồn ngủ quá nên thôi, nay 1 chương thôi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 74

Chiến sự vô cùng căng thẳng kéo dài từ tháng mười một đến tháng một.

Tháng một, tuyết lớn khiến đường xá bị lấp kín, trời đông giá rét.

Tiêu dư An vốn cho rằng binh sĩ Nam Yên quốc không chịu nổi thời tiết rét lạnh, ai ngờ bọn chúng càng đánh lại càng hăng, so ra, Bắc quốc bên này có thể nói là vạn phần thê lương, kho lúa vốn đã không đầy, giờ bởi vì chiến tranh mà dần dần khô kiệt, nhưng điều khiến Tiêu dư An càng thêm sụp đổ vẫn còn ở phía sau.

Tiểu đội vận chuyển quân lương gặp phải tuyết lở, toàn đội bị diệt.

Ở xa tận hoàng thành, Tiêu dư An nghe được tin tức này, gấp đến độ đấm mạnh xuống ghế khiến các đốt ngón tay đỏ bừng.

Đại thần bẩm báo quỳ xuống hô: “Hoàng thượng chớ sốt ruột! Đã phái Tạ Thuần Quy tướng quân khẩn cấp vận chuyển quân lương thứ hai đến tiền tuyến rồi!!!”

Tiêu dư An không đáp lại, hai tay hăn gắt gao xoắn lại với nhau, chống ở bên môi, hung hăng cắn lấy đầu ngón tay, chờ đến khi cảm nhận được đau đớn, lúc này mới phát hiện ngón tay đã bị hăn cắn đến chảy cả máu.

Trong nguyên tác, vì gian thần đoạt mất quân lương của tiền tuyến, khiến cho Lý Vô Định phải phản quốc, cho nên về mặt quân lương, Tiêu dư An tự

làm tất cả mọi việc, lúc nào cũng giám sát.

Nhưng nào biết đến cuối cùng, vẫn phải chịu thua ông trời.

Tiêu dư An lại lần nữa hung hăng cắn đầu ngón tay, mùi máu tươi tràn ngạt trong miệng hắn: “Số quân lương thứ hai này nhất định phải đưa đến, nhất định phải đến kịp.”

Mà lúc này, Lý Vô Định đang khoác chiến bào, ngồi một mình trong quân trường quan sát bản đồ quân sự nhú mày suy tư, mấy phó tướng vén rèm đi vào, tuyết lạnh cùng với cuồng phong quét đến, khiến trong quân trường tất cả đều là hàn ý. Nhiếp Nhị tính tình nóng nảy, vài bước tiến đến, vỗ bàn sốt ruột nói: “Tướng quân, quân lương thiếu thốn, thế nhưng tin tức từ hậu phương vẫn cứ chậm chạp không đến, đói bụng thế này phải đánh như thế nào đây?”

Lý Vô Định thu hồi bản đồ, ngược mắt nhìn một đám người, lông mày nhíu chặt thành hình chữ xuyên: “Hiện tại lương thực còn có thể cầm cự được bao lâu?”

Nhiếp Nhị đáp: “Cũng chỉ khoảng một hai ngày.”

Lý Vô Định bóp bóp trán: “Con đường từ hậu phương đến đây có thông không?”

“Tuyết quá lớn, đội ngũ căn bản không qua được...”

Lý Vô Định không nói nữa, nhìn chăm chăm địa đồ trong tay, phảng phất như muốn dùng ánh mắt chọc thủng nó.

“Tướng quân, ta thấy gần đây Nam Yến quốc bên kia đang gióng trống khua chiêng, chinh đồn binh mã, xem ra là chuẩn bị công thành.” – Một phó tướng trong đó nói.

“Trận tuyết này mẹ nó chứ, sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác lại chọn thời điểm vận lương mà rơi, hơn nữa còn chỉ chặn đường của chúng ta, mục đích nó.” – Nhiếp Nhị đột nhiên vỗ bàn bạo phát, mắt trừng muốn nứt cả ra.

Lý Vô Định thở dài một hơi, tựa như bất đắc dĩ, lại tựa như quyết tuyệt, giống như ai thán, lại dường như kiên định, hấn cụp mắt, trầm mặc ngồi đó như một pho tượng trang nghiêm, lời nói ra cũng cứng rắn và băng lãnh như vậy: “Ta muốn liêu mạng.”

“Liêu thế nào?” – Một phó tướng hỏi.

Lý Vô Định ngẩng đầu, quét mắt nhìn đám phó tướng: “Cướp lương.”

“Cướp lương của quân đội Nam Yên quốc?” – Có người kinh hãi đến biến sắc: “Thế nhưng kho lúa đều có trọng binh canh giữ, nếu không cẩn thận thì toàn quân đều sẽ bị diệt.”

“Chúng ta phái một tiểu đội, trước tiên vòng qua phía sau bọn chúng, giả bộ đánh lén, tạo ra bạo động hấp dẫn lực chú ý của bọn chúng, sau đó lại phái ba ngàn tinh binh đến kho lương, cho dù không thể cướp được quân lương thì thiêu hủy cũng được.” – Lý Vô Định nói xong, ngẩng đầu hỏi: “Các người cảm thấy thế nào?”

“Ta thấy khả thi đấy!” – Nhiếp Nhị đồng ý nói: “Cứ thủ chết công thành như vậy cũng là ngồi chờ chết, không bằng chủ động xuất kích, nếu như có thể thiêu hủy kho lúa của bọn chúng, cũng có thể tranh thủ thời gian cho hậu phương của chúng ta.”

Mọi người xung quanh đều không hề hoài nghi, sau khi Lý Vô Định lập ra kế hoạch tác chiến kỹ càng, bắt đầu do dự tuyển người.

Lần tác chiến này bất kể là đánh lén hay cướp lương đều nguy hiểm mười phần, nhân số của bọn họ ít, chỉ thích hợp tốc chiến tốc thắng, nếu

như có chút do dự kéo dài nào thì sẽ bị Nam Yến quốc phát hiện mảnh khoe, tuyệt đối sẽ thua thảm.

Lý Vô Định suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định tự mình hẳn sẽ đem binh đi cướp lương.

“Vậy ta sẽ giả vờ đánh lén.” – Nhiếp Nhị xung phong nhận việc.

Về mặt Lý Vô Định lộ vẻ nghi ngờ do dự.

Mặc dù kinh nghiệm sa trường của Nhiếp Nhị phong phú, nhưng hẳn lại hay xúc động tùy hứng, tùy ý làm bậy, rất có dáng dấp của mấy tiểu tử miệng còn hôi sữa*, lần này giả vờ đánh lén, tuyệt đối không thể dây dưa với quân địch, nếu không khó mà tự vệ.

(*Tui định để thành “trẻ trâu” đó, mà thấy không hợp lắm nên thôi, buồn.)

“Lý tướng quân, ta biết ngài đang do dự cái gì, yên tâm đi, ta sẽ không giằng co với bọn chúng, vả lại, đến lúc đó ta sẽ để các tướng sĩ cột rơm rạ phía sau lưng ngựa tạo ra âm thanh cùng với khuấy bụi đất lên để trông giống như có rất nhiều người, nhất định có thể quấy nhiễu được bọn chúng.” – Nhiếp Nhị vội vàng đề nghị, chỉ sợ Lý Vô Định sẽ xem nhẹ chính mình.

“Vậy được!” – Lý Vô Định gật gật đầu: “Người nhất định phải cẩn thận! Những người còn lại ở lại thủ thành!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 75

Đêm khuya, chiến kỳ trong gió lạnh thấu xương mãnh liệt rung động, quân trưởng đóng cùng một chỗ với nhau, nhìn trông vô cùng đơn bạc, phẳng phất như lúc nào cũng có thể bị cuồng phong lật tung.

Trong quân trưởng của Nam Yến quốc, từng tiếng sáo du dương dễ nghe truyền ra, tựa như nói ra ngọn nguồn bí mật ẩn dưới trăm trượng băng tuyết kia, ngay sau đó, tiếng sáo đột nhiên đứt đoạn giống như thể mặt băng bị nứt lộ ra những vết như mạng nhện chằng chịt.

Yến Hà Thanh nhíu mày, hạ sáo ngọc trên môi xuống, nắm ở trong tay tinh tế ngắm nhìn, cẩn thận lại yêu quý.

Màn quân trưởng bị nhắc lên, một nam tử trung niên một thân chiến bào chấp tay đi vào, trên mặt là râu quai nón, uy phong lẫm liệt, khuôn mặt có ba phần giống với Yến Hà Thanh, nhưng trên mặt ông ta là vẻ dạn dày sương gió, đôi mắt tựa như đã nhìn thấu hết thảy những âm lạnh tang thương trên thế gian.

Yến Hà Thanh cấp tốc dùng ống tay áo nửa che cây sáo lại, đứng lên cung kính nói: “Thúc phụ.”

Tiết Nghiêm nhìn về phía Yến Hà Thanh, trầm giọng nói: “Gần đây chiến sự liên tục báo về thắng lợi, người cũng vất vả rồi, nghỉ sớm một chút, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Yến Hà Thanh đáp: “Cám ơn thúc phụ.”

Tiết Nghiêm đưa tay vỗ vỗ bả vai Yến Hà Thanh, ánh mắt rơi vào cây sáo ngọc trên tay hẳn, khoe miệng Tiết Nghiêm hạ xuống, ánh mắt càng phát ra nghiêm khắc: “Hà Thanh, nghĩ lại phụ thân cùng với mẫu hậu của ngươi, nghĩ lại những bách tính cùng tướng sĩ của Nam Yến quốc, đừng quên thù nước nợ nhà.”

Yến Hà Thanh hạ mắt, bàn tay cầm cây sáo dần nắm chặt: “Yến Hà Thanh hiểu rõ.”

Tiết Nghiêm nhìn Yến Hà Thanh, trong ánh mắt có ba phần từ ái cùng bảy phần nghiêm khắc.

Dường như tất cả phụ mẫu đều như vậy, dù cho con cái có lớn, có lập gia đình, có thể tự mình giải quyết từng chuyện từng chuyện, nhưng ở trong mắt họ, con cái dù thế nào cũng chỉ là con cái.

Đối với Tiết Nghiêm mà nói, Yến Hà Thanh cũng là như vậy.

Tiết Nghiêm nhớ tới Yến Hà Thanh khi còn bé, khi những hoàng tử khác còn đang rung đùi đắc ý vì đã cướp được sự ân sủng của phụ hoàng mẫu hậu, chỉ có mình hẳn là cầm binh thư tới hỏi mình: “Thúc phụ, thiên hạ chia thành bốn phần, cuối cùng rồi cũng sẽ phải rung chuyển, liệu Nam Yến quốc có binh lực để đối kháng không?”

Khi đó trong đôi mắt của thiếu niên là sao trời, là trời cao, là ánh bình minh dưới bầu trời mênh mông vì muôn dân mà buông xuống.

Từ rất sớm Tiết Nghiêm đã nhìn ra sự phi phạm của Yến Hà Thanh, ông biết Nam Yến quốc ở trong tay Yến Hà Thanh nhất định sẽ không chỉ là huy hoàng tầm thường. Nhưng ông lại vụn vụn không ngờ đến, Nam Yến quốc cũng phải trải qua một trận tai nạn suýt nữa thì diệt quốc.

Bắc quốc nam phạt, gần như giết sạch toàn bộ hoàng thất Yến thị, quốc thổ cũng bị Đông Ngô quốc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của chia cắt, Tiết Nghiêm trải qua ngàn khó nạn hiểm cuối cùng mới cứu được Yến Hà Thanh từ Bắc quốc trở về.

Thiếu niên đã từng trải qua đau khổ dẫn vật đã rút đi tất thảy ngây ngô cùng với đơn thuần, trong đôi mắt thâm trầm ẩn nhẫn rõ ràng là ngọn lửa thịnh nộ của cừu hận, đó chính là những gì Tiết Nghiêm nhìn thấy trên người Yến Hà Thanh, đó là loại ý chí đủ để lay động đất trời.

Thế nhưng bên trong tia lửa giận ấy dường như còn xen lẫn một loại cảm xúc khác, tựa như một dòng suối nhỏ trong lành nằm giữa sa mạc cát vàng, một con thuyền lá nhỏ giữa biển rộng mênh mông, giống như một tia hi vọng nhỏ nhoi yếu ớt giữa chốn tuyệt cảnh, nhưng lại chỉ gợi lên ngọn nguồn của sự tuyệt vọng ở tận sâu trong lòng người.

Tia cảm xúc ấy vẫn luôn bị Yến Hà Thanh giấu đi rất kỹ, khiến Tiết Nghiêm nhìn không rõ, đoán không ra.

Tiết Nghiêm nhìn cây sáo ngọc trong tay Yến Hà Thanh, câu hỏi từ yết hầu ra đến bên bờ lại nuốt trở về, cuối cùng cũng không hỏi nữa, ông nghiêm mặt gật gật đầu quay người muốn rời khỏi quân trướng, ngoài cửa đột nhiên có binh sĩ đến bẩm báo.

“Báo!! Tiết tướng quân, Yến hoàng tử, phía tây phát hiện có quân đội Bắc quốc đánh lén!”

“Cái gì?” – Tiết Nghiêm nhíu mày: “Hiện tại sao? Nhân số bao nhiêu?”

“Hồi tướng quân, gió tuyết quá lớn, thấy không rõ, nhưng nghe thanh âm hẳn là có khoảng vạn người!”

Tiết Nghiêm gật gật đầu: “Không nghĩ tới bọn chúng còn có tinh lực như vậy, cũng tốt, nếu bọn chúng đã không biết tự lượng sức mình, vậy chúng

ta dứt khoát công phá luôn, Hà Thanh, người lãnh binh đi ngăn địch.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu đứng lên, đem cây sáo bỏ vào trong rương gỗ cất kỹ, quay người lại không cẩn thận đụng vào binh thư bên cạnh bàn, binh thư rơi xuống đất, mặt trước hướng lên trên bị lật ra, trên mặt bị lật ra ấy viết đầy chữ “lương”, hành động vô ý lại lộ ra thiên ý sâu xa.

Yến Hà Thanh nhặt binh thư lên, trái tim lại đột nhiên như bị người ta hung hăng bóp lấy, hắt hắt sâu hai lần, nhìn chữ “lương” viết tràn ngập trên binh thư trước mặt kia, ngẩng đầu nhíu mày hỏi tướng sĩ: “Kho lúa của quân doanh chúng ta ở nơi nào?”

“Hồi hoàng tử, ở phía đông.”

Yến Hà Thanh đưa tay chậm rãi khép binh thư lại, trong đôi mắt thâm trầm đen nhánh không thấy đáy chợt lóe lên một tắc ngoan lệ cùng sáng tỏ.

—

“Nhiếp tướng quân, quân địch vẫn không chịu ra ứng chiến.”

Nghe thấy thuộc hạ bẩm báo, sắc mặt Nhiếp Nhị xanh mét, mở miệng mắng to: “Bà nội nó, chúng mẹ nó là đồ con rùa sao? Đã tới cửa quân doanh của bọn chúng, còn mẹ nó không chịu đi ra? Sợ trộm à!!”

Tuy rằng mắng chửi khí thế mườì phần nhưng trong nội tâm Nhiếp Nhị lại lo lắng bất an, quân địch Nam Yến quốc không chịu ra nghênh chiến, hành động của mình không có cách nào phân tán được binh lực cùng với lực chú ý của bọn chúng, việc cướp lương bên kia sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm!

Hầu kết Nhiếp Nhị trên dưới nhấp nhô, nắm chặt lấy dây cương trong tay, rõ ràng trời vô cùng lạnh nhưng trên trán hãn đã vã mồ hôi, hãn nói: “Chúng ta đánh tới đi.”

“Nhiếp tướng quân?! Chúng ta chỉ có một ngàn người!” – Thuộc hạ trờng lớn hai mắt, trong đáy mắt đầy là vẻ không tưởng tượng nổi.

Đánh tới có nghĩa là không thể lui lại, không lưu lại chút khả năng chạy trốn nào.

Nhưng nếu như không hấp dẫn được sự chú ý của bọn chúng, lần tác chiến này rất có khả năng sẽ thất bại, đến khi Nam Yến quốc công thành, các tướng sĩ đói bụng của Bắc quốc phải làm thế nào để đánh trận? Cửa thành vừa vỡ, biên cương Bắc quốc cũng chỉ có thể chấp tay dâng cho chúng, quốc thổ Bắc quốc cũng chỉ có thể để mặc người chà đạp!

Nhiếp Nhị hít sâu một hơi, gió quét qua tựa như dao cắt, hấn thét lên thành tiếng: “Đánh tới!”

Mà lúc này, Yến Hà Thanh đang đứng trước quân doanh, hấn mặc một thân khôi giáp màu bạc, mũ đỉnh lông trắng, trước ngực là hộ tâm kính, trường kiếm theo bên thân, tư thế oai hùng rạng rỡ, sắc mặt trầm ổn, hấn nhìn bóng ngựa từ nơi xa chạy đến khiến bụi đất cuồn cuộn bay lên, quay đầu hỏi tướng sĩ: “Tiết tướng quân đã đem binh đến nơi trừ lương rồi chứ?”

Tướng sĩ lớn tiếng bẫm báo: “Vâng!”

Khóe miệng Yến Hà Thanh chậm rãi câu lên thành một nụ cười lạnh, hấn trở mình lên ngựa lạnh lùng nói với các tướng sĩ: “Được, ta chính diện nghênh chiến, người lãnh binh đi chặt đứt đường lui của bọn chúng.”

Hai bên quân mã rất nhanh đã vào thế giằng co, nhưng Bắc quốc chỉ có một ngàn tướng sĩ, sao có thể địch nổi mấy vạn tinh binh của Nam Yến quốc?

Chỉ qua mấy hiệp, Nhiếp Nhị đã bị Yến Hà Thanh chém rơi ngựa, Yến Hà Thanh giẫm lên người hấn, tựa như lúc trước hấn giẫm lên mình, sau đó

Yến Hà Thanh không chút do dự, huy kiếm chặt đứt cánh tay trái của Nhiếp Nhị.

Nhiếp Nhị che cánh tay gào lên thê thảm, sau đó cười ha ha, thanh âm bởi vì đau đớn mà có chút biến điệu, hăn mở miệng mắng: “Yến Hà Thanh, ngươi hận lắm chứ gì? Hận ta lúc áp giải ngươi tới Bắc quốc đã tra tấn ngươi đủ kiểu? Đúng vậy, bây giờ ngươi có thể báo thù, nhưng đừng quên, ngươi đích thực đã từng làm một con chó của Bắc quốc, không, ngươi chính là chó của Bắc quốc...”

Hăn còn chưa nói xong, Yến Hà Thanh đã mặt không thay đổi huy kiếm cắt đứt yết hầu hăn. Nhiếp Nhị đã không thể nói được nữa, mỗi lần hút khí thì toàn bộ đều tràn ra khỏi yết hầu.

Máu, nhìn cực kỳ đáng sợ, hăn giống như một con chó bị Yến Hà Thanh giẫm dưới lòng bàn chân, co người nằm rạp trên mặt đất.

Nhiếp Nhị dùng toàn lực ngẩng đầu lên, nhìn về hướng đông, tựa hồ như muốn biết Lý Vô Định có thuận lợi hay không, thế nhưng, cái gì hăn cũng thấy không được, trời đất bao la, rơi vào đáy mắt hăn chỉ có tuyết trắng mênh mang, ánh mắt hăn dần dần ảm đạm, tỏ rõ phần quốc hận cùng gia cừ thâm sâu trong đó.

—

Editor: Tui nói là tui thương tất cả những nhân vật từ chính đến phụ đến phản diện của truyện này mà, hu hu!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 76

Mây đen áp lên thành lũy, trời đất lạnh lẽo, Lý Vô Định suất lĩnh ba ngàn tinh binh nằm rạp trong đồng tuyết gần đồn lương của Nam Yến quốc, rét lạnh khiến chân tay các tướng sĩ tê rần, thoáng động dậy một cái chỉ cảm thấy da thịt trần trụi vừa ngứa vừa đau.

Đột nhiên bên phía doanh địa của Nam Yến quốc truyền đến tiếng vang rối loạn, các binh sĩ giơ bó đuốc nhao nhao chạy về hướng tây, Lý Vô Định nắm chặt lấy cơ hội, mang theo tiểu đội cấp tốc chui vào doanh địa.

Chui vào quá mức thuận lợi lại khiến tâm thần Lý Vô Định có chút không tập trung, mắt thấy đồn lương của Nam Yến quốc đã gần trong gang tấc, bốn phía yên tĩnh im ắng.

“Tướng quân?” – Các tướng sĩ đều đang đợi mệnh lệnh của Lý Vô Định.

Hồ hấp Lý Vô Định càng ngày càng gấp rút, hẩn ngẩn nhìn bốn phía, chỉ thấy đen kịt một màu, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, chợt từ phía xa xa có ánh lửa lóe lên, đôi đồng tử Lý Vô Định đột nhiên co lại, kiệt lực hô lên: “Rút lui!!!”

Thế nhưng đã không còn kịp nữa, tiểu đội Lý Vô Định suất lĩnh đã sớm bị tướng sĩ Nam Yến quốc mai phục ở đây bao vây.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng hò hét chém giết vang vọng không trung, phảng phất như muốn đem cả bầu trời đen tối này mạnh mẽ rách ra.

Lý Vô Định không hề hoảng hốt, xách đao ngăn địch, hấn hung hăng cắn chặt răng, tựa như muốn đem răng cắn nát, nhận được sự cổ vũ của hấn, các tướng sĩ của Bắc quốc trong lòng đại loạn cũng đã dần bình tĩnh lại, ý đồ đột phá vòng vây chạy ra ngoài.

Nhưng mà nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của Nam Yến quốc, địch nhiều ta ít, sau khi trải qua chém giết, tướng sĩ của Bắc quốc từng người từng người ngã xuống, máu thịt huyết hồng trên người bọn họ chẳng chịt, dữ tợn, chói mắt.

Tiết Nghiêm trầm giọng hô to: “Lý tướng quân, đừng chống cự, đầu hàng có thể giữ lại cho người một cái mạng.”

Vừa dứt lời, Lý Vô Định đột nhiên lãnh binh từ bỏ đột phá vòng vây, quay người hướng về phía đồn lương đánh tới, lúc tới gần kho lúa, tướng sĩ Bắc quốc còn sót lại không quá trăm người. Lý Vô Định dẫn mấy tướng sĩ trốn vào bên trong kho lúa, gặt gao chặn lại cửa kho lúa. Mà bên ngoài, là mấy vạn quân địch Nam Yến quốc.

“Tiết tướng quân, tàn quân Bắc quốc chạy đến kho lúa, chúng ta có cần cấp tốc đột phá qua, đề phòng bọn chúng đốt kho lúa.” – Thuộc hạ tiến lên bẩm báo Tiết Nghiêm.

Tiết Nghiêm lắc đầu: “Không cần, bọn chúng đã là ba ba trong hũ, hiện tại nhóm lửa đốt kho, chẳng lẽ cũng muốn đem mình thiêu sống luôn sao?”

Nói xong, Tiết Nghiêm không nhanh không chậm đi qua, ở bên ngoài kho lúa cao giọng đàm phán: “Tiết mỗ đã nghe qua đại danh của Lý tướng quân, cũng không muốn dùng bạo lực với Lý tướng quân, huống hồ xưa nay quân vương Bắc quốc ngu ngốc, gian thần loạn chính, làm cho dân chúng Bắc quốc lâm than, loại quốc gia này không đáng để tướng quân ngài phải liều mạng bảo hộ. Không bằng ngài đầu hàng Nam Yến quốc ta,

cùng chúng ta cứu vớt lê dân bách tính? Nam Yến quốc trọng dụng người hiền, nhất định sẽ không bạc đãi tướng quân.”

“Lý tướng quân...”

Bên trong kho lúa, Lý Vô Định chậm rãi lau máu trên mặt, nghe thấy thanh âm của phó tướng phát run gọi mình, hấn ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía, hơn mười người tướng sĩ bị thương không đồng đều đỡ lấy nhau, người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng khi biết được đại thế đã mất.

“Tướng quân, chúng ta không còn đường để lui nữa.” – Phó tướng nói.

Từng tiếng của phó tướng giống như chùy thủ băng lãnh, mỗi chữ tựa như một dao ở trong lòng Lý Vô Định cắt xuống.

Lý Vô Định không nói tiếng nào, hấn đứng lặng ngược mắt, thần sắc giống như gió mạnh quất lên cờ xí, không cam lòng lại thê lương như vậy. Bên ngoài kho lúa, từng tiếng chiêu hàng của Tiết Nghiêm truyền vào tai Lý Vô Định, giống như kịch độc dùng mật đường ủ chế thành rượu ngon, đó là khát vọng cầu sinh, cũng là lời nguyện rửa với một lòng trung nghĩa.

Bên trong kho lúa, ánh mắt của các tướng sĩ đều rơi vào trên thân Lý Vô Định, gánh nặng thiên quân, hấn thở một hơi thật dài, dù thế nào cũng không thể hô hấp, hấn ngẩng đầu lên hỏi: “Các người, có muốn tiếp tục sống không?”

Bốn phía lặng ngắt như tờ, không người trả lời, mỗi người đều cúi đầu trầm mặc.

Bọn họ muốn, ai lại không muốn sống sót chứ? Ai mà không muốn sinh ra ở thái bình thịnh thế, có một mái nhà hoàn chỉnh? Bọn họ đều là những tướng sĩ trẻ tuổi, đều phong nhã hào hoa, có ai chưa từng mơ thấy mình sẽ

oai phong một cõi, có ai chưa từng nghĩ tới tương lai vui vẻ bình an kia chứ?

Phảng phất như đã trải qua trăm năm dài đằng đẵng, phó tướng trước đó gọi Lý Vô Định rút cuộc có hành động, hần chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi đến cửa kho lúa.

Lý Vô Định không nói một lời, chỉ nhìn hần, không hề ngăn cản.

Trên chân trái phó tướng kia có vết đao, mỗi một bước đi đều lảo đảo một cái, máu tươi đỏ chói dọc theo bắp chân của hần nhỏ xuống mặt đất, vết máu uốn lượn kéo tới cửa kho lúa, hần đứng trước cửa kho lúa, hít sâu mấy lần, chậm rãi vươn tay.

Tâm tình Lý Vô Định vốn không có chút dao động nào, lúc này đôi mắt lại dần dần trở to.

Phó tướng kia không hề mở cửa! Hần vậy mà lấy từ trong ngực ra một cái môi lửa!

Phó tướng xoay người, nhe răng nở nụ cười, nhìn qua hần cũng chỉ mười chín tuổi, trong tươi cười thậm chí còn mang theo một tia ngây ngô, vừa nhóm lửa hần vừa ngâm nga một đoạn ca dao.

Đó chính là dân ca của Bắc quốc, ca hát mừng thái bình thịnh thế, thời điểm các tướng sĩ cử hành hoạt động gì đó, thường xuyên sẽ vây quanh đồng lửa mà hợp xướng.

Thời gian dần trôi, các tướng sĩ khác trong kho lúa tất cả đều hát theo, tiếng ca chậm rãi lẫn át thanh âm đang chiêu hàng của Tiết Nghiêm.

Cùng với tiếng ca, Lý Vô Định nhìn thấy Tôn lão tướng quân nói với hần, quân vương Bắc quốc đang cố gắng trở thành một lương quân, hần nhìn thấy thấy thân ảnh Tiêu Dư An ở trên triều vì bách tính gặp tai ương

mà trường trị gian thần, hăn còn nhìn thấy dưới ánh trăng sáng, Tạ Thuần Quy cầm lấy chén rượu tùy ý cười to với hăn, thiếu niên ấy nói: “Lý tướng quân, núi sông năm tháng, ta cùng Bắc quốc, cùng vinh cùng nhục!”

Lý Vô Định ngửa mặt lên trời cười to, cùng hát vang với các tướng sĩ, hát một hồi nước mắt lại tuôn rơi.

Khói đen cuồn cuộn từ trong kho lúa bốc ra, Tiết Nghiêm kinh hãi, vội vàng hô người lấy nước cứu hỏa. Tiếng dân dao của Bắc quốc dần dần chộn vùi trong lửa lớn rừng rực, ánh lửa ngút trời, đốt chính là thân thể tướng sĩ Bắc quốc, xương cốt của tướng sĩ Bắc quốc, những tướng sĩ Bắc quốc ấy, đều không hồi hận vì đã trung tâm.

Phong tuyết kêu gào, phảng phất như muốn mai táng quốc gia hưng vong, anh hùng bạch cốt.

Dân dao Bắc quốc từ quân doanh Nam Yến quốc dần dần tan vào thiên không, tiếng hát xua đi mây đen, tiếng ca khiến tuyệt phải ngừng, ở bên ngoài cách không hơn trăm dặm, Tạ Thuần Quy suất lĩnh viện quân đem theo quân lương gấp gáp vận chuyển đến biên thành. Ánh lửa cùng với nắng sớm chiếu sáng cả một vùng trời đất phía trước, Tạ Thuần Quy híp mắt, nhìn thấy hình dáng biên thành cách đó không xa.

Có tướng sĩ nói với Tạ Thuần Quy: “Tạ phó tướng! Người thấy đó, tuyết đã ngừng, lương cũng đã đưa đến, chờ sau khi người tụ họp cùng với Lý tướng quân, chúng ta nhất định có thể ngăn Nam Yến quốc lại bên ngoài biên cương!”

Hai con người Tạ Thuần Quy tỏa ánh sáng, đó chính là chờ mong khi nghĩ đến có thể cùng Lý Vô Định cùng nhau chinh chiến sa trường.

Có lẽ là do thời tiết chuyển biến tốt, cảm xúc của các tướng sĩ cũng tăng cao, đột nhiên cao giọng hát lên bài dân dao Bắc quốc, ca hát mừng thái

bình thịnh thế, Bắc quốc an khang, thanh âm ca hát ấy một đường đưa Tạ Thuần Quy đến bên ngoài biên thành.

Tạ Thuần Quy ở ngoài thành cười, cao giọng hô: “Lý tướng quân, chúng ta đem lương đưa tới! Nhanh mở cửa thành!”

Nường theo tiếng ca, cửa thành nặng nề chậm chạp mở ra, nụ cười của Tạ Thuần Quy cũng dần dần ngưng lại trên mặt.

Nhân sinh vô thường, trước sau chẳng qua chỉ cách có mấy canh giờ, chỉ mấy canh giờ mà thôi.

Nếu như Tạ Thuần Quy có thể đưa tới sớm hơn mấy canh giờ ấy, có lẽ, Lý Vô Định sẽ không đi cướp lương.

Nhưng mà, thế gian này không có nếu như, có cũng chỉ là một câu cảm thán yếu ớt trong sử sách, không biết là lời hối hận khốc lóc đau khổ của ai mà thôi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 77

Kho lúa của Nam Yên quốc bị thiêu hủy khiến các tướng sĩ Bắc quốc vốn đã mệt mệ đến mức không thể chịu nổi có cơ hội thở dốc. Ba ngày sau, tướng sĩ thủ thành Bắc quốc toàn bộ đều mặc đồ trắng khóc thương, đau khổ tựa như muốn hòa vào cùng một thể với mệnh mệnh tuyệt lớn.

Lại sau ba ngày nữa, tin tức chiến sự truyền về đến trong cung.

Đại thần run run rẩy rẩy bẩm báo: “Hoàng thượng, Tả tướng quân đã đem quân lương đưa đến biên cương, nhưng Lý tướng quân, hãn... hãn...”

Đại thần còn chưa nói xong, ngực Tiêu Dư An đã đột nhiên đau quặng lên, đau đến mức hãn nhú chặt lông mày, cơ hồ không thở nổi, hãn ôm lấy ngực mình, nghe thấy thanh âm khi tất cả vọng tưởng cải biến vận mệnh Bắc quốc của mình trong sát na sụp đổ, đó cũng chính là thanh âm Bắc quốc vong quốc.

“Hoàng, hoàng thượng... Lý tướng quân hãn...”

Tiêu Dư An mệt mệ nhắm mắt lại, đại thần không cần nói hãn cũng biết.

Lý Vô Định làm phản rồi.

“Lý tướng quân, hãn... suất lĩnh ba ngàn tinh binh, lên vào trận doanh quân địch, ý đồ cướp lương, lại... lại trúng mai phục của địch, toàn, toàn quân bị diệt... Không, không, không một người sống sót.”

Tiêu Dư An bỗng nhiên mở mắt, khễ chống thân thể đứng lên, hô hấp dồn dập, bờ môi tái nhợt run rẩy: “Người... người nói... cái...”

Một câu còn chưa nói xong, Tiêu Dư An bỗng nhiên nôn ra máu, máu tươi tinh hồng từ trong miệng hắt phun ra, rơi đầy trên đất, từng điểm từng điểm khiến người nhìn thấy mà giật mình.

“Hoàng thượng!!!” – Bốn phía có người kinh hô.

Tiêu Dư An che lại khóe miệng đang chảy máu, chỉ cảm thấy trong đầu như muốn nổ tung, tai cũng ù đi, cái gì cũng không nghe được, đáy lòng như có một cỗ khí tích tụ, chặn lại khiến toàn thân trên dưới đều đau.

Tại sao có thể như vậy?

Chẳng phải Lý Vô Định là nam hai sao?

Sao hắn có thể chết được?

Vì sao lại không làm phản, vì sao toàn bộ đều tử trận?

Trong sát na đó, trước mắt Tiêu Dư An thoáng hiện lên thân ảnh của Hồng Tụ, nàng đứng trước cửa sổ, hoa lê như tuyết lặng lẽ bay xuống, nàng quay đầu cười với Tiêu Dư An: “Hoàng thượng.”

Tiêu Dư An chột lui một bước, lại ngẩng đầu lên, trong đáy mắt tất cả đều là bất lực cùng tuyệt vọng.

Là do hắn đã vô thức ở chỗ nào đó cải biến thứ gì rồi sao? Tựa như việc Hồng Tụ phải bỏ mình? Vì sao lại thành ra thế này, vì cái gì chứ, hắn chỉ là muốn bảo vệ Bắc quốc, thế nhưng mà vì sao mỗi lần lại càng có nhiều người bởi vậy mà chết?

Bên tai vang lên tiếng ù ù khiến đầu óc Tiêu Dư An muốn nổ tung, giống như có tiếng cười khăng khặc quỷ quyết đâu đó vang lên, cười nhạo sự bất

lực của hắn, cười nhạo trên vai hắn lại gánh thêm món nợ tính mạng của ba ngàn người.

Mấy ngày liền vất vả cùng đả kích theo đó mà đến, cuối cùng Tiêu Dư An cũng nhịn không được, hai mắt tối sầm, bất tỉnh.

Khi Tiêu Dư An tỉnh lại, nhìn qua đã thấy Vĩnh Ninh công chúa ngồi bên cạnh giường, hai mắt đỏ bừng, thấy hắn tỉnh lại, vừa khóc thút thít vừa bối rối hỏi: “Hoàng thượng ca ca, người cảm thấy thế nào rồi? Người không sao chứ?”

Tiêu Dư An đưa tay sờ sờ tóc của nàng: “Ta không sao, đừng lo lắng.”

Vĩnh Ninh công chúa cúi đầu xoa xoa khoeo mắt, suýt chút nữa lại rơi nước mắt.

“Ninh Nhi, người đồng ý với ta một chuyện được không?” – Tiêu Dư An chống thân thể ngồi dậy.

“Vĩnh Ninh đồng ý, chỉ cần hoàng thượng ca ca khỏe mạnh, cái gì Vĩnh Ninh cũng đồng ý.” – Vĩnh Ninh công chúa ngẩng đầu.

Tiêu Dư An cười cười, đôi mắt dịu dàng như nước: “Bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, người nhất định phải sống sót, không được tìm chết, có được không?”

Trên mặt Vĩnh Ninh công chúa lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn nghiêm túc gật gật đầu.

Tiêu Dư An đè lại trái tim vẫn đang quặng đau: “Tiền tuyến thế nào rồi?”

“Hồi hoàng thượng.” – Bên cạnh giường có đại thần vội vàng bẩm báo: “Tạ tướng quân tiếp nhận vị trí của Lý tướng quân, đang chinh đốn binh lực.”

Tiêu Dư An khẽ ừ, ngồi dựa vào giường, hai vai hơi sụp xuống, bờ môi khẽ mở ra, ánh mắt tan rã, tựa như đang tự hỏi gì đó, trầm mặc thật lâu, hần mở miệng: “Ta muốn... khai đàn tế tự.”

Bắc quốc tế tự cần có heo dê sống, đại thần nghe xong, vội vàng nói: “Vi thần đi chuẩn bị.”

Tiêu Dư An nói: “Không cần, không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần ba nén hương là được rồi, ta không phải tế thiên.”

Đại thần ngậy ra một lát, vội vàng đi chuẩn bị.

Vào lúc hoàng hôn buông xuống, Tiêu Dư An không để ý thân thể khó chịu, đi vào tế thiên đàn trong hoàng thành.

Lại nói, lần trước hần cũng ở chỗ này, Yến Hà Thanh còn đang ở bên cạnh hần, cũng là chín mươi chín bậc thang này, cũng là hoàng hôn mờ tối kia.

Chuyện xảy ra chỉ cách mấy tháng, vậy mà tựa như đã qua mấy đời.

Tiêu Dư An quỳ gối trên thiên đàn, trong tiếng gào thét của gió tuyết, lạnh thấu xương, Tiêu Dư An cầm trong tay ba cây hương tàn, hít sâu một hơi khí lạnh, quỳ xuống lạy.

Cúi đầu một cái, lại giương mắt, toàn thân phát run, nước mắt tuôn ra như suối, bông tuyết mỏng manh rơi lên thân thể Tiêu Dư An, lại phảng phất như có thể đem hần đè sụp xuống. gió bắc lẫm liệt, giống như tiếng gầm nhẹ của ba ngàn ác quỷ giận dữ, những thanh âm ai oán kia quần quanh trong đầu của hần, chất vấn hần vì sao trước kia không để ý đến an nguy của Bắc quốc, thả Yến Hà Thanh đi. Hần thấp giọng thì thào, thanh âm tắc nghẹn bất lực: “Ta thực sự đã tận lực, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Tháng một, sương giá, đại hàn.

Tạ Thuần Quy lãnh binh, dựa vào nơi hiểm yếu chống cự hai tháng ròng
rã, cuối cùng vẫn thua trận.

Bắc quốc không còn lực xoay chuyển nữa.

Hai ngày sau, mấy vạn thiết kỵ, vây kín hoàng thành.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 78

Gió bắt quét qua mặt đất, cỏ bạch đầu ngả nghiêng, tuyết chiều rơi lả tả, sau một đêm, Tiêu Dư An tỉnh dậy đã thấy trên cành khô treo đầy băng nhũ, quạ mùa đông kêu lên những tiếng thê lương buồn bã. Bốn phía vắng lặng đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, yên tĩnh đến mức khiến người phải hoảng hốt.

Thị nữ hôm qua hầu hạ mình đi ngủ đã không thấy thân ảnh, Tiêu Dư An đứng dậy liền nhìn thấy tấm cung bị lục lọi thành một mảnh hỗn độn, vàng bạc châu báu đã toàn bộ biến mất.

Tiêu Dư An không ngạc nhiên chút nào, hôm qua, từ khi binh sĩ Nam Yến quốc đóng quân bên ngoài hoàng thành, trong cung cũng đã bắt đầu hỗn loạn, hoàng thân quốc thích, đại thần thuộc hạ, người trốn người chạy, khắp nơi đều là đồ vật bị đập phá, lộn xộn không chịu nổi, cung điện vốn uy nghiêm an bình đã sớm không còn tồn tại.

Tiêu Dư An vén rèm đứng dậy, bắt đầu tự mình mặc quần áo, nhưng mà y phục nặng nề, hoa văn phức tạp, Tiêu Dư An làm thế nào cũng mặc không tốt, thế là bèn dứt khoát khoát một cái áo dày bên ngoài, lại phủ thêm một cái áo lông liền đi ra khỏi tấm cung.

Tất cả thị vệ cùng nô bộc sớm đã trốn khỏi cung điện, những đại thần mấy ngày trước khuyên Tiêu Dư An chạy trốn cũng đều biến mất không thấy tăm hơi, cũng mới chỉ qua mấy ngày, cung điện vốn sinh ca man vũ vậy mà lại trở thành chốn hoang vu hỗn độn, thực sự là hận hưng vong

khiến ếch xanh trong hồ cũng phải kêu ầm ỹ*, quạ cũng thấy khổ đến muốn khóc.

(*Câu này trích từ bài “Thủy Tiên Tử du viêt Phúc Vương phủ” của Kiều Cát.)

Tiêu Dư An giẫm lên tuyết đọng, đi thẳng một đường đến Vĩnh Ninh cung, đi ngang qua Kim Phong Ngọc Lộ đình, nhịn không được phải dừng bước.

Mái đình kia vốn dĩ ngói đỏ hoàng kim, nay lại chất đầy ngói bể, nhìn không ra một chút phần hoa nào của ban đầu, hai mắt Tiêu Dư An nhìn qua, hoảng hốt như trông thấy bộ dáng Yến Hà Thanh đứng nơi đó quét tuyết, lúc định thần lại thì vội vàng rời đi.

Vĩnh Ninh cung cũng là một mảnh bừa bộn, trên đất là y phục cùng gỗ vụn vứt tán loạn, trong lòng Tiêu Dư An nảy lên bất an, vội vàng chạy vào trong điện.

Điều khiến Tiêu Dư An không hề nghĩ tới chính là, tẩm cung của Vĩnh Ninh công chúa so với bình thường cũng không khác là bao, Vĩnh Ninh công chúa ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, một thân sa y màu trắng, xung quanh không có nô tỳ, nàng tự mình vẽ mày họa môi, nghe thấy tiếng vang thì xoay đầu nhìn lại, thấy là Tiêu Dư An bèn lộ nụ cười vui vẻ ấm áp: “Hoàng thượng ca ca.” – Tiêu Dư An thấy Vĩnh Ninh công chúa đứng dậy, vung ống tay áo nhảy một điệu nhảy động lòng người, nàng yếu ớt hỏi: “Nhìn được không?”

Tiêu Dư An nói: “Đẹp lắm.”

Nơi cung điện không còn phần hoa, nơi cung điện bị tàn phá đến mức không chịu nổi này, vẫn còn có nơi không sợ ca cảnh cảnh còn người mất.

Vĩnh Ninh công chúa thu tay áo hỏi: “Hoàng thượng ca ca, ngài có chuyện gì hối hận không?”

Tiêu Dư An sững sờ một lát, phảng phất lại nghe thấy bên tai vang lên thanh âm vong quốc, đó chính là thanh âm nguyên rửa hăn vì đã thả Yến Hà Thanh đi, khiến Bắc quốc bị diệt, thế là hăn cười nói: “Không có.”

“Thật sao?” – Vĩnh Ninh công chúa hạ mắt: “Thật hâm mộ hoàng thượng ca ca.”

Tiêu Dư An tiến lên một bước: “Ninh Nhi, có phải người đang sợ vong quốc không?”

Khóe miệng Vĩnh Ninh công chúa khẽ cong, lại nói không hết được sự hối hận: “Vĩnh Ninh không sợ mất nước, không sợ nhà vong, chỉ hối hận lúc trước, lúc trước... không để nàng* thấy được tâm ý của mình, không nói ra hết tâm tư, bây giờ không gặp được nhau nữa, liền hóa thành hai hàng thanh lệ, chỉ nguyện cho nàng một đời an khang, không bị liên lụy.”

Tiêu Dư An đưa tay sờ sờ tóc Vĩnh Ninh công chúa: “Cũng không phải là không được gặp nữa, người yên tâm, ta sẽ khiến hăn* tới gặp người.”

(*Lần trước mình giải thích rồi: nàng và hăn trong tiếng Trung đều đọc là “tā” nên khi nói chuyện mà không biết rõ ràng đối tượng thì sẽ dễ bị nhầm lẫn, ở đây 2 người cũng đang nhầm lẫn đó, Vĩnh Ninh nói là “nàng” nhưng An tổng thì nghĩ là “hăn”)

Vĩnh Ninh công chúa bỗng nhiên ngẩng đầu, hô hấp bất ổn: “Nhưng, thế nhưng bây giờ đã luân lạc đến cảnh ngộ như vậy, làm sao khiến nàng đến gặp ta được?”

“Yên tâm đi, hăn nhất định muốn gặp người, người ở chỗ này ngoan ngoan chờ, nhất định có thể đợi được hăn, ta cam đoan với người.” – Tiêu Dư An cười yếu ớt, đáy mắt tràn ngập yêu thương: “Ninh Nhi, không cần

áy này, không cần để ý những gì đã xảy ra, không cần tự trách, cuộc đời này ngắn ngủi như vậy, đường về không biết ở nơi nào, đã yêu thương lẫn nhau thì nhất định phải ở cùng một chỗ thật tốt. Lúc gặp lại hần, hãy quên những chuyện đã xảy ra, cùng hần đi đi.”

Trong đáy mắt Vĩnh Ninh công chúa chợt lóe lên một tia mờ mịt, đối với những điều Tiêu Dư An nói cái hiểu cái không, nhưng vẫn trịnh trọng gật gật đầu.

Tiêu Dư An thở dài một hơi, giống như một khối đá đè nặng trong lòng đã buông xuống khiến hần yên tâm, hần lại trấn an Vĩnh Ninh công chúa vài câu, quay người rời đi.

Trời bỗng nhiên đổ tuyết lớn, tựa hồ muốn tăng thêm phần thê lương cho cung điện tiêu điều này, Tiêu Dư An chậm rãi đi về tầm cung, lúc còn cách cửa tầm cung không xa đột nhiên dừng bước.

Ở cửa tầm cung đang đứng một người.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 79

Người kia hẳn là chờ đã lâu, quần áo trên người bị tuyết rơi làm ướt nhẹp, trên bờ vai còn kết một tầng băng sương, lưng người đó đã còng, che miệng liên tục ho khan, giống như một thân cây khô yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy.

Tiêu Dư An chỉ dùng mấy bước đã tiến đến, vì kinh ngạc mà không nói thành lời: “Triệu công công, người vì sao... vì sao... còn chưa đi.”

“Hoàng thượng.” – Thanh âm Triệu công công khàn khàn tang thương: “Hoàng thượng còn chưa đi, lão nô sao có thể trốn chứ?”

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Dư An cảm thấy xúc động không thôi, vội vàng đỡ Triệu công công tiến vào tẩm cung.

Triệu công công nhìn thấy y phục trên người Tiêu Dư An bị mặc loạn, vội vàng thay hẳn đem y phục sửa lại, y phục của hoàng đế mặc vào rất rườm rà, Triệu công công cúi đầu, vẫn tận tâm như vậy, phảng phất như hôm nay chỉ là một ngày bình thường.

“Triệu công công... người có trách ta không? Trách ta lúc trước không nghe lời người?” – Tiêu Dư An hít sâu một hơi hỏi.

“Hoàng thượng, lão nô đã già, đã quá già rồi, không nhớ được mình đã từng nói điều gì để hoàng thượng phải lo lắng như vậy.” – Triệu công công nói.

Tiêu Dư An như bị mắc nghẹn nơi cổ họng, lúng túng nửa ngày cũng không nói ra lời.

“Hoàng thượng, ngài chút nữa, thực sự muốn...” – Triệu công công còn chưa nói dứt lời, đột nhiên ho khan, tựa như từng tiếng nặng nề phát ra từ trong lồng ngực.

Tiêu Dư An vội vàng đưa tay vỗ lưng cho ông, Triệu công công sợ hãi không thôi, vội vàng ngăn lại.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ thu tay lại, nói khẽ: “Phải, chỉ nguyện địch binh Nam Yến quốc đừng làm tổn thương dân chúng trong thành của chúng ta, Triệu công công, người vẫn nên đi đi thôi, nơi này thực sự không lưu lại được.”

Lưng Triệu công công bắt giác càng có vẻ còng xuống, ông tựa như đồng lửa trong mưa phùn, chỉ còn lại một nhúm tro tàn còn dư lại, ông run run rẩy rẩy nói: “Hoàng thượng, để lão nô buộc tóc cho người một lần, giống như khi hoàng thượng còn nhỏ.”

Tiêu dư An gật gật đầu, tiện tay kéo một cái ghế qua ngồi xuống, tấm cung xốc xếch, Triệu công công thật vất vả mới tìm được một dây cột tóc màu xám, ông cẩn thận đem tóc Tiêu dư An cột lên, thở ra một hơi giống như đã làm xong một chuyện đại sự nào đó. Triệu công công cúi người quỳ xuống lạy, sau đó xoay người đi ra khỏi tấm cung.

Ông kéo lấy thân thể, hứng lấy gió tuyết mà đi, giữa đất trời, thân thể ông trông càng thêm nhỏ bé yếu ớt. Ông cứ như vậy đi thẳng đến bên ngoài cung điện, lại đi đến nơi tế tự, Tế Thiên đàn. Từng tiếng ho khan theo chín mươi chín bậc thang uốn lượn mà lên, gần như muốn lấy đi tính mệnh của lão nhân này.

Triệu công công đứng ở trên Thiên đàn, sau đó thành kính quỳ, cúi rạp đầu xuống đất, cung cung kính kính đem đầu chạm xuống mặt đất, ông nói:

“Triệu mỗ ta, vào cung hơn bốn mươi năm, hầu hạ ba đời quân vương, nhận được hoàng ân, đời này cảm kích, nguyện dưới hoàng tuyền có thể tiếp tục hầu hạ tiên hoàng tiên đế, nay, biết trời tế tự cần tế sống, chỉ cầu thương thiên có thể nghe lão nô một lời, không cầu tiểu hoàng thượng đời này có thể lại được vinh hoa phú quý, chỉ cầu ngài có thể một đời an khang, không ưu sầu quá đỗi, không bệnh nặng, lão nô nguyện lấy thân tế tự.”

Nói xong, Triệu công công chậm rãi đứng dậy, xương đầu gối của ông vì rét lạnh mà phát run, ông đứng trên Tế Thiên đàn, đón gió tuyết, sau đó không chút do dự từ trên đàn nhảy xuống.

Trong chớp mắt máu tươi tinh hồng vấy vào trên cỏ dại, dây cột tóc trên đầu Tiêu dư An cũng đứt đoạn.

Một đầu tóc đen của Tiêu dư An tản ra, hăn ngậy người một lát, cúi người nhặt dây cột tóc màu xám lên, đặt vào cùng một chỗ với cây trâm cài tóc màu son và trâm bạch ngọc, cẩn thận từng li từng tí thu vào trong ngực áo, sau đó hai tay dâng quốc tỳ Bắc quốc cùng với địa đồ bước từng bước ra khỏi hoàng thành.

Gió tuyết Bắc quốc, thê lương kêu thảm, bông tuyết nhao nhao rơi xuống, ngàn hộ bách tính hoàng thành, không thấy một bóng người, trước cửa mỗi nhà đều treo cờ trắng, lặng im tựa như một tòa thành chết đã nghìn năm.

Tiêu dư An đạp lên tuyết đọng chậm rãi đi đến cửa thành, hăn chỉ mặc một thân áo trắng đơn bạc, gió rét lạnh thấu xương, từng chút một vô tình đem đi nhiệt độ cơ thể của hăn, Tiêu dư An nhẹ thở ra một cái, cổ họng khô khốc phát đau, tứ chi dần dần chết lạng.

Nhưng mà hăn không thể dừng lại.

Không biết từ nơi nào ầm ầm truyền đến đến tiếng thút thít nghẹn ngào, tiếng khóc thê thê ai ai một đường đưa Tiêu dư An đến cửa thành.

Tiêu dư An đứng dưới cửa thành xám đậm, đôi mắt trông về phía xa.

Ở phương xa, đã có thể đại khái trông thấy rõ ràng bộ dáng của quân đội Nam Yến quốc, quân đội trùng trùng điệp điệp ẩn trong gió tuyết, hình dáng như ẩn như hiện ấy giống như một trận ác mộng của Bắc quốc. Tiêu dư An thở ra một miệng sương trắng, cúi đầu xuống, từng chút một chậm rãi lau đi tuyết đọng trên quốc tử trong tay, sau đó lại lần nữa chậm rãi đi về hướng quân đội Nam Yến quốc.

Bốn mươi năm kiến quốc, ba ngàn dặm sơn hà, mỗi bước đi của Tiêu dư An, dưới chân đạp lên tuyết đọng đều phát ra thanh âm loạt xoạt rất khê, đó là tiếng khóc lóc kêu than đau khổ của các tướng sĩ đã tử chiến sa trường, từng vì Bắc quốc mà tẩm máu giết địch, biểu lộ sự không cam lòng cùng với huyết lệ bi ai của bọn họ.

Tiêu dư An đi đến trước mặt quân đội Nam Yến quốc, hai tay giơ cao quốc tử cùng với địa đồ, làm ra động tác quỳ xuống.

Trong chớp mắt, tại thời khắc hai đầu gối hấn chạm đất, Tiêu dư An nghe thấy thanh âm sụp đổ của Bắc quốc sau lưng hấn, vô thanh vô tức tựa như tuyết rơi.

Tiêu dư An quỳ lạy trên mặt đất, hít sâu một hơi, dùng hết toàn lực hô: “Nay, vong quốc tội nhân, bỏ đi mũ miện, chờ đợi xử lý, giao ra quốc tử cùng địa đồ, chớ làm tổn thương đến bất cứ dân chúng nào trong thành chúng ta.”

“Báo! Tiết tướng quân, Yến hoàng tử, quân vương Bắc quốc một mình đến hàng!”

Trong quân trường, Yến Hà Thanh cùng Tiết Nghiêm đang thương lượng việc công thành lần cuối, chợt nghe phó tướng đến báo.

Con người Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, ngay cả áo lông cũng không khoác, đứng dậy hướng ra ngoài quân trường vội vã mà đi, bỗng nhiên một bàn tay nặng nề đè chặt lại bả vai hắn.

“Hà Thanh.” – Thanh âm của Tiết Nghiêm trầm ổn uy nghiêm.

Yến Hà Thanh dừng bước lại, nhưng cũng không quay người.

Trong lòng Tiết Nghiêm cả kinh, lông mày gắt gao nhíu lại, mơ hồ bắt được tia cảm xúc ẩn tàng bên trong Yến Hà Thanh, ông nói với phó tướng: “Người lui xuống trước đi.”

Phó tướng ôm quyền rời đi, trong quân trường chỉ còn lại hai người Yến Hà Thanh cùng với Tiết Nghiêm.

“Hà Thanh, ta hỏi người một câu, người cực kỳ bảo vệ cây sáo ngọc kia, chỉ vì đó là do quân vương Bắc quốc tặng?” – Tiết Nghiêm chẳng những không buông bả vai Yến Hà Thanh ra, ngược lại càng thêm dùng sức.

Yến Hà Thanh trầm mặc nửa ngày, trả lời: “Phải.”

Tiết Nghiêm cắn răng, đôi mắt cực kỳ u ám, Yến Hà Thanh là hài tử ông nhìn mà lớn lên, không cần phải nói nhiều lời, ông đã sớm có thể hiểu được.

Sự trầm mặc tựa như một tấm lưới vô hình, chặt chẽ quấn lấy hai người, thật lâu sau, Tiết Nghiêm thu tay lại nói: “Người đợi ở đây, không được hành động, ta đi trước xem có phải Bắc quốc bên đó có gì gian trá hay không.”

“Thúc phục, ta đi với ngài...” – Yến Hà Thanh quay người lại, ánh mắt kiên nghị, ngữ khí chắc chắn.

“Hà Thanh.” – Tiết Nghiêm đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Yến Hà Thanh, ông vung mạnh quân trướng lên, tuyết bị gió thổi tiến vào, gào thét mang đi ầm áp trong quân trướng, Tiết Nghiêm nghiêng người sang nhìn về phía Yến Hà Thanh: “Người là Nam Yến quốc hoàng tử, không phải cấm luyện của Bắc quốc.”

Hai con người Yến Hà Thanh bỗng nhiên tối xuống, hẩn cúi đầu, vẻ mặt giấu ở sâu trong bóng tối, nhìn không thấy tia sáng.

Tiết Nghiêm cũng không vì thái độ của Yến Hà Thanh chuyển biến mà im lặng, ông đem lời nói luyện thành lưỡi đao sắc bén, vô tình đem vết thương của Yến Hà Thanh cắt sâu hơn, ông muốn để Yến Hà Thanh nhớ kỹ, nhớ kỹ thù nước hận nhà, nhi nữ tình trường căn bản không đáng giá nhắc tới: “Hà Thanh, người đại biểu cho Nam Yến quốc tướng sĩ, đại biểu cho những bách tính đã bị Bắc quốc làm cho cửa nát nhà tan, dưới chân người còn chôn thi hài của phụ mẫu, trên đầu người còn treo oan hồn của tộc nhân. Chẳng lẽ, thảm cảnh diệt quốc năm đó đã bị người ném hết ra sau đầu rồi sao?”

Nói xong, Tiết Nghiêm hất mạnh mà đi, gió bắc đau thương, tàn nhẫn vô tình.

—

Lời tác giả:Yến ca là sủng thê cuồng ma, chớ lo lắng.

Editor:T thì vừa edit vừa khóc như mưa đoạn Triệu công công chết, diên mọt nó rồi, sao dạo này mình dễ khóc thế không biết.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 80

Tiêu Dư An quỳ trên tuyết suốt một nén nhang, tuyết rơi thấm vào quần áo của hắn, cuồng phong đem y phục ẩm ướt thổi cho đông lại, ngay tại thời điểm Tiêu Dư An cảm thấy mình sắp không chịu được nữa, rút cuộc cũng nghe được phía trước truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, hắn ngẩng đầu hứng lấy gió tuyết, lại không trông thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Yến Hà Thanh không muốn tới gặp hắn sao?

Là không đành lòng à?

Không. Nhất định không phải. Hắn không đáng để Yến Hà Thanh cảm thấy không đành lòng.

Vốn chính là căn bản không đem hắn để ở trong lòng, thậm chí đối với việc hắn quy hàng, ngay cả ánh mắt cũng không muốn bố thí.

Khóe miệng Tiêu Dư An khẽ giơ lên một nụ cười khổ.

Hắn hiện tại mong chờ cái gì? Mong chờ Yến Hà Thanh bởi vì hai người đã từng quen nhau mà đối với hắn khai ân sao? Có lẽ những hàng động của mình, đối với Yến Hà Thanh căn bản không đáng để nhắc tới. Hắn cũng hiểu rất rõ ràng, Bắc quốc đối với Yến Hà Thanh có bao nhiêu khuất nhục, trong lòng có cừu hận, sao có thể đưa ngọn nguồn của nỗi hận ấy đặt ở trước mắt được kia chứ.

Mà cho dù mình có kể những chuyện kếp trước cho Yến Hà Thanh, nhưng có lẽ từ đầu đến cuối, trong lòng Yến Hà Thanh, mình cũng chỉ là một kẻ đã diệt quốc gia hãn, giam giữ hãn, muốn cầm tù bắt hãn làm cấm luyện cho quân vương thiếu niên Bắc quốc. Dựa vào tính cách ẩn nhẫn của Yến Hà Thanh, nói không chừng những thân mật trước đó của hãn với mình cũng chỉ là vì bảo mệnh mà nguy trang, nói không chừng Yến Hà Thanh vẫn một đường như trong nguyên tác, đối với hãn hận thấu xương.

Suy nghĩ của Tiêu Dư An bị tiếng vó ngựa kéo về, sau khi phó tướng thì thăm gì đó với Tiết Nghiêm thì cười ngựa tiến về phía trước, đột nhiên vung roi ngựa lên, đánh vào hai cánh tay đã đông cứng của Tiêu Dư An.

Máu tươi, quốc tỳ cùng với địa đồ cùng một chỗ rơi xuống nền tuyết, máu cùng với tuyết vấy lên cuộn da dê, Tiêu Dư An ra sức hút khí, mạnh mẽ nuốt vào tiếng kêu rên.

Thấy Tiêu Dư An không bày trò lừa gạt, lúc này phó tướng mới tung người xuống ngựa, nhặt địa đồ cùng quốc tỳ lên giao cho Tiết Nghiêm: “Tiết tướng quân, đã xác nhận qua, không có vấn đề.”

Tiết Nghiêm lạnh lùng nhìn Tiêu Dư An, gật đầu với phó tướng, sau đó dẫn quân binh vào thành.

Tiêu Dư An đi theo phía sau đội kỵ binh Nam Yến quốc, hai tay bị dây cương buộc vào sau ngựa, nửa kéo nửa đi về hướng Bắc quốc.

Rét lạnh thấm vào tận xương, hai mắt Tiêu Dư An hoa lên, thể lực chống đỡ hết nổi, theo không kịp tốc độ của ngựa, bị kéo đến thất tha thất thểu, cổ tay cũng bị dây cương cọ sát đến chảy cả máu.

Quân đội Nam Yến quốc trùng trùng điệp điệp đạp lên lãnh thổ Bắc quốc tiến vào hoàng thành, chiêu cáo việc quốc gia này triệt để chôn vùi trong dòng sông lịch sử.

Bỗng nhiên, phía sau quân đội truyền đến tiếng vó ngựa vội vàng, Tiêu Dư An ngẩng đầu, thân ảnh của người nọ ánh vào trong đôi mắt hắn, ngân thương tua đỏ, bội kiếm bên hông, tướng mạo đường đường, dáng người thẳng tắp, không hề khác biệt chút nào với miêu tả trong nguyên tác.

Chỉ trong một cái chớp mắt như vậy, đầu óc Tiêu Dư An đột nhiên trống không, không có sợ hãi, không có hốt hoảng, không có oán hận, hắn cứ như vậy mà nhìn Yến Hà Thanh, giống như nhìn thấy một đoạn biểu diễn không vui không buồn, lại rung động lòng người.

Yến Hà Thanh tung người xuống ngựa, bước nhanh đi đến chỗ của Tiêu Dư An, đột nhiên có người cười ngựa ngăn ở trước mặt hắn.

“Hà Thanh.” – Khuôn mặt Tiết Nghiêm mơ hồ mang theo tức giận: “Người muốn làm gì?”

Yến Hà Thanh cung kính hành lễ, lại không trả lời, hắn vòng qua con ngựa đang ngăn trước mặt, nhìn không chớp mắt.

Tiết Nghiêm vội vàng xuống ngựa, ngăn lại đường đi của Yến Hà Thanh, ông nổi gân xanh nghiến răng nghiến lợi: “Yến Hà Thanh, mỗi hận thù quốc nợ nhà kia, người đều quên rồi sao?”

“Chưa.” – Đôi mắt như mặt ngọc của Yến Hà Thanh mang theo thanh lãnh: “Cho nên bây giờ lãnh binh diệt Bắc quốc, rửa sạch nhục nhã, thù tiêu hận vong.”

Tiết Nghiêm ngây ra một lát, bờ môi run nhè nhẹ: “Được, coi như là thế, nếu người muốn bảo vệ tiền quân vương Bắc quốc, vậy thì thế nhân sẽ nói thế nào? Bọn họ sẽ nói người cả đời này cam nguyện làm một cấm luyện, tự đoạn sống lưng! Tướng sĩ nước ta rồi sẽ nghĩ thế nào? Bọn họ sẽ cảm thấy người chỉ biết đến tình yêu, căn bản không xứng đáng làm quân vương Nam Yến quốc!”

Ánh mắt Yến Hà Thanh rơi vào trên thân Tiêu Dư An, căn bản không có rời đi, hần hời hợt trả lời: “Không sao cả.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 81

Câu trả lời của Yến Hà Thanh khiến Tiết Nghiêm phải lùi nửa bước.

Ông đã từng nhìn thấy Yến Hà Thanh như thế này, đó là thời điểm Yến Hà Thanh mới mười lăm tuổi.

Năm đó, Bắc Cương, một tiểu quốc có giao hảo với Nam Yến quốc tiến cống một con báo tuyết nhỏ. Mấy hoàng tử từ nhỏ đến lớn sống ở Nam quốc sao có thể nhìn thấy loại động vật vừa xinh đẹp lại hung mãnh như thế, tất cả đều vô cùng yêu thích, nhao nhao hướng phụ hoàng xin lấy.

Khi đó quân vương Nam Yến quốc cũng không muốn đem báo tuyết ban cho bất kỳ ai, lại không biết phải cự tuyệt các hoàng tử thế nào, thế là đành ra một lời hứa: “Trong các người ai có thể săn về một con hổ, ta liền đem tuyết báo này ban cho.”

Khi đó hoàng tử lớn nhất chỉ mới mười bảy tuổi, tuổi vẫn còn nhỏ, đừng nói là một con hổ, cho dù là một con sói đói, mấy hoàng tử này cũng không đủ sức chống lại, quân vương Nam Yến quốc nói ra lời này, rõ ràng là để bọn họ biết khó mà lui.

Quả nhiên ngày thứ hai, không có hoàng tử nào đi tìm phụ hoàng đòi báo tuyết nữa, nhưng mà bảy ngày sau đó, Yến Hà Thanh lại biến mất.

Trong cung đại loạn, có người ở trong tẩm cung của Yến Hà Thanh phát hiện thư tịch cùng với công cụ liên quan đến săn bắn, quân vương Nam

Yến quốc vội vàng phái binh đi đến khu rừng gần hoàng thành tìm kiếm.

Sau đó, Yến Hà Thanh bị phát hiện ở trong một khe núi, trên người hẳn đầy vết thương, tưởng chừng như đã tắt thở, bên người còn nằm một thi thể hổ con.

Tiết Nghiêm còn nhớ rõ thời điểm mình vẫn an Yến Hà Thanh, trên người hẳn vẫn đang phải bôi thuốc, quấn đầy băng gạc, vậy mà không chịu để ý đến sự khuyên can của nô tỳ, khăng khăng đứng ở trước lòng của báo tuyết, chốc chốc lại nhìn con vật duyên dáng mạnh mẽ kia.

Yến Hà Thanh nghe thấy tiếng bước chân của Tiết Nghiêm đi đến, quay đầu, Tiết Nghiêm trông thấy trong đáy mắt hẳn không giấu được sự vui vẻ, thanh âm cũng cao hơn, giống như thể muốn tuyên cáo với toàn thiên hạ rằng: “Thúc phục, nó là của ta.”

Năm đó Yến Hà Thanh chỉ mới mười lăm tuổi.

Yến Hà Thanh mười lăm tuổi đã không thèm để ý đến tính mạng đi đoạt lấy thứ mà mình muốn, mà bây giờ thiếu niên ấy đã trưởng thành, Tiết Nghiêm làm thế nào có thể ngăn được?

Yến Hà Thanh lại hành lễ với Tiết Nghiêm lần nữa, nhìn như tôn kính, lại giống như hẳn đang hạ tội hậ thứ với Tiết Nghiêm.

Tiết Nghiêm trơ mắt nhìn Yến Hà Thanh hướng về chỗ Tiêu Dư An đi đến, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hô lên: “Chờ một chút.”

Tiết Nghiêm nhớ, chuyện của báo tuyết còn có phần sau.

Sau ba tháng báo tuyết bị tiến công, Nam Yến quốc bước vào mùa hè, báo tuyết vì không thích ứng được khí hậu nóng bức của phương nam, bắt đầu ủ rũ, thậm chí còn sinh bệnh nhiều lần. Yến Hà Thanh gặp đến mức

mỗi ngày đều vây xung quanh lồng, Nam Yến quốc quân vương nhìn thấy bộ dáng này của hãn đàng tìm sứ thần đến hỏi thăm đối sách.

Sứ thần nói: “Chỉ có cách là đem báo tuyết đưa về Bắc Cương lần nữa, nhưng mà cũng chưa chắc là không thể lưu lại, chẳng qua là không dễ khỏe mạnh trưởng thành thôi.”

Yến Hà Thanh trầm mặc hồi lâu hỏi: “Không đưa về Bắc Cương, nó sẽ chết sao?”

Sứ thần trả lời: “Có thể như vậy, cho dù không chết, cũng sống không lâu.”

Quân vương Nam Yến quốc trầm nghĩ, Yến Hà Thanh yêu thích báo tuyết này như vậy, làm sao có thể thả nó về Bắc Cương cho được, thế là qua loa đuổi sứ thần đi, không nhắc lại việc này nữa. Nào biết chỉ mới qua ba ngày, Yến Hà Thanh đã tự mình xử lý tốt hết thảy công việc, để sứ thần mang theo báo tuyết rời khỏi Nam Yến quốc.

Mặc dù Yến Hà Thanh chưa từng nói qua một câu nào là không muốn, nhưng thị nữ nói cho Tiết Nghiêm biết, hãn thường xuyên sẽ ngồi ngăn người nhìn cái lồng trống không.

Hồi tưởng lại việc này, Tiết Nghiêm cấp tốc tìm từ ngữ muốn đi thuyết phục, ông thấy Yến Hà Thanh dù nghe mình hô lên cũng không chịu dừng bước, thoáng cái lại đề cao âm lượng: “Cho dù người có nguyện ý bảo vệ hãn, nhưng chung quy vẫn là người đã diệt quốc gia hãn, hãn sẽ phải đối đãi người thế nào? Sẽ nguyện ý để cho người bảo vệ hãn sao?”

Thân thể Yến Hà Thanh cứng đờ, bước chân thoáng dừng, nhưng cuối cùng cũng không dừng lại.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 82

Tiêu Dư An nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Yến Hà Thanh đang cùng một tướng quân trung niên nói chuyện, sắc mặt cực kém. Tiêu Dư An biết loại nam chính mang ánh sáng nhân vật chính như Yến Hà Thanh có thể so với cả trời, một khi không vui, kẻ xui xẻo nhất định là nhân vật phản diện pháo hôi như hắn.

Huống chi, theo như nguyên tác, từ sau khi Yến Hà Thanh công phá Bắc quốc, trên nhãn tiêu thuyết còn gắn thêm hai chữ “sảng văn”.

Là sáng văn đó các anh em à!!!

Sảng văn chính là thể loại văn viết theo kiểu ta chỉ việc đem tờ rym đi khắp thế giới là có thể xuôi gió xuôi nước, thê thiếp thành đàn đấy!!!

Loại thời điểm này mà còn dám lắc lư trước mặt nam chính khi tâm tình hắn không tốt, thì chính là đồ ngốc!

Tiêu Dư An cúi đầu xuống, tránh không tiếp xúc với ánh mắt của Yến Hà Thanh, chậm rãi lùi ra sau ngựa của một binh sĩ Nam Yến quốc hông che giấu thân mình.

Dựa theo nguyên tác thì dù thế nào mình cũng phải đến trước tẩm cung mới bị Yến Hà Thanh làm thịt, bây giờ có thể sống tạm thêm chút nào thì hay chút đó.

Con ngựa của Nam Yến quốc tướng sĩ kia đang cưỡi bị Tiêu Dư An quấy nhiễu, không kiên nhẫn đạp đạp móng xuống đất, Nam Yến quốc tướng sĩ nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy Tiêu Dư An không chịu an phận đứng yên liền nắm lấy chuôi kiếm định đâm hẳn: “Làm cái gì đó! Thành thật chút!!”

Thế là Tiêu Dư An lại bị thọc cho một cái: “...”

Anh bạn này!!!

Cũng cùng là vai phụ! Không thể cho nhau chút xíu yêu thương ấm áp nào hay sao hả?! Ta đã thảm như vậy rồi! Người lại còn đổ thêm dầu vào lửa!

Thực sự là, lòng người không còn như xưa! Thói đời ngày nay! Không có đạo đức!

Tiêu Dư An cẩn thận từng chút một nhìn về hướng Yến Hà Thanh, chỉ thấy hẳn đang bước nhanh đến, sắc mặt so với trước đó càng thêm âm trầm, trong lòng Tiêu Dư An lộp bộp một tiếng, thầm than không ổn.*

(*thầm than không ổn: đoạn này trong raw viết là: 暗叹要 r±n J U O: không biết do lỗi gì, mình chém theo ngữ cảnh nhé.)

Tướng sĩ Nam Yến quốc nhìn thấy Yến Hà Thanh đi tới, vội vàng nhảy xuống ngựa hành lễ: “Yến hoàng tử.”

Yến Hà Thanh lạnh như băng đi lướt qua người hẳn khiến cho tướng sĩ kia hết sức lo sợ.

Tiêu Dư An vội vàng cúi đầu, lui lại mấy bước, trốn vào trong chỗ tối.

Người nhìn coi người nhìn coi! Vừa rồi nếu người không đâm ta, Yến Hà Thanh cũng không không bởi vì nhìn thấy nhân vật phản diện mà tức giận! Người cũng không bị khinh bỉ vô cớ! Người có biết là chỉ cần mỗi người

cho đi một chút tình yêu thì thế giới này sẽ trở thành một nơi cực kỳ tốt đẹp không hả!

Tiêu Dư An vẫn còn đang nghĩ linh tinh trong đầu, chợt nghe thấy tiếng vang của lợi kiếm ra khỏi vỏ, trong lòng Tiêu Dư An hoảng hốt, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Yến Hà Thanh đã rút cây kiếm bạc mỏng đeo bên hông ra, ngân quang trên lưỡi kiếm chói mắt khiến cả người Tiêu Dư An phát lạnh.

Ôi trời má, đã nói là tới trước tẩm cung mới chém cơ mà! Có thể đi đúng với kịch bản nguyên tác chút được không hả! Kiếm hạ lưu nhân! Nhân vật phản diện cũng có di ngôn đó! Nhân vật phản diện cũng cần phải được bảo vệ! Mặc dù người là nam chính, nhưng mà không thể nói chém là chém như vậy được, đúng không? Nhân vật phản diện chả nhẽ không cần mặt mũi sao!

Kiếm quang rơi xuống, Tiêu Dư An hít khí nhắm mắt, bản năng muốn lui lại, nhưng hai chân đông cứng căn bản không nghe theo sai khiến, hẳn chỉ có thể ngốc ra một chỗ, chờ đợi đau đớn đến.

Thế nhưng hẳn đợi trái đợi phải cũng không cảm nhận được đau đớn như dự liệu, mà ngược lại, hai tay bị dây cương trói lại chỉ phút chốc đã được thả lỏng.

Tiêu Dư An chậm rãi mở mắt, trông thấy dây cương cột mình bị chém thành hai nửa, tội nghiệp rơi xuống nền tuyết.

Yến Hà Thanh cầm kiếm thu lại vào vỏ, ánh mắt lại đặt vào vết thương bị dây cương siết vào chảy máu trên cổ tay Tiêu Dư An, sau khi hẳn mạnh mẽ đè xuống tự trách cùng ánh náy trong lòng xuống đáy mắt bèn hướng Tiêu Dư An vươn tay, muốn đem Tiêu Dư An kéo về chỗ mình.

Tiêu Dư An đột nhiên bị dọa đến lui lại mấy bước, thất tha thất thểu, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Bàn tay Yến Hà Thanh dừng lại giữa không trung.

Hắn hiểu, hắn hiểu rất rõ.

Biết rằng đối với một quân vương mà nói thì diệt quốc có bao nhiêu sỉ nhục cùng phần hận.

Bắc quốc từng để hắn lĩnh ngộ đau khổ là thế nào, thù hận là thế nào, hắn đã từng hận Bắc quốc đến cỡ nào, vậy thì bây giờ nhất định Tiêu Dư An sẽ hận hắn đến cỡ đó.

Thế nhưng mà, hắn có lựa chọn nào khác sao?

Hắn không có.

Từ thời khắc thiết kỵ của Bắc quốc tiến vào lãnh thổ Nam Yến quốc, từ thời khắc tiên đế Bắc quốc đồ sát bách tính hoàng thành Nam Yến quốc chỉ trong chớp mắt, từ lúc Nam Yến quốc thân phơi đầy đồng, máu chảy thành sông ấy, thứ Nam Yến quốc không thiếu nhất, chính là nỗi thống hận với tướng sĩ Bắc quốc.

Hết thảy tội nghiệt nhân quả, đều đã được chôn xuống từ thời điểm quân vương Bắc quốc tiến đánh Nam Yến quốc, một quyết định nhất thời đã đem hai nước toàn bộ đẩy xuống vực sâu.

Cho dù là hắn không đến, Tiết Nghiêm cùng những tướng quân khác cũng sẽ lĩnh quân tiến đánh Bắc quốc. Những tướng sĩ Nam Yến quốc năm đó kéo dài hơi tàn mà sống sót, tất cả đều là người từ trong biển máu, đòi xương, tàn thi mà bò ra. Mỗi một người trong bọn họ đều vì báo thù rửa hận mà không từ thủ đoạn để công phá Bắc quốc, chỉ vì để Bắc quốc ném được những thống khổ mà bọn họ phải chịu, một trận này của Nam Yến quốc và Bắc quốc căn bản không thể tránh né.

Nếu hãn không đến, nếu như Bắc quốc bị công phá, vậy thì kết cục của Tiêu Dư An sẽ thế nào, Yến Hà Thanh căn bản không dám nghĩ tới.

Dù cho còn chưa biết được trận chiến này cuối cùng kể quả hươu chết vào tay ai, nhưng Yến Hà Thanh không dám đánh cược, hãn không sợ bị loạn táng nơi mộ hoang, không sợ đao kiếm vô tình, không sợ tra tấn lăng nhục, nhưng hết lần này đến lần khác khi nghĩ tới điều ấy hãn lại trở nên nhất gan như vậy.

Yến Hà Thanh ngẩng đầu, nhìn cảnh sắc cung điện Bắc quốc vừa quen thuộc vừa xa lạ đối với hãn này, gió xoáy tuyết đọng, giữa đất trời tất cả đều không thể quay trở về những gì đã từng ấy.

Tiêu Dư An cho rằng Yến Hà Thanh muốn đánh hãn.

Không thể trách Tiêu Dư An vì sao lại có loại ý nghĩ kỳ lạ này, chủ yếu là bởi vì trong nguyên tác Yến Hà Thanh đã đối đãi với thiếu niên quân vương Bắc quốc như vậy.

Chỉ là thiếu niên quân vương Bắc quốc bị bắt tại cửa tẩm cung, địa điểm khác biệt khiến Tiêu Dư An cảm thấy có chút kỳ quái: Chẳng lẽ kịch bản lại lặng yên không chút tiếng động bị sửa lại? Hãn còn đang suy nghĩ vì sao địa điểm không giống, đã thấy Yến Hà Thanh thu tay lại nói: “Người đừng sợ, ta không động vào người, tự người đi đi, chúng ta đến tẩm cung của người.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 83

Được rồi!!!

Thì ra phát động kịch bản vẫn phải cần địa điểm đặc biệt!!!

Tiêu Dư An chậm rãi gặt đầu, một bước nông một bước sâu đi về hướng tâm cung.

Tuyết dày đặc rơi xuống, quần áo Tiêu Dư An sớm đã ướt đẫm, hắn chỉ mặc một bộ áo trắng đơn bạc, lại bị đông cứng hơn phân nửa một lúc lâu, lúc này hai mắt hoa lên, bước chân loạng choạng, cứ bước được vài chục bước là lại không thể không dừng lại chút để thở ra một hơi. Bởi vì mỗi một, bờ vai của hắn giống như bị ngàn cân đè nặng lên, ép tới mức nhìn thoáng qua hắn giống như một cánh cung, chủ thủ cùng hai cây trâm ngọc giấu trong ngực cùng nhau đâm vào hắn, đau đớn khiến cho thần trí Tiêu Dư An bị rét lạnh nhanh chóng nuốt hết. Hắn đem toàn lực đều tập trung vào con đường trước mắt, hoàn toàn không để ý thấy Yến Hà Thanh đang cẩn thận từng li từng tí một đi theo sau lưng hắn, dưới đáy mắt tất cả đều là kiểm nén.

Yến Hà Thanh mấy lần muốn mở miệng, mấy lần muốn đưa tay, thế nhưng vẫn không nói ra, tất cả đều chôn vùi vào trong gió tuyết, tay duỗi ra lại từ từ siết lại thành quyền rụt trở về.

Lộ trình chẳng qua chỉ có một khắc, hai người lại đi rông rã nửa canh giờ.*

(*Một khắc: 15 phút. Nửa canh giờ: 1 tiếng.)

Tiêu Dư An dừng lại ở cửa tấm cung, thở ra một ngụm sương trắng thật dài, quay người nhìn về phía Yến Hà Thanh.

Thời gian trôi qua mấy tháng, hai người lại lần nữa bốn mắt nhìn nhau, thế nhưng trong lúc này, cảm xúc từ sâu trong đôi mắt lẫn nhau đều không còn thản nhiên như lúc trước nữa. Tiêu Dư An nghĩ: Không biết trong nguyên tác, lúc quân vương thiếu niên nhìn thấy nam tử vô song, an tĩnh sâu sắc trước mắt này thì tâm tình sẽ thế nào?

Là hận lớn hơn hay là sợ hãi lớn hơn?

Lúc bị Yến Hà Thanh tươi sống khoét máu thịt xuống, tâm tình của quân vương thiếu niên thế nào?

Còn Yến Hà Thanh thì sao?

Là há giận à?

Nhất định là há giận nhỉ, thù hận mất nước nhà tan, nỗi hận bị ức hiếp khuất nhục, những lần từng phải nằm rạp trên mặt đất, đều lạnh lùng hóa thành từng đao hạ xuống đi?

Tiêu Dư An nhìn Yến Hà Thanh đang đi về phía hắc, từ sau khi Yến Hà Thanh rời đi, Tiêu Dư An vẫn thường mơ thấy cảnh này, ở trong mơ, có đôi khi hắc chính là tên thiếu niên quân vương Bắc quốc kia, có đôi khi hắc chỉ là người đứng xem, bất kể là loại nào, cả người hắc đều phát lạnh, ghê mắt kinh lòng.

Nhưng hôm nay, khi giờ phút này thực sự đến, Tiêu Dư An mới phát hiện mình không hề sợ hãi Yến Hà Thanh một chút nào, hắc bình tĩnh đứng ở đó, nhìn Yến Hà Thanh đi về phía mình tựa như bao lần trước kia.

Thế nhưng việc đã đến nước này, chung quy cũng không thể giống như trước kia được nữa.

Tiêu Dư An cup mắt, lấy chủy thủ từ trong ngực ra, Yến Hà Thanh bỗng đứng dừng bước lại, không chớp mắt nhìn Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, đột nhiên vung chủy thủ lên hung hăng đâm vào tay mình một dao.

Đã như vậy rồi, so với để Yến Hà Thanh động thủ, không bằng để hẳn tự mình làm.

Màu máu tinh hồng chường mắt cùng với ngân quang của chủy thủ đâm vào đôi mắt Yến Hà Thanh, đau đến mức khiến ngũ tạng lục phủ hẳn đều run rẩy, đôi mắt Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, vừa bước lên một bước, Tiêu Dư An lại đột nhiên đề cao thanh âm: “Đừng, người đừng tới đây, người nghe ta nói, van cầu người nghe ta nói.”

Những tiếng khẩn cầu ấy khiến Yến Hà Thanh không thể không dừng bước lại, hẳn gắt gào nhìn chằm chằm chủy thủ trong tay Tiêu Dư An, hầu kết nhấp nhô, hô hấp dồn dập.

Tiêu Dư An ổn định lại tinh thần, đưa cánh tay thụ thương ra, mặc cho máu thuận theo cánh tay mà chảy xuống nhỏ lên trên nền tuyết trắng mênh mang, Tiêu Dư An chờ cho đau đớn qua đi, chậm rãi mở miệng: “Yến Hà Thanh, một đao này, cầu người bỏ qua cho Triệu công công, buông tha người dân Bắc quốc, có tức giận gì, có thù oán gì, có thể trả gấp mười lần lên người ta.”

Vừa dứt lời, Tiêu Dư An lại cắt một dao nữa lên cánh tay, vết máu mở ra thịt trắng, đau đến mức khiến cả người Tiêu Dư An co lại run rẩy, hẳn hoãn lại khẩu khí lại nói: “Một đao này, là thay tộc nhân người cắt, năm đó tiên đế diệt quốc lại giết toàn tộc người, nay đến phiên hoàng tộc Bắc quốc phải lưu vong bốn phương, nhưng cầu người bảo vệ cho Ninh Nhi, nàng hiện tại

ở Vĩnh Ninh điện, hi vọng người mau tới tìm nàng, dù sao ta chạy cũng không thoát, người muốn đổi ta thiên đao vạn quả lúc nào cũng được...”

Tiêu Dư An còn chưa nói dứt lời, Yến Hà Thanh đã bất thành linh tiến lên cướp lấy đao, chuyện đột ngột xảy ra, Tiêu Dư An chỉ cảm thấy trước mắt có bóng người nhoáng lên, Yến Hà Thanh đã ở trước mặt mình.

Theo bản năng Tiêu Dư An muốn lùi lại, nhưng toàn thân trên dưới hăn chỗ nào nên đau thì phải đau, chỗ nào vốn cương cứng thì vẫn cương cứng, làm sao có thể khống chế tốt hành động, lão đảo lùi về phía sau một bước, đột nhiên phần eo lại bị người túm lấy, trong khoảng khắc, ấm áp đã vây quanh.

Một tay Yến Hà Thanh gắt gao ôm lấy Tiêu Dư An, một tay đặt lên cánh tay hăn muốn cầm máu lại, hai tay Yến Hà Thanh run rẩy, bờ môi trắng bệch, tựa hồ như vết đao nhìn ghê người kia chính là vết thương trên người chính mình.

Tiêu Dư An ngây ngẩn cả người, miệng hăn hơi há ra, muốn hỏi gì đó lại không biết phải hỏi thế nào, do dự một chút, ngực đột nhiên lại phát đau, sự vất vả nhiều ngày trước đó tích tụ lại bộc phát, một ngụm tanh nồng từ trong cổ họng phun ra, nhiễm lên mặt đất lạnh lẽo, đỏ đến mức khiến tâm người sợ hãi.

Sau khi ho ra máu tụ, trong đầu Tiêu Dư An âm âm nổ tung, đau đớn, trong mơ hồ hăn dường như nghe thấy thanh âm lo lắng của Yến Hà Thanh gọi mình, từng tiếng từng tiếng gọi đều đau đớn đến mức tê tâm liệt phế, thế nhưng Tiêu Dư An nghe thấy không được chân thực lắm, hăn tốn sức muốn đáp lại, đến cuối cùng thể lực cạn kiệt, bất tỉnh.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 84

“Đại ca, chúng ta làm thế này lỡ như bị phát hiện sẽ bị ăn quân trượng đó!”

Lúc này, quân đội Nam Yến quốc còn đang trú đóng ở bên ngoài cung điện Bắc quốc, nhưng trong cung điện Bắc quốc lại xuất hiện hai thân ảnh của binh sĩ Nam Yến quốc, trong đó một binh sĩ hơi gầy nhón lấy chân, nhìn bốn phía, mặt mũi tràn đầy hốt hoảng muốn giữ chặt lấy binh sĩ hơi cường tráng phía trước.

“Đồ thô đế, thế thì người trở về đi, cái tài này để ta tự mình phát.” – Binh sĩ cường tráng kinh bỉ nhìn binh sĩ gầy một chút, trên mặt lộ vẻ khinh thường, tăng nhanh bước chân.

Binh sĩ gầy do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn đuổi theo sát binh sĩ cường tráng kia.

Hai binh lính càn quấy này dự định thừa dịp quân đội còn chưa tiến cung, đến vơ vét chút tài vật của người đào vong, dù sao thì chỗ này cũng từng là cung điện Bắc quốc, quả nhiên chưa qua bao lâu, hai người đã tìm được không ít bảo bối.

“Đại ca, cũng được khá khá rồi nhỉ? Trở về chứ?” – Binh sĩ gầy đem nửa viên ngọc bội phi thúy nhét vào trong ngực, quay đầu nói với binh sĩ cường tráng.

Binh sĩ cường tráng từ trong một chiếc hộp trang điểm móc ra một khối vàng nhỏ, vừa muốn gặt đầu thì đột nhiên dừng lại ở đại điện phía trước: “Chờ một chút, lục soát xong cái điện này thì rời đi.”

Binh sĩ gầy thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhin không được nuốt nước miếng: “Vàng son lộng lẫy như vậy nhất định sẽ có rất nhiều đồ tốt, nhỉ? Cái bảng hiệu này sao còn chưa rơi, đại ca, đây là chữ gì? Cái gì Vĩnh?”

“Người cần gì phải biết đó là chữ gì? Mẹ nó, nhanh nhanh một chút! Lẳng nhà lẳng nhằng!” – Binh sĩ cường tráng gầm nhẹ một tiếng, quay người đi vào trong điện.

Phía bên trong điện không lộn xộn bừa bộn như bên ngoài điện, hai người thoáng cái sững sờ, nhưng vẫn lén lút đi vào bên trong, binh sĩ cường tráng liếc nhìn hai phía, nhấc chân đi vào phía sương phòng bên cạnh cung điện. Binh sĩ gầy không hiểu, vừa cùng đi theo bên cạnh vừa hỏi: “Đại ca, tại sao không đi chính điện?”

“Người hiểu cái rắm gì, đại điện này xem ra chính là chỗ ở của công chúa hay là hoàng tử gì đó, loại người như bọn chúng thì đồ vật quý giá gì cũng đều để ở sương phòng.” – Lỗ mũi binh sĩ cường tráng thở phì ra một hơi, hừ một tiếng.

Binh sĩ gầy bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Đại ca đỉnh thật, quá đỉnh!”

Hai người bước nhanh đến điện bên cạnh tâm cung, thấy cửa phòng đóng chặt, tiến lên vài bước đá văng cánh cửa, lập tức không hện mà cùng sững sốt.

Bọn hắn vạn vạn không ngờ tới, trong tâm cung này vậy mà lại có người.

Vĩnh Ninh công chúa bị tiếng đập cửa thô bạo vang lên dọa cho hoảng sợ, toàn thân run lên, nàng ổn định lại tâm thần, quay đầu nhìn lại.

Một thân váy sa màu trắng, khuynh quốc khuynh thành.

“...Đây... đây...” – Hai mắt binh sĩ gầy nhìn thẳng, miệng mở lớn nửa ngày cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

“Cô gái này đẹp quá!” – Nước miếng của tên binh sĩ cường tráng suýt chút nữa từ trong miệng chảy ra.

“Đại, đại ca, dù sao cũng không có ai, hai là chúng ta... chúng ta...” – Binh sĩ gầy không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Vĩnh Ninh công chúa, bước từng bước qua.

“Người làm gì đó!” – Binh sĩ cường tráng quát lớn với hắn.

“Đại ca, ta muốn... ta muốn...” – Binh sĩ gầy gãi gãi đầu, bộ dáng lấm la lấm lét: “Đại ca, ta chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, chỉ muốn ném thử tư vị tiêu hồn, vả lại dù sao hiện tại cũng không có ai, khi nào chúng ta xong việc thì giết chết nàng chôn ở hậu viện, sẽ không có ai biết đâu. Đại ca, ta không để ý, để người lên trước, ta...”

Binh sĩ gầy còn chưa nói xong đã bị binh sĩ cường tráng tát cho một cái vào mặt: “Con mẹ nó, người... ta nhổ vào, nhìn cái đức hạnh kia của người kia, người không muốn làm lại muốn làm súc sinh à, lấy chút đồ vật rồi đi nhanh lên.”

Binh sĩ gầy bị tát cho sững sốt, sau khi yếu ớt gật đầu đi theo binh sĩ cường tráng, đột nhiên rút đao bên hông ra chém lên cổ binh sĩ cường tráng.

Máu từ trên cổ binh sĩ cường tráng tuôn ra, hai mắt trợn tròn, che cổ, một câu cũng không nói thành lời đã tắt thở.

Binh sĩ gầy cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vĩnh Ninh công chúa.

Một loạt sự kiện vừa mới xảy ra sớm đã khiến Vĩnh Ninh công chúa kinh sợ, thế nhưng cửa đã bị hai người kia chặn lại, không có cách nào đào thoát, Vĩnh Ninh công chúa bối rối chạy tới cửa sổ muốn theo đường cửa sổ chạy trốn, đáng tiếc nàng vừa giẫm lên khung cửa đã bị tên binh sĩ gầy kia nắm chặt cổ chân kéo xuống.

“Thả ta ra!” – Vĩnh Ninh công chúa kêu lên sợ hãi, sắc mặt đã sớm trắng bệch, nàng mặc dù ở nơi thâm cung đã lâu, thuở nhỏ hồn nhiên ngây thơ, nhưng cũng hiểu được lòng người hiểm ác, cũng hiểu rõ mình tiếp theo sẽ phải chịu tình cảnh gì.

“Thành thật một chút cho ta!” – Binh sĩ gầy hung tợn bịt miệng Vĩnh Ninh công chúa, bắt đầu xé rách quần áo của nàng.

Vĩnh Ninh công chúa ra sức giãy dụa, thế nhưng nàng sao có thể đấu lại một binh lính, chỉ mới giằng co một hồi quần áo đã bị xé hơn phân nửa. Vĩnh Ninh công chúa nào phải chịu qua vũ nhục như vậy, toàn thân nàng run rẩy, tứ chi phát lạnh, chỉ cảm thấy sợ hãi cùng buồn nôn tựa như bàn tay binh sĩ gầy kia mang theo tanh tươi hôi thối đang che lấy miệng mũi nàng, không cho nàng cơ hội thở ra.

Nhưng mà Vĩnh Ninh công chúa không hề tử bỏ giãy dụa, thừa dịp binh sĩ gầy hùng hù hống hống cởi quần áo, dùng đầu gối đá vào dưới háng hấn, sau đó cấp tốc bò lên.

“Đồ dê tiện!” – Binh sĩ gầy bị đau, cánh tay buông lỏng, nhưng rất nhanh đã đứng lên, ngăn lại những nơi có thể thoát ra ngoài là cửa và cửa sổ, lại đưa tay đến bắt Vĩnh Ninh công chúa.

Mắt thấy mình lại sắp bị bắt được, Vĩnh Ninh công chúa thở gấp hai tiếng, đột nhiên xoay người xuống đâm đầu vào cột.

Cả đời nàng vô ưu vô lự, tại Bắc quốc, được phụ hoàng, hoàng huynh bảo hộ mà an khang trưởng thành, bây giờ không có ai bảo hộ nàng, vậy

nàng cũng chỉ có thể tự mình bảo vệ mình.

Vĩnh Ninh công chúa không sợ, không sợ một thân một mình, nàng mặc dùng chưa từng rời khỏi cung nhưng cũng biết thế nào là kiên cường.

Cho nên một cái đập đầu này, là tôn nghiêm cuối cùng của nàng khi làm công chúa Bắc quốc, là kiên quyết cuối cùng của nàng, là trong sạch cuối cùng của nàng, là biểu hiện dứt khoát cũng không sợ hãi của nàng.

Nhưng khi trong giây lát sắp đụng vào cây cột kia, Vĩnh Ninh công chúa đột nhiên dừng bước, nàng bỗng nhiên quỳ gối sụp xuống, hai tay gắt gao siết thành quyền, hai hàng thanh lệ rơi dài trên mặt.

Nàng không sợ chết, thế nhưng nàng đã đồng ý với hoàng huynh, nàng đã đồng ý với hãn dù có thế nào cũng phải sống tiếp.

Binh sĩ gầy vốn bị sự quyết tuyệt của Vĩnh Ninh công chúa làm cho kinh hãi, thấy nàng đột ngột dừng lại, vừa thở ra một hơi vừa cười dâm đi qua: “Ây dà, sợ chết hả? Đừng lo lắng, hầu hạ gia thật tốt, để đại gia dễ chịu thì sẽ lưu lại cho ngươi một mạng.”

Mắt thấy binh sĩ gầy duỗi tay sắp đụng đến Vĩnh Ninh công chúa, bỗng nhiên trước cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Binh sĩ gầy quá mức sợ hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt nhoáng lên một cái bóng đỏ, chỉ sau một giây, áo bào đỏ thắm gắt gao trùm lên thân Vĩnh Ninh công chúa, trước ngực binh sĩ gầy cũng bị kiếm mỏng xuyên qua.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 85

Tiêu Bình Dương ôm chặt lấy Vĩnh Ninh công chúa vào trong ngực, ngăn lại tầm mắt của nàng, sau đó lạnh lùng đem kiếm mỏng từ trên ngực tên binh sĩ gãy rút ra, máu bắn tung tóe, lại không nhiễm chút nào lên người Vĩnh Ninh công chúa.

Vĩnh Ninh công chúa không thể tin nổi tình lớn hai mắt, nước mắt từ khóe mắt nàng tuôn ra, toàn thân nàng run rẩy, không phải bởi vì sợ hãi, nàng gắt gao nắm chặt lấy tay áo của Tiêu Bình Dương giống như nếu buông tay ra thì người trước mắt sẽ biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa: “Bình Dương? Bình... Bình Dương?”

“Thật xin lỗi, ta đến chậm, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” – Tiêu Bình Dương lau sạch máu trên tay, đưa tay sờ sờ tóc Vĩnh Ninh công chúa trấn an.

Rõ ràng thời điểm quốc gia bị diệt không sợ hãi, thời điểm chỉ có một thân một mình cũng không sợ hãi, bị người khi nhục cũng không kinh hoàng, thế nhưng vì sao cứ đến thời điểm được người an ủi, bao nhiêu tủi thân lại trào lên cổ họng, nghẹn ở trong tim cơ chứ?

Vĩnh Ninh công chúa không biết, nàng chôn trong ngực Tiêu Bình Dương, bắt đầu gào khóc, giống như muốn đem tất cả kiềm chế đều khóc ra, để đến khi lau khô nước mắt rồi lại trở về là cô nương thiên chân vô tà khua lên thủy tạ khiêu vũ.

Đợi đến khi tâm tình thoáng bình phục, Vĩnh Ninh công chúa xoa hai mắt đỏ bừng, vừa thút thít khóc vừa nấc hỏi: “Bình, Bình Dương, người, người sao lại ở đây?”

“Tin tức Bắc quốc đánh nhau với Nam Yến quốc truyền đến Tây Thục quốc, nhưng Tây Thục quốc đều có giao hảo với cả Bắc quốc và Nam Yến quốc, cho nên không tiện xuất binh, ta chỉ có thể tự mình chạy đến.”

“Người, người, người tới một mình?”

“Không phải, mặc dù Tây Thục quốc không thể phái binh, nhưng mà ta có tiểu đội của mình, có điều ta lo rằng mang binh tiến vào cung sẽ khiến hai nước phân tranh, cho nên hiện tại một mình tiến cung tìm nàng. Và lại lúc ở dịch trạm ngoài thành ta còn gặp được hai người, ta tranh thủ thời gian mang người ra ngoài.” – Nói xong, Tiêu Bình Dương dặt tay Vĩnh Ninh công chúa, muốn đi ra ngoài điện, bỗng nhiên lại dừng bước.

Yến Hà Thanh đứng ở cửa tấm cung, ánh mắt chuyển đến thân thể hai người đang nằm trên đất, cuối cùng rơi vào trên thân Tiêu Bình Dương.

Tiêu Bình Dương rút kiếm mỏng trên hông ra, bảo hộ ở phía trước Vĩnh Ninh công chúa, nàng khẽ cắn môi dưới, tựa như đang tìm lý do gì đó để giải thích.

Yến Hà Thanh bình tĩnh đem ánh mắt chuyển đến kim ngọc rơi ra từ trong ngực thi thể trên mặt đất cùng với quần áo bị xé rách trên người Vĩnh Ninh công chúa, chỉ qua vài lần trong lòng đã đại khái đoán được chuyện gì xảy ra ở nơi này.

Tiêu Bình Dương đè xuống bối rối trong lòng, bình tĩnh nói: “Binh sĩ nước người...”

“Nam Yến quốc ta không có binh sĩ không tuân thủ quân quy.” – Yến Hà Thanh đạm nhạt cắt lời nàng, vừa quay người rời đi vừa nói: “Nếu muốn

xuất cung, phía tây không có binh sĩ trấn thủ.”

Tiêu Bình Dương chưa từng nghĩ Yến Hà Thanh sẽ dễ dàng thả hai người các nàng rời đi, ngây ra một hồi mới thu kiếm lại: “Đa tạ.”

“Chờ một chút!” – Vĩnh Ninh công chúa đột nhiên từ sau lưng Tiêu Bình Dương bước ra vài bước, gọi Yến Hà Thanh lại.

Bước chân Yến Hà Thanh dừng lại, nghiêng người nhìn nàng.

“Hoàng thượng ca ca, ngài ấy, ngài ấy thế nào?” – Bởi vì sợ nghe được tin dữ, ngực Vĩnh Ninh công chúa phập phồng, nhưng nếu không hỏi cho rõ ràng thì lại cảm thấy cực kỳ nóng ruột nóng gan.

Đôi mắt Yến Hà Thanh hơi lạnh, hẩn đứng yên mấy giây, trầm mặc quay người rời đi.

Hẩn không biết phải trả lời thế nào, bởi vì trong lòng hắn, Tiêu dư An cùng với quân vương Bắc quốc trước nay đều không phải là cùng người, mà hoàng thượng ca ca trong miệng Vĩnh Ninh công chúa, lại không chỉ đơn giản là Tiêu dư An.

Vĩnh Ninh công chúa cùng Tiêu Bình Dương bất an nhìn nhau, Tiêu Bình Dương nắm chặt lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Đừng lo lắng, chúng ta rời cung trước.”

—

Tiêu dư An vốn cho rằng mình sẽ bị ném vào địa lao băng lãnh, kết quả khi tỉnh lại lại phát hiện bản thân đang nằm trên giường ở tẩm cung, điều này khiến hắn nhất thời có chút không tin nổi.

Sau khi ngây ngốc qua đi, Tiêu dư An phát hiện tứ chi mình bất lực, toàn thân nóng bừng, cổ họng khô chát, hắn đưa tay sờ sờ trán, quả thật là sốt

đến nóng hổi rồi.

Năm hạn tới rồi, gần đây xui quá là xui.

Nếu có cơ hội nhìn thấy quân vương thiếu niên Bắc quốc, Tiêu dư An thề mình nhất định phải túm lấy cổ áo hắn, vừa lắc vừa gào: Rèn luyện thân thể đi người anh em à, người còn là công đấy! Nhược công là cái thứ không có tương lai! Không có tương lai!

Cơ mà kể ra thì mình bị lạnh hơn nửa ngày cũng chỉ phát sốt, cũng không bị lạnh đến chết.

Tiêu dư An chống người dậy ngồi tựa vào giường, trên cánh tay truyền đến đau nhức thấu xương, Tiêu dư An giơ cánh tay lên trước mắt nhìn, thấy nơi mình dùng chủy thủ cắt ra đã được quấn băng vải trắng sạch sẽ.

Đây là Yến Hà Thanh... đã hạ giận rồi?

Tiêu dư An nhẹ nhàng nhú mày.

Được rồi, tâm tư của nam chính người đừng có đoán mò.

Bị sốt đến đầu trướng đau, Tiêu dư An chậm rãi xuống giường, vịn bàn muốn rót cốc nước uống, hắn vừa mới rót đầy chén sứ nhỏ thì cửa tấm cung đột nhiên bị người hung hăng đập mở, một đại hán lưng hùm vai gấu xuất hiện ở ngoài cửa.

Đầu tiên, đại hán đối Tiêu dư An lộ ra thần sắc ngoài cười nhưng trong không cười, sau đó đưa tay đóng cửa lại, lúc này mới chậm rãi ung dung đi đến trước mặt Tiêu dư An hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Đối với loại người tự chọn mù mắt này, Tiêu dư An vẫn có thể bảo trì kiên nhẫn: “Uống nước.”

“A, uống nước à.” – Đại hán quái thanh quái khí kéo dài thanh âm, đột nhiên nện một quyền lên bụng Tiêu dư An.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 86

Đại hán thoát nhìn khí lực không nhỏ, một quyền này dường như không hề lưu tình, đột nhiên mà tới khiến Tiêu dư An không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy phần bụng truyền đến đau nhức kịch liệt, ngũ tạng lục phủ giống như quấy lại cùng nhau.

Chén sứ trong tay rơi xuống đất, thanh âm vỡ nát vang lên, Tiêu dư An che bụng ngã xuống đất, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, đầu vầng mắt hoa, đau đến mức chỉ còn lại tiếng hít khí, vì phát sốt nên vốn dĩ hãn đã không có chút khí lực nào, cho nên chỉ có thể rơi vào tình cảnh người là dao thốt ta là thịt cá.

Đại hán dường như cảm thấy Tiêu dư An còn chưa đủ thảm, một cước giẫm lên cánh tay bị thương của Tiêu dư An, băng vải trắng bỗng chốc bị huyết hồng lây nhiễm.

Một tiếng hét thảm từ trong cổ họng phát ra, Tiêu dư An đột nhiên ho khan, miệng tanh nồng, khoe miệng chảy máu, toàn thân phát run.

Đệt mợ!!

Ông anh này, ngươi là ai vậy?

Đây là cái kịch bản quái gì hả?

Có phải phương thức tình lại của hãn không đúng rồi không?!

Như này thì cứ dứt khoát để ông anh kia đánh cho ngất xỉu luôn! Rồi sau đó tỉnh lại lần nữa!

“Người...” – Vẻ mặt Tiêu dư An không tốt, vừa mở miệng cổ áo đã bị người níu lại, đại hán dễ như trở bàn tay nhắc hẳn lên sau đó ném lên giường.

Sau khi cơn chóng mặt qua đi, Tiêu dư An đột nhiên cảm giác được hạ thân mát lạnh... quần lót của hắn đã bị lột xuống.

Chỉ trong nháy mắt Tiêu dư An đã rõ ràng, trong lòng âm thầm lôi mấy câu chửi thề của tám nước ra thay nhau mà chửi.

Fuck!!! N IQue tam^re!!! Fick!!! Y6/ik)a 0k!!! [Z^ 0]!!!! Tu puta madre!!! *

Vaffanculo!!! *

(*Y nguyên trong raw đó, đếch biết ông chửi cái tiếng nước nào, t nghĩ chửi hạ thì cũng là: “Đờ mờ mờ” thôi.)

Anh giai à!!! Hình pháp điều bốn trăm bốn mươi tám quy định, đối với địch quân không phản kháng mà nhân viên áp dụng hình phạt ngược đãi, tình tiết nghiêm trọng còn có thể bị phạt ba năm tù giam đó!

Đại hán cười lạnh một tiếng, rút ra một cây chủy thủ: “Đừng sờ, cũng chỉ là một dao thôi.”

“Người muốn làm gì?” – Tiêu Dư An đem cổ mùi tanh trong cổ họng nuốt xuống, trong họng ầm ách hỏi.

“Yên tâm, sẽ không lấy mạng của người, chỉ là...” – Đại hán cười tà một tiếng: “Chỉ là tiểu huynh đệ* này của người có thể không bảo vệ được, ta hạ dao rất nhanh, không cần lo rằng sẽ đau đâu.”

(*Tiểu huynh đệ = tờ rym)

Anh hai ơi!! Ở cái nơi điều kiện chữa bệnh tồi tàn này, không có cầm máu, không có tiêu độc, một dao của người hạ xuống, con mẹ nó chứ, khẳng định không còn mệnh đấy!!! Ai cho người cái tự tin mà nói ra câu không lấy mạng của người hả!!! Am hiểu chút về cảm nhiễm, tìm hiểu một chút về mất máu quá nhiều đi anh giai!!!

Đại hán ho khan hai tiếng, không hiểu sao tự nhiên lại gõ gõ cột giường, lúc này mới đưa tay ấn Tiêu Dư An xuống, đột nhiên giơ chủ thủ lên, hàn quang sắc bén gần như chói mù mắt Tiêu Dư An. Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cửa tấm cung bỗng nhiên bị đẩy ra.

“Dừng tay!!!”

Một tiếng gầm trầm thấp từ cửa truyền đến, đại hán bị dọa, dao trong tay cũng theo đó mà rơi xuống.

Tiết Nghiêm chấp tay sau lưng đứng ở cửa tấm cung, trầm ổn bước vào, uy phong lẫm lẫm, căm tức nhìn đại hán.

“Tiết tướng quân!” – Đại hán vội vàng quỳ xuống đất, âm thanh run rẩy.

Tiêu Dư An không hiểu tình huống hiện tại là gì, hấn lại ho ra một ngụm máu, đem máu đen nhiễm lên giường, lên ngực hấn, hai tay hấn run run kéo đệm chặn qua, chỉ muốn che khuất chỗ trần trụi của mình. Thực sự hấn rất mệt mỏi, hết sức mệt mỏi, bất kể là nội tâm hay là thân thể, thể nghiệm qua loại cảm giác khắp nơi bị người chà đạp dưới lòng bàn chân này có thể triệt để khiến một người tan vỡ mất.

“Nam Yến quốc chưa từng ngược đãi tù binh, ai bảo người làm như vậy?!” – Ánh mắt Tiết Nghiêm chuyển hai vòng trên người Tiêu Dư An và đại hán, sau đó giận dữ mắng đại hán.

“Tiết tướng quân xin bớt giận!! Là Yến hoàng tử lệnh cho ta tới thiên hãn! Tiết tướng quân tha mạng!!” – Đại hán cầu xin tha thứ.

Bàn tay đang kéo đệm chăn của Tiêu Dư An đột nhiên dừng lại, hô hấp của hắn đình trệ, giống như đóng băng tại chỗ, giống như một gốc cây khô bị tùy ý để mưa gió tàn nhẫn ăn mòn, không có chút sinh cơ nào, không còn có thể chờ đợi mùa xuân trở về được nữa.

Lạnh quá.

Tiêu Dư An hơi thoáng cuộn lại thân thể, thân thể đơn bạc khe khẽ run rẩy, hắn muốn hít sâu, yết hầu lại giống như bị cái gì đó chặn lại, chỉ có thể giống như một con cá bị thiếu dưỡng khí cố gắng mở rộng miệng để hô hấp. Có lẽ bởi vì phát sốt, ngay cả mũi cũng không thể thông khí.

Lạnh quá, thực sự lạnh quá.

Trước kia sao lại chưa từng có cảm giác mùa đông Bắc quốc lạnh giá như này vậy chứ?

“Hà Thanh lệnh người tới?” – Tiết Nghiêm dường như cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, Tiết tướng quân!” – Đại hán nói.

“Đi đi.” – Vẻ mặt Tiết Nghiêm hơi hòa hoãn lại: “Người ra ngoài đi, đừng có tới nữa, ta sẽ đến nói chuyện với Hà Thanh.”

Đại hán vui mừng quá đổi, vội vàng đứng dậy rời đi.

Tiết Nghiêm thờ dãi, đứng ở bên giường nói: “Quân vương Bắc quốc, có yêu cầu gì không?”

Người trên giường không trả lời, tay phải hắn nắm chặt lấy đệm chăn, đầu ngón tay trắng bệch vì khắc chế cùng kiềm chế mà vẫn còn đang run

nhè nhẹ. Không qua bao lâu, hần vậ mà lại bật cười, tiếng cười kia cực kỳ trào phúng, cực kỳ phóng túng, còn chưa cười được hai tiếng thì đã vì bệnh tật mà đột nhiên ho khan. Tiếng ho khan xen lẫn với tiếng cười làm khóe mắt hần đỏ lên, chậ vật không chịu nổi, mắt mặt cùng xấu hổ.

Tiết Nghiêm kiên nhẫn đứng đợi một hồi, sau đó chặ tay quay người rời đi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 87

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng người trên giường cũng có động tác.

Tiêu Dư An chịu đựng đau đớn, chậm rãi mặc lại y phục cho tỉnh tề, một lần nữa chống người dậy ngồi dựa vào giường, vải trắng trên cánh tay cột lấy vết thương, lúc này thít chặt vào trong máu thịt, máu đã khô lại làm vải trắng dính chặt vào miệng vết thương. Tiêu Dư An muốn tháo ra cũng không được mà không tháo cũng không được, thế nên đành mặc kệ không thèm để ý tới nữa, mắt không thấy tâm không phiền.

Đau, chỗ nào cũng đau, đầu đau tay đau, tim gan tỳ phổi thận dạ dày đau, trái tim cũng đau, một lần đập lại một lần đau đớn.

Tiêu Dư An cuộn tròn thân thể, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy đầu, muốn cân nhắc một chút những chuyện sau này, nghĩ như vậy, nhin không được lại buột miệng chửi thề một câu.

Ngẫm lại thì trước khi hấn xuyên qua, dù sao cũng là một người hào hoa phong nhã, một tổng tài bốn tốt tuổi trẻ tài cao, kết quả chưa kịp nhìn thấy chủ nghĩa xã hội được xây dựng hoàn chỉnh, chưa kịp xem hết bản tin thời sự, chưa kịp nhìn thấy bóng đá nước nhà đoạt cúp vô địch thế giới, chưa biết nguyên nhân dẫn đến sự sụp đổ của lượng tử thì đã bị bệnh nan y.

Được thôi, một khi đã xuyên thủng, dù sao cũng không thể không đem vài chỗ mấu chốt thay đổi chút, không thể coi như không biết với những

chuyện trước sau gì cũng xảy ra được.

Sau đó vì sống sót mà liều mạng giữ gìn mối quan hệ với nam chính.

Được thôi, hiện tại nam chính đúng thực là không muốn tính mạng của hần.

Nam chính muốn thiến hần!!!

Lúc đầu Tiêu Dư An cho rằng kết cục thảm nhất là giống như trong sách, bị nam chính xẻo cho đến chết, cho nên mình đã là vò mé không sợ sứt, cải biến kịch bản.

Không ngờ tới còn có cànng thảm hại hơn!!!

Tiêu Dư An đã đọc qua nguyên tác, hần biết Yến Hà Thanh có bao nhiêu ản ản, cũng biết Yến Hà Thanh hận Bắc quốc nhiều thế nào, nhưng hần thật không nghĩ tới trước đây khi ở bên người hần, Yến Hà Thanh lại có thể đem thù hận ản tàng đến mức hoàn mỹ như vậy.

Kỳ thực, từ lúc mình đưa ra đề nghị để hần đến Cảnh Dương cung, Yến Hà Thanh cũng đã đem cừu hận chôn ở trong đáy lòng rồi nhỉ? Cảm thấy căn bản là mình đang muốn vũ nhục hần, bức hần trở thành cấm luyện nhỉ?

Đoán chừng, sau khi mình bị thiến, thật đúng là có thể lưu lại một cái mạng, ở trong cung, bên cạnh nam chính hần làm một nô bộc ti tiện, cũng giống như lúc trước mình để Yến Hà Thanh làm thị vệ của mình vậy.

Thôi được rồi, không biết người biết ta thì trách gì chứ.

Chưa từng nghĩ tới tất cả ý tốt của mình đều sẽ bị Yến Hà Thanh hiểu sai, Tiêu Dư An bị cảm giác thất bại vây lấy, nhảu nhịn xuống đau xót nháy mắt dâng lên trong đáy lòng, cắn chặt răng, gắng gượng đi rót cho mình chén nước uống. Kết quả vừa rót được nửa chén, cửa tẩm cung đột nhiên bị

người đẩy ra, Tiêu Dư An ngẩng đầu nhìn sang, sau đó tay run lên một cái, chén sứ rơi xuống đất vỡ nát.

Thôi đi, hôm nay nước này, mình tốt nhất đừng nghĩ đến uống làm gì.

Tiêu Dư An thu hồi ánh mắt, chống bàn ngồi xồm người xuống, muốn đi nhặt mảnh vỡ của chén sứ lên, không để ý lại bị mảnh vỡ cắt vào tay, máu tươi dính lên mảnh vỡ, đâm vào đầu ngón tay của Tiêu Dư An, đâm đến khiến hấn đau đớn.

Âm thanh bước chân người nọ đột nhiên gấp rút, Tiêu Dư An phảng phất giống như không nghe thấy, hấn đứng dậy nhìn qua đầu ngón tay mình, ánh mắt tan rã, chỉ cảm thấy tối tăm phiền muộn như đời sông lấp biển đè xuống hấn, ép đến khiến hấn không thở nổi.

Nhìn hấn mà xem, thực sự là mất mặt, hấn không bảo vệ được mẹ, không trị được bệnh cho em trai, không gánh nổi Bắc quốc, Hồng Tụ vì hấn mà chết, Lý Vô Định vì hấn mà bỏ mạng, mà hấn bất luận là liều mạng đến cỡ nào, cố gắng đến cỡ nào cũng vẫn không thể làm được gì, không cứu được bất kỳ ai.

Không thềm nghĩ nữa.

Tiêu Dư An vươn tay, vừa nhổ mảnh vỡ ở đầu ngón tay ra, vừa hướng Yến Hà Thanh nói: “Yến Hà Thanh, người giết ta đi, như thế này thực sự chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Bước chân Yến Hà Thanh hơi ngưng lại, dừng ở trước mặt Tiêu Dư An, nỗi khổ sở từ từ tràn ra từ giữa môi Yến Hà Thanh đến trái tim hấn, Yến Hà Thanh nhìn vào đôi mắt của Tiêu Dư An, đôi con ngươi vẫn luôn dịu dàng mang cười giờ đây chỉ còn lại tĩnh mịch, tựa như một đồng lửa đã đốt sạch, lạnh lẽo mà cô đơn.

Yến Hà Thanh đã cực kỳ lâu không nhìn thấy nụ cười của Tiêu Dư An, hẳn tưởng niệm đến phát cuồng, khát vọng đến muốn nổi điên, nhưng bây giờ dù hẳn có quỳ xuống khẩn cầu Tiêu Dư An cười với hẳn một lần nữa cũng không có tư cách.

“Người không cần phải như vậy...” – Yến Hà Thanh cup mắt, giọng nói âm ách: “Người có thể sống sót, ở lại bên cạnh ta, ta...”

Tiêu Dư An đột nhiên cười ra tiếng, tiếng cười đánh gãy lời nói của Tiêu Dư An, âm điệu cực kỳ châm chọc.

Quả nhiên, hẳn đoán không sai, Yến Hà Thanh muốn đem những vũ nhục mà trước kia mình để hẳn làm cấm luyện và thì vệ trả lại gấp mười lần.

Tiêu Dư An nói: “Vậy còn không bằng cứ giết ta đi.”

Yến Hà Thanh thống khổ nhắm mắt lại, Tiêu Dư An thà rằng chết cũng không muốn lưu lại bên cạnh hẳn?

Đúng vậy, hẳn không phải đã sớm liệu được sao? Liệu đến việc Tiêu Dư An sẽ căm ghét mình, ghi hận, chán ghét, Tiêu Dư An hiện tại không muốn nhìn thấy nhất, nhất định chính là mình.

Đây không phải là đáng đời hẳn sao?

Trầm mặc quán lấy hai người rất lâu, trong lòng hai người tựa hồ chỉ còn lại duy nhất một ý niệm.

Sao lại biến thành thế này, sao lại biến thành thế này chứ.

Yến Hà Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt nói: “Triệu công công, chết rồi.”

Bả vai Tiêu Dư An run lên một cái.

“Vĩnh Ninh công chúa bình an vô sự, không cần lo lắng, ta... đi trước, người... nghỉ ngơi thật tốt.”

Ánh mắt Yến Hà Thanh cứ mãi đặt ở vết thương trên cánh tay Tiêu Dư An, cực kỳ cố gắng kiềm chế xúc động muốn tiến lên của mình, quay người rời đi.

Mắt thấy Yến Hà Thanh đã rời đi, tay Tiêu Dư An run run đi rót nước uống cho mình.

Thì ra Triệu công công đã chết rồi, giống hệt như trong nguyên tác, Yến Hà Thanh cũng không vì mình tự hại chính mình mà thủ hạ lưu tình.

Lần này, rút cuộc Tiêu Dư An cũng đem chén sứ rót đầy nước, đưa đến bên miệng uống.

Thế nhưng là, nước này uống vào, lại mặn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 88

Mỗi một nhân sĩ thành công! Đều có một bộ lý luận quy hoạch tương lai!

Có mục tiêu! Mới có động lực!

Có kế hoạch! Mới có hiệu suất!

Làm một tổng tài! Tiêu Dư An hãnh mặc dù không dính nổi hai chữ bá đạo, nhưng mà dù sao năm đó hãnh cũng là một nhân sĩ thành công! Bết rõ tầm quan trọng của tầm nhìn lâu dài!

Tiêu Dư An ban đêm một mình không ngủ được, cuộn chân ngồi ở trên giường, một tay chống đầu nghĩ sau này mình nên làm cái gì.

Tiêu Dư An cảm thấy hãnh hãnh là phải định vị mục tiêu nhỏ trước, tỉ như là bình an vượt qua đêm nay.

Sau đó hãnh liền bị tập kích vào ban đêm.

Được rồi! Có thể đừng có dùng hành động thực tế nói với mình là: Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa không!!!

Tiêu Dư An còn đang chống đầu suy nghĩ, hai mắt mở trừng trừng nhìn thấy hai người áo đen lật cửa sổ nhảy vào.

Phỏng chừng là không nghĩ tới Tiêu Dư An còn chưa có ngủ, hai người áo đen vừa vửng vàng hạ xuống, ngẩng đầu lên, đột nhiên ngã ra tại chỗ.

... Vì cái khi gì mà hai người các người lại bị ta dọa, hai người mới là người đến dạ tập đó, mấy người đi tập kích ban đêm các người đều không cần mặt mũi như vậy à?

Tiêu Dư An ngồi thẳng người lên, nhìn người áo đen bên trái, lại nhìn người áo đen bên phải, há mồm vừa muốn mở miệng thì một người đã xông đến.

“Các người... ặc ặc.” – Tiêu Dư An còn chưa kịp nói gì đã bị người áo đen kia che miệng.

Chờ một chút! Ta không có ý định kêu người đâu! Ta chỉ muốn cùng các người giao lưu trao đổi thôi! Có chuyện gì có thể bình tĩnh mà nói được không! Câu thông mới có thể giải quyết vấn đề! Bạo lực không thể đạt được gì đâu!

Một người áo đen khác bước nhanh tới, giật miếng vải che mặt màu đen xuống một cái: “Hoàng thượng đừng sợ, là ta, chúng ta tới cứu ngài.”

Rõ ràng ngoài ý liệu, nhưng lại nằm trong dự liệu, Dương Liễu An nhìn thấy toàn thân trên dưới Tiêu Dư An đều bị thương, hai con người phát hồng, thanh âm mang theo bi thương: “Hoàng thượng, vi thần tới chậm, ngài chịu khổ rồi, vi thần mang ngài ra ngoài.”

“Liễu An, quả thật là người!” – Nhãn tình Tiêu Dư An sáng lên.

“Thời điểm tách ra, hoàng thượng đã cùng vi thần ước định, vi thần ngày ngày để ở trong lòng, đợi đến tháng hai, vội vàng chạy đến, không nghĩ tới... không nghĩ tới Bắc quốc lại...” – Bi ai trong mắt Dương Liễu An lại sâu thêm ba phần, hẳn còn chưa nói xong, một người áo đen khác đã tiến đến làm cái thủ thế đi mau.

“A đúng rồi, hoàng thượng, chúng ta trước rời đi đã, mới này lúc chúng ta vào, binh lính tuần tra bên ngoài rất ít, không cần lo lắng có nguy hiểm.”

– Dương Liễu An đưa tay muốn công Tiêu Dư An lên.

“Chờ một chút.” – Tiêu Dư An tự mình chống đỡ cột giường đứng lên, hần đi đến bên cạnh bàn, từ trong ngực lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, trong hộp gỗ lẳng lẳng nằm một cây trâm bạch ngọc, một cây trâm hồng sắc, còn có một đoạn dây cột tóc màu xám, giống như đang nói những đoạn thời gian đã từng xảy ra, hôm nay đã sớm cảnh còn người mất.

Tiêu Dư An lấy từ trong hộp gỗ ra cây trâm bạch ngọc, ánh mắt của hần âm đạm, đem trâm bạch ngọc cầm ở trong tay cẩn thận vuốt ve, sau đó không chút do dự đặt lên bàn.

“Hoàng thượng?” – Dương Liễu An nhẹ giọng gọi.

Tiêu Dư An đem cây trâm màu son cùng với dây cột tóc cho vào trong hộp, một lần nữa thả vào trong ngực, quay đầu nói với Dương Liễu An: “Liễu An, ta đã không còn là hoàng thượng, ta cũng không còn là quân vương Bắc quốc, ta...”

Thanh âm Tiêu Dư An giảm dần, hần đứng tại chỗ, nhìn quanh từng góc tầm cung, đây không phải là không nở bỏ, mà là một loại cảm khái: Sống sống chết chết, đúng đúng sai sai, ai đúng ai sai. Sau khi nhìn quanh một lượt, Tiêu Dư An đột nhiên nở nụ cười, nhanh chân đi đến cửa sổ: “Đi! Chúng ta đi!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 89

Ba người nương theo bóng đêm lặng lẽ núp ở chân tường, trên người Tiêu Dư An đang bị thương, còn phát sốt, trong lúc chạy trốn lại không được dây dưa, thật không khỏi khiến người ta cảm khái dự vọng cầu sinh lớn hơn hết thảy.

Đại khái nguyên nhân là do binh sĩ Nam Yến quốc vừa mới chiếm được hoàng thành không lâu cho nên tầm cung của Tiêu Dư An có rất ít binh sĩ, ba người chạy trốn vô cùng thuận lợi.

Dương Liễu An một đường đi theo phía sau người Tiêu Dư An, thần kinh căng chặt, nín thở quan sát tình huống xung quanh, mà người áo đen kia thì lặng yên không một tiếng động đi ở phía trước dò đường, dáng người mạnh mẽ, võ lực bất phàm.

Tiêu Dư An nhin không được nhìn người này thêm hai lần.

Hắn thực sự đoán không ra đây là ai.

Tiêu Dư An vốn cho rằng người áo đen này là Hiếu Phong Nguyệt, nhưng mà nghĩ lại, Hiếu Phong Nguyệt vốn là một nhạc công văn nhã, cho dù muốn báo ân cũng không thể làm ra loại chuyện đi theo cho vương tay vương chân này.

Vậy người áo đen trước mắt này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là bằng hữu mà Dương Liễu An vừa mới quen biết? Vậy mà có thể cam tâm tình nguyện đi đến hoàng cung nguy cơ trùng trùng này cứu người, thực sự có thể nói là sinh tử chi giao.

Ba người thuận lợi chạy trốn ra khỏi hoàng cung, Dương Liễu An đề thấp thanh âm nói với Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, cửa thành hiện tại có trọng binh của Nam Yến quốc trấn giữ, trước tiên chúng ta đến ngoại ô tìm chỗ nghỉ chân, sáng mai cải trang thành dân chạy nạn chạy ra khỏi thành. Dịch trạm bên ngoài thành có xe ngựa ta đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần có thể ra khỏi thành, hết thủy đều không đáng lo.”

Chủ nghĩa hành động không hổ là chủ nghĩa hành động! Quá đáng tin cậy!

Tiêu Dư An gật gật đầu, đi theo Dương Liễu An cùng với người áo đen đi đến một miếu thờ đồ nát ở ngoại ô, phỏng chừng là do chiến tranh cho nên hương khói trong miếu bị gián đoạn, tất cả hòa thượng cũng đã đều rời đi, chỉ còn lại mấy viên gó nát cùng với mấy pho tượng trần đầy tro bụi.

Dương Liễu An đi đến phía trước nhẹ nhàng gõ ba tiếng, không quá một lát, cửa miếu nương theo âm thanh ken két nặng nề mà từ từ mở ra một bên cửa, Hiếu Phong Nguyệt nhô nửa đầu ra, sau khi nhìn thấy ba người thì khẽ thở ra một hơi, sau đó vội vàng mở toàn bộ cửa, đón cả ba vào.

Tiêu Dư An vừa đi vào trong miếu, bất thành lình có một thân ảnh phóng tới chỗ hắn. Tiêu Dư An bị dọa đến lui lại một bước lại bị người kia tóm lấy, gắt gao ôm chặt.

“Hức hức hức, hoàng thượng ca ca, người không làm sao hết! Quá tốt rồi, người không bị sao hết!” – Vĩnh Ninh công chúa ôm lấy eo Tiêu Dư An, thanh âm nghẹn ngào mừng rỡ, kích động không muốn buông tay. Hơi thở của Tiêu Dư An hòa hoãn lại, ôn hòa cười cười, đưa tay trấn an vỗ vỗ lưng Vĩnh Ninh công chúa: “Ta không sao, ta không sao, người...”

Ôi đệt, sao người lại ở chỗ này thế????!!!!???

Bất ngờ phục hồi lại tinh thần, Tiêu Dư An ghen hống nhìn trên trời, phảng phất như bị một đạo sấm sét bổ trúng, ngoại trừ đứng ngốc tại chỗ thì không biết phải làm ra phản ứng gì.

Vì sao Vĩnh Ninh công chúa lại ở chỗ này!!

Tại sao ở chỗ này!!

Ở chỗ này!

Chỗ này!

A????

Chẳng lẽ lúc này nữ chính không nên ở trong cung điện, cùng nam chính vương mặc dây dưa, tới tới lui lui, nói chuyện yêu đương, kéo kéo tay nhỏ, cuối cùng mặc sức mà tưởng tượng tương lai sau này sao?

Ở chỗ này làm khi gì!?

Đây chẳng phải là không hề xoắn xuýt, dứt khoát rõ ràng bỏ trốn luôn sao? Đoạn tình cảm ngược luyến tình thâm vừa mới được viết ra đã rất được hoan nghênh đâu???

Cả đôi các người thực sự rất biết chơi đó!

“Hoàng thượng ca ca, người bị thương rất nặng.” – Vĩnh Ninh công chúa kéo kéo cánh tay Tiêu Dư An, nhìn vết thương trên cánh tay hấn, ngữ khí sốt ruột lại đau lòng.

“Đừng vội.” – Người áo đen trước đó vẫn luôn không lộ mặt ở bên cạnh kéo xuống miếng vải đen che mặt bước ra: “Ở đây có thuốc trị thương, thủ hạ của ta cũng có người tinh thông y thuật.”

Lần này Tiêu Dư An không thèm ngậy ra nữa.

Hắn trực tiếp ngừng thở luôn.

Ôi đệt!!!

Vì sao nữ thứ hai Tiêu Bình Dương cũng ở chỗ này!!!

Cái này, cái này, cái này, cái này mẹ nó là cái loại kịch bản ma huyền gì thế!!!

Phỏng chừng là cảm thấy tam quan của Tiêu Dư An còn chưa đủ nổ tung, Tiêu Bình Dương lại nói: “Ban đầu ta cũng không định sẽ làm rõ sớm như vậy, nhưng mà nghe Vĩnh Ninh nói, Bắc quốc quân thượng đã biết được chuyện của hai chúng ta, đã như vậy, vậy thì ta cũng dứt khoát nói rõ luôn. Ta cùng Vĩnh Ninh lưỡng tình tương duyệt, hi vọng quân thượng có thể yên tâm để Vĩnh Ninh và ta được ở bên nhau.”

Tiêu Dư An hỏi Tiêu Bình Dương: “Người cùng ai lưỡng tình tương duyệt?”

Tiêu Bình Dương sững sờ nhưng vẫn trả lời: “Vĩnh Ninh.”

Tiêu Dư An quay đầu lại hỏi Vĩnh Ninh công chúa: “Ninh Nhi, người cùng nàng lưỡng tình tương duyệt?”

“Đúng vậy, hoàng thượng ca ca không phải đã sớm biết rồi sao? Còn để cho ta cùng nàng ở bên nhau.” – Vĩnh Ninh công chúa vui vẻ ra mặt.

Tiêu Dư An quay đầu hỏi Dương Liễu An: “Lưỡng tình tương duyệt là có ý gì?”

Vẻ mặt Dương thị vệ đờ ra, vò đầu: “Hoàng thượng... không phải ý nghĩa chính là cả hai người yêu thương lẫn nhau sao?”

Lợi hại, không bị bệnh, max điểm giải thích.

Dĩ nhiên là không có vấn đề, vậy...

Vậy! chính! Là! Do! Mình! Xuyên! Vào! Một! Quyển! Sách! Giả! Rồi!!!

Cái! Này! Chính! Là! Đồng! Nhân! Văn! Phải! Không! Kịch bản nguyên tác xoay ba trăm sáu mươi độ bay lên trời rồi nổ tung luôn rồi đúng không?!

Nữ chính cùng với nữ thứ hai lại ở bên nhau? Vậy nam chính thì sao!! Nam chính hẳn không cần mặt mũi nữa sao!!!

Ta là ai! Đây là đâu! Cái kịch bản này sao lại mạn quá thế này!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 90

Lúc Tiêu Dư An từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần thì đã ngồi ở chính điện miếu hoang, trước mặt hắt đốt một đống lửa, cánh tay lại lần nữa được bôi thuốc băng bó kỹ càng.

Bốn phía vây quanh là bảy tám nữ tử suất khí mặc y phục dạ hành, tất cả đều là thuộc hạ của Tiêu Bình Dương.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đang ở bên kia đại điện bắc nồi cháo, Vĩnh Ninh công chúa cùng với Tiêu Bình Dương rúc vào một chỗ với nhau ở một góc khuất, bọc lấy ngoại bào thật dày, ngủ thật an tường.

Tiêu Dư An quay đầu hỏi một nữ tử Tây Thục quốc đang ôm kiếm: “Xin hỏi, vì sao các người lại ở chỗ này?”

Tiểu tử tử Tây Thục quốc thành thực ngăn gọn trả lời, còn đem toàn bộ những chuyện mà Tiêu Dư An muốn hỏi tiếp theo đều nói hết: “Công chúa chúng ta nghe nói hai nước giao chiến, lo lắng công chúa nước người xảy ra chuyện cho nên ngàn dặm xa xôi chạy đến, sau đó ở dịch trạm ngoài hoàng thành ngẫu nhiên gặp được thị vệ của người, thế là bàn bạc cùng nhau cứu người.”

Tiêu Dư An nói cảm ơn sau đó xoa người, nhìn đống lửa cháy hừng hực ôm đầu suy nghĩ cái kịch bản mê huyền này đến cùng là bắt đầu bị lệch từ chỗ nào.

Sau đó hẳn phát hiện, từ sau khi hẳn xuyên đến, kịch bản hình như không còn đi theo lộ tuyến chính nữa.

Thế là, Tiêu Dư An lại bắt đầu ôm đầu suy nghĩ đến kịch bản nguyên tác.

Nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy quả thật là không hợp lý.

Trước tiên không đề cập đến nguyên tác, cách ở bên nhau của Yến Hà Thanh cùng với Tiêu Bình Dương bình tĩnh một cách kỳ dị, không giống với những em gái khác trong hậu cung của Yến Hà Thanh, phải cửa cấm, phải thông đồng, phải phong hoa tuyết nguyệt. Tiêu Bình Dương trong kịch bản toàn bộ đều là phụ tá triều chính, quản lý hậu cung.

Cứ tóm lại một chi tiết nào đó trong kịch bản ra nói, hiện tại cảm thấy đúng là có chút không ổn.

Trong nguyên tác, Tiêu Bình Dương cùng với Vĩnh Ninh công chúa chưa từng gặp mặt, nhưng mà Tiêu Bình Dương biết trong lòng Yến Hà Thanh giữ gìn hình bóng một công chúa tựa như ánh trăng sáng. Một ngày nào đó, Yến Hà Thanh ngắm chân dung của Vĩnh Ninh công chúa, nhìn vật nhớ người, đúng lúc đó Tiêu Bình Dương đi vào, nhìn thấy chân dung có hỏi một câu: “Đây chính là nàng?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, không nói chuyện.

Tiêu Bình Dương cẩn thận ngắm nửa ngày, nhẹ nói: “Nàng thật xinh đẹp.”

Phải biết rằng trước đó đối với những em gái trong hậu cung của Yến Hà Thanh, nàng chưa từng nhắc tới một lời.

Ban đầu đoạn kịch bản này ở khu bình luận bị tranh cãi rất lâu, có người nói đây là do Tiêu Bình Dương đang ghen, có người lại nói đây chính là bằng chứng chứng tỏ Tiêu Bình Dương không thích Yến Hà Thanh, bởi vậy

cho nên mới có thể không hề do dự mà khen ngợi ánh trăng sáng trong lòng Yến Hà Thanh là xinh đẹp.

Tiêu Dư An nhìn hai nữ tử đang dựa sát vào nhau ngủ say, lại nghĩ đến kịch bản nguyên tác, chỉ muốn trở lại thế kỷ hai mươi một bắt lấy tác giả, sau đó túm cổ áo hắn mà hô to một câu: Con mẹ nó, ông rút cuộc là muốn biểu đạt điều gì hả!!!

Nhiệt độ không khí lúc sáng sớm ở Bắc quốc thấp, Tiêu Bình Dương đến từ Tây Thục quốc cho nên không quen với thời tiết rét lạnh, nàng mím môi rụt rụt thân thể, chỉ khẽ động như thế đã khiến Vĩnh Ninh công chúa tỉnh giấc. Vĩnh Ninh công chúa xoa xoa mắt, cẩn thận kéo cao ngoại bào lên cho Tiêu Bình Dương, lại cẩn thận thay nàng chỉnh lại, sau đó cọ cọ tiến vào trong ngực nàng, ôm lấy người đang sợ lạnh kia lần nữa thiếp đi.

Tiêu Dư An đem hết thầy thu vào trong mắt, đột nhiên bình thường trở lại.

Kịch bản chênh lệch cách xa vạn dặm với nguyên tác thì sao? Ai thèm quản trong nguyên tác hắn muốn biểu đạt điều gì, chỉ cần Vĩnh Ninh công chúa có thể bình an, hạnh phúc khỏe mạnh, những chuyện khác đâu còn quan trọng nữa?

Không hiểu sao Tiêu Dư An đột nhiên lại nghĩ đến đoạn đối thoại với Yến Hà Thanh trước khi chạy trốn.

Đó là lý do vì sao Yến Hà Thanh nói với mình, Vĩnh Ninh công chúa không có chuyện gì, mà không phải là yên tâm, sau này muội muội người cứ giao cho ta, thì ra đơn thuần chỉ là muốn cho mình yên tâm mà thôi?

Nhắc đến Yến Hà Thanh... kể ra cũng có chút thảm, đại lão bà cùng nhị lão bà cùng nhau chạy mất, khó trách lúc nói chuyện, cảm giác tự hồ mang theo một tia bị vứt bỏ.

Tinh thần sa sút? Ra là do bị lão bà chê?

Tiêu Dư An còn đang suy nghĩ, đột nhiên có một khuôn mặt kề sát vào, Vĩnh Ninh công chúa nháy mắt mấy cái hỏi: “Hoàng thượng ca ca, người đang suy nghĩ gì đó, sao lại nghiêm túc như vậy.”

Tiêu Dư An co đầu lại, cũng không nghĩ nhiều đã thốt ra: “Yến Hà Thanh.”

Chẳng biết tại sao, Tiêu Dư An cảm thấy đột nhiên toàn bộ bầu không khí trong miếu đồ nát yên tĩnh mất một giây.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt nhìn hẩn, sau đó liếc nhau, thở dài một hơi, tất cả đều là biểu lộ tạo hóa trên người, Tiêu Bình Dương thì ho nhẹ hai tiếng, muốn nói lại thôi.

Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy Vĩnh Ninh công chúa đột nhiên đỏ cả vành mắt, cầm thật chặt lấy tay mình: “Hoàng thượng ca ca, đừng nghĩ tới hẩn nữa, có được không, có được hạnh phúc phải đánh mất tính mệnh, thiên hạ rộng lớn như vậy, người nhất định sẽ gặp được người tốt hơn.”

Cái gì? Vụ gì đây? Chờ, chờ một chút?! Có phải là hiểu lầm gì đó rồi không?

Tiêu Dư An cạn lời hỏi trời xanh: “Không phải, ta...”

“Được rồi, hoàng thượng ca ca, chúng ta không thềm nói đến hẩn nữa, chúng ta nói chuyện khác có được không?” – Vĩnh Ninh công chúa cố gắng nở nụ cười, tựa hồ muốn lây nhiễm cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An: “Chờ một chút, ta.”

Tiêu Bình Dương đứng dậy đi tới: “Bắc quốc quân thượng, bên ngoài trời đã sáng, chúng ta chuẩn bị một chút đi.”

Tiêu Dư An: “Ta không phải đối với hăn...”

“Hoàng thượng, cháo nấu xong rồi, mời nhân lúc còn nóng mau tới ăn, mọi người cũng tranh thủ thời gian đến đây đi.” – Hiếu Phong Nguyệt ở đầu bên kia đại điện ôn nhu khẽ gọi.

Thế là một đám người phần phật phần phật vây lại.

Tiêu Dư An: “...”

Có thể nghe ta giải thích một chút có được không hả!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 91

Sau khi dùng cháo loãng đơn giản lấp bụng, mọi người bắt đầu thương lượng đối sách để trốn ra khỏi hoàng thành. Đối với những bách tính muốn rời khỏi hoàng thành, Nam Yến quốc cũng không hà khắc, quy định ban ngày có thể rời đi.

Bởi vì nhân số quá nhiều, mọi người quyết định chia thành hai nhóm để rời đi, Tiêu Bình Dương mang theo Vĩnh Ninh công chúa đi trước, sau đó là Tiêu Dư An cùng với Dương Liễu An và Hiếu Phong Nguyệt nguyệt trang thành ba huynh đệ chạy nạn, cuối cùng sẽ hội họp ở dịch trạm bên ngoài hoàng thành.

Điều khiến mọi người lo lắng nhất chính là Tiêu Dư An, chuyện hãn bỏ trốn khỏi cung điện hẳn là đã sớm bị phát hiện, nhưng mà mới này lúc tiểu tử thị vệ ra ngoài thám thính một vòng cũng không thấy bố cáo truy nã, không biết Yến Hà Thanh dự định làm gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tiêu Dư An thay một thân quần áo cũ rách, lại dùng bụi đất đem mặt mình bôi đến mức không nhận ra nguyên trạng, Tiêu Bình Dương nhìn thấy, hỏi: “Có cần phải làm quá vậy không?”

Tiêu Dư An dùng nước giếng soi soi: “Hình như có chút.”

Nhưng mà không che không được, thị vệ nhìn thấy cái bộ dáng da mịn thịt mềm này của hãn, nhất định sẽ sinh nghi.

Tiêu Bình Dương dùng ngón trái cùng ngón trở về cầm, nghĩ một lát nói: “Hay là ngài giả nữ đi.”

Tiêu Dư An: “Cái gì?”

Tiêu Bình Dương tìm tiểu tử thị vệ lấy một bộ váy ngắn màu xám vá chằng vá đụp sau đó đưa cho Tiêu Dư An: “Bắc quốc quân thượng, bảo mệnh quan trọng hơn.”

Tiêu Dư An: “...”

Đạo lý này ta hiểu, nhưng sao người lại phải nén cười.

Được rồi được rồi, chạy trốn quan trọng hơn, không thể vì mình mà liên lụy đám người bọn họ được.

Tiêu Dư An đưa tay nhận lấy cái váy màu xám kia, đem thay, quân vương Bắc quốc dung mạo nhu mỹ, thân thể thon gầy, mặc như vậy nhìn qua đúng thật là không có điểm gì đáng nghi.

Tiểu tử thị vệ xem xét Tiêu Dư An nửa ngày, đưa tay bện cho hắn cái bím tóc nhỏ.

Tiêu Dư An: “...”

Vĩnh Ninh công chúa thay xong y phục đi ra, nhìn thấy Tiêu Dư An, đầu tiên là kinh hãi không dám nói lời nào, lúc tỉnh táo lại mới nói: “Vị tử tử này thật xinh đẹp.”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, vượt cuống họng ổng à ổng ọ trả lời: “Muội muội nói đùa, không dám so sánh với muội muội.”

Vĩnh Ninh công chúa lập tức che miệng cười.

Tiêu Bình Dương nhếch miệng, sau đó ghét bỏ nói: “Ngài tốt nhất là cứ giả câm đi, há miệng ra cái là lộ tẩy.”

Tiêu Dư An buông buông tay, lẩm bẩm một mình: “Đâu còn cách nào khác, kích thích tố nam khiến ta có hậu kết mà.”

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt từ bên ngoài miếu hoang đi vào, Dương Liễu An nói: “Giữa trưa thủ vệ thay ca, chúng ta thừa dịp hiện tại nhanh chóng ra ngoài, hoàng thượng???”

Tiêu Dư An thấy Dương Liễu An bị cách ăn mặc như nữ tử của mình dọa đến hồn phi phách tán, đột nhiên cảm thấy buồn cười, thế là chống nạnh quay người lên đường: “Dương đại ca, làm sao thế? Ngay cả tiểu muội ta đây mà người cũng không nhận ra?”

Dương Liễu An bỗng nhiên lùi ra phía sau mấy mét.

Tiêu Dư An ôm bụng cười to, các tiểu tử thị vệ Tây Thục quốc cũng không nhịn được che miệng cười trộm, bốn phía bầu không khí vui sướng, không hề có chút cảm giác khốn khổ khi chạy nạn nào.

Hiếu Phong Nguyệt che miệng cười xong, tiến lên ôn nhu nói khẽ: “Tiểu muội đừng sợ, đại ca nhị ca nhất định sẽ cứu người ra ngoài.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, những đê nén nhiều ngày nay vẫn vây ở đáy lòng cũng dần dần tán đi.

Việc này không nên chậm trễ, mười mấy người vội vàng đi tới phía dưới cổng thành, Tiêu Bình Dương cùng Vĩnh Ninh công chúa rời đi trước, thủ vệ ngăn hai người lại chỉ hỏi vài câu sau đó thì thả đi, nhìn qua có mười phần thuận lợi.

Mắt thấy đã đến phiên ba người huynh “muội” chạy nạn, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đem Tiêu Dư An nửa giấu nửa bảo vệ ở sau lưng,

theo đám người ra khỏi thành chậm rãi đi về hướng ngoài thành.

Thị vệ thủ thành theo thường lệ ngăn ba người lại hỏi: “Mấy người?”

“Vị quan gia này, ta cùng đại ca, còn có muội muội, ba người.” – Hiếu Phong Nguyệt khẩn trương nắm lấy cổ tay Dương Liễu An, nhưng vẻ mặt lại hết sức trầm ổn.

“Trước kia nhà ở đâu?”

“Phía tây ngoài thành.”

Thị vệ thủ thành quét qua ba người một chút, chỉ vào Tiêu Dư An: “Người, ngẩng đầu lên nhìn xem.”

Tâm ba người gần như nhảy lên tới cổ họng, Tiêu Dư An chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt hấn bôi đầy bùn đất, cũng không dễ nhìn ra nguyên bản.

Thị vệ thủ thành gật gật đầu, lại hỏi mấy vấn đề đơn giản, vung tay lên, chuẩn bị cho đi.

Trong lòng ba người vui mừng, vội vàng hướng về phía ngoài thành đi ra.

Mắt thấy cửa thành đã sắp bị bỏ lại phía sau lưng, Tiêu Dư An hít sâu một hơi, muốn làm dịu đi tâm tình khẩn trương, bả vai lại đột nhiên bị người đè lại.

Toàn thân Tiêu Dư An cứng đờ, chỉ nghe thấy đằng sau truyền đến một giọng nam: “Vị cô nương này, có thể dừng bước nói chuyện được không?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 92

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Tiêu Dư An siết thành quyền, lòng bàn tay tựa hồ như bị bóp ra vết hằn đỏ, hằn đứng cứng tại chỗ, quay người cũng không được mà không quay người cũng không được.

“Cô nương?” – Giọng nam không buông tha, cực kỳ kiên nhẫn hô lại một câu, bàn tay ấn ở bả vai Tiêu Dư An không hề buông lỏng chút nào.

Hiếu Phong Nguyệt cùng với Dương Liễu An bị biến cố bất ngờ này dọa sợ, tay Dương Liễu An đặt ở bên hông có giấu chủy thủ, Hiếu Phong Nguyệt tiến lên một bước, nửa bảo hộ cho Tiêu Dư An: “Vị quan gia này, muội muội nhà ta sợ người lạ, lại còn bị cầm, quân gia có chuyện gì thì cứ hỏi tiểu nhân là được.”

Tên thị vệ kia khẽ cười giả lả, buông tay ra: “Vậy phiền hai vị tiểu ca đi cùng ta.”

Hiếu Phong Nguyệt sững sờ: “Ta cùng đại ca đều phải đi?”

Nam tử không cho phép từ chối gật gật đầu: “Đừng lo lắng, chỉ hỏi mấy vấn đề liền cho đi.”

Hiếu Phong Nguyệt cùng Dương Liễu An liếc nhau, thực sự không còn cách nào, đành phải đáp ứng.

Tiêu Dư An vỗ nhè nhẹ hai người, ra hiệu mình không sao cả, để bọn họ đi nhanh về nhanh.

Mắt thấy nam tử đã mang Hiếu Phong Nguyệt cùng Dương Liễu An rời đi, Tiêu Dư An thối lui đến một bên ngoài cửa thành, lặng yên chờ bọn hắn trở về, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng bước chân, tiếp theo đó một thanh âm trầm ổn uy nghiêm truyền đến: “Quân vương Bắc quốc, bộ dáng này, thật đúng là vì đào mệnh mà nhọc lòng.”

Tiêu Dư An đầu tiên là cả người sợ hãi, sau đó lại nhận mệnh thở dài, tháo bím tóc ra, xoay người: “Tiết tướng quân.”

Tiết Nghiêm đứng chấp tay, hơi chút kinh ngạc: “Bắc quốc quân vương vậy mà lại nhận ra ta?”

Đương nhiên nhận ra! Người chính là thúc phụ của nam chính Yến Hà Thanh! Là ca ca của mẫu hậu Yến Hà Thanh!

Tiêu Dư An nhớ kỹ, trong nguyên tác, Tiết Nghiêm là đại tướng quân của Nam Yến quốc, ông cực kỳ trung thành với Nam Yến quốc, bởi vì khi Yến Hà Thanh còn bé, Tiết Nghiêm đã nhìn ra Yến Hà Thanh bất phàm, cho nên một đường phụ tá ủng hộ Yến Hà Thanh, hi vọng sau này Yến Hà Thanh có thể đem Nam Yến quốc trở thành một quốc gia cường đại nhất, cũng có thể coi là một người rất quan trọng trong nguyên tác.

“Tiết tướng quân uy danh truyền xa.” – Tiêu Dư An qua loa nói.

Tiết Nghiêm cũng không để ý đến thái độ của Tiêu Dư An, ông hững hờ chỉnh chỉnh ống tay áo nói: “Bắc quốc quân vương...”

Tiêu Dư An đột nhiên lên tiếng ngắt lời ông: “Ta đã không còn là quân vương Bắc quốc.”

Tiết Nghiêm giật mình, lập tức cười cười: “Được, vậy ta không gọi cái xưng vị này nữa, người cũng không cần hoảng, lần này ta đến ngăn cản, cũng không phải là sẽ không thả người đi.” – Tiêu Dư An suýt chút nữa không thể tin vào tai mình.

Tiết Nghiêm vậy mà không phải tới bắt mình? Trong nguyên tác, Tiết Nghiêm là một người cực kỳ kín đáo, xem xét tình hình hiện tại, chẳng lẽ không phải sợ mình chạy trốn sau đó có ý đồ phục quốc, cho nên mới tới nhờ cớ tận gốc sao?

Tiết Nghiêm quan sát biểu lộ của Tiêu Dư An, nói: “Không biết lần này người trốn đi, sau này có tính toán gì không?”

Đây là đang thăm dò mình?

Trong lòng Tiêu Dư An tràn đầy nghi hoặc, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là bẫy, hẩn nghĩ nghĩ, vẫn thành thật trả lời: “Uống rượu nói chuyện tầm tở*, quên hết chuyện cũ trước kia.”

(*Ý là: Uống rượu nói chuyện mùa màng, đồng ruộng đó. Đây là câu thơ trong bài “Quá cố nhân trang” của Mạnh Hạo Nhiên. Các chế thích có thể vào đọc.)

Tiết Nghiêm nhìn hẩn chăm chăm, ánh mắt như móc câu, tựa như muốn đem hết những gì trong đáy lòng Tiêu Dư An móc ra, phơi bày giữa thiên địa, để tất cả mọi người đến xem cho kỹ, xem xem có nửa lời nói dối nào không: “Hay cho câu uống rượu nói chuyện tầm tở, người nói quyết tuyệt như vậy, có dám thề độc hay không?”

Tiêu Dư An thầm nói một tiếng, cái này có gì mà không dám, dứt khoát ba ngón chỉ trời: “Thiên địa làm chứng, nếu như có thể bình an rời đi, ta nếu còn bước vào thành này một bước, chết không yên lành!”

Tiết Nghiêm đột nhiên vỗ tay cười ha hả, sau đó quay người, vậy mà coi là thật, không còn vây khốn Tiêu Dư An nữa, tên thị vệ mới này mang Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đi cũng đem hai người quay lại, theo Tiết Nghiêm đi vào thành.

Hai người đi vào cửa thành, khuất sau tường thành, ngăn cách với đám người Tiêu Dư An ở bên ngoài còn đang hoảng hốt ngẩn ngơ, phảng phất tựa như hai thế giới.

Thị vệ nhẹ giọng nói với Tiết Nghiêm: “Nước cờ này của tướng quân, đi thật là hiểm.”

Tiết Nghiêm không nói gì, hồi lâu mới chậm rãi đáp: “Nhưng mà là ta cực hiểm.”

Hiểm, quá hiểm.

Vì Nam Yến quốc, quân vương Bắc quốc không thể lưu lại, tuyệt đối không thể lưu, nhưng mà Tiết Nghiêm biết rõ, ông không thể giết hẳn, thậm chí cũng không thể tổn thương hẳn. Lấy tính cách của Yến Hà Thanh, nếu như Bắc quốc quân vương xảy ra nửa điểm bất trắc, chắc chắn sẽ truy đến cùng.

Nhưng mà thế gian này, ngoại trừ làm thương tổn thân thể, còn có thể giết chết tâm một người.

Ông để người đến làm bộ muốn tổn thương quân vương Bắc quốc, dặn đi dặn lại là không thể để lại ngoại thương, sau đó mình kịp thời xuất hiện ngăn cản, chính là muốn để Bắc quốc quân vương nghĩ rằng tất cả đều là do Yến Hà Thanh sai khiến.

Tiết Nghiêm hiểu Yến Hà Thanh, ông biết biên pháp duy nhất khiến Yến Hà Thanh thả người rời đi, chỉ có thể là do Bắc quốc quân vương tự mình muốn đi.

Hơn nữa là không chút do dự, mang theo hận ý mà trốn khỏi Yến Hà Thanh.

Thế là Tiết Nghiêm cực, cực Bắc quốc quân vương có thể chết vẫn Yến Hà Thanh vì sao muốn tổn thương hãn hay không.

Bây giờ, là ông cực thắng, ông cực được tới phần hoa thịnh thế cho Nam Yến quốc, ông cực được tới Yến Hà Thanh quân lâm thiên hạ.

“Tướng quân, có cần đem tin tức quân vương Bắc quốc đào tẩu nói cho Yến hoàng tử không? Dù sao trước đó hoàng tử có nói nhất định phải tìm được hãn.” – Thị vệ nhẹ giọng hỏi Tiết Nghiêm.

Tiết Nghiêm suy tư nửa ngày, trả lời: “Nói, nhưng mà nói rằng bởi vì khi thị vệ ngăn cản quân vương Bắc quốc rời đi, quân vương Bắc quốc lấy mệnh uy hiếp, ý muốn rời đi vô cùng quyết tuyệt, bọn thị vệ sợ làm hãn bị thương, cho nên không thể không thả bọn họ đi, để Yến hoàng tử đừng có dị tâm thêm nữa.”

Thị vệ ôm quyền lĩnh mệnh, hướng về phía cung thành chạy đi.

Sau nửa canh giờ, một con tuấn mã từ trong cung lao vùn vụt ra, tiếng ngựa hí vang thẳng đến trời xanh, ngựa không dừng vó, nhanh như điện chớp xông ra khỏi hoàng thành dọa cho đám người bốn phía rối loạn.

Có người mắt sắc, thấy rõ người ngồi trên lưng ngựa, nhin không được hô: “Yến hoàng tử?”

Không có người trả lời, tuấn mã chở thanh niên áo trắng nhanh chóng phi đi, phảng phất như số mệnh đang thúc giục, chỉ sợ chậm một cái chớp mắt thì cả đời này sẽ phải hối hận.

—

Lời tác giả:Nào nào nào, tới đây đặt cược, cược xem Yển ca có tìm được
Tiêu tống trở về không? Mua một tặng hai nha! [Hát khúc khái hoàn-ing]

Editor:Đừng có thề bậy, thề bậy coi chừng nghiệp quật có ngày.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 93

Tại dịch trạm cách hoàng thành trăm dặm, mọi người bình an gặp lại nhau, khối đá lớn trong lòng đôi bên đều rơi xuống, chỉ cảm thấy đại nạn qua đi, cuối cùng cũng có thể thở phào.

Sợ Nam Yến quốc lại đột nhiên hồi hận phái binh tới truy đuổi, Tiêu Dư An vội vàng rửa sạch mặt và hai tay, đổi về nam trang, chuẩn bị lên xe ngựa rời khỏi nơi này.

Thái độ của Tiết Nghiêm làm Tiêu Dư An có mấy phần sinh nghi, nhưng mà vội vàng chạy trốn, nào còn có thời gian mà cẩn thận ngẫm nghĩ được nữa.

Sau khi vội vàng chuẩn bị xong, xe ngựa nhanh chóng lên đường, Tiêu Dư An vén lên màn che nhìn lại hoàng thành Bắc quốc càng lúc càng xa, trong lúc nhất thời cảm thấy năm tháng như nghẹn lại nơi cổ họng, than tiếc không thể kính giang sơn này một chén, nguyện thiên thu.

Tiêu Dư An chậm rãi buông màn che xuống, như muốn dứt bỏ hết thảy những thứ đã từng, bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa vội vã. Tiêu Dư An còn chưa kịp mở màn che lên lần nữa, Dương Liễu An vốn điều khiển xe ngựa đã vén rèm đi vào, sắc mặt xanh xám: “Là Yến Hà Thanh.”

Bởi vì nhân số nhiều, bọn họ chọn ba chiếc xe ngựa, hai chiếc xe ngựa khác cũng phát hiện đằng sau có người đuổi theo, tốc độ chậm lại dần,

muốn để cỗ xe ngựa của Tiêu Dư An đi trước.

Khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc chính là, rõ ràng Yến Hà Thanh có thể nhanh chóng phi lên chặn bọn họ lại, nhưng hãn không làm vậy, Yến Hà Thanh nắm chặt lấy dây cương, đi theo phía sau xe ngựa, giống như sợ quấy nhiễu đến cái gì đó, không ngăn cản cũng không trở về.

Cứ thế duy trình một đoạn đường, Tiêu Dư An chẳng hiểu ra sao hỏi: “Chỉ có một mình hãn?”

Dương Liễu An trả lời: “Đúng vậy.”

Tiêu Dư An trầm mặc không nói gì, bỗng nhiên ngừng đầu: “Liễu An, dừng xe.”

“Hoàng thượng??” – Dương Liễu An kinh hãi.

“Đừng sợ, ta chỉ là có mấy câu cần nói với hãn, mà hãn cũng chỉ có một người, nơi này cách hoàng thành cũng xa, nếu như thực sự xảy ra xung đột cũng không bắt được ta.” – Tiêu Dư An nói.

Dương Liễu An ngẫm lại thấy cũng có lý, đem xe ngựa dừng lại.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, nhảy xuống xe ngựa, cách đó không xa, Yến Hà Thanh thấy xe ngựa dừng lại cũng giữ chặt lấy tuấn mã, dậm chân tại chỗ bồi hồi, nhìn thấy Tiêu Dư An từ trên xe ngựa đi xuống, đôi mắt Yến Hà Thanh hơi co lại, sau đó tung người xuống ngựa, dắt dây cương, không có tiến lên.

Hai người đứng đối mặt với nhau cách một đoạn đường, bụi đất tung bay, Tiêu Dư An thở dài, bước từng bước một qua.

Tiêu Dư An có chuyện cần nói với Yến Hà Thanh, những lời này đã giấu ở trong lòng hãn rất lâu, nhiều lần trước sau sửa đổi, sớm đã đổi thành một

đoạn ý nghĩa khác, nhưng đến cuối cùng hẳn vẫn muốn nói cho Yến Hà Thanh biết.

Vừa mới sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Tiêu Dư An dần dần hiểu ra, có lẽ Yến Hà Thanh cũng không hận mình như mình đã nghĩ, nếu không làm sao có thể để mình dễ dàng chạy thoát như vậy?

Nhưng mà bất kể là Yến Hà Thanh có hận mình hay không, hẳn đều phải đi, ngày sau nơi này sẽ là Nam Yến quốc, là thiên hạ của Yến Hà Thanh, hẳn ở lại nơi này chính là phế đế, chỉ có thể ở trong cái lồng giam cung điện này vượt qua quăng đời còn lại không có chút ý nghĩa nào.

Quá thảm, cho dù Yến Hà Thanh có nhớ tới tình cũ, không tổn thương hẳn, nhưng mà đó vẫn không phải đoạn thời gian mà Tiêu Dư An muốn sống.

Cho nên hẳn phải đi.

Đã phải đi, vậy thì cũng nên cáo biệt đảng hoàng, không vui không buồn, không hối không hận.

Tiêu Dư An đi đến cách Yến Hà Thanh hai bước thì dừng lại, Yến Hà Thanh nhìn hẳn, giống như đã làm sai gì đó, cẩn thận từng li từng tí lại hoang mang, ruột gan rối bời, sợ bị hẳn ghét bỏ, buông xuống toàn bộ kiêu ngạo lại không hề hay biết.

Tiêu Dư An đột nhiên đối Yến Hà Thanh cười ôn nhu, Yến Hà Thanh chột mở to mắt, hai con ngươi không hề chớp, tham luyến mà nhìn chăm chú Tiêu Dư An, hận không thể đem một màn này khắc sâu vào trong đầu, trong lòng, khắc vào cốt tủy, để năm tháng không thể phá vỡ, thời đại không thể hủy đi, để chính mình đời này kiếp này cũng không thể quên được.

Tiêu Dư An mang theo nụ cười ôm quyền thờ dài, hần nói: “Nhân sinh khổ đoản, hận ý kéo dài, ngày hôm nay lấy đất làm chén, lấy lời nói làm rượu, một chén nguyện người chinh chiến thắng lợi trở về, thành đôi kết duyên không sợ đêm lạnh. Lại thêm một chén, nguyện người đời này gặp được đều là người tốt, trăm sông về biển năm tay đến già. Chén cuối cùng, nguyện người vui vẻ an khang, cả đời không lo. Những sầu khổ đã qua đi, từng chuyện từng vật trong quá khứ, bỏ xuống, buông ra, cho qua. Cuối cùng có một ngày đi đến đỉnh cao, biển thiên hạ này thành một mảnh đất trời tươi sáng, biển yên, sông lặng.” (“biển yên, sông lặng: chỗ này trong raw là “hải yển, hà thanh”. T nghĩ tác giả chơi chữ đó, ghép tên Yển ca vào để chúc luôn.)

Yển Hà Thanh chăm chú nghe xong, một lúc lâu không nói tiếng nào, hiện tại Bắc quốc đã là cuối đông, gió lạnh gào thét thổi ống tay áo hần bay lên, phát tiến vào trong đôi mắt hần lại tựa như lưỡi đao cắt vào tận đáy lòng. Hần nắm chặt dây cương, thật lâu sau rút cuộc cũng mở miệng, vừa lên tiếng, tiếng nói lại khàn khàn ám ách đến không ngờ: “Tiêu Dư An, người có biết, người muốn ta bỏ xuống, buông ra, cho qua là cái gì không?”

Tiêu Dư An sững sờ.

Chẳng lẽ không phải là cừu hận đối với Bắc quốc? Những khuất nhục đã từng trải qua ở Bắc quốc trước kia sao?

Trong lúc nhất thời, Tiêu Dư An không trả lời, chỉ thấy Yển Hà Thanh tiến về phía trước nửa bước, Tiêu Dư An cùng Yển Hà Thanh đối mặt, chỉ cảm thấy trong đôi mắt thật đẹp của Yển Hà Thanh rõ ràng trong chớp mắt mang theo áp bách áp tới thật gần, nhưng mình dù làm thế nào cũng không thể rời mắt đi được.

Đôi con ngươi Yển Hà Thanh lạnh lạnh, tựa như ánh trăng sáng trong, thế nhưng dưới đáy mắt lại giống như đè nén ba ngàn vẻ u sầu, tất cả những điều kia đều là điều mà Tiêu Dư An không thể hiểu, Yển Hà Thanh nói:

“Người nếu đã toàn tâm toàn ý kiên quyết muốn đi, thậm chí lấy mệnh ra uy hiếp, vậy thì được, ta không ngăn cản người, nhưng mà...” – Yến Hà Thanh chậm chậm nhắm mắt lại, thanh âm giống như phải vượt qua ngàn sơn vạn núi, gian nan hiểm trở, cuối cùng chiêu cáo với đất trời: “Nhưng mà, ta lại không thể bỏ xuống, lại không thể buông ra, cũng không thể cho qua.”

Câu nói sau cùng kia, Yến Hà Thanh gần như là ngiên răng mà nói, Tiêu Dư An bị bộ dáng cùng với ngữ khí của hắn làm cho lui lại nửa bước, không hiểu chút nào hỏi: “Người đã không muốn thả, vì sao còn để cho ta đi?”

Yến Hà Thanh chậm rãi mở mắt, ánh mắt âm đạm.

Bởi vì hắn không muốn Tiêu Dư An khốn khổ, không muốn đến cuối cùng cũng không thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười thoải mái của người kia, hắn không muốn Tiêu Dư An hận hắn, ghét hắn, ghê tởm hắn. Hắn chịu đựng được nước mất nhà tan, chịu được bị khi nhục cùng khuất phục, chịu được chinh chiến gian khổ. Hắn chịu đựng được nhiều việc khó khăn như vậy, nhưng lại không thể chịu đựng được một ánh mắt căm hận của Tiêu Dư An.

Trộm xem tình ái trên thế gian này, đáng than đáng cười, đáng buồn đáng thương.

Cuối cùng Tiêu Dư An cũng không nhịn được hỏi: “Đến cùng thì người vì cái gì mà phải đuổi theo...”

Yến Hà Thanh cup mắt, đè ép chút nổi lòng, từ trong ngực lấy ra một cây trâm bạch ngọc.

Chính là cái di vật của mẫu thân Yến Hà Thanh kia, ở trong nguyên tác, chính là vật đính ước cực kỳ quan trọng. Yến Hà Thanh đã từng vì báo đáp mà đưa cho Tiêu Dư An, cuối cùng lại bị Tiêu Dư An để lại trong cung.

Yến Hà Thanh nhẹ giọng: “Người quên mang đồ, ta đưa tới cho người.”

Tiêu Dư An sợ hãi, cơ hồ không thể tin vào tai mình.

Chính, chính là bởi vì chuyện này?

Yến Hà Thanh cầm lấy trâm bạch ngọc đưa cho Tiêu Dư An, lòng bàn tay hấn ngứa lên, cây trâm bạch ngọc lẻ loi nằm bên trong, cực kỳ giống bộ dáng ngày hôm đó trên phố xá phồn hoa, sau khi Yến Hà Thanh nhận lấy sáo ngọc, đem trâm bạch ngọc tặng cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An do dự một lúc, vẫn đưa tay ra, Yến Hà Thanh kiên nhẫn chờ đợi, tay Tiêu Dư An đến gần hấn một phần, trong đôi mắt Yến Hà Thanh lại sáng lên một chút, nhưng khi đầu ngón tay Tiêu Dư An sắp đụng vào trâm ngọc, Tiêu Dư An bỗng nhiên dừng lại, sau đó thu tay về.

Ở một nơi thật sâu trong đôi mắt Yến Hà Thanh có gì đó vỡ vụn thành mảnh nhỏ, sụp đổ, hấn nghe thấy Tiêu Dư An nói: “Cái này, người vẫn nên tự mình giữ lại, người sẽ tìm được người càng thêm thích hợp cùng có duyên với nó hơn.”

Yến Hà Thanh cực kỳ chậm chạp thu tay lại, thanh âm hấn nghe vào không có chút cảm xúc nào, ngược lại tựa như đang khắc chế cái gì đó, hấn nói: “Người thực sự không cần?”

Tiêu Dư An đáp: “Ta... vẫn nên... vẫn nên không lấy, người đem nó tặng cho người khác đi.”

“Được.” – Yến Hà Thanh ngược mắt.

Cho rằng Yến Hà Thanh cuối cùng cũng nghe vào những lời mình nói, Tiêu Dư An gật gật đầu, vừa muốn ly biệt, bỗng nhiên lại thấy Yến Hà Thanh giơ tay lên, sau đó đem cây trâm bạch ngọc hung hăng ném xuống đất.

Cây trâm bạch ngọc gãy lìa, hòa với đất cát nằm ở ven đường, hình dạng thê thảm như vậy khiến Tiêu Dư An vì không thể tưởng tượng nổi mà trừng lớn mắt.

Tiêu Dư An còn chưa tỉnh táo lại từ trong chuyện này, chỉ thấy Yến Hà Thanh trở mình lên ngựa, quay người hướng về hoàng thành mà đi.

Một đường bụi đất tung bay, không biết che đi khóe mắt của ai đó đã đỏ lên, thán một câu không dám lưu lại một cái chớp mắt.

—

Lời tác giả: Các anh em, biệt ly tới rồi, ngày phát đường sẽ còn xa sao! Thực không ngược thực sự không có ngược! [Âm mưu muốn đem các người đều tây nã]

Editor: Đây, hôm nọ ai đòi ngược. Cơ mà t thấy vẫn chưa ngược lắm. Ahihi~ Dù sao thì bộ này cũng là sáng văn mà, ha~

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 94

“M -qT oT oT OT 耳 OT I “

“...5J “5J *5g Sj!”

Bỗng nhiên có vài tiếng gọi đem Tiêu Dư An còn đang suy nghĩ ngẩn ngơ kéo về, hần mờ mịt ngẩng đầu: “Cái gì?”

Vĩnh Ninh công chúa thở dài, đưa tới một khối vải lụa sạch sẽ màu trắng: “Ca ca, người đừng cầm đoạn ngọc trâm gãy đó nữa, đã cầm cả một đường rồi, coi chừng đâm vào tay, dùng miếng vải này bọc lại đi.”

Tiêu Dư An ngơ ngác nhìn về phía Vĩnh Ninh công chúa tựa hồ như đang nỗ lực lý giải xem ý nàng là gì, sau đó chậm rãi gật đầu: “Ờ... Ừ, được.”

Vĩnh Ninh công chúa bất đắc dĩ, thay hần gói kỹ cây trâm bạch ngọc đã bị gãy kia, lại lần nữa thả vào trong tay Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An tùy ý để gói nhỏ bằng lụa trắng kia ở trong lòng bàn tay, không nắm tay lại, bỗng nhiên xe ngựa xóc nảy, mắt thấy bao nhỏ sắp rơi xuống đất, ánh mắt Tiêu Dư An chợt lóe, nắm chặt năm ngón tay lại, một mực đem nó bảo hộ trong lòng bàn tay mình. Cuối cùng, Tiêu Dư An thở dài một hơi, đem gói nhỏ bằng vải trắng bao lấy ngọc trâm thu vào trong ngực, đặt cùng một chỗ với di vật của Hồng Tụ và Triệu công công.

Kiên quyết dứt khoát nói bỏ xuống, buông ra, cho qua, diễn một màn kịch vui buồn, lại không ngờ tới cuối cùng kết quả vẫn thành ra thế này.

Mấy chục ngày sau, tại một tòa thành trấn ngoài biên cảnh Bắc quốc nghênh đón ba chiến xe ngựa đi tới.

Hiếu Phong Nguyệt đẩy màn đi vào chiếc xe ngựa mà Tiêu Dư An cùng hai vị công chúa cùng ngồi: “Ba vị tiểu chủ, đã đến thành trấn, chúng ta vào nghỉ ngơi trước một chút.”

Cảnh còn người mất, tự nhiên xưng hô cũng phải thay đổi.

Tiêu Dư An cùng Tiêu Bình Dương nhẹ gật đầu, Vĩnh Ninh công chúa mỉm cười: “Được, cảm ơn Phong Nguyệt ca ca.”

Lúc đầu mọi người còn cho rằng vị công chúa chưa từng xuất cung sẽ không cách nào thích ứng được đoạn thời gian lang bạt kỳ hồ này, ai ngờ Vĩnh Ninh lại không hề tỏ ra kiêu căng. Mặc dù đã từng được người hô thiên tuế, nhưng căn bản không hề có chút nào coi thường Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt, hiền hòa gọi bọn họ hai ca ca. Thời điểm lần đầu tiên gọi Dương Liễu An là Liễu An ca ca, còn suýt nữa đem người đã từng làm thị vệ này dọa quỳ.

Mọi người tìm một quán rượu, chuẩn bị nhét đầy bao tử, nghỉ ngơi một hồi rồi lại xuất phát.

Tiểu nhị nhìn thấy đoàn người này đều là người tuổi trẻ bất phàm, nhin không được tò mò, lúc đến châm trà nước thì tới nghe ngóng: “Các vị khách quan muốn đi chỗ nào vậy?”

Trên đường đi, Vĩnh Ninh công chúa đã nghe Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt nói về thôn trang sơn thanh thủy tú kia thành quen, bị người hỏi như vậy, nhanh nhẩu đáp: “Đi đến nơi giao giới giữa bốn nước, Đào Nguyên thôn.”

Tay gấp thức ăn của Tiêu Bình Dương dừng lại, bờ môi khẽ mím sau đó thần sắc lại tự nhiên tiếp tục ăn cơm.

“Ai ôi ôi, vậy chẳng phải là sẽ phải đi qua chiến trường phía trước kia sao?” – tựa như muốn gợi lên sự tò mò của người khác, tiểu nhị nháy mắt ra hiệu nói: “Khách quan hẳn là cũng biết, trước đó không lâu Bắc quốc cùng Nam Yến quốc đánh nhau, chính là ngay tại thành trấn phía trước. Chiến trường này vừa mới ổn định lại không lâu, có nhiều oan hồn lắm đó.”

Tiêu Dư An hứng thú hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Ta cũng chỉ là nghe người khác nói, nghe nói ở đó có người điên, mỗi ngày đều đi lật thi thể, cũng không biết là đang tìm cái gì!” – Tiểu nhị đề thấp âm thanh, hưng phấn nói. Nào biết vừa mới nói xong thì đã bị trưởng quỹ néo lỗ tai bắt đi làm việc.

Mọi người đều coi như là chuyện lạ, tất cả đều không để trong lòng.

Cơm nước xong xuôi, Tiêu Bình Dương đột nhiên kéo tay Vĩnh Ninh công chúa nói muốn cùng nàng đi dạo trấn nhỏ này, Vĩnh Ninh công chúa vui vẻ đáp ứng.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đi chuồng ngựa cho ngựa ăn, chỉ còn lại Tiêu Dư An cùng mấy tiểu tử thị vệ Tây Thục quốc ngồi lại uống trà. Kết quả, còn chưa uống được nửa chén, Vĩnh Ninh công chúa đột nhiên trở về đem Tiêu Dư An kéo ra ngoài. Tiêu Bình Dương cũng lẳng lặng đứng bên ngoài quán rượu nhìn hai người bọn họ.

Vĩnh Ninh công chúa kéo lấy ống tay áo của Tiêu Dư An, do do dự dự nói: “Ca ca, ta muốn đi Tây Thục quốc...”

Đầu tiên Tiêu Dư An ngây ra, sau đó lập tức phản ứng lại.

Nơi này là biên cảnh Bắc quốc, Tiêu Bình Dương phải đi về hướng tây, mà Vĩnh Ninh công chúa dĩ nhiên là muốn đi cùng nàng, mặc dù nữ chính và nữ thứ hai ở cùng với nhau khiến cho một kẻ là nguyên tác đảng như Tiêu Dư An cảm thấy quá mức chần động, nhưng mà suốt quãng đường đi chung này, cho dù cảm thấy kỳ dị thế nào thì cũng đã sớm tiếp nhận rồi.

Tiêu Dư An đưa tay vò rối mái tóc của Vĩnh Ninh công chúa, ôn hòa cười: “Phải tự chăm sóc mình thật tốt, người ở Tây Thục quốc một mình, nếu như bị người bắt nạt...”

“Bị người bắt nạt?” – Tiêu Bình Dương nhướn lông mày: “Muốn chết, chẳng phải nhảy giếng treo cổ tự tử uống thuốc độc càng thoải mái hơn à?”

Tiêu Dư An: “...”

Sinh thời có thể nghe được thiết diện nương tử Tiêu Bình Dương nói ra những lời này, cũng coi như là giải quyết được một tâm nguyện khi năm đó còn làm độc giả!

Vĩnh Ninh công chúa hé miệng vụng trộm cười cười, lòng tràn đầy ngọt ngào.

Tiêu Dư An ho nhẹ hai tiếng, ý đồ khiến Vĩnh Ninh công chúa lần nữa cột lại mái tóc đã bị mình vò rối: “Dù sao Ninh Nhi đã từng là công chúa Bắc quốc, nàng đi Tây Thục quốc, chính là ăn nhờ ở đậu...”

“Ăn nhờ ở đậu?” – Tiêu Bình Dương khoanh hai tay lại: “Khi đó, Vĩnh Ninh chính là phu nhân của tướng quân Tây Thục quốc ta, chỉ cần nàng vui thì chủ nội chủ ngoại gì tùy ý, là ai tới ăn nhờ ở đậu chứ?”

Tiêu Dư An: “...”

Mấy em gái các người đều đi tán gái kiểu đó sao!? Phục, chịu phục, phải viết hai chữ chịu phục trong ngoặc kép luôn!

Tốt xấu gì cũng đã từng đọc qua trích dẫn của bá đạo tổng tài, Tiêu Dư An ở trong lòng lật qua lật lại tìm mấy trăm cái trích dẫn kia nhưng lại phát hiện chẳng có câu nào có thể đáp trả lại được! Không hề có một câu nào!

Bị người ta tú ân ái đến mù mắt, Tiêu Dư An yên lặng ngậm miệng.

Vĩnh Ninh công chúa còn tưởng rằng hắn đang nghĩ tới những chuyện trước kia, bây giờ lại còn phải biệt li, vội vàng kéo lấy ống tay áo hắn nói: “Ca ca, hay là người cùng chúng ta đến Tây Thục quốc được không?”

Tiêu Dư An cười cười: “Không cần, ta còn đang muốn sống những ngày tháng ẩn cư đây.”

Vĩnh Ninh công chúa bởi vì nghĩ đến sắp phải biệt li, khóe mắt hồng lên, cực kỳ không muốn gật đầu.

Tiêu Bình Dương nói: “Quân thượng, người đến Tây Thục quốc ta đi, ta làm mai vương huynh của ta cho người, đất phong ở hoàng thành, quyền cao chức trọng, tính tình hiền hòa.”

Này này, dừng, dừng ngay!! Người vì không muốn Vĩnh Ninh công chúa đau lòng, ngay cả ca ca của mình cũng bán mà không hề do dự thế hả?

Tiêu Dư An nhếch nhếch miệng, trêu ghẹo: “Không cần, tâm ta có chỗ về, về... Cái thái độ đó của các người là gì hả!!! ta nói là về cuộc sống điền viên! Điền viên! Đi đến thôn trang xa xôi ấm áp tìm hiểu một chút! Học hỏi một chút phương pháp trồng đậu Nam Sơn!”

Nói là ly biệt, nhưng lúc chia tay lại vô cùng náo nhiệt, mọi người đều sợ mình vừa hạ khóe miệng xuống, đối phương sẽ thương tâm, cho nên ai nấy đều tươi cười, nói câu ngày sau nhất định trùng phùng. Editor:Hôm qua mãi coi đá bóng xong rồi Việt Nam còn vô địch, thế là đi bão đi bùng ra đường tái hòa nhập cộng đồng chung vui với mọi người nên ko có chương mới. Nay mới có chương mới. Ha ha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 95

Thời điểm lại tiếp tục lên đường hướng nơi giao giới giữa bốn nước mà tới, ba chiếc xe ngựa chỉ còn lại một, Dương Liễu An đi là con đường các thương nhân vẫn đi, không có xóc nảy cũng như cản trở gì, đi nửa ngày, Tiêu Dư An đột nhiên hỏi: “Phụ cận gần đây đã từng là chiến trường sao?”

Dương Liễu An đang chuyên tâm đánh ngựa, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dư An, sững sốt một chút, vội vàng trả lời: “Hồi tiểu chủ, đúng thế.”

Tiêu Dư An ừ một tiếng, vén màn nhìn ra bên ngoài, nhìn một hồi đột nhiên nói: “Chúng ta có thể đi xem được không?”

Dương Liễu An vội vàng quay đầu ngựa, hướng về phía chiến trường mà đi.

Mặc dù không còn những tiếng gào thét chém giết nữa, nhưng chỗ kia vẫn là một mảnh hoang lương, không có một ngọn cỏ, lúc ấy sau khi đánh trận xong, thi thể của tất cả các tướng sĩ đều đã chôn xuống hoặc bị thiêu cháy, bây giờ người sống bước qua, quả thật là khiến trong lòng sợ hãi.

Xe ngựa chưa đi được mấy bước đã giẫm lên mấy bộ hài cốt, Tiêu Dư An không nói một lời, xuống xe đem từng bộ hài cốt một vùi vào trong đất.

Lại đi một đoạn, đã có thể nhìn thấy hố xác cách đó không xa, có thể thấy được lúc trước chiến tranh thảm liệt tới mức nào. Tiêu Dư An không

đế Dương Liễu An tiến lên nữa, tự mình đi xuống xe ngựa, hấn vừa đạp chân xuống đất đã giẫm phải một thứ đồ vật thô sấp.

Vốn cho rằng sẽ là xương cốt hoặc mảnh binh khí tàn, kết quả không nghĩ tới, lại là một tấm bảng gỗ lớn cỡ bàn tay bị tàn phá.

Tiêu Dư An xoay người nhặt lên, thấy trên tấm bảng gỗ đó viết Bắc quốc tướng sĩ, chữ phía sau, lại không nhìn thấy rõ.

Bài ở người không, không biết tên, da ngựa bọc thây, cuối cùng cũng không thể trả lại.

Tiêu Dư An nắm chặt lấy tấm bảng gỗ, đôi mắt trông về phía xa, hít một hơi thật sâu, vén ngoài bào lên quỳ xuống dập đầu ba lần.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đứng phía sau lưng hấn liếc nhau, vội vàng quỳ xuống.

Tiêu Dư An ở trong lòng nói một tiếng xin lỗi, nói một tiếng cảm ơn, lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi trở về xe ngựa.

Xe ngựa lại lần nữa chậm rãi tiến lên, nặng nề lăn trên mặt đất, lưu lại vết bánh xe, Tiêu Dư An vén màn yên lặng liếc mắt nhìn, ai ngờ chỉ mới nhìn một chút, mắt hấn đột nhiên co lại, hô lớn với Dương Liễu An: “Ngừng! Ngừng một chút!”

Dương Liễu An bị tiếng hô của Tiêu Dư An làm cho sững sờ, vội vàng hấp tấp ghìm chặt dây cương.

Hiếu Phong Nguyệt nghi hoặc hỏi: “Sao vậy tiểu chủ?”

Tiêu Dư An nuốt khan một cái, nhìn chăm chăm nơi hoang vu phía xa: “Ta hình như nhìn thấy một người.”

Hiếu Phong Nguyệt chẳng hiểu ra sao nói: “Tiểu chủ, nơi này đối với người bình thường mà nói thì chính là bãi tha ma, hẳn là sẽ không...”

Hiếu Phong Nguyệt còn chưa nói hết câu âm thanh đã tan biến, bởi vì hẳn cũng nhìn thấy một người.

Ở hố xác phía xa xa kia, có một cái bóng đen đang lật thi thể.

Cảnh tượng trước mắt có chút quỷ dị, nhưng mà Tiêu Dư An lại không sợ hãi, hẳn nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh lại cẩn thận đi đến chỗ cái bóng đen kia, loáng thoáng cảm thấy mình biết người đó là ai.

Người kia bản thủ, gầy như que củi, máu đen dính chặt vào quần áo thùng, toàn thân trên dưới không có chỗ nào sạch sẽ. Nghe thấy tiếng bước chân vang lên cũng không phản ứng, chỉ cả không ngừng túm lấy khối thi thể mặc khôi giáp Bắc quốc, hai con người tan rã, tựa như nói mê mà thì thào: “Dậy, đừng ngủ nữa, Nam Yến quốc đánh tới, mau dậy đi thủ thành... Dậy... Thủ thành...”

Tiêu Dư An nghe được thanh âm kia là của ai, tay chân hẳn lạnh buốt, trái tim dường như bị người khoét ra một khối.

Không sai, là cậu, là nguyên rủa cuối cùng của Bắc quốc đối với Tiêu Dư An, đời này kiếp này đều đâm lên sống lưng Tiêu Dư An hẳn, mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc nhở hẳn rằng, Tiêu Dư An đã không bảo vệ được Bắc quốc.

Tiêu Dư An nửa quỳ ở trước mặt người kia, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay đang không ngừng lắc thi thể của người kia, thanh âm vừa chát vừa khàn: “Tạ Thuần Quy, Tạ Thuần Quy, kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc rồi.”

Tạ Thuần Quy chỉ ngậy ngốc dừng động tác lại, lại ngốc ngốc quay đầu nhìn Tiêu Dư An, thật lâu sau đó, đáy mắt cậu như có cái gì chọt lóe lên, cậu cấp tốc xoay người, quỳ mạnh gối xuống trước mặt Tiêu Dư An, cầm ngược lại cổ tay của hẳn: “Hoàng thượng!! Người biết Lý tướng quân ở đâu

không? Ta đã đem quân lương đưa đến! ta đã đưa đến rồi! Người để hãn đến gặp ta đi! Có quân lương, chúng ta nhất định có thể ngăn cản Nam Yên quốc xâm lấn! Lý tướng quân đâu rồi?!”

Tạ Thuần Quy gần như điên cuồng hô lên, đem tay Tiêu Dư An bóp thành vết đỏ, cơ hồ như muốn bóp gãy cổ tay hãn.

Tiêu Dư An đối mặt cùng quỳ gối với cậu, hít vào một hơi thật dài, giống như là dùng hết khí lực cả người, cuối cùng mới có thể lên tiếng: “Tạ Thuần Quy, Lý Vô Định hãn... hãn đã chết.”

Tạ Thuần Quy như bị sét đánh, chết cứng tại chỗ.

Đúng vậy, Lý Vô Định chết rồi, cậu đã sớm biết, Lý Vô Định chết rồi, Bắc quốc cũng đã bị diệt, toàn bộ tín ngưỡng của Tạ Thuần Quy đã sớm hoàn toàn sụp đổ.

Tạ Thuần Quy đột nhiên đứng lên, hai mắt đỏ hồng đối xung quanh gào thét: “Gạt người!!! Đều là gạt người!! Hãn đã nói rằng hãn nhất định sẽ bảo vệ Bắc quốc thật tốt!! Đây không phải là hãn!! Hãn không chết! Hãn sẽ không nuốt lời!! Các người đều đang gạt ta!! Đều đang gạt ta!! Hãn trước nay nói được làm được!!! Bắc quốc sẽ không vong! Sẽ không!!!”

Thiếu niên cơ hồ muốn đem cuống họng hô đến nứt ra, thanh âm quanh quẩn giữa đất trời, trong mắt cậu đầy thê lương, càng không ngừng chất vấn, một lần lại một lần, thế nhưng lại chẳng có ai trả lời, ngay cả ông trời cũng không dám.

Cuối cùng gào thét biến thành tiếng khàn khàn thút thít, bi tráng biến thành bất lực, cuối cùng biến mất không còn gì nữa.

—

Lời tác giả: Đăng chương này xong nội tâm tôi cũng sụp đổ luôn

P/s: Tác giả đã chặt tay, không cần mấy người tới đâu.

PP/s: Nhưng mà ngấm lại thì Tạ Thuần Quy không chết, có phải cũng tính là không có quá ngược [Bà mau cút đi]

Editor: T làm chương này cảm thấy nặng nề lắm, là chương t cảm thấy nặng nề nhất trong số hơn 90 chương vừa qua.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 96

Đăng nhàn thức đặc đông phong diện, vạn tử thiên hồng*, Đào Nguyên thôn.

(Đây là hai câu trong bài “Ngày xuân” của Tống Chu hy, nguyên văn là:

“Đăng nhàn thức đặc đông phong diện,

Vạn tử thiên hồng tổng thị xuân.”

Dịch ra là:

“Có thành thơi mới nhận thức được mặt gió đông,

Vạn tía ngàn hồng gộp lại làm mùa xuân.”

Đáng lẽ sau “vạn tử thiên hồng” là “tổng thị xuân” nhưng ông An ông chế thành “Đào Nguyên thôn”)

Nói là thôn trang, thực ra thì cũng có thể coi như là một thành trấn nhỏ, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, cái gì cần có thì đều có, không thiếu gì hết.

Trên trấn nhỏ này chỉ có duy nhất một y quán trông có vẻ đơn giản cổ xưa, người bên ngoài vừa mới đến gần đã có thể ngửi thấy mùi thảo dược đăng chát. Trương Trường Tùng tuổi đã hơn năm mươi đang ngồi dựa vào

trên ghế trúc nghỉ ngơi, bên cạnh ông là ấm thuốc đang nấu, thuốc bên trong sôi trào khiến nắp ấm bị bật lên kêu lạch cách lạch cách.

Có hai thương khách ra khỏi trấn đi ngang qua, vừa đi vừa cao giọng đàm luận: “Nam Yến quốc này cũng thật ghê gớm, một năm trước vừa mới chiếm đoạt Bắc quốc xong, bây giờ lại phát binh đánh Đông Ngô rồi à?”

“VẬY là người không biết rồi, thời điểm Nam Yến quốc bị Bắc quốc tiến đánh trước kia, Đông Ngô thừa cơ chia cắt cương thổ Nam Yến quốc, người nói coi, bây giờ Nam Yến quốc quật khởi, có thể không đánh Đông Ngô được sao?”

“Ồi chào, ta không có ý này, ý ta là sao Nam Yến quốc không nghỉ ngơi hai năm mà lại phải ngày ngày chinh chiến như thế?”

“Nam Yến quốc quân vương vậy mà lại là một người khó lường, là một đời mình quân đó, tuổi còn trẻ nhưng hãn chí mới tại vị có một năm mà đã công tích hiển hách rồi.”

“Nghe nói quân vương này của Nam Yến quốc, chẳng những có thể trị quốc mà còn biết đánh trận, bộ dáng còn khiến người kinh động như gặp được thiên nhân? Có phải thật không?”

“Hê hê! Ta đây làm sao mà biết được! Ta cũng đã gặp bao giờ đâu!”

Thanh âm của hai thương khách càng đi càng xa, Trương Trường Tùng hé mí mắt nhìn nhìn ấm thuốc, lại phe phẩy quạt hương bồ lớn trong tay tiếp tục nghỉ ngơi.

Đào Nguyên thôn là một nơi rất thần kỳ, nó nằm ở nơi giao giới giữa bốn nước... Trước đây là bốn, giờ là giao giới giữa ba nước.

Tại giao giới, bốn phía xung quanh dĩ nhiên không tránh được các cuộc giao chiến, nhưng mà Đào Nguyên thôn lại chưa bao giờ bị chiến tranh

xâm hại, đời đời an ổn vô lo, phảng phất như có nguyên nhân sâu xa nào đó mà được ông trời bảo hộ.

Đào Nguyên thôn không thuộc về bất cứ một quốc gia nào, ở chỗ này bách tính an cư lạc nghiệp, tự cấp tự túc, mặc dù thường xuyên có thương nhân lữ khách đi ngang qua, nhưng cho tới nay vẫn không có ai ở lại, rõ ràng không cố ý giấu đi mà lại thật giống như chốn thế ngoại đào nguyên.

Thăng đến hai năm trước.

Hai năm trước có hai thanh niên dung mạo không tầm thường tới đây, mua một tòa phủ đệ rồi định cư luôn.

Người dân trong trấn nhỏ lần đầu tiên gặp người ngoài, lúc đầu còn mang thái độ cảnh giác, sau lại phát hiện hai thanh niên này đều lấy việc giúp người làm niềm vui, là thanh niên nhiệt tình hiền lành tốt bụng, thế là cũng chậm rãi tiếp nhận bọn họ.

Sau khi hai người thanh niên này định cư thì một người buôn bán muối, một người quản lý công việc linh tinh. Hai người bọn họ vốn có chút vốn liếng, lại biết cố gắng, chưa tới nửa năm vậy mà đã lãi mẹ đẻ lãi con, trở nên giàu có.

Người dân trong trấn nhỏ giản dị dần dần quen thuộc với hai người thanh niên ấy, ngoài trừ bà mối ở thành tây muốn làm mai bọn họ cho đám khuê nữ ra thì cũng không có biến hóa gì quá lớn.

Lại thăng đến một năm trước.

Một năm trước, hai thanh niên kia không biết nhận được tin tức gì, vội vàng thu thập hành lý rời đi, lưu lại phủ đệ lớn như vậy cho một a di góa bụa trông coi.

Hơn nửa tháng sau, hai thanh niên kia lại quay trở về trấn.

Cùng đi với họ còn có hai thiếu niên khác, một người tướng mạo tuấn dật nhưng đáng tiếc lại là kẻ ngốc.

Còn một người, dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, cử chỉ khi nói cười cực kỳ giống tiên nhân, Đại Ngưu đã từng đi qua hoàng thành Đông Ngô quốc vừa thấy người đã ồn ào nói là đầu bài cô nương của Túc Hoa Lô trong hoàng thành cũng không sánh nổi với hân.

Lần đầu tiên Trương Trường Tùng nhìn thấy Tiêu Dư An, cũng cảm thấy giống như những người khác vậy, vị thiếu gia phú quý trông như không nhiễm khói lửa nhân gian chẳng hiểu sao lại ẩn cư ở đây, tiểu thiếu gia trưởng thành bộ dáng thế này, nhất định là tính cách thẹn thùng xấu hổ không thích cùng người khác nói chuyện.

Hiện tại thì Trương Trường Tùng chỉ muốn quay về và cho mình một bát tay: Trương Trường Tùng ơi là Trương Trường Tùng, người chỉ mới hơn năm mươi tuổi, sao lại mù sớm như vậy được chứ?

Ông mặt trời màu đỏ treo ở lưng chừng núi, Trương Trường Tùng vừa mới chớp mắt dậy, tiện tay cầm lên một khối vải cũ, gấp thành hình dáng như khối đậu hũ, để lên trên nắp bình thuốc, mở nắp bình ra, một mùi hương đằm đằm phả vào mặt.

Trương Trường Tùng thỏa mãn gật gật đầu, ông vuốt vuốt chòm râu hoa râm, ngẩng đầu hí mắt nhìn ra xa, trấn nhỏ được bao phủ bởi ánh chiều tà, thực sự là tường hòa, yên tĩnh, nhàn hạ, mẹ nó!

Từ nơi xa đột nhiên có một người vội vã chạy đến, trên lưng còn cõng theo một tướng sĩ khắp người máu me, người kia vừa chạy vừa hô: “Sư phụ!!! Cứu người!!!”

Trương Trường Tùng lấy tay nâng trán, chậm nửa ngày, chờ người kia chạy tới gần, tức giận cầm quạt hương bồ gõ lên vai người kia: “Tiêu Dư

An! Người lại tìm việc cho ta đẩy phông! Cái y quán nhỏ này sớm muộn gì cũng bị người làm cho bại lộ!”

Ngoài miệng mắng chửi người, động tác của Trương Trường Tùng lại không hề chậm, vội vàng để Tiêu Dư An đưa người trên lưng vào trong y quán, băng bó cầm máu.

Tiêu Dư An cười đáp: “Sư phụ, để ta trả tiền thuốc cho ngài.”

Trương Trường Tùng nguýt hăn một cái, hừ mũi khinh thường: “Hừ!!!”

Từ phía sau tú thuốc nhô ra một cái đầu, là một thanh niên ngũ quan đoan chính: “Hắc! Lại thêm một người, đây là người thứ tám trong tháng này rồi! Chắc là do Nam Yến quốc với Đông Ngô quốc đang đánh nhau đó hả?”

Tiêu Dư An hòa hoãn lại hơi thở, gật gật đầu: “Lúc ta đi hái thuốc thì đụng phải.”

“Ta cảm thấy người cùng mấy binh lính này thực sự là có duyên đó, bình thường ta cũng đi hái thuốc, đâu có gặp được.” – Trương Bạch Thuật ném cho Tiêu Dư An một khối vải trắng sạch sẽ: “Lau đi, nhìn người kia, cả người đều là máu, ra ngoài không chừng còn đem Mã đại nương nhà đối diện dọa ngất đấy.”

Tiêu Dư An cười trả lời: “Dọa ngất cũng tốt, mỗi lần đụng phải thím ấy, thím đều hỏi Liễu An cùng với Phong Nguyệt nhà ta có muốn lấy vợ không, sau đó còn nói Tiểu Ngọc Nhi ở thành tây tốt như thế nào. Ai, Trương Bạch Thuật, người nói coi, ta cũng đâu có kém, sao Mã đại nương không làm mối cho ta chứ?”

Trương Bạch Thuật làm một động tác cực kỳ khoa trương mà đánh giá hăn một chút: “Người? Làm gì có cô nương nhà ai dám gả cho một nam tử còn đẹp hơn mình chứ?”

Gân trán Trương Trường Tùng nổi lên, không thể nhịn được nữa, tức giận mắng hai người: “Được rồi! Đừng có mà đứng đó lải nhải nữa! Người này còn đang chảy máu đây này, hai người còn dám đứng bên cạnh nhìn rồi tán chuyện đầy phông! May qua đây hỗ trợ!”

“Cha, không nên tức giận, không nên tức giận, nhân sinh giống như một tuồng kịch, vì hữu duyên nên mới gặp nhau.” – Trương Bạch Thuật vừa giúp băng bó bôi thuốc vừa nói.

“Vì việc nhỏ mà phát cáu, quay đầu ngẫm lại lại thấy không đáng, đúng chứ?” – Tiêu Dư An ở bên cạnh vừa tiếp miệng vừa dè vết thương đang chảy máu của binh sĩ xuống.

“Tự mình tức giận không như ý!”

“Thương tâm thương thân không ai giúp!”

“Cha à!”

“Sư phụ à!”

Hai người trầm miệng một lời: “Đừng nóng giận nha, đừng nóng giận!”

Vừa dứt lời, binh sĩ sắp chết trên giường bệnh bỗng nhiên ho ra một ngụm máu, trực tiếp hôn mê.

Trương Trường Tùng: “...”

Ta mẹ nó đời trước phạm phải cái nghiệp gì mà giờ lại dính vào hai thằng oắt con này???

—

Editor: Bó tay với hai cha nội này.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 97

Thê tử của Trương Trường Tùng qua đời sớm, không lưu lại con nối dòng cho ông, Trương Trường Tùng lại là một người si tình, không đi thêm bước nữa, trông coi y quán nhỏ mà tổ tiên lưu lại, trải qua cuộc sống một mình ấm no, toàn gia không ưu sầu.

Kết quả đến năm ba mươi lăm tuổi thì nhật được Trương Bạch Thuật vẫn còn nằm trong tã lót.

Cái người tên Trương Trường Tùng này, tính tình nóng nảy nhưng lại mềm lòng, sau khi đem Trương Bạch Thuật nhật về thì coi hãnh như nhi tử thân sinh mà đối đãi, nửa điểm bạc đãi cũng không có. Người dân trong trấn nhỏ biết việc này cũng không đề cập tới, vẫn cứ gọi là Trương đại phu và Trương tiểu đại phu.

Sau hơn nửa năm, khi đã rất quen thuộc với người trong trấn, Tiêu Dư An đột nhiên chạy tới hỏi Trương Trường Tùng có muốn thu đồ đệ hay không. Trương Trường Tùng hỏi hãnh lý do, Tiêu Dư An nói muốn trị tốt bệnh cho đệ đệ.

Trong phủ của Tiêu Dư An đúng thật là có một kẻ gốc, nghe nói họ Tạ.

Mà cái phủ đệ kia kể ra cũng thực sự kỳ quái, bốn huynh đệ đều từ ngoài thôn Đào Nguyên tới, mà họ của mỗi người cũng không giống nhau.

Trương Trường Tùng nghĩ nghĩ, cũng không cự tuyệt.

Sau đó mới có một màn như ngày hôm nay.

Ba người bận rộn suốt một canh giờ, cuối cùng mới đem tướng sĩ này từ quỹ môn quan kéo về, Trương Trường Tùng lau lau đầu đầy mồ hôi, trừng hai thẳng nhai con một cái, quay người đi nghỉ ngơi.

Trương Bạch Thuật mở ra vật phẩm tùy thân của tướng sĩ này, nói: “Ồ, Đông Ngô quốc, lát nữa đem hãn khiêng tới chỗ của người nhá?”

Tiêu Dư An cười đáp: “Ừm, không nên thêm phiền phức cho các người.”

Trương Trường Tùng đang nằm nghỉ ngơi trên ghế trúc dữ dằn hừ một tiếng.

Hai người sớm đã quen với cái kiểu nói năng chua ngoa nhưng tâm lại mềm như đậu hũ của ông, căn bản không để trong lòng, Trương Bạch Thuật nói: “Người nói coi, người cứu người là được rồi, cần gì phải để Nam Yến quốc tướng sĩ ở cùng phòng với Đông Ngô quốc tướng sĩ trị thương, như vậy có thể không đánh nhau sao?”

“Ôi chao, còn mạng mà sống là tốt rồi, quản nhiều thế làm gì, vả lại...” – Tiêu Dư An nhỏ giọng lầm bầm: “Qua mấy năm nữa là thành một nước rồi, dù sao thì cũng phải thống nhất.”

Trương Bạch Thuật nghe không rõ: “Cái gì?”

Tiêu Dư An lắc đầu: “Không có gì.”

Trương Trường Tùng găm thét: “Còn rảnh rồi tán chuyện? Thảo dược bên trong Bách Thảo Viên đã xử lý chưa?”

Dưới chân Trương Bạch Thuật như bôi mỡ, cuống quýt chạy đi, Tiêu Dư An theo sau lưng hãn cũng muốn chạy lại bị Trương Trường Tùng gọi lại: “Tiêu Dư An, người lăn tới đây cho ta!”

Tiêu Dư An ngoan ngoãn đi qua.

Trương Trường Tùng dịu giọng lại, hỏi: “Bệnh của đệ người có khá hơn chút nào không?”

Tiêu Dư An khẽ giật mình, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trương Trường Tùng thở dài: “Lát nữa người đi lấy chút thuốc tĩnh tâm đi, bệnh này của cậu ta là tâm bệnh, gấp không được, chỉ có thể xem ý trời.”

“Được, tạ ơn sư phụ.” – Tiêu Dư An hành lễ.

“Còn người nữa, đi hái thuốc không được chạy quá xa, bên ngoài còn đang đánh nhau, binh khí không có mắt, không cần thận tâm người thủng vài lỗ, đến lúc đó muốn khóc cũng không có đất mà khóc đấy!” – Trương Trường Tùng dọa hấn.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” – Tiêu Dư An cười nói.

“Được rồi, người này bị thương nặng như vậy, cũng không tiện di chuyển, trước tiên cứ để hấn ở lại y quán dưỡng thương đi, mấy người người cứu trước kia đều đã rời khỏi trấn rồi chứ?” – Trương Trường Tùng hỏi.

“Ừm, Nam Yến quốc tướng sĩ cùng Đông Ngô quốc tướng sĩ dưỡng thương trước đó ở chỗ kia của ta đánh một trận, không có ý lưu lại, ta cho chút thuốc, để bọn họ về lại quân doanh rồi.” – Tiêu Dư An nói.

Trương Trường Tùng trừng mắt: “Người cũng thật sự là, nhất định phải đặt một phòng, hai nước này ở giao giới đánh nhau, bọn họ chạm mặt có thể không đánh sao? Được rồi, được rồi, đi lấy thuốc đi.”

Tiêu Dư An cười đáp lại một tiếng, tự mình đi tú thuốc hết thuốc, lại cùng Trương Trường Tùng nói một tiếng sư phụ ngày mai gặp, sau đó mang theo gói thuốc đi về hướng phố đông.

Mặt trời chiều ngả về tây, ven đường có mấy lão nhân ra ngồi hóng mát, Tiêu Dư An chào từng người bọn họ, lại cùng đám trẻ con trên đường đùa vui một chút, lúc này mới trở lại phủ đệ.

Phủ đệ không lớn, là một viện tử nhỏ, có mấy gian sương phòng, trần nhà bẽ cá cây dương liễu, di nường bàn đá đồ ăn thơm.

Tam Di bưng đồ ăn từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Tiêu Dư An vội nói: “Dư An à, người về vừa đúng lúc, cơm tối chuẩn bị xong rồi, mau kêu Thuần Quy ra đi.”

Tòa phủ đệ này vốn dĩ trước kia là của Tam Di, trượng phu bà là một thương nhân nổi danh giàu có, kết quả là trong lúc đi kinh thương thì bất hạnh gặp đạo tặc, bỏ lại một tòa phủ đệ này cho bà. Tam Di tính tình cao ngạo, không muốn tái giá, trở thành quả phụ, cũng cô đơn mấy năm.

Lúc Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt mới tới trấn nhỏ này, đang nghe ngóng khắp nơi xem ở đâu có thể mua được nhà ở thì Tam Di tới tìm bọn họ nói là nguyện ý dùng giá thấp để bán nhưng mà mình muốn được ở lại, vả lại kết cấu của tòa nhà cũng không được thay đổi.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đương nhiên là đáp ứng.

Tam Di không nghi kỵ, cho dù thân phận của mấy người họ không rõ, cũng lười hỏi đến, chỉ biết là sau hơn nửa năm ở chung thì nhận định bọn họ đều là hài tử tốt.

Tam Di chịu khó, không thể nhìn vừa mắt mấy tên đại nam nhân sống qua những ngày cầu thả, thế là nấu cơm giặt đồ cho bọn họ. Mọi người đều không muốn Tam Di phải bận rộn, nhưng Tam Di lại nói là tự mình lấy

đó làm vui, dù sao đã sống lẻ loi hơn nửa đời người, bây giờ muốn xem bốn người bọn họ như con trai mà đối đãi.

Tiêu Dư An cười với bà: “Tam Di vất vả rồi, ta đi luôn đây.”

Tiêu Dư An hướng về sương phòng phía đông đi qua, trên đường đi qua một gian phòng, cửa sổ phòng mở lớn, trước cửa sổ bày một chậu hoa lan tỏa ra mùi thơm ngát. Tiêu Dư An từ cửa sổ nhìn vào, thấy một người đang dựa vào bàn tính sổ sách, bộ dáng vừa chăm chú vừa cẩn thận.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 98

Hai tay Tiêu Dư An khoanh tròn trên bệ cửa sổ, đầu gối lên tay, cười gọi: “Phong Nguyệt, ăn cơm.”

Hiếu Phong Nguyệt ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tiểu chủ? Ta biết rồi, đi ngay đây.”

“Lần này Liễu An ra ngoài thu mua còn chưa có về sao?” – Tiêu Dư An hỏi.

“Hồi tiểu chủ, chiều nay Liễu An đã về rồi, bây giờ chắc là đang kiểm kê hàng hóa.” – Hiếu Phong Nguyệt nói.

Tiêu Dư An ờ một tiếng, cười nói: “Ta đi gọi Thuần Quy.” – Nói xong liền đi về hướng sương phòng phía đông.

Hiếu Phong Nguyệt thả sổ sách trên tay xuống, trong nhất thời cảm thấy có chút hoảng hốt.

Vốn cho rằng hoàng thượng từ nhỏ được hưởng sự sủng ái của ngàn vạn người, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, bây giờ nghèo túng đào vong, cũng nhất định sẽ tâm cao khí ngạo, xem thường thế tục. Không ngờ đến tính tình hãn tùy tính, thích ứng cực nhanh, thực sự là khởi vu thanh bình chi mạt, chỉ vu thảo mãng chi gian*.

(*Khởi vu thanh bình chi mạt, chỉ vu thảo mãng chi gian 起于青萍之末, 止于草莽之间: Hai câu này trong bài “Phong phú” của Tống Ngọc người nước Sở. Đại ý là mỗi thời điểm thì sẽ có những đổi khác, không có gì là vĩnh cửu.)

Khiến cho người ta khó hiểu chính là, sau khi hoàng thượng tới nơi này thì tuyên bố hẳn muốn đổi tên. Hiếu Phong Nguyệt cùng Dương Liễu An cũng hiểu được, dù sao cũng là quân vương tiền triều, nếu lỡ như gặp phải người hiểu biết thì không thể giải thích rõ ràng thân phận được.

Nhưng khiến hai người bọn họ không nghĩ tới là, hoàng thượng không những chỉ sửa tên mà thậm chí ngay cả họ cũng đổi, há miệng ngậm miệng đều nói mình họ Tiêu, tên Dư An.

Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, dù sao bất luận là đổi họ hay thay tên, bọn họ đều gọi là tiểu chủ, thành ra cũng không có gì là không quen được.

Hiếu Phong Nguyệt lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi đến chính sảnh, lúc đi ngang qua viện tử, xa xa trông thấy một người đang ở đó múc nước rửa mặt rửa tay. Giọt nước trong suốt được ánh nắng chiếu vào thuận theo sườn mặt người kia chảy xuống thấm vào trên vạt áo trước thành một mảnh đậm màu, nghe thấy tiếng bước chân, Dương Liễu An quay đầu nhìn qua, trông thấy là Hiếu Phong Nguyệt, mi mắt cong cong, không che giấu chút ý cười nào: “A Nguyệt!”

Hiếu Phong Nguyệt nghe hai chữ A Nguyệt gọi đến tùy ý thản nhiên chỉ cảm thấy tình cảm tựa như ánh nắng ấm áp chiếu vào nơi mềm mại nhất trong lòng mình, chỉ mấy bước đã đi đến trước mặt Dương Liễu An, kéo ống tay áo của mình lau lau giọt nước trên mặt Dương Liễu An: “Vừa kiếm hàng xong sao?”

Dương Liễu An tùy ý để Hiếu Phong Nguyệt lau nước cho mình, gật gật nói: “Ừm, vừa về tới phủ thì gặp người đưa tin, đưa cho ta một phong thư từ Tây Thục quốc gửi tới cho tiểu chủ.”

“Hắn là thư của công chúa, lát nữa dùng bữa thì đưa cho tiểu chủ đi.” – Hiếu Phong Nguyệt nở nụ cười ấm áp.

Dương Liễu An gật gật đầu: “Được, chúng ta mau đến nhà ăn, Tam Di gọi ăn cơm rồi, giục đến nhanh đấy.”

“Ày.” – Ý cười của Hiếu Phong Nguyệt không giảm, hai tay vịn lấy bả vai Dương Liễu An, ngẩng đầu lên, hôn khẽ lên môi hắn một cái.

Thần sắc Dương Liễu An tự nhiên, một tay ôm lấy eo Hiếu Phong Nguyệt, nhắm mắt hôn lấy đôi môi hơi lạnh kia, cùng hắn vuốt ve an ủi một lúc, sau đó mới tách ra.

Nụ hôn qua đi, hai người vừa trò chuyện việc nhà vừa đi về hướng nhà ăn, chợt nghe thấy sương phòng phía đông truyền đến tiếng đồ vật bị quăng đổ. Bước chân hai người dừng lại, không hẹn mà cùng liếc nhau.

“Mau mau đến xem sao?” – Dương Liễu An do dự hỏi.

Hiếu Phong Nguyệt suy tư một trận, lắc đầu nói: “Đừng đi, trước đây đều là tiểu chủ ứng phó, chúng ta đi, sợ là cũng chỉ thêm phiền.”

Dương Liễu An nghiêng người nhìn về vị trí đông sương, lặng lẽ cảm thán một tiếng, gật gật đầu.

Lúc này, tại đông sương, Tiêu Dư An xoay người nhặt cái nghiên mực bị Tạ Thuần Quy quăng xuống lên, nhẹ nhàng đặt lại trên bàn.

Trên tay Tạ Thuần Quy dính đầy vết mực, dựa vào bàn viết cái gì đó, trước mặt cậu bày loạn mấy chục tấm giấy tuyên thành, trên mỗi tấm đều

viết đầy tên. Đầu tiên chính là tên của Lý Vô Định, tiếp sau đó, chính là tên của tất cả những tướng sĩ Bắc quốc mà Tạ Thuần Quy có thể nhớ được, phía sau tất cả những cái tên đó đều viết lít nha lít nhít hai chữ Bắc quốc. Rõ ràng là chữ viết ngay ngắn chỉnh tề, thế nhưng nhìn thế nào, nhìn ra sao cũng đều thấy tựa như chúng đang giương nanh múa vuốt, mặt xanh nanh vàng, bày ra bộ mặt hung ác.

“Thuần Quy, Thuần Quy.” – Tiêu Dư An để gọn nghiêng mực, đưa tay đè lên cái tay đang viết chữ của Tạ Thuần Quy: “Ăn cơm, ăn cơm tối.”

Tiêu Dư An không sợ phiền cứ lặp đi lặp lại, cuối cùng Tạ Thuần Quy cũng chịu dừng tay, ngẩng đầu nhìn Tiêu Dư An một chút, trên mặt lộ ra thần sắc ngây thơ của một đứa trẻ tám chín tuổi.

Tiêu Dư An lôi cậu ra khỏi sương phòng, đi đến tiểu viện, múc cho cậu một chậu nước sạch giúp cậu rửa sạch hai tay.

Mặc dù Tạ Thuần Quy bảo vệ được một cái mạng, nhưng thần trí lại không rõ ràng. Cậu lúc thì táo bạo, khi thì tự kỷ, nhưng thời gian biểu hiện giống như một đứa trẻ là nhiều nhất, trông có vẻ ngây thơ vô lo.

Tiêu Dư An đã từng nhờ người đi phương bắc nghe ngóng tin tức chỗ ở của Tạ gia, ai ngờ cuối cùng lại nghe được tin khiến người bi thương đến tận cốt tủy: Ngày mà Bắc quốc diệt vong, toàn bộ Tạ gia đều treo cổ tự tử trong phủ, cùng quốc gia tồn vong, không một người còn sống.

“Tiêu ca ca, Tiêu ca ca, tối nay có gì ăn ngon nha?” – Tạ Thuần Quy nháy mắt hỏi Tiêu Dư An.

“Ừm...” – Tiêu Dư An ra chiều suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Ta thấy Tam Di hầm canh vịt.”

“Oa! Ta thích nhất là uống cái này á!” – Tạ Thuần Quy reo hò, tay còn chưa kịp rửa xong đã vội vã chạy đến chính sảnh.

Tiêu Dư An ở sau lưng cậu kêu vài tiếng, không gọi được người, bất đắc dĩ nhún vai đem chậu nước bị mực nhuộm đen đi đổ, sau đó đi đến chính sảnh.

Trong chính sảnh, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đã ngồi vào bàn, đĩa cũng chưa chạm, hiển nhiên là đang chờ hẵn, Tạ Thuần Quy thì bưng bát canh vệt uống đến là vui vẻ.

Một năm trước, lúc vừa đến Đào Nguyên thôn, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt còn dự định cùng Tiêu Dư An chia bàn ăn, hai người bọn họ chung quy vẫn còn cố kỵ thân phận tôn ti, tất cả mọi thứ đều đặt Tiêu Dư An lên đầu, Tiêu Dư An phải uốn nắn thật nhiều lần mới từ từ khá hơn.

“Tiểu chủ.” – Thấy Tiêu Dư An đã ngồi xuống bàn cơm, Dương Liễu An đầu tiên là đưa phong thư tới.

“Hửm? Đây là cái gì?” – Tiêu Dư An nghi hoặc nhận lấy.

“Thư từ Tây Thục quốc.”

“Tây Thục quốc?” – Tiêu Dư An thoáng có chút kinh ngạc, mở ra xem mấy lần, bị dọa sợ suýt chút nữa thì đứng lên.

“Tiểu chủ, làm sao vậy?” – Hiếu Phong Nguyệt cùng Dương Liễu An không hiểu.

Tiêu Dư An cất kỹ thư, chầm chậm ổn định tinh thần, nói: “Ninh nhi cùng Tiêu Bình Dương đại hôn, mời ta đến hoàng thành Tây Thục quốc tham gia hôn khánh.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 99

Tiêu Dư An đang đảo thuốc, vừa đảo thuốc vừa ngân người.

Các anh em à, nữ chính cùng nữ thứ hai trong văn ngựa giống đã ở bên nhau, thế thì còn có cái gì là không thể nữa?!

Nhân sinh! Thực sự là khắp nơi tràn ngập kinh hỉ cùng kinh hãi!

Nhưng mà bây giờ đã là loại thế cục này rồi, Tiêu Bình Dương sẽ còn lên ngôi sao? Nếu nói như vậy, vậy Yến Hà Thanh làm sao để thống nhất thiên hạ?

Tâm Tiêu Dư An không ở tại chỗ này đảo thuốc, đột nhiên có một cái đầu kẻ sát vào: “Tiêu Dư An, nghe nói người muốn đi Tây Thục quốc?”

Tiêu Dư An cười nói: “Trương Bạch Thuật, tin tức của người cũng linh thông quá đấy nhỉ.”

Trương Bạch Thuật dương dương đắc ý nói: “Đúng thế, buổi sáng nay mới gặp Tam Di, cùng bà nói chuyện vài câu. Ai! Người chừng nào thì đi? Rồi bao giờ thì về? Người đi Tây Thục quốc làm gì vậy? Nghe nói các cô nương của Tây Thục quốc đều rất đẹp, có phải thật không? Người có quen cô nương nào của Tây Thục quốc không? Nếu có người thích hợp thì làm mai cho ta với nhé?” – Tiêu Dư An đem thuốc đã đảo tốt bỏ vào túi, cất vào trong tủ thuốc, cười nhìn Trương Bạch Thuật.

Tay Trương Bạch Thuật khẽ chống, ngồi ở quây cạnh tủ thuốc, ngồi không chịu yên còn khoanh tay rung đùi: “Trả lời hai câu cuối đê, nếu như người quen biết, vậy thì nhớ giới thiệu với các cô ấy là ở đây có một lang quân tốt là ta đó nha! Không biết các cô nương có nguyện ý lấy chồng xa không nữa? Người nói làm cỗ kiệu tám người khiêng thì tốt hơn hay là chỉ cần sáu người khiêng thôi, làm tiệc cưới thì giản lược chút tốt hơn hay náo nhiệt tưng bừng thì tốt hơn nhỉ?”

“Dừng lại, dừng lại ngay.” – Tiêu Dư An xoa xoa lỗ tai: “Biết thì có biết một người, vả lại dáng vẻ lại cực kỳ đẹp.”

Hai mắt Trương Bạch Thuật sáng lên: “Thật chứ?”

“Dĩ nhiên là thật.” – Tiêu Dư An vô cùng khẳng định gật gật đầu, sau đó đối với Trương Bạch Thuật đang mong đợi tràn ngập cười xấu xa một tiếng: “Lần này ta đi Tây Thục quốc, cũng chính là vì nàng phải thành hôn đó.”

Trương Bạch Thuật: “...Vậy người thử hỏi coi cô nương kia có còn tử muội gì khác không! Không có tử muội ruột thịt gì thì bà con xa cũng được! Nếu không có bà con xa, vậy thì bạn thân cũng được tuốt! Nếu như bạn thân cũng đã gả làm vợ người ta rồi, vậy thì bạn thân của tử muội cũng chịu luôn! Nếu như bạn thân không có tử muội, bạn thân của bạn thân cũng được đó! Thực sự không được nữa thì còn có bạn của bạn thân tử muội! Tiêu Dư An, nói thật! Mang một cô nương về đây đi!”

“Ta đây là đi thăm người thân, không phải đi lừa bán.”

“Lấy có! Đều là mượn có! A, chờ một chút, người đi thăm người thân, hóa ra người là người Tây Thục quốc? Thật hả? Nghe nói Tây Thục quốc sông núi hiểm trở, thật hay giả vậy? Ta còn nghe nói Tây Thục quốc...”

Trương Bạch Thuật còn đang lải nhải không dứt thì bị tiếng rống phía sau hậu đường truyền đến làm cho im mồm: “Tiêu Dư An, người người cứu

tình rồi!!”

Hai người liếc nhau, vội vàng đi đến hậu đường.

Trương Trường Tùng vuốt vuốt ria mép hoa râu, đứng ở bên cạnh giường kiểm tra vết thương cho tướng sĩ Đông Ngô quốc kia, thấy Tiêu Dư An cùng Trương Bạch Thuật đi vào, chỉ chỉ Tiêu Dư An: “Chính là hãn công người đến đó.”

Tướng sĩ Đông Ngô quốc giãy dụa muốn xuống giường quỳ lạy: “Ân công!”

“Ôi ôi ôi! Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, vết thương của người còn chưa có tốt, lỡ bị nứt ra thì phiền đó.” – Tiêu Dư An vội vàng đem tiểu tướng sĩ kéo về giường lần nữa.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của ân công!” – Tiểu tướng sĩ hỏi.

Tiêu Dư An nói xong tính danh, con mắt tiểu tướng sĩ bỗng nhiên trợn to: “Tiêu Dư An? Chính, chính, chính là Tiêu Dư An kia?”

Hả hả, kia, kia cái gì? Ở đây còn có mấy Tiêu Dư An nữa à?

Tiêu Dư An không thể hiểu nổi, nghe thấy Trương Bạch Thuật trừng lớn hai mắt lăm lăm: “Người xong rồi, người xem kìa, người này biết người, nhất định là trước đó có thù nhà gì đó với người rồi, nếu không thì cũng là phạm tội gì đó, cho nên bây giờ bị người ta nhận ra, cho nên người mới chạy trốn phải không? Người muốn chạy đi đâu? Là đến Tây Thục quốc đúng không? Đúng rồi, vì các muội tử Tây Thục quốc đều trông rất đẹp đúng không?”

Trương Trường Tùng không thể nhịn được nữa, mãnh liệt ho một tiếng, Trương Bạch Thuật vội vàng ngậm miệng, tiểu tướng sĩ lúc này mới có thể

tiếp tục nói hết lời: “Quân doanh của chúng ta có mấy người đều là người cứu về!”

Trương Bạch Thuật: “A ra vậy.”

Tiêu Dư An: “A ra vậy.”

Trương Bạch Thuật: “Tiêu Dư An, người vậy mà nổi danh nha?”

Tiêu Dư An: “Không có cách nào, thân là người qua đường Giáp, tâm phải luôn hướng về nhân vật chính.”

Trương Bạch Thuật: “Tiêu huynh nói chuyện vẫn cao thâm khó lường như vậy, nghe không hiểu, nghe không hiểu, bội phục bội phục, vậy còn, cô nương Tây Thục quốc...”

Trương Trường Tùng: “...Tất cả câm miệng!! Có thể để cho tiểu huynh đệ này nói không! Chờ đến khi các người lái nhải xong thì trời cũng đã tối luôn rồi!!”

Hai người ngoan ngoãn nhậm miệng, đem ánh mắt hòa ái dễ gần nhìn về phía tiểu tướng sĩ.

Tiểu tướng sĩ đột nhiên biến thành tiêu điểm, trong lúc nhất thời khẩn trương không nói ra lời: “Ây... Ách... Ta... Người... Ta ta ta...”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, hỏi: “Người tên gì?”

Tiểu tướng sĩ lắp ba lắp bắp nói: “Bào, Bào Nhân Tâm.”

Trương Bạch Thuật vui vẻ nói: “Tiểu huynh đệ, người sao lại lấy cái tên giống nữ hài thế!”

Mặt Bào Nhân Tâm đỏ lên, thấp giọng trả lời: “Lúc còn bé hay sinh bệnh, cha mẹ cảm thấy đặt tên như tiểu cô nương thì dễ nuôi hơn.”

Tiêu Dư An nói: “Ta thấy người đi lại không có vấn đề gì, lát nữa người tới chỗ của ta dưỡng thương đi, y quán của sư phụ ta nhỏ, không có chỗ cho người ở lại.”

Nào biết Bào Nhân Tâm lại bỗng nhiên lắc đầu: “Tạ ơn ân công, nhưng mà trước mắt chiến sự căng thẳng, ta phải nhanh chóng trở về doanh địa, chờ đến khi chúng ta thắng trận, ta nhất định sẽ quay lại cảm tạ ân công!”

Nói xong, Bào Nhân Tâm liền muốn đứng dậy xuống giường.

Trương Trường Tùng đê hăn lại, dựng râu trờng mắt: “Gấp cái gì? Người bây giờ vừa mới cử động lại đợc, bộ dáng này của người đến tiền tuyến thì có thể làm cái gì?”

Bào Nhân Tâm vội nói: “Tạ ơn ý tốt của lão tiên sinh, nhưng huynh đệ của ta đều đang lấy mạng ra liều, sao ta có thể trốn ở nơi này tham sống sợ chết đợc!”

Trương Trường Tùng không khuyên nổi người, tức giận tới mức râu ria dựng ngược, Trương Bạch Thuật lấy tay đụng đụng Tiêu Dư An: “Người không nói chút gì à?”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, tiến lên giữ chặt lấy Trương Trường Tùng: “Sư phụ, để hăn đi đi, không khuyên nổi đâu.”

Trương Trường Tùng sửng sờ, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp mà nhìn Tiêu Dư An một chút, sau đó khoát tay: “Đợc, đợc, không khuyên nổi, không thềm khuyên nữa.”

Nói xong, Trương Trường Tùng không thềm để ý đến bọn họ nữa, đứng dậy đi về phòng, Tiêu Dư An lấy hai bộ thuốc trị thương thoa ngoài da đưa cho Bào Nhân Tâm: “Ra khỏi trấn nhỏ, đi về hướng đờng.”

Bào Nhân Tâm bái tạ một lần nữa: “Tạ ân công!! Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo!* Chờ đến khi Đông Ngô quốc ta toàn thắng, ta nhất định sẽ cầm trọng kim đến báo đáp ân công!”

(*Nhận cái ân nhỏ như giọt nước nhưng phải báo đáp lớn như sông suối.)

Tiêu Dư An lúng túng nửa ngày, không biết phải nói gì, chỉ làm cái thủ thế đi đi.

—

Lời tác giả: Nhớ kỹ tiểu huynh đệ này nhớ kỹ tiểu huynh đệ này nhớ kỹ tiểu huynh đệ này nhớ kỹ tiểu huynh đệ này.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 100

Tiểu tướng sĩ Bào Nhân Tâm đem theo một thân bị thương cùng với hai bộ thuốc rời đi, sau lưng là một mảnh hào quang vàng rực chiếu xuống, Trương Bạch Thuật vỗ vỗ bả vai Tiêu Dư An: “Chờ sau khi Đông Ngô quốc đánh thắng Nam Yên quốc rồi, bọn họ không chừng sẽ kéo cả tiểu đội đến cảm ơn người đó nhờ?”

Tiêu Dư An lắc đầu, hãnh muốn cười, khoe miệng lại dâng lên đắng chát, đành phải thu lại nụ cười, quay người trầm mặc đi trở về y quán.

Trương Trường Tùng khom người trước tủ thuốc bốc thuốc, thấy Tiêu Dư An đi vào, liếc hẩn một cái hỏi: “Chừng nào thì người đi Tây Thục quốc?”

Tiêu Dư An đáp: “Ngày mai đi.”

Trương Trường Tùng gật gật đầu, ném cho hẩn một túi thuốc nhỏ: “Nghe nói Tây Thục quốc nước độc nhiều côn trùng muỗi kiến, người đeo cái này sẽ phòng được muỗi chích. Mấy năm gần đây chiến hỏa liên miên, mặc dù Tây Thục quốc vẫn bình an vô sự nhưng đường xá xa xôi, vẫn phải cẩn thận một chút mới được.”

Tiêu Dư An cong mắt nhận lấy túi thuốc cất kỹ: “Ài, biết rồi, cảm ơn sư phụ.”

Trương Trường Tùng ho nhẹ một tiếng: “Nếu như được thì, mai mỗi chút cho Bạch Thuật đi.”

Nói xong, mặt già của Trương Trường Tùng đỏ lên nhưng vẫn làm ra vẻ, rời khỏi chính sảnh đi vào hậu đường, Tiêu Dư An sững sốt một hồi, một tay vòng ở bên miệng vừa cười vừa la: “Sư phụ, ta biết rồi! Ta sẽ giới...”

Từ phía hậu đường truyền đến tiếng gầm giận dữ: “Tiểu tử thú! đừng có hô lớn tiếng như vậy!!!”

Trương Bạch Thuật từ ngoài cửa nhô đầu vào: “Gì đó gì đó gì đó?”

Hậu đường tiếp tục truyền đến tiếng gầm thét: “Không có gì!! Đi phơi thuốc của người đi!!”

—

Mùng bảy tháng bảy, Tây Thục quốc, mười dặm hồng trang phủ kín thành, tiếng chiêng trống rộn vang, cả đường đều là thanh âm thổi kèn, âm thanh cao vút vang vọng đến từng góc ngách trong thành, trên đường rộn ràng nhộn nháo, chặt như nêm cối vậy ba tầng trong ba tầng ngoài, vô cùng náo nhiệt.

“Ôi trời ơi, tiểu thư nhà ai xuất giá mà lại phô trương thế này?” – Có người kinh ngạc.

“Xùy!” – Người bên ngoài không ai không cười nhạo hằn: “Người không phải người Tây Thục quốc ta đúng không? Trên Cửu Châu đại địa này, còn có gia đình cô nương nào có thể phô trương như vậy?”

“Vậy đây là?”

“Đây là công chúa Tây Thục quốc ta, Bình Dương công chúa xuất giá!”

“Thì ra là như vậy!”

Tiếng nói của người qua đường vừa dứt, một đội ngũ đón dâu dài không thấy đuôi vô cùng náo nhiệt đi đến. Khiến cho người ta càng thêm ngạc nhiên chính là, trong đội ngũ kia lại không nhìn thấy phò mã gia thân mặc hỉ phục cười tuấn mã!

Hai cỗ kiệu lớn tám người khiêng điêu khắc loan phượng một trước một sau, cùng với tiếng hỷ nhạc tấu rộn vang chậm rãi hướng về phủ tướng quân mà tới.

Phủ tướng quân đã sớm treo đầy đèn lồng đỏ chói, phủ kín sa đỏ, bốn phía giăng đèn kết hoa, cỗ kiệu ở trước phủ tướng quân ổn định đặt xuống. Nha hoàn đứng cạnh kiệu vén màn che lên, mỗi người đỡ lấy một tân nương che phượng khăn đỏ thắm, chính là Vĩnh Ninh cùng Tiêu Bình Dương.

Trong âm thanh chúc mừng của tân khách, hai người được dìu vào phòng.

Tiêu Dư An nhìn hai người thân mang mũ phượng khăn voan chậm rãi đi về phía mình, huynh trưởng như cha, Tiêu Dư An cũng coi như chính là cao đường của Vĩnh Ninh công chúa.

Mặc dù bây giờ không thể nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp khăn kia, nhưng Tiêu Dư An vẫn có thể tưởng tượng được dung nhan hai người tuyệt sắc đến nhường nào.

Sau khi Tiêu Dư An đến Tây Thục quốc, hai vị cô nương đã không kịp đợi lời kéo hẳn nói chuyện phiếm, nói những chuyện xảy ra trong hơn một năm không gặp, nói đến sự nhung nhớ của mình, cùng với những chuyện bản thân đã trải qua. Hai vị cô nương đem toàn bộ những chuyện tốt kể cho hẳn biết, còn chuyện xấu thì lại qua loa vài câu cho xong.

Nhưng Tiêu Dư An vẫn có thể đoán được, để đi đến được bước này, các nàng đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ.

Vĩnh Ninh công chúa không rõ lai lịch, phải bỏ ra bao nhiêu tâm sức, chỉ vì đạt được tán thành.

Những nhân nhượng vì lợi ích toàn cục kia, nhưng nhún nhường trước người khác kia, đều là những kinh lịch mà vị công chúa từ nhỏ đã được xem như viên minh châu mà nâng trong lòng bàn tay này phải trải qua.

Mà Tiêu Bình Dương, vì có thể cùng Vĩnh Ninh công chúa ẩn cư sơn lâm, du sơn ngoạn thủy, chẳng những từ bỏ việc tranh đoạt hoàng vị với các hoàng huynh, thậm chí còn dự định sẽ từ bỏ vị trí tướng quân.

Cả đường chông gai khiến hai vị cô nương này đều chịu tổn thương, cũng may đến giờ phút này, trời đã không còn phụ ý muốn của giai nhân.

Những người tham gia tiệc cưới đều là hoàng thất Tiêu tộc, bởi vì trong nguyên tác Tây Thục quốc mang theo yếu tố nữ tôn, cho nên đại bộ phận hoàng thất Tiêu tộc đều là nữ tử, coi trọng lịch sự tao nhã, không hề có loại chuyện tục khí như uống rượu hô hào huyên áo.

Tiêu Dư An biết chính mình là người ngoài, lặng yên uống rượu xem ca múa, không cần thận nghe được đối thoại cùng với xưng hô của những nữ tử bên cạnh, nhin không được lăm bắm trong lòng.

A, vị này tương lai sẽ là lão bà của Yến Hà Thanh.

Vị này cũng là lão bà Yến Hà Thanh.

Lại thêm một lão bà.

Đây vẫn là lão bà Yến Hà Thanh.

Thành ra, trong nguyên tác, chỉ một cái hoàng thất Tiêu tộc, Yến Hà Thanh đã công lược được nhiều em gái đến vậy sao?!

Tây Thục quốc ngoại trừ mỹ nhân ra, còn nổi danh vì rượu, thế cũng đủ biết rượu trong tiệc xuất giá của công chúa say lòng người đến cỡ nào, chỉ cần một vò nữ nhi hồng vào bụng thôi, Tiêu Dư An đã đầu nặng chân nhẹ, cả người bay bay.

Hắn loạng chà loạng choạng đứng dậy, muốn đi tiểu, sau khi hỏi thăm gã sai vặt, một mình mắt say lơ lơ mờ mờ lung đi đến hậu hoa viên của phủ tướng quân. Ai ngờ vừa đi ra đến chính sảnh đã đụng mạnh vào một người.

Đầu Tiêu Dư An bị đập đến đau nhức, trong lúc nhất thời chỉ biết che đầu đứng hút khí, nghe thấy bên cạnh có người kinh hô vương gia.

“Ta không sao.” – Người kia vịn lấy cánh tay Tiêu Dư An, đối với người bốn phía dụi dàng cười đáp, ra hiệu mình không có gì đáng ngại sau đó quay lại hỏi Tiêu Dư An: “Vị tiểu huynh đệ này, có bị đụng thương chỗ nào không?”

Tiêu Dư An xoa đầu khoát khoát tay: “Không có không có.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Tiêu vương gia, Bình Dương công chúa còn đang chờ ngài.” – Xung quanh có gã sai vặt đến thúc giục.

“A... Phải rồi, đi thôi.” – Người kia gật gật đầu, buông Tiêu Dư An ra, bước nhanh rời đi.

Tiêu Dư An từ trong đau đớn hoảng hốt tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy thanh âm của người kia quen thuộc lạ thường, hắn xoa đầu quay người nhìn lại, lại vì men say mà chỉ nhìn thấy một bóng lưng vội vã mơ hồ.

Theo lý thuyết thì ở Tây Thục quốc, ngoại trừ Tiêu Bình Dương ra Tiêu Dư An chẳng quen biết người nào, cho nên hắn chỉ coi như đó là ảo giác của chính mình, xoa đầu đi đến hoa viên.

Đi tiêu xong, lại bị gió lạnh trong hoa viên thổi tới, đầu óc Tiêu Dư An đã tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ ít là bước chân đã không còn loạng choạng, nhìn người không rõ nữa.

Tiêu Dư An không vội vã quay về chính sảnh mà ở trong hoa viên đi dạo lung tung, phong cảnh rất đẹp, đáng tiếc muỗi kêu vo ve, nhiều đến khiến Tiêu Dư An cảm thấy phiền phức vô cùng. Hắn nghi hoặc sờ sờ đến giữa eo, phát giác chẳng biết từ lúc nào cái túi thuốc nhỏ mà Trương Trường Tùng đưa cho hắn để xua muỗi đã không thấy đâu, chắc hắn là bị rơi lúc hắn say rượu.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ đành phải đi đến chính sảnh, hắn chân trước vừa mới bước vào chính sảnh đã đột nhiên bị một thị vệ đeo đao mặt đen áo đen toàn thân đều đen ngăn lại. Tiêu Dư An bị dọa giật mình lui lại nửa bước, trong lòng nghĩ thầm, ta đâu có làm cái gì.

Thị vệ xụ mặt, chìa tay đưa tới một túi thuốc nhỏ: “Lúc nãy đụng nhau, từ trên người người rớt xuống, vương gia của chúng ta nhặt được, hiện tại trả lại cho người.”

Tiêu Dư An bưng tỉnh hiểu ra gật đầu nói: “Cám ơn.”

Thị vệ gật gật đầu, quay nười đi đến bên cạnh một người ở cửa phủ đệ, sau khi ngăn gọn thì thầm với người kia xong, người kia gật gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi phủ tướng quân.

Ánh mắt của Tiêu Dư An đi theo bước chân của thị vệ, cuối cùng dừng trên khuôn mặt của vương gia kia.

Chẳng qua chỉ nhìn một cái, thoáng cái Tiêu Dư An chỉ cảm thấy tất cả huyết dịch đều đang xông đến trên đầu, rượu vừa rồi uống vào đang trong cơ thể cuộn cuộn dâng lên như dòi sông lấp biển. Toàn thân hắn cứng ngắt, hô hấp không thuận, hai con ngươi trợn thật lớn, căn bản không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy.

Vương gia kia trên người mặc cẩm y màu ngân bạch thêu hạc, ngũ quan sắc mang theo tuấn dật, đôi mắt dịu dàng như nước, khóe miệng không chịu trói buộc mà khẽ cong, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều mang theo anh khí.

Vương gia này, cùng Tiêu Dư An kiếp trước, giống nhau như khuôn đúc, ngay cả thân hình cùng chiều cao cũng đều y hệt.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 101

Tiêu Dư An chậm chạp cả nửa ngày cuối cùng mới có thể thoáng suy nghĩ, hần giật giật tứ chi phát lạnh, chợt nhận ra vì sao lại cảm thấy giọng nói kia quen tai.

Bởi vì, mẹ nó, đó chính là giọng nói kiếp trước của hắn!!!

Tại thời khắc Tiêu Dư An kinh hãi, vương gia kia đã rời đi, Tiêu Dư An thất tha thất thểu bước về phía trước hai bước, lại lao đảo lùi lại nửa mét, cuối cùng dứt khoát ôm đầu ngồi xồm xuống.

Bên cạnh có người tiến tới hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Dư An phảng phất như không nghe thấy, ở trong đầu không ngừng lục lọi phần kịch bản có liên quan tới Tiêu Bình Dương ở trong nguyên tác, nhưng thời gian đã qua quá lâu, hắn làm sao có thể nhớ rõ được chi tiết chứ? Những chuyện có liên quan đến ca ca của Tiêu Bình Dương, Tiêu vương gia, dĩ nhiên là không có đầu mối.

Đột nhiên Tiêu Dư An đứng bật dậy, giữ chặt lấy tiểu nô bên cạnh hỏi: “Bình Dương công chúa đang ở đâu?”

Tiểu nô kia bị Tiêu Dư An dọa sợ, lắp ba lắp bắp nửa ngày mới trả lời: “Đang, đang, đang mời rượu.”

Tiêu Bình Dương đang cùng hoàng huynh của mình nói chuyện.

Ban đầu, cả triều trên dưới đều cho rằng Tiêu Bình Dương sẽ ngồi vào vị trí quân vương Tây Thục quốc, ai ngờ rằng nàng lại đột nhiên nói mình sắp sửa kết hôn gả cho người ta, không muốn nhắc đến chuyện triều đình nữa.

Trên tay Tiêu Bình Dương cầm binh quyền, nói chuyện có phân lượng, mấy vị huynh trưởng nhìn chăm chăm hoàng vị lúc này đều đang nỗ lực cùng nàng lôi kéo quan hệ. Trong lòng Tiêu Bình Dương phiền chán, nói vài câu khách sáo xong thì đi về hướng chính sảnh, bất chợt lại nhìn thấy một người vội vã chạy tới: “Di? Huynh trưởng của Ninh Nhi?”

Tiêu Dư An ngưng lại bước chân, vừa thở vừa hỏi: “Cái, cái tên kia, vương, vương gia, mặc, mặc ngân, ngân, ngân bào, tên, tên, tên là gì???!?”

Vẻ mặt Tiêu Bình Dương vô cùng nghi hoặc, vừa khiến Tiêu Dư An dừng gấp vừa nói: “Người hỏi, chính là vị vừa mới rời đi kia sao?”

Tiêu Dư An gật mạnh đầu.

“À, vị kia à, chính là vị hoàng huynh mà trước đó ta muốn giới thiệu cho người đó, sao vậy? Người muốn làm quen?” – Tiêu Bình Dương nhíu mày.

“Tên của hắn là gì?!”

“Hắn à, cùng họ với ta, họ Tiêu, tên Dư An.”

Tiêu Bình Dương chậm rãi ung dung nhấp một ngụm trà, sau đó khép lại nắp sứ đặt lên bàn, nhướn mày với Tiêu Dư An: “Vậy người ngay cả ngày sinh bát tự của vị hoàng huynh kia của ta, còn có tin đồn nhỏ cũng hỏi đến mấy lần, lại không muốn gặp mặt hắn, là có ý gì?”

Tiêu Dư An chống cùi chỏ xuống bàn, hai tay đè lên huyệt thái dương cạnh mắt, chống đầu, một bộ ngực trệ không nhìn thấu thế gian.

Tiêu Dư An bày ra cái biểu tình ta mẹ nó cũng đang muốn biết là có ý gì đây. Bây giờ mà mình đi gặp vị Tiêu vương gia kia thì phải làm thế nào?

Ha ha, người anh em tốt này, ta thấy người căn cốt thanh kỳ, có hứng thú tham khảo một chút về bá đạo tổng tài hay không?

Lại hoặc là, yo người anh em, dáng vẻ đời trước của ta giống người y như đúc!!! Tên cũng giống! Giọng nói cũng giống! Thực sự là trùng hợp quá nha!!!

Mình nhất định sẽ bị xem như thằng bệnh tâm thần mất!!!

“Vậy, vị hoàng huynh này của người, có phải một đoạn thời gian trước bất ngờ tính tình đại biến?” – Tiêu Dư An ngẩng đầu hỏi.

Mặc dù không hiểu, những Tiêu Bình Dương vẫn nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: “Không có, ta cùng vị hoàng huynh này khá thân, bình thường cũng hay qua lại, chưa hề phát hiện thấy hắc có chỗ nào không đúng.”

Tiêu Dư An tiếp tục ôm đầu, bày ra bộ dáng suy sụp, không thể hiểu nổi.

Tiêu Bình Dương nhìn không được nữa: “Ta có thể dẫn người đến gặp hắc, tính tình hắc hiền hòa, dễ ở chung, không cần lo lắng sẽ mạo phạm.”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Dù sao đối mặt với chính mình nói chuyện phiếm, thực sự là quá quý dị, Tiêu Dư An cảm thấy mình căn bản không thể coi như không có việc gì mà nói chuyện cùng với vị Tiêu vương gia kia được.

Thôi coi như là tình cờ gặp được một người có giọng nói, dáng vẻ, điệu bộ tương tự như mình đi, cái thế giới này thực sự là không thiếu chuyện lạ lùng.

Còn đang nói chuyện, Vĩnh Ninh công chúa đã đi tới: “Ca ca, xe ngựa của người đã chuẩn bị tốt rồi, người thực sự không muốn ở lại thêm hai ngày sao?”

“Không ở.” – Tiêu Dư An đứng dậy, trùi mền xoa xoa tóc Vĩnh Ninh.

Lúc này Vĩnh Ninh công chúa mặc một thân áo trắng mộc mạc, rút đi vẻ linh động của thiếu nữ, tăng thêm mấy phần thành thực, nhưng mỗi khi đối mặt với Tiêu Bình Dương, vẫn thiên chân như cũ.

Tiêu Dư An nhìn nhìn hai người, hỏi: “Các người thực sự quyết định ẩn cư?”

Hai người liếc nhau, cười gật đầu.

Tiêu Dư An cũng cười theo, cũng tốt cũng tốt, rời xa nơi huyên náo âm ỉ, không hỏi thị phi, Tiêu Bình Dương không lên ngôi, tương lai của Tây Thục quốc khiến người ta nhìn không thấu, nhưng mà chút hỗn loạn này, đều không liên quan đến ba người bọn họ.

Sau khi ba người từ biệt, Tiêu Dư An ngồi lên xe ngựa rời đi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 102

Xe ngựa nhanh chóng đi mấy ngày, rút cuộc chỉ còn nửa ngày nữa là đến Đào Nguyên thôn, trên đường đi qua một thành trấn không lớn không nhỏ, Tiêu Dư An tìm một quán trà dừng lại nghỉ ngơi.

Người thuyết thư đang kể truyện, kinh đường mộc đập đến nỗi đình tai nhức óc, khí thế mười phần.

Tiêu Dư An bóc vỏ mấy hạt đậu phộng cho vào miệng, lại vỗ tay khen hay mấy tiếng, lúc này mới coi như nghỉ đủ chuẩn bị tiếp tục lên đường. Ngựa được đưa đến chuồng ngựa phía sau quán trà cho ăn uống đầy đủ, đập đập móng ngựa đầu hí vang. Tiêu Dư An phải phí hết toàn bộ sức lực mới lôi được nó từ trong chuồng ngựa ra ngoài, vừa suy nghĩ vừa chòng dây thừng trên xe ngựa lên.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng bước chân vội vã cùng với tiếng ồn ào huyên náo, Tiêu Dư An nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy một nữ tử vội vàng chạy tới, nàng vừa chạy vừa quay đầu giống như đang bị thứ gì đó truy đuổi.

Tiêu Dư An vô thức nhường đường, lại thấy nữ tử kia tẹo chân một cái, ngựa mất ngã xuống đất, có vẻ nàng rất đau, cả nửa ngày cũng không đứng dậy nổi.

Tiêu Dư An vội vàng tiến đến giúp một tay muốn đỡ nàng dậy, thoáng cái sững sờ.

Nữ tử kia quần áo bẩn thỉu, toàn bộ đều dính tro bụi cùng bùn đất, cánh tay và gương mặt đều có vết thương hoặc vết cào. Được Tiêu Dư An đỡ, nàng hoảng sợ ngẩng đầu, thấy là người qua đường lạ lắm thì vô thức cầm lấy cánh tay Tiêu Dư An, giống như một người sắp chết tìm được thuốc cứu mạng, gắt gao không chịu buông tay.

Hai người lằng lằng đối mặt một giây, Tiêu Dư An vừa muốn mở miệng hỏi thăm, sau lưng nữ tử đã truyền đến tiếng hô tiếng mắng. Toàn thân nữ tử kia run rẩy, giây dựa muốn đứng dậy, lại bởi vì đau ở chân mà mấy lần lão đảo không đứng lên được, cuối cùng dứt khoát quỳ xuống trước mặt Tiêu Dư An, nắm lấy ống tay áo Tiêu Dư An không chịu buông ra: “Công tử, cầu cứu ta, van cầu người cứu ta.”

Tiêu Dư An bị dọa đến mức suýt chút nữa thốt ra câu, nữ nhân người đây là đang đùa với lửa, cũng may tuần mã đứng bên cạnh quát hấn một đũa, khiến cái kịch bản của bá đạo tổng tài trong đầu hấn bị đá ra ngoài.

Tiêu Dư An đỡ nữ tử đang không ngừng dập đầu quỳ lạy đứng lên, dìu nàng ngồi xuống tấm ván gỗ phía trước xe ngựa, chỗ người đánh xe vẫn ngồi. Ngay lúc đó thì người đuổi theo phía sau cũng chạy tới, cầm đầu chính là một người béo thân thể cường tráng, còn mang theo cả một con dao phay lớn, cảnh giác nhìn Tiêu Dư An.

“Được rồi.” – Tiêu Dư An buông tay: “Cái loại kịch bản gì đây? Trắng trợn cướp đoạt dân nữ? Ân oán giang hồ? Thiếu nợ phải hiến thân?”

Tráng hán kia mắt cao hơn đầu trên dưới đánh giá Tiêu Dư An một phen, sau đó khẽ vươn tay: “Ba mươi lượng bạc, xin miễn trả giá, cầm xong liền đi, tuyệt đối không dây dưa, hành hiệp trượng nghĩa là chuyện tốt, hợp tác đôi bên cùng có lợi.”

Tiêu Dư An: “...”

Anh giai à, anh cũng là hồn xuyên tới phải không!!!

Tiêu Dư An móc ra ba mươi lượng đưa cho tráng hán kia, tráng hán ước lượng số bạc, vỗ vỗ bả vai Tiêu Dư An ra chiều thưởng thức và cổ vũ, sau đó dẫn các tiểu đệ quay người rời đi.

Thế là quần chúng ăn dưa vầy xem vừa mới tụ đến đã phải tản đi.

Tiêu Dư An quay người lại, nhìn thấy em gái kia đang giãy dụa muốn nhảy xuống xe ngựa quỳ lạy hăn: “Công tử, đại ân đại đức không thể báo đáp! Ta nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp công tử!”

“Được rồi được rồi, đừng quỳ nữa.” – Tiêu Dư An vội vàng đưa tay kéo nàng: “Người tên là gì?”

Nữ tử kia vẫn kiên trì quỳ, nói: “Tiểu nữ họ Lâm, tên Tham Linh.”

Tiêu Dư An bịch một tiếng cũng quỳ xuống theo.

Ở trong một quyển văn ngựa giống, sao hăn lại có thể mù quáng mà đi cứu người thế chứ!!! Lại còn là cứu một em gái!!!

Nhất định là hơn một năm nay hăn sống quá an nhàn! Ngay cả việc sống những ngày an ổn phải nghĩ đến lúc gian nguy, mấy chữ này viết thế nào cũng đã quên mất!

Trời phạt! Tồn thọ mất thôi! Cứu mạng với!

Lâm Tham Linh bị vẻ mặt đột nhiên trở nên trắng bệch của Tiêu Dư An dọa cho nhảy dựng: “Ân, ân công?”

Tiêu Dư An gian nan khoát khoát tay: “Tuyệt đối đừng gọi ta như vậy!”

Lâm Tham Linh: “Vì, vì sao?”

Bởi vì người chính là lão bà của Yến Hà Thanh á á á!!!

Chính là nữ thứ ba do các độc giả tập thể bỏ phiếu tuyển ra, ngoại trừ Vĩnh Ninh công chúa, ở trong quyển truyện này, là em gái diễn nhiều cảnh tình cảm với Yến Hà Thanh nhất đó đó đó!!!

Nhân vật Lâm Tham Linh trong nguyên tác, là một em gái có tính cách được khắc họa cực kỳ hoàn thiện, nàng cũng chính là người duy nhất có xuất thân hàn hàn trong số những lão bà lớn nhỏ của Yến Hà Thanh.

Căn cứ theo những gì tác giả miêu tả, Lâm Tham Linh là người có tướng mạo bình thường nhất trong số hậu cung của Yến Hà Thanh.

Nhưng mà cho dù bình thường tới mức nào thì khuôn mặt cũng vẫn xinh đẹp thanh tú, chỉ là không thể so được với những công chúa có dáng vẻ kinh diễm tuyệt mỹ mà thôi.

Tuổi của Lâm Tham Linh lớn hơn Yến Hà Thanh, tính tình bình dị gần gũi, cực kỳ dịu dàng, nấu nướng giặt giũ mọi thứ đều giỏi, so với những công chúa, tiểu thư khuê các điêu ngoa trong hậu cung của Yến Hà Thanh thì chính là mang hào quang thuộc tính nhân từ cực kỳ rực rỡ. Có điều, loại tính cách này cũng có liên quan đến thân thế thâm của nàng.

Thuở nhỏ gia cảnh của Lâm Tham Linh đã nghèo khó, đã sớm hiểu chuyện, từ nhỏ giúp đỡ cha mẹ làm nông, đáng tiếc vào năm nàng mười lăm tuổi, phụ thân ngoài ý muốn bỏ mình, mẫu thân tái giá gả cho người khác, chuyện hôn sự vốn đã bàn xong cuối cùng cũng vì chuyện này mà không thể không bội ước.

Kế phụ Lâm Tham Linh là một người thích cờ bạc, hành vi xấu xa đầy rẫy, sau khi mẫu thân nàng chết bệnh, kế phụ bèn đem Lâm Tham Linh bán vào thanh lâu để lấy tiền đánh bạc.

Mới vừa rồi Lâm Tham Linh chính là từ trong thanh lâu trốn ra.

Trong nguyên tác, Lâm Tham Linh chạy trốn liên tục sáu lần, cuối cùng suýt chút nữa thì bị đánh gãy chân mới có thể trốn khỏi thanh lâu. Nàng cực kỳ may mắn chạy trốn đến thôn Đào Nguyên, lại được những người dân giản dị trong thôn Đào Nguyên cứu, lúc này mới có thể kết thúc một đoạn nhân sinh thê lương.

Sau đó một ngày lên núi, cứ vậy mà gặp được Yến Hà Thanh đánh trận bị thương ngã xuống khe núi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiêu Dư An lại biết đến Đào Nguyên thôn. Trong nguyên tác, tác giả đã bỏ ra rất nhiều tâm sức để miêu tả cái thôn trang an nhàn nơi giao giới giữa bốn nước nhưng lại chưa bao giờ dính phải khói lửa chiến tranh này, vì thế Tiêu Dư An có muốn không nhớ kỹ cũng không được.

Nhưng mà bây giờ!! Hẳn lại cứu Lâm Tham Linh! Cứu!!

Yến Hà Thanh! Đại lão bà đã cùng với nhị lão bà của người bỏ trốn! Tam lão bà của người lại không thể kích hoạt được kích bản!

Sao người lại thảm như vậy chứ!!!

Lâm Tham Linh quan sát biểu lộ của Tiêu Dư An, cắn mạnh môi dưới: “Công tử hồi hận vì đã cứu ta sao?”

Ta không có hối hận vì đã cứu người!

Ta căn bản là cảm thấy chính mình đã chặt đứt tiền đồ của người! Người có biết là sau này người sẽ được ở trong hoàng cung, có người hầu hạ, vô ưu vô lự, mặc chính là lãng la tư lự, ăn chính là sơn hào hải vị không?

Hai tay Lâm Tham Linh đan vào với nhau, gặt gao nằm lại cùng một chỗ, bộ dáng rõ ràng là nghèo túng nhưng trong đáy mắt vị cô nương này tất cả đều không có kiêu ngạo, không hề tự ti. Nàng đứng ở kia, bình tĩnh

nói: “Nếu như công tử hối hận cũng không sao, đưa ta trở về, lấy lại ba mươi lượng bạc là được. Bèo nước gặp nhau cứ coi như là chuyện đã qua đi, Lâm Tham Linh ở đây cũng cảm ơn công tử.”

Tiêu Dư An yên lặng nhìn nàng, hồi lâu, vỗ xe ngựa, ôn nhu cười nói: “Đi thôi, lên xe ngựa, dù sao cũng là đến Đào Nguyên thôn, chỉ là sớm hơn mấy ngày mà thôi.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 103

Đối với việc Tiêu Dư An đột nhiên mang về một vị cô nương, sau khi ngạc nhiên qua đi thì Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt cũng chậm rãi tiếp nhận, dù sao thì cho dù Tiêu Dư An có đem mười cô nương về để mở hậu cung thì hai người cũng không hề nói nhiều thêm nữa câu.

Ngược lại thì Tam Di lại lải nhải mất mấy ngày, có điều mối quan hệ trong tòa phủ đệ này vốn đã cổ quái, lại thêm một vị cô nương hình như cũng không, không có gì là không được.

Mà Lâm Tham Linh đối với những người đã thu lưu mình cũng là toàn tâm toàn ý báo đáp, từ sau khi nàng tới, trong phủ đệ không nhìn thấy một chỗ nào bẩn, đình viện sạch sẽ, sương phòng sáng sủa tinh tươm, chỉ cần có ánh mặt trời thì chăn đệm sẽ được mang đi phơi, mỗi bữa ăn đều là cơm nóng canh nóng mỹ vị. Mà cũng chỉ qua có mấy ngày, nàng đã biết rõ sở thích của mỗi người, thế là trong sương phòng của mỗi người đều có thể thường xuyên nhìn thấy trái cây mà bọn họ yêu thích được bày trên bàn.

Tiêu Dư An biết ưu điểm lớn nhất của Lâm Tham Linh chính là khéo hiểu lòng người, nhưng cái này cũng quá khéo rồi nha!! Khó trách, trong nguyên tác, Yến Hà Thanh chỉ vừa mới thất ý một cái thì người đầu tiên nghĩ tới chính là Lâm Tham Linh.

Mắt thấy thời gian Lâm Tham Linh cứu Yến Hà Thanh đã sắp tới gần, Tiêu Dư An một bên để Lâm Tham Linh lên núi đi dạo nhiều thêm một chút, một bên lại ần ần lo lắng.

Đến lúc đó, nếu như Lâm Tham Linh cứu Yến Hà Thanh đem về phủ đệ, vậy mình phải đổi mặt với hãn thế nào đây? Yến Hà Thanh đối với mình lại sẽ là loại suy nghĩ gì?

Tiêu Dư An bấm ngón tay tính toán, hiện tại Yến Hà Thanh đã hắc hóa, cũng đang đi trên con đường thu hậu cung một đi không trở lại. Cái loại giới tính nam như hãn đây, lại mang thuộc tính pháo hôi thì tốt nhất vẫn nên ít lắc lư trước mặt nam chính thì hơn.

Thế là Tiêu Dư An lại nói với Lâm Tham Linh, nếu như nhật được người ở trên núi, thế thì tuyệt đối đừng có mang về trong phủ.

Lâm Tham Linh mặc dù không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, kết quả ngày thứ hai thực sự nhật được một người bị thương ở trên núi. Lâm Tham Linh nhớ kỹ những lời Tiêu Dư An nói, không đem hãn mang về phủ mà là đưa đến y quán.

Trùng hợp ngày hôm đó, Tiêu Dư An cũng đang ở y quán hỗ trợ chạy chữa.

Sinh hoạt ở trấn nhỏ này an nhàn, người tới cũng đều là đau đầu hoặc bệnh nhẹ cảm sốt, tùy tiện bốc hai bộ thuốc là xong việc. Hôm nay ngày xuân rục rịch, Trương Trường Tùng cùng với Trương Bạch Thuật đều đi lên núi hái thuốc, chỉ còn lại một mình Tiêu Dư An đang buồn chán đến chết vêthuốc viên. Đang lúc vê thuốc đến buồn ngủ thì đột nhiên Trương Bạch Thuật tru lên chạy từ bên ngoài vào: “Cha!”

Tiêu Dư An ngáp một tiếng, trả lời: “Sư phụ còn chưa có về.”

Trương Bạch Thuật thoáng cái đã vọt tới, đem số thuốc viên Tiêu Dư An vê được một nửa ném vào trong bình thuốc, bộ dáng thần thần bí bí nháy mắt ra hiệu với hãn: “Tiêu Dư An, ca ca ta có thứ tốt cho người xem này!”

Tiêu Dư An không hứng thú lắm, chỉ thấy Trương Bạch Thuật từ phía sau sọt thuốc lấy ra một nhánh cây nhét vào trong tay mình, nhánh cây vừa mới được bẻ xuống, lá cây xanh biếc tươi tốt, đoạn gãy còn rất mới, trên nhánh cây còn treo mấy quả lớn cỡ đồng tiền, màu sắc đỏ tươi, hình dạng tròn trịa.

Trương Bạch Thuật hái xuống một quả ra vẻ muốn nhét vào miệng Tiêu Dư An.

“Chờ một chút, đây là cái gì?” – Tiêu Dư An vội vàng đưa tay chặn lại, kết quả còn chưa kịp ngăn thì đã bị Trương Bạch Thuật tay mắt lanh lẹ cưỡng ép nhét một quả đỏ vào miệng.

“Đừng có nhả ra! Không có độc! Ca ca sẽ không hại người, đây chính là đồ tốt!” – Trương Bạch Thuật hi hi ha ha che lại miệng Tiêu Dư An không cho hăn nhả ra.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ đành phải nuốt xuống, quả này vào miệng không thấy có mùi gì lạ, hơi ngọt lại chát chát, tính ra cũng chẳng ngon lành gì: “Thế đây là cái gì?”

“Ta cũng không biết là cái gì.” – Trương Bạch Thuật buông tay, vẻ mặt vô tội.

Tiêu Dư An cười với hăn một nụ cười nhã nhặn ôn hòa, say đó cấp tốc hái xuống một quả trên nhánh cây nhét vào trong miệng Trương Bạch Thuật.

Trương Bạch Thuật suýt chút nữa thì bị sặc chết, che yết hầu ho nửa ngày.

“Nếu có độc, phải chết thì cùng chết.” – Tiêu Dư An hiên ngang lắm liệt nói.

“Ta còn chưa bị độc chết thì đã bị người làm cho sặc chết!” – Trương Bạch Thuật mắng: “Đã nói là không có độc rồi mà. Trước đó ta ở trên núi ngẫu nhiên nhìn thấy, lúc về lật sách cổ thì không tìm được thứ đồ chơi này gọi là gà, sau đó ta hái mấy quả cho gà rừng ăn, thấy gà rừng không bị làm sao, ta liền tự mình ăn thử một viên, sau đó...”

“Sau đó?” – Trong lúc nói chuyện Tiêu Dư An đã cảm thấy không đúng, cổ họng của hắn hơi hơi ngứa, liên tục ho khan vài tiếng mới đỡ, kết quả vừa mở miệng lại thì tự mình bị dọa.

“Có phải rất thần kỳ không!?” – Trương Bạch Thuật hưng phấn hô.

Tiếng nói của hai người bọn họ hoàn toàn biến thành thanh âm của nữ tử.

Tiêu Dư An che lấy yết hầu tự mình nói hai câu, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt.

“Yên tâm, sau một canh giờ sẽ khôi phục, chờ cha ta trở về, ta nhất định phải hỏi ông ấy xem đây là cái gì!” Trương Bạch Thuật như nhặt được trân bảo, bưng lấy quả kia tiến vào hậu đường.

Tiêu Dư An thử hát câu “đó chính là cao nguyên Thanh Tạng”*, kết quả bị vỡ giọng, vỡ đến mức nếu Hàn Hồng lão sư nghe thấy cũng phải đánh người, thế là đành phải ngồi lại tiếp tục vê thuốc viên. Vê một hồi, thấy bên ngoài truyền đến thanh âm nữ tử quen thuộc: “Có ai không? Xin hỏi có ai không? Ở đây có người bị thương, mau tới giúp với!” – Chính là thanh âm của Lâm Tham Linh.

(*Đây là bài “Cao nguyên Thanh Tạng” của Hàn Hồng. Bài bên dưới này nhé.)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 104

Nghe được thanh âm của Lâm Tham Linh cùng với nội dung câu nói, Tiêu Dư An đột nhiên ngộ ra gì đó, toàn thân vô thức lắc một cái, nhảy lên ba thước muốn chạy về phía hậu đường. Ai ngờ người Lâm Tham Linh dìu vào lại không phải là người mà Tiêu Dư An đang nghĩ mới, mà là Trương Trường Tùng.

Trương Trường Tùng ở trên núi hái thuốc không cẩn thận khiến lưng bị thương, đau đến mức một thân xương cốt đã già này của ông căn bản không thể tự quay về được, cũng may là gặp Lâm Tham Linh.

“Tiêu công tử?” – Lâm Tham Linh nhìn thấy Tiêu Dư An thì kinh ngạc trừng lớn mắt.

Tiêu Dư An vội vàng đỡ Trương Trường Tùng nằm xuống, lại đi tìm thuốc cao: “Tham Linh, người đi vào hậu đường gọi Trương Bạch Thuật ra, nói là sư phụ bị thương.”

“Tiêu công tử, giọng của người?”

“Một lời khó nói hết, đi gọi người trước đi.”

“À!” – Lâm Tham Linh gật gật đầu chạy vào hậu đường: “Xin hỏi có ai không?”

Trương Bạch Thuật đang thay y phục, đi hái thuốc dính phải một thân bùn đất, nghe thấy thanh âm bên ngoài rất giống thanh âm của Tiêu Dư An sau khi ăn quả đỏ, còn tưởng là Tiêu Dư An, cũng không để ý, để trần cả thân trên chạy ra ngoài: “Sao thế?”

Kết quả vừa ra ngoài thấy mặt, Lâm Tham Linh còn chưa kịp phản ứng, Trương Bạch Thuật đã che lấy thân trên thét lên một tiếng sau đó chạy trở về phòng.

“Vị công... tiểu thư... không đúng, công tử này?” – Lâm Tham Linh do do dự dự gọi.

“Công tử! Bình thường giọng của ta không phải như vậy!” – Từ trong phòng truyền ra tiếng kêu gào: “Người, người, người là ai?”

“Công tử!” – Lâm Tham Linh cũng không nói nhảm: “Bên ngoài có một lão tiên sinh bị thương ở lưng, người mau đi xem một chút đi.”

Trương Bạch Thuật vội vàng mặc quần áo tử tế chạy vọt ra khỏi hậu đường. Trong chính sảnh, Tiêu Dư An đã dán dược cao cho Trương Trường Tùng, mắt thấy lão nhân đã từ từ hồi sức, không có gì đáng ngại.

Mấy người thở ra một hơi, Trương Bạch Thuật nghe Trương Trường Tùng kể xong đầu đuôi câu chuyện thì liên tục nói cảm ơn Lâm Tham Linh, sau đó lại bất giác hỏi: “Cô nương, người tên là gì, trông rất lạ mặt, là vừa mới tới Đào Nguyên thôn sao?”

Sau khi nhận được câu trả lời của Lâm Tham Linh, Trương Bạch Thuật quay người sang nắm lấy Tiêu Dư An mà bóp: “Người thực sự mang về một cô nương đó hả!!!”

Tiêu Dư An đẩy tay hăn ra.

Đây chính là lão bà của nam chính! Người kích động làm cái chó gì!

Trương Trường Tùng chột háng giọng một cái, trong nháy mắt hai người yên tĩnh như gà gổ, Trương Trường Tùng nói: “Trương Bạch Thuật, người đi tiếp đãi Lâm cô nương chút đi, Tiêu Dư An, ta có việc muốn nói với người.”

Trương Bạch Thuật vâng một tiếng, dẫn Lâm Tham Linh đi về phía hậu đường. Trương Trường Tùng đăm đăm lưng, nói với Tiêu Dư An: “Hôm nay ta ngã bị thương cũng là vì nhìn thấy trên vách núi có một gốc khương hoàng* già, cành lá đã khô héo, nhưng rễ chẳng những chưa nát mà còn rất dài, sống vô cùng tốt. Ta nghe nói có một phương thuốc cổ, dùng khương hoàng làm thuốc dẫn có thể rị được chứng bệnh điên của đệ đệ ngươi, thế là muốn đi đào. Kết quả thân đã già, không những không đào được mà còn làm lưng bị thương. Người nếu cần thì tự mình đi đào đi. Có điều chỗ đó cách Đào Nguyên thôn rất xa, ở tận trong núi sâu.”

(*Khương hoàng: còn gọi là Nghệ vàng, một loại thuốc. Muốn biết thêm thì mn vào đọc về công dụng của nó nhé.)

Tiêu Dư An vội vàng nói cảm ơn: “Cám ơn sư phụ.”

Trương Trường Tùng khoát khoát tay ra hiệu không có gì, Tiêu Dư An nói cảm ơn thêm lần nữa, sau đó đi tìm Lâm Tham Linh cùng nhau trở về. Trong hậu đường, có vẻ như Trương Bạch Thuật đã kể chuyện gì đó buồn cười khiến cho Lâm Tham Linh cười đến mức run rẩy. Lâm Tham Linh nhìn thấy Tiêu Dư An đến tìm mình, vội vàng cáo từ rồi rời đi.

Tiêu Dư An nhớ tới chuyện khương hoàng, màn đêm buông xuống, trần trọc lăn qua lăn lại, sau khi bừng tỉnh vào giữa đêm thì nhận thấy không thấy Tạ Thuần Quy bình thường vẫn ngủ ở giường bên cạnh đâu.

Từ sau khi đến Đào Nguyên thôn an cư, Tiêu Dư An vẫn luôn cùng Tạ Thuần Quy ở cùng một sương phòng, thứ nhất là để chăm sóc cho Tạ

Thuần Quy đã mất trí nhớ, thứ hai là để dễ dàng trị cái bệnh không có tiếng hít thở thì không ngủ được của mình.

Mà hiện tại, dưới ánh trăng mỏng dịu dàng, giường bên cạnh không có một ai.

Tiêu Dư An bối rối khoác áo chàm nển đứng dậy, vội vàng chạy ra bên ngoài, vừa mở cửa sương phòng ra đã dừng bước chân.

Tạ Thuần Quy ngồi ở bậc thang trước cửa sương phòng, đối mặt với viện tử, ngửa đầu nhìn trời cao trăng sáng, không nói một lời. Tiêu Dư An nhìn bóng lưng trầm mặc như đá của cậu một hồi, thối tắt ngọn nến, nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên cạnh cậu.

Tạ Thuần Quy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Dư An, nhẹ giọng gọi: “Hoàng thượng.”

Tiêu Dư An rất muốn lắc đầu, rất muốn nói hử không phải, nhưng đối mặt với Tạ Thuần Quy, hử làm không được.

“Hoàng thượng, Bắc quốc không còn nữa.” – Tạ Thuần Quy thấp giọng thì thào.

Thanh âm của Tiêu Dư An tắc nửa ngày mới trả lời: “Ừm.”

“Nam Yến quốc, là Nam Yến quốc hử...”

“Không, không phải Nam Yến quốc.”

“Cái gì?” – Tạ Thuần Quy không thể tin nổi ngẩng đầu.

Tiêu Dư An đưa tay đặt lên bả vai Tạ Thuần Quy, hy vọng cậu có thể dễ chịu hơn một chút: “Kẻ diệt lục quốc không phải Tần mà là lục quốc. Kẻ diệt Tần chính là Tần chính là Tần, không phải là thiên hạ.”*

(*Câu này trong bài “A Phòng cung phú” của Đỗ Mục.)

Tạ Thuần Quy lúng túng nửa ngày, đột nhiên đưa tay gắt gao nắm chặt lấy cánh tay Tiêu Dư An, cúi đầu xuống cuồn cuộn hô: “Hoàng thượng, là ta không kịp thời đưa quân lương tới!! Là ta hại chết Lý tướng quân, là ta hại chết các huynh đệ, đều là do ta!”

Tiêu Dư An biết, việc Bắc quốc bị diệt đã để lại nỗi ám ảnh trong lòng Tạ Thuần Quy, nhưng mà hẳn không nghĩ tới, Tạ Thuần Quy sẽ tự trách như thế. Tiêu Dư An bối rối muốn trấn an cậu, lại thấy Tạ Thuần Quy gặm nhẹ hai câu, mờ mịt ngẩng đầu lên, huyết hồng phát ra nơi khóe mắt còn chưa biến mất, trên mặt đã xuất hiện vẻ ngây thơ như trước: “Tiêu ca ca? Ta sao lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Dư An nhất thời yên lặng, đưa tay muốn kéo Tạ Thuần Quy: “Không có gì, chúng ta về phòng nghỉ ngơi.”

Giọng nói cùng vẻ mặt Tạ Thuần Quy giống như đứa trẻ tám tuổi, đột nhiên ôm chặt lấy ngực, nói với Tiêu Dư An: “Tiêu ca ca, ta khó chịu, nhưng ta không biết vì sao lại khó chịu như vậy, chính là thực sự rất khó chịu, không thể hít thở được.”

Vừa nói nước mắt Tạ Thuần Quy vừa tuôn ra như suối, cậu nghi hoặc đưa tay lau mắt, càng không ngừng hỏi Tiêu Dư An: “Tiêu ca ca, sao ta lại khóc? Vì sao vậy, ta không muốn khóc, ta sao lại khóc chứ? Là có gì đó đã mất đi sao? Có ai không tìm được sao? Vì sao lại khó chịu vậy?”

Tiêu Dư An đáp không được, hẳn ở trong lòng tự hỏi mình: Trên cái thế gian huyền ảo âm ỉ này, vì sao những chuyện khiến người đau thương lại kéo dài như vậy, làm gì có gì khiến người ta buồn thương hơn bốn chữ sinh ly tử biệt chứ?

Tạ Thuần Quy khóc suốt cả đêm, mãi đến tảng sáng ngày hôm sau mới vì khóc mệt mà chậm rãi thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tam Di trông thấy Tiêu Dư An vừa mới tảng sáng đã đeo sọt thuốc, bên hông cột một cái quốc nhỏ ra khỏi cửa: “Ôi, Dư An, người đi đâu đó?”

“Tam Di, ta vào trong núi tìm thuốc, có lẽ phải mất mấy ngày, thím giúp ta nói với Liễu An và Phong Nguyệt một tiếng nhé, nhớ chăm sóc cho Thuần Quy đó.” – Tiêu Dư An vui vẻ đeo sọt thuốc, cười nói một tiếng sau đó ra khỏi phủ, đi về phía núi sâu.

—

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 105

Rừng sâu núi thẳm, cỏ dại um tùm, bóng cây dày đặc, sau khi một con gà hoang màu lông sặc sỡ từ trong bụi cỏ lúc lắc nhô cái đầu ra kêu “quác quác” mấy tiếng thì lại tiếp tục mỗ mỗ dất kiếm ăn. Bỗng nhiên từ trên đầu có một hòn đá rơi xuống khiến nó bị dọa đến mức kêu thảm một tiếng, đập cánh như điên chạy loạn khắp nơi, cuối cùng đâm vào một thân cây già, chết ngất.

Bên cạnh nơi hòn đá rơi xuống chính là một vách đá không cao, ở đó có một người lưng đeo gùi thuốc, một tay vịn vào khối đá nhô ra, một tay nắm lấy dây leo. Cả người hăn mặc dù dính sát vào trên vách đá, nhưng nhìn vẫn lung lay như sắp ngã.

Tiêu Dư An hiện đang lăm bằm lăm bằm, không muốn lăm bằm cũng không được, không nói gì đó thì hăn nhất định sẽ phải nhìn xuống dưới, thế là hăn đành nói chuyện với gốc khương hoàng trên đỉnh đầu kia: “Người chính là một gốc khương hoàng, chỉ là một gốc khương hoàng, người không phải nhân sâm, không phải linh chi cũng chẳng phải tuyết liên, người chỉ là một gốc khương hoàng mọc rất tốt! Thế thì sao người lại phải mọc ở cái loại vị trí này chứ!!”

Trên vách đá, gió nhẹ thổi, những lá khương hoàng đã khô héo lay động, tựa hồ như đang trả lời Tiêu Dư An: Ông đây mẹ nó, nếu như không phải mọc ở cái vị trí này thì còn đến phiên tên gốc nhà người tới hái không?

Tiêu Dư An dốc hết sức bình sinh bò lên thêm hai mét, lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng với được gốc khương hoàng kia. Hắn đem dây leo ở tay trái nhanh chóng quấn chặt lại ba vòng, dùng dây đeo đỡ lấy thân thể, sau đó tay phải mò đến bên hông lấy ra xẻng sắt nhỏ. Cánh tay cùng thân thể tạo thành một đường thẳng đào gốc khương hoàng kia, xẻng đâm xuống đất mấy lần, mắt thấy sắp có thể đào ra được, đột nhiên dây leo lại đứt mất một nửa. Cả người Tiêu Dư An nhất thời bị treo trên vách núi, lắc lư hai cái.

Trong lòng Tiêu Dư An sợ hãi, bối rối dùng tay phải vịn lấy vách đá, xẻng sắt trong tay cầm không chắc, lăn xuống khe núi. Tiêu Dư An nhìn xuống một chút, cảm thấy vị trí của mình cách đáy khe cũng không cao, mà dưới đáy được đệm một lớp lá cây thông và lá cây rụng thật dày, rơi xuống hẳn sẽ không bị thương, chỉ là nếu rơi xuống thì không dễ bò lên mà thôi.

Mắt thấy dây leo sắp chịu không nổi mà đứt, Tiêu Dư An hạ quyết tâm, phát lực vọt lên nắm lấy gốc khương hoàng kia, dùng lực kéo nó từ trong đất ra. Dây leo cũng vì tác động mạnh này của hắn mà đứt lìa. Tiêu Dư An không vói vào đâu được, vội vàng ôm lấy đầu, từ trên vách đá dựng đứng lăn xuống khe núi.

Sau một trận trời đất quay cuồng, Tiêu Dư An ngã chổng vó nằm trên mặt đất, phía sau lưng là cái guai thuốc tội nghiệp đã bị đè bẹp.

Tiêu Dư An cầm lấy gốc khương hoàng vẫn còn dính bùn đất đưa đến trước mắt lắc lắc, đắc ý cười cười, sau đó xoa bả vai bị ngã đau, nhe răng trợn mắt đứng dậy.

Lúc lăn xuống, dưới ống tay áo của Tiêu Dư An bị đụng rách, trên cánh tay bị quẹt ra mấy vết thương thật sâu, nhìn thập phần thâm trọng. Chỗ này cách Đào Nguyên thôn mấy đỉnh núi, không đi mất vài ngày sợ là không thể về được.

Tiêu Dư An nhớ rõ, cách đây không xa có một gian nhà gỗ nhỏ, bình thường nếu như Trương Trường Tùng, Trương Bạch Thuật cùng hẳn đi hái thuốc ở xa đều sẽ tìm đến căn nhà gỗ nhỏ dựng tạm này để dừng chân.

Tiêu Dư An lấy vải vọc lại gốc khương hoàng trong tay sau đó khập khiễng bước nông bước sâu đi về hướng căn nhà gỗ. Kết quả chưa đi được hai bước, bất chợt đạp phải cái gì đó, ngã sấp mặt xuống đất chẳng biết trời trăng mây gió gì.

“Au...” – Tiêu Dư An ôm đầu xoa chỗ đau hơn nửa ngày mới tỉnh hồn lại.

Là một người đã từng lật hơn hai trăm ba mươi ba bản tiểu thuyết mô típ tổng tài, Tiêu Dư An biết rõ cái mô típ bị ngã trong rừng sâu núi thẳm này là gì, hẳn vừa quay đầu lại, y như rằng nhìn thấy bên trong bụi cỏ có một cái chân thò ra.

Ồi chà, có chút kinh dị.

Chẳng biết lần này là tên xui xẻo nào đánh trận bị thương, vội vàng chạy trốn, đến cuối cùng bị thất lạc quân đội?

Tiêu Dư An lão đảo đứng dậy, khập khiễng đi qua nhìn, đột nhiên như bị sét đánh, cứng ngắc quay người, sau đó chân giống như ngựa đang chạy trốn mà phi nước đại!

Đậu phộng áu áu áu áu!!!!!!!

Lâm Tham Linh đâu!!! Lâm Tham Linh người đang ở đâu!!! Người mẹ nó đang ở đâu rồi!!!

Người nếu như không xuất hiện thì sẽ bỏ lỡ cơ hội gặp mặt nam chính, người có biết không a a a!

A a a!!! Tại sao lại là hấn gặp được Yến Hà Thanh bị thương hôn mê! Vì cái giống gì! Ông trời mẹ nó là đang chơi hấn phải không!!!

—

Editor: Gặp lại rồi, kích động ghê! Ha ha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 106

Người ta đều nói, con người đến thời điểm sắp chết thì sẽ nhìn thấy những hồi ức khi còn sống tua qua tựa như đèn kéo quân vậy.

Yến Hà Thanh không biết trạng thái hiện tại của mình có phải là như vậy không, hẳn trông thấy mình thưở nhỏ cùng với các hoàng huynh cùng nhau đến thư viện đọc sách, hài đồng bảy tám tuổi lắc lư cái đầu, âm thanh đọc sách văng vẳng, đọc chính là quốc gia đại sự, chuyện trong thiên hạ. Hẳn ngẩng đầu lên một cái, lại trông thấy đầu các hoàng huynh đều rơi xuống, đầu thân tách rời, mai táng dưới đất vàng.

Hắn hoảng loạn đứng dậy lùi lại, như muốn chạy trốn khỏi tràng cảnh này, trong lúc kinh hoàng thì đụng phải một người, chính là mẫu hậu của hắn.

Mẫu hậu Yến Hà Thanh đứng sau lưng hắn, dịu dàng nói: “Hà Thanh, người phải sống sót, người phải sống sót.”

Bà không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ “phải sống sót”, thanh âm càng lúc càng bén nhọn, đến cuối cùng âm điệu phảng phất như muốn rạch phá màng nhĩ, khuôn mặt cũng bắt đầu trở nên dữ tợn. Bà duỗi cánh tay ngọc tới, gắt gao bóp lấy cổ Yến Hà Thanh, trong miệng vẫn còn lặp đi lặp lại câu phải sống sót kia.

Yến Hà Thanh không giãy dụa. Ngay tại lúc hắn cho rằng mình sẽ cứ như vậy mà bị tươi sống bóp chết, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên thay

đôi. Yến Hà Thanh che lại yết hầu quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn thấy bên trên cổng thành, phụ hoàng của mình đang hô to thượng thiên trên cao, vì sao lại hủy Nam Yến quốc của ta, vì sao lại làm tổn thương đến con dân Nam Yến quốc ta? Mối thù nhà hận nước, khắc vào trong lòng, tặn sâu trong xương cốt, nghìn đời vạn kiếp không thể quên!!!

Sau khi hô xong, phụ hoàng hấn dùng bội kiếm, một kiếm xuyên qua yết hầu chính mình.

Yến Hà Thanh cảm thấy toàn thân mình phát lạnh, run rẩy, hấn muốn đứng dậy, đột nhiên lại bị người đập cho một cước, lăn xuống vũng bùn. Nước bùn tanh hôi bắn thiêu dần dần chôn vùi hấn, hấn trông thấy tiên đế Bắc quốc liếc nhìn hấn: “Hửm? Còn một tên còn sống, được rồi, áp giải tên này đến Bắc quốc làm tù binh đi.”

Lại sau đó nữa, Yến Hà Thanh tỉnh lại.

Ý thức dần dần trở lại trong thân thể, Yến Hà Thanh không khỏi nghĩ thầm: Thì ra mình chết không thành.

Yến Hà Thanh chậm rãi mở mắt, muốn phân biệt xem bản thân mình đang ở chỗ nào, thế nhưng chẳng biết vì sao, trước mắt hấn tất cả đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, bất luận hấn làm cách nào, chớp mắt, xoa mắt, cũng không thể nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì.

Mình đây là... bị mù sao?

Ý nghĩ này bỗng dưng dâng lên trong lòng Yến Hà Thanh, khiến hấn phát lạnh, sợi hãi bối rối chống người dậy, bốn phía sờ soạng, lại có vẻ mờ mịt bất lực, hoảng sợ bất an.

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm có người đẩy cửa bước vào, tiếp sau đó là một giọng nữ vang lên: “A... người, khụ, công tử, người đã tỉnh?”

Yến Hà Thanh căn bản không có lòng dạ đâu để trả lời, tay trái đang che mắt của hắn lại càng không ngừng dụi mắt, tựa như muốn đem tầng sương mù chắn trước mắt kia dụi hết đi, thế nhưng lại chỉ có thể khiến hai mắt bị dụi đến đỏ bừng.

Tiếng bước chân bên tai tới gần, nữ tử kia đưa tay giữ chặt lấy cổ tay của Yến Hà Thanh, ngăn lại động tác của hắn, nói: “Đừng dụi nữa, người không mù, vài ngày nữa là có thể khôi phục.”

Yến Hà Thanh ngẩng đầu, híp mắt, lại chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một hình dáng: “Người làm sao biết được?”

“Người tin ra, ta... công tử, tiểu nữ tử có học qua một chút y thuật, cho nên công tử trong lòng cứ thả lỏng, tin tiểu nữ tử một lần.”

Yến Hà Thanh cúi đầu, đem cánh tay từ trong tay nữ tử rút về, lại hỏi: “Đây là đâu? Người là ai?”

“Nơi này là một căn nhà gỗ nhỏ ở sâu trong núi, bình thường để cho người hái thuốc cùng với thợ săn đặt chân nghỉ lại, ta... tiểu nữ họ Lâm, tên là Tham Linh.”

Yến Hà Thanh càng không ngừng chớp mắt mấy cái, có vẻ như không thể thích ứng được loại trạng thái nửa mù này, hắn qua đầu nhìn về phía hình dáng mơ hồ kia, lại không có cách nào điều chỉnh được tiêu điểm: “Người vì sao lại cứu ta?”

Không hiểu vì sao hô hấp của người kia hơi chậm lại, trầm mặc một lúc, ngay khi Yến Hà Thanh cho rằng nàng không có ý định trả lời, đột nhiên lại nghe được một thanh âm rất nhẹ: “Không vì sao cả.”

Yến Hà Thanh không hiểu cho lắm, gật đầu nói cảm ơn: “Cám ơn, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.”

Ngữ khí của Yến Hà Thanh bình thản, không chút nào gợn sóng, ngay cả cảm xúc cảm kích cũng rất nhạt, hẳn dường như không muốn biết thêm chuyện gì nữa, quay đầu không tiếp tục nói. Người kia đợi một hồi, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi nhà gỗ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 107

Vẻ mặt Tiêu Dư An ngây ngốc đi ra khỏi nhà gỗ, ra tới gốc cây bên ngoài ngồi xuống, lại tiện tay rút lấy một nhánh cỏ cho vào trong miệng, hai tay đặt sau đầu, tựa lên thân cây, trước sau hồi tưởng.

Sao đoạn đối thoại vừa rồi với trong nguyên tác lại không giống nhau?

Là hãn cầm nhầm kịch bản hay là Yến Hà Thanh cầm nhầm kịch bản?

Cái câu tâm tình cửa gái kiểu “giọng nói của người thật là hay, đáng tiếc ta lại không nhìn thấy người” đâu?! Yến Hà Thanh tại sao không nói? Giọng nói của mình sau khi ăn quả nhỏ màu đỏ kia chẳng phải rất giống Lâm Tham Linh sao?!

Chẳng lẽ phương thức tán gái của mình không đúng?

Kể ra thì cũng may, hai mắt của Yến Hà Thanh chỉ tạm thời bị mù, nếu như không phải ở trong rừng núi hoang vắng này đột nhiên gặp được người, Tiêu Dư An thật đúng là không biết phải làm thế nào với Yến Hà Thanh mới tốt. Hiện tại hãn ăn quả đỏ để biến đổi giọng nói, giả dạng làm Lâm Tham Linh, đến khi đưa Yến Hà Thanh đến Đào Nguyên thôn thì ném hãn cho Lâm Tham Linh thật chăm sóc, hết thảy mọi chuyện sẽ tốt đẹp! Bởi vì những chuyện lúc trước cho nên Tiêu Dư An đã không muốn tiếp tục thay đổi nguyên tác nữa, hãn sợ hãi ở chỗ sâu nào đó, vì mình cải biến nguyên tác sẽ lại hại đến người nào đó, cho nên sẽ tận hết khả năng dựa theo nguyên tác kịch bản mà đi.

Bởi vậy, mặc dù là hãn đụng phải Yến Hà Thanh, nhưng Tiêu Dư An vẫn quyết định ngụy trang thành Lâm Tham Linh để đi qua đoạn kịch bản trong nguyên tác này.

Có điều hiện tại hình như đại sự có chút không ổn. Dựa theo nguyên tác, kỹ năng tán gái của Yến Hà Thanh đã lên đến mức level max, hậu cung cũng thu mấy người, kỹ năng trên giường... khụ...

Thế nhưng mà vừa rồi vì sao biểu hiện lại lãnh đạm như vậy!

Tiêu Dư An nghĩ trước nghĩ sau, suy tư không biết mình có nói sai chỗ nào không, nghĩ đến khi hoàng hôn buông xuống cũng không nghĩ ra được nguyên nhân thế nào. Tiêu Dư An đành thở dài đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, từ trong túi thuốc chọn ra mấy loại thuốc trị thương mà ban ngày hái được, đem đi rửa sạch giã nát, lại từ trong ngực móc ra một quả nhỏ cho vào trong miệng, cuối cùng mới đem thuốc đã giã xong đi vào nhà gỗ.

Tiêu Dư An đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra, trông thấy Yến Hà Thanh mặt không thay đổi vẫn duy trì tư thế trước đó, ánh hoàng hôn buổi chiều xuyên qua lỗ nhỏ trên cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào, rơi ở trên người Yến Hà Thanh khiến cho người ta có cảm giác cô đơn tịch mịch không nói nên lời.

Tiêu Dư An nhìn thoáng qua, ngần ngợ, sau đó thu lại nỗi lòng, nói: “Công tử, phải thay thuốc.”

Yến Hà Thanh nghiêng nghiêng đầu, sau khi ý thức được mình không nhìn thấy, lại quay đầu trở lại, khẽ ừ.

Tiêu Dư An tiến về phía trước vài bước, buông chén thuốc đang cầm xuống, đưa tay cởi quần áo của Yến Hà Thanh. Vết thương trên người Yến Hà Thanh phần lớn đều là vết đao, vết thương nông sâu không đều, nhiều nhất là ở phần bụng và cánh tay. Tiêu Dư An hoài nghi Yến Hà Thanh còn có nội thương, nhưng trước đó Yến Hà Thanh ngắt đi, hãn cũng không có cách nào hỏi xem Yến Hà Thanh có chỗ nào còn cảm thấy không thoải mái.

Ai ngờ tay Tiêu Dư An vừa đụng đến dây thắt lưng của Yến Hà Thanh, Yến Hà Thanh đã đột nhiên đưa tay ngăn lại, lãnh đạm nói: “Tự ta bôi thuốc.”

Tiêu Dư An khẽ giật mình: “Thế nhưng, người... công tử, người không nhìn thấy mà?”

“Không sao, ta tự mình làm.” – Yến Hà Thanh kiên trì, Tiêu Dư An đành phải lùi qua một bên.

Yến Hà Thanh sờ soạng cởi quần áo của mình, đột nhiên nhíu mày: “Quần áo của ta đã từng bị thay?”

Hai mắt Tiêu Dư An tỏa sáng!

Đến rồi đến rồi, đoạn đối thoại trong nguyên tác!

“A... Ủm, trước đó y phục của công tử dính đầy bùn đất, vô cùng dơ bẩn, mặc tiếp sẽ khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng, vừa hay trong nhà gỗ có người để lại y phục sạch sẽ, ta đã thay cho công tử.” – Tiêu Dư An thành thật trả lời.

Các anh em! Thay quần áo đấy! Em gái giúp nam chính thay quần áo! Là loại chuyện mờ ám tới cỡ nào! Nam chính làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt đẹp để cứu em gái này chứ!

Dựa theo sự phát triển của nguyên tác, tiếp theo Yến Hà Thanh sẽ khẽ nhíu mày, dùng một loại ngữ khí nguy hiểm mang theo trêu chọc nói: “Ồ? Vậy sao? Vậy có thể nói, người đã nhìn thấy thân thể ta rồi?”

Lúc trước, khi Tiêu Dư An đọc đến đoạn này, cuối cùng cũng nhịn không được mà đem ngữ khí của Yến Hà Thanh nào bổ thành “nữ nhân, người đùa với lửa, người đang câu dẫn ta sao” linh tinh, theo kiểu ngữ điệu của hệ liệt bá đạo tổng tài.

Hiện tại chính mình sẽ phải nói một đoạn thoại tà mị cường quyền như vậy, ngẫm lại câu nói thiếu năng cấu huyết trong nguyên tác kia, thật đúng là...

Có chút kích động!

Nhưng mà Yến Hà Thanh lại không nói gì, hần chỉ thoáng nhíu mày, mấy phen thử nghiệm cuối cùng mới cởi được áo. Có vẻ như hoàn toàn không thèm để ý đến thương thế, Yến Hà Thanh dựa vào cảm giác đem thuốc đã được giã nát tùy ý thoa lên miệng vết thương, căn bản là cứ chỗ nào thấy đau thì thoa chỗ đó, có mấy chỗ còn chưa thoa đến đã mặc lại áo vào.

Tiêu Dư An: "..."

Ông đây leo núi hái thuốc, giã thuốc cũng rất vất vả đấy, có thể cẩn thận mà sử dụng chút được không! Cứ thoa như thế mà có thể tốt lên được thì mẹ nó, đúng là gặp quý!!

Không đúng không đúng, trọng điểm không đúng.

Con mẹ nó, vì sao người không tán gái!?

Tiêu Dư An hăng giọng, xác định giọng của mình hiện tại vẫn là giọng nữ, thế là cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Công tử... thoa như vậy, vết thương sẽ khó lành."

"Không sao, cảm ơn." – Ngữ khí Yến Hà Thanh đạm mạc.

Tiêu Dư An không thể hiểu nổi, chẳng lẽ mình không đủ chủ động? Hần đem số kịch bản còn lưu lại không nhiều trong đầu nghĩ lại, bắt chước giọng điệu dịu dàng của Lâm Tham Linh hỏi: "Công tử là người nước nào?"

“Nam Yến quốc.”

“Có huynh đệ tỷ muội gì không?”

“Không.”

“Công tử xưng hô thế nào?”

“Họ Yến.”

“Yến công tử, vậy công tử tên gì?”

“Tên Hà Thanh.”

“Yến Hà Thanh, Yến công tử, cái tên này thật là hay.”

“Cám ơn.”

“Vậy, Yến công tử, ngoài trừ ngoại thương, người có chỗ nào khó chịu nữa không?”

“Không có.”

Tiêu Dư An muốn phát rồ, hăn hỏi không nổi nữa, mẹ nhà nó, hăn thà đi tán trâu còn hơn! Chí ít thì trâu nó còn biết kêu đáp lại vài tiếng, trâu còn biết giậm chân lắc đầu!! Cái kiểu hỏi sao đáp vậy này, lại còn tích chữ như vàng, chết sống không chịu nói quá ba chữ như thế thì tán cái lông ấy!

Kịch bản của nữ thứ ba vì sao lại khó nắm bắt như vậy!

Tiêu Dư An ngưng ngưng nói một câu Yến công tử chú ý thân thể, nghỉ ngơi thật tốt xong thì bắt đầu sắp xếp lại đệm rơm. Cái nhà gỗ nhỏ này không có giường, nơi có thể ngủ lại chính là mấy tấm ván gỗ đơn giản ghép lại với nhau mà thành. Mặc dù trong nguyên tác, đêm đầu tiên Yến Hà Thanh đã ôm Lâm Tham Linh ngủ, nhưng mà nhìn thấy cái thái độ lạnh

lòng hôm nay của Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An vẫn quyết định cách xa hẳn một chút. Có điều như thế này cũng khiến Tiêu Dư An có thể nhẹ nhàng thở ra, dù sao cảm giác ôm đàn ông và phụ nữ cũng có khác biệt, ban ngày hẳn còn soán suýt phải đi qua đoạn kịch bản này thế nào, lỡ như bị Yến Hà Thanh phát hiện ra mình không phải nữ thì làm sao bây giờ.

Tiêu Dư An chỉnh đốn lại chỗ có thể ngủ, ngoan ngoãn co mình nằm ở một góc ván gỗ, trần trọc đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, sương sớm ngập tràn, Tiêu Dư An từ trong những tiếng ho khan mà tỉnh lại, hẳn mơ mơ màng màng mở mắt nhìn về hướng Yến Hà Thanh, trong nháy mắt đã thanh tỉnh.

Yến Hà Thanh đang che miệng ho khan, máu đỏ tươi từ trong kẽ ngón tay chảy ra, màu máu khiến người thấy phải giật mình. Sắc mặt hẳn tái nhợt, không biết là vì đau hay là do bị thương.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 108

Tiêu Dư An vội vàng nhét một quả đỏ vào trong miệng, chờ sau khi giọng nói biến đổi mới hỏi thăm: “Yến công tử, người ho ra máu! Bị đau ở chỗ nào?”

Yến Hà Thanh hạ mắt, chậm chậm hít thở, mặt không thay đổi dùng ống tay áo lau lau khóe miệng: “Không sao.”

Không sao mới là lạ ấy!!! Người bị thương chỗ nào thì phải nói chứ!!!

Tiêu Dư An lại hỏi thêm vài câu, Yến Hà Thanh lại bày ra cái bộ dáng không mặn không nhạt, không thèm để ý chút nào đối với thân thể mình khiến Tiêu Dư An bị chọc điên mà phản cười, đến mức bị Yến Hà Thanh làm cho không còn cách nào khác, cũng lười không hỏi nữa.

Thời gian ở lại nhà gỗ trôi qua có chút tẻ nhạt, Tiêu Dư An không chịu ngồi yên, ban ngày đi xung quanh núi tìm thuốc. Từ sau khi nhìn thấy Yến Hà Thanh nôn ra máu, mỗi ngày Tiêu Dư An đều hái chút thuốc có thể trị được nội thương, tính ấm, không độc sắc cho Yến Hà Thanh uống.

Ngẫu nhiên có một ngày, Tiêu Dư An ở trên núi trông thấy quyết minh tử * có thể chữa trị mắt. Hắn mơ hồ còn nhớ, hình như trong nguyên tác, Lâm Tham Linh đã từng cho Yến Hà Thanh uống qua loại thuốc trị mắt nào đó, nhưng mà hắn nhất thời không nhớ nổi loại thuốc Lâm Tham Linh hái là gì.

(*Quyết minh tử: tên một loại thuốc, chi tiết vào)

Tiêu Dư An xoắn xuýt một hồi, vẫn đem quyết mình tử hái bỏ vào trong gùi thuốc, mang về nhà gỗ nấu chung với thuốc trị thương bình thường cho Yến Hà Thanh uống.

Yến Hà Thanh cực ít khi chủ động nói chuyện, khó khăn lắm mới mở miệng một lần thì cũng chỉ là hỏi thăm xem thương thế của mình khi nào mới tốt lên, lúc nào mới có thể đi lại.

Mỗi khi đến lúc này, Tiêu Dư An cũng nhịn không được mà nghĩ đến câu: Anh giai, người muốn nhanh khỏi một chút thì lúc bôi thuốc đừng có làm tùy tiện như thế!

Yến Hà Thanh thường xuyên ngồi ngẩn người, không biết là suy nghĩ cái gì, đôi mắt cùng với trong lòng giống như đè nén ngàn vạn nỗi oán sầu, đau buồn không chịu nổi, khiến cho người ta căn bản không có cách nào từ trên người hắn nhìn thấy một nam chính nội tâm thâm trầm, phóng túng bừa bãi như trong nguyên tác.

Tiêu Dư An sợ lộ tẩy, cũng không dám hỏi gì nhiều, hai người cứ trầm mặc không nói gì như vậy ở cùng với nhau mấy ngày.

Sau khi vết thương không còn chảy máu nữa, Yến Hà Thanh bắt đầu thử đứng dậy đi lại, mặc dù thất tha thất thểu nhưng tốt xấu gì cũng có thể đi lại được. Tiêu Dư An cản không được hắn, cũng không thềm cản nữa. Hắn bất chợt nhớ ra là trong nhà gỗ nhỏ có gạo cùng muối, lục tới lục lui cuối cùng cũng lục được.

Mấy ngày nay hai người đều dùng rau dại quả dại lấp bụng, vừa nhạt nhẽo vừa chát, Tiêu Dư An cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục ăn như thế, lại lắm bữa ta muốn thành tiên pháp lực vô biên thì không chừng ngày nào đó thăng tiên thật cũng nên.

Lục ra được gạo muối, Tiêu Dư An tràn đầy phấn khởi muốn đi nấu cháo. Bắc bếp lên suy nghĩ nửa ngày, không ngờ tới thực sự là có thể đem

gạo nấu chín, hơn nữa nhìn từng hạt trắng mềm, lại còn tỏa ra hương gạo thơm ngát. Tiêu Dư An múc cho Yến Hà Thanh một chén, lại múc cho mình một chén, cầm thìa gỗ khuấy nhẹ hai lần cho vào miệng, sau đó khiếp sợ, không biết phải biểu lộ thế nào.

Đột ngột, cái cảm giác này, mùi vị này, cháo mình nấu thực sự là...

Mẹ nó, quá khó ăn!!!

Cái loại cháo hoa như thế này không phải là chỉ cần đổ nước với gạo vào là xong rồi sao?

Chẳng lẽ là do mình cho thêm muối? Còn cho thêm rau dại? Thêm vài đoạn hành? Ủm? Lẽ nào là vì có cả gừng?

Chắc, mấy thứ này không thể cho cùng với nhau à? Hay là có hai loại nào đó không thể kết hợp?

Tiêu Dư An sờ cằm xoắn xuýt một hồi, quay đầu trông thấy Yến Hà Thanh cực kỳ miễn cưỡng dùng sức nuốt vào miếng cháo thứ nhất, thật vất vả mới đem cháo nuốt xuống. Yến Hà Thanh vỗ vỗ lồng ngực, chỉ cảm thấy một ngụm cháo thôi đã có thể lấy nửa cái mạng của hẳn.

Vì bảo toàn mạng sống, Yến Hà Thanh yên lặng đem cháo để sang một bên, làm ra vẻ mình không đói bụng.

Tiêu Dư An không phục, lại ném thử một miếng, suýt chút nữa hờn về cổ hương, cười hạc đến tây thiên luôn.

Nhận rõ giá trị nhân sinh của bản thân cùng với việc xuống bếp không liên quan gì đến nhau, Tiêu tổng tài yên lặng đem toàn bộ cháo thừa đều đổ đi, sau đó lại đi hái chút quả dại đem về, rửa sạch đem vào nhà gỗ đưa cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh cảm ơn nhận lấy, hạ mắt năm quả đại trong tay, đôi mắt hấn vì nửa mù mà nhìn không thấy rõ, cho nên nhìn qua giống như đang thất thần, một mảng sương mù mờ lung, cực kỳ giống cảnh xuân đi thu về, không thấy phồn hoa.

Tiêu Dư An đứng ở một bên, đem quả đại đưa đến bên miệng cắn một miếng, ý vào việc Yến Hà Thanh không nhìn thấy, làm càn mà nhìn hấn chăm chăm.

Tiêu Dư An cảm thấy mình nhìn không thấu Yến Hà Thanh, vì sao lúc trước lại muốn sai người đến tiễn hấn nhưng lại không chút do dự mà thả hấn đi? Thời khắc ly biệt lại đem tâm quăng hồng, là có ý gì?

Chẳng lẽ đột nhiên mềm lòng?

Thế nhưng Yến Hà Thanh trong nguyên tác, hoàn toàn không biết hai chữ mềm lòng viết như thế nào.

Tiêu Dư An cảm thấy chính mình cũng không hiểu nổi mình, hấn vì sao lại cứu Yến Hà Thanh?

Tiêu Dư An không phải là người có thù tất báo, nhưng hấn cũng tuyệt đối không phải là loại người tính cách mềm yếu mặc cho người ta tùy tiện bắt nạt, lúc trước, hấn vì mẹ cùng em trai mà trả thù cha, chưa từng nường tay một lần.

Chẳng lẽ mình đối với Yến Hà Thanh!!!

Đối với hấn!!!

Thực sự là!!!

Tình thương bao la vượt qua thời đại của một người cha?

Dù sao Yến Hà Thanh trong nguyên tác, từng bước một leo lên đỉnh cao, huy kiếm chỉ thiên hạ, những buồn vui đau khổ đều được Tiêu Dư An xem ở trong mắt, khắc ở trong tâm, chưa hề tiêu tán. Nếu như hiện tại có người nói với Tiêu Dư An, người sau này sẽ thống nhất thiên hạ không phải Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An cảm thấy mình thực sự có chút không tiếp thu được.

Tuy rằng xoắn xuýt, nhưng cũng may tính cách Tiêu Dư An hiền hòa, thích làm mọi thứ tùy theo tâm mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó, lười cân nhắc nhiều, nói trắng ra chút thì là không tim không phổi.

Tiêu Dư An đem phần thịt quả cuối cùng trên quả đại ăn vào trong miệng, thừa cái hột ném chơi hai lần, đột nhiên nghe thấy Yến Hà Thanh mở miệng: “Cô nương.”

Tay Tiêu Dư An run một cái, cái hột nhanh như chớp rơi xuống đất, lăn sang một bên, Tiêu Dư An cũng không kịp nhặt, vội vàng ăn vào một quả đỏ xong, thanh thanh giọng nói: “Công tử có chuyện gì?”

Thấy Tiêu Dư An trả lời chậm, Yến Hà Thanh cũng không giận, hần bình tĩnh nói: “Có thể phiền cô nương ngày mai đưa ta xuống núi được không? Cô nương nếu có yêu cầu gì cứ việc nói.”

—

Editor: Vừa làm vừa đọc hay quá, làm một lèo được mấy chương luôn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 109

Tiêu Dư An giật mình: “Thế nhưng mà, công tử, hai mắt của người còn chưa khỏi hẳn.”

Yến Hà Thanh đạm nhạt trả lời: “Không sao, chỉ là xin phiền cô nương sau khi xuống núi chỉ cho ta vị trí của quân đội Nam Yến quốc.”

Tiêu Dư An không biết trả lời thế nào, sững sốt hơn nửa ngày, hẳn xoay người cúi người nhặt quả đại rơi trên mặt đất lên, nghĩ thầm: Vậy nên phần kịch bản của nữ thứ ba cứ thế là nhảy qua luôn đó hả?

Một cho hẳn phải hao hết tâm tư nghĩ làm thế nào để có thể đi theo đúng lộ tuyến của kịch bản trong nguyên tác, lại còn giả thành Lâm Tham Linh. Nhưng mà nghĩ lại thì cũng đúng, theo nguyên tác thì, Yến Hà Thanh dưới trạng thái nửa mù đã có một cảnh lăn giường với Lâm Tham Linh, đoạn này hẳn thay thế làm sao được.

“Vậy, vậy được, thế thì sáng sớm ngày mai, ta đưa người xuống núi.” – Tiêu Dư An lấp bắp nói.

Yến Hà Thanh nói tiếng cảm ơn, sau đó cụp mắt không nói gì nữa.

Tiêu Dư An cảm khái một tiếng, lần gặp nhau này thật đúng là khó tin lại ngắn ngủi, sau đó đi ra khỏi nhà gỗ, sắc thuốc cho Yến Hà Thanh một lần cuối cùng.

Mặt trời hoàng hôn lặn xuống, hơi nước từ ấm thuốc bay ra, mùi thuốc vừa đắng vừa chát, Tiêu Dư An thấy nấu như thế là đã được, ăn vào một quả đỏ nhỏ, đem thuốc đổ vào chén sứ, dùng miếng vải lót cho đỡ nóng rồi bưng vào.

Yến Hà Thanh nghe được tiếng vang, quay đầu sang, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, loáng thoáng như có một đoàn sương mù che chắn. Mặc dù đã qua mấy ngày, nhưng Yến Hà Thanh vẫn không thích ứng được loại trạng thái nửa mù này, hắn không thoải mái chớp chớp mắt, nghe thấy cô nương kia nói: “Công tử, thuốc sắc xong rồi.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, vươn tay về phía đoàn sương mù kia, cảm thấy người nọ đặt chén thuốc vào trong tay mình, Yến Hà Thanh cúi đầu híp mắt nhìn kỹ, trong lúc hoảng hốt, chén thuốc trong tay hình như đang dần hiện rõ lên, đoàn sương mù màu xám trước mắt cũng đang dần dần tán đi.

Tiêu Dư An đứng ở một bên chờ Yến Hà Thanh uống xong thuốc thì sẽ mang chén cầm đi, hắn che miệng ngáp một cái, lại duỗi duỗi cái lưng mỏi, buồn bực ngán ngẫm xoa cổ. Đột nhiên nghe thấy âm thanh chén sứ rơi xuống đất vỡ tan, Tiêu Dư An đầu tiên là giật nảy mình, sau đó ngược mắt nhìn qua.

Chỉ trong sát na đó, Tiêu Dư An cảm thấy như mình bắt gặp ánh nhìn của Yến Hà Thanh, ánh mắt giao hội.

Tiêu Dư An bỗng nhiên lui ra phía sau một bước.

Nhưng mà chẳng qua chỉ một chớp mắt sau đó, hai mắt của Yến Hà Thanh bỗng nhiên mất đi tiêu cự, chén sứ rơi xuống làm thuốc đổ toàn bộ lên người hắn, hắn hơi mờ mịt đưa tay, tựa hồ như muốn nhặt lại cái chén, lại bởi gì không nhìn thấy là mò mẫm khắp nơi.

Tiêu Dư An tỉnh táo lại, cảm thấy mới vừa rồi hẳn chỉ là ảo giác của mình mà thôi, dù sao thì nếu như mắt của Yến Hà Thanh hồi phục, chuyện đầu tiên hẳn làm hẳn là tới chém mình. Tiêu Dư An tiến lên vài bước, đè lại tay Yến Hà Thanh: “Công tử, để ta, coi chừng cắt phải tay của người.”

“Ừm...” – Thanh âm Yến Hà Thanh có chút run rẩy, hẳn bối rối đè xuống, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Dư An không phát giác được dị trạng, hẳn dùng vải nhặt lên cái chén vỡ, gói vào rồi cầm ra khỏi phòng, lại gỡ y phục đã phơi nắng bên ngoài đi vào nhà gỗ đưa cho Yến Hà Thanh: “Công tử, đây là khôi giáp và y phục người đã mặc khi bị hôn mê, thay bộ quần áo đã bị thuốc làm bẩn đi, cũng vừa hay ngày mai ta sẽ đưa người xuống núi.”

Yến Hà Thanh nhận lấy y phục, cầm trong tay siết chặt, vẻ mặt trong chớp mắt trở nên ảo não, hai hàng lông mày nhíu chặt, ở giữa hiện lên vẻ hối hận không thôi.

Tiêu Dư An nghĩ đến việc trước đó Yến Hà Thanh thay y phục cũng không cần người hỗ trợ, thế là quay người định đi ra khỏi nhà gỗ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng Yến Hà Thanh ở sau lưng gấp gáp hô: “Chờ một chút!” – Tiêu Dư An nghi hoặc quay người, ngữ khí của Yến Hà Thanh nhẹ lại, cup mắt lấp bắp nói: “Mới nãy ta đã suy nghĩ lại, ở nơi rừng sâu núi thẳm này, đường núi gập ghềnh, ta lại còn đang bị thương, hai người chúng ta nếu như gặp phải sài lang hổ báo gì đó, nhất định không thể chống đỡ, sợ gặp bất trắc, hay là... hay là chờ cho thương thế của ta tốt lên, rồi tính sau, người thấy thế nào?”

Ồ??? Người sao tự nhiên lại nghĩ thông thế?

Lúc đầu Tiêu Dư An cũng có ý này, Yến Hà Thanh đã nghĩ thông được như vậy, thế thì cứ thuận nước mà đẩy thuyền thôi: “Được.”

Yến Hà Thanh thở ra một hơi dài, phiền muộn ở hai đầu lông mày cũng thoáng tiêu tan đi một chút.

“Công tử, vậy trước hết cứ thay y phục đi, chút nữa ta lại vào.” – Tiêu Dư An vừa nói vừa đi ra khỏi nhà gỗ.

“Ta...” – Yến Hà Thanh còn chưa dứt lời thì phát hiện Tiêu Dư An đã đi ra ngoài.

Tiêu Dư An ở bên ngoài phòng khoanh tay ngáp dài đếm sao, chờ khoảng một một nén nhang, nghĩ là bất kể quần áo có khó mặc đến mức nào thì hẳn là Yến Hà Thanh cũng đã mặc xong rồi, thế là đẩy cửa nhà gỗ ra đi vào.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa gỗ bị lủng lỗ chỗ, dịu dàng phủ vào khắp các góc ngách trong phòng, bên trên mấy tấm ván gỗ có thể miễn cưỡng gọi là giường kia, Yến Hà Thanh cúi thấp đầu, buồn bực nắm chặt lấy dây thắt lưng cùng với y phục nửa mở trên thân, trên thân thể như ngọc còn có vài vết thương trông thấy mà giật mình. Nghe thấy tiếng vang, Yến Hà Thanh quay đầu, đôi mắt mù lòa trống rỗng, giọng nói hần mang theo căn thận từng li từng tí: “Có thể... có thể giúp một chút không?”

Hử?

Tiêu Dư An cảm thấy có chỗ không đúng, suy nghĩ một hồi, hỏi: “Vậy để ta thuận tiện giúp công tử thoa luôn nhé? Thuốc ấy?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu: “Làm phiền.”

Trong lòng Tiêu Dư An giật mình.

Sao, sao, sao, sao tự nhiên lại phối hợp thế? Vừa rồi hẳn còn đang cảm khái vụ nữ thứ ba không đi theo đúng lộ tuyến!!! Giờ tự nhiên lại bị vả bốp bốp bốp vào mặt luôn rồi!?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 110

Có dựa theo kịch bản của nữ thứ ba mà đi không, cái này, là một vấn đề.

Nếu theo, đến lúc ôm ôm hôn hôn mà bị phát hiện là thân đàn ông thì phải làm thế nào? Và lại lỡ như không đưa được Yến Hà Thanh đến trước mặt Lâm Tham Linh, hai mắt Yến Hà Thanh khỏi hẳn phát hiện đó là mình thì phải làm sao?

Thế nhưng, nếu không theo, sửa kịch bản linh tinh, sau này phát triển thành như thế nào thì không thể đoán trước được, lỡ hại đến người khác thì sao?

Tiêu Dư An như người mất hồn mà bôi thuốc cho Yến Hà Thanh, không để ý, đụng vào miệng vết thương, lông mày Yến Hà Thanh khẽ nhíu, Tiêu Dư An bối rối thu tay lại, vội vàng nói xin lỗi: “A, xin lỗi nhé, không để ý, có phải làm đau người rồi không?”

Yến Hà Thanh lắc đầu, vờ tay mò cằm nửa ngày, nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dư An, mạnh mẽ kéo tay hẳn về hướng vết thương của mình.

Tiêu Dư An cứng đờ một lúc, mãi đến khi Yến Hà Thanh buông cổ tay mình mới tỉnh hồn lại, ngoan ngoãn cúi đầu tiếp tục giúp Yến Hà Thanh bôi thuốc, lần này không còn dám suy nghĩ linh tinh nữa, tập trung hết mức mà băng bó, bỗng nhiên nghe thấy Yến Hà Thanh nhẹ giọng hỏi: “Người... người vì sao muốn cứu ta?...”

Trong lòng Tiêu Dư An thầm nghĩ, vấn đề này chẳng phải trước đó Yến Hà Thanh đã hỏi rồi sao? Chẳng lẽ do lúc đó mình trả lời tùy tiện nên phần diễn của nữ thứ ba mới bị lệch đi, thế là giờ phải làm lại lần nữa?

Trong nguyên tác, Lâm Tham Linh đã trả lời thế nào? Hình như là, cứu một người hơn xây bảy tòa tháp? Hay là cái gì mà, thấy vết thương của công tử chồng chất, lại ngã xuống khe núi, sao có thể không quan tâm?

Tiêu Dư An suy tư một hồi, trả lời: “Ta không thể thấy chết mà không cứu.”

Yến Hà Thanh rũ mắt, ánh trăng bàng bạc chiếu không đến đôi mắt kia tạo thành một cái bóng âm đạm khiến người ta trong nhất thời không thấy rõ được vẻ mặt của hắn, hồi lâu, Yến Hà Thanh lại khẽ hỏi: “Người bây giờ đang ở đâu?”

“Công tử có từng nghe nói đến Đào Nguyên thôn chưa?”

Yến Hà Thanh lắc đầu.

“Ta hiện tại tạm cư ở đó.”

“Tạm cư?”

Tiêu Dư An băng bó vết thương cuối cùng cho Yến Hà Thanh, nhẹ gật đầu, sau lại nhớ tới Yến Hà Thanh vẫn còn chưa nhìn thấy, thế là trả lời: “Đúng vậy, người sống một đời, sinh như lục bình, ai biết sau này sẽ ra sao?”

Yến Hà Thanh lại khẽ hỏi: “Vậy người... người sống có tốt không...?”

Tiêu Dư An nhún nhún vai: “Không có gì là tốt hay không tốt cả, sống không tốt thì phải cố gắng để nó tốt lên thôi, nhân sinh khổ đoán, phải biết tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Yến Hà Thanh có chút hoảng hốt, hồi lâu mới khẽ ừ.

Tiêu Dư An thay Yến Hà Thanh sửa lại y phục: “Được rồi, công tử, giờ đã không còn sớm, nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Yến Hà Thanh nhẹ giọng nói cảm ơn, nằm xuống giường, Tiêu Dư An ở một đầu khác của tấm ván gỗ chỉnh chỉnh lại nệm rơm, cũng nằm xuống theo.

Trăng sáng sao thưa, ve ếch kêu râm ran, đêm đó, canh ba người vắng, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Tiêu Dư An, Yến Hà Thanh chậm rãi ngồi dậy, nương theo ánh trăng sáng mà tỉ mỉ nhìn ngắm gương mặt của Tiêu Dư An. Hai người cách nhau có chút xa, Yến Hà Thanh vì muốn nhìn rõ, không khỏi phải đi qua bên kia.

Yến Hà Thanh không hề chớp mắt mà nhìn Tiêu Dư An, hai tay nắm chặt thành quyền, cả người ần ần phát run. Hắn nằm xuống bên cạnh Tiêu Dư An, lại sợ người kia giật mình, không dám chạm vào.

Có lẽ là cảm thấy lạnh, Tiêu Dư An ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên trở mình, cứ như vậy mà lăn vào trong ngực Yến Hà Thanh.

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn thân Yến Hà Thanh cứng ngắc, hô hấp cũng ngưng trệ.

Tiêu Dư An vậy mà cũng không tỉnh, mơ màng một hồi lại ngủ say.

Yến Hà Thanh đợi hơn nửa ngày, lúc này mới dần dần trầm tĩnh lại, trong mắt hắn hiện tại tất cả đều là bộ dáng say ngủ của Tiêu Dư An, giống như đang đốt lên một đốm sáng màu xanh nhạt, nhìn gần không dám nghĩ, nhìn xa cũng không dám nghĩ, một thân một mình, nhớ người như điên.

Yến Hà Thanh chậm chạp đưa tay ôm lấy Tiêu Dư An, như lâm vào vực sâu, nơm nớp lo sợ, hoang mang, luống cuống.

Ngày hôm sau Tiêu Dư An tỉnh lại, duỗi lưng một cái, quay đầu qua nhìn Yến Hà Thanh.

Ở đầu bên kia giường, Yến Hà Thanh còn chưa tỉnh, Tiêu Dư An rón rén đi ra khỏi nhà gỗ, rửa mặt xong thì quyết định theo thường lệ đi lên núi hái thuốc. Trước đó hắn ở giữa rừng tìm được một chỗ suối cạn sạch sẽ, hôm nay định đến đó đem số thuốc đã hái được rửa sạch.

Tiêu Dư An vừa đeo gùi thuốc lên lưng, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng va đập vào cửa gỗ, Tiêu Dư An quay người lại, trông thấy Yến Hà Thanh mấy ngày nay vẫn luôn âm trầm không nói lời nào, cũng chẳng thèm đứng dậy, vậy mà lại khập khiễng đi ra. Hắn bị mù nhìn không rõ, đầu gối nặng nề đụng vào cửa, nhất thời nhú chặt mày.

Tiêu Dư An vội vàng đi ra giúp đỡ hắn, nhét vào miệng một quả đỏ, lát sau mới mở miệng nói: “Công tử, sao người lại ra đây làm gì?”

Yến Hà Thanh đem ánh mắt không dễ phát hiện từ trên quả nhỏ màu đỏ kia thu hồi, lập tức trong lòng hiểu được vì sao giọng của Tiêu Dư An lại là giọng nữ, hắn đưa tay đụng phải gùi thuốc trên lưng Tiêu Dư An, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Trên núi có chỗ suối cạn, ta đem thuốc mấy ngày nay hái được đi rửa.”
– Tiêu Dư An thành thật trả lời.

Yến Hà Thanh nói: “Ta đi cùng với người.”

Tiêu Dư An sững sờ: “Thế nhưng, công tử, mắt của người còn chưa thấy rõ.”

Thanh âm Yến Hà Thanh cực nhẹ, nói rất nhỏ thế nhưng lại vừa đủ để Tiêu Dư An nghe thấy: “Vậy người có thể... có thể dắt ta đi?”

—

Editor: Bắt đầu từ chương này, mời mn cùng xem, Yến ca truy thê ký.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 111

Nghe thấy lời nói của Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An hít vào một hơi khí lạnh, toàn bộ khuôn mặt bởi vì kinh sợ mà soãn suýt vào với nhau, hấn lùi mạnh về sau vài bước, cảm thấy phản ứng của mình quá mức khoa trương, thế là lại tiến lên một bước, lúc này mới ổn định lại thân mình.

Mặc dù đã chuẩn bị tốt tinh thần là mình sẽ diễn phần kịch bản của nữ thứ ba, nhưng trước khi tán gái, người có thể thông báo trước một tiếng được không!

Yến Hà Thanh ở trong phòng buồn bực mấy ngày, hiện tại chịu ra ngoài một chút, dĩ nhiên là Tiêu Dư An không có lý do gì để cự tuyệt. Hấn đeo cho Yến Hà Thanh một cây gậy chống bằng gỗ, lại dắt người đi vào núi. Cả đường đi, Tiêu Dư An đều nhìn dưới chân Yến Hà Thanh, chỉ sợ hấn thấy không rõ sẽ bị vấp ngã, đến lúc đó bản thân mình là người dắt hấn cũng sẽ bị ngã theo, hai người cùng nhau lăn thành một cục rơi xuống núi, cuối cùng cùng nhau phơi thây nơi hoang dã, ngẫm lại đúng là vô cùng kích thích.

Đoạn đường đáng lẽ chỉ cần đi nửa canh giờ, hai người lại đi cả canh giờ mới tới.

Suối nước mát lạnh, tiếng nước reo vang tựa như tiếng nhạc, Tiêu Dư An đỡ Yến Hà Thanh ngồi xuống một bóng cây bên cạnh dòng suối bảo hấn có chuyện gì thì gọi mình sau đó mang theo gói thuốc, sẵn ống quần lộ ra nửa đoạn mắt cá chân trắng như tuyết, lộ xuống nước cúi người rửa dực liệu.

Trong lúc rửa, Tiêu Dư An vẫn luôn cảm thấy phía sau lưng luôn có một ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, thế nhưng khi hẵn quay đầu nhìn lại, phía sau cũng chỉ có Yến Hà Thanh nửa mù ngồi đó.

Trong lòng Tiêu Dư An thầm nghĩ, mình từ lúc nào bắt đầu nghi thần nghi quỷ rồi, sau đó xoay người tiếp tục rửa sạch bùn đất trên dược liệu. Trong dòng suối có một đàn cá con thật dài bơi qua, ngốc ngốc đâm vào mắt cá chân Tiêu Dư An, có lẽ con cá bị đụng đến choáng váng, vẫy vẫy cái đuôi muốn vòng qua hẵn. Tiêu Dư An đưa tay đập đập nước xung quanh con cá khiến nó bị dọa đến mức lại đâm đầu vào mắt cá chân hẵn lần nữa.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, hình bóng in lên mặt suối, Tiêu Dư An hi hi ha ha cười thành tiếng.

Yến Hà Thanh ngồi dưới bóng cây đột nhiên bắt đầu ho khan, một tay che miệng một tay ấn lồng ngực, hơn nửa ngày cũng không ngưng lại được.

Tiêu Dư An ống quần cũng không kịp thả xuống, vội vàng chạy đến cạnh hẵn hỏi: “Công tử, người sao vậy?”

Yến Hà Thanh lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Tiêu Dư An thấy hẵn ho đến đỏ bừng cả mặt, bộ dáng trông không giống như không có việc gì, nhưng dù sao thì cũng may là không ho ra máu như lần trước, thế là không hỏi tới nữa, xoay người tiếp tục đi rửa thuốc.

Sau khi rửa xong một sọt thuốc đầy, Tiêu Dư An đi lên bờ, đeo giày, trên lưng đeo gùi thuốc đi qua kéo Yến Hà Thanh, sau đó dẫn hẵn từ từ đi xuống núi.

Đến khi hai người trở về nhà gỗ nhỏ, Tiêu Dư An sợ Yến Hà Thanh cứ đi lại như thế sẽ khiến miệng vết thương vỡ ra nên để hẵn ngồi nghỉ ngơi cho

tốt, lại từ trong gùi thuốc chọn ra mấy loại thuốc trị thương, giã nát rồi cho vào chén sứ cầm vào phòng: “Công tử, ta giúp người bôi thuốc.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, đưa tay tháo thắt lưng, cởi áo.

Tiêu Dư An đem lớp vải băng bó trước đó cởi ra, rửa sạch chỗ thuốc đã thoa lần trước, nhìn thấy vết thương tựa hồ đang dần khép lại.

Không hổ là nam chính, ngay cả năng lực khép lại vết thương cũng mạnh hơn người thường!

Tiêu Dư An nhin không được nói một câu: “Công tử khôi phục rất tốt, chúng ta chẳng mấy nữa là được xuống núi rồi.”

Yến Hà Thanh dừng lại, ấp a ấp úng: “Xuống núi?”

Tiêu Dư An vừa bôi thuốc cho hắn vừa đáp: “Đúng thế, trước đó ta thấy người có vẻ vội vã muốn xuống núi, chờ miệng vết thương của người gần khô, tất cả kết vảy hết thì chúng ta xuống núi thôi.”

Ánh mắt Yến Hà Thanh phân tán, suy nghĩ rời rạc, hơn nửa ngày mới ừ một tiếng.

Không tiếp tục nhiều lời, một ngày cứ vậy mà chậm rãi trôi qua, đêm đó, đêm khuya gió thổi, mây đen che khuất ánh trăng, Yến Hà Thanh chờ đến khi Tiêu Dư An ngủ yên rồi mới chậm rãi đứng dậy, thu lại âm thanh xem xét khuôn mặt ngủ say của Tiêu Dư An một lát, lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi nhà gỗ.

Ánh trăng nhàn nhạt, như cái móc câu ẩn ở phía sau mây.

Yến Hà Thanh quay về hướng ánh trăng, cởi thắt lưng xuống vo thành một cục nhét vào trong miệng, sau đó mở rộng áo, lộ ra vết thương thật sâu trên thân. Yến Hà Thanh cởi lớp băng vải ra, không do dự lâu, đưa tay đâm

vào vết thương, từng chút từng chút một tàn nhẫn đem miệng vết thương sắp khép lại xé rách.

Máu tươi từ đầu ngón tay hằn nhỏ xuống bãi cỏ, dưới ánh trăng, ần ần lóe sáng.

Dây thắt lưng gần như bị Yến Hà Thanh nuốt xuống, vải bông đẫm chất thô ráp trong miệng miễn cưỡng hóa giải một chút đau đớn. Đem mấy vết thương đều xé rách xong, Yến Hà Thanh khom người chống vào thân cây bên cạnh, không ngừng hít khí, mồ hôi lạnh to như hạt đậu lăn xuống gương mặt hằn.

Chờ đến khi đau đớn chậm rãi hoãn đi một chút, Yến Hà Thanh rửa sạch tay và vết thương, băng bó lại thật kỹ, sửa sang quần áo, bước chân lảo đảo đi về nhà gỗ.

Ngày hôm sau bôi thuốc, Tiêu Dư An vừa mở lớp băng ra đã nhin không được mà gào: “Chuyện gì đã xảy ra! Vết thương sao lại nứt ra thế này!?”

Yến Hà Thanh cụp mắt, nhẹ giọng hỏi: “Có phải... có phải... không... không có cách nào xuống núi sớm?”

Có phải.

Lại có thể ở cùng người, thêm một chút thời gian nữa?

Tiêu Dư An suy nghĩ nát óc cũng không hiểu vì sao vết thương của Yến Hà Thanh lại nứt ra?

Lại còn nứt ra thành cái loại hình dạng này!

Tuy rằng ngày hôm qua ở bên ngoài có đi lại, nhưng cũng không có động tác gì lớn mà!

Chẳng lẽ ban đêm Yến Hà Thanh mộng du? Vừa ngủ vừa xoay 180 độ?

Nếu không thì làm sao có thể nứt ra được chứ?

Tiêu Dư An nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên thông suốt.

Là bởi vì hẳn không đi theo đúng kịch bản sao?

A...

Vết thương của Yến Hà Thanh vẫn không tốt lên, hai người chỉ có thể bị vây ở trên núi, Tiêu Dư An vì có thể sớm xuống núi, quyết định ngụy trang thành Lâm Tham Linh, đi thử một chút kịch bản trong nguyên tác. Màn đêm buông xuống, Yến Hà Thanh vừa mới nằm xuống thì đột nhiên nghe thấy Tiêu Dư An hỏi: “Yến công tử, thời tiết chuyển lạnh, ban đêm ngủ, người có thấy lạnh không?”

Yến Hà Thanh khẽ giật mình, hơi chút không hiểu, lập tức trả lời: “Vẫn chịu được, chưa thấy lạnh.”

Tiêu Dư An: “...”

Vẫn chịu được cái beep beep ấy!!!

Sau câu đó chẳng lẽ không phải là người sẽ nói: Lạnh, hay là người dựa vào ta gần một chút, như thế cả người và ta đều sẽ ấm áp hơn đúng không!?

Sau đó nữ thứ ba liền có thể thuận nước mà đẩy thuyền, được nam chính ôm ngủ!

Kỹ năng cửa gái của người vì đại lão bà và nhị lão bà bỏ trốn cho nên bị chó ăn mất rồi hả!?

Không đúng! Trước đó để ta dắt người lên núi, chẳng phải đã cửa rất tốt sao?! Cho nên, cái kỹ năng tán gái này còn có xác suất nữa à!?

Tiêu Dư An cũng lười để ý mặt mũi, vò mé không sợ sứt, trực tiếp nói: “Thế nhưng mà, công tử, ta thấy lạnh, ban đêm người có thể ôm ta ngủ được không?”

Thân thể Yến Hà Thanh bỗng nhiên căng cứng, đột ngột lăn về phía sau một cái, cuối cùng lăn luôn xuống khỏi ván giường. Editor:Lảm nhảm chút. Thực ra t edit cũng nhanh lắm, chương nào mà không phải tra từ nhiều thì t gõ tạch tạch tạch chưa đến 1h là xong một chương rồi. Nhưng có một cái nỗi khổ là t cứ gõ đc tầm vài dòng là lại chịu không nổi đi lướt fb QAQ thành ra có khi ngồi 2, 3h không xong 1 chương. Ai có cách chữa cái bệnh này để t tập trung mà xong bộ này trước tết được không. Hu hu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 112

Trơ mắt nhìn Yến Hà Thanh lăn xuống khỏi ván giường, Tiêu Dư An nhìn không được ở trong lòng gào một câu: Vết thương vất vả lắm mới cầm máu được giờ lại sắp vì ngã xuống mà rách ra rồi kìa!!!

Tiêu Dư An quả thật không nghĩ tới Yến Hà Thanh sẽ phản ứng mạnh như vậy, nam chính vẫn ngựa giống lại còn bị hù vì được em gái tán? Chẳng hiểu sao Tiêu Dư An lại cảm thấy buồn cười, nén cười một hồi liền vội vàng tiến lên đem Yến Hà Thanh kéo lại về trên ván gỗ: “Ôi công tử! Người không sao chứ? Vết thương có bị đau không? Có muốn đổi thuốc không? Vết thương còn chưa liền, đừng để nó lại rách ra chứ!”

Tóc Yến Hà Thanh có chút tán loạn, cả người vẫn còn đang đờ ra, hần thăm dò hỏi: “Vừa nãy người nói cái gì?”

Tiêu Dư An chẳng có mặt mũi đâu mà lập lại lần nữa, dù sao hần cũng phải có chút liêm sỉ chứ, thế là ho nhẹ một tiếng, vừa nằm xuống vừa nói: “Không có gì, công tử nghỉ ngơi đi, là ta không cẩn thận nên nói vớ vẩn thôi, công tử đừng để trong lòng, ta...”

Tiêu Dư An đột nhiên im bật, bởi vì Yến Hà Thanh không nói một lời đã đưa tay kéo hần vào trong ngực.

Thân thể được một luồng ấm áp bao bọc, hai con người Tiêu Dư An chậm rãi trọn to.

“Ngủ đi, mộng đẹp.” – Yến Hà Thanh nhẹ nói.

“A... Ừ, được, được.” – Trái lại là Tiêu Dư An không được tự nhiên.

Cảm thấy hô hấp của Yến Hà Thanh dần dần bình ổn, thần trí Tiêu Dư An có chút hoảng hốt.

Hắn nghĩ: Thì ra cảm giác được người ôm mà chìm vào giấc ngủ là như thế này sao?

Ở trong trí nhớ của Tiêu Dư An, mẹ chưa bao giờ ôm hắn, mỗi lần hắn nghĩ đến mẹ, trong trí nhớ chỉ có hình ảnh bà vừa gầy vừa nhỏ ngồi trên ban công, nhìn quang cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ, một trận gió thổi qua, thân thể đơn bạc của bà giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Tiêu Dư An vẫn còn nhớ rõ cái đêm mà mẹ uống thuốc ngủ ấy, đắp kỹ chăn mền cho hắn, hát ru cho hắn, hết thảy mọi thứ ngày hôm đó đều bình thường, ngoại trừ việc sau nửa đêm hắn bừng tỉnh, liếc mắt một cái đã trông thấy mẹ mình chết thảm ở bên cạnh.

Là ai nói uống thuốc ngủ thì chết không đau khổ chút nào? Rõ ràng biểu tình khi chết của mẹ hắn vô cùng dữ tợn, không khống chế được nôn mửa cùng bài tiết, những thứ đó trộn lẫn lại với nhau, từng trận từng trận hôi thối.

Sau đó, Tiêu Dư An tuổi còn nhỏ vào ban đêm luôn không thể ngủ được, nhắm mắt lại sẽ bị dọa sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, mỗi lần nằm mơ đều sẽ mơ thấy bộ dáng tử vong của mẹ mình vào đêm hôm đó.

Tật xấu này, mãi đến khi hắn thành niên rồi cũng không thể chữa khỏi.

Khi đó Tiêu Dư An còn nhỏ cũng đã nghĩ, nếu như có người có thể ôm hẳn một cái, thế thì tốt biết bao nhiêu? Được người ta ôm ngủ, sẽ là cảm giác thế nào?

Thì ra chính là loại cảm giác này sao?

Tiêu Dư An cử động thân thể, cảm thấy cánh tay Yến Hà Thanh siết chặt lại một chút, Tiêu Dư An bất đắc dĩ cười cười, nhắm mắt lại an ổn thiếp đi.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Dư An vừa nhớ lại kịch bản trong nguyên tác vừa cùng Yến Hà Thanh đối thoại, nhưng mà hẳn cũng chỉ nhớ câu được câu mất, thành ra lúc nói chuyện thường xuyên có cảm giác có chút thiếu năng.

Tỉ như trong nguyên tác Lâm Tham Linh nói: Công tử, người nghe kìa, là chim én đó, nghe lão nhân nói, mỗi năm khi mùa xuân đến bọn chúng đều sẽ tới đây...

Câu nói kế tiếp, Tiêu Dư An không nhớ kỹ, tự mình nhịn không được lại nói tiếp một câu: Mỗi năm khi đến mùa xuân lại tới đây, ta hỏi chim én vì sao người lại tới, chim én nói, tiết xuân ở nơi này là đẹp nhất! A~! Đẹp nhất!*

(*Đây là một bài hát thiếu nhi, tên là “Chim én nhỏ” ai nghe thì vào hoặc kéo xuống cuối truyện.)

Tiêu Dư An cảm thấy mình nhịn được không hát thành tiếng đã có thể nói là tương đối tôn trọng kịch bản rồi đấy.

Lại ví dụ như, một ngày nọ Tiêu Dư An lên núi, ở trong suối nhìn thấy một con cá chép màu đỏ, hẳn nhớ tới Lâm Tham Linh cũng đã từng ở trong suối nhìn thấy một con cá chép màu đỏ, lúc trở về có kể cho Yến Hà Thanh.

Vậy là khi trở về hấn cũng đi tìm Yến Hà Thanh kể: “Công tử, hôm nay ta ở trong suối nhìn thấy một con cá chép đỏ... ờm... cá chép đỏ...”

Sau đó phải nói thêm cái gì thì Tiêu Dư An lại không nhớ rõ, thế là lắp bắp nghẹn nửa ngày: “Cá chép đỏ... ờm... đúng, cá chép đỏ... cá chép đỏ cá chép xanh giống như lừa*!”

(*Câu này là chơi chữ, đọc bằng tiếng trung thì như này: “Hóng lýú lù lýú yǔ lǔ”, giống như cái câu “Lúa nếp là lúa nếp làng, lúa lên lớp lớp lòng nàng lằng lằng” Hoặc câu “Buổi trưa ăn bưởi chua” của mình ấy.)

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An cứ nói mấy lời linh tinh như thế, nhưng Yến Hà Thanh không chất vấn, cũng không ghét bỏ. Tiêu Dư An thì lại nghĩ, đại khái là do bản thân hấn là nam chính của văn ngựa giống cho nên dễ dàng tha thứ cho các “em gái”.

Vết thương của Yến Hà Thanh lại một lần nữa dần khép lại, không có dấu hiệu tiếp tục bị rách ra nữa, điều này khiến Tiêu Dư An càng thêm tin tưởng vào việc phải đi theo kịch bản trong nguyên tác.

Nhưng mà...

Vấn đề lại tới.

Ai có thể nói cho hấn biết.

Trong nguyên tác có cảnh ôm ôm hôn hôn, lại có cả cảnh không thể miêu tả, hấn mẹ nó làm sao có thể giả dạng thành Lâm Tham Linh được chứ!!! Mà đến lúc đó lỗ như mắt của Yến Hà Thanh đột nhiên khỏi hấn, phát hiện mình cùng với hấn abc xyz với nhau, chẳng phải đến lúc đó sẽ bằm hấn thành thịt nát rồi ném vào trong núi sâu luôn sao!

Tiêu Dư An sàu, vô cùng sàu.

Sàu đến sàu đi, cứ thế mà thoáng cái đã qua hai ngày.

Ngày hôm đó, Yến Hà Thanh đang ở trong nhà gỗ nghỉ ngơi, Tiêu Dư An ở bên ngoài nhà gỗ giã thuốc, đột nhiên trong bụi cỏ cách đó không xa truyền đến tiếng sột soạt. Tiêu Dư An cho rằng là động vật nhỏ gì đó thành ra cũng không để ý mà ném một hòn đá qua, cho rằng đã dọa được thứ đó bỏ đi.

Kết quả trong bụi cỏ truyền tới một tiếng “ối” làm Tiêu Dư An giật cả nảy.

Bởi vì đó là tiếng người.

Tiêu Dư An vừa cẩn thận từng li từng tí đi qua bên đó vừa nghĩ thầm không biết là yêu nghiệt phương nào, đột nhiên từ trong bụi cỏ một thân ảnh bất ngờ nhảy ra, gào lên một tiếng bổ nhào tới chỗ Tiêu Dư An, trong nhất thời cả hai lăn thành một đoàn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 113

Trương Bạch Thuật lưng đeo gùi thuốc, túm chặt lấy Tiêu Dư An, gào khóc hô: “Tiêu!...”

Kết quả vừa mới hô xong một chữ đã bị Tiêu Dư An khóa cổ, cánh tay xoay một cái, sau đó bị nhét một cây thuốc vào miệng để bịt mồm lại, cuối cùng bị ném vào trong bụi cỏ lùn nữa. Tiêu Dư An vừa mới quay đầu, quả nhiên trông thấy Yến Hà Thanh đi ra khỏi nhà gỗ, một tay vịn cửa, hai mắt bởi vì nửa mù mà lộ ra vẻ mờ mịt vô thần, nghiêng đầu đem lỗ tai hướng về phía phát ra âm thanh, hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì không có gì không có gì, vừa nãy có con lợn rừng tới đây, bị ta đuổi chạy rồi, công tử mau trở về nghỉ ngơi đi.” – Tiêu Dư An cười đáp.

Trong bụi cỏ có người tức giận ném ra một cục đá.

Yến Hà Thanh muốn hỏi lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, quay người trở vào trong nhà gỗ.

Tiêu Dư An thở dài một hơi.

Mẹ nó, cũng may ông đây phản ứng nhanh!!! Không bị Yến Hà Thanh nghe thấy tên!!!

“Ôi ôi ôi!! Làm gì đó!!” – Trương Bạch Thuật tru lên: “Người có biết mấy ngày nay người không về Đào Nguyên thôn, mọi người còn tưởng người bỏ trốn rồi không! Khá lắm, bị ta vừa vắn đụng phải nhá! Người đúng thật là cùng nam nhân bỏ trốn! Người làm cái gì đó! Oa, người muốn chôn ta đó hả, giết người diệt khẩu, bố người ta!”

Tiêu Dư An tìm một cái hố bẫy bị thợ săn vứt bỏ vùi nửa thân thể của Trương Bạch Thuật vào đó, thuận tay lấp thêm cả đất vào.

Trương Bạch Thuật: “...Người mẹ nó thực sự muốn chôn đấy phỏng!!!”

Tiêu Dư An vỗ vỗ đất trên tay, ý cười tràn đầy: “Đừng làm loạn, đừng làm loạn.”

Trương Bạch Thuật: “Mẹ nó ai làm loạn!!! Ta mới là người bị làm loạn đây này!”

Tiêu Dư An hỏi: “Ta khiến bọn Liễu An với Phong Nguyệt lo lắng à? Cũng không phải là ta cố ý không quay về, người lúc này bị thương quá nặng, hành động không tiện, căn bản không thể xuống núi được.”

“Lấy cứ lấy cứ, vậy người phải ăn quả đỏ kia để đổi giọng thành nữ tử làm gì? Ta vừa nãy nhìn thấy, mắt người kia hẳn là có vấn đề, đúng chứ? Ôi đệt, Tiêu Dư An, không phải là người đang giả làm nữ nhân để câu dẫn người ta chứ hả?” – Trương Bạch Thuật kinh hãi hô.

Tiêu Dư An dùng ngón trỏ và ngón cái vê vê cảm nghĩ nghĩ: “Người nói vậy, hình như cũng không có gì xấu.”

Mặt Trương Bạch Thuật bị dọa đến méo xệch.

“Một lời khó nói hết, một lời khó nói hết, Trương Bạch Thuật, lát nữa người xuống núi, nhớ nói với Liễu An cùng Phong Nguyệt giúp ta là ta

không sao, mấy ngày nữa sẽ về, để bọn họ không cần quá lo lắng.” – Tiêu Dư An nói.

Trương Bạch Thuật từ trong đất rút mình ra: “Ai nha, nói gì mà nói, hai ca ca kia của người mang đệ đệ người đi xem bệnh, hiện tại phủ đệ cũng chỉ còn mỗi Tam Di thôi.”

Tiêu Dư An sững sờ: “Khi nào?”

Trương Bạch Thuật nói: “Mấy ngày trước, nghe nói ở Tây Thục quốc có một vị đại phu chuyên trị những chứng bệnh lạ, ai có bệnh đều có thể đến xem, nhưng mà cách Đào Nguyên thôn khá xa, đi đường cũng hết hơn mười ngày, hai vị ca ca của người hỏi thăm một chút rồi mang đệ đệ người đi xem bệnh luôn rồi.”

Tiêu Dư An như có điều suy nghĩ gật gật đầu, hỏi: “Lâm Tham Linh đâu?”

“A, Lâm cô nương à, chẳng phải là cha ta bị trật lưng đó sao? Ông ấy không có cách nào lên núi hái thuốc nên chỉ có thể để ta lên núi, nhưng mà y quán và cha ta dù sao cũng cần có người để ý trông coi, thế là ta nhờ Lâm cô nương hai việc này. Lâm cô nương thật là người tốt.” – Trương Bạch Thuật nói.

Tiêu Dư An còn đang suy nghĩ về chuyện xem bệnh của Tạ Thuần Quy, nhất thời không để ý đến giọng nói vui sướng của Trương Bạch Thuật khi nhắc đến Lâm Tham Linh, hững hờ ừ một tiếng: “Nói thật coi, rút cuộc thì người kia là ai?” – Trương Bạch Thuật dùng khủy tay chọc Tiêu Dư An một cái.

Tiêu Dư An đem cánh tay của Trương Bạch Thuật đẩy ra: “Kẻ thù.”

Trương Bạch Thuật khoa trương hô: “Dẹp người đi, nói là thông gia còn thấy hợp lý hơn.”

Tiêu Dư An bày ra vẻ mặt người muốn tin hay không thì tùy: “Nếu hãn biết là ta, nhất định sẽ đem ta thiên đao vạn quả.”

Trương Bạch Thuật không hiểu: “Vậy người còn cứu hãn làm gì?”

Tiêu Dư An bĩu môi: “Ai biết, cứ cho là đồng tình đi, không thì là do ta có bệnh, đúng, nhất định là ta có bệnh, đầu óc bị âm ương rồi.”

Trương Bạch Thuật nói: “Tiêu Dư An, người thích hãn phải không?”

Tiêu Dư An trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu, nắng ấm xuyên qua lá cây tạo thành từng cái bóng, bóng lá in lên gương mặt Tiêu Dư An, chỗ sáng chỗ tối loang loang lỗ lỗ khiến người ta nhìn không thấu vẻ mặt của hãn: “Không phải, không thích.”

Trương Bạch Thuật nhìn chăm chăm hãn nửa ngày, hỏi: “Người kia đã thành thân rồi à?”

“Hửm?” – Tiêu Dư An nghi hoặc nhìn hãn: “Sao lại hỏi như vậy?”

“A? Không phải có loại người tính tình như vậy sao? Nếu như làm chuyện gì đó ngay từ đầu đã không thấy được hi vọng thì dứt khoát trốn tránh nội tâm của mình, không thừa nhận, không suy nghĩ, thật lâu qua đi, ngay cả mình cũng lừa được, cảm thấy chính mình căn bản cũng không phải quá để ý.” – Trương Bạch Thuật nói.

Tiêu Dư An vỗ tay một cái: “Ai nha, loại tính cách này thật tốt, không tim không phổi, sống cũng không mệt mỏi!”

Trương Bạch Thuật ghét bỏ khoát khoát tay: “Được được được, người cảm thấy tốt là được rồi, thế tóm lại là bao giờ người trở về?”

“Chờ thương thế của người kia tốt lên một chút thì ta về.” – Tiêu Dư An nói.

“Người vẫn nên về sớm chút đi, mấy ngày nữa sẽ có mưa to, ở trên núi dễ bị sạt lở đất, không an toàn.” – Trương Bạch Thuật nhắc nhở hẳn.

Tiêu Dư An gật gật đầu.

Trương Bạch Thuật vỗ vỗ đất trên người, lại ngẩng đầu lên nhìn sắc trời: “Được rồi được rồi, ta phải xuống núi rồi.”

Tiêu Dư An cười tủm tỉm phất tay: “Ngài đi mạnh giỏi, không tiễn nhá.”

Trương Bạch Thuật chỉ vào hẳn, ra vẻ hô: “Người nhìn người đi! Cười như muốn nở hoa rồi kia kìa! Nghĩ rằng ta đi rồi thì có thể trở về tìm người kia chứ gì! Nhất định là như thế!”

Trương Bạch Thuật hô xong, căng chân phi nước đại xuống núi, căn bản không cho Tiêu Dư An cơ hội giải thích phản bác.

Hai tay Tiêu Dư An đặt ở bên miệng hô về hướng Trương Bạch Thuật chạy đi: “Trương Bạch Thuật, người bị ngốc rồi phải không! Người chạy sai hướng rồi kia kìa!!”

—

Editor: Trương Bạch Thuật, anh đúng là vua chân tướng!!!!

Thôi hôm nay 3 chương thôi, chúc mn ngủ ngon, ha ha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 114

Sau khi hai người chia tay, Tiêu Dư An ung dung chậm rãi đi về hướng nhà gỗ, trên đường về thuận tiện hái thêm chút quả dại, nào biết thời tiết không tốt, đột nhiên trở nên âm u, bắt đầu mưa. Trong núi sâu cây cối rậm rạp nên chưa phát hiện là đã mưa lớn, Tiêu Dư An lười chằng muốn chạy, tiện tay hái miếng lá chuối đội lên đầu rồi đi về nhà gỗ.

Mắt thấy chỉ còn cách nhà gỗ rất gần, Tiêu Dư An đột nhiên dừng bước.

Hắn trông thấy Yến Hà Thanh đang đứng bên ngoài nhà gỗ.

Mưa rơi nặng hạt, gió thổi bay vạt áo, Yến Hà Thanh không che chắn gì đứng bên ngoài phòng, không biết là đã đứng bao lâu, cả bộ áo trắng đều đã ướt nhẹp, nước mưa từ tóc cùng sườn mặt hắn chảy xuống rơi vào hố nước khiến mặt nước nổi lên từng điểm sóng.

Tiêu Dư An nhìn thấy hắn một tay chấp sau lưng, hai mắt nhìn về hướng mình đã rời đi, tựa như nhìn thấy lại tựa như không phải, nước mưa làm đôi mắt kia trở nên mờ lung, cũng khiến thân ảnh Yến Hà Thanh trở nên mơ hồ, giữa mênh mêng mịt mờ, phảng phất nhìn không rõ.

Đầu tiên Tiêu Dư An khẽ giật mình, sau đó ăn một quả đỏ, vội vàng chạy tới kéo hắn: “Người sao... công tử, sao lại đứng ở đây? Trời mưa rồi, mau vào phòng.”

Giọng nói của Yến Hà Thanh khàn khàn, hơn nửa ngày mới khẽ nói: “Ta tưởng là... tưởng là người lại rời đi.”

Tiêu Dư An kéo người vào trong nhà gỗ, khó hiểu hỏi: “Lại? Ý người là bình thường ta vẫn lên núi hái thuốc ấy hả? Nhưng chẳng phải mỗi lần ta đều trở về đó sao? Tội gì lại ra bên ngoài đội mưa chờ chứ, trên người người còn có vết thương, đừng để bị ướt làm cho nặng hơn.”

Một lúc lâu Yến Hà Thanh vẫn không trả lời, chờ đến khi Tiêu Dư An nhóm một đống lửa ở giữa phòng rồi mới lại mở miệng: “Vừa nãy... ta nghe thấy người đi cùng người khác.”

“A?” – Tiêu Dư An đang cởi áo ngoài bị mưa làm ướt, không kịp phản ứng, đến khi nào nhảy số rồi thì không khỏi chửi thề một tiếng.

Yến Hà Thanh nghe được giọng của Trương Bạch Thuật?

Dù sao thì đối với Yến Hà Thanh, hiện tại mình đang là Lâm Tham Linh, nếu muốn diễn được mấy màn tình cảm thì vẫn nên tranh thủ thời gian giải thích cho rõ ràng thì hơn.

Tiêu Dư An nói: “Công tử đừng hiểu lầm, đó là sư huynh của ta, hẳn lên núi hái thuốc thì trùng hợp đụng phải chúng ta, công tử mau thay quần áo đi, đừng mặc đồ ướt.”

Yến Hà Thanh cụp mắt, khẽ ừ, bộ dáng vẫn có vẻ mất mát như cũ, để mặc cho Tiêu Dư An giúp mình cởi áo ngoài ra, không tiếp tục lên tiếng.

Trong lòng Tiêu Dư An lộ bộ một tiếng.

Nhìn bộ dáng này của Yến Hà Thanh, khả năng là đối với Lâm Tham Linh do mình giả dạng thành động tình, muốn đem nàng thu vào hậu cung rồi. Nhưng mà, Yến ca, tà mị cuồng quyến của người đâu? Mặc dù người không phải bá đạo tổng tài, nhưng mà cũng được coi là cùng một loại hình

như thế, bá đạo tổng tài ăn giấm chẳng lẽ không phải là đê xuống cường hôn, cường hôn xong thì đe dọa, kiểu như, người mà còn đến gần nam nhân kia ta nhất định sẽ đánh gãy chân hẳn, các thứ các thứ sao?

Người đừng có mất mát như thế chứ! Người lại còn đứng dưới mưa đợi người! Loại thiết lập của người là bá đạo tổng tài, không phải nam hai khổ tình đâu Yến ca!! Nhìn bộ dáng này của người lương tâm ta không yên nổi á á!

Ngoài phòng mưa to, từng hạt từng hạt rơi trên mặt đất, trong phòng hai người mỗi người mang một tâm sự riêng, nhất thời trở nên trầm mặc. Sau khi Tiêu Dư An giúp Yến Hà Thanh cởi xong áo ngoài thì cầm đến bên cạnh đồng lửa hong khô, nghĩ đến việc áo trong Yến Hà Thanh cũng bị ướt, quay đầu đi đến gần muốn cho hẳn dựa vào để cơ thể ấm hơn chút.

Ai ngờ Yến Hà Thanh cũng lại trùng hợp dịch về bên này, Tiêu Dư An vừa mới quay lại đã đụng phải người Yến Hà Thanh.

Cùi khô cháy hừng hực trong đồng lửa phát ra những âm thanh lách tách rất nhỏ, trong phong lại lập tức lâm vào im lặng.

Tiêu Dư An vẫn duy trì tư thế nhào vào lòng Yến Hà Thanh, nháy mắt mấy cái, phát hiện môi của mình đang dán vào khuôn mặt vì nước mưa chưa khô mà trở nên lạnh lẽo vô cùng kia.

Ánh lửa nóng rực nhảy nhót trong đôi mắt đang chậm rãi tròn to của Yến Hà Thanh, đất trời lặng im, chẳng qua chỉ trong một cái chớp mắt.

Tiêu Dư An vốn định cấp tốc lui lại nói xin lỗi, nhưng một giây sau hẳn đã bị Yến Hà Thanh kéo lấy cổ tay đè xuống mặt đất, y phục nửa ướt nửa khô của hai người dán lại thành một khối, bị nhiệt độ cơ thể làm cho dần ấm lên. Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng đã bị Yến Hà Thanh mạnh mẽ hôn môi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 115

Yến ca, không phải người bị mù sao! Sao tìm chỗ chuẩn thế, này là do vầng sáng tán gái của nhân vật chính chiếu rọi hả!

Mà sao lại đột nhiên chuyển từ nam hai khổ tình thành bá đạo tổng tài vậy?!

Người có thể cầm một cái kịch bản từ đầu đến cuối được không, cứ nhảy số liên tục thế này, ta không biết phải làm sao đối diễn hết đó!

Tiêu Dư An vô thức vươn tay đẩy Yến Hà Thanh, nhưng càng đẩy ra thì người kia lại càng áp sát lại.

Đã nói là phải đi cho hết kịch bản trong nguyên tác rồi, giờ mà đẩy người ra sợ là sẽ phải bỏ dở giữa chừng, vả lại nếu như không đi theo kịch bản lỡ như lại xuất hiện chuyện vết thương bị nứt ra như lần trước thì nguy to.

Cảm thấy Tiêu Dư An không khước từ, đôi mắt Yến Hà Thanh trở nên đen tối thâm trầm, đưa tay vòng lấy eo Tiêu Dư An, từ từ nhắm hai mắt, không chút lưu tình cạy mở môi răng hăn.

Tiêu Dư An còn đang lo lắng, không biết tiếp xúc thân mật thế này thì có bị Yến Hà Thanh phát hiện ra thân thể này của mình không phải là nữ tử hay không.

Nhưng rất nhanh hăn đã không còn lo lắng được nữa.

Bởi vì hắn không có cách nào suy nghĩ tiếp.

Nụ hôn của Yến Hà Thanh cực sâu, đầu lưỡi làm càn quấn lấy lưỡi hắn, có lẽ là do lúc này bị dính mưa, môi Yến Hà Thanh lạnh như băng, nhưng mà chút lạnh lẽo này rất nhanh đã vì môi lưỡi cọ sát mà trở nên ấm nóng. Ấm áp xâm chiếm lấy từng góc ngách trong miệng Tiêu Dư An, đầu lưỡi quấn quanh khiến toàn thân hắn dâng lên một loại cảm giác tê dại kỳ quái. Theo bản năng hắn muốn tránh né, lại bị Yến Hà Thanh một mực đè trên mặt đất, chỉ có thể bị động mà tiếp nhận nụ hôn này.

Nụ hôn kết thúc, hai người đều là bộ dáng thờ hồng hộc.

Tiêu Dư An bị hôn đến mức nước mắt đều trào ra, thở phì phò nằm trên mặt đất, hai cánh tay che mắt, không có mặt mũi nào mà nhìn Yến Hà Thanh.

Hắn thực sự rất muốn nhảy vào đồng lửa thiêu chết chính mình.

Thân thể Tiêu Dư An di chuyển hướng đồng lửa bò tới, bò được hai bước thì cảm thấy mình không nên trốn tránh hiện thực, thế là lại trở về.

Đã không thể trốn tránh hiện thực, vậy thì phải tranh thủ thời gian mà nghĩ ra câu trả lời.

Cũng may dục vọng cầu sinh khiến cho tư duy Tiêu Dư An nhanh nhẹn, trí nhớ cũng vượt trội hơn.

Hắn nhớ tới đoạn Lâm Tham Linh cùng Yến Hà Thanh định tình trong nguyên tác, so ra thì cũng không khác tình hình hiện tại cho lắm, lập tức quyết định học theo đó mà ứng dụng.

Tiêu Dư An ho nhẹ hai tiếng, muốn đem mình từ trong nụ hôn sâu kia kéo về, giọng nói nghe không quá giả tạo: “Công tử, có phải người đã hiểu

lầm gì rồi không? Mới nãy ta chỉ không cẩn thận chạm vào người, người vì sao lại hôn ta?”

Trong chớp mắt thân thể Yến Hà Thanh cứng đờ, cánh tay đang ôm lấy Tiêu Dư An muốn thu về cũng không được, mà không thu về cũng không được, khuôn mặt luôn lãnh đạm tỉnh táo vậy mà lại xuất hiện một tia hoảng sợ, hần hàm hồ lẩm bẩm vài tiếng, hai tay khẽ run, muốn chống người mình dậy.

Tiêu Dư An có chút nhìn không nổi, hần đưa tay giữ chặt lấy cánh tay đang muốn thu về của Yến Hà Thanh, nhẹ giọng hỏi: “Công tử, người hôn ta, là vì thích ta sao?”

Thanh âm của Tiêu Dư An rất nhẹ, trong nhà gỗ lại cực kỳ yên tĩnh, một khi trầm mặc, cũng chỉ còn thừa lại thanh âm củi khô cháy lách tách.

Ánh lửa vô thanh vô tức nhảy nhót trên gương mặt hai người.

Yến Hà Thanh nhớ tới lúc mình sắp chết, cuối cùng cũng đã hiểu vì sao lại mơ thấy cảnh bị tiên đế Bắc quốc đạp xuống vũng bùn tanh hôi.

Hần không giẫy dụa, không chửi mắng, mặc cho mình trầm luân xuống đó.

Đột nhiên có người nắm lấy tay hần, đem hần kéo về một nơi sạch sẽ sáng sủa.

Yến Hà Thanh ngẩng đầu, trông thấy Tiêu Dư An đang cười với hần.

Nụ cười ấy, là kiếp của Yến Hà Thanh, là nghiệp của hần, là nghiệt, là lao tù giam giữ hần, là mối tình thâm không thọ.

Mà đó cũng là sự can đảm cùng không hối hận của hần.

Một lần nữa, Yến Hà Thanh kéo Tiêu Dư An vào trong ngực, lồng ngực hai người chạm nhau, chẳng biết là tiếng tim của ai đang đập như nổi trống, có một luồng hơi ấm phất ở bên tai Tiêu Dư An, Tiêu Dư An cảm thấy ngứa, vô thức muốn tránh, lại nghe thấy Yến Hà Thanh ở bên tai hẩn thấp giọng thì thầm: “Tâm ta duyệt người.”*

(*Tâm ta duyệt người: Chữ “tâm” là “tim” là “Tấm lòng”. Chữ “Duyệt” trong câu này nghĩa là “yêu thích, ái mộ”, dịch trắng ra thì là “Lòng ta yêu thích người”:v nghe cứ củ chuối thế nào ấy, nên mình để nguyên nhé.)

Trái tim Tiêu Dư An giống như đột nhiên bị người nắm lấy, huyết dịch khắp toàn thân đều chảy trở về, lúc nóng lúc lạnh, không có chỗ nào bình thường.

Cho dù biết câu nói này Yến Hà Thanh không phải nói với mình, chỉ là nói với Lâm Tham Linh mà mình đang giả dạng mà nói, nhưng đột nhiên quả quyết cho thấy tâm ý như vậy vẫn khiến Tiêu Dư An trong chớp mắt trở nên luống cuống.

Tiêu Dư An muốn tiếp tục nói những lời Lâm Tham Linh sẽ nói trong nguyên tác ra, nhưng nào biết khi vừa mở miệng lại phát hiện giọng nói của mình đều đang run rẩy, hẩn hoãn lại hồi lâu mới bình ổn tâm thần, hẩn nói: “Công tử, bây giờ người không nhìn thấy mới nói như vậy, chờ đến khi mắt người khỏi hẩn rồi, chờ người có thể nhìn thấy, nếu thấy được hình dạng xấu xí của ta, lẽ như người không thích tướng mạo của ta, lẽ như...”

Lỡ như người phát hiện ra ta là người người hận, khi đó, người sẽ còn cảm thấy yêu thích ta sao?

Tiêu Dư An không dám nhìn Yến Hà Thanh, cho nên hẩn không thấy được thâm tình, si niệm, ản nhẩn chớp mắt hiện lên trong đôi con người kia, hẩn chỉ nghe thấy Yến Hà Thanh nói.

“Sẽ.”

Lại sau đó nữa, tất cả thanh âm của Tiêu Dư An đều bị Yến Hà Thanh một lần nữa chặn trở về trong miệng.

Không giống như nụ hôn trước đó, nụ hôn này cực kỳ dịu dàng, giống như trăng trong nước, trên mặt hồ, ánh nước mênh mông, chạm vào một cái liền lăn tăn gợn sóng.

Hôn xong, Yến Hà Thanh nắm thật chặt lắt cổ tay Tiêu Dư An, tựa như chỉ cần buông tay ra thôi sẽ không còn gặp được nữa, giọng nói của Yến Hà Thanh vẫn còn hơi run, mang theo sợ hãi như chờ phán quyết, nói: “Vậy người... người...ta đối với người là như thế nào?”

Khó có được thời khắc thế này, Tiêu Dư An vẫn bình tĩnh như cũ, dự định tiếp tục đọc lời thoại trong nguyên tác, nếu như tác giả nguyên tác mà biết, chỉ sợ là sẽ viết một bài văn cảm động tưởng thưởng hẳn.

Thế là Lâm Tham Linh quỳnh lên, nói ra một chữ thần kỳ.

Hiện tại chữ này vừa đến bên miệng Tiêu Dư An thì lại bị nuốt trở về, không thể nhả ra nổi.

Mẹ nhà nó, hẳn hình như lại đang tự hố mình rồi!!!

Nội tâm Tiêu Dư An hiện tại đang giãy dụa, đang run rẩy, thế nhưng vất vả lắm mới đi được đến đoạn này như trong nguyên tác, ôm cũng ôm rồi, hôn thì cũng hôn rồi, hiện tại muốn để toàn bộ cố gắng của Tiêu Dư An đều vì chữ đó đó mà tiêu tan sao, hẳn không làm được!!

Thế là Tiêu Dư An hít sâu một hơi, quả thật là không ngại bất cứ giá nào, hẳn gọi: “Tướng... tướng công.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An: “...”

Tiêu Dư An nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng lửa, trong lòng thầm nghĩ đồng lửa này có thể thiêu chết mình hay không, tốt nhất là thiêu đến mức cả cặn cũng không còn luôn cho rồi đi.

“Phụt—”

Đột nhiên một tiếng cười khê đánh vỡ sự yên lặng trong nhà gỗ, Tiêu Dư An chẳng hiểu ra làm sao quay đầu nhìn lại, trông thấy khoe miệng Yến Hà Thanh nhẹ nhàng cong lên, đáy mắt có ánh lửa nhảy nhót, vẽ thành một bức tranh long phượng.

Tiêu Dư An chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười của Yến Hà Thanh, giờ phút này không khỏi kinh ngạc mà trừng lớn mắt.

Yến Hà Thanh khê đáp: “Ừm.”

Cuối cùng, dường như cảm thấy không đủ, lại cong khoe miệng, nhẹ giọng gọi: “Nương tử.”

Tiêu Dư An: “...A...A hả?” – Thật là muốn hát tình ca? Nhìn xem pháo hoa rực rỡ...?

Yến Hà Thanh đầu tiên là sững sờ, sau đó lại gằn khê bật cười.

Tiêu Dư An: “...”

Mẹ nhà nó, hần, hần, hần, hần đỏ mặt!!!

Lấy lửa thiêu chết hần luôn đi!!!

Cho sấm sét bổ xuống đánh chết hai người bọn họ luôn đi!!!

Bên ngoài nhà gỗ đột nhiên có một tia sét lóe sáng, sau đó là tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên.

Tiêu Dư An: “...”

Mẹ nó chứ, nói bậy thôi!!! Đừng có đánh, đừng có đánh thật!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 116

Ngoài phòng mưa to tầm tã, tiếng sấm ầm ầm giống như đánh vào bên tai, từng tiếng vang lên khiến người ta kinh hãi run sợ, mưa rơi xuống như trút nước, giữa đất trời chỉ còn những tiếng “rào rào” vang lên.

Loại thời tiết này tuyệt nhiên không thể ra ngoài hái quả dại, vì để lấp đầy bao tử, Tiêu Dư An từ cái xó xỉnh nào đó lôi túi gạo bị thất sủng đã lâu kia ra, quyết định thử nấu cháo một lần nữa.

Lần này Tiêu Dư An đã học được một bài học, không thả gừng vào cháo nữa.

Nhưng mà, hẳn lại thả tỏi vào nồi cháo...

Đợi đến khi nấu xong, Tiêu Dư An ném thử một tiếng.

Ờm.

Còn không cả bằng thả gừng!!!

Khó ăn quá!!!

Tiêu Dư An vô cùng đau đớn, trong lòng khiển trách cái sự lãng phí lương thực của mình không thôi, đang muốn đem toàn bộ cháo đổ sạch thì Yến Hà Thanh đột nhiên mở miệng: “Nấu xong rồi à?”

Tay Tiêu Dư An nhin không được mà run một cái, vừa rồi mới có một màn như vậy xong, bầu không khí giữa hai người hiện tại đối với Tiêu Dư An mà nói có mười phần quý dị cổ quái, Tiêu Dư An ngượng ngùng đáp: “Rồi, nhưng mà khó ăn lắm, ta đang nghĩ xem có cách nào khác để làm đồ ăn không.”

Nào biết Yến Hà Thanh lại lần mò ngồi xuống cạnh bên: “Không sao, múc cho ta một bát.”

Tiêu Dư An gian gian phun ra nuốt vào: “Thực sự... rất khó ăn...:

Yến Hà Thanh kiên trì: “Không sao.”

Tiêu Dư An không lay chuyển được hẳn, nhớ tới cháo lần trước mình nấu hẳn cũng không ăn, lần này nhất định là ăn một miếng vào rồi sẽ biết là mạng vẫn quan trọng hơn, thế là múc một chén nhỏ đưa cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh múc một muống cháo cho vào miệng, nuốt nửa ngày, lại như không có việc gì nói: “Không tồi.”

Tiêu Dư An: “...”

Hắn biết tình yêu khiến con người ta mù quáng, nhưng mà hắn không biết tình yêu còn có thể khiến cho người ta mất cả vị giác luôn!! Cái loại đồ chơi khiến người phiền lòng này mà Yến ca người cũng có thể nói thành không tồi? Lương tâm người không cảm thấy đau sao?

Yến Hà Thanh không chê cháo khó ăn, Tiêu Dư An tự nhiên cũng sẽ không ngại, hai người miễn cưỡng lấp đầy bụng, nghe thấy thanh âm động tố bên ngoài không hề có xu hướng giảm bớt.

“Sao đột nhiên lại mưa lớn thế chứ...” – Tiêu Dư An nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ mới là giờ thân, lẩm bẫm tự nói.

(*giờ thân: 3-5 giờ chiều.)

Hắn vừa dứt lời, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng vang đình tai nhức óc, giống như có thứ gì đó sụp đổ rơi xuống mặt đất, ngay cả nhà gỗ cũng theo tiếng vang đó mà có vẻ rung lên. Ngọn nến trong phòng bị gió từ bên ngoài lùa vào qua ô cửa sổ bị thổi thối cho lúc sáng lúc tối, khiến lòng người bàng hoàng.

Tiêu Dư An bị giật mình, vịn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên ngoài tối đen, núi động cây lay, chỉ có thể cảm nhận được cuồng phong thổi tạt hạt mưa phả vào trên mặt, trừ như vậy, không nhìn rõ bất cứ thứ gì bên ngoài. Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, từ trong nhà tìm ra tấm áo tơ phủ đầy bụi, giữ giữ hai lần, khoác lên trên người, vừa đi ra ngoài nhà gỗ vừa nói với Yến Hà Thanh: “Có lẽ là chỗ nào đó bị sập, ta ra ngoài kiểm tra.”

Yến Hà Thanh nhú mày mở miệng: “Đừng đi, mưa lớn như vậy, bên ngoài nguy hiểm.”

Tiêu Dư An nói: “Không sao, trong lòng ta có nắm chắc, lỡ như có chỗ nào đó phía trên nhà gỗ bị sập thì càng nguy hiểm hơn, ta đi ra xem một chút thì về.”

Nói xong Tiêu Dư An đẩy cửa nhà gỗ xông ra ngoài, bên ngoài cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã, rất có tư thế đất rung núi chuyển.

Yến Hà Thanh mới thoáng ngừng ngăn cản một cái đã thấy Tiêu Dư An xông vào trong màn mưa, toàn bộ trái tim hắn đều treo lên cổ họng, nào biết chỉ mới qua giây lát, Tiêu Dư An đã vọt trở về, vừa chạy còn vừa gào lớn: “Chạy, chạy, chạy đi!!! Sập rồi sập rồi!! Ở ngay phía trên!!! Đất đá lở! Núi lở rồi! Lúc về ta nhất định phải chôn cái tên miệng quạ đen Trương Bạch Thuật kia a a a!!!”

Yến Hà Thanh bị Tiêu Dư An kéo chạy ra bên ngoài, hạt mưa điên cuồng nện lên người bọn họ, tia sét chói mắt xẹt qua chân trời, Yến Hà Thanh

nhìn thấy đá cùng với cây cối bị bùn nhão bọc lấy lăn từ trên núi xuống. Tia sét qua đi, thế gian lại lần nữa lâm vào bóng tối, tiếng sấm theo sát phía sau, đánh vang cả đất trời,

Bỗng dừng nhớ tới gì đó, Tiêu Dư An đột nhiên dừng bước, hăn hung hăn vuốt nước mưa trên mặt, trong miệng bắt đầu lải nhải: “Không được, không được...”

Đúng là họa vô đơn chí! Hăn đã đem gốc khương hoàng cùng với toàn bộ quả đỏ để ở trong nhà gỗ! Không có quả đỏ, mình sẽ bị lộ nguyên hình trước mặt Yến Hà Thanh mất!

Tiêu Dư An nắm chặt lấy cánh tay Yến Hà Thanh, kéo cuống họng hô một câu: “Người ở đây chờ ta! Ta lập tức sẽ trở về!”

Nói xong Tiêu Dư An không còn dám chậm trễ, quay người phóng về phía nhà gỗ.

Bỗng nhiên có một tia sét xẹt ngang qua đường chân trời, ánh sáng bạc khiến người chói mắt,, Yến Hà Thanh trông thấy cách đó không xa có một thân cây to bằng nửa cánh tay đang từ trên vách núi hướng về phía Tiêu Dư An mà lăn xuống! Mà chỗ nó lăn xuống lại vừa đúng là điểm mù của Tiêu Dư An! Hăn hoàn toàn không có phòng bị!

Đôi mắt Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, không chút do dự, mũi chân điểm nhẹ một cái, phi thân tiến lên.

Tia sét qua đi, thế giới lại lần nữa lâm vào hắc ám, tiếng sấm rền vang nổ tung bên tai Tiêu Dư An, trong thoáng chốc ngoại trừ tiếng sấm ra hăn chẳng còn nghe được bất cứ thanh âm nào, chỉ cảm thấy lỗ tai ần ần đau.

Dĩ nhiên, hăn cũng không nhìn thấy, nghe thấy, ở cách hăn không xa, Yến Hà Thanh dùng tấm lưng mình ngăn lại thân cây vừa lăn xuống ấy.

Lực xung kích to lớn cơ hồ muốn đem lực phủ ngũ tạng của Yến Hà Thanh đảo lộn, thoáng cái hần đã bị đẩy ngã lăn trên mặt đất, thuận theo dốc núi lăn xuống vài vòng mới giữ vững được thân thể, nước mưa lạnh buốt vô tình cướp đi nhiệt độ thân thể của Yến Hà Thanh, xối đến khiến hần không có cách nào mở to mắt.

Miệng Yến Hà Thanh mở rộng muốn hít sâu vào một hơi, nhưng mưa như trút nước, chặn lấy mũi miệng của hần khiến hần toàn thân phát lạnh. Yến Hà Thanh dùng cánh tay chống lên mặt đất, lão đảo muốn đứng lên đi trở về chỗ trước đó Tiêu Dư An bảo hần đứng chờ, thế nhưng khi hần vừa mới đứng dậy, tim phổi giống như bị đảo lộn lại với nhau giống như bị lưỡi dao cắt ra, đau đến mức không có cách nào hô hấp.

Hoa mắt, ù tai, Yến Hà Thanh gấp gáp thở hỗn hển mấy cái, bỗng nhiên nghe thấy Tiêu Dư An đang gọi hần.

Thanh âm kia trộn lẫn với tiếng mưa rơi cùng tiếng sấm, chột xa chột gần, nghe có chút không chân thực.

Yến Hà Thanh đè lại đau đớn trong ngực, lần theo phương hướng âm thanh mà nhìn, muốn đáp lại, thế nhưng thanh âm còn chưa phát ra, yết hầu đã ngòn ngọt, lập tức phun ra một búng máu. Sau đó nữa, trời đất quay cuồng, ý thức mơ hồ, Yến Hà Thanh cứ như vậy mà ngã sấp xuống. Editor:Dạo này t sắp thi đến nơi, cứ phải chuẩn bị đề cương với ôn tập các thứ nên chắc mỗi ngày 1 chương thôi he, để qua hết tuần sau thi xong đã rồi mới lại đăng nhiều nhiều đc.

Chúc mn thi tốt nhé!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 117

Đến khi Yến Hà Thanh tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình nằm trong một sơn động khô ráo, bên người có đồng lửa được đốt từ cành lá khô đang cháy, y phục ẩm ướt trên người đã được cởi xuống để bên cạnh đồng lửa hong khô, trên người được khoác một cái áo ngoài sạch sẽ, Yến Hà Thanh cầm lấy nhìn thoáng qua, phát hiện đó chính là áo ngoài của Tiêu Dư An.

Hắn muốn chống người ngồi dậy, lại bị đau đến phải nhú mày, từng cơn đau nhức từ ngực và lưng truyền đến. Vốn dĩ hắn đã đang bị thương, giờ lại bị va chạm mạnh như vậy, chỉ có thể thương càng thêm thương.

Yến Hà Thanh hoãn lại một chút, ngấm nhìn bốn phía, ánh mắt nhất thời rơi vào một nơi.

Bên cạnh hắn, Tiêu Dư An một thân quần áo đơn bạc ngồi cạnh đồng lửa, cùi chỏ chống trên đầu gối, tay siết thành nắm đấm chống đầu ngủ gật, đầu không ngừng gật lên gật xuống, nhìn qua có vẻ ngủ cực kỳ không an ổn.

Dường như mơ thấy chuyện gì đó, lông mày Tiêu Dư An nhíu lại, đột nhiên giật mình, ở trong mộng hô lớn một tiếng: “Yến Hà Thanh!!”

Tiêu Dư An bị chính mình ở trong mộng làm tỉnh giấc, sau khi hô xong, cả người đổ ra một trận mồ hôi lạnh.

Đậu mồ! Vừa rồi hắn dùng chính giọng nói của mình mà hô!

Thân thể Tiêu Dư An cứng đờ nhìn về phía Yến Hà Thanh, sau đó thở dài ra một hơi.

Vạn phần may mắn là Yến Hà Thanh không có tỉnh, nếu như bị nghe thấy được, Tiêu Dư An thề, cho dù bên ngoài đang đổ mưa đao hấn cũng muốn chạy ra ngoài động.

Tiêu Dư An nhịn không được bĩu môi trách móc hai tiếng: "...Cũng may là không bị nghe thấy."

Ngón tay Hà Thanh rõ ràng nhìn như đang mê man khe khẽ giật giật.

"Sao còn chưa tỉnh thế nhỉ..." – Tiêu Dư An đem ánh mắt đặt vào trên thân Yến Hà Thanh, nhìn thấy y phục đang đắp trên người hấn chẳng hiểu vì sao lại tuột xuống một chút, thế là đưa tay đem y phục kéo lên, lại sờ sờ trán hấn kiểm tra nhiệt độ cơ thể.

Bàn tay Tiêu Dư An đặt trên trán Yến Hà Thanh, đợi một lúc, sau khi xác định Yến Hà Thanh không vì bị dính mưa mà phát sốt, vừa muốn thu lại thì đột nhiên bị Yến Hà Thanh nắm lấy cổ tay.

Toàn thân Tiêu Dư An cứng đờ, nhìn thấy Yến Hà Thanh chậm rãi mở mắt, hai mắt vì nửa mù mà lộ ra mê mang luống cuống.

Tiêu Dư An vội vàng hấp tấp dùng cánh tay không bị túm kia vơ lấy một quả đồ nuốt vào bụng, chờ sau khi giọng nói đã biến đổi mới lắp bắp nói: "Ngươi, ngươi đã tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào, có bị đau ở đâu không?..."

Đau, chỗ nào cũng đau, Yến Hà Thanh cảm thấy phần lưng của mình giờ phút này hấn đã tím xanh một mảnh, nhìn thấy mà giật mình, hấn không ngồi dậy nổi, chỉ có thể nằm nghiêng: "Không sao, chúng ta đang ở đâu đây?"

Tiêu Dư An đáp: “Là sơn động lúc trước ta đi hái thuốc phát hiện ra, ở trên cao, không bị nước mưa làm ngập, vừa vặn có thể đặt chân.”

Thấy Yến Hà Thanh gật gật đầu, Tiêu Dư An thử đem cổ tay của mình từ trong tay Yến Hà Thanh rút ra, lại lần nữa bị nắm chặt.

“Đừng đi.” – Giọng Yến Hà Thanh khàn khàn nói.

“Không, không có, không đi.” – Tiêu Dư An liên tục nói.

Yến Hà Thanh cụp mắt ừ một tiếng, chậm rãi đem cổ tay Tiêu Dư An kéo đến bên môi, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Tựa như có một ngọn lửa mãnh liệt cháy, từ môi Yến Hà Thanh đốt tới cổ tay Tiêu Dư An, lại đốt tới gương mặt hấn, cuối cùng nhảy nhót bốn phía trên người hấn, nhảy tới đâu nhóm lửa đến chỗ đó.

Tiêu Dư An bất chợt rút tay về, hơn nửa ngày không lên tiếng.

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ cong lên một chút cực nhỏ, không dễ phát hiện: “Thẹn thùng?”

Ai, ai, ai... mẹ nó, ai thẹn thùng chứ!

A?? Người, người, người ấy, nói ai thẹn thùng hả!

Hấn, hấn, hấn là người đã học thuộc trích dẫn của bá đạo tổng tài! Có loại tình cảnh nào mà chưa từng thấy qua!? Loại lời nói câu huyết sáo rỗng cũ rích nào mà chưa từng nói qua chứ! Có biết bá đạo tổng tài toàn là loại nói ra mấy câu có tiêu chuẩn cao như “dễ chịu thì rên lớn lên” không hả!

Không, không, không phải chỉ là hôn hôn cổ tay thôi sao? Ai, ai, ai thẹn thùng!!

Người nói ai! Nói ai chứ!!

Tiêu Dư An ỉu xiu trả lời: "...Không, không có."

Ý cười của Yến Hà Thanh càng sâu: "Người nói lắp đó hả?"

Ai, ai, ai cà lăm?

Được, được, được, ta cà lăm, là ta cà lăm, thế nhưng mà ta chính là cà lăm vậy đó! Ta cứ, cứ, cứ cà lăm đó!! Thế nào hả! Không phục thì người tới đánh ta coi! Đến đánh ta thử coi!

Thấy Tiêu Dư An cứ chọc chọc đống lửa không nói thêm gì nữa, Yến Hà Thanh xuyên qua ánh lửa cẩn thận ngắm nghía khuôn mặt hắn, sau đó nói: "Lạnh."

"A? Lạnh à?" – Tiêu Dư An đốt đống lửa cháy mạnh thêm một chút: "Còn lạnh không?"

"Lạnh."

"Không phải phát sốt đó chứ, nhưng mà vừa nãy sờ trán đâu có thấy nóng?" – Tiêu Dư An cảm thấy khó hiểu, lại muốn kiểm tra lại nhiệt độ cơ thể cho Yến Hà Thanh lần nữa.

Yến Hà Thanh đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Tiêu Dư An, đem hắn kéo vào trong lòng, hai tay càng thêm ôm sát lại: "Không lạnh nữa."

Tiêu Dư An: "...Được, được thôi, không, không lạnh, thì, thì tốt."

Tự chọn kịch bản của nữ thứ ba, có khóc cũng phải diễn tiếp.

—

Lời tác giả:

Yến Hà Thanh: Mỗi lần người xấu hổ thì sẽ cà lăm.

Tiêu Dư An: Không phải chứ.

Yến Hà Thanh cúi đầu hôn một cái: Mỗi lần người xấu hổ thì sẽ cà lăm.

Tiêu Dư An: Không, không, không có đâu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 118

Sáng sớm ngày hôm sau, mưa dần dần nhỏ lại, có vẻ sắp tạnh, Tiêu Dư An cầm nhánh cây chọc chọc đống lửa bị đốt gần như không còn chút gì, bên trong đống tro tàn còn vùi hai củ khoai lang tỏa ra hương thơm mê người.

Cũng may lúc trước đi hái thuốc ngang qua hấn cảm thấy cái sơn động này rất thích hợp để trú ẩn, thế là để lại đồ châm lửa cùng với thức ăn để đề phòng bất cứ tình huống nào, cho nên hai người mới không phải chịu cảnh đói bụng.

Khoai lang trong đống tro tàn bốc lên từng đợt hơi nóng mông lung, Tiêu Dư An cầm lấy một củ, cảm thấy phồng cả tay, tung qua tung lại hai lần, chờ đến khi nguội hơn chút mới lột vỏ đặt vào tay Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh gật gật đầu nói cảm ơn, sau khi nhận lấy cũng không vội cho vào miệng, hỏi Tiêu Dư An: “Sau này, có tính toán gì không?”

“Người hỏi ta có tính toán gì à...” – Tiêu Dư An thì thào một tiếng, hai tay chống ra phía sau, ngửa đầu nhìn vách hang đá: “Nhà gỗ nhất định đã sập rồi, hai ta không có chỗ để trú nữa, hay là chờ sau khi mưa tạnh thừa dịp thời tiết tốt thì lên đường trở về, vả lại y thuật của sư phụ ta cao minh hơn ta, nhất định có thể trị khỏi mắt của người.”

Tay cầm khoai lang của Yến Hà Thanh khựng lại: “Người nguyện ý dẫn ta đi?”

“A...” – Tiêu Dư An đầu tiên là ngậy ra, ngay sau đó đột nhiên kịp phản ứng lại: Trong nguyên tác, Yến Hà Thanh chưa từng đề cập đến chuyện của Nam Yến quốc, vì thế Lâm Tham Linh cũng không biết thân phận cùng với suy nghĩ của hắn, cho nên lúc đó mới đem hắn mang về Đào Nguyên thôn. Nhưng mà trước đó Yến Hà Thanh đã từng đề cập qua với hắn về chuyện quân doanh Nam Yến quốc.

Vậy thực ra là Yến Hà Thanh vẫn muốn quay về quân doanh Nam Yến quốc sao?

“Người muốn về quân doanh Nam Yến quốc mà người đã nhắc tới trước đó à?” – Tiêu Dư An cẩn thận hỏi.

Yến Hà Thanh cắn một miếng khoai lang, chậm chậm nhai, sau khi nuốt xuống mới rũ mắt hỏi: “Người hận ta không?”

Tiêu Dư An khẽ giật mình, cả nửa ngày cũng không hiểu được những lời này của Yến Hà Thanh là có ý gì: “A?”

Yến Hà Thanh từng chữ từng chữ một nói, ngữ khí thông thả: “Nếu như người không hận ta, vậy có thể dẫn ta đi không?”

Tiêu Dư An nghi hoặc không hiểu, hắn chỉ là một “nữ thứ ba” thì hận Yến Hà Thanh làm cái gì? Hận hắn thu nhiều người vào hậu cung? Hay hận hắn đã có lão bà khác rồi mà đến giờ còn chưa nói cho mình?

Cái kịch bản này sao lại sai trái như vậy? Ai có thể nói cho hắn biết, những lời này phải đỡ thế nào không!

Yến Hà Thanh dùng khước mắt khẽ liếc nhìn Tiêu Dư An hai lần trầm mặc, tiếp tục nói: “Người nếu như ghét ta, hận ta, thì hãy đẩy ta ra, đừng để ta ôm chút ảo tưởng nào, uống công ta vui vẻ, ta thà rằng người không thèm để ý đến sống chết của mình còn hơn.”

Tiêu Dư An có chút sững sờ, lại nghe thấy Yến Hà Thanh tiếp tục nói: “Người quyết tuyệt cắt đứt mọi tưởng niệm của ta, ta mới có thể buông tay mà để người rời đi, nếu như còn khiến ta nhìn thấy chút hi vọng nào, cho dù là mỏng manh, ta cũng không biết... không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Đoạn lời nói sâu xa không rõ ý nghĩa này khiến Tiêu Dư An choáng váng nửa ngày mới trả lời: “Ta...”

Yến Hà Thanh nhẹ giọng cắt lời hẳn: “Ta không phải cần nghe câu trả lời của người, ta chỉ muốn nói cho người biết mà thôi.”

Ta chỉ muốn cho người biết, sự vô tâm vô ý của người, chính là nửa đời vui vẻ của ta.

Tiêu Dư An chỉ sợ mình sẽ nói sai, không dám lên tiếng nữa, lột vỏ khoai lang cắn hai cái.

Chẳng biết từ lúc nào, mưa bên ngoài đã tạnh, ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây dày đặc, ánh sáng vàng óng buông xuống, Tiêu Dư An gặm xong miếng khoai lang cuối cùng, chạy ra khỏi động phơi nắng, thoải mái duỗi lưng một cái rồi lại quay về trong động.

Trong sơn động mờ tối, Yến Hà Thanh cúi thấp đầu, trên mặt buông xuống một cái bóng ảm đạm khiến không một ai có thể nhìn rõ nét mặt của hẳn, đột nhiên một cánh tay đưa qua nắm lấy tay hẳn.

Tiêu Dư An cười một nụ cười thật ấm áp: “Đi thôi, đừng ngần ra đó nữa, bên ngoài có mặt trời rồi, hiện tại xuống núi rất thích hợp, ta dẫn người đi, đảm bảo không để người bị ngã.”

Thôn Đào Nguyên, ngày hôm qua, trời mưa to gió lớn rất lâu, cuối cùng hiện tại cũng đã tạnh, Trương Bạch Thuật hái thuốc trở về, Lâm Tham Linh

cũng không cần phải mỗi ngày đến y quán giúp trông coi cùng chăm sóc Trương Trường Tùng nữa.

Phủ đệ luôn luôn náo nhiệt lúc này lại lộ ra vẻ quạnh quẽ không ngờ, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đã đưa Tạ Thuần Quy đến Tây Thục quốc khám bệnh, mấy ngày hôm trước cũng đã gửi thư về để các nàng không cần phải lo lắng. Lâm Tham Linh ngồi ở trong sân hi hục giặt quần áo, Tam Di ra bên ngoài cửa phủ thò đầu trông ngóng: “Ôi chao, đã mấy ngày rồi, Dư An sao vẫn còn chưa về?”

Lâm Tham Linh lau lau mồ hôi trên trán, trấn an nói: “Tam Di, người đừng gấp, chẳng phải lần trước Bạch Thuật đưa tin về nói Tiêu công tử không sao, chỉ là sẽ về muộn một chút sao?”

“Ai nha, chẳng phải là do ngày hôm qua mưa lớn đó sao? Trên núi không an toàn, ta lo lắm.” – Tam Di liên tục thở dài.

Lâm Tham Linh đem y phục ướt nước vắn ba cái, vừa làm vừa nói: “Tam Di đừng lo quá, coi chừng tích lại trong người, nói không chừng lát nữa Tiêu công tử sẽ trở lại.”

Tam Di lại thở dài thì thầm vài tiếng, lúc này mới đi vào trong phòng.

Lâm Tham Linh giặt sạch quần áo, giũ giũ mấy lần, treo trong nội viện, sau đó bưng chậu nước ra ngoài phủ đổ. Đổ nước xong, Lâm Tham Linh cầm chậm thở ra một hơi, vừa muốn quay người trở về phủ đệ, đột nhiên vội vàng dừng bước.

Từ xa xa có hai người chậm rãi đi tới, trong đó một người chính là Tiêu Dư An.

Lâm Tham Linh giơ tay lên cao quơ quơ muốn gọi Tiêu Dư An, đột nhiên thấy Tiêu Dư An vội vàng dựng ngón cái lên làm dấu ra hiệu im lặng khiến nàng hoảng hốt vội vàng che miệng lại.

Thấy Lâm Tham Linh không hô thành tiếng, Tiêu Dư An khẽ thở ra một hơi, nửa dặt nửa vịn Yến Hà Thanh đi đến phủ đệ.

Khoảng nửa khắc trước, Tiêu Dư An đã khôi phục giọng nói vốn có, nghĩ tới sau khi về đến phủ đệ không cần phải giả dạng làm Lâm Tham Linh, thế là không tiếp tục ăn thêm quả đỏ. Cũng may vừa rồi Yến Hà Thanh không nói chuyện với hắn cho nên lúc này mới tránh được việc bị bại lộ thân phận.

Tiêu Dư An thấy Lâm Tham Linh cách hai người bọn họ càng ngày càng gần, trong nhất thời nội tâm ngũ vị tạp trần, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không khỏi thầm than trong lòng: Xem ra mấy ngày tiếp theo mình không thể không ở y quán rồi, mà cái trấn này thì nhỏ, phải phòng ngừa không để chạm mặt với Yến Hà Thanh mới được.

Lâm Tham Linh không hiểu vì sao không thể nói chuyện, khó hiểu nháy mắt mấy cái với Tiêu Dư An, lại thấy hắn ra hiệu, thế là nhẹ chân nhẹ tay buông chấu giặt quần áo xuống, cẩn thận đi đến chỗ bọn hắn.

Tiêu Dư An kéo tay Lâm Tham Linh qua, chậm rãi đưa vào trong tay Yến Hà Thanh, nghĩ sau chỉ cần dặn Lâm Tham Linh vài câu là mình có thể thành công lui thân rồi!

Mắt thấy nam chính cùng với nữ thứ ba sắp thành công nắm lấy tay nhau, đột nhiên Yến Hà Thanh lại hất tay ra, dọa Tiêu Dư An phải ngẩng đầu nhìn lại, cẩn thận xem xét, giống như bị sét đánh, khiến hắn cả kinh đến mức đứng sững ngay tại chỗ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 119

Hai mắt Yến Hà Thanh sáng sủa hữu thần nhìn mình không chớp mắt, đôi đồng tử đen như mực phản chiếu rõ ràng thân ảnh của mình, nào có nửa điểm giống mù kia chứ!

Củ lạc giòn tan!!! Mắt của người sao nói khỏi cái là khỏi hẳn luôn vậy hả! Có thể cho chút giảm xóc được không!

Thoắt cái Tiêu Dư An đã lui lại nửa bước, đột nhiên có loại xúc động muốn xoay người bỏ chạy, nào biết động tác của Yến Hà Thanh so với hẳn còn nhanh hơn, bước lên trước một bước gắt gao túm chặt lấy cổ tay hẳn.

Làm gì thế! Người muốn làm gì thế hả! Lâm Tham Linh còn đang ở bên cạnh đấy! Người muốn bị bại lộ tính cách hắc hóa của mình đó à! Người thận trọng chút được không!

Tiêu Dư An biết Yến Hà Thanh muốn thiên mình!!! Thế nhưng hẳn không thể động thủ luôn ở chỗ này đó chứ!

Tiêu Dư An muốn ngừng thở luôn nhưng vẫn không quên Lâm Tham Linh, sau khi bị Yến Hà Thanh túm lấy cổ tay thì lập tức quay đầu làm cái khẩu hình với Lâm Tham Linh: Người mau gọi hẳn là tướng công!

Em gái à, hô nhanh lên! Trong nguyên tác Yến Hà Thanh chính là một kẻ cuồng súng hậu cung, người hô một tiếng tướng công, nhất định hỏa khí

của hắn có thể tiêu hết một nửa! Thừa dịp hắn phân tâm ta có thể nhanh chóng chuồn đi á!!

“Cái... cái gì?” – Lâm Tham Linh không hiểu.

Tiêu Dư An liên tục làm mấy cái khẩu hình bảo gọi tướng công.

Lâm Tham Linh đột nhiên hiểu ra, trong đáy mắt toát ra một tia hoang mang cùng do dự, nhưng nghĩ tới trước đó Tiêu Dư An đã cứu mình, thế là hai tay giao cùng một chỗ, lấy hết dũng khí, hít sâu một hơi.

Sau đó, hô lớn với Tiêu Dư An: “Tướng công!”

Tiêu Dư An: “...”

Yến Hà Thanh: “...”

Chỉ thấy Yến Hà Thanh vì quá kinh ngạc mà trợn to hai mắt, lại thấy vẻ mặt hắn chậm rãi từ kinh ngạc chuyển dần thành lạnh như băng, Tiêu Dư An cảm thấy quả thực rất có khả năng mình sắp bị hắn ngay tại chỗ thiến sạch.

Trong một quyển tiểu thuyết ngựa giống văn, thứ không thể động vào nhất là cái gì?

Tính mệnh của nam chính?

Sai!

Bàn tay vàng của nam chính?

Sai!

Người thân bạn bè của nam chính?

Sai!

Đó chính là hậu cung của nam chính! Các bà vợ của hắn! Bất kỳ một em gái nào nam chính để mắt tới! Bất luận là người muốn theo đuổi hay hành hạ hay bất cứ thứ gì khác, thì tóm lại cứ rửa sạch cổ mà ngồi chờ chết đi!

Tiêu Dư An bị câu gọi tướng công của Lâm Tham Linh làm cho bất thành hình phải lui về sau nửa bước, giẫm phải hòn đá nhỏ, chân bị treo một cái cả thân thể thoáng lão đảo. Yến Hà Thanh vội vàng dùng sức đỡ lấy Tiêu Dư An, cùng lúc đó, Lâm Tham Linh khẽ a một tiếng, tiến lên đỡ lấy một bên khác của Tiêu Dư An: “Tiêu... Tướng công, người sao rồi?”

Không nghĩ tới Lâm Tham Linh lại tiếp tục hô thêm tiếng nữa, Tiêu Dư An suýt chút nữa thì không đứng dậy nổi.

Hắn cùng với Yến Hà Thanh vốn đã có thù cũ chưa được tính toán rõ ràng, hiện tại lại nhiều thêm một cái: Giả dạng làm nữ tử lừa gạt hắn.

Vả lại hắn không những lừa gạt Yến Hà Thanh, hắn còn khiến Yến Hà Thanh động lòng yêu mến, đây rõ ràng chính là đùa giỡn người ta!

Trong nguyên tác, Yến Hà Thanh hận nhất chính là người khác đem hắn ra mà đùa giỡn! Hiện tại rơi vào tình huống này, Tiêu Dư An cảm thấy chỉ sợ là bị hắn xỏ hơn trăm nhất mới có thể giải hận được.

Vốn cho rằng Yến Hà Thanh sẽ nổi giận, ai ngờ phản ứng kế tiếp của Yến Hà Thanh lại khiến Tiêu Dư An có chút bất ngờ.

Yến Hà Thanh giống như bị người đánh cho một đòn cảnh cáo, hơn nửa ngày không nói thành lời, hắn cơ hồ run rẩy cầm tay Tiêu Dư An, cổ họng tắc nửa ngày mới lẩm bẩm nói ra một câu: “Người... người cùng nàng đã thành thân rồi sao?”

Một câu nghi vấn mang theo vạn phần cẩn thận, tựa như chỉ cần tùy tiện đưa ra một đáp án cũng có thể đem hắn đẩy vào vực sâu, vạn kiếp bất phục.

“Ta...” – Tiêu Dư An nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Trọng điểm câu nói này của Yến Hà Thanh khẳng định chính là nàng, nhưng tại sao Yến Hà Thanh lại hỏi như vậy mà không phải là lập tức phát tác?

Giờ phút này, Yến Hà Thanh sớm đã không phải là kẻ phải chịu nhục, một tù binh mặc người chà đạp ở hoàng cung Bắc quốc năm đó nữa, hẳn không cần phải che giấu tài năng, cũng không cần phải nguy trang chính mình, hẳn có thể mặt không đổi sắc mà dùng chính tay mình để đâm, thậm chí là tra tấn bất cứ người nào đã từng tổn thương hẳn.

Nhưng bây giờ Yến Hà Thanh lại khiến Tiêu Dư An cảm thấy lạ lẫm, không biết có phải do trên người còn đang bị thương hay không mà sắc mặt của hẳn trắng bệch, ánh mắt hoang mang giống như một con hạc giấy yếu ớt, chịu không nổi gió táp mưa sa.

Chẳng lẽ là bởi vì Yến Hà Thanh phát giác mình đã động tình rất sâu với Lâm Tham Linh? Hiện tại biết nàng đã thành thân, không đành lòng làm tổn thương đến gia đình nàng cho nên mới có biểu cảm như vậy? Vì thế cũng dự định buông tha cho mình?

Sự trầm mặc trong chốc lát của Tiêu Dư An làm Yến Hà Thanh tưởng rằng hẳn đang ngầm thừa nhận, dù sao loại chuyện này, cho dù là Tiêu Dư An nói dối, nữ tử này sẽ không cần để ý đến sự trong sạch của mình mà mù quáng chạy đi gọi người khác là tướng công sao?

Rõ ràng là thanh âm huyền ảo âm ỉ của ban ngày, vậy mà bầu không khí giữa ba người lại yên lặng đến đáng sợ, phảng phất như tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Một lúc lâu, Yến Hà Thanh buông Tiêu Dư An ra, hẳn cặp mắt thu tay lại, cống họng vừa đau vừa tắc, thanh âm phát ra vừa khàn vừa chát, hẳn

mở miệng, như thế muốn kể muốn nói một đoạn dài, thế nhưng cuối cùng ra khỏi miệng cũng chỉ còn lại một chữ: “Được...”

Lại thật lâu sau đó, Yến Hà Thanh lần nữa thì thào mở miệng, giọng nói bé đến mức không thể nghe thấy, vẫn là một chữ kia: “Được...”

Nói xong, Yến Hà Thanh quay người đi ra khỏi thành trấn, Tiêu Dư An không giữ lại, hẳn không biết phải làm sao chỉ đứng nguyên tại chỗ đưa mắt nhìn Yến Hà Thanh rời đi.

—

Lời tác giả:Tới đây tới đây tới đây, cá một ăn hai xem Tiêu tống có đuổi theo hay không [Sao cái câu này thấy quen quen]

Ps: Mấy cái thông báo tuyển dụng dưới bình luận của truyện này đều là lừa gạt đó, các tiêu thiên sứ cơ trí nhớ nhìn kỹ mà phân biệt, đừng có tin, đừng có tin nha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 120

Yến Hà Thanh cứ như vậy đi từng bước một đến chỗ tường thành, hăn giống như một cỗ thi thể, hai mắt vô thần, tứ chi cứng ngắc, hăn không nghĩ gì cả, không dám nghĩ một cái gì cả, toàn thân hăn phát lạnh, những vết thương trước đó bắt đầu ần ần phát đau.

Bị nặng nhất là vết thương ở trên lưng, hăn vì cản khúc cây lăn xuống cho Tiêu Dư An mà bị thương.

Chắc là lục phủ ngũ tạng cũng bị thương trong lúc đó, nếu không thì sao bây giờ toàn thân lại phát đau kia chứ? Có lẽ là do những tổn thương trước đó tích lại rồi bộc phát, đột nhiên Yến Hà Thanh cảm thấy một cơn đau nhức từ ngực lan ra toàn thân, đau đến mức hăn nhúu chặt lại lông mày, cuối cùng ngay cả một bước cũng không bước nổi.

Một tay hăn chống lấy tường thành, một tay gắt gao ôm ngực, cơn đau đớn kia chạy loạn khắp toàn thân hăn, cuối cùng nhảy đến trên cổ, Yến Hà Thanh cứ như vậy đột nhiên hộc máu.

Máu tươi từ khước miệng của hăn từng chút từng chút một chảy xuống, nhiễm lên y phục, rơi xuống đất, Yến Hà Thanh chậm chậm hồi thần, đưa tay nhẹ nhàng lau lau khước miệng, nào biết lại có một cỗ đau nhức khó chịu dâng lên ngực, ngậm máu mới nãy còn chưa nuốt trở về đã lại lần nữa phun ra. Tiếp theo đó, hai mắt hăn biến thành màu đen, đầu văng tai ù.

Những người đi đường không biết tên bên cạnh đang ồn ào, Yến Hà Thanh lại chẳng nghe rõ bất cứ thứ gì, cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống.

Nhưng thân thể của hắn không rơi xuống mặt đất lạnh như băng mà là nhào vào một lồng ngực ấm áp.

Giống hệt như hôm gió bắc thổi vù vù nơi cung điện Bắc quốc ấy, hắn mặc một thân áo mỏng, ròn rã quỳ trong viện tử giá rét giữa trời đông, cuối cùng lúc không nhìn được mà ngã xuống, cũng đã nhào vào trong lồng ngực ấm áp như vậy. Từ đây, thời gian đảo lộn, phiền não nơi đầu mày, nội tâm bị quấy nhiễu, biết là tâm bệnh lại không thể trị.

Tại sương phòng trong phủ đệ, Trương Trường Tùng ngồi ở bên giường, vuốt vuốt ria mép hoa râu, bộ dáng như có điều suy nghĩ bắt mạch cho người nằm trên giường.

Trên giường, Yến Hà Thanh đắp chăn mỏng, sắc môi trắng bệch, trên mặt cũng không có chút huyết sắc nào, hai mắt nhắm chặt, xem ra đã hôn mê một lúc lâu.

Tiêu Dư An đứng ở một bên, không dám thở mạnh.

“Hừm...” – Trương Trường Tùng hắng giọng một cái, lại im lặng không nói lời nào.

Tiêu Dư An nhìn không được nói: “Sư phụ, người hừm cái gì đó! Hắn đâu phải mang thai, không cần phải bắt mạch lâu thế chứ?!”

Trương Trường Tùng lờm hắn một cái: “Nói...”

Tiêu Dư An hô: “Cái gì?? Hoạt mạch?? Thực sự có thai rồi?!”*

(Chữ “nói” và chữ “hoạt” trong tiếng trung đọc là “huà” và “huá”, đọc khác thanh điệu thôi, nếu không để ý nghe thì sẽ bị nhầm như ông An đấy.)

Một ngụm máu già của Trương Trường Tùng nghẹn lại trong họng, nổi giận đùng đùng mắng hăn: “Ta muốn nói với người là đừng có nói nhiều thế! Còn có, ai bảo với người hoạt mạch là có thai? Người nhìn cái dáng vẻ khí huyết phương cương này của người coi, bây giờ ta đem người đi bắt mạch thì mạch của người cũng là hoạt mạch luôn đấy!!!”

Tiêu Dư An nói: “Hoạt hoạt hoạt, sư phụ nói cái gì cũng đúng, sư phụ nói ta mang thai ta cũng tin.”

Trương Trường Tùng căn bản không có nhiều lời như Tiêu Dư An cho nên cũng lười tranh cãi với hăn, ông sờ sờ ria mép, thu hồi tay đang bắt mạch, thở dài nói: “Trong lòng người này có chỗ suy nghĩ không thông, tinh thần bất ổn, khí huyết không thể lưu thông, trở nên chán nản.”

Tiêu Dư An tắc nửa ngày, nháy mắt mấy cái nói: “...Cho nên, vẫn là mang thai?!”

Trương Trường Tùng tức giận quơ lấy quyển sách thuốc cầm trong tay nện Tiêu Dư An: “Cút đi chép mười lần cho ta!”

Tiêu Dư An tiếp được sách thuốc: “Chép chép chép, ta chép, thế, sư phụ, hăn đến cùng là bị làm sao?”

Trương Trường Tùng liếc xéo hăn một cái: “Không chết được, vết đao trên người người này cơ bản đã khỏi hăn, cho nên không phải do ngoại thương mà mất máu hôn mê. Vừa mới nãy ta bắt mạch, mơ hồ thấy mạch có hơi hướng chìm, cho nên đó là do tích tụ nhiều ngày, tưởng niệm mà không được cho nên tỳ phổi vốn đã có bệnh ẩn, lại ngẫu nhiên bị va chạm làm bị thương tới phổi vì vậy mới dẫn đến thổ huyết. Chờ chút nữa ta viết phương thuốc, người qua chỗ ta bốc thuốc đi.”

Tích tụ nhiều ngày? Trong nguyên tác, vì Vĩnh Ninh công chúa chết nên tinh thần Yến Hà Thanh mới bất ổn thì hăn hiểu, hiện tại thì Yến Hà Thanh

làm gì có cái gì để mà bắt với chả ổn, mở hậu cung ra một cái chẳng phải là đời lên hương rồi sao?

“Ài, cảm ơn sư phụ.” – Tiêu Dư An đưa Trương Trường Tùng về y quán, lại dựa theo phương thuốc của Trương Trường Tùng mà bốc thuốc, muốn đi ra hậu đường gọi Trương Bạch Thuật một cái, kết quả ở hậu đường chẳng thấy Trương Bạch Thuật đâu ngược lại lại gặp Lâm Tham Linh đang ngồi xồm ở đó sắc thuốc.

Lâm Tham Linh phẩy phẩy cái quạt hương bồ lớn trong tay, thỉnh thoảng mở nắp bình thuốc bằng sứ ra nhìn một chút, nàng hít phải khói than, thỉnh thoảng lại ho khan, nhưng bộ dáng vẫn rất kiên nhẫn. Nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Tham Linh quay đầu nhìn lại, thấy là Tiêu Dư An liền hỏi: “Tiêu công tử? Người đến tìm Bạch Thuật đấy à? Hắn lên núi hái thuốc rồi, giờ không có ở đây.”

Xưng hô của Lâm Tham Linh với Trương Bạch Thuật khiến Tiêu Dư An hơi ngần ra, hẳn hỏi: “Sao người lại ở đây?”

“À, chẳng phải Trương mục ở đầu phố Đông hôm qua bị nhiễm phong hàn đó sao? Nhà bà ấy không có ai chăm sóc nên Bạch Thuật nói ta giúp bà ấy sắc thuốc!” – Lâm Tham Linh đáp.

Tiêu Dư An vẫn luôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng nhất thời lại không nói ra được, đành phải hỏi: “Sắp đến giờ ăn tối rồi, người có về không?”

“Ta không về đâu, ta đã nói với Tam Di rồi, giờ ở lại y quán để giúp đỡ Trương đại phu, lưng của Trương đại phu vẫn chưa khỏi, ta phải nấu cơm cho ông ấy! Khi nào chúng ta ăn xong cơm tối thì về.” – Lâm Tham Linh trả lời.

Tiêu Dư An gật gật đầu, trong lòng cảm khái một tiếng.

Cái này sao giống với tình cảnh ba người một nhà hòa thuận vui vẻ thế nhể?

Lúc Tiêu Dư An còn đang suy tư lại nghe thấy Lâm Tham Linh nhỏ giọng gọi hắt: “Tiêu công tử, lúc đó, cái xưng hô tướng công kia... cái kia ta...”

Tiêu Dư An liên tục khoát tay: “Đó là do người hiểu lầm ý của ta! Hiểu lầm, hiểu lầm lớn đó!”

Lâm Tham Linh nhẹ thở ra một hơi: “Là do ta ngu ngốc.”

Tiêu Dư An nói: “Thôi... được rồi được rồi, không có gì đâu, nhớ về sớm một chút.”

Hai người nói tạm biệt, Tiêu Dư An mang theo thuốc trở lại phủ đệ, nhìn thấy Tam Di cầm một phong thư đi tới: “Dư An Dư An, người xem nè, là thư bọn Liễu An gửi về đây.”

Tiêu Dư An nhận thư, nghiêm túc đọc, Tam Di hỏi: “Bệnh tình của Thuần Quy thế nào rồi?”

Tiêu Dư An nói: “Trên thư nói bệnh của Thuần Quy phải điều trị cho nên trong thời gian ngắn không thể trở về được, Phong Nguyệt để hắt lại cho vị thần y kia chăm sóc.”

Tam Di lại hỏi: “Vậy Liễu An với Phong Nguyệt thì sao?”

Tiêu Dư An cười nói: “Hai người bọn họ đi hưởng tuần trăng mật rồi.”

Tam Di ngơ ra: “Hưởng tuần trăng mật? Hưởng tuần trăng mật là cái gì?”

Tiêu Dư An vui vẻ toét miệng cười: “Không có gì không có gì, tóm lại là bọn họ rất tốt, đúng rồi, Tam Di, người trong sương phòng kia tỉnh chưa?”

Tam Di lắc đầu: “Chưa tỉnh đâu.”

Tiêu Dư An thu lại ý cười, mặt lộ vẻ lo lắng.

Tam Di thăm dò sắc mặt của hắn, nói: “Đừng lo lắng quá, đi đi đi, chúng ta đi ăn cơm, đói rồi chứ gì? Bàn ta bày xong hết rồi!”

Tiêu Dư An không đáp lại, hướng mắt nhìn về phía sương phòng, bị Tam Di túm lấy tay kéo về phía nhà ăn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 121

Sao trời chuyển động, rét lạnh tận xương, đêm đã khuya, trong sương phòng, Yến Hà Thanh chậm rãi từ trong hôn mê tỉnh dậy, chờ đến khi ý thức hoàn toàn khôi phục, hẩn quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Đây là một sương phòng bày trí đơn giản nhưng khắp nơi lại lộ ra sinh khí, Yến Hà Thanh nhú mày đề lại ngực chậm rãi chống thân thể ngồi dậy. Toàn bộ vết thương trên người hẩn đều đã được băng bó bôi thuốc, ngay cả phần lưng bị bầm tím cũng đã được đắp dượt cao, nhưng mà vẫn đau đến không chịu nổi.

Hẩn nhớ rõ lúc mình hôn mê đã ngã vào trong lồng ngực một người, mặc dù khiến hẩn khó có thể tin được, nhưng người đó thực sự là Tiêu Dư An.

Tiếng đẩy cửa ken két vang lên, Tam Di bưng thuốc đi vào, nhìn thấy Yến Hà Thanh ngồi dậy, đầu tiên là sửng sờ, sau đó lập tức hô: “Ai nha nha, vị công tử này, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, vừa khéo, đến uống hết chén thuốc này đi.” – Nói xong Tam Di đưa chén thuốc trong tay cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh nhận lấy thuốc, nói cảm ơn xong lại hỏi: “Người là...?”

“À, người có thể gọi ta là Tam Di, ta gần như là người hầu ở nơi này.” – Tam Di nói.

Bất chợt như nghĩ ra gì đó, Yến Hà Thanh ngẩng đầu hỏi: “Xin hỏi, chủ tử... nơi này, có thật là đã thành thân rồi không?” – Trong giọng nói của hần mang theo chút hi vọng yếu ớt, giống như một đốm lửa giữa đồng tro tàn, tất cả đều là không cam lòng.

Tam Di tưởng rằng hần hỏi đến Dương Liễu An và Hiếu Phong Nguyệt, đáp: “Công tử, vì sao người vừa tỉnh đã hỏi cái này? Hai người bọn họ mặc dù không có chính thức mai mối cưới hỏi nhưng đích thực là một đôi, rất là ân ái đó!”

Ánh mắt Yến Hà Thanh triệt để ảm đạm, hần yên lặng như một cái rễ cây khô không chút sinh cơ nào, qua hồi lâu mới khẽ ừ một tiếng.

“Công tử mau đem thuốc uống hết đi.” – Tam Di thúc giục.

Yến Hà Thanh lại chết lặng mà ừ thêm một tiếng, đem thuốc uống một hơi cạn sạch sau đó đưa chén thuốc trả về, tiếp sau Tam Di có dặn dò gì đó rồi rời đi lúc nào thì Yến Hà Thanh hoàn toàn không biết.

Yến Hà Thanh chờ đến lúc đêm khuya thanh vắng, chậm rãi chống người dậy, sau đó đi ra ngoài.

Hần phải đi, hần nhất định phải đi.

Yến Hà Thanh biết mình không thể ở lại, hần sợ hãi, hần sợ Tiêu Dư An lại cười với mình một tiếng, lúc đó, hần nhất định thà rằng có thể đả thương đến Tiêu Dư An cũng phải đem người kia trói lại bên cạnh mình.

Gió đêm se lạnh, nhẹ nhàng thổi bay những sợi tóc của Yến Hà Thanh, tiểu viện trong phủ đệ yên tĩnh vắng vẻ, ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, vỡ tan đầy đất, Yến Hà Thanh đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

Mà lúc này, Tiêu Dư An đang ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được.

Cái bệnh không nghe được tiếng hít thở bên cạnh thì không thể ngủ được của Tiêu Dư An còn chưa chữa khỏi, bình thường hẳn ở cùng một phòng với Tạ Thuần Quy cho nên không lo lắng tật xấu này sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Hiện tại Tạ Thuần Quy đi Tây Thục quốc chữa bệnh, Tiêu Dư An còn có một mình nên không ngủ được, vừa đúng lúc trong lòng lại nghĩ đến chuyện của Yến Hà Thanh, lại càng khiến hẳn không thể nghỉ ngơi, trong đầu toàn là suy nghĩ sau này phải làm sao cho phải.

Suy tư nửa ngày, trăng treo trên đầu ngọn liễu, Tiêu Dư An xoay người ngồi dậy, khoác cái áo vào, quyết định đi ra ngoài giải sầu một chút.

Ban đêm, tiếng dế tiếng côn trùng kêu bên tai không dứt, Tiêu Dư An ngồi xuống bàn đá, ngắt cọng cỏ ngậm trong miệng, hai tay khoanh lại gối đầu nằm lên, nào biết vừa mới gục xuống thì lại nghe thấy bên ngoài viện truyền đến một giọng nói, giọng nói kia cực kỳ quen thuộc, vừa nghe liền biết chính là Trương Bạch Thuật.

Tiêu Dư An vừa nghĩ đêm hôm khuya khoắt rồi Trương Bạch Thuật không ngủ chạy tới đây làm gì, lại vừa đứng dậy đi đến chỗ giọng nói kia truyền tới.

“Thật sao? Người đồng ý gả cho ta? Ngày mai ta sẽ tới chỗ bà mối ở thành tây mời bà ấy đến mai mối cầu hôn!!” – Giọng nói của Trương Bạch Thuật không thể che được sự hưng phấn.

Tiêu Dư An không hiểu ra làm sao, trong lòng thầm nói một tiếng đây là tình huống gì, thanh âm của một người khác lại vang lên.

Là Lâm Tham Linh!

Lâm Tham Linh khẽ nói: “Bạch Thuật, chuyện cầu hôn cứ, cứ từ từ thôi?”

Trương Bạch Thuật không hiểu: “Tại sao vậy?”

Lâm Tham Linh nói: “Ta hiện tại cũng xem như là nha hoàn trong phủ, thân phận hèn mọn, sao gánh nổi cầu hôn gì chứ.”

Trương Bạch Thuật tức giận nói: “Người sao lại phải tự hạ thấp mình như thế!?”

Lâm Tham Linh nhẹ nhàng trấn an nói: “Sao lại là tự hạ thấp? Đây là lời thật, lúc trước nếu không phải Tiêu công tử mua ta, ta hiện tại đã lưu lạc nơi trắng hoa, gọi một tiếng nha hoàn đã là phúc khí của ta rồi.”

Trương Bạch Thuật lại nói: “Tiêu Dư An hẳn nhất định không có nghĩ như vậy!”

Ý cười của Lâm Tham Linh không giảm: “Tiêu công tử không nghĩ như vậy, nhưng mà ơn nghĩa ta phải đặt ở trong lòng, ta nợ hẳn một cái mạng, chẳng lẽ không cần phải làm trâu làm ngựa để báo đáp sao?”

Tiêu Dư An nghe không nổi nữa, hắng giọng hô: “Đừng có kéo ta vào! Cho các người hai trăm chín mươi chín*, các người nhanh đi lãnh giấy kết hôn đi!”

(*Hai trăm chín mươi chín = 299: Theo mình tra được thì đi đám cưới mừng 299 nghĩa là chúc “Yêu thật dài lâu” đó.)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 122

Trương Bạch Thuật cùng với Lâm Tham Linh đều không nghĩ tới có người ngoài đang nghe, lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tiêu Dư An bước mấy bước đi tới, một tay ấn huyết thái dương, bày ra bộ dáng đến cùng là có chuyện gì đang xảy ra trên thế giới này vậy trời: “Thế chuyện của hai người các ngươi là thế nào?”

Trương Bạch Thuật cũng không thêm khách sáo với hắn: “Ta cùng với Linh Nhi lưỡng tình tương duyệt, ngươi nói coi ngươi có đồng ý hay không luôn đi.”

Tiêu Dư An: “...”

What the hội?!

Sao lại là cái câu này nữa?!

Ý nghĩa của câu này thực sự đúng như những gì hắn đang hiểu có phải không?!

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, hỏi Lâm Tham Linh: “Thật chứ?”

Lâm Tham Linh không dám nhìn Tiêu Dư An, cúi đầu, một lúc lâu, gương mặt đỏ bừng gật đầu.

Vậy Yến Hà Thanh phải xử lý thế nào đây!?

Đây là cái tiết tấu lão bà toàn bộ đều chạy hết sao?

Tiêu Dư An đứng ngốc tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Trương Bạch Thuật còn tưởng rằng Tiêu Dư An đang do dự, tiến lên bóp hân: “Tiêu Dư An, người mà dám lắc đầu, ông đây bóp chết người ngay tại chỗ đấy.”

Người bóp chết ta luôn đi!!! Việc này nếu như để Yến Hà Thanh biết, ta có cần phải mang theo người đi trốn luôn không? Trốn thì chạy về phía nam hay phía bắc bây giờ? Đi đường thủy hay đi đường bộ? Rồi đi đường bộ thì đi xe hay dùng hai cẳng? Cái kịch bản này đến cùng là mẹ nó bị làm sao vậy!

Ài, được rồi được rồi, cái loại kịch bản nát bét ngay cả nữ chính cùng nữ thứ hai còn làm đám cưới với nhau thì có cái gì mà không thể nữa chứ?

“Người nói coi, đêm hôm khuya khoắt không lo yên ổn mà đi ngủ đi, tự dưng chạy tới đây nói chuyện này là sao?” – Tiêu Dư An gạt tay của Trương Bạch Thuật trên người mình xuống: “Sáng mai đem sính lễ khiêng tới đây, không có sính lễ nhà mẹ đẻ không thả người đâu.”

Cả Trương Bạch Thuật cùng Lâm Tham Linh đều sững sờ, Trương Bạch Thuật lắp bắp nói: “Người, người, người...”

“Người cái gì mà người.” – Tiêu Dư An đè bả vai người ta, đẩy một cái: “Trước tiên đi về ngủ cái đi, được không?”

“Ờ!” – Trương Bạch Thuật vui vẻ, lại nói với Lâm Tham Linh: “Linh Nhi, người đợi ta! Sáng mai ta sẽ đến! Ta nhất định sẽ đến!”

Nói xong Trương Bạch Thuật khoa tay múa chân chạy về y quán, cũng may là ban đêm trên đường không có ai chứ không thì cũng khối người

tưởng có thằng điên nhà ai xông chuồng chạy ra ngoài mất.

Vẻ mặt Lâm Tham Linh vẫn còn có chút hốt hoảng, nàng tự lẩm bẩm: “Nhà mẹ đẻ... nhà mẹ đẻ.”

Lâm Tham Linh biết, từ sau khi mẫu thân nàng chết đi, nàng đã không còn có nhà nữa, cả đời này nàng chỉ có một nguyện vọng chính là có thể làm một nữ tử giúp chồng dạy con, nàng không muốn vinh hoa phú quý, không muốn cầm y ngọc thực gì cả, nàng chỉ cần cuộc sống bình thường ngày ba món ăn một món canh mà thôi.

Thế nhưng thời khắc kể phụ đem nàng bán vào thanh lâu, Lâm Tham Linh biết hết thảy đều trở thành không thể, nàng đầu tiên là không có nhà, tiếp sau nữa ngay cả tư cách để nằm mơ cũng không có.

Ai ngờ sau này lại được cứu, hết thảy cũng đều thay đổi.

Hiện tại lại có người nguyện ý nói một tiếng, ta là nhà mẹ đẻ của nàng.

Hốt mắt Lâm Tham Linh đỏ lên, đột nhiên đối Tiêu Dư An quỳ xuống: “Tiêu công tử, ta...”

Tiêu Dư An vội vàng kéo nàng lên: “Đừng như vậy, nếu để Trương Bạch Thuật nhìn thấy, chẳng phải sẽ chặt ta luôn sao.”

Lâm Tham Linh nghẹn ngào: “Ta không biết phải làm sao để cảm ơn người...”

Tiêu Dư An cười vang nói: “Cảm ơn gì chứ, nhân sinh khổ đoán, tận hưởng lạc thú trước mắt! Cùng nhau xây dựng một xã hội hài hòa í a hài hòa, đi về ngủ trước đi, các người đều không buồn ngủ sao? Thức đêm sẽ trọc đầu đó.”

Dưới sự thúc giục của Tiêu Dư An, Lâm Tham Linh không thể không quay người đi về sương phòng, nàng đi được vài bước thì phát hiện Tiêu Dư An không đi theo, thế là không hiểu hỏi: “Tiêu công tử, người không về ngủ à?”

“A? Ta ấy à? Không có việc gì, ta ngắm trăng đã, người về trước đi.” – Tiêu Dư An khoát khoát tay.

Lâm Tham Linh đáp lại một tiếng, đi về trong viện, màn đêm như chiếc lồng úp xuống, trong góc hẻo lánh che lấp một bóng đen, ở nơi nhìn không rõ ấy truyền đến tiếng hô hấp rất nhỏ, phỏng chừng là mèo hoang không nhà để về.

Tiêu Dư An hà hơi thổi đi gió đêm lạnh lẽo, khoanh hai tay dựa vào cửa phủ đệ, ngẩng đầu nhìn trăng, tối nay là trăng lưỡi liềm, trăng non bị khuyết chỉ còn lại hình cái móc câu. Tiêu Dư An đầy bụng tâm sự, không khỏi thờ dài.

Thờ dài một hơi xong, thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Dư An tưởng là Lâm Tham Linh còn có việc, nghi hoặc quay người nhìn lại: “Hử? Sao còn...”

Một câu chưa xong, thanh âm của Tiêu Dư An đã im bật.

Người kia không vì ánh bắt bị hoảng sợ của Tiêu Dư An mà dừng lại, ngược lại còn bước nhanh hơn, tại thời điểm Tiêu Dư An lui lại một bước đã đưa tay túm lấy cổ tay Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng đã bị người nọ kéo một cái, kéo vào trong nội viện, ngay sau đó, phần lưng đụng vào vách tường. Cả người Tiêu Dư An bị gắt gao đặt trên vách tường, nháy mắt một cái, trời đất quay cuồng, huyết dịch khắp người đều xông lên đầu.

Mắt còn chưa thấy rõ sự việc, bên tai đã truyền đến tiếng vang.

Khí tức ấm áp thổi vào bên tai Tiêu Dư An khiến hắn không nhịn được mà khẽ run, thanh âm Yến Hà Thanh giống như cười lại không phải cười, tựa như giận lại không phải giận, hắn nói: “Người cùng nữ tử kia không có thành thân, người đang... gạt ta?”

Tiêu Dư An: “...”

Ai tới chém hắn một đao để hắn chết quách luôn cho rồi đi?

—

Lời tác giả: Trước đó có tiểu thiên sứ hỏi tại sao lại phải tạo ra loại hiểu lầm như này. Mẹ ruột trả lời thế này nè: “Đương nhiên là để tạo cơ hội cho Yến Hà Thanh hiên ngang mà đem Tiêu Dư An kábedon rồi, a ha ha ha ha ha ha ha!!!”

(*kábedon: ép người vào tường, chống tay khóa lại.)

Editor: Ahihi, kábedon!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 123

Mặc dù bị Yến Hà Thanh đẩy một cái áp vào tường nhưng nếu nói đau thì tính ra cũng không đau chút nào cả, thời điểm phần lưng của Tiêu Dư An sắp đập vào vách tường, Yến Hà Thanh đã đưa tay ra đỡ cho một chút, chỉ là tư thế hiện tại của hai người thực sự có chút khiến Tiêu Dư An khó mà hô hấp mà thôi.

Hai tay Yến Hà Thanh bắt lấy cổ tay của Tiêu Dư An dè lên tường, cả người hấn sát lại rất gần, dùng thân thể ngăn chặn hết thảy những nơi Tiêu Dư An có thể thoát ra được, một đầu gối còn cường ngạnh chống giữa hai chân Tiêu Dư An. Rõ ràng thân là một người bị thương, Yến Hà Thanh mới là người yếu hơn, nhưng tình hình bây giờ lại khiến Tiêu Dư An có loại ảo giác như mình đang mặc cho người kia chém giết.

Thấy Tiêu Dư An mãi không trả lời, Yến Hà Thanh có vẻ gấp lên, hấn đưa tay dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy cằm Tiêu Dư An, ép buộc hấn phải đối mặt với mình: “Người chưa có thành thân, đúng không?”

“Ta...” – Tiêu Dư An nhìn vào đôi mắt trong suốt kia, đơn giản là nhận mệnh cảm thán: “Đúng, ta chưa có.”

Nghe được câu trả lời, lồng ngực Yến Hà Thanh bắt đầu kịch liệt phập phồng, ánh trắng như lưỡi câu bạc rơi vào nơi sâu thẳm trong đôi mắt hấn, giữa hai hàng lông mày rõ ràng không giấu được sự vui mừng như điên.

Trong lòng Tiêu Dư An lộp bộp một tiếng, mắt thấy Yến Hà Thanh muốn thu hồi móng vuốt đang nắm lấy cằm của hắn, Tiêu Dư An nhanh chóng nắm chặt lấy cổ tay Yến Hà Thanh, đem người kia kéo về phía mình: “Yến Hà Thanh! Ta biết Lâm Tham Linh và ta các thực không phải vợ chồng, nhưng mà vừa rồi người cũng nghe thấy rồi đó, Lâm Tham Linh nàng mặc dù không có quan hệ gì với ta, nhưng đã có người trong lòng, người không thể... không thể dùng gậy mà đánh uyên ương được!”

Thoạt nhìn tâm tình của Yến Hà Thanh vô cùng tốt, trong nhất thời khiến Tiêu Dư An suýt nữa không phân biệt được là hắn có phải đang giận quá mà phản cười hay không. Hắn mượn lực kéo của Tiêu Dư An, một lần nữa đem Tiêu Dư An áp lại trên tường, đùi phải cậy mạnh tách hai chân Tiêu Dư An ra, sáp lại càng gần, khiến Tiêu Dư An suýt chút nữa không đứng vững: “Ta vì sao phải dùng gậy đánh uyên ương?”

Tiêu Dư An lắp ba lắp bắp nói: “Lúc ở trên núi, người đối với nàng...”

Yến Hà Thanh đột nhiên nghiêng đầu ghé vào bên tai Tiêu Dư An, không chút do dự lên tiếng ngắt lời hắn, âm sắc đậm mạc rõ ràng, khí tức lại cực kỳ nóng bỏng: “Cô nương kia không phải do người giả trang sao? Hả? Nương tử.”

Một tiếng nương tử cuối cùng gọi vừa chậm rãi vừa khoan thai, suýt chút nữa khiến Tiêu Dư An phát bệnh tim luôn.

Yến Hà Thanh biết rồi!?! Hắn vậy mà đã biết mình lừa hắn?! Hắn biết lúc nào? Cái giọng điệu gọi nương tử này gọi cũng quá mức giễu cợt!?! Trước đó Yến Hà Thanh chỉ muốn thiến hắn, hiện tại sợ là thập đại cực hình đều thử trên người hắn một lần luôn quá.

Có cái là bây giờ đang ở Đào Nguyên thôn, Yến Hà Thanh lại còn bị thương, bên cạnh cũng không có thân tín, Tiêu Dư An cảm thấy khả năng hắn cho Yến Hà Thanh ăn hành ngược lại cũng khá lớn.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi: “Thì ra người đã biết, cũng tốt, thù mới hận cũ cùng tính một lượt luôn đi. Yến Hà Thanh, ta biết người hận ta, ta cũng không sợ thêm một chuyện thế này, nhưng mà...”

Yến Hà Thanh lại lần nữa lên tiếng cắt lời hẳn, ngữ khí hơi kinh ngạc: “Ta nói ta hận người bao giờ?”

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ, đến giờ phút này rồi mà còn muốn vắn vớ trên đùa mỉa mai hẳn, người chưa nói qua lời này, nhưng thái độ của người bày ra ở đó, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Mình cam tâm tình nguyện làm người tốt cứu hẳn mấy lần, hiện tại còn bị thay đổi các kiểu mà trào phúng, mặc dù người là nam chính trâu bò, nhưng mà pháo hôi thì cũng biết giận đó!

Một tay Tiêu Dư An đặt lên bả vai Yến Hà Thanh đẩy hẳn ra, không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng hai mắt Yến Hà Thanh, nhếch miệng cười lạnh: “Yến Hà Thanh, ta cũng lười nói nhảm với người, đây không phải là cung điện Bắc quốc, lại càng không phải ở địa bàn Nam Yến quốc nhà người, nếu như thật sự động thủ, không nhất định là ta sẽ thất bại. Người có thể hận ta vì ta đã từng là Bắc quốc quân vương, người cũng có thể ghét ta vì ta ở trên núi đã giả làm nữ tử lừa người, nhưng mà ta...”

Sẽ không mặc kệ cho người muốn làm gì thì làm, mấy chữ này còn chưa nói xong, Yến Hà Thanh đã bất thành linh mở miệng. Trăng lưỡi liềm lẫn trốn vào phía sau tầng mây mỏng, bốn phía âm u, trong nhất thời nhìn không rõ được biểu tình của Yến Hà Thanh, nhưng giọng nói của hẳn lại truyền đến rõ ràng: “Tiêu Dư An, ta chưa hề xem người là quân vương Bắc quốc, ta cũng chưa từng hận người.”

Tiêu Dư An triệt để sững sờ tại chỗ, hai người đứng trong viện tử tối đen nhìn nhau, đầu tiên là Tiêu Dư An mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi mà lắc lắc đầu, phảng phất như thể đang suy nghĩ xem mình có nghe lầm hay không. Thật lâu sau đó hẳn một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn

Yến Hà Thanh, nhìn đôi đồng tử đen láy kia, muốn nhìn ra sự giả dối, trào phúng, hư tình trong đó, thế nhưng cái gì hăn cũng không nhìn ra được.

“Người... người không hận ta?” – Tiêu Dư An do do dự dự hỏi lại, giống như một giây sau sẽ nghe Yến Hà Thanh lạnh lùng đáp rằng, chuyện như thế này mà người cũng thực sự tin tưởng, người là đồ ngốc à.

“Tiêu Dư An.” – Rút cuộc Yến Hà Thanh có chút nhịn không được, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: “Người vì sao lại cho rằng ta hận người? Ta sao có thể hận người?”

“Nếu như người không hận ta, vậy vì sao người lại muốn thiến ta?!” – Tiêu Dư An không thể tin nổi mà hô lên.

Yến Hà Thanh lộ ra chút thần sắc kinh ngạc, miệng hăn hơi mở rộng, không chút nào che giấu sự kinh ngạc bộc lộ ra trong đáy mắt cùng với thanh âm: “Người, người nói cái gì?”

Yến Hà Thanh không biết? Cho nên không phải do Yến Hà Thanh làm?! Thế nhưng ngoại trừ Yến Hà Thanh ra, còn ai có lý do để làm nhục hăn nữa?

Tiêu Dư An cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó, lại kết hợp kịch bản trong nguyên tác, trong đầu đột nhiên thoáng qua khuôn mặt của một người.

Tiết Nghiêm?

Chẳng lẽ là Tiết Nghiêm?

Thế nhưng Tiết Nghiêm vì sao lại phải phí hết tâm tư để ly gián hăn cùng với Yến Hà Thanh như vậy? Cần phải làm như vậy sao?

Tiêu Dư An còn đang khó hiểu, Yến Hà Thanh đã đột nhiên bước tới, hai tay túm lấy bả vai hắn không ngừng truy vấn: “Thiến người cái gì? Đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 124

Tiêu Dư An bị truy vấn đến hết cách, đành phải đem chuyện xảy ra ngày hôm đó đơn giản kể lại một phen.

Từ nội dung Tiêu Dư An nói ra, sắc mặt Yến Hà Thanh dần trở nên tái nhợt, hai mắt hấn đỏ hồng, buông bả vai Tiêu Dư An ra, tay rũ xuống bên thân gắt gao siết thành năm đấm, vẻ mặt luôn ảm nhẫn đạm mạc sớm đã vỡ vụn, dưới ánh trăng, quanh người hấn bao phủ nộ khí nhàn nhạt, đôi mắt cực đen cực sâu trên khuôn mặt thanh lãnh tuần dật, tựa như quỷ sát.

Thân thể Yến Hà Thanh vốn đã bị nội thương, lúc này lại bị lửa giận công tâm, khí huyết dâng lên, lồng ngực bắt đầu ần ần phát đau. Hấn một tay che miệng, ho khan vài tiếng, máu tươi từ khóe miệng hấn tràn ra, Yến Hà Thanh mặt không thay đổi lấy tay lau đi. Tiêu Dư An tiến lên mấy bước, nắm lấy cổ tay hấn kéo ra, trông thấy hấn ho ra máu, đôi mắt đột nhiên co lại: “Người, người, người sao lại ho ra máu?”

“Không sao.” – Yến Hà Thanh không thèm để ý chút nào đến tình trạng cơ thể của mình, ngược lại vội vã giải thích với Tiêu Dư An: “Tiêu Dư An...”

“Chờ một chút!” – Tiêu Dư An lên tiếng cắt ngang Yến Hà Thanh, sau đó không nói một lời lôi kéo hấn vào trong sương phòng của mình.

Tiêu Dư An đem người đặt lên trên ghế, đốt nến đặt lên bàn, khí thể mười phần ngồi xuống đối diện Tiêu Dư An: “Nói đi.”

Yến Hà Thanh nói: “Người hại người không phải ta.”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ nói: “Ta tin.”

Yến Hà Thanh trước nay vẫn luôn là người nói một là một nói hai là hai, nếu như hấn hận một người, sẽ chỉ nghĩ đến làm sao đem người này thiên đao vạn quả, căn bản không cần thiết phải khổ công lừa gạt giải thích, không có lý do, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Yến Hà Thanh còn nói: “Ta chưa từng hận người.”

Tiêu Dư An gật đầu: “Khấp chồn mừng vui.”

Yến Hà Thanh nói tiếp: “Ta cũng chưa từng muốn làm người tổn thương.”

Tiêu Dư An vỗ tay: “Cảm động rơi lệ.”

Gió đêm thổi ánh nến lay động, sau ngấn ngủi trầm mặc qua đi, Tiêu Dư An tổng kết: “Câu thông đúng thật là mẹ nó quá vĩ đại!!”

Yến Hà Thanh không hề có chút ý buông lỏng nào, hấn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, tựa như nếu rời ánh mắt đi nơi khác thì người này sẽ biết mất vậy, hấn hỏi: “Tiêu Dư An, người... người không hận ta chứ?”

Tiêu Dư An một tay chống trán, ánh mắt rơi vào trên ánh nến, bắt đầu đoán.

Hấn chưa từng hận Yến Hà Thanh, hấn chỉ hận ông trời không muốn thay đổi số mệnh, Hồng Tụ không chết, Dương Liễu An sẽ phải chết, Lý Vô Định không chết, Tạ Thuần Quy sẽ phải chết, ngày hôm đó nếu như những tướng sĩ đi đốt kho lương không chết, sẽ càng có thêm nhiều tướng sĩ Bắc quốc cùng với bách tính phải chịu nạn can qua. Hấn còn hận mình,

hận mình vô năng, hận mình không thể chống lại được số mệnh, hận mình biết rõ nhiều chuyện như vậy nhưng cuối cùng lại chẳng thay đổi được gì. Nói rằng nguyện xem mình là quân vương Bắc quốc, cuối cùng vẫn bị ông trời đùa giỡn trở thành người ngoài cuộc.

Ngoài mặt Yến Hà Thanh nhìn như không có biểu tình gì, ngón tay lại có chút cong lên, Tiêu Dư An cau mày một chút đầu ngón tay hấn động một cái, Tiêu Dư An thở dài một hơi bàn tay hấn nắm lại một chút.

Sau đó hấn trông thấy Tiêu Dư An ngẩng đầu, cười với hấn, nụ cười kia không chút ràng buộc, khiến hấn như phảng phất người được mùi rượu thơm nồng vung vãi tràn ra trên lầu Ngọc Hoa hôm đó.

Tiêu Dư An cười nói: “Nếu như ta hận người, khi nhìn thấy người ở trên núi sẽ đem chôn xuống đất, sao còn phải hao phí hết sức mình mà đi cứu người.”

Yến Hà Thanh nhìn nụ cười tùy tiện không bó buộc kia, thốt ra: “Tiêu Dư An, ta...”

“Ta biết ta biết.” – Tiêu Dư An cười vỗ vỗ bả vai Yến Hà Thanh: “Hiểu lầm đã được giải thích rõ, sau này vẫn là huynh đệ tốt.”

Lời nói của Yến Hà Thanh thoáng chút bị chặn về trong cổ, giọng nói của hấn vô cùng chậm chạp lặp lại lời Tiêu Dư An: “Huynh đệ?”

Lập tức lại chậm rãi gật gật đầu: “Cũng được, không vội.”

Tiêu Dư An không nghe ra thâm ý bên ngoài lời nói của hấn, thừa cơ hưởng sái chút ánh sáng nhân vật chính, nhắc tới: “Đã là huynh đệ thì phải giúp đỡ lẫn nhau, ta bị người bắt nạt người phải giúp một tay đó có biết không? Người nếu như bị người bắt nạt...”

Khụ, cái thời kỳ này hẳn là không có người nào dám khi dễ Yến Hà Thanh ha.

Khóe miệng Yến Hà Thanh rất nhẹ cong lên: “Ừm, giúp đỡ.”

Tiêu Dư An càng không ngừng gật đầu: “Đúng đúng đúng, giúp đỡ.”

Yến Hà Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, lại nói: “Tiêu Dư An, ta hỏi lại lần cuối cùng, người thực sự không hận ta?”

Tiêu Dư An cười nói: “Không hận, trước kia không hận, về sau cũng không có khả năng hận.”

Yến Hà Thanh nhú nhú mày kiếm: “Chính người nói đó, sau này... ta coi như... không khách khí.”

Tiêu Dư An nói: “Khách khí cái gì! Đều là huynh đệ, cần gì phải khách khí!”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng, mới bị thổ huyết, nơi đó còn mang theo chút vị tanh, hẳn đem giọng nói kéo dài ra, đủ để Tiêu Dư An nghe rõ đồng thời khắc sâu trong lòng: “Được, đây là do chính người nói đó.”

Tựa như buông xuống một bầu tâm sự bối rối thật lâu, Tiêu Dư An đuổi cái lưng mỏi ra, ngửa mặt nằm lên giường, thở ra ra một hơi thật dài, hẳn chỉ chỉ giường bên cạnh nói: “Người nếu như không ngại, đêm nay ngủ lại ở đây đi, cái bệnh kia của ta còn chưa chữa khỏi, bên người không có ai thì không ngủ được, sáng mai lại để sư phụ đến bắt mạch cho người xem thân thể có chỗ nào cần phải điều trị nữa không. Được rồi được rồi, ngủ đi ngủ đi, thức đêm dễ bị đột tử lại còn trọc đầu nữa đấy!”

Yến Hà Thanh khẽ ừ, cầm đèn thối tắt nến, trong bóng đêm lại nhẹ nhàng liếm liếm khóe miệng.

—
Editor: Rồi anh sẽ bị thối thôi anh ơi là anh!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 125

Lời của mình thế mà lại có tác dụng, sờ sờ gương mặt không thể tin được hỏi: “Người thực sự không hận ta à?”

Yến Hà Thanh biết kế ly gián của Tiết Nghiêm khiến trong lòng Tiêu Dư An còn có sợ hãi, hỏi nhiều thêm mấy lần cũng dễ hiểu, thế là kiên nhẫn lắc đầu.

Tiêu Dư An liên tục ừ ừ vài tiếng, đi ra khỏi sương phòng đến trong viện rửa mặt, rửa mặt xong lại chạy vào hỏi: “Người thực sự không muốn xẻo ta?”

Sau khi đạt được câu trả lời phủ định, Tiêu Dư An gật gật đầu lại đi ra ngoài, không bao lâu trong miệng hảnh ngậm một cái bánh bao đi vào, hàm hồ hỏi: “Một chút ý thù cũng không có?” – Thấy Yến Hà Thanh lắc đầu, Tiêu Dư An ồ một tiếng đi ra cửa, một lát sau hảnh bưng một bát cháo loãng vào cho Yến Hà Thanh làm đồ ăn sáng, thuận tiện lại hỏi: “Lúc đầu ta đưa người đến Cảnh Dương cung, người cũng biết đó là ý tốt của ta?”

Tại lúc Tiêu Dư An không sợ làm phiền đến người khác hỏi tới hỏi lui đến lần thứ mười tám, đồng thời hỏi đến vấn đề để người làm thị vệ của ta người có thấy uất ức gì không, rút cuộc Yến Hà Thanh cũng có động tác.

Yến Hà Thanh đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Tiêu Dư An, dùng chút sức đè hảnh ngã xuống giường.

Tiêu Dư An vẫn còn đang đắm chìm trong trạng thái lả nhải, không kịp đề phòng đã bị đè xuống, cả người phát ngốc, chờ đến khi kịp phản ứng lại thì phát hiện tay mình đã bị vịn ra phía sau, Yến Hà Thanh thì vững vàng đè hẳn lại, không cho chút cơ hội giãy dụa nào.

Tiêu Dư An: “...”

Không phải người bị thương sao!? Người có thể có chút dáng vẻ của người bị thương có được không!

Tiêu Dư An còn chưa oán thăm xong đã nghe thấy Yến Hà Thanh từng chữ từng chữ ở sau tai hẳn nói: “Tiêu Dư An, ta hiện tại muốn đem xương cốt của người tháo ra nuốt vào bụng, người nói coi ta có hận người không?”

Tiêu Dư An giãy dụa: “Người, người, người bình tĩnh một chút!”

Hiện tại Yến Hà Thanh rõ ràng đã mở ra thuộc tính hắc hóa!!! Mình không có việc gì tự nhiên đi trêu chọc hẳn làm gì chứ!!! Ăn no rừng mỡ rồi sao!!

Hai người còn đang náo loạn, cửa sương phòng đột nhiên bị đẩy ra, sau đó là thanh âm chậu nước rơi trên mặt đất.

Lâm Tham Linh trừng lớn hai mắt, cả người ngốc lảng tại chỗ, tay vẫn còn duy trì tư thế bưng chậu nước, thật vất vả mới kịp phản ứng lại, bùm mặt vừa chạy vừa hô: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta nghĩ rằng Tiêu công tử đã đi đến y quán, chỉ muốn tiến vào quét dọn một chút! Thật xin lỗi!!”

“Chờ một chút...” – Tiêu Dư An khó khăn phun ra hai chữ, ngoài cửa lại thò vào một cái đầu.

“A ô ô nha.” – Tam Di mắt nhìn thấy tư thế của hai người, mười phần khoa trương chao ôi một tiếng, vừa lăm bẫm vừa giúp hai người đóng cửa lại: “Chặc chặc chặc, hiện tại người trẻ tuổi ấy mà, ây da, ban ngày tuyên

dâm, đôi phong bại tục. Ai ai ai, thật sự là không biết xấu hổ, ây dà ây dà, không có mặt mũi nhìn mà, không có mặt mũi nào mà nhìn nữa!”

Tiêu Dư An: “...”

Ta biết xấu hổ mà!! Chờ chút! Sao ngươi lại phải đóng cửa chứ!!!

Tiêu Dư An đẩy Yến Hà Thanh ra một cái, đem người đẩy về giường nằm xong, thuận tay đắp kỹ chăn mền cho người ta xong, lúc này mới gào lên xông ra khỏi phòng: “Các ngươi nghe ta giải thích đã a a a!!!”

Mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu lên mái hiên, Yến Hà Thanh một tay che miệng ho nhẹ hai tiếng, trên khóe miệng tất cả đều không ép xuống được ý cười.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 126

Khói bếp sáng sớm vừa mới bị thổi tan, Trương Bạch Thuật đứng thật là đã khua chiêng gõ trống đem sính lễ tới.

Tiêu Dư An đi vòng quanh mấy cái hòm gỗ khắc hoa buộc lụa đỏ vài vòng, quay đầu cười nói với Trương Bạch Thuật: “Được lắm Trương Bạch Thuật, những thứ cần có đều đầy đủ cả không thiếu thứ gì.”

Trương Bạch Thuật ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm cũng vênh lên sắp chạm đến cả trời, ra vẻ ta đây cực kỳ: “Đó là tất nhiên rồi.”

Tiêu Dư An vẫn giữ ý cười tràn đầy như cũ: “Nói vậy thì đây chính là sính lễ? Thế thì ta đây nhận vậy.”

Trương Bạch Thuật giơ một tay lên: “Nhận! Người nhận! Vậy thì chúng ta đi tìm ông đạo sĩ mù ở phố tây tính ngày hoàng đạo thôi.”

Tiêu Dư An ừ một tiếng, hô: “Tham Linh! Tham Linh!”

Lâm Tham Linh đang phụ giúp Tam Di quét dọn bếp lò, nghe thấy Tiêu Dư An gọi, vội vàng chạy đến: “Tiêu công tử, người gọi ta? A? Bạch Thuật?”

Tiêu Dư An chỉ vào mấy cái rương chứa sính lễ to to nhỏ nhỏ trên mặt đất, cười nói với Lâm Tham Linh: “Những thứ này là đồ cưới của người, lát nữa để Trương Bạch Thuật chuyển về đi.”

Trương Bạch Thuật: "...Cái gì? Đây không phải là sinh lễ của ta sao?"

Tiêu Dư An ý cười dạt dào, ngón tay chỉ qua chỉ lại giữa mình cùng Trương Bạch Thuật: "Đúng rồi, sinh lễ, người đưa ta rồi thì là của ta, đã là của ta thì chẳng phải là ta có thể tùy ý xử trí rồi sao? Vậy thì ta lấy nó cho Tham Linh làm đồ cưới thì có gì không đúng?"

Trương Bạch Thuật: "..."

Hình như là không có gì không đúng! Nhưng mà lại thấy nó sai sai!!

Tiêu Dư An vừa cười vừa đi vào phòng, hơn nửa ngày Trương Bạch Thuật mới kịp phản ứng gào lên với bóng lưng Tiêu Dư An: "Tiêu Dư An, người chơi ta đó hả! Người không cần sinh lễ thì cứ nói thẳng ra, bộ ta khuân đồ chạy tới chạy lui không thấy mệt hay sao hả!?"

Tiêu Dư An quay đầu hô: "Đây là vấn đề thái độ! Dù chỉ là vai đi ngang sân khấu thì cũng vẫn phải đi, đúng không? Và lại vận động nhiều chút cũng có chỗ tốt, vận động quyết định sự sống mà!"

Nói xong Tiêu Dư An đi vào sương phòng, một tay đem cửa đóng lại, coi Trương Bạch Thuật nhưng người có bệnh mà ngăn lại ngoài cửa.

Trong sương phòng, Yến Hà Thanh ngồi tựa ở trên giường, Trương Trường Tùng đang vuốt vuốt chòm râu hoa râu bắt mạch cho hắn. Tiêu Dư An bước vào, cười hỏi: "Thế nào rồi sư phụ? Mấy tháng? Sao còn chưa có biểu hiện gì vậy, sau này cần phải chú ý những gì?"

Yến Hà Thanh: "..."

Trương Trường Tùng chán chả buồn nói với Tiêu Dư An nữa, nâng mí mắt hỏi: "Người cho hắn uống cái gì?"

Tiêu Dư An nói: “Không có gì đặc biệt hết, chỉ là phương thuốc lần trước mà người kê cho ta thôi, dựa theo liều lượng mà uống, còn quên uống một lần.”

Trương Trường Tùng ừ một tiếng, thu tay lại gãi gãi ria mép: “Mạch tượng bình ổn, không nổi không chìm, nội thương và ngoại thương đều khôi phục rất tốt, cũng không còn dấu hiệu bị đè nén, nếu quả thực chỉ vì uống thuốc của ta mà có thể hồi phục được đến mức độ này, vậy thì thể chất của vị công tử này quả thật đúng là khác hẳn với thường nhân.”

Tiêu Dư An nhin không được ở trong lòng lăm bằm một câu, đó là vầng sáng của nam chính. Trương Trường Tùng cầm giấy bút, vừa viết vừa nói: “Vẫn còn phải điều trị, nội thương không thể kinh thường, ta kê thêm cho người một đơn thuốc, chút nữa người tự đi đến y quán bốc thuốc đi.”

Tiêu Dư An cười: “Được rồi, cảm ơn sư phụ.”

Đang lúc nói chuyện, Trương Bạch Thuật đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Yến Hà Thanh ngồi trên giường, lớn tiếng khen một câu điệu, không thèm giữ mồm giữ miệng gì hô: “Tiêu Dư An, không phải người nói đây là kẻ thù của người sao? Kẻ thù mà người còn mang về? Đã nói là mắt hăn tốt lên thì sẽ thiên đao vạn quả người mà?”

Tay Yến Hà Thanh khẽ nắm lại thành nắm đấm, hai mắt nhìn về phía Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An tùy ý cười nói: “Cái kia là do hiểu lầm thôi! Giờ hai chúng ta là tình cảm hữu nghị cách mạng rồi! Yến ca, người nói đúng không?”

Yến Hà Thanh khẽ giật mình vì cái xưng hô này, lập tức khẽ ừ.

Trương Bạch Thuật cùng Tiêu Dư An vẫn còn muốn tán nhảm, lại bị Trương Trường Tùng một cước đá ra khỏi sương phòng.

Ăn cơm trưa xong, Tiêu Dư An dự định đi đến y quán bốc thuốc cho Yến Hà Thanh, lại sợ Yến Hà Thanh ở một mình buồn, tiến vào sương phòng hỏi Yến Hà Thanh: “Yến ca, ta đến y quán lấy thuốc, người có muốn cùng đi chơi luôn không? Sư phụ nói người có thể đi lại rồi.”

Yến Hà Thanh sao có thể cự tuyệt yêu cầu của Tiêu Dư An, đứng dậy đi cùng Tiêu Dư An ra cửa.

Tiêu Dư An nhớ tới vết thương trên người Yến Hà Thanh, cả đường đều đi chậm, thỉnh thoảng còn đi giật lùi, mặt đối mặt với Yến Hà Thanh cười nói, kể mấy chuyện bát quái trong trấn, nào là khuê nữ nhà này vừa xuất giá không lâu, nào là tức phụ nhà kia vừa mới sinh một thằng nhóc mập mạp. Kết quả, lúc sắp đến y quán suýt chút nữa thì đụng vào một người, cũng may tay mắt Yến Hà Thanh lanh lẹ túm lấy Tiêu Dư An kéo về phía mình.

Tiêu Dư An bình ổn lại thân thể, nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc: “Ái chà chà, tiểu oan gia của ta ơi, người đi đường sao lại đi giật lùi thế hả? Sau đầu còn chưa có mọc mắt đâu đấy nhé!”

Chính là cái vị trước kia vẫn luôn lôi kéo Tiêu Dư An, nhắc đi nhắc lại việc phải làm mối cho Dương Liễu An và Hiếu Phong Nguyệt, Mã đại nương!

Tiêu Dư An ngượng ngùng quay đầu: “Mã đại nương à, đã lâu không gặp.”

Mã đại nương vẫy cái khăn nhỏ trên tay, ánh mắt ở trên người Yến Hà Thanh dò tới dò lui, cười đến mức trên khuôn mặt toàn thịt kia chẳng thấy mắt đâu cả: “Ái chà, ông trời của ta ơi, đây là tiểu tử nhà ai thế! Đẹp trai quá nha? Ai ai nha, đại nương sống lâu như vậy rồi mà chưa có gặp qua người đẹp trai thế này đâu đấy! Oan gia à, không phải là anh của người đó chứ?”

Tiêu Dư An nói: “Gần như là thế, cứ coi là vậy đi.”

Mã đại nương lắc lắc mông tiến tới, tay cầm khăn nhỏ vẩy tới chỗ Yến Hà Thanh: “Ôi chao, quá đẹp trai rồi, khiến đại nương ta nhìn thấy mà trong lòng muốn nở hoa luôn, không biết vị tiểu ca đẹp trai này đã có người trong lòng hay chưa? Đại nương ta ấy à, quen biết rất nhiều cô nương như hoa như ngọc vẫn còn đang ở khuê phòng đợi gả đó!”

Tiêu Dư An chỉ sợ Yến Hà Thanh sẽ tức giận, vội vàng dùng thân thể ngăn giữa hai người.

“A ôi?” – Mã đại nương bị Tiêu Dư An chặn lại, lùi về sau hai bước, thu khăn tay về, ngạc nhiên nhìn Tiêu Dư An.

“Mã đại nương, trước đó người nói chỉ làm mỗi cho hai vị ca ca kia của ta, hiện tại nhìn thấy vị ca ca này, lại chỉ nhìn mỗi mình hã, đến cùng thì ta thua kém chỗ nào chứ? Người sao không chịu tìm kiếm giúp ta một chút?” – Tiêu Dư An định đánh trống lảng sang chuyện khác, hoàn toàn không phát hiện hai mắt Yến Hà Thanh nguy hiểm híp híp lại.

“Ấy chà, tử quý này, đây không phải là do người không có ý định đó sao? Người sớm đi hỏi ta, ta còn có thể giới thiệu chút cho người, giờ mới hỏi là có ý gì chứ? Ôi, người đúng thật là! Đúng thật là! Thật là! Mặt quá dày rồi đó!” – Mã đại nương liên tục nói ba lần “thật là”, mỗi một lần nói đều vung lụa về phía Tiêu Dư An, suýt chút nữa vung cho Tiêu Dư An ngốc luôn.

Tiêu Dư An không hiểu: “Hiện tại thì sao?”

Mã đại nương liếc mắt nhìn sắc mặt Yến Hà Thanh, lập tức cảm thấy càng thêm thấu hiểu, lại điên cuồng vung lụa quật Tiêu Dư An: “Giờ mà người còn muốn lừa gạt đại nương nữa hả? A? Có biết là đại nương ăn muối còn nhiều hơn người ăn gạo không? Người đã có người trong lòng rồi, chẳng lẽ đại nương nhìn không ra sao? Hả?”

“Cái gì, cái gì?” – Tiêu Dư An kinh dị: “Ta? Người trong lòng? Ai? Ta có người trong lòng? Không phải, Mã đại nương, người nói ta có người trong lòng, ở đâu hả?”

Mã đại nương vung lan hoa chỉ, chống nạnh, dương dương đắc ý nói: “Cái tên tiểu tử này, còn muốn lòe đại nương ta hả? Chậc, đây không phải là xa tận chân trời sao?”

Nói xong, Mã đại nương xoay cổ tay, cực kỳ khẳng định mà chỉ, Tiêu Dư An theo ngón tay của bà nhìn qua, cùng Yến Hà Thanh bốn mắt nhìn nhau.

—

Editor: Mai thi 1 môn vẫn đáp 3 môn lý thuyết QAQ. Hôm nay 1 chương thôi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 127

Tiêu Dư An lão đảo một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất: “Mã đại nương! Cơm có thể ăn bậy nhưng lời không được nói loạn đâu nhá!!”

Mã đại nương chẳng thèm vung khăn lụa nữa, trực tiếp dùng bàn tay to vỗ cho Tiêu Dư An một phát: “Người còn muốn giấu đại nương nữa hả? A? Lại còn giấu? Trước đó sau khi ta nói muốn mai mối giúp người, người còn đánh trống lảng ồn ào quấy rối! Sao vừa rồi ta muốn mai mối cho vị công tử này, người lại đến ngăn cản nhanh như vậy? Cái mùi giấm chua này bay ra ngoài ba con phố luôn rồi đấy, lại còn dám giấu đại nương? Và lại, tên tử quý người thế mà còn không biết xấu hổ mà hỏi về chuyện của các cô nương với ta, vị này của người thương người, bao nhiêu ghen tuông đều giấu hết trong lòng không nói ra, thế là người đành lòng đem toàn bộ ném hết xuống đất có đúng không?”

“Ta ta ta...” – Tiêu Dư An bị đánh đến mức chạy quanh bốn phía, ngay cả phản bác cũng không biết phải phản bác thế nào, đành phải nhìn về phía Yến Hà Thanh cầu xin giúp đỡ.

Yến Hà Thanh đưa tay ngăn cản Mã đại nương một chút, dùng tay mình chịu thay một đập cho Tiêu Dư An.

“Ôi ôi.” – Mã đại nương đánh lầm người, vội vàng thu tay lại, lập tức mặt mày hớn hở nhìn Yến Hà Thanh: “Ai nha nha, đây là đau lòng phải không? Đại nương biết rồi, không đánh, không đánh nữa, yên tâm đi, đại nương không có đánh đau đâu.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, không phủ nhận.

Mã đại nương thực sự vô cùng thích Yến Hà Thanh, dùng ngón tay chọc chọc cái trán Tiêu Dư An: “Thấy không, giận rồi đó, mau đi đi, không lo mà đổ lát nữa trở về nghe chừng là người ăn đủ đó.”

Mã đại nương lái nhai dài dòng mấy câu xong, trước khi rời đi còn ý vị thâm trường chọc chọc eo Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An: “...”

Đại nương, bà tỉnh táo chút đi mà, vị này chính là thằng nam sắt thép đó!!! Là cái loại chuyên gia mở hậu cung!!! Cái loại thằng nam nói muốn xẻo nam nhân vật phản diện là xẻo, muốn ép nữ nhân vật phản diện là ép đó!!!

Hiện tại Tiêu Dư An chỉ hận không có một quyển “Tứ quốc sử truyện” cầm trong tay, nói cho Mã đại nương biết Yến Hà Thanh đối đãi với các nhân vật phản diện có giới tính khác nhau như thế nào.

Vẫy tay tạm biệt Mã đại nương, Tiêu Dư An không được tự nhiên ho khan hai tiếng, hắng giọng, nhìn Yến Hà Thanh: “Hàng xóm trong thôn, tính tình thẳng thắn, người đừng để ý nhá...”

Yến Hà Thanh đạm nhạt nhìn hắn, nói: “Ta để ý cái gì?”

Tiêu Dư An sửng sờ, lập tức cảm khái trong lòng: Không hổ là nam chính, không thèm quan tâm thiệt hơn!

Hai người đi vào y quán, Trương Trường Tùng đang ở tiền đường xem bệnh cho bệnh nhân, cũng không rảnh chào hỏi hai người, để Tiêu Dư An tự mình đi lấy thuốc. Tiêu Dư An cầm lấy cái cân nhỏ trên quầy, ngựa quen đường cũ mà bốc thuốc, Yến Hà Thanh ở một bên nhìn hắn, hỏi: “Kiếp trước người có học qua y thuật sao?”

“A? Không có.” – Tiêu Dư An dừng một chút nói: “Cái này là từ khi đến Đào Nguyên thôn mới học. Hiện tại mấy chứng bệnh nan y phức tạp ta không chữa được, cơ mà đau nhức cảm sốt nho nhỏ thì chữa không thành vấn đề.”

“Ừm.” – Yến Hà Thanh đáp một tiếng, lại bổ sung: “Rất tốt.”

Tiêu Dư An gói thuốc rồi dùng dây gai buộc lại, nhìn thoáng qua tiền đường, thấy Trương Trường Tùng không chú ý đến nơi này, cười híp mắt lấy từ trong tủ thuốc ra sơn tra cùng với dâu tằm khô dùng làm thuốc thả vào trong tay Yến Hà Thanh, trông thấy hắn không hiểu há miệng muốn hỏi thì vừa cười vừa làm một cái dấu tay ra hiệu im lặng, nháy nháy mắt trái với hắn, nhúm lấy hai quả nhét vào trong miệng.

Thấy Yến Hà Thanh vẫn còn thất thần, Tiêu Dư An lại ra dấu mau ăn đi, Yến Hà Thanh gật gật đầu, đem hai quả khô bỏ vào miệng.

Vị chua ngọt tràn ngập trong khoang miệng, không chát cũng không đắng, Tiêu Dư An dùng khẩu hình hỏi Yến Hà Thanh: “Ăn ngon không?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, nhìn thấy Tiêu Dư An cười thật tươi với hắn.

“Tiêu Dư An!! Đó là thuốc dẫn, không phải mút hoa quả!! Người lại ăn vụng đấy phỏng?!” – Sách thuốc theo tiếng gào thét của Trương Trường Tùng bay tới. Tiêu Dư An chuẩn xác tiếp được sách thuốc đặt lại lên quỳ, cầm thuốc lên, nắm chặt lấy tay Yến Hà Thanh, cười to chạy thẳng ra ngoài y quán.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 128

Lăn qua lăn lại nửa ngày, mắt thấy mặt trời đã lặn về tây, trên con đường nhỏ phủ đá xanh, hương khói bếp nhẹ nhàng lan tỏa, Tiêu Dư An cầm gói thuốc buộc dây gai vừa đi vừa lắc lư, quay đầu hỏi Yến Hà Thanh: “Thân thể còn đau chỗ nào không? Có thể đi được nữa không?”

Yến Hà Thanh: “Không có gì đáng ngại.”

“Vậy người theo ta đến tiệm ngọc ở thành Đông xem chút nhé? Mấy ngày nữa Trương Bạch Thuật và Lâm Tham Linh đại hôn, ta muốn tặng một đôi ngọc như ý làm quà mừng bọn họ.”

“Được.”

Tiệm ngọc thành Đông làn ơ duy nhất trong trấn nhỏ này bán ngọc sức, mặc dù nhỏ, nhưng được cái đồ vật đầy đủ, lão bản là một cặp vợ chồng, tuổi trên năm mươi, vẫn còn ân ái như lúc ban đầu.

Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh đi vào tiệm ngọc, chỉ có một mình lão bản ở đây, nhìn thấy hai người, ông ôn hòa cười chào hỏi bọn họ.

Sau khi Tiêu Dư An nói rõ mục đích đến, lão bản tiệm ngọc bưng ra mấy đôi ngọc như ý để Tiêu Dư An chọn, Tiêu Dư An chỉ vào một đôi ngọc như ý bằng mã não đỏ chất ngọc thông thấu, hỏi Yến Hà Thanh: “Đôi này thế nào?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu: “Rất được.”

“Vậy chọn đôi này, lão bản, phiền ông giúp ta bọc lại.” – Tiêu Dư An quyết định dứt khoát.

“Được rồi.” – Lão bản tiệm ngọc vẫn là bộ dáng vui vẻ kia.

Bỗng nhiên từ trong nội đường có người vén rèm đi ra, nhìn thấy Tiêu Dư An thì che miệng chào hỏi: “Ai nha, là Dư An đó à, đã lâu không gặp.”

Tiêu Dư An cười đáp lại: “Chào lão bản nương.”

“Lâu rồi không thấy đó, a, vị công tử này là bằng hữu của người sao? Xưng hô thế nào?” – Lão bản nương đem ánh mắt rơi vào trên người Yến Hà Thanh, ở trong lòng không khỏi cảm khái vì dáng vẻ bất phàm của Yến Hà Thanh.

“Hắn họ Yến.” – Tiêu Dư An cười nói.

Bỗng nhiên lão bản nương kinh ngạc che miệng, cùng lão bản liếc nhau, cấp tốc trao đổi ánh mắt.

“Sao vậy?” – Tiêu Dư An kỳ quái hỏi.

“Vị Yến công tử này, chẳng lẽ tên là Yến Hà Thanh?” – Lão bản nương thử thăm dò hỏi.

Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh đều sững sờ, Tiêu Dư An không hiểu hỏi: “A, lão bản nương, sao bà lại biết tên của hắn?”

Lão bản nương lại cùng lão bản liếc nhau, lần này trong mắt họ đều không thể che hết ý cười, lão bản nương cười nói: “Ta đương nhiên biết rồi, đây không phải là người trong lòng của người sao?”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An: “...”

Lại nữa? Vả lại từ ngữ cũng không hề thay đổi!! Mã đại nương hiểu lầm thì cũng coi như xong, nhưng mà lão bản nương à, chúng ta chỉ vừa cùng với bà nói chưa đến năm câu, bà dựa vào đâu mà đưa ra cái kết luận này vậy!!!

Phảng phất như nhìn ra sự nghi hoặc của hai người, lão bản nương cười híp mắt nói: “Dư An, người còn nhớ một năm trước người năm lần bảy lượt chạy tới hỏi chúng ta cây trâm ngọc bị vỡ kia có thể gắn lại được hay không không?”

“Shhh.” – Tiêu Dư An hít vào một hơi, vừa muốn ngăn cản lão bản nương nói tiếp thì Yến Hà Thanh đã híp mắt mở miệng trước: “Trâm ngọc?”

“Đúng vậy. Cây trâm đó đã gãy thành cái bộ dáng kia rồi, hai ta nghĩ khả năng sẽ không thể hàn lại được, cho dù có hàn được thì cũng không còn đẹp nữa, không định giúp Dư An hàn lại. Nào biết Dư An không ngừng kiên trì, mỗi ngày đều chạy tới hỏi chuyện về cây trâm kia, hai ta không còn cách nào khác đành hàn lại cho hắn. Trên cây trâm ngọc kia, vậy mà lại khắc tên của Yến công tử người đó.” – Lão bản nương nói liền một mạch không hề nghỉ ngơi, một chút cơ hội để Tiêu Dư An xen vào cũng không có.

Một tay Tiêu Dư An che mặt, nội tâm sụp đổ.

Vừa lúc lão bản cũng đã gói kỹ đôi ngọc như ý kia, đưa cho Tiêu Dư An, cười nói: “Gói kỹ rồi, cầm lấy, đi thong thả, không tiễn nhé.”

Lão bản nương cười thân thiện hòa ái vẫy vẫy tay tạm biệt hai người.

Hai người sóng vai nhau đi trên đường nhỏ lát gạch xanh, Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, phá vỡ trầm mặc trước: “Cây trâm kia, sau khi người đập thì ta

nhặt về.”

“Ừm.”

“Chính... chính là cảm thấy... một cây trâm tốt như vậy, bỏ đi quá đáng tiếc, cho dù gãy rồi cũng rất đáng tiếc.”

“Ừm, Tiêu Dư An.”

“A?”

“Sáo ngọc người tặng ta ta vẫn luôn giữ kỹ, lần sau thối cho người nghe.”

“Được!”

Mặt trời chậm rãi lặn về tây đem cái bóng hai người sóng vai nhau mà đi kéo đến thật dài thật dài, phủ đệ cách đó không xa khói bếp tỏa mịt mờ, truyền đến mùi hương thức ăn làm người ta thèm nhỏ dãi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 129

Đảo mắt lại qua mấy ngày, từng tràng pháo ở cửa phủ đệ của Tiêu Dư An liên tiếp nổ vang, Tiêu Dư An che lỗ tai, nhìn lưa đỏ được treo trên xà nhà xung quanh mình cùng với đèn lồng đỏ chót dưới mái hiên mới có cảm giác hoảng hốt vì Lâm Tham Linh sắp xuất giá.

Ở cổng có hài đồng năm sáu tuổi cầm xiên mút quả, vỗ tay cười, lớn tiếng ồn ào: “Kiệu hoa hoa, người khiêng kiệu. Nhà ai sắp đón nương tử đến? Thối thối kèn, đốt pháo pháo, khắp nơi đều thật náo nhiệt! Xuất giá rồi, có người muốn xuất giá rồi!”

Tam Di cười đến không ngậm được miệng, cho hài tử đang reo hò ở cổng mẽ hoa tô*.

(*Mẻ hoa tô 米花糕: cái này t thấy giống bông gạo của mình lắm á.)

Tiêu Dư An đi đến phòng của Lâm Tham Linh, nhẹ nhàng gõ cửa một cái gọi: “Tham Linh, đã mặc xong giá y chưa? Trương Bạch Thuật sắp tới rồi đó.”

“Tiêu công tử? Mau vào đi.” – Cửa két một tiếng mở ra, Lâm Tham Linh mặc một thân giá y đỏ chót đứng ở cửa, giống như ráng mây màu lửa đỏ.

Tiêu Dư An cười: “Thật là đẹp, người xoay một vòng cho ta xem chút nhá?”

Lâm Tham Linh đỏ mặt cúi đầu, nhắc mép váy, đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng.

Tiêu Dư An đột nhiên nhớ tới kịch bản nguyên tác.

Trong nguyên tác, sau khi Yến Hà Thanh thu phục Đông Ngô quốc đã đưa Lâm Tham Linh về cung điện Bắc quốc.

Đêm đó, lúc Lâm Tham Linh được cung nữ đỡ xuống xe ngựa, trước mắt hiện ra toàn bộ đều là tường thành màu son của cung điện.

“Cô nương, theo ta vào cung thôi!” – Lão cung nữ tóc mai đầy tơ bạc cúi người nói.

Lâm Tham Linh ngẩng nhìn tường thành trang nghiêm túc mục, ngói vàng cửa son, bốn phía lặng yên không một tiếng động, tuyết rơi lả tả.

“Cô nương.” – Lão cung nữ lại gọi một tiếng.

Lâm Tham Linh đem ánh mắt thu hồi lại, lại vẫn trầm mặc, bỗng nhiên, nàng đưa tay về lấy sáp nến đỏ trên chiếc đèn của cung nữ đốt đèn, bôi lên môi, lại giật xuống màn che đỏ chót trên xe ngựa khoác lên người.

Ánh trăng tô điểm, vài hồng bay lên, Lâm Tham Linh ở trước cửa cung miễn cưỡng xoay một vòng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng dịu dàng nhẹ giọng cười hỏi: “Một thân này của ta, có giống giá y không?”

Dứt lời, Lâm Tham Linh không đợi ai trả lời, quay người bước vào cung.

Sau đó cả đời này cũng chưa từng rời khỏi bức tường thành sơn son này.

Trong nguyên tác, cả đời Lâm Tham Linh hưởng vinh hoa phú quý, không thiếu một cái gì, bất cứ thứ gì cũng đều có, lại duy nhất không có người để nàng được một lần mặc lên giá y mà cả đời này nàng tưởng niệm.

Đột nhiên Tiêu Dư An cảm thấy Yến Hà Thanh có chút cặn bã, thế là chạy về sương phòng đấm cho hẵn một đấm.

Yến Hà Thanh miễn cưỡng được coi là người bệnh ngồi trên giường chẳng hiểu ra làm sao lại ăn đấm: "...?"

Sau khi Tiêu Dư An nện xong, lại ngồi xuống bên cạnh Yến Hà Thanh, hỏi: "Lát nữa ta đến chỗ sư phụ uống rượu mừng, người đi không?"

Yến Hà Thanh nói: "Đi."

Tiêu Dư An híp mắt nhìn hẵn: "Lâm Tham Linh phải thành thân."

"Ừm."

"Thực sự phải gả đấy! Khoảng nửa canh giờ nữa là lên kiệu hoa."

Yến Hà Thanh không hiểu chuyện này thì liên quan gì tới hẵn, đành phải ừ một tiếng.

Tiêu Dư An sờ sờ cằm, cảm thấy cái dáng vẻ thờ ơ này của Yến Hà Thanh không giống giả vờ, không khỏi cảm khái một tiếng, nam chính thật đúng là cảm được thì cũng buông được. Nhưng mà cũng đúng thôi, chỉ nghĩ đến số lượng hậu cung kia của Yến Hà Thanh thì cũng chẳng lo ít đi một người như Lâm Tham Linh.

"Cái gì ít đi?" – Yến Hà Thanh nhú mày hỏi.

"A..." – Lúc này Tiêu Dư An mới phát hiện mình không cẩn thận đem lời trong lòng nói ra, liên tục xoa tay: "Không có gì, không có gì."

“Hậu cung?” – Yến Hà Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, nhắm hai mắt lại.

“Ha ha, ha ha, người, người nghe thấy rồi à?” – Tiêu Dư An vừa cười vừa muốn đứng dậy định chuồn đi, lại bị Yến Hà Thanh đè lại, đành phải vội vàng nói: “Yến ca, người làm quân thượng Nam Yến quốc lâu như vậy, tính ra cũng phải có một hai phi tử cứ nhỉ, ta hiểu, ta hiểu mà, ta...”

“Không có.” – Yến Hà Thanh đột nhiên mở miệng cắt ngang lời Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An vẫn còn đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt lắm bẫm, bị một câu không có của Yến Hà Thanh làm cho nghẹn trở về.

“Không có... không có?” – Mặt mũi Tiêu Dư An tràn đầy sợ hãi.

Yến Hà Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, nói ra từng chữ một: “Ta không có phi tử.”

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ có lẽ là chưa lập phi: “Ày, còn chưa cho danh phận à, vậy...”

Yến Hà Thanh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có cùng người khác phát sinh tình sự.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 130

Tiêu Dư An bật người đứng dậy, lại sững sờ mà ngồi xuống lại.

Mặt trời mọc ở hướng tây rồi à? Không phải. Nước biển chảy ngược rồi đúng không? Không không. Tuyết rơi giữa mùa hè? Không đâu. Nam chính vẫn ngựa giống không sẽ không tán em gái? Không thể. Thế nhưng Yến Hà Thanh nói hẳn không tán em gái nào hết! Hẳn thế mà lại không tán em gái nào cả!?

Cái tình huống này là thế quái nào! Quyển truyện này đã biến từ truyện ngựa giống sang truyện lịch sử giả tưởng thật rồi sao?!

Cái bộ dáng này có xứng đáng với ngàn ngàn vạn vạn độc giả vì mộ danh mà đến không hả?!

Xứng đáng!!! Đương nhiên là xứng đáng!!!

Tiêu Dư An nhin không được điên cuồng gào thét trong lòng: Truyện ngựa giống rút mẹ nó đi! Chính sử vạn tuế! Khắp chốn mừng vui! Mau mau thông cáo!

Nhưng mà nếu như vậy thì chẳng phải Yến Hà Thanh sẽ mãi luôn lẻ loi chiếc bóng một mình sao? Thế thì có chút thảm đó.

Bên ngoài sương phòng đột nhiên truyền đến tiếng kèn to rõ cao vút đến tận mây xanh, ngay sau đó là âm thanh kèn trống cùng tấu náo nhiệt vô

cùng báo hiệu tân lang đã tới đón tân nương.

“Đi đi đi, chúng ta đi ăn tiệc cưới thôi!” – Trên mặt Tiêu Dư An tràn đầy ý cười, nắm lấy cổ tay Yến Hà Thanh kéo người đi.

Người dân trong thôn Đào Nguyên vẫn luôn hòa thuận, một nhà mở tiệc mừng, gần như tất cả mọi người trong trấn đều sẽ đến ăn mừng, vì vậy tiệc rượu bày khoảng mười tám bàn, một đám người tụ lại với nhau uống rượu chơi oản tù tì vô cùng náo nhiệt. Trương Bạch Thuật thực sự muốn chuốc say Tiêu Dư An, hai người cầm vò rượu đối mặt với nhau uống, chẳng ai chịu thua ai, kết quả cuối cùng là cả hai đều say đến gục xuống bàn.

Nói chung là, Tiêu Dư An nhớ rõ ràng vừa mới một giây trước mình còn đang cụng vò với Trương Bạch Thuật, một giây sau mở mắt ra đã thấy mình đang nằm trên lưng Yến Hà Thanh.

“Yến ca, người, người công ta về đây à?” – Tiêu Dư An ôm cổ Yến Hà Thanh, hàm hàm hồ hồ nói.

“Ừm.” – Yến Hà Thanh đáp.

“Vết thương của người thế nào rồi? Có thể công được sao? Hay là người thả ta xuống đi, để ta tự đi.” – Tiêu Dư An giãy dụa lăm bẫm.

Yến Hà Thanh dừng bước lại, nói: “Đừng nhúc nhích, ta không sao.”

“A, được được.” – Tiêu Dư An ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

Yến Hà Thanh lại lần nữa chậm rãi đi về hướng phủ đệ.

Tiêu Dư An say lại không chịu nằm yên, liên tục lái nhái hỏi: “Yến ca, đây là lần thứ mấy người công ta rồi?”

“Yến ca, người có biết là Tiêu Bình Dương và Vĩnh Ninh đã đám cưới rồi không?”

“Yến ca, cảm giác thích một người là như thế nào?”

Bước chân Yến Hà Thanh dừng lại, nghe thấy Tiêu Dư An ghé vào trên lưng hẳn, thanh âm rất nhẹ: “Ta nghe người khác nói, thích ấy à, chẳng qua chính là người ấy đẹp tựa như hoa mai cao ngạo giữa trời tuyết bay lất phất, thuần tựa như mùi rượu thơm theo gió nam chậm chậm thổi tới, giữa thế gian rục rờ phồn hoa, người chỉ nhớ đến riêng mình hẳn, người nói xem câu nói này có đúng hay không?”

Yến Hà Thanh đáp: “Đúng.”

“Yến ca, chẳng phải người nó người chưa từng trải qua tình sự sao? Sao người biết được?” – Tiêu Dư An thở hắt hà hốt hên hỏi.

Yến Hà Thanh nói: “Ta biết.”

Tiêu Dư An kêu lên một tiếng, nằm sấp ở trên lưng Yến Hà Thanh ngủ thiếp đi.

Trời đêm mênh mông mờ mịt, tiệc cưới náo nhiệt dần tàn, tất cả mọi người ai nấy đều cảm thấy mỏi mệt, lão bản tiểu lâu phố đông vốn định trực tiếp đóng cửa, ai ngờ vừa trở về đã thấy trước tửu lâu nhà mình có năm sáu nam tử mặc áo đen đứng đó.

Có khách dĩ nhiên là phải tiếp đãi, lão bản miễn cưỡng xốc lại tinh thần mở cửa quán rượu. Nam tử cầm đầu kia thấp giọng nói: “Lão bản, cho mấy gian phòng thượng hạng.”

“Có ngay! Khách quan xin chờ một lát!” – Lão bản lộ ra nụ cười chuyên dùng để chiêu đãi khách, đứng dậy đi lấy chìa khóa mấy gian phòng thượng hạng đưa cho những nam tử mặc áo đen kia.

Nam tử áo đen dẫn đầu kia nhận lấy, nói cảm ơn xong đứng dậy đi lên lầu.

Lão bản từ lâu ngáp một cái, vừa định đi nghỉ ngơi, quay người lại đã thấy nam tử áo đen kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng mình, làm ông bị dọa lùi mấy bước.

“Lão bản.” – Nam tử áo đen kia lấy ra một bức chân dung, mở ra đưa đến trước mặt lão bản: “Người đã từng gặp qua người này chưa?”

Lão bản quán rượu híp mắt nhìn, nhin không được đem mấy chữ bên dưới bức chân dung đọc lên thành tiếng.

“Yến, Hà, Thanh?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 131

Thôn Đào Nguyên vốn không lớn, hàng xóm trong thôn đều quen biết lẫn nhau, thế là chỉ mới qua ngày hôm sau, gần như toàn bộ tiểu trấn đều biết có mấy nam tử mặt đen mặc áo đen cầm chân dung đi khắp nơi tìm người.

Cho nên, thời điểm mấy nam tử kia cầm chân dung đi gõ cửa nhà đầu tiên để hỏi thăm, Trương Bạch Thuật đã chạy đến báo tin cho Tiêu Dư An biết: “Tam Di, Tam Di.” – Trương Bạch Thuật mở cửa lớn ra, trông thấy Tam Di đang ở trong viện quét dọn một mình.

“Hà? Bạch Thuật? Người với Tham Linh vừa mới tân hôn, sao sáng sớm đã chạy đến đây rồi?” – Tam Di cầm chổi, chẳng hiểu ra làm sao nhìn hẩn.

“Tiêu Dư An đâu!?” – Trương Bạch Thuật thở hỗn hển vì chạy gấp, hai tay chống đầu gối hỏi.

“Dư An cùng với Yến công tử đi mua bột mì rồi.” – Tam Di đáp.

“Ai nha.” – Trương Bạch Thuật vỗ đùi.

“Làm sao thế? Người trẻ tuổi, có việc cũng không thể gấp, từ từ nói.” – Tam Di hiền lành khuyên, phẩy phẩy tay giúp hẩn quạt gió.

“Mới có mấy người từ bên ngoài tới, đang tìm Yến công tử, ta nghĩ không biết có phải chủ nợ hay kẻ thù gì đó hay không cho nên tới báo một

tiếng.” – Trương Bạch Thuật nói.

“Ôi chao?” – Tam Di trừng lớn mắt: “Mấy người vậy? Có hung dữ không?”

“Năm sáu người, dáng vẻ rất dữ dằn, người thì cũng không hung dữ gì, lúc hỏi chuyện cũng rất ôn hòa, nhưng mà bà nghĩ xem, lúc Tiêu Dư An nhặt được Yến công tử, toàn thân hằn đều là vết thương, ngã vào khe núi đấy! Nhất định là đã gây ra chuyện gì hoặc đụng chạm phải người nào đó rồi!” – Trương Bạch Thuật phân tích có lý có chứng cứ rõ ràng.

“Ai nha nha, thế thì phải làm sao bây giờ?” – Tam Di gấp đến độ đi vòng vòng tại chỗ.

“Tam Di, bà mau nói cho ta biết bọn hăn đi đến chỗ nào mua bột mì, ta đi tìm một chút.” – Trương Bạch Thuật nói.

Nào biết vừa dứt lời, ở cổng liền truyền đến tiếng gõ cửa: “Xin hỏi có người không?”

“Ai nha nha, sao hỏi tới chỗ này nhanh quá vậy!!” – Tam Di khê kêu một tiếng, ném cái chổi đi vỗ vào hai đùi một cái, chạy đi mở cửa không được mà không mở cũng không được.

“Tam Di, Tam Di đừng gấp, vừa hay Yến công tử không có ở đây, bà cứ yên tâm mạnh dạn mà chạy ra mở cửa thôi.” – Trương Bạch Thuật hạ thấp giọng thì thầm.

Tam Di thầm nghĩ cũng đúng, vội vàng đi xuống bồi rồi, ổn định tâm thần đi mở cửa. Ở cổng chỉ có một nam tử áo đen đang đứng, nhìn qua hăn là do thời gian gấp gáp nên một đám người mới chia nhau ra đi tìm kiếm.

Bộ dáng của nam tử kia nhìn qua có vẻ hung thần ác sát, thế nhưng thái độ lại vô cùng ôn hòa ấm áp, cầm một bức tranh đưa cho Tam Di xem:

“Xin hỏi, lão phu nhân có từng gặp qua người này không?”

“Chưa gặp, chưa từng gặp.” – Tam Di liếc qua, vội vàng quay đầu đi chỗ khác liếc tục khoát tay.

“Lão phu nhân đừng vội, cẩn thận nhìn một chút đi mà.” – Nam tử áo đen không bỏ cuộc, đem chân dung đưa đến trước mặt Tam Di.

“Ôi, chưa thấy qua thật mà.” – Tam Di sợ mình lòi đuôi, vội vàng hấp tấp đóng cửa lại.

“Lão phu nhân, nhìn lại một chút, một chút thôi.” – Nam tử kia bước về phía trước một bước, kẹp lại khung cửa.

“Nhìn cái gì thế? Ta cũng xem thử xem nào.” – Bỗng nhiên giữa hai người chen vào một cái đầu khiến cho mọi người sửng sờ.

Tiêu Dư An ôm túi gạo thò đầu vào thăm dò, nhìn bức chân dung trong tay nam tử kia, ngạc nhiên đối sau lưng hô: “Yến ca, hình như trên bức tranh này chính là người đó.”

Trương Bạch Thuật đứng bên ngoài quan sát nãy giờ cũng muốn sụp đổ, dùng một tay vỗ lên trán mình.

Tam Di sửng sờ, vội vàng hô: “Yến công tử, mau chạy, mau chạy đi!”

Nam tử áo đen phản ứng còn nhanh hơn, thu lại bức chân dung, quay đầu một cái đi thẳng đến chỗ Yến Hà Thanh, sau đó ở trước mặt bao người, bịch một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Yến Hà Thanh.

Trương Bạch Thuật: “Cái gì thế?!”

Tam Di: “A?”

Tiêu Dư An: “A?”

Nam tử áo đen gào khóc: “Hoàng thượng!!! Cuối cùng vì thần cũng tìm được ngài rồi!!! Hu hu hu hu hu a a a a a!!! Ngài không có việc gì, quá tốt rồi a a hu hu hu hu.”

Nam tử kia khóc đến kinh động đất trời, thoát trông như một con gấu đang gầm thét.

Yến Hà Thanh miễn cưỡng mới nhận ra người đang khóc đến mức mặt mày vắn vẹo không ra hình người kia: “Trần phó tướng?”

“A a a hoàng thượng!!” – Cổ họng Trần phó tướng lại gào lên.

Trương Bạch Thuật không thể tin nổi tiến lên bóp lấy Tiêu Dư An: “Hoàng thượng? Hoàng thượng gì? Cái quỷ gì đây? Hả là ai? Người là ai?”

Tiêu Dư An đẩy tay hẳn ra, nghiêm trang giải thích: “Vốn dĩ tên đầy đủ của Yến ca là họ Hoàng, tên thượng, đúng đúng đúng, hoàng trong hoàng tước, thượng trong đáng để tôn trọng, không cần lo lắng sợ hãi gì đâu.”

Trương Bạch Thuật lẳng lẳng ồ một tiếng, sau đó tiếp tục bóp Tiêu Dư An: “Tiêu Dư An, người cho là ta ngu à! Lại còn lừa ta!”

Mà bên kia, Yến Hà Thanh đã bảo Trần phó tướng đứng dậy. Sau khi Trần phó tướng đứng lên thì nước mắt nước mũi thút tha thút thít nói một chút tình hình chiến đấu cho Yến Hà Thanh, sau đó lại nói: “Hoàng thượng, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này trở về thôi, các tướng quân trên tiền tuyến đều đã sắp không cầm cự được nữa, gần đây liên tục chiến bại, ngài lại không rõ sống chết, nếu cứ tiếp tục như thế, sợ là quân tâm đại động mất.”

Tiêu Dư An đang cùng Trương Bạch Thuật vui đùa âm ỉ, nghe thấy những lời Trần phó tướng nói thì đột nhiên dừng lại, giương mắt nhìn lên, ai ngờ lại cùng Yến Hà Thanh bốn mắt nhìn nhau.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 132

Yến Hà Thanh thu hồi ánh mắt, hỏi Trần phó tướng: “Đừng chân ở chỗ nào?”

Trần phó tướng trả lời: “Một tửu lâu ở phố đông.”

Yến Hà Thanh thu lại ánh mắt, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Người về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại đến tìm ta.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng?” – Trần phó tướng muốn hỏi vì sao, Yến Hà Thanh lại không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi vào phủ đệ.

Tiêu Dư An nhìn theo bóng lưng Yến Hà Thanh, bước nhanh theo vào.

Trương Bạch Thuật gãi gãi đầu, nhìn xem Trần phó tướng vừa khóc lóc thảm thiết gào lên hoàng thượng không có việc gì vừa chạy về hướng tửu lâu, tuy rằng không hiểu rõ cho lắm nhưng mà biết là mình chỉ sợ bóng sợ gió, Trương Bạch Thuật nhún nhún vai, cũng trở về y quán.

Nào biết vừa mới đi vào y quán đã thấy Trương Trường Tùng đang cùng một nam tử áo đen khác nói chuyện. Nam tử kia bộ dáng khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị, dáng người thẳng tắp, lúc này đang nắm chặt lấy hai tay Trương Trường Tùng, trông như thể hảo hữu xa cách nhiều năm không gặp, dáng vẻ hai người đều một bộ lệ nóng doanh tròng.

Nhìn thấy Trương Bạch Thuật trở về, Trương Trường Tùng dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên khóe mắt, ngoắc Trương Bạch Thuật lại: “Bạch Thuật, mau tới đây chào cứu cứu người đi.”

Cũng trong lúc này, Tiêu Dư An đẩy cửa sương phòng ra, trông thấy Yến Hà Thanh đang đứng bên cửa sổ, trên mặt vẫn là thờ ơ, bày ra biểu tình không màng đến thế sự trên thế gian.

Tiêu Dư An không khỏi nghĩ thầm: Hiện tại Yến Hà Thanh đã không màng gì đến chuyện tình yêu tình báo, vậy nhất định là toàn tâm toàn ý muốn quân lâm thiên hạ rồi. Trường thương gấn tua đồ, mặc giáp bạc, cưỡi bạch mã, chém giết trên cát vàng, cuối cùng phóng ngựa đưa tin chiến thắng, hô vang hai tiếng quân vương, lại qua mấy năm, giang sơn một mảng tươi sáng, thái bình thịnh thế, đó mới là kết cục của Yến Hà Thanh, cũng là kết cục của cả thiên hạ này.

Thật ra thì, mình cùng với Yến Hà Thanh từ đầu đến cuối đều không phải người đi chung trên một con đường.

“Yến ca, ta biết có người sẽ đến tìm ngươi, người xem đó, đã khiến bọn họ sốt ruột rồi, vừa vận thương thế của ngươi cũng đã khá ổn, hành động cũng không có gì trở ngại, có thể trở về được rồi.” – Tiêu Dư An cười nói.

Yến Hà Thanh nghiêng người sang nhìn hẳn.

Tiêu Dư An bị hẳn nhìn trong lòng không khỏi chột dạ, rời ánh mắt, nói tiếp: “Nhưng mà tốt nhất là ngươi đừng nên vận động mạnh, dưỡng thương cho cẩn thận, không biết đại phu trong quân của các ngươi có đủ thuốc trị thương hay không, đợt chút nữa ta gói một ít cho ngươi mang đi.”

Yến Hà Thanh vẫn không nói lời nào như cũ, cứ như vậy mà nhìn hẳn.

Tiêu Dư An cũng không độc thoại một mình nổi nữa, nhẹ nói một câu, vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đến y quán xem, rồi quay người muốn rời

đi.

“Tiêu Dư An.” – Cuối cùng thì Yến Hà Thanh cũng lên tiếng.

“A?” – Một chân Tiêu Dư An vừa bước ra khỏi cửa, vịn khung cửa quay người nhìn về phía Yến Hà Thanh, ngoài cửa số gió mát chầm chậm thổi vào, thổi bay tóc đen cùng với tay áo của Yến Hà Thanh, cũng thổi khiến nơi sâu thẳm trong đôi mắt kia của hắn gọn sóng, giữa đông đảo chúng sinh, may mắn không hiểu được tâm ý, cũng hận không hiểu được tâm ý.

Yến Hà Thanh nói: “Tối nay về sớm một chút, ta có lời muốn nói với người.”

“A? À, ừ, được, được.” – Tiêu Dư An ngây ra gật đầu, thấy Yến Hà Thanh không nói gì nữa, bước ra khỏi sương phòng.

Đang là sau buổi trưa, ánh nắng ấm áp, sự yên tĩnh của tiểu viện thỉnh thoảng bị vài tiếng chim hót đánh vỡ, Tam Di đang khom người quét rác, bà cũng không vội, quét từ từ, chổi quét từng cái từng cái một trên mặt đất phát ra âm thanh xèn xẹt nhẹ nhàng. Tam Di trông thấy Tiêu Dư An đi tới, nghi hoặc hỏi: “Dư An, người sao vậy? Sao dáng vẻ cứ như người mất hồn thế?”

“A?” – Tiêu Dư An hoảng hốt lấy lại tinh thần: “Không, không sao hết.”

Tam Di đánh giá vẻ mặt của hắn vài lần, hỏi: “Yến công tử thực sự phải đi?”

“Chắc là phải đi thôi.” – Tiêu Dư An trả lời: “Hắn ở lại đây cũng không có gì tốt, hắn có khát vọng của chính mình.”

Tam Di lắc đầu, bữu môi thì thầm trách móc vài tiếng, ngẩng đầu lên thấy Tiêu Dư An đi ra ngoài thì kỳ quái hỏi: “Dư An, người đi đâu đó?”

“Ta đến y quán xem chút, thuận tiện lấy ít thuốc trị thương về cho Yến Hà Thanh.” – Chưa nói xong Tiêu Dư An đã ra khỏi phủ đệ, càng đi càng xa. Tam Di nhin không được nhìn bóng lưng của hắn tự lẫm bẫm: “Cái đứa nhỏ ngốc này, lại nói ngược chứ gì.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 133

Tiêu Dư An hờ hững đi trên đường, ngay cả phía đối diện có đứa trẻ đang chạy tới cũng không nhìn thấy, đứa bé kia buộc một túm tóc trên đỉnh đầu, mặc yếm đỏ, đụng một cái vào đầu Tiêu Dư An, phỏng chừng là bị đụng đau, xoa xoa cái mũi đỏ rục làm bộ muốn khóc.

Tiêu Dư An vội vàng ngồi xổm xuống, dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ: “Ôi ôi, đừng khóc đừng khóc, chỗ nào bị đụng đau, để ca ca giúp người xoa nhé?”

Đứa bé kia khóc thút thít một hồi mới dịu lại, dùng nắm đấm nhỏ đấm đấm Tiêu Dư An: “Ca ca xấu! Không chịu nhìn đường! Mau xin lỗi ta!”

A sáng khoái nhí, vị bạn nhỏ này, ta thấy người rất có thiên phú làm nữ chính, có muốn tìm hiểu văn bá đạo tổng tài chút không?

Tiêu Dư An ngồi xổm xuống nhìn thẳng nó, cười xin lỗi: “Ta sai rồi, ta sai rồi, có còn đau không?”

Kết quả dở nửa ngày cũng không bằng một xâu mít quả cho bớt việc, Tiêu Dư An thấy đứa nhỏ kia vui sướng cầm mít quả gặm, trong lòng yên lặng nói: Ta sai rồi, ta không nên cảm thấy người giống nữ chính, cái sự yêu thích vật chất kia của người thể hiện người chính là một đứa nhỏ tốt không thích làm ra vẻ.

Đứa trẻ bị Tiêu Dư An dùng một xâu mít quả mua chuộc dùng miệng gặm sơn tra, giật giật góc áo Tiêu Dư An.

“Hử?” – Tiêu Dư An ngồi xuống trước mặt nó, hỏi: “Sao thế?”

“Đại ca ca, người có phải đang không vui hay không?” – Đứa trẻ liếm liếm vụn đường hàm hàm hồ hồ hỏi.

“Đúng vậy á.” – Tiêu Dư An không hề e dè, cười trả lời.

“Vậy vì sao người lại còn cười?” – Đứa nhỏ không hiểu hỏi.

Tiêu Dư An nhẹ nhàng túm túm cái bím tóc của nó, vừa rung vừa lắc: “Bởi vì không vui cho nên mới phải cười.”

Đứa trẻ lộ ra biểu tình mê hoặc, nửa hiểu nửa không ồ lên một tiếng, lại hỏi: “Đại ca ca, vì sao người lại không vui?”

“Bởi vì tất cả mọi người đều có nơi trở về cùng với kết cục của mình, dường như chỉ có mình ta là không biết nên đi về hướng nào thôi.” – Tiêu Dư An cong mắt.

Đứa nhỏ đem viên mút quả cuối cùng bỏ vào trong miệng: “Vậy người bảo nương của người dẫn người đi chơi đi nha.”

Bàn tay nắm lấy bím tóc đứa nhỏ của Tiêu Dư An dừng lại, vẫn đang cười, chỉ là nụ cười ấy đã nhạt đi nhiều: “Mẹ của ta rất bận, không thể mang ta đi chơi.”

“Vậy có còn ai nguyện ý dẫn người đi chơi không?”

“Chắc là không có đâu.”

“Đại ca ca, người thật là thâm ghê.”

“Ha ha ha, ta cũng cảm thấy vậy đấy.”

Tiêu Dư An đưa tay xoa đi vụn đường trên khóe miệng đứa nhỏ, đứng dậy: “Không đùa người nữa, ta phải đi có việc rồi.” – Nói xong phất tay tạm biệt đứa nhỏ, đi về hướng y quán.

Nào biết vừa mới tới y quán, bên trong đột nhiên truyền đến một giọng nói nghiêm túc lại cấp thiết: “Không được! Ta không đồng ý!”

Tiêu Dư An khẽ giật mình, bước nhanh đi vào.

Trong nội đường, Trương Trường Tùng ngồi trên ghế, như có như không vuốt vuốt ria mép giống như đang suy tư gì đó, Trương Bạch Thuật đứng bên cạnh ông, hơi hơi phẫn nộ.

Bình thường đều là Trương Bạch Thuật không chịu đứng đả bị Trương Trường Tùng nói, hiện tại nhìn tình hình này, hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó ghê gớm.

“Sao vậy? Sư phụ?” – Tiêu Dư An nhìn hai người, không hiểu hỏi.

Trương Trường Tùng khoát khoát tay: “Đừng có nói gì nữa, ta đã quyết định đi rồi.”

“Không được! Vậy ta thay người đi!” – Trương Bạch Thuật cắn răng một cái, nắm chặt tay, không khoan nhượng nói.

“Người đi cái gì mà đi?” – Trương Trường Tùng trừng hấn: “Người vừa mới đại hôn với Tham Linh, hai người các người phải cùng nhau trải qua một tháng này thật tốt! Thằng nhóc thối, chỉ biết khoe mẽ!”

“Cha, ta đây không phải khoe mẽ! Người mới gọi là khoe mẽ ấy, người nói coi người đã từng tuổi này rồi, lưng đau chân không tốt, ở nhà dưỡng không tốt sao? Cứ nhất định phải đi qua đó trải qua những ngày vất vả à? Vả lại người có thể đi theo kịp quân đội sao?” – Trương Bạch Thuật tức giận nói.

“Quân đội? Quân đội gì?” – Tiêu Dư An đứng lúc xen vào, hỏi.

Trương Bạch Thuật hít vào một hơi, giải thích cho Tiêu Dư An.

Thì ra thê tử của Trương Trường Tùng trước đây từng là nữ nhi của một vị tướng quân có tiếng tăm của Nam Yến quốc.

Năm đó Trương Trường Tùng mới vừa nhược quán*, chu du thiên hạ, trên đường đi chữa bệnh cho người, hành y tế thế, sau đó trên phố xá hoàng thành Nam Yến quốc gặp được thê tử, vừa gặp đã yêu, cứ vậy định tình.

(*Nhược quán: Khoảng 20 tuổi.)

Thế nhưng Trương Trường Tùng chẳng qua chỉ là một đại phu nghèo, ngay cả sính lễ cũng không có, tướng quân Nam Yến quốc sao có thể gả nữ nhi cho ông được.

Hai người yêu nhau bị ngàn khó vạn ngăn, Trương Trường Tùng thương tiếc thê tử, không đành lòng nhìn nàng bị liên lụy, vốn định từ bỏ, ai ngờ ngay ngày ông chuẩn bị rời đi, thê tử đã từ phủ tướng quân lén chạy ra ngoài, kéo tay Trương Trường Tùng nói ta không thể không đi cùng với người.

Tình thâm đứt ruột, không thể cô phụ, màn đêm buông xuống, Trương Trường Tùng đem theo thê tử chuẩn bị rời đi Nam Yến quốc cao chạy xa bay. Sau khi tướng quân phát hiện thì giận tím mặt, phái người đi bắt Trương Trường Tùng cùng với thê tử trở về, còn định đánh gãy chân Trương Trường Tùng.

Nguy nan ngay trước mắt, đệ đệ của thê tử Trương Trường Tùng, cũng chính là nam tử áo đen Nam Yến quốc mới tìm được Trương Trường Tùng kia đứng ra. Từ thưở nhỏ hẳn đã thân cận với tỷ tỷ, bây giờ thấy tỷ tỷ chịu khổ, đương nhiên không đành lòng, lúc đó tuổi hẳn vẫn còn nhỏ, tính tình

cương trực, lập tức giận dữ xông lên đầu, phản kháng phụ thân thả Trương Trường Tùng và tử tử mình đi.

Sau đó Trương Trường Tùng đem theo thê tử đến Đào Nguyên thôn, trải qua cuộc sống sinh hoạt như thần tiên quyến lữ.

Lại sau đó, thê tử vì sinh bệnh mà qua đời, bản thân mình nhặt được Trương Bạch Thuật, Nam Yến quốc lại bị thiết kỵ của Bắc quốc chà đạp. Lúc Nam Yến quốc quật khởi lần nữa thì tin tức về người nhà của thê tử cũng mất, thời gian đã qua mấy chục năm, tất cả mọi chuyện đều đã bị khắc lên bốn chữ thể sự khó liệu, bị bánh xe lịch sử chậm rãi lăn qua, chôn vùi vào bụi đất.

“Vậy ra cữu cữu của Trương Bạch Thuật tới tìm các người nhận thân à? Đây chẳng phải là chuyện tốt sao?” – Nghe Trương Trường Tùng nói xong, Tiêu Dư An hỏi.

“Thế nhưng hãn muốn cha ta đến trong quân làm đại phu!” – Trương Bạch Thuật nắm chặt nắm đấm tức giận hô lên.

“Cái gì?” – Tiêu Dư An trờng lớn mắt.

Trương Trường Tùng ho khan hai tiếng, không nhanh không chậm nói: “Cũng không phải làm đại phu cùng hành quân gì cả, chỉ là dạo gần đây ở tiền tuyến thương vong quá nhiều, cho nên đi giúp một chút, vả lại đánh xong trận này thì ta trở lại luôn, bọn hãn cũng đã nói, sẽ không thiếu bổng lộc, hơn nữa đại phu cũng không cần phải lên tiền tuyến, sẽ không nguy hiểm đến tính mệnh.”

“Bọn họ nói không thì là không sao? Cuộc chiến này làm gì có lần nào không chết hàng ngàn vạn người chứ? Lỡ như ở tiền tuyến bọn họ không chống đỡ được, bị Đông Ngô quốc phá hủy quân doanh, ai có thể cam đoan được người sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng? Không được, ta không

thể để người đi.” – Trương Bạch Thuật vừa vội vừa gấp, nhưng mỗi câu đều nói có lý, từng chữ rõ ràng.

Trương Trường Tùng cố chấp hơn nửa đời người, lúc này cũng tuyệt đối không vì Trương Bạch Thuật mà thay đổi ý định, ông nói: “Lúc trước ta và mẹ người có thể rời khỏi Nam Yến quốc, hoàn toàn đều dựa vào cữu cữu, vả lại khi mẹ người còn tại thế vẫn nói, đời này đại khái cũng chỉ mắc nợ một mình cữu cữu của người, bây giờ ta cuối cùng cũng có cơ hội báo ân, sao có khả năng lo trước lo sau vậy được?”

“Báo ân chứ gì? Được, ta biết rồi, cha từ nhỏ đã dạy ta nhận ân một giọt nước cũng phải dùng cả dòng sông mà báo đáp, những đạo lý lớn này ta đều hiểu, đã như vậy, ta thay người đi không phải đều giống nhau sao? Dù sao thì bọn họ chính là thiếu một đại phu, ta đi không phải cũng là báo ân đó sao!” – Trương Bạch Thuật tranh giành không buông.

Trương Trường Tùng bị chọc giận, cầm gậy quất vào lưng Trương Bạch Thuật: “Người cho dù có muốn đi, thì cũng phải nghĩ một chút đến Tham Linh chứ? Người vừa mới đại hôn, có thể đành lòng bỏ nó phòng không gói chiếu sao? Vả lại lỡ như người xảy ra chuyện gì, ta sao có thể giao phó với Tham Linh?”

“Cha, người xem, người cũng lo lắng ta sẽ xảy ra chuyện! Người đã biết nguy hiểm như vậy, vậy thì sao ta có thể đồng ý để người đi?” – Trương Bạch Thuật vin lý lẽ mà biện luận.

Trương Trường Tùng giận đến há miệng, run rẩy đứng lên, giơ cao cây gậy lại muốn đánh Trương Bạch Thuật. Tiêu Dư An vội vàng đưa tay ngăn lại, vịn Trương Trường Tùng ngồi trở lại trên ghế: “Sư phụ, người đừng nóng giận, Trương Bạch Thuật cũng là lo lắng cho người thôi.”

Cơn giận của Trương Trường Tùng thoáng cái hạ xuống, thở dài một hơi: “Ta cũng biết là lo lắng cho ta, nhưng mà cái ơn này, không thể không báo

được.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Trương Trường Tùng ho khan, Trương Bạch Thuật giận trách một tiếng, người xem lại chính thân thể người trước đi, thế mà còn dám đòi đi đánh trận, sau đó vội vàng chạy tới lấy nước.

Tiêu Dư An vội vàng vỗ vỗ lưng Trương Trường Tùng cho bớt ho, trong đầu hẳn bất chợt có một suy nghĩ nhỏ nhỏ dâng lên, chậm rãi chiếm cứ cả cõi lòng hẳn. Giờ khắc này, trong đầu óc hẳn tất cả đều là hình ảnh của một năm đã qua này, Trương Trường Tùng chăm sóc hẳn đủ kiểu, Trương Bạch Thuật cùng hẳn tình như thủ túc.

Nếu như nói báo ân, Tiêu Dư An sao lại không thiếu ân tình kia chứ?

“Sư phụ, nếu như người tòng quân, khi nào mới có thể trở về?” – Tiêu Dư An hỏi.

Trương Trường Tùng nói: “Nói là lâu nhất ba tháng sẽ để ta trở về, người nói xem, chỉ thỉnh cầu ta ngăn ngủi có ba tháng, ta sao có thể cự tuyệt được?”

Tiêu Dư An cười nói: “Cũng đúng, ta cảm thấy ân tình này vẫn nên báo.”

Trương Trường Tùng nói: “Đúng vậy, người giúp ta khuyên nhủ Trương Bạch Thuật đi.”

Tiêu Dư An lại hỏi: “Sư phụ, người nói xem, ta đi theo bên cạnh người học được hơn một năm, có phải đã có thể tự mình đảm đương một phía rồi không?”

Trương Trường Tùng khoát khoát tay: “Người không phải đã sớm biết phải trị thương như thế nào rồi sao? Bị đau sốt vặt cũng đối phó được, chờ một chút, người...”

Trương Trường Tùng dường như đột nhiên hiểu ra gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dư An, hai mắt tròn tròn: “Người? Không phải người muốn...?”

Tiêu Dư An tiến lên nắm chặt lấy tay Trương Trường Tùng, ý cười dịu dàng như nước: “Sư phụ, ta ở chỗ người học không một năm, đây là lúc nên giao học phí rồi.”

—

Lời tác giả:Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngày mai Yến ca cho thấy tâm ý.

Editor:Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, tối nay không biết sẽ post chương tiếp theo hay không:v.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 134

Gần tới canh ba Tiêu Dư An mới trở lại phủ đệ, mặc dù quá trình tranh chấp xảy ra tương đối lâu, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, lựa chọn tốt nhất là để hãn thay thế Trương Trường Tùng đi.

Tiêu Dư An chưa quên việc Yến Hà Thanh nói đêm nay có việc muốn nói với mình, nhưng hãn nghĩ đã đến giờ này rồi, Yến Hà Thanh hãn là chờ được không được nên đã ngủ trước, dù sao thì hiện tại có việc gì cũng có thể để ngày mai nói cũng được.

Nào biết hãn đi xuyên qua tiểu viện, lúc đến gần sương phòng lại phát hiện ánh nến trong phòng vẫn còn đang thắp sáng.

Tiêu Dư An khẽ giật mình, vội vàng đi qua đẩy cửa sương phòng ra.

Yến Hà Thanh ngồi bên cạnh bàn gỗ, nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, trong mắt tất cả đều là thân ảnh của Tiêu Dư An. Hãn đã phải chờ rất lâu, ngọn nến gần như sắp đốt hết, sáp nhỏ xuống ngưng kết lại trên thành nến, vụn vụn khô nứt.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cùng sư phụ nói một số chuyện, không nghĩ rằng lại kéo tới tận giờ này, có phải người đã phải chờ lâu lắm không?” – Tiêu Dư An liên tục nói xin lỗi.

“Không việc gì.” – Yến Hà Thanh nhìn Tiêu Dư An, giọng điệu hờ hững nhưng đầu ngón tay lại bất an gõ gõ bàn: “Ít ra ta cũng đợi được người.”

“Người có chuyện cần nói với ta phải không?” – Tiêu Dư An ngồi xuống bên cạnh Yến Hà Thanh, ngẩng đầu cười nói với hần: “Vừa hay ta cũng có chuyện muốn nói với người.”

Yến Hà Thanh hơi kinh ngạc, khẽ nhíu nhíu mày: “Người nói đi.”

Tiêu Dư An khoát khoát tay, làm một cái thủ thế mời người nói trước: “Không không không, người cứ nói trước đi, người đã chờ lâu vậy rồi.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, thanh âm chậm chậm bình thản: “Được, vậy ta nói trước.”

Hần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dư An, đôi mắt kia dịu dàng mang theo ý cười, đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của Yến Hà Thanh, hần không thích cỗ thân thể này, không thích gương mặt này, hần thích chính là nơi sâu thẳm trong đôi mắt kia, người đã nói với hần rằng, ta tên là Tiêu Dư An.

Từ đó điên cuồng mê đắm Tiêu Dư An, quyến luyến nhớ nhung Tiêu Dư An, tham lam yêu thích, không thể quay đầu, lâm vào tuyệt cảnh không thể tái sinh.

Yến Hà Thanh nói: “Tiêu Dư An, người nhìn ta.”

“A?” – Thấy Yến Hà Thanh nghiêm túc như vậy, Tiêu Dư An vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, thu lại ý cười, đối mặt với Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh nhìn sâu vào đôi mắt kia, không hề che giấu tâm tình của mình nữa, hần nói: “Người có còn nhớ đêm mưa to ngày hôm đó, trong nhà gỗ trên núi, ta đã nói với người gì không?”

Toàn thân Tiêu Dư An cứng đờ, hần thực sự không ngờ tới Yến Hà Thanh lại đột nhiên đề cập đến chuyện này.

Mặc dù từ khi trở lại Đào Nguyên thôn đến nay, hai người đều không hẹn mà cùng không nhắc đến đoạn thời gian kia, nhưng trong lòng Tiêu Dư An vẫn luôn mơ hồ cảm thấy lo lắng Yến Hà Thanh sẽ đến chất vấn mình vì sao phải làm như vậy.

Xem ra chuyện nên tới vẫn phải tới.

Trong lòng Tiêu Dư An lặng yên suy nghĩ tìm từ giải thích, nói: “Ta biết người muốn hỏi ta vì sao lại phải...”

Yến Hà Thanh cất giọng cắt ngang lời hẳn: “Có nhớ không? Những gì ta đã nói với người.”

Tiêu Dư An tựa như sợ chọc hấn giận, giọng nói rất nhẹ: “Nhớ rõ.”

Yến Hà Thanh hỏi: “Ta đã nói gì?”

Tiêu Dư An cúi đầu, hai mắt bất an nhìn loạn bốn phía, nói: “Người coi ta thành Lâm Tham Linh, biểu lộ tâm ý với ta, cái đó, lúc ấy ta giả dạng thành Lâm Tham Linh là vì...”

Yến Hà Thanh lại lần nữa ngắt lời hẳn: “Tiêu Dư An, người ngẩng đầu lên nhìn ta.”

Tiêu Dư An không còn cách nào khác, ngoan ngoãn ngẩng đầu, vốn cho rằng sẽ thấy đôi mắt tràn ngập giận dữ vì bị trêu đùa của Yến Hà Thanh, ai ngờ trong đôi mắt ấy vẫn hờ hững như trước, nhưng sâu trong sự hờ hững đó, lại có một ít cảm xúc khác. Những cảm xúc ấy đã từng bị Yến Hà Thanh che giấu rất tốt, bây giờ hẳn không thềm che giấu chút nào mà bộc lộ ra, cho dù Tiêu Dư An có mù mờ không hiểu phong tình đến mức nào đi chăng nữa, cũng có thể thể cảm giác được rõ ràng trong ánh mắt Yến Hà Thanh nhiều thêm một tia thâm tình cùng quyến luyến.

Yến Hà Thanh nói: “Những ngày đó, ta không mù, ta biết rõ đó là người, câu nói kia, chính là nói với người.”

Hô hấp Tiêu Dư An trì trệ, miệng mở rộng choáng váng tròn một phút, đột nhiên khẽ chống bàn đứng dậy hô: “Yến Hà Thanh! Nói đùa thì cũng phải có mức độ!”

Yến Hà Thanh hơi nheo lại mắt, bàn tay đặt trên bàn hơi nằm lại: “Tiêu Dư An, người nhìn ta xem có chút nào giống nói đùa không?”

Tiêu Dư An gượng cười hai tiếng: “Yến ca, ta biết người trách ta ở trên núi trêu đùa người, người đừng như vậy, ăn miếng trả miếng thì cũng không cần phải làm đến mức đó, người còn không chịu nhận sẽ mất sạch sự trong sạch với danh dự đó, ta...”

“Tiêu Dư An.” – Yến Hà Thanh lần thứ ba ngắt lời hẳn: “Ta thích người.”

—

Editor:Tỏ tình xong rồi đó! Chương này từ lúc bắt đầu làm đến lúc đăng hết đúng 20 phút =))

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 135

Tiêu Dư An nhìn Yến Hà Thanh, hai con người dẫn trường lớn, ra sức lý giải ý trong lời nói của hắn, thế nhưng câu nói kia chỉ có ngắn ngủi ba chữ, cho dù có nhai nát thì cũng không chế ra được ý nghĩa nào khác.

Tiêu Dư An: "...Cái gì? Người nói, người nói cái gì? Người nói... người, người thích ta? Thích ta? Thích? Thích trong yêu thích? Ta?" – Tiêu Dư An vừa nói vừa dùng ngón tay không ngừng chỉ mình.

Yến Hà Thanh vô cùng kiên định gật đầu.

Tiêu Dư An: "..."

Yến ca ơi!!

Ngộ đã tạo nghiệp gì?!

Ngộ đã tạo nghiệp gì hả?!

Đến cùng là ngộ đã tạo cái nghiệp gì chứ?!

Vốn Yến Hà Thanh cho rằng Tiêu Dư An sẽ thẹn quá hóa giận, quay người phất tay áo bỏ đi, nào biết Tiêu Dư An hít sâu một hơi, đột nhiên đánh tới.

Tiêu Dư An nắm chặt lấy cổ áo Yến Hà Thanh, gần như cả người đều đè lên thân thể Yến Hà Thanh, đem hắn đặt ở trên bàn, run giọng gào lên:

“Người có biết người đang nói cái gì không! Thích ta là có ý gì hả? Người sao có thể thích ta được? Người nói thích ta là thích kiểu gì? Người nói cho rõ ràng coi!! Là loại thích nhau thuần khiết giữa huynh đệ hay là thích đến muốn đê ta!?”

Tiêu Dư An gào đến long trời lở đất dọa đến Yến Hà Thanh cũng muốn ngốc luôn, mà quan trọng là hắn còn không chịu ngừng, một bên thì bày ra bộ dáng sụp đổ một bên lại một mực hỏi: “Người muốn đê ta hả? Có phải là người muốn đê ta không? Đến cùng là người có muốn đê ta hay không hả hả hả?”

Bị gào thét một hồi Yến Hà Thanh cũng coi như lấy lại được tinh thần, đưa tay phải ra ôm lấy eo Tiêu Dư An, chân ép xuống một cái xoay người lại liền đem Tiêu Dư An lúc này đang bị tái tạo lại tam quan đê xuống bàn, vị trí của hai người lập tức đảo lộn, lần này thì đến phiên Tiêu Dư An đơ ra.

Yến Hà Thanh nhìn xuống Tiêu Dư An ở dưới thân, mở miệng nhàn nhạt hỏi: “Còn tỉnh táo không?”

Tiêu Dư An ngây ngốc gật đầu: “Tỉnh táo, chờ, chờ một chút, tay, tay, người...”

Tay phải Yến Hà Thanh hiện đang không nặng không nhẹ mà xoa eo của hắn, giữa tán tỉnh còn có trêu đùa. Yến Hà Thanh hơi cúi người xuống giam Tiêu Dư An lại, tại duỗi tay trái ra nhẹ nhàng nắm lấy cằm hắn, ép buộc hắn nhìn thẳng vào mình, sau đó nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tiêu Dư An, người hãy nghe cho kỹ, ta thích người, là loại thích muốn đem người cột đến trên giường của ta, ngoại trừ ta không cho gặp bất cứ ai khác, hàng đêm ở trong lòng ta hầu hạ cầu xin tha thứ, bị ta làm cho khoe mắt đỏ bừng, ngón tay gặt gao nắm chặt lấy nệm chăn, chịu không nổi sự trêu ghẹo của ta, liều mạng muốn trốn nhưng lại không thể động đậy, không thể thở nổi nhưng miệng lại không nhịn được mà rên rỉ vui thích, nghe rõ không?”

Tiêu Dư An nuốt khan một cái, thanh âm đều hư thoát: “Hiểu, hiểu, hiểu rồi.”

“Còn nghe không?”

“Nghe, nghe, nghe cái gì?”

“Nghe ta nói loại yêu thích của ta với người là gì.”

“Không, không cần, không, không nghe, nghe nữa.”

Tiêu Dư An đưa tay đẩy đẩy ngực Yến Hà Thanh, hỏi: “Có thể, có thể, buông, buông ta ra trước, trước được không?”

Yến Hà Thanh nói: “Vậy người nói thử chút, ta đối với người là loại thích nào?”

Tiêu Dư An cảm thấy cả người mình như muốn bốc cháy, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ta, ta biết rồi, ta biết là loại nào rồi.”

Yến Hà Thanh ý tứ sâu xa ồ một tiếng, hỏi: “Biết rồi? Vậy ta thích, là thích người như thích huynh đệ, hay là thích đê người?”

“Sau, loại sau.”

“Loại sau là loại nào?”

Tiêu Dư An: “...”

Nam nhân! Người có biết là người đang đùa với lửa không! Cái tên tiểu yêu tinh quấy rầy người khác này! Cứ nhất định phải hỏi không ngừng như thế à?!

Tổng tài đại nhân rất tức giận, vừa tức vừa hối hận, hẳn cảm thấy lúc trước mình không nên đi học cái khóa bồi dưỡng bá đạo tổng tài gì đó, hẳn

hắn là phải đi đến phòng học bên cạnh học cái khóa một trăm linh tám chiêu đối phó với bá đạo tổng tài thì đúng hơn.

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ: Ta sợ cái gì! Từ nhỏ ta đã học thuật phòng thân, có thể dễ như trở bàn tay đánh bay lão đại hắc bang đấy!

Trong lòng Tiêu Dư An vẫn còn đang nghĩ linh tinh, chợt cảm thấy bất thường, vô thức hô lên: “Chờ một chút!”

Thì ra Yến Hà Thanh thấy Tiêu Dư An chậm chạp không chịu trả lời, cái tay vốn đang ôm eo hắn đã chậm rãi trượt xuống dưới, cách lớp vải bông thô ráp của y phục dừng ở chỗ giữa hai chân hắn.

“Ta nói! Ta nói!” – Tiêu Dư An vừa giãy dựa vừa kêu: “Là cái loại thích tới muốn đè ta kia! Tay!!!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 136

Nghe thấy Tiêu Dư An trả lời, Yển Hà Thanh thỏa mãn khẽ ừ, thu tay lại, được thả lỏng ra, Tiêu Dư An như con cá thiếu nước đập đập mấy cái, đứng dậy ngồi lại xuống cạnh bàn.

Tiêu Dư An nghiêng người, mặt gục xuống bàn, hận không thể hòa thành một thể với cái bàn gỗ.

Tiêu tổng tài đang tự hỏi nhân sinh.

Triết học Mác-Lênin nói! Ý thức! Là hình thức thống nhất giữa nội dung khách quan và chủ quan!

Cho nên Tiêu Dư An hấn dưới sự tẩy não độc hại của gần trăm vạn chữ trong nguyên tác, đương nhiên cảm thấy! Yển Hà Thanh hấn! Là người! Mở hậu cung mà không thềm chớp mắt! Cua em gái dễ như trở bàn tay! Một thằng nam sắt thép!

Cứ cho là đại lão bà và nhị lão bà của hấn cùng nhau bỏ trốn, tam lão bà mỹ mãn thành thân, nhưng mà hấn còn có những lão bà khác mà!

Dù là trước đó Yển Hà Thanh có nói hấn chưa từng trải qua chuyện tình sự, Tiêu Dư An cũng cảm thấy đây chỉ là trạng thái tạm thời!

Tiêu Dư An ngàn tính vạn tính, đoán trước đoán sau, chính là! Đặc biệt! Không! Nghĩ đến! Cái thể loại như Yển Hà Thanh ở trong nguyên tác hàng

đêm sanh ca với các em gái! Thế mà! Cong!

Bỗng nhiên Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn Yến Hà Thanh hỏi: “Có phải người cũng là hồn xuyên không?”

Mắt thấy Yến Hà Thanh nhướn mày định đề lên tiếp, Tiêu Dư An vội vội vàng vàng hấp ta hấp tấp đưa tay ngăn lại: “Ngừng ngừng ngừng!!! Để cho ta suy nghĩ lại một chút!!! Muốn nghĩ lại!!! Người trước tiên đừng có đến đây! Người sấp qua một cái là đầu óc ta lại gián đoạn!”

Yến Hà Thanh ngồi lại lên ghế, thấy Tiêu Dư An lại cúi mặt xuống lần nữa, dán cái trán lên bàn, nằm sấp xuống tiếp tục suy nghĩ nhân sinh.

Xong, hiện tại nam chính truyện ngựa giống cong rồi, để coi cái bản tiểu thuyết nát này còn có thể dùng logic của nguyên tác triển thế nào được nữa.

Thế nhưng Yến Hà Thanh vậy mà lại nói hãnh thích mình!?

Củ lạc giòn tan?

Rồi giống như mớ bông bong ấy, lấy tới mà xem, tháo không được, cắt cũng loạn, nhưng mà chỉ cần cẩn thận tìm đúng trọng điểm, từng chút từng chút tháo gỡ thì liền phát hiện rõ ràng hết thảy mọi thứ đã sớm bày ra rõ ràng rành mạch ở trước mặt người.

Ví dụ như lúc ở chung trên núi, đột nhiên thay đổi thái độ.

Lại như cái hôm chia ly ấy, không hề giải thích mà đưa tâm đến rồi lại quăng tâm đi.

Lại tỉ như Tiết Nghiêm vì sao phải tổn hết tâm tư mà đi ly gián hai người bọn họ.

Thậm chí có thể truy đến ngày đó ở trên phố, người này cẩn thận từng chút từng chút một đem tâm đưa tới, nhà nhà lên đèn, từ nơi sâu thẳm, rồi

rầm giao ra bao nhiêu tình, hao tổn bao nhiêu tâm ý.

Tiêu Dư An thở dài thật dài, ngẩng đầu lên, nhìn Yến Hà Thanh, lúng túng nửa ngày nói: “Ta...”

“Không sao, không cần phải trả lời sớm như vậy, người có thể từ từ suy nghĩ.” – Nói xong Yến Hà Thanh hướng về phía Tiêu Dư An vươn tay, sau khi Tiêu Dư An vô thức tránh cánh tay hăn đưa tới, bỗng dừng cả người cứng đờ.

Nguy rồi, mình hành động như vậy, nhất định sẽ làm Yến Hà Thanh bị tổn thương.

Ai ngờ biểu tình Yến Hà Thanh lại lạnh nhạt, tiếp tục đưa tay qua, vượt vuốt cái trán Tiêu Dư An vì gục xuống bàn mà đã đỏ bừng: “Tiêu Dư An, ngày mai ta không thể không đi, chờ sau khi thu phục được Đông Ngô quốc, ta sẽ trở về tìm người, khi đó, người lại cho ta câu trả lời cũng không muộn.”

Yến Hà Thanh thu tay lại, dừng một chút, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Tiêu Dư An, ngữ khí trở nên chậm rãi bình thản: “Nhưng nếu người không còn ở lại Đào Nguyên thôn, cũng không lưu lại bất kỳ tin tức gì cho ta, vậy thì ta nhất định sẽ tìm khắp thiên hạ, dù đào sâu ba thước đất cũng phải đem người bới ra.”

Tiêu Dư An nói: “Woa... wow.”

Yến Hà Thanh nói: “...Woa wow?”

Thế, thế, thế hăn nên nói gì bây giờ?

Người anh em, lợi hại lợi hại?

Tiêu Dư An còn đang suy nghĩ viễn vông, lúc lấy lại tinh thần đã bị Yến Hà Thanh dùng hai tay nắm lấy cổ tay, cả người đặt ở trên bàn.

Nửa hả?! Kịch bản nam thứ khổ tình bị đem đi làm đệm chân rồi phải không?!

Khoảng cách giữa hai người chẳng qua chỉ có vài tấc, đối mặt mấy giây, Yến Hà Thanh mở miệng: “Tiêu Dư An, nếu như ngươi vô tâm, thì hãy ta ra, đừng để ta lưu lại chút tưởng niệm nào, nếu không.”

Tiêu Dư An đột nhiên động thân, dùng trán mình đập vào trán Yến Hà Thanh, đập đến mức vang lên tiếng vang nhỏ, trực tiếp cắt ngang lời nói của Yến Hà Thanh.

Tiêu Dư An nói: “Ta biết rồi, những gì ngươi nói ta đều nhớ.”

Yến Hà Thanh nói: “...Ừm, đúng rồi, lúc này ngươi muốn nói gì?”

Bỗng dưng Tiêu Dư An nhớ tới gì đó, vô thức khẽ kêu: “A...”

A.... chuyện hẳn quyết định thay Trương Trường Tùng đi đến quân doanh làm đại phu, còn... còn có thể nói ra sao?

Tiêu Dư An nhớ tới trước đó lúc ở y quán, hẳn thề son sắt với Trương Trường Tùng và Trương Bạch Thuật bảo đừng lo lắng, hẳn có đui để ôm, có thể đi cửa sau. Bây giờ nhìn lại...

Sẽ không phải từ đi cửa sau biến thành bị đi cửa sau đó chứ...

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 137

“Dư An.”

Tiêu Dư An đang ở trong phòng thu xếp hành lý, Tam Di cầm thư đến gần, thấy chỉ có mình hẵn thì kỳ quái hỏi: “Yến công tử đâu?”

“Hắn đến từ lâu trước rồi, nói là gặp mặt ở đó.” – Tiêu Dư An dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy Tam Di?”

“Liễu An và Phong Nguyệt gửi thư về.” – Tam Di đưa lá thư cầm trong tay cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nhận lấy nghiêm túc đọc, sau đó ngạc nhiên nói: “Bọn họ nói bệnh của Thuần Quy đã khá ổn rồi, tháng sau sẽ chuẩn bị trở về.”

“Thật sao? Quá tốt rồi, thế nhưng mà... lúc bọn họ trở về thì người lại phải đi.” – Tam Di thở dài.

“Tam Di đừng lo lắng, ta cũng sẽ nhanh trở về thôi.” – Tiêu Dư An cười trấn an bà.

“Tam Di cũng không muốn lo lắng.” – Tam Di ai ai oán oán nói: “Thế nhưng mà đây là trưng binh đánh trận, nào có chuyện không bị thương không chết người, lỡ như Nam Yến quốc không đánh thắng được Đông Ngô quốc, hại đến người thì phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Dư An nắm chặt lấy tay bà, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Tam Di yên tâm, sẽ đánh thắng mà.”

Tam Di không tin: “Mọi sự trên đời khó liệu, người sao biết được?”

Tiêu Dư An cười cười, không trả lời mà nói: “Tam Di, chờ Liễu An và Phong Nguyệt đưa Thuần Quy về, người tuyệt đối đừng có nói với bọn họ là ta đến quân đội làm đại phu nhé, cứ nói là ta đi du ngoạn thôi.”

Tam Di hơi có chút không hiểu, còn tưởng rằng Tam Di sợ sau khi bọn họ biết thì lo lắng cho an nguy của hắn, thế là đáp ứng: “Được, Tam Di nhất định sẽ kín miệng như bưng.”

Tiêu Dư An cười nói: “Cám ơn Tam Di.”

Tam Di đi lên trước, đưa tay thay Tiêu Dư An sắp xếp hành lý, bà một hồi cảm thấy ở trong quân mặc không tốt, lấy thêm mấy bộ quần áo chính mình may bỏ vào, một hồi lại cảm thấy ở trong quân ăn uống không ngon, chỉ hận không thể làm ra một đồng món ngon để Tiêu Dư An mang theo, một hồi lại lo lắng Tiêu Dư An bị liên lụy không có người chăm sóc, mày nhú lại than thở.

Vất vả lắm mới sắp xếp hành lý cho Tiêu Dư An xong, đến lúc chia ly, ngoài miệng thì Tam Di không nói lời nào, trên mặt lại là đau khổ không thôi.

Tiêu Dư An nói: “Tam Di, Phong Nguyệt, Liễu An cùng với Thuần Quy tháng này vẫn chưa về, nếu như người cảm thấy chán thì đến tìm Tham Linh, Tham Linh cũng nói với ta là mỗi ngày sẽ đến thăm người một chút.”

“Được được được, đi đi, đi đi.” – Tam Di đẩy đẩy Tiêu Dư An làm một cái thủ thế đi đi.

“Ừm, vậy, Tam Di, ta đi trước nhé.” – Tiêu Dư An nói tạm biệt đi về phía trước mấy bước, quay đầu lại phát hiện Tam Di vẫn còn đang đứng ở cửa phủ đệ nhìn ra xung quanh.

Tiêu Dư An quay người chạy chậm trở về, Tam Di kinh ngạc: “Sao thế? Quên mang cái gì sao?”

“Tam Di, sau khi ta trở về muốn ăn thịt kho tàu người làm, còn cả gà nướng tiêu và vịt kho!” – Tiêu Dư An hô.

“Được được được.” – Cuối cùng trên mặt Tam Di cũng có ý cười: “Chờ người trở về, Tam Di sẽ làm cho người ăn.”

Sau khi tạm biệt Tam Di, Tiêu Dư An khởi hành đi đến y quán, Trương Bạch Thuật đang đứng ở cổng y quán, thấy Tiêu Dư An mang theo hành lý, một bộ muốn nói lại thôi.

“Làm sao thế? Cái kiểu dài dòng chậm chạp này là sao?” – Tiêu Dư An cười hần.

Khó có được một lần Trương Bạch Thuật không càm khịa Tiêu Dư An, hần nói: “Người nhất định phải cẩn thận, cuộc chiến này, thực sự không phải đùa giỡn.”

“Yên tâm đi, ta biết mà.” – Tiêu Dư An vờ vờ bả vai Trương Bạch Thuật, hỏi: “Sư phụ đâu?”

“Ở trong nội đường đấy.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, đi vào y quán, trong nội đường không được coi là sáng, Trương Trường Tùng đang chậm rãi đảo thuốc, nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngừng đầu, nói: “Tới rồi?”

“Ừm, sư phụ, ta phải đi rồi.” – Tiêu Dư An cười nói.

“Lần này đi, vạn sự đều phải cẩn thận, chăm sóc bản thân thật tốt.” – Trương Trường Tùng ho khan hai tiếng, chậm rãi nói.

“Được, vậy, ta đi trước nhé sư phụ.” – Tiêu Dư An quay người muốn đi, Trương Trường Tùng lại đột nhiên gọi hắn lại: “Tiêu Dư An, thực sự ta cũng không muốn nói lời xui xẻo, nhưng mà người phải nhớ, nếu như xảy ra chuyện gì đó, nhớ kỹ là nhất định phải để bọn họ đưa người trở về Đào Nguyên thôn, cho dù người chỉ còn một hơi thở, ta cũng có thể đem người từ quỷ môn quan kéo về.”

“Ài, ta nhớ rồi.” – Tiêu Dư An cười lên tiếng, xoay người thở dài với Trương Trường Tùng, đứng dậy ra khỏi y quán.

Trương Bạch Thuật còn đang ở cửa y quán ngồi chồm hổm, sững sờ nhìn ẩm thuốc bốc hơi phát ra tiếng lộc cà lộc cộc, Tiêu Dư An dùng đầu gối đụng đụng lưng Trương Bạch Thuật: “Trương Bạch Thuật, ta muốn làm cha nuôi.”

“Cái gì? Cái trò gì đấy?” – Trương Bạch Thuật nhú mặt quay đầu, bỗng dưng như nhớ ra gì đó, cả khuôn mặt đều bị đốt đến đỏ bừng.

Tiêu Dư An cười ha ha hai tiếng, trong tiếng hô mắng tức giận của Trương Bạch Thuật, cẳng chân chạy như điên.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 138

Tiêu Dư An vác bọc hành lý đi vào tửu lâu phố đông, mấy tướng sĩ áo đen đến tìm Yến Hà Thanh kia đang tụ tập ở cửa tửu lâu, mỗi người đều đang vuốt ve ngựa của mình.

Trước đó hắn đã hỏi thăm qua Yến Hà Thanh, biết được mấy phó tướng này đều không nhận ra khuôn mặt này của mình chính là quân vương Bắc quốc, Tiêu Dư An mới thoải mái đi tới. Trần phó tướng lúc trước gào khóc như gấu nhìn thấy hắn, quơ tay nhiệt tình chào hỏi: “Tiêu đại phu, ở đây, ở đây!”

Tiêu Dư An mấy bước đi qua, quay đầu nhìn quanh, kỳ quái hỏi: “Yến Hà Thanh đâu?”

Nghe thấy Tiêu Dư An không chút kiêng kị nào gọi thẳng tên họ của Yến Hà Thanh, mấy tướng sĩ đều nhú mày, ho khan, nghĩ đi nghĩ lại một chút thì cảm thấy dù sao đây cũng là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng nhà mình, về sau lại là đại phu ở trong quân cho nên cũng không dám nhiều lời.

“Hoàng thượng nói muốn đi mua chút đồ, bảo chúng ta ở lại đây đợi ngài ấy.” – Trần phó tướng nhiệt tình giải thích với Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn mấy tướng sĩ trên ngựa, hỏi: “Không có xe ngựa sao?”

Trần phó tướng ngượng ngùng xoa xoa gáy: “Tiêu đại phu, mỗi người chúng ta đều nóng lòng trở về, ngay cả ngựa còn cảm thấy chạy quá chậm, sao có thể ngồi xe ngựa chứ.”

Tiêu Dư An bất đắc dĩ cười buông tha: “VẬY tiêu rồi, ta không biết cười ngựa, hay là người dùng dây thừng cột ta vào bên hông ngựa, chở đến quân doanh là xong.”

“Ha ha ha, Tiêu đại phu thật là khôi hài, đừng lo lắng, ta chở người là được.” – Trần phó tướng vừa dứt lời, Yến Hà Thanh đã cười bạch mã từ xa chạy tới, mấy tướng sĩ nhìn thấy đều cùng nhau hành lễ với Yến Hà Thanh rồi mới trở mình lên ngựa, bày ra tư thế có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

“Đến, Tiêu đại phu, lên đây đi, ta cười ngựa rất tốt, sẽ không khiến người bị xóc nảy.” – Trần phó tướng nắm chặt lấy dây cương, cúi người xuống bên cạnh, nhiệt tình vươn tay ra với Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An cười với hần: “Không cần đâu, ta không muốn hại người.”

Trần phó tướng sững sờ: “Cái này sao lại nói là hại người chứ? Tiêu đại phu lo lắng cùng ta cười ngựa sẽ gây bất tiện cho ta sao? Vạn lần không cần lo lắng vấn đề này, ta điều khiển ngựa rất tốt! Đến, lên đây đi!”

Nói xong Trần phó tướng còn vẫy tay với Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An vẫn cười lắc đầu, sau đó quay người hướng về phía Yến Hà Thanh hô: “Yến ca, ta không biết cười ngựa!”

Người kia một thân áo trắng cười bạch mã, tuấn dật tiêu sái, giống như những cảnh tuyệt sắc từ xuân sang đông của thế gian này, Yến Hà Thanh nghe thấy Tiêu Dư An, không chút do dự đánh ngựa chạy qua.

Trước đây Tiêu Dư An vẫn thường xuyên nghĩ đến đôi mắt của Yến Hà Thanh sau khi quăng trâm đi vào ngày biệt ly hôm đó, thoát đầu hần không

rõ vì sao đôi con người đạm mạc kia lại phiếm hồng, vì sao Yến Hà Thanh lại lộ ra loại biểu hiện ấy, hiện tại cuối cùng hẳn cũng biết được. Thế là mỗi lần nhớ lại một màn này, từ nỗi hoang mang không thể giải thích được ấy liền biến thành hơi thoáng áy náy.

Kể từ sau khi biết được tâm ý của Yến Hà Thanh, thỉnh thoảng Tiêu Dư An cũng sẽ nghĩ, nếu như trước kia đều làm rõ hết thảy mọi chuyện thì hiện tại sẽ là tình cảnh như thế nào?

Bây giờ nhìn lại Yến Hà Thanh đang cười ngựa, Tiêu Dư An không khỏi nghĩ tới hôm đó, chỉ khác chính là, người trước kia đã từng đi xa, nay lại giục ngựa hướng về phía mình mà tới.

Yến Hà Thanh ghìm cương giữ chặt ngựa đứng lại trước mặt Tiêu Dư An, nghiêng người vươn tay với Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An cười với hẳn, nắm thật chặt lấy tay của Yến Hà Thanh.

Ở trước mặt bao người, Yến Hà Thanh hơi chút phát lực, đem Tiêu Dư An kéo lên ngựa, hai tay vòng trước người hẳn sau đó giơ roi thúc ngựa, nhanh chóng phi đi.

Trần phó tướng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm: “Không hổ là ân nhân cứu mạng, ngựa của hoàng thượng nói cùng cười cái là cùng cười được luôn.”

Mấy vị tướng sĩ hướng mắt nhìn ra xa, tán đồng đồng ý, không hện mà cùng nhau giục ngựa đuổi theo.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 139

Đợi đến khi các tướng sĩ bị bỏ lại xa xa phía sau, gần như không còn nhìn thấy rõ thân ảnh nữa, lúc này Yến Hà Thanh mới nắm chặt lấy dây cương thả tốc độ chậm lại dần, hần đem dây cương đưa đến trong tay Tiêu Dư An, từ trong ngực lấy ra một vật.

Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng đã bị Yến Hà Thanh một tay ôm trước người, nhẹ nhàng xoay cầm hần về phía sau.

“Đường! Đường! Nhìn đường!” – Tiêu Dư An bị dọa sợ muốn giãy giụa tránh thoát ngón tay của Yến Hà Thanh, tranh thủ thời cơ đem đầu xoay trở về.

“Không sao, tốc độ không nhanh, vả lại còn là đường bằng.” – Yến Hà Thanh khẽ nói, có điều không cưỡng cầu Tiêu Dư An quay đầu lại nữa mà là chậm rãi đưa đồ vật trong tay đến trước mặt Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An ngốc lảng, dây cương trong tay hần lại lần nữa được Yến Hà Thanh tiếp nhận, không bị hạn chế, thế là đưa tay lấy đồ vật kia xuống, nâng ở trước mặt cẩn thận xem xét.

Đó là một cái mặt nạ nửa mặt, không có trang trí rườm rà, hoa văn điêu khắc quần quanh dọc theo mặt nạ, vừa khéo có thể che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của Tiêu Dư An, chỉ lộ ra cái cằm và bờ môi. Cái mặt nạ này cực kỳ giống những cái được bày bán ở quầy bán đồ chơi trên phố, có điều chế tác khá tinh xảo.

“Hở? Đây là tặng cho ta sao?” – Tiêu Dư An hí hoáy nghịch cái mặt nạ kia, hết đeo vào lại tháo ra, tháo ra lại đeo vào.

“Lần này nam chinh đánh Đông Ngô quốc, thúc phụ ta ở lại phương bắc củng cố thực lực Nam Yến quốc, cho nên không đến cùng, nhưng ta không biết ở Nam Yến quốc có còn tướng sĩ nào nhận ra được gương mặt của người hay không, cho nên...” – Lời của Yến Hà Thanh còn chưa dứt, Tiêu Dư An đã mở miệng cười: “Ta hiểu ta hiểu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Ngựa chạy qua đường lớn bằng phẳng, đi vào đường nhỏ tương đối gập ghềnh, bước chân ngựa cũng lắc lư theo, Yến Hà Thanh siết chặt cánh tay đem Tiêu Dư An một mực bảo hộ ở trước người, nói: “Nếu như người cảm thấy đeo vào không được tự nhiên, cũng có thể không cần đeo, ta tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào làm người bị thương.”

“Không có, ta rất thích, cảm ơn.” – Tiêu Dư An đem mặt nạ đeo lên, điều chỉnh một góc độ thoải mái dễ chịu, quay đầu lại muốn cho Yến Hà Thanh nhìn thử.

Yến Hà Thanh nói: “Người đừng quay đầu.”

“A?” – Đầu Tiêu Dư An vừa quay được một nửa đã vội vàng quay trở lại nhìn đường: “Sao thế?”

Yến Hà Thanh nói: “Ta sẽ nhịn không được mà cưỡng hôn người.”

Tiêu Dư An nói: “...Ồm, ờ, được, được, được rồi.”

Trầm mặc nửa ngày, Tiêu Dư An buồn buồn hỏi: “Yến ca, người có từng nghĩ đến chuyện ra sách không?”

“Sách gì?”

“Ba trăm câu trích dẫn lời nói của tân tổng tài.”

“...Cái gì?”

“Không có gì, không có gì, ờm... Ta đột nhiên lại muốn hát! Yến ca, có thể để con ngựa này chạy nhanh chút được không?”

Hai chân Yến Hà Thanh chạm vào bụng ngựa, đột nhiên giơ roi lên, con ngựa ngửa đầu hí vang một tiếng, chạy như bay.

Tiêu Dư An hăng giọng bắt đầu hát: “Để chúng ta được bầu bạn trên cõi hồng trần, sống hào sảng phóng khoáng, thúc ngựa phi nhanh như cơn gió, cùng tận hưởng nhân thế phồn hoa, đối rượu hát ca, hát cho con tim mừng vui, sục sôi cuồng nhiệt giữ chặt lấy năm tháng thanh xuân.”*

(*Đây là bài “Khi” nhạc phim Hoàng châu cách cách do nhóm Động Lực Hòa Xa hát nhé. Các bạn thích nghe bản việt hay bản Trung thì kéo xuống cuối nghe nhé =)) bài hát huyền cmn thoại.)

Sau đó Tiêu Dư An bị đường núi gập ghềnh làm cho xóc đến nôn cả ra, ca hát có vui sướng hay không hẳn không biết, có điều dạ dày thực sự là hát đến sục sôi luôn.

Mấy ngày sau, trong quân doanh Nam Yến quốc khắp nơi đều truyền ta tin tức tốt đẹp, hoàng thượng bình an vô sự trở về, mà trong quân doanh cũng nhiều thêm một vị Tiêu đại phu.

Đường xá xa xôi, ngựa xe mệt mỏi, nhưng sau khi Yến Hà Thanh trở lại quân đội, gần như không nghỉ ngơi đã bắt đầu chỉnh đốn lại tác phong trong quân đội, bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Tiêu Dư An cũng không nhàn rồi, mặc dù gần đây không cùng Đông Ngô quốc xảy ra giao tranh, nhưng trong quân còn rất nhiều tướng sĩ bị thương, tàn tật.

Thế là ngay đầu tiên sau khi đến quân doanh, sau khi xuống ngựa cả hai đều chưa từng chạm mặt, Tiêu Dư An ở trong quân trưởng giúp đỡ băng bó thuốc thang đến tận nửa đêm, bên ngoài trưởng truyền đến tiếng bước chân.

“Tiêu đại phu, Tiêu đại phu.” – Trần phó tướng từ bên ngoài trưởng thò đầu vào gọi: “A? Tiêu đại phu, sao người lại phải đeo mặt nạ?”

Tiêu Dư An một tay cầm thuốc một tay cầm chậu, trong miệng còn ngậm băng gạc, căn bản không thèm đếm xỉa đến hắn, phát phát tay với hắn sau đó tiếp tục trị thương cho tướng sĩ bị thương trước mặt.

Trần Ca đi tới, gãi gãi đầu hỏi: “Tiêu đại phu, có cần giúp một tay không?”

Tiêu Dư An đem băng gạc nhét vào trong tay hắn, chỉ vào miệng vết thương của thương binh: “Băng lại! Băng thật chặt, cầm máu.”

“Ờ, được.” – Trần Ca vội vàng làm theo lời hắn dặn dò, hai người khua tay múa chân, bận rộn một hồi lâu, Trần Ca lau lau mồ hôi nói: “Thế này cũng quá là vất vả rồi, trước đó nghe nói ở thành trấn phía đông có một vị nữ đại phu diệu thủ hồi xuân, không biết các tướng quân có thể mời đến được không, nếu như có thể, Tiêu đại phu người hắn là có thể thoải mái hơn một chút.”

Tiêu Dư An cũng mệt đến mức không thể chịu nổi nữa, ngồi bệt xuống đất thở không ra hơi dọn dẹp bông băng dính máu, nghe thấy Trần Ca nói thì hỏi: “Tên vị nữ đại phu kia có phải là Bạch Chỉ không?”

Trần Ca kinh ngạc: “Đúng đúng đúng, Tiêu đại phu, sao người biết?”

“Nàng sẽ không tới.” – Tiêu Dư An thu dọn xong bông băng, bắt đầu rửa máu đen trên tay mình.

“A? Có gì Tiêu đại phu lại nói như vậy?” – Trần Ca không hiểu.

Bởi vì nàng là do ngã với hoàng thượng của các người mới bị dụ tới!

Hiện tại hoàng thượng của các người cong rồi, mặc kệ con gái nhà người ta phải đi ngàn dặm xa xôi đến quân doanh này chịu khổ chứ!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 140

Trần Ca nghi hoặc: “Vì sao Tiêu đại phu lại chắc chắn vị Bạch Chỉ đại phu kia sẽ không tới?”

Tiêu Dư An cười cười với hắn, không trả lời, Trần Ca thấy hắn giống như đã liệu hết tất thảy, liên tục đặt câu hỏi: “Có phải Tiêu đại phu có phương pháp có thể mời nàng tới được không?”

“Biết thì biết, nếu như là lúc trước, ta nhất định sẽ nói cho người biết làm sao để mời, ta còn sẽ giúp các người khuyên hoàng thượng đi mời nàng, nhưng hiện tại thì không được.” – Tiêu Dư An cười nói.

“Hoàng thượng? Cần phải hoàng thượng đi mời sao? Vì sao không được?” – Trần Ca không thể hiểu nổi ý của hắn.

“Trước kia ta bị nguyên tác che mắt làm cho mê muội, không nhìn thấy rõ, bây giờ nhìn rõ rồi, nếu còn làm như vậy, thế thì ta đúng là một tên khốn nạn.” – Tiêu Dư An ngửa mặt nằm xuống, tê liệt nghỉ ngơi.

Trần Ca nghĩ nửa ngày, mở miệng ghen ra một câu: “Tiêu đại phu nói chuyện thực sự là cao thâm khó dò.”

“Đúng rồi, người đến tìm ta làm gì, không thể nào là cố ý đến giúp đỡ đúng không?” – Tiêu Dư An quay đầu hỏi.

“Ôi chao, đúng rồi.” – Trần Ca vỗ đầu một cái: “Xem đầu óc của ta này, chuyện quan trọng lại quên mất sạch, là hoàng thượng bảo ta đưa người tới, nhưng mà hôm nay Tiêu đại phu đã khổ cực như vậy, hay là ta đi nói với hoàng thượng một chút? Có chuyện gì ngày mai lại tới cũng không muộn.”

Tiêu Dư An cười hỏi: “Người nói một chút thì sẽ có tác dụng à? Hoàng thượng của các người dễ nói chuyện như vậy sao?”

Trần Ca khoa trương phất tay, không hề keo kiệt mà tán thưởng: “Mặc dù hoàng thượng của chúng ta tự tay đâm địch nhân chưa từng nương tay, nhìn qua thì vô tình tàn nhẫn, đáng vẻ lại lạnh như băng, nhưng mà lại là một vị minh quân! Thuộc hạ có gì can gián trình lên đều sẽ nghiêm túc lắng nghe!”

“Những chuyện này ta đã biết từ đời trước rồi.” – Tiêu Dư An chống người dậy tự đứng lên.

“Đời, đời trước? Chờ chút, Tiêu đại phu, người đi đâu đó?” – Trần Ca thấy hẳn đứng dậy đi ra ngoài trước, vội vàng đuổi theo.

“Chẳng phải là hoàng thượng của các người muốn gặp ta sao?” – Tiêu Dư An vẫy màn trước đi ra ngoài.

Trần Ca ngẩn ra sờ sờ đầu, vội vã đuổi theo.

Trần Ca tận tâm tận trách đem Tiêu Dư An đưa đến bên ngoài quân trường sau đó ôm quyền rời đi, đợi lính bên ngoài phòng thông báo xong, Tiêu Dư An vén rèm đi vào.

Yến Hà Thanh đang ngồi trong trường xem binh thư, trên chiếc bàn thấp trước mặt hẳn bày đầy bản đồ địa hình cùng với chiết tử can gián được trình lên, xem ra cũng đã bận rộn cả một ngày.

Tiêu Dư An loạng chà loạng choạng đi vào, ngửa mặt bỏ nhào về phía bên cạnh Yến Hà Thanh, nhào vào trên đệm mềm rồi mới uể oải không có chút khí lực nào mà khoát khoát tay, hàm hồ không rõ nói: “Ta mệt đến mức cánh tay cũng không nhắc lên nổi.”

Yến Hà Thanh nhìn hẩn một cái, đưa tay đỡ Tiêu Dư An lên, kéo hẩn vào trong ngực, hai tay vòng qua ôm lấy, một tay giúp người ta xoa bóp cánh tay, một tay cầm binh thư xem. Tiêu Dư An mơ mơ màng màng nhắc mí mắt nhìn, nói: “Yến ca, người tốt như vậy, sớm muộn gì ta cũng yêu người mất.”

Khóe miệng của Yến Hà Thanh khe khẽ cong lên.

“Được rồi được rồi.” – Tiêu Dư An không có ý tốt để Yến Hà Thanh xoa bóp cánh tay cho mình, từ trong lòng hẩn chui ra, miễn cưỡng lên tình thần hỏi: “Có thật là người gọi ta tới có chuyện không?”

Yến Hà Thanh nhìn hẩn nói: “Có phải là người buồn ngủ lắm không?”

“Buồn ngủ.”

“Vậy thì không vội, ngủ trước đi.”

Tiêu Dư An ngốc lảng ờ một tiếng, đứng dậy muốn đi ra khỏi trướng.

Mắt Yến Hà Thanh vẫn đặt trên binh thư, đưa tay giữ chặt lấy cổ tay Tiêu Dư An, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: “Đi đâu đấy?”

“Trở về đi ngủ!”

Yến Hà Thanh chỉ chỉ đệm giường được trải chăn bông da thú trong trướng phía sau mình: “Ngủ ở đây đi.”

Tiêu Dư An chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, nói: “Yến ca, không phải là ta không muốn ngủ ở đây, chỗ này của người so với cái quân trướng

đầy mùi máu tanh kia của ta thì thoải mái hơn, thế nhưng nếu như ta ngủ ở đây rồi, người còn ngủ được sao?”

Yến Hà Thanh: “...Chia hai giường.”

Tiêu Dư An hỏi: “Yến ca, không phải là hôm nay dù thế nào thì ta cũng phải ngủ ở đây đó chứ?”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng.

Tiêu Dư An cũng không thèm dây dưa nữa, ngáp một cái, tháo mặt nạ xuống, đi vào trong trướng, đem chăn đệm chia làm hai, một mình ôm lấy một phần lăn vào phía trong giường, nằm nghiêng xuống.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 141

Thấy Tiêu Dư An không hề phòng bị ngủ bên trong trướng, Yến Hà Thanh hơi có chút kinh ngạc nhíu mày: “Người cũng có vẻ yên tâm quá nhỉ.”

Tiêu Dư An vì mệt mỏi nên đã tiến vào trạng thái ngủ nông, cũng mặc kệ Yến Hà Thanh có nghe hiểu hay không, lơ mơ lải nhải: “Yến ca người mặc dù là bá đạo tổng tài, nhưng ta biết người không phải là tổng tài bá đạo chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ.”

Yến Hà Thanh không quấy rầy nữa, thổi tắt ánh nến đặt trên bàn thấp, mượn ánh trăng xuyên qua màn trướng mà tiếp tục xem binh thư.

Mặc dù Tiêu Dư An đã buồn ngủ đến mức không thể nói lưu loát, thế nhưng sau khi cảm thấy xung quanh tối đi, vẫn nhắc: “Người... đốt đèn lên đi, ta... ta ngủ được, người... người đừng để mắt mình bị hỏng... đốt, đốt.”

Yến Hà Thanh còn chưa đốt đèn, hẳn vẫn còn nhắc, chờ đến khi trong trướng có ánh nến sáng lên thì mới dừng lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Tiêu Dư An tỉnh dậy thì phát hiện trước khi đi ngủ mình ngủ một mình, sau khi tỉnh dậy mình cũng dậy một mình.

Trong quân trướng trống rỗng, không thấy tăm hơi Yến Hà Thanh đâu.

Tiêu Dư An đeo mặt nạ lên, cảm thấy quái lạ đi ra khỏi quân trường, phát hiện toàn bộ quân doanh đều trống rỗng, hắn túm lấy một binh lính đang canh giữ hỏi: “Hoàng thượng của các người đâu?”

“Tiêu, Tiêu đại phu? Hoàng thượng của chúng ta sáng nay dẫn binh ngự giá thân chinh.” – Lính canh hỏi.

“Vội vàng như vậy?! Nhưng trên người hắn vẫn còn có vết thương!!!” – Tiêu Dư An gào lên.

“A...? Đánh trận có vết thương không phải là chuyện thường xảy ra sao?” – Thị vệ bị Tiêu Dư An gào đến có chút ngốc.

“...” – Lúc này Tiêu Dư An mới phát hiện mình hơi bị thất thố, che miệng ho khan, cúi đầu khoát khoát tay, không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi vào quân trường của những binh sĩ đang bị thương nghỉ ngơi.

Mấy chục hôm sau, trong quân trường không ngừng có thương binh bị đưa vào, phần lớn cả người đều là máu, may mắn thì bị chút vết đao hoặc trúng tên, bất hạnh thì thiếu tay cụt chân, còn xui xẻo hơn nữa thì trực tiếp mất mạng.

Tiêu Dư An từ có thể bình tĩnh ngửi mùi máu tươi đến vừa người thấy đã buồn nôn lại đến khi chết lặng, có lần trong quân trường bị đưa vào một tướng sĩ bị gọt mất một bên mặt có thể trông thấy cả xương hàm dưới, Tiêu Dư An dù có liều mạng cũng vẫn không thể đem người từ quý môn quan kéo về, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn tướng sĩ kia đau đến mức chết đi sống lại sau đó không còn hơi thở nữa.

Thi thể tướng sĩ kia bị người dùng vải trắng bọc lại chuyển ra bên ngoài, Tiêu Dư An nhịn không được bóp chặt lấy yết hầu chạy ra ngoài trường nôn ra một bãi nước chua, tiểu tướng sĩ đến hỗ trợ vuốt vuốt lưng hắn hỏi: “Tiêu đại phu, người không sao chứ?”

Tiêu Dư An khoát khoát tay, sau khi dùng nước sạch rửa tay thì vỗ vỗ bả vai tướng sĩ kia nói lời thăm thía: “Kiếp sau nếu có làm tổng tài, lúc làm từ thiện thì nhớ phải chi nhiều chi phí vào thiết bị chữa bệnh của bệnh viện.”

Tướng sĩ kia ngơ ra: “A? Cái gì? Cái gì? A?”

Tiêu Dư An còn chưa hồi lại sức, ngoài trường đã có người bị khiêng tới bên cạnh gào khóc hô: “Đại phu!! Mau cứu hănh! Người mau tới cứu hănh!! Đại phu!”

“Cái này... bên này.” – Thanh âm đáp lại của Tiêu Dư An có chút hư thoát, dứt khoát ngậm miệng lại, chỉ huy tướng sĩ đem người buông xuống, cầm băng gạc cùng thuốc tới băng bó.

Trong lúc cầm máu lại sững sờ: “Trần phó tướng?!”

Vai phải của Trần Ca bị một mũi tên xuyên qua, phần bụng dưới cũng trúng một tiễn, bởi vì mất máu nhiều nên đã hôn mê. Tiêu Dư An không dám thất lễ, bắt đầu ra tay rút mũi tên ra, ai ngờ mũi tên của Đông Ngô quốc có mang theo móc câu, không cắt vết thương thì không thể lấy ra được, Tiêu Dư An đành phải cắn răng dùng đến dao.

Có lẽ là bởi vì thực sự quá đau, làm được nửa chừng thì Trần Ca tỉnh lại, sau đó bắt đầu gào lên. Màng nhĩ của Tiêu Dư An suýt chút nữa bị hănh gào đến thủng, bất đắc dĩ đành phải hung hăng cho người kia một đập, đem người đập ngất đi khiến tướng sĩ đến hỗ trợ sững sốt một chút.

Lần thứ hai Trần phó tướng tỉnh lại, câu nói đầu tiên chính là: “Đừng đánh!! Ta có chuyện muốn nói!”

Tiêu Dư An đang băng bó cho hănh, hất hất cằm ra hiệu cho người kia có chuyện gì thì nói nhanh. Trần phó tướng gào lên: “Trận chiến này sắp kết thúc rồi! Chúng ta sắp thắng rồi! A a a a a đau quá! Mẹ nó, thực sự đau quá!!!”

Tiêu Dư An xoa lỗi tai, không chút do dự lại đập cho người kia thêm phát nữa.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 142

Lần thứ ba Trần phó tướng tỉnh lại đã là nửa đêm, sau khi đầu óc thanh tỉnh, vừa muốn gào lên thì đã bị Tiêu Dư An một tay bịt miệng lại: “Đừng có gào, mọi người đang ngủ.”

Trần Ca đảo mắt một vòng, phát hiện xung quanh đều là các thương binh đang ngủ say, đành phải nhịn đau lẩm bẩm: “Tiêu đại phu, người ra tay cũng hung ác quá đấy, đánh đến mức cổ ta sắp vẹo luôn rồi.”

Tiêu Dư An nói: “Người hăn là nên cảm thấy may mắn vì vừa rồi không có gào lên ấy.”

Trần Ca rụt cổ lại, hỏi: “Tiêu đại phu, sao người còn chưa ngủ?”

Trên mặt Tiêu Dư An tràn đầy vẻ mệt mỏi, hăn chỉ chỉ một tướng sĩ trẻ tuổi bên cạnh, trên người tướng sĩ kia quấn đầy băng vải, trông cực kỳ đáng thương, Tiêu Dư An nói: “Hăn phát sốt, phải liên tục đắp khăn ướt để hạ nhiệt độ, ta phải trông chừng.”

Trần Ca nói: “Tiêu đại phu, người vất vả như vậy, sau khi hoàng thượng trở về sẽ đau lòng.”

Đầu tiên Tiêu Dư An khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Sao người nhìn ra được?”

Trần Ca nói: “Ta đã đi theo hoàng thượng chinh chiến lâu như vậy, chưa từng thấy ngài ấy thân mật với người nào, vừa cùng cười chung một con ngựa vừa gọi người đến quân trưởng vào ban đêm, quả thực là chưa từng nghe qua.”

Tiêu Dư An lấy khăn vải đã bị nhiệt độ cơ thể làm cho nóng hâm hập trên trán tướng sĩ kia xuống, vừa cho vào chậu nước vò vừa nói: “Cùng cười ngựa là vì ta là ân nhân cứu mạng của hã, ban đêm gọi đến quân trưởng cũng có thể là do cảm thấy có chỗ nào đó không được khỏe, cho nên mới gọi người đến xem thử, hai lý do này của người quá miễn cưỡng.”

Trần Ca trừng to mắt: “Tiêu đại phu, trước kia hoàng thượng nếu như không phải bị thương đến mức không thể đứng dậy nổi thì chưa từng gọi quân y, đều tự mình chịu đựng cho qua. Hơn nữa người có biết từ sau khi người xuất hiện ngài ấy thay đổi lớn tới thế nào không? Lúc trước ngài ấy dẫn binh đánh giặc, đều sẽ giống như không muốn sống mà xông lên đầu tiên, chỉ hận không thể để Diêm La Vương lấy mạng của mình nhanh một chút, vậy mà giờ đây lại có vài lần cố kỵ. Hiểu được phải tiếc mệnh mình.”

Bàn tay vò khăn của Tiêu Dư An ngừng lại, ngơ ngác một lúc rất lâu, lúc này mới đem khăn vải gấp lại đắp lên trán tướng sĩ kia: “Được rồi, được rồi, người đừng nói nữa.”

“Không được, ta phải nói, không nói thì người không hiểu được tâm ý của hoàng thượng!” – Trần Ca không chịu buông tha.

Trên mặt Tiêu Dư An tràn đầy ý cười, giơ tay lên thành hình lưỡi dao làm bộ muốn bổ cho Trần Ca một phát, Trần Ca co người lại hô: “Ta là bệnh nhân! Ta là bệnh nhân!”

Tiêu Dư An giả bộ vung tay dọa cho Trần Ca phải ngậm miệng, thấy cuối cùng hã cũng chịu yên, Tiêu Dư An không hiểu hỏi: “Người nói coi, người sợ đau như vậy, sao còn muốn tòng quân đánh trận?”

Trần Ca ngượng ngùng nói: “Thực ra ta cũng biết mặc dù ngoại hình của ta cao lớn thô kệch, nhưng tính tình lại rất nhát, năm đó chẳng phải là Bắc quốc tiến đánh Nam Yên quốc đó sao? Cả nhà ta đều bị cái đám t*ng trùng xông lên nào kia giết chết, bọn chúng nhìn thấy ta bộ dáng có chút khỏe mạnh, muốn bắt ta đi làm tráng đinh, sau đó ta được Tiết Nghiêm tướng quân cứu, vẫn luôn đi theo ông ấy. Quả thật là trước đó cả ngày đến đêm đều nghĩ phải làm thế nào để báo thù, nhưng hiện tại Bắc quốc đã bị hoàng thượng thu phục, cảm thấy hận thù cũng không còn lớn như vậy nữa.”

Tiêu Dư An cười: “Có phải người hận Bắc quốc hoàng thượng muốn chết không hả?”

Trần Ca vỗ đùi một cái: “Nhất định là hận rồi, mẹ nó chứ, năm đó thiết kỵ của bọn chúng dẫm đạp thành trấn của chúng ta, phóng hỏa cướp bóc, một người sống cũng không chừa lại! Đều là một đám súc sinh, các đời hoàng đế Bắc quốc đều mẹ nó khẳng định không phải thứ gì tốt!”

Tiêu Dư An lại hỏi: “Vậy người cảm thấy ta thế nào?”

Trần Ca nói: “Tiêu đại phu, người là người ôn hòa nhất mà ta từng gặp qua! Người là người tốt như vậy, khó trách được hoàng thượng sẽ thích người!”

Tiêu Dư An nói: “Mẹ nó! Đều thẳng như ruột ngựa không tim không phổi!”

Sau đó Trần Ca lại một lần nữa bị cái người bản thân cho rằng hòa nhã điềm đạm nhất mà mình từng gặp qua này dùng cổ tay đập cho một phát ngất luôn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 143

Thời điểm Trần Ca tỉnh lại lần nữa, là do bị tiếng hoan hô đánh thức, mắt hăn nỡ đầy đom đóm hỏi: “A? Chuyện gì vậy?”

Có người ghé vào tai hăn hô: “Tiền tuyến thắng trận rồi!! Quân đội đang qua đó đóng quân! Ngày mai chúng ta sẽ lên đường theo vào!”

“Ờ!” – Trần Ca cũng hoan hô theo một trận, quay đầu nhìn bốn phía tìm người, hỏi: “A, a, Tiêu đại phu đâu?”

Có người đáp: “Chẳng biết tại sao, hoàng thượng thắng trận rồi thì suốt đêm ra roi thúc ngựa chạy về, chỉ để lại mấy tướng quân trú đóng ở tiền tuyến, vừa rồi Tiêu đại phu hỏi hoàng thượng có bị thương hay không, sau khi hỏi xong thì vội vàng chạy đi tìm hoàng thượng.”

Trần phó tướng từ khi sinh ra đến giờ vẫn còn độc thân tâm trạng trào dâng: “Uống công ta lo lắng, đúng thật là mẹ nó quá chua.”

Bả vai Yến Hà Thanh bị đâm một lỗ, mặc dù đã được băng lại nhưng Tiêu Dư An chê là băng bó quá cẩu thả nên tự mình bôi thuốc lại lần nữa cho hăn. Tiêu Dư An bưng một chậu nước sạch đến, cẩn thận từng li từng tí thay Yến Hà Thanh lau đi vết máu cùng vết bẩn trên miệng vết thương: “Đau không?”

Yến Hà Thanh hơi cúi đầu nhìn người trước mặt, hoàn toàn không muốn rời tầm mắt: “Không đau.”

Tiêu Dư An cười nói: “Đau thì ta cũng chẳng có cách nào, chịu đựng đi.”

Yến Hà Thanh nói: “Có cách mà.”

Tiêu Dư An nói: “A? Người nói là lấy thảo dược giảm đau ấy hả? Cái đó hiệu quả không tốt, trước đó ta đã cho Trần Ca dùng qua rồi, hăn vẫn gào như heo bị chọc tiết ấy.”

Yến Hà Thanh lắc đầu: “Không phải.”

Tiêu Dư An nói: “Vậy thì còn có biện pháp nào?”

Yến Hà Thanh hơi cúi người xuống, ở bên tai Yến Hà Thanh nói nhỏ: “Người hôn một chút, sẽ hết đau.”

Tiêu Dư An: “...Người, người, người đừng có mà tán tỉnh vợ vãn, ta, ta với người còn nói nữa, chờ, chờ chút nữa, ta, tay ta có bị run, ấn, ấn vào vết thương, khi đó, không, không đau cũng phải đau.”

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ cong: “Người làm đau thì người phải phụ trách giảm đau.”

Vì cái khi gì mà câu này cùng với câu “người châm lửa, tự người phải đến dập” lại khác từ cùng nghĩa thế hả?

Đã bàn xong là người làm nam chính ấm áp rồi, thế mà người lại lén lút đi làm tổng tài?

Tiêu Dư An ngậm miệng lại không nói nữa, cúi đầu nghiêm túc thanh lý sạch sẽ vết thương cho Yến Hà Thanh, dùng thuốc tốt nhất, lại dùng vải trắng băng bó kỹ lại, sau đó hơi vịn lấy bả vai Yến Hà Thanh, ở trên vết thương nhẹ nhàng hôn một cái.

Ánh lửa trong quân trường khẽ lung lay, sáng tối đan xen, không biết tiến vào đáy mắt ai khiến đôi mắt ấy trở nên càng sâu càng tối.

Tiêu Dư An vừa ngẩng đầu lên, cảm đã bị nắm lấy, một tay Yến Hà Thanh gắt gao ôm chặt lấy eo của hắn, một tay nâng cằm Tiêu Dư An lên, không để ý hai mắt Tiêu Dư An đang trừng lớn, nhắm mắt lại muốn hôn hắn.

“Báo!!!” – Bên ngoài có một tướng sĩ đột nhiên vén rèm chạy vào, ôm quyền quỳ một chân trên đất, sau khi nhìn thấy tình hình trong quân trường, trong nháy mắt một tướng sĩ đầy khí phách liền biến thành cà lăm: “Báo, báo, báo, Hoàng, Hoàng tướng quân, hắn, hắn, cầu kiến.”

Tiêu Dư An: “...”

Yến Hà Thanh: “...”

Tướng sĩ kia hai tay run rẩy, chân run, lục phủ ngũ tạng cũng đều đang run rẩy, hắn sống ba mươi lăm năm, bầm báo bảy năm, nhưng mà mẹ nó! Chưa từng thấy qua! Loại tình huống này!

Làm sao bây giờ, tự vỗ lên huyết thiên linh của mình rồi giả vờ ngất xỉu có tác dụng không?

Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, nhỏ nhỏ giọng nói: “Yến, Yến ca, thả, thả ra chút? Thả, tay ra.”

Yến Hà Thanh buông cầm Tiêu Dư An ra, đổi lại dùng hai tay ôm lấy eo hắn, quay đầu nói với tướng sĩ bầm báo: “Mời tướng quân tiến vào.”

Tướng sĩ run giọng vâng một tiếng, sau đó lăn một vòng chạy ra bên ngoài quân doanh.

Tướng sĩ chân trước vừa chạy ra khỏi quân doanh, Yến Hà Thanh đã cực nhanh quay đầu lại, nhân lúc Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng hôn lên khóe miệng hắn một cái, lúc này mới hơi buông hắn ra. Editor: Con em yêu nghiệt của t đụ t coi phim “Minh Lan truyện”. Cái phim này ra lâu rồi mà

giờ mới coi, tại t cũng không thích xem phim cho lắm, có coi thì cũng chỉ coi mấy phim chiếu rạp hoặc phim ngắn 1 tập thôi. Cơ mà đã bị nó dụ và u mê, từ hôm kia sau khi post chương 141 đến giờ ngồi coi phim như 1 con diên, sắp coi xong 73 tập rồi. Mà đùa chứ phim hay thực sự. T thích mấy thể loại trạch đấu này lắm. Ai biết bộ đam trạch đấu, cổ trang, có xuyên không bàn tay vàng đi cho nó thoải mái, hay hay chưa nhà nào edit thì giới thiệu t nha, sau khi hoàn bộ này t ôm luôn. Hầu như đam trạch đấu đã edit thì t đọc hết rồi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 144

Thời điểm Hoàng Việt tướng quân vén rèm xoay người tiến vào quân trướng, nhìn thấy Yến Hà Thanh đang nghiêm trang ngồi ngay ngắn trước bàn thấp, một nam tử mang mặt nạ bạc cúi đầu hai tay bưng chậu nước đi ra ngoài.

Hoàng Việt nhin không được mà đánh giá hăn vài lần: “Ồ? Ngài chính là Tiêu đại phu?”

Tiêu Dư An ngẩng đầu: “Ừm. Là ta.”

“Đã nghe nói qua, gần đây tình hình chiến đấu căng thẳng, người đã vất vả rồi, chỉ là, sao lại phải đeo mặt nạ? Chẳng lẽ không thể dùng bộ dáng thật để gặp người khác sao?” – Mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, thế nhưng ngữ khí của Hoàng Việt không hề che dấu nửa điểm chất vấn.

Tiêu Dư An còn chưa trả lời, Yến Hà Thanh đã lạnh như băng mở miệng: “Hoàng tướng quân, có chuyện gì cần báo?”

Hoàng Việt không làm khó Tiêu Dư An nữa, bước lên gần Yến Hà Thanh một bước bấm báo chiến sự, Tiêu Dư An thừa dịp này bưng chậu đi ra ngoài.

Chờ sau khi đổ sạch nước trong chậu, đột nhiên Tiêu Dư An nhớ tới gì đó, bĩu môi oán trách Hoàng tướng quân vài tiếng, quay đầu đi hỏi tướng sĩ

hộ vệ trước quân trưởng: “Tiểu ca, cho hỏi một chút, vị tướng quân vừa mới đi vào kia là Hoàng Việt tướng quân sao?”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, lông mày Tiêu Dư An khẽ nhíu lại.

Trong nguyên tác, có thể nói Hoàng Việt là một tướng quân thất bại, thân là một trong những tướng quân của Nam Yến quốc, hẳn lại cậy tài khinh người, cuồng vọng tự đại, vẫn luôn cảm thấy mình là một tướng tài đặc lực bên cạnh hoàng thượng, nhưng ai ngờ nửa đường lại nhiều thêm ra một Lý Vô Định.

Trong lòng Hoàng Việt coi thường một kẻ phản quốc như Lý Vô Định, nào biết Yến Hà Thanh lại cực kỳ coi trọng hẳn, tất cả mọi chuyện đều bàn bạc với hẳn rồi mới định đoạt, những điều này khiến trong lòng Hoàng Việt càng ngày càng ghi hận. Mà thời điểm khiến Hoàng Việt triệt để hắc hóa, đó là khi Yến Hà Thanh thu phục được tứ quốc, nhất thống thiên hạ, đem vị trí đại tướng quân giao cho Lý Vô Định.

Đột nhiên bị một kẻ đã từng là tướng sĩ của địch quốc đè phía trên mình, ngoài mặt Hoàng Việt không nói gì, nhưng lại len lén vụng trộm cấu kết vây cánh chuẩn bị mưu quyền soán vị.

Kết cục dĩ nhiên là bị Yến Hà Thanh một kiếm chặt bay đầu, kết thúc trong thất bại.

Vị đại huynh đệ này dùng sức một mình mình đem phần sau kịch bản của quyển truyện ngựa giống này hơi lôi lại về quỹ đạo của một quyển tiểu thuyết lịch sử, mặc dù hẳn chết một cách cực kỳ không có não, nhưng loại hy sinh bản thân này, tinh thần hiến dâng để kéo cao cảnh giới này, vẫn khiến người ta vô cùng tôn kính!

Cho nên các độc giả vì để biểu đạt kính ý của mình với vị pháo hôi này, ở trong phần bình luận comment thả ha ha ha liên tục ba trang liền.

Tiêu Dư An ôm cái chậu, nghĩ tới hiện tại Lý Vô Định không còn nữa, Hoàng Việt sẽ không còn gì ức chế, chí ít là sẽ không tiếp tục làm mấy trò con bò nữa nhỉ?

Lúc này trong quân trường, Hoàng Việt đang cùng Yến Hà Thanh phân tích thế cục trước mắt: “Hoàng thượng, mặc dù lần này thắng lợi hoàn toàn, nhưng vẫn chưa bắt được chủ tướng của quân địch, ta cho rằng nên thừa thắng xông lên, tiêu diệt toàn bộ.”

Yến Hà Thanh nhíu mày: “Chiến thắng lần này có chút quá mức dễ dàng, ta lo rằng có trá.”

“Hoàng thượng, tuyệt đối không thể do dự!” – Hoàng Việt khuyên.

Yến Hà Thanh xoa xoa ấn đường: “Để ta suy nghĩ lại một chút.”

Hoàng Việt không còn cách nào khác, đành phải cáo lui, lúc hấn ra khỏi quân trường, phó tướng chờ đã lâu tiến lên đón: “Tướng quân, sao rồi? Hoàng thượng có muốn truy đuổi đào binh không?”

“Hừ.” – Hoàng Việt hừ một cái, trên mặt lộ vẻ khinh thường: “Hoàng thượng thực sự là không quả quyết, nhổ cỏ không nhổ tận gốc, nhất định sau này sẽ có hậu hoạn. Đúng rồi, người lưu ý tên đại phu mới tới quân doanh kia một chút, ta vẫn luôn cảm thấy thân hình hấn cùng với phế đế Bắc quốc có điểm giống nhau, hơn nữa lại còn đeo mặt nạ, không dám lộ mặt cho người nhìn thấy, nhất định là có vấn đề.”

“Cái gì? Thế nhưng nếu hấn là phế đế Bắc quốc, sao hoàng thượng có thể không nhận ra được?” – Phó tướng trừng to mắt.

Hai tay Hoàng Việt chấp sau lưng, cố ý kéo dài giọng, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Chỉ sợ là vì nhận ra cho nên mới giữ lại bên người, lúc trước hoàng thượng thế mà là... khụ. Tóm lại là người chú ý một chút, tuyệt đối không thể để hấn nhiều loạn tâm tư hoàng thượng, nếu như thực sự chính là

Bắc quốc phế đế, ăn núp ở đây chỉ vì thừa cơ trả thù, vậy thì đại sự không ổn.”

Phó tướng ôm quyền tỏ vẻ mình đã hiểu.

Hoàng Việt phất phất tay: “Trông chừng hẩn một chút. Được rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Phó tướng đáp lại một tiếng, quay người đi về quân trướng của mình. Đêm khuya gió lớn, thủ vệ trong quân doanh không nhiều, phó tướng nhìn quanh bốn phía, sau khi thấy không có người, lặng lẽ không một tiếng động chạy ra bên ngoài doanh trại. Ước chừng chạy khoảng một khắc thì đến trước một cây cổ thụ che trời, từ trong ngực lấy ra một mảnh vải, cắn ngón tay dùng máu viết gì đó, sau đó chôn dưới gốc cây, lại đứng dậy nhanh chóng chạy về quân doanh.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 145

Tiêu Dư An trở lại quân trưởng mà các thương binh dùng để nghỉ ngơi, Trần Ca trừng to mắt, khó mà tin nổi hỏi: “Tiêu đại phu, sao người lại quay về? Chẳng lẽ đêm nay người không phải ngủ ở quân trưởng của hoàng thượng sao?”

Tiêu Dư An: “...Là do ta hiểu sai hay là vốn dĩ ý của người là cái ý đó.”

Trần Ca ngay thẳng nói: “Ý của ta chính là cái ý đó đó, chẳng lẽ không phải giờ này người đang phải cùng hoàng thượng... á!”

Tiêu Dư An đứng lúc đập một phát lên trên vết thương của hãn, cắt ngang những lời hãn định nói ra tiếp theo, nghe Trần Ca rú lên thảm thiết, Tiêu Dư An cười nói: “Ta không quay về thì ai thay thuốc cho người?”

Trần Ca hô: “A a a Tiêu đại phu! Ta không có cầu người thay thuốc gì đâu!! Ta chỉ cầu người đừng có đập lên vết thương nữa thôi!!”

Náo loạn một hồi, sau khi yên tĩnh lại, Tiêu Dư An lại cẩn thận thay thuốc cho Trần Ca.

Hai người trầm mặc một hồi, Trần Ca nhỏ giọng mở miệng: “Tiêu đại phu, có phải người vẫn chưa cho hoàng thượng biết tâm ý của mình không? Ta nhìn ra được, nếu không thì đêm nay người nhất định sẽ không thể trở về.”

Tiêu Dư An cười nói: “Người đúng là một đại hán bề ngoài trông cao lớn thô kệch cầu thả nhưng lại có một trái tim tinh tế tỉ mỉ.”

Trần Ca hừ hừ hai tiếng, tạm thời coi như là khích lệ.

Tiêu Dư An ngồi bên cạnh vừa băng bó lại vết thương vừa mới đắp thảo dược vừa nói: “Không còn cách nào khác, người sống ở trên đời này, thì phải có kiêng kỵ, kiêng kỵ càng nhiều thì lại càng có nhiều do dự. Thực ra ta không phải người thích bản khoăn lo lắng, đối với bản thân mình ta chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều, nhưng mà mỗi khi nghĩ tới hãn, ta lại không nhìn được mà kiêng kỵ rất nhiều điều. Thân phận hai ta khác nhau, ta sợ sẽ bị những lời đồn đãi dìm cho đến chết.”

Trần Ca nói: “Tiêu đại phu, người không nên để ý những thứ này, rõ ràng là người chỉ cần biết hoàng thượng yêu mến người là được rồi. Người cảm thấy người kiêng kỵ là đang giúp ngài ấy, nhưng thực ra lại là đang hại ngài ấy. Trước mặt hai người các người là vực sâu, ngài ấy đã không chút do dự mà nhảy vào, thế mà người lại hết kiêng kỵ cái này đến cái khác, hơn nữa lại còn có thể quay người rời đi bất cứ lúc nào, chỉ chừa lại một mình ngài ấy lẻ loi cô độc quanh quần trong vực sâu, hoàng thượng thật đáng thương.”

Tiêu Dư An nói: “...Ôi mọe! Người anh em, lợi hại lợi hại, nếu như người mà ở hiện đại, mở văn phòng tư vấn tình yêu, nhất định có thể thành danh!”

Trần Ca túm lấy bả vai Tiêu Dư An đè xuống, lắc tới lắc lui gào vào mặt hãn: “Tiêu đại phu, đừng có nói linh tinh nữa! Những gì ta nói đến cùng là người có hiểu hay không hả?”

“Hiểu rồi hiểu rồi.” – Tiêu Dư An bị Trần Ca lắc cho ngã trước ngựa sau, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang nắm tay lại nói: “Chờ xem, ngài

mai ta sẽ đến lột quần áo của Yến Hà Thanh! Đem hăn lăn qua lộn lại, làm như này, như này!”

Trần Ca không khỏi hoảng hốt, do do dự dự hô: “Tiêu đại phu, cái kia, ta cảm thấy, người bị hoàng thượng...”

Lại một lần nữa Tiêu Dư An đập lên vết thương của hăn một phát: “Không phải là nói rõ tất cả sao? Trần đồng chí! Làm người là phải có lý tưởng! Đại trượng phu là phải có chí lớn!”

Trần Ca hít vào thở ra, vẫn không nhịn được mà che miệng vết thương lăn lộn trên đất, gần như đau đến muốn tắt thở, ngoài miệng lại không chịu thua nói: “Tiêu đại phu, biết... người biết thời thế... mới là trang tuấn kiệt!”

Tiêu Dư An không nói, tiến lên bẻ bẻ tay đập Trần phó tướng không thương tiếc.

Ngày hôm sau Tiêu Dư An quả thực là đem theo toàn bộ dũng khí đi tìm Yến Hà Thanh, ai ngờ chiến sự lại có chuyển biến ngoài ý muốn, Yến Hà Thanh còn đang cùng mấy vị tướng quân thương nghị quyết định trọng đại.

Nguyên nhân chính là, có tướng sĩ điều tra phát hiện bóng dáng của tàn đảng Đông Ngô quốc, nói rằng bọn chúng đang chạy về Đông Ngô, ở thành trấn thiết hạ phòng tuyến hòng rút lui. Nếu như tin tức này là thật, chỉ cần suất lĩnh tinh binh đuổi theo sát sao thì có thể không cần tốn nhiều sức lực cũng công phá được.

Nhưng cũng có tướng quân cảm thấy mấy trận gần đây chiến sự quá mức thuận lợi, nghi ngờ có trá, cần phải chú ý cẩn thận, nhất thời trong quân trướng tranh cãi ngất trời.

Dĩ nhiên Tiêu Dư An không có khả năng đi quấy rầy Yến Hà Thanh vào lúc này, đành phải quay người rời đi, phó tướng của Hoàng Việt vốn đang

canh giữ ở cửa quân trưởng hơi híp mắt lại, không một tiếng động theo sát tới.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 146

Bên ngoài quân trường, thương thế của Trần phó tướng về cơ bản đã không còn đáng ngại, hiện đang vận eo khua tay vận động thân thể, trông thấy Tiêu đại phu trở về thì nhin không được hỏi: “Tiêu đại phu, sao người lại trở về thế? Chẳng phải người đi tìm hoàng thượng sao?”

Tiêu Dư An nhún nhún vai buông buông tay: “Yến ca hẳn đang bận, không gặp ai hết.”

“Sao sớm không bận muện không bận lại bận ngay lúc này chứ!” – Trần Ca gào to.

Tiêu Dư An cười ra tiếng: “Ta còn không gấp thì người gấp cái gì! Không có gì đâu, tiểu ca thủ vệ trước quân trường của Yến ca nói, chờ khi nào Yến ca và các tướng quân thương thảo xong sẽ đi thông báo chuyện ta tới tìm hẳn.”

Trần Ca muốn nói lại thôi, một tướng sĩ từ trong quân trường chạy ra, trông thấy Tiêu Dư An thì kéo hẳn lại: “Tiêu đại phu, người đang ở đây à! Cũng may là tìm được người, có tướng sĩ vết thương hình như trở nên nghiêm trọng hơn, người mau tới xem một chút đi!”

Tiêu Dư An không dám chậm trễ, vội vàng vén rèm đi vào, vốn dĩ khả năng lành vết thương của tướng sĩ kia cực kỳ kém, thời tiết lại khá nóng bức, vết thương không kết vảy được, ngược lại còn mưng mủ, may là không quá mức nghiêm trọng. Tiêu Dư An bảo người lấy rượu mạnh đến,

rửa sạch vết thương cho tướng sĩ kia, lăn qua lộn lại một hồi, tướng sĩ bị thương kia đã không sao, Tiêu Dư An lại khiến mình toàn thân bị bẩn.

Tiêu Dư An tự mình ghét bỏ chính mình, cầm ấy y phục sạch sẽ cùng với chậu gỗ, dự định đi đến dòng sông nhỏ cách quân doanh nửa dặm tắm rửa. Các tướng sĩ từ cấp bậc phó tướng trở xuống không được phép tùy tiện rời khỏi quân doanh, Tiêu Dư An cầm lấy thủ dụ của Yến Hà Thanh, muốn làm gì thì làm, nghênh ngang đi ra khỏi doanh trại.

Bận rộn một ngày, đảo mắt đã tới thời khắc trăng sáng sao thưa, Tiêu Dư An cởi y phục, tháo mặt nạ xuống, vốc nước rửa sạch khuôn mặt, lại múc nước sông dội lên người, chậm rãi thích ỨC với nhiệt độ lành lạnh của nước.

Nơi cung Quảng Hàn lạnh lẽo tỏa xuống ánh trăng trắng muốt, mặt sông lấp lánh ánh nước, bị Tiêu Dư An khuấy động tạo thành từng gợn từng gợn sóng, tiếng nước ì oạp, Tiêu Dư An cũng không chú ý tới ở bụi cỏ sau lưng mình khe khẽ truyền đến tiếng động lạ.

Phó tướng của Hoàng Việt nhanh chóng chạy về quân doanh, một đám tướng quân thương thảo từ sáng đến đêm, cuối cùng cũng có kết quả, phó tướng cúi người nói vào tai Hoàng Việt đang đi ra khỏi quân trường mấy câu.

Hoàng Việt trừng lớn hai mắt, dẫn hãn đi đến một chỗ không người, hỏi: “Người nhìn thấy rõ ràng, chính là Bắc quốc phế đế?”

Phó tướng gật đầu chắc chắn: “Hoàng tướng quân, người nói xem, có cần đem hãn...”

“Không thể, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không cho phép, vả lại ngày mai hoàng thượng muốn đích thân truy đuổi đào binh, không thể để xảy ra rủi ro vào lúc này.” – Hoàng Việt nhíu mày, dăm chiêu, nói khẽ: “Vẫn nên chờ đến sau khi đánh tan Đông Ngô quốc, rồi cùng Tiết tướng quân thương nghị việc này sau.”

Chẳng biết tại sao hai mắt phó tướng bỗng nhiên sáng lên, hấn vội vàng cúi đầu, đê xuống tâm tình, cẩn thận hỏi: “Hoàng tướng quân, ngày mai hoàng thượng muốn đuổi theo đào binh sao?”

“Đúng vậy, hoàng thượng dự định suất lĩnh một nhánh tinh binh, lặng yên không một tiếng động đến đánh lén, cho dù quân địch có trá thì cũng có thể đánh cho đối phương không kịp trở tay. Ta cảm thấy hoàng thượng đã quá mức cẩn thận rồi, quân địch đã là tàn binh bại tướng, cần gì phải tốn tâm tư như vậy.” – Hoàng Việt nói.

Phó tướng ôm quyền: “Vẫn là tướng quân cao minh, cao minh, cao minh.”

Hấn nói liên tục ba tiếng cao minh, mỗi một lần nói lại hạ thấp xuống, âm điệu cao lên một chút, âm cuối lại kéo dài ra thêm một phần.

“Được rồi, đi nghỉ ngơi trước đi, chuyện của Bắc quốc phế đế, vẫn nên chờ đến khi lần chinh chiến này kết thúc rồi nói sau.” – Hoàng Việt khoát khoát tay, quay người rời đi.

Phó tướng xoay người ôm quyền, sau khi đưa tiễn Hoàng Việt, thừa dịp đêm tối, bốn bề vắng lặng, đứng dậy, một lần nữa hướng về chỗ cổ thụ bên ngoài doanh trại chạy đến.

Lần này bên dưới gốc cổ thụ chôn một mảnh vải rách, nhờ vào ánh trăng, phó tướng trông thấy phía trên viết hai chữ lớn “rút lui”.

Ánh trăng nhạt nhạt rơi xuống, phó tướng hung ác nham hiểm cười cười, cắn nát ngón tay, viết xuống: Không cần lo lắng, đã có dê thế tội.

—

Editor: Tận hưởng bình yên trước cơn bão.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 147

Tiêu Dư An ở dưới nước run lập cập tắm rửa, ban đêm trăng lạnh nước lạnh, Tiêu Dư An vội vàng kỳ cọ thân thể cho sạch sẽ, đập đá sông, nửa đi nửa bơi về chỗ để y phục trên bờ. Kết quả lúc vào đến bờ lại phát hiện có con khỉ đang nhảy vòng quanh chỗ quần áo của hắn mà nhìn dáo dác.

Tiêu Dư An cười cười ném một hòn đá nhỏ đến chỗ con khỉ hòng dọa nó chạy, nói: “Quần áo của ta có phải đồ ăn đâu, tò mò thế làm gì?”

Con khỉ kia giật nảy mình, nghe răng về phía Tiêu Dư An kêu lên một tiếng, sau đó cầm lấy một chiếc giày ném xuống sông.

“Ái!” – Tiêu Dư An hô lên một tiếng, quay người muốn đi vớt giày, với tay tóm hụt một cái, giày đã xuôi theo dòng nước mà trôi đi xa.

Con khỉ kia vẫn còn đang ở trên bờ phát ra tiếng kêu chói tai uy hiếp, Tiêu Dư An hướng nó ôm quyền: “Mày dữ, mày dữ dội đó, không ghê gớm bằng mày được chưa.”

Giày bị mất một chiếc, chẳng lẽ phải nhảy lò cò về quê doanh sao? Tiêu Dư An đau đầu đi lên bờ, đưa tay muốn lấy quần áo, ai ngờ con khỉ kia lại đột nhiên ôm lấy quần áo trên đất, phát ra tiếng kêu quái dị rồi chạy về phía rừng cây.

Tiêu Dư An choáng váng mắt tròn nửa giây, căng chân muốn đuổi theo: “Này! Dừng lại mau!”

Từ xa có một người đi tới, Tiêu Dư An cho rằng là tướng sĩ đến đây tắm rửa, căn bản không thèm để ý đến, dự định tiếp tục đuổi theo con khỉ kia, kết quả quay đầu nheo mắt nhìn qua, lập tức xoay người nhảy ùm một phát vào trong sông.

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An ngoi lên khỏi mặt nước, vượt nước trên mặt: “Yến ca, khi lấy mất quần áo của ta rồi! Mau mau mau, giúp ta đuổi theo cái!”

Yến Hà Thanh thuận theo phương hướng mà hẩn chỉ nhìn sang, nhưng cũng đã qua một lúc lâu, nào còn bóng dáng con khỉ kia nữa.

Tiêu Dư An đem cả người mình đều chìm xuống sông, hận không thể đem bản thân chìm cho chết đuối luôn.

Yến Hà Thanh đứng trên bờ sông, cúi người vươn tay ra với hẩn: “Đi lên, nước lạnh.”

Tiêu Dư An nổi lên mặt nước, phun ra một ngụm nước, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta không mặc y phục, cũng không có y phục để mặc.”

Yến Hà Thanh ho nhẹ một tiếng, cời ngoại bào của mình xuống, đưa tới, ngữ khí không cho phép từ chối nói: “Mặc của ta trước, đi lên.”

Tiêu Dư An do do dự dự đi lên bờ, nhận lấy ngoại bào của Yến Hà Thanh, dùng tốc độ cực nhanh mà phủ lên, gấp như bị lửa đốt xông hướng về phía quân trưởng mà chạy: “Đi đi đi, đi về tìm y phục mặc, lạnh chết rồi.”

Tiêu Dư An bước mấy bước đã bắt kịp Tiêu Dư An, nhắc bổng lấy đầu gối hẩn, ôm ngang lên như ôm công chúa: “Đừng vội, không có giày, coi chừng chân bị thương.”

Chỉ trong chớp mắt đã lơ lửng giữa không trung khiến Tiêu Dư An vô thức đưa tay ôm lấy cổ Yến Hà Thanh, để phòng trọng tâm hai người bất ổn mà ngã xuống. Lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện mình thực sự là nghĩ quá nhiều, rõ ràng là Yến Hà Thanh bước đi như bay, bộ dáng vô cùng vững vàng.

Tiêu Dư An nhin không được nói: “Yến ca, dù sao thì ta cũng là một đại nam nhân, người nói ôm là ôm, chẳng lẽ ta không cần mặt mũi nữa sao? Mặc dù rất là thoải mái, nhưng vấn đề này liên quan đến mặt mũi, hay là người công ta đi.”

Yến Hà Thanh nói: “Phía dưới của người trống không, không dùng lưng được.”

Tiêu Dư An nói: “Được, được rồi... có, có, có đạo lý, đột nhiên có chút nhớ thân thể của chính ta, mặc dù muốn ôm thì vẫn ôm được, nhưng ít ra cũng còn có thể khiến người lão đảo một chút.”

Không hiểu sao lại nghĩ đến vị vương gia có dáng điệu cùng với giọng nói giống y như đúc mình ở Tây Thục quốc kia, Tiêu Dư An nhin không được mà lắc đầu.

Yến Hà Thanh nhìn hẩn một cái, hỏi: “Lạnh không?”

“A? Cái gì?” – Tiêu Dư An lấy lại tinh thần: “Lạnh? Hình như là có hơi lạnh.”

Lúc Tiêu Dư An từ dưới sông đi lên không lau nước trên người, cho nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi ngoại bào của Yến Hà Thanh đang mặc trên người hẩn bị nước làm cho ướt đẫm, dán vào thân thể Tiêu Dư An, bị gió thổi qua, thật đúng là có hơi lạnh.

Yến Hà Thanh không nói một lời, ôm chặt lấy Tiêu Dư An, bước nhanh về hướng quân doanh. Mấy tiểu tướng sĩ tuần tra trông thấy hoàng thượng

ôm một nam tử trên người chỉ khoác mỗi một cái ngoại bào, gần như lộ nửa thân trần, thì trợn mắt há hốc mồm, sợ hãi đến nỗi trường thương trong tay cũng rơi xuống đất.

Tiêu Dư An nhìn trời nhìn đất ho nhẹ hai tiếng, hô lên với bọn họ: “Lúc đi tắm bị khi lấy mất y phục, ánh mắt đó của các người là có ý gì? Bị ôm? Bị ôm thì làm sao? Như này chỉ tỏ rõ là hoàng thượng của các người thân dân có hiếu không? Kiên trì rút ra phương pháp lãnh đạo cùng với nguyên tắc làm việc từ quần chúng cũng là một phương châm đó, có biết không? Tuổi còn trẻ thì đừng có nghĩ tới mấy cái chuyện kỳ quái như mấy ông già như thế!”

Đám tiểu tướng sĩ lựa chọn mắt mù tai điếc, trong lòng nhịn không được mà gào thét: Con mẹ nó chứ, có quỷ mới tin người!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 148

Yến Hà Thanh ôm Tiêu Dư An đi về hướng quân trưởng của mình, Tiêu Dư An ồ lên một tiếng, nói: “Yến ca, trưởng ta tạm đang ở không phải ở hướng này.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, bước chân lại không dừng.

Tiêu Dư An nói: “Ta biết người muốn ta ngủ ở quân trưởng của người, thế nhưng quần áo của ta để ở chỗ kia, dù sao cũng phải để ta về lấy mấy món y phục chứ?”

Yến Hà Thanh cúi đầu nhìn hẳn: “Mặc của ta.”

Tiêu Dư An: “...Quần áo của người ta mặc không vừa.”

Yến Hà Thanh: “Ừm, ta biết rồi, mặc của ta.”

Tiêu Dư An: “...Được, được thôi.”

Yến Hà Thanh ôm Tiêu Dư An vào trong quân trưởng, đặt lên trên đệm lông cừu, Tiêu Dư An cầm cái áo ngoài đã ướt đẫm tùy tiện lau khô thân thể, vừa run vừa chui vào bên trong chăn lông cừu sưởi ấm. Hẳn ngẩng đầu lên nhìn thấy Yến Hà Thanh đang lấy y phục cho mình, hỏi: “Yến ca, là Trần Ca nói cho người biết ta đang ở hồ nước à?”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, cầm lấy một bộ trung y cùng với một kiện cẩm y thuần sắc trắng đưa cho Tiêu Dư An. Tiêu Dư An nhận lấy quần áo,

hỏi: “Yến ca, có phải lần trước người có chuyện chưa kịp nói với ta không?”

“Bây giờ nói.” – Yến Hà Thanh ở một chỗ tương đối bí mật trong trường lấy ra một cái rương gỗ nhỏ, hẵn mở rương gỗ ra, bên trong được lót một lớp đệm bằng vải tơ màu đỏ, trên vải tơ đặt một cây sáo ngọc toàn thân thấu bạch, tua sáo màu đỏ trông hơi có vẻ cũ, tựa hồ như đang kể ra những thăng trầm trong hơn một năm qua.

Tiêu Dư An vừa mới đem trung y mặc vào, trong tay vẫn còn cầm ngoại bào, lúc này bởi vì kinh ngạc mà hơi mở miệng.

Lúc trước, thời điểm hẵn đưa sáo ngọc cho Yến Hà Thanh quả thật là không có suy nghĩ gì nhiều, bây giờ hồi tưởng lại, ở trong lòng quả thật có chút tâm ý đặc biệt.

Yến Hà Thanh lấy sáo ngọc từ trong rương gỗ ra, hỏi Tiêu Dư An: “Nghe không?”

Tiêu Dư An kéo Yến Hà Thanh ngồi xuống thăm lông cừu bên cạnh mình, nói: “Nghe!”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, đem sáo ngọc đặt lên môi, năm đó trên phố, nhà nhà lên đèn, tiếng sáo nói lên tâm sự không người thấu hiểu, sau đó hẵn chỉ còn một thân một mình, tiếng sáo lại kể ra đoạn tình cảm chết non không người biết đến.

Mà bây giờ, Tiêu Dư An đang ở trước mắt hẵn, khóe miệng còn mang theo ý cười ôn hòa, hai con người in lấy cả đời xuân noãn thu lương* của hẵn.

(*Xuân noãn thu lương: xuân ấm áp, thu mát mẻ.)

Thối xong một khúc, Yến Hà Thanh bỏ sáo ngọc trên môi xuống, trở tay xoay cây sáo, đem bộ phận có lỗ thổi hướng về phía Tiêu Dư An, không

nói một lời mà đưa tới.

“A? Là để ta thử một chút à?” – Mặc dù nghi hoặc, nhưng Tiêu Dư An vẫn đưa tay nhận lấy sáo ngọc, hai tay cầm sáo đặt ở bên môi mô phỏng học theo bộ dáng của Yến Hà Thanh, kết quả thối nửa ngày cũng không thối ra được thanh âm.

Tiêu Dư An bất đắc dĩ nhìn về phía Yến Hà Thanh, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao hội. Yến Hà Thanh đột nhiên cúi người hôn lên đầu kia của sáo ngọc.

Môi lưỡi hai người chỉ cách nhau khoảng một đốt ngón tay, bị ngăn lại bởi thân sáo.

Hai con người Tiêu Dư An bỗng nhiên trừng lớn, hãn vô thức muốn lui lại, lại bị Yến Hà Thanh đè lại phần gáy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Yến Hà Thanh duỗi tay kia đến, nắm chặt lấy phần đuôi của cây sáo, từng chút từng chút một đem cây sáo rút ra.

Thân sáo lạnh buốt chậm rãi ma sát qua bờ môi Tiêu Dư An, mỗi lần qua một lỗ, trái tim Tiêu Dư An lại đột nhiên co lại một chút. Sau khi cây sáo bị Yến Hà Thanh rút ra toàn bộ, hơi thở của hai người lập tức quấn quýt cùng một chỗ với nhau, mà khoảng cách chỉ cách nhau khoảng một tấc ấy khiến cho Tiêu Dư An cảm thấy mình chỉ cần hơi động một chút liền có thể đụng vào môi của Yến Hà Thanh.

Cây sáo lạnh lẽo bị Yến Hà Thanh một tay cầm lấy, từ trên khoe miệng Tiêu Dư An trượt dần đến hàm dưới, cuối cùng dừng lại ở hầu kết vì khẩn trương mà không ngừng nhấp nhô của Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An hơi hơi há miệng như muốn nói chuyện, lại bị Yến Hà Thanh dùng sáo ngọc nâng cằm lên, sau đó Yến Hà Thanh xoay người, cúi người hôn lên môi của hắn. Đầu tiên là thăm dò khe hôn, dịu dàng lưu luyến, tựa như không đủ, Yến Hà Thanh đè lại gáy Tiêu Dư An, làm cho nụ

hôn càng thêm sâu sắc, bắt đầu xâm chiếm lấy môi lưỡi Tiêu Dư An, thẳng đến khi Tiêu Dư An thực sự thở không nổi nữa, Yến Hà Thanh lúc này mới mở lòng từ bi mà buông tha hắn.

Yến Hà Thanh khẽ liếm khóe miệng Tiêu Dư An, ngồi thẳng lên, nhìn người kia nói: “Tiêu Dư An, ta cần một câu trả lời.”

—

Editor:Anh thật là xạo chóa, anh đã bảo cho người ta thời gian, giờ anh lại muốn thịt. 500 anh em đoán xem chap sao ông An có bị thịt không =)) T đi nấu cơm đã, lát tối rảnh thì lên chương nữa.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 149

Tiêu Dư An dùng một tay che mặt, qua một lúc lâu mới hòa hoãn lại hơi thở, hãnh thả tay xuống, lúng ta lúng túng cả nửa ngày mới nói: “Yến ca, ta chỉ là cảm thấy để người phải đợi lâu như vậy, cứ nhẹ nhàng mà trả lời một câu thì có chút quá tùy tiện...”

Một tay Yến Hà Thanh đè lại bả vai Tiêu Dư An, một tay nắm chặt lấy sáo ngọc, dùng sáo ngọc từ từ mở rộng vạt áo của Tiêu Dư An, ở bụng dưới của hắn chậm chậm chuyển một vòng, lại dần dần hướng về cái bộ vị xấu hổ kia mà tới.

Tiêu Dư An đỏ mặt, vừa muốn ngăn lại cái tay đang tác quái của Yến Hà Thanh đã nghe thấy hắn cúi người xuống sát bên tai mình, giọng nói khàn khàn, hô hấp nóng lên, hắn nói: “Nếu như trả lời một câu là tùy tiện, vậy có phải chờ ta đem người đè xuống giường, cuối cùng khiến người toàn thân run rẩy, khóc không ra hơi, không thể không cầu xin tha thứ rồi lúc đó nói ra câu trả lời, thế thì mới là không tùy tiện?”

Tiêu Dư An: “...”

Mẹ nó, năm đó vì sao mình khổ công đọc “Trích dẫn ba trăm câu nói của tổng tài” cũng không ngấm ra tinh túy trong đó, người ta thì chỉ khẽ mở miệng đã là câu nói vàng?

Tiêu Dư An: “Cái này cái này cái này, ta ta ta, người người người, hãnh hãnh hãnh...”

Yến Hà Thanh: "...Hắn?"

Tiêu Dư An: "Không không không phải, không không không có hắn, lỗ miệng! Không phải hắn! Là tay! Tay!"

Yến Hà Thanh thu tay lại, hai tay gặt gao ôm lấy Tiêu Dư An, dựa đầu lên vai hắn, nói: "Ta vẫn luôn cảm thấy tất cả chỉ là một giấc mộng Hoàng Lương* mà thôi, chờ đến khi ta tỉnh mộng, đã không còn thấy tăm hơi người đâu nữa."

Yết hầu Tiêu Dư An khô khốc, đưa tay vuốt vuốt lưng Yến Hà Thanh: "Yến ca..."

Yến Hà Thanh tiếp tục nói: "Thời điểm chia ly ở Bắc quốc hôm đó, người rời đi quyết tuyệt như vậy, ta vậy mà lại cảm thấy nên là như thế, nhưng bây giờ rõ ràng người đã trở lại bên cạnh ta, ta lại lo được lo mất, cả ngày hoảng loạn."

Chỉ trong chớp mắt trong nội tâm Tiêu Dư An ngũ vị tạp trần, người nói thử xem, một người cao cao tại thượng, băng lãnh vô tình như thế, sao có thể hạ thấp bản thân mình đến như vậy, mềm yếu đến như vậy, chỉ sợ nói nhiều hơn một câu sẽ khiến mình bị thương?

Tiêu Dư An đưa tay ra ôm lấy người: "Yến ca, ta... hay là... hay là người thượng ta đi?"

Yến Hà Thanh: "..."

Tiêu Dư An ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt nhìn loạn bốn phía, nói: "Chính... chính là cảm thấy nói nhiều như thế, còn không bằng cứ hành động, đúng không? Sự, sự do người mà ra, không, không, không thể chỉ nói suông mà được. Thực... thực hành là bắt nguồn của kiến thức! Là động lực cho sự phát triển của kiến thức! Là tiêu chí đầu tiên để kiểm tra tính đúng đắn của kiến thức! Là mục tiêu cuối cùng của kiến thức!"

Yến Hà Thanh không thể nhịn được nữa, đem Tiêu Dư An đặt lên trên đệm lông cừu trong trướng, mãnh liệt hôn hẳn. Nụ hôn kết thúc, hô hấp Tiêu Dư An dồn dập, lồng ngực kịch liệt phập phồng, vạt áo cũng bị cởi ra, bộ ngực trơn bóng trắng như tuyết nửa ẩn nửa hiện. Yến Hà Thanh ở trên xương quai xanh cùng với vai hẳn gặm cắn một phen, lúc này mới hơi tỉnh táo lại, Yến Hà Thanh thở ra một hơi, biểu tình trên mặt lộ vẻ cực kỳ nhẫn nại.

Giọng nói của Tiêu Dư An vẫn còn đang run rẩy, hỏi: “Sao, sao vậy?”

Yến Hà Thanh ảo não thầm mắng một tiếng, một tay che miệng, lùi lại nói: “Đêm nay không được...”

“A, đúng, có phải người, sáng mai phải, phải lĩnh binh đánh trận?” – Một tay Tiêu Dư An kéo lấy vạt áo, một tay chống giường ngồi dậy.

Chờ chút, chẳng lẽ cái người phải lo không dậy nổi không phải nên là hẳn sao?

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Tiêu Dư An, tay Yến Hà Thanh chống đầu, xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Chưa nói đến việc một đêm không ngủ, mà mấy ngày tiếp theo, mỗi giờ mỗi khắc ta sẽ đều nghĩ đến người, sẽ không để ý đến những chuyện khác.”

Một đêm không ngủ?!

Một đêm?!

Cái một đêm này, chính là cái ý mà hẳn đang hiểu đó hả!?

Không hiểu sao lại nghĩ đến cái tình tiết đêm ngự mười nữ trong nguyên tác, sắc mặt Tiêu Dư An đột nhiên trở nên mất tự nhiên.

Giờ cho đôi ý có được không? Có thể không cần dùng thực tiễn mà đôi thành dùng câu trả lời được không? Giao lưu câu thông rất là quan trọng đó!

Trên mặt Yến Hà Thanh lộ vẻ không cam lòng, trong lòng bực bội cân nhắc thiệt hơn.

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, vỗ vỗ vai hấn nói: “Yến ca, người đi đi, dù sao thì ta cũng ở đây rồi, cũng sẽ không đi đâu cả, ta chờ người trở lại, sau khi người về rồi thì hai người chúng ta đem toàn bộ những chuyện cần thiết tất cả đều nói cho rõ ràng, ta sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn, những gì nên làm cũng đều sẽ làm.”

Yến Hà Thanh nhìn hấn một lúc lâu không nói lời nào, vẫn là bộ dáng không chờ nổi như cũ. Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, khẽ hôn lên môi hấn một cái.

Con người Yến Hà Thanh tối lại, đê Tiêu Dư An xuống hôn lấy hôn để, cuối cùng thực sự sợ cọ xát ra lửa, bất đắc dĩ thả người về quân trưởng của đại phu, bản thân thì tâm tình cực kỳ bết bát mà đi đội nước lạnh. Chú thích:*Giấc mộng Hoàng Lương:Câu chuyện“Hoàng lương nhất mộng”(giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện “Chăm trung ký” của Trầm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyến đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn. Tham khảo ở.

Editor:Anh muốn thật, người ta cho thật nhưng anh lại không thật, thế là tdn??

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 150

Ngày hôm sau, Tiêu Dư An dậy thật sớm, vốn định đứng ở xa xa nhìn bộ dáng đứng trên chiến trường điểm binh của Yến Hà Thanh, cảm thụ một chút khí phách oai hùng, ai ngờ bọn họ lại đã xuất phát từ sớm, Tiêu Dư An không kịp nói lời từ biệt, đành phải hậm hực mà về.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Dư An vẫn như thường ngày giúp người trị thương, vẻ mặt tự nhiên, cùng với thường ngày dường như không có khác biệt gì.

Nhưng mà Trần phó tướng cảm thấy mình có lời muốn nói.

Có rất nhiều lời muốn nói!

Trần phó tướng muốn nói lại thôi, cuối cùng nhịn không được mà vòng vo: “Tiêu đại phu à, này là sao chứ, vai phải của ta bị thương, sao người lại đem thuốc bôi lên cánh tay của ta thế hả?”

Tiêu Dư An bình tĩnh tự nhiên, không chút hoang mang đem thuốc bôi lên vai hấn, nói: “Thuốc nhiều, thích thì thoa, thoa lên cả vai mười lần rồi tiện thể thoa một lần lên cánh tay luôn.”

Trần Ca nói: “Tiêu đại phu, người đừng lo lắng, hoàng thượng sẽ về ngay thôi.”

Tiêu Dư An cười nói: “Ta đâu có lo lắng gì.”

Yến Hà Thanh là người có vầng sáng nhân vật chính, hẳn lo lắng cái gì chứ?

Trần Ca nghe rằng trợn mắt: “Tiêu đại phu, chỗ ta bị thương là vai phải, không phải vai trái, người còn nói người không lo lắng à, mấy ngày hôm nay người cứ như mất hồn mất vía ấy, người...”

Tiêu Dư An lấy thuốc ấn lên vết thương của Trần phó tướng, một tiếng rú thảm thiết từ trong cổ họng Trần phó tướng phát ra, trực tiếp cắt ngang lời hẳn muốn nói.

Bên ngoài đột nhiên có một tướng sĩ chạy vào, vén rèm lên gào: “Trần phó tướng có ở đây không?! Hoàng tướng quân triệu tập gấp!!!”

“Sao vậy?” – Trần ca đứng dậy, sắc mặt tướng sĩ kia trắng bệch, mồ hôi trán túa ra, vội vã chạy tới, ở bên tai Trần Ca nói mấy câu. Tiêu Dư An ở bên cạnh thu dọn bình thuốc, loáng thoáng nghe thấy mấy chữ, hoàng thượng, tiền tuyến, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy nét mặt Trần Ca bỗng dưng trở nên xanh xám.

“Tại sao có thể như vậy?!” – Trần Ca đứng bật người dậy, ngay cả một câu chào với Tiêu Dư An cũng không để ý đến, đi theo tướng sĩ kia vội vã chạy ra khỏi quân trướng.

Nửa người trên của Trần Ca trần trụi, trên bả vai còn quần băng vải dính máu, cứ như vậy xông vào quân trướng của Hoàng Việt tướng quân. Trong quân trướng còn có mấy tướng quân cùng với phó tướng, Trần Ca cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến lễ nghi, thanh âm run rẩy hô lên: “Chuyện gì đã xảy ra? Tiểu đội bị quân địch mai phục, hoàng thượng mệnh vẫn là sao? Ở đâu ra cái tin tức này? Không xác nhận đã đến báo sai quân tình chính là đại tội!”

Sắc mặt Hoàng Việt cũng rất kém, quát lớn với Trần Ca: “Trần phó tướng, ta gọi người tới không phải để người hô to gọi nhỏ! Tĩnh táo lại cho

ta!”

Trần Ca vẫn kích động như cũ, vẫy tay hô: “Chuyện thế này sao ta có thể tỉnh táo được?! Hoàng thượng mệnh vẫn là sao? Đến cùng là tin tức từ đâu truyền đến?!”

Bên cạnh có tướng quân khác tiến lên, vỗ vỗ bả vai Trần Ca để hấn bình ổn lại chút cảm xúc, sau đó vẽ mặt âm trầm giải thích.

Chuyện là Yến Hà Thanh suất lĩnh một tiểu đội, vốn định đánh lén tàn binh bại tướng của Đông Ngô quốc, ai ngờ hành động bỏ thành chạy trốn trước đó của quân địch chỉ là kế che mắt, tất cả đều là để Nam Yến quốc buông lỏng cảnh giác. Nhưng bởi vì Yến Hà Thanh cẩn thận nên lần đánh lén này vốn phải không có vấn đề gì. Ai ngờ quân địch lại giống như đã biết trước được toàn bộ hành động của bọn họ, sớm mai phục trên con đường Yến Hà Thanh phải đi qua, tiểu đội đi đánh lén nay lại tiến vào vòng vây của địch, trong nháy mắt bị mười vạn tinh binh của đối phương vây kín.

Trần Ca nghe xong, toàn thân run rẩy, không biết làm sao, hít sâu vào mấy hơi mới hòa hoãn lại: “Vì sao không phái binh đi trợ giúp?!”

Hoàng Việt lắc đầu: “Đã đi nhưng không kịp, binh sĩ liều chết trốn về nói hấn đã tận mắt nhìn thấy hoàng thượng ngã xuống vách núi, đã... đã...” – Hoàng Việt nặng nề thở dài: “Hoàng thượng đã trúng phải mai phục của địch, hiện tại phái binh qua đó quá mức sơ suất, sẽ tạo thành thương vong không cần thiết.”

Mấy tướng quân ở đây đều hít vào một hơi thật dài, không người nào không lộ vẻ kinh hãi, bi phẫn, đau thương.

Một tướng quân mặt đen chửi thề một câu, nói: “Trong quân doanh của chúng ta có gian tế!!”

“Gian, gian tế?” – Trần Ca không thể tin nổi hỏi.

Hoàng Việt cắn chặt răng, hàm dưới căng cứng, hồi lâu sau mới mở miệng: “Ta hẳn là nên sớm... Ai, các vị không cần lo lắng, ta đã biết gian tế là kẻ nào, cũng không định sẽ bỏ qua cho hắn, mong các vị sớm bình ổn tâm tình, chúng ta còn có mấy trận ác chiến cần phải đánh, các người tuyệt đối không thể để tinh thần sa sút. Việc cấp bách chính là, trước tiên làm sao ổn định quân tình, trấn an quân tâm, chuyện của hoàng thượng, trước tiên ta sẽ bẩm báo cho Tiết tướng quân, xử lý thế nào, sau này chúng ta lại định đoạt.” Editor: Đây, mèo chê mờ nên giờ bị nghiệp quật.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 151

Hoàng hôn mờ mịt, Tiêu Dư An ở trong quân trưởng băng bó cho tiểu tướng sĩ bị thương cuối cùng xong thì đi ra ngoài giặt vải bông bị máu làm bẩn, ai ngờ vừa mới bưng bồn đi ra khỏi quân trưởng đã có hai tướng sĩ áp tới, giọng điệu bất thiện: “Người chính là Tiêu đại phu?”

“Là ta.” – Tiêu Dư An nghi hoặc đáp: “Sao vậy?”

Vừa mới dứt lời Tiêu Dư An như nhớ ra gì đó, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, che miệng ho nhẹ một tiếng hỏi: “Hoàng thượng của các người chinh chiến trở về rồi sao? Hẳn muốn gặp ta?”

Hai tướng sĩ kia liếc nhau, một người trong đó nói: “Hoàng tướng quân triệu kiến.”

Hoàng tướng quân? Hoàng Việt? Hẳn thì có chuyện gì mà tìm tới mình chứ?

Mặc dù Tiêu Dư An chẳng hiểu ra làm sao, nhưng vẫn thả chậu nước trong tay xuống, lau sạch sẽ bàn tay dính vết máu do vừa rồi trị thương, đi theo hai tướng sĩ đến quân trưởng của Hoàng Việt.

Hai tướng sĩ kia không có ý định đi vào, mà là lạnh mặt để Tiêu Dư An tiến vào quân trưởng.

Tiêu Dư An không hiểu ra làm sao, vén rèm đi vào.

hai tay Hoàng Việt chấp sau lưng đứng trong quân trưởng, nghe thấy tiếng động thì xoay người lại, nhìn thấy Tiêu Dư An, hơi nhíu mày dò xét mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, thật lâu sau mới chậm chậm mở miệng: “Bắc quốc phế đế, giấu cũng thật sâu.”

Sớm đã quen với việc người khác gọi tên ở kiếp trước của mình, giờ bất thành linh lại bị gọi cái danh xưng này, trong nhất thời Tiêu Dư An không kịp phản ứng lại, mở miệng khẽ a một tiếng.

Hoàng Việt thấy trong ánh mắt hắn thoáng lộ ra vẻ mê mang, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Không phải là Bắc quốc phế đế dự định giả vờ ngốc đó chứ? Không biết lúc hoàng thượng nói cho người biết mưu kế về hành động đánh lén này của Nam Yến quốc, người có diễn tốt như vậy, khiến người ta không khỏi cảm khái bộ dáng kia của người thật ngây thơ vô tội hay không?”

“Hoàng thượng? Yến Hà Thanh? Yến ca thế nào rồi? Đánh lén gì?” – Tiêu Dư An hơi hoảng, tiến lên một bước truy vấn, nào biết Hoàng Việt lại đột nhiên làm khó dễ, vung tay lên, trực tiếp hất văng mặt nạ trên mặt hắn.

Hiểu rõ việc thân phận mình nếu như bị bại lộ sẽ nhận phải chỉ trích, Tiêu Dư An cũng đã từng lường trước được loại tình huống này, mặc dù lúc này trong lòng không thoải mái, nhưng ngoài mặt vẫn coi như trấn định, vội vàng xoay người muốn đi nhặt mặt nạ lên.

Hoàng Việt tiến lên một bước, không chút do dự đưa tay bóp lấy yết hầu Tiêu Dư An, buộc hắn đang khom lưng phải đứng thẳng dậy nhìn thẳng chính mình.

“...” – Tiêu Dư An nhíu mày nắm chặt lấy cổ tay Hoàng Việt, ngăn cản hắn phát lực, ánh mắt nhìn không được mà nhìn về phía chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt đất.

Hoàng Việt híp mắt đánh giá người trước mắt, đã từng nghe nói tướng mạo của phế đế Bắc quốc này đẹp đến mức không giống người ở nhân gian, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên là da như ngưng sương, hình dáng cùng với thần vận tựa như trích tiên trong tranh, Hoàng Việt cười lạnh một tiếng: “Hoàng thượng chẳng qua cũng chỉ là phàm phu tục tử bị sắc đẹp mê hoặc.”

Tiêu Dư An thu hồi ánh mắt, lông mày nhíu lại, lạnh như băng nhìn thẳng Hoàng Việt: “Ta biết người thân là tướng sĩ Nam Yến quốc cho nên chán ghét tất cả mọi thứ thuộc về Bắc quốc, đã vậy thì có lời gì người cứ nhắm vào ta, sau lưng vụng trộm làm nhục người khác thì hay ho gì?”

“Làm nhục?” – Hoàng Việt híp mắt, trên tay hơi phát lực: “Đem phế đế của địch quốc trộm giấu bên người, không để ý đến hận nước thù nhà trước kia của Nam Yến quốc, không để ý đến những bách tính cùng với tướng sĩ đã vì Bắc quốc mà cửa nát nhà tan, càng không để ý đến bạch cốt huyết lệ của tiên đế đã từng chôn nơi quốc thổ bị tàn phá, chẳng lẽ những thứ này không phải bị hoàng thượng làm nhục sao? Là do hoàng thượng nhất thời làm cấm quyền của Bắc quốc, ngạo cốt cả đời đều bị bẻ gãy sao? Thực sự là đáng đáng buồn, nhưng...”

Hoàng Việt còn chưa dứt lời, đột nhiên Tiêu Dư An phát lực, ngắt néo cánh tay Hoàng Việt, sau đó hung hăng nện một đấm lên mặt Hoàng Việt coi như lời chào hỏi, đánh cho mặt hấn lệch sang một bên, nửa gương mặt lập tức đau rát.

Hoàng Việt sửng sờ, hấn quả thật không nghĩ tới Bắc quốc phế đế nhìn qua không hề có chút sức đánh trả nào vậy mà lại ra tay, trong lúc không kịp đề phòng nhất thời bị đánh.

“Người thì biết cái gì?!” – Tiêu Dư An túm lấy cổ áo Hoàng Việt nắm chặt lấy, mắt trừng như thể muốn nứt ra, cực kỳ phẫn nộ quát: “Yến Hà Thanh ở Bắc quốc phải chịu qua bao nhiêu sỉ nhục hành hạ người có biết

không? Những chuyện kia nếu đặt trên người người, người có dám chắc bản thân sẽ không sụp đổ? Thế nhưng hãn lại vượt qua được mà sống! Nam Yên quốc bây giờ có thể quật khởi, chẳng lẽ không phải do hãn đang cố gắng sao? Từ lúc nào mà hãn lại quên mất thiên hạ, quên mất Nam Yên quốc? Người dựa vào cái gì mà nói hãn như vậy?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 152

Đã trở mặt với nhau rồi, Hoàng Việt cũng không thêm giả vờ giả vịt nữa, trực tiếp ra tay, thân thể của quân vương Bắc quốc quá yếu, Hoàng Việt lại là tướng quân, Tiêu Dư An dựa vào thuật phòng thân của kiếp trước để ứng phó mấy chiêu, nhưng cuối cùng vẫn bị Hoàng Việt giẫm ở dưới chân.

Chân Hoàng Việt phát lực, không chút lưu tình mà đạp hai phát, sau đó giẫm lên đầu Tiêu Dư An.

Ngực phổi Tiêu Dư An bị giẫm đau, mãnh liệt ho khan, hắn vừa muốn giãy giụa lại nghe thấy Hoàng Việt cười lạnh nói: “Phế đế Bắc quốc, mục đích của ngươi đã đạt được rồi, không cần phải tiếp tục diễn nữa, xem xem, hiện tại ngươi còn bày ra cái bộ dáng thâm tình như thế, thật không biết hoàng thượng mệnh vẫn dưới cừu tuyền biết được tâm tình sẽ thế nào?”

Tiêu Dư An bị Hoàng Việt giẫm dưới chân đột nhiên dừng giãy giụa, toàn thân hấn cứng đờ, trên mặt lại lộ vẻ khinh thường, cao giọng cười như điên, phảng phất như nghe thấy một chuyện cười lớn: “Mệnh vẫn? Yến ca vong mạng? Lừa ta đấy à?!”

Hoàng Việt cũng lười dây dưa với hắn, hung hăng đạp vào bụng dưới của Tiêu Dư An một cước khiến hấn văng ra xa mấy mét, lại gọi tướng sĩ bên ngoài quân trường.

Đau đớn còn chưa biến mất, Tiêu Dư An đã bị người kéo đến nhà lao giam giữ, bị dây thừng trói lại hai tay hai chân, treo lên giữa không trung.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hai mắt Tiêu Dư An hoa lên, cảm thấy một trận buồn nôn từ bụng dưới đang đau đớn trào lên cổ họng, chỗ hai tay bị trói treo lên cũng bị dây dừng cọ sát đau đớn.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Tiêu Dư An giương mắt nhìn qua, lại không phải người mà hẳn muốn gặp kia.

Trần Ca chậm rãi đi tới, đứng ở trước mặt hắn, sắc mặt tái nhợt, soãn suýt suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: “Tiêu đại phu, người... người thực sự là Bắc quốc phế đế?”

Tiêu Dư An cười cười, không trả lời.

Đúng thì sao? Mà không đúng thì sao? Cho dù Tiêu Dư An hẳn muốn làm chính mình, muốn nói cho tất cả mọi người biết hẳn tên là Tiêu Dư An, thế nhưng đã khoác lên mình cái túi da này thì hẳn có giải thích như thế nào đi nữa, tất cả nghiệt cùng với tội chẳng phải vẫn như cũ mà đổ hết lên trên vai hắn hay sao?

Trần Ca thấy hắn không trả lời, chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ, rừ mắt truy vấn: “Tiêu đại phu, trả lời ta, người thực sự chính là Bắc quốc phế đế sao?”

Tiêu Dư An vẫn như cũ không nói một lời, vẻ mặt của Trần Ca hơi có chút sụp đổ, một tay hắn ôm lấy đầu, vội vàng nói: “Tiêu đại phu, người thực sự chính là gian tế như bọn họ đã nói sao? Vì sao người không chịu giải thích một chút chứ? Người nói đi, cho dù là lắc đầu cũng được.”

Tiêu Dư An cười cười, trong nụ cười lộ ra chút đắng chát, hắn nói: “Nếu như người đã không tin ta, thì ta nói gì đó, liệu có chút tác dụng nào không? Nếu như người đã tin ta, thế thì còn cần ta phải nói gì nữa?”

Trần Ca sững sờ bỏ cánh tay đang ôm đầu xuống, lúng túng cân nhắc nửa ngày, nhìn thẳng vào hai mắt Tiêu Dư An, chậm rãi giơ trường kiếm

trong tay lên, ngân quang xẹt qua lưỡi kiếm, đâm vào mắt khiến người ta không có cách nào nhìn thẳng.

Trần Ca nắm thật chặt lấy chuôi kiếm, bởi vì nội tâm giãy giụa mà tay hắn còn hơi hơi phát run, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định. Trần Ca hít sâu vào một hơi, đột nhiên đem kiếm hạ xuống.

Chỉ thấy ánh kiếm nhoáng lên một cái, tay Tiêu Dư An đã được buông lỏng, ngã trên mặt đất. Trần Ca thu kiếm lại, đưa tay ra đỡ hắn.

Tiêu Dư An lấy lại tinh thần, hơi có chút kinh ngạc nhìn Trần Ca: “Người...”

“Tiêu đại phu, mặc dù ta không biết người có phải là Bắc quốc phế đế hay không, nhưng mà mấy ngày nay, người vì các tướng sĩ Nam Yến quốc trị thương ta đều trông thấy được rõ ràng là người thật lòng. Tướng sĩ Nam Yến quốc chúng ta không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó.” – Trần Ca nghiêm túc nói.

“Ta... được rồi...” – Tiêu Dư An gỡ sợi dây trên tay, chậm rãi xoa nắn vết đỏ trên cổ tay.

“Tiêu đại phu, người không thể ở lại nơi này, Hoàng Việt tướng quân đã nhận định người là gian tế, đoán chừng ngày mai sẽ hạ lệnh xử trí người theo quân lệnh, thủ vệ ở cửa đã bị ta đuổi đi, người vẫn nên mau đi thôi.” – Trần Ca thúc giục nói.

Nói xong Trần Ca liền muốn đi trước dẫn đường, dẫn Tiêu Dư An rời khỏi nơi thị phi này, nào biết cánh tay của hắn lại bị kéo lại: “Ta không thể đi, Yến ca đâu? Khi nào thì hắn trở về? Có tin tức từ tiền tuyến không? Ta muốn gặp hắn.”

Trong chớp mắt thần sắc Trần Ca trở lên phức tạp, hắn hít sâu vào một hơi, lúng túng nửa ngày vẫn không biết phải nói làm sao, chỉ đành phải nói:

“Tiêu đại phu, người đừng hỏi nữa, mau rời khỏi đây, nếu người không đi thì sẽ không kịp.”

Liên tưởng đến những gì Hoàng Việt nói trước đó, Tiêu Dư An ý thức được ở tiền tuyến nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nắm lấy tay Trần Ca không buông, gặng hỏi: “Sao rồi? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Ca bị gặng hỏi, thực sự không còn cách nào khác, do do dự dự mở miệng: “Hoàng thượng... ngài ấy... ngài ấy xảy ra chút chuyện.”

Hai tay Tiêu Dư An đè bả vai Trần Ca lại, đem người vịn lấy, giọng điệu vô cùng sốt ruột: “Hắn bị thương? Bị thương rất nặng sao? Hiện tại có phải hắn đang hôn mê trong quân trường hay không?”

Trần Ca hít sâu một hơi, cuối cùng phải hao hết mười hai phần dũng khí lúc này mới thốt ra: “Tiêu đại phu! Hoàng thượng mệnh vẫn! Trong quân doanh chúng ta có gian tế, tiểu đội hoàng thượng suất lĩnh bị mai phục, tất cả đều... đều...” – Trần Ca gặt gao siết chặt lấy quả đấm, sắc mặt trắng bệch, lại không nói ra thành lời.

Không có chấn kinh như trong dự đoán, không có phủ nhận như đã dự liệu, cũng không có gào khóc như đã nghĩ, Trần Ca chỉ thấy miệng Tiêu Dư An hơi há ra, chậm rãi thu hồi tay đặt trên vai mình.

Tựa như phải qua một hồi lâu mới có thể hiểu được ý của Trần Ca, Tiêu Dư An ngậm miệng nuốt vào một hơi, lại hít sâu hai lần, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Trần Ca: “Không đâu, Yến ca sẽ không chết.”

Mặc dù thanh âm của Tiêu Dư An đang run rẩy, thế nhưng lời nói và ánh mắt của hắn lại cực kỳ kiên định, giống như đó chính là tín ngưỡng và chấp niệm đã nhiều năm của hắn, không thể nào chỉ bằng một câu nói vô căn cứ mà có thể tùy tiện lay chuyển.

“Nhất định là Yến ca đã xảy ra chuyện, ta phải đi tìm hấn, hấn bị trúng mai phục ở đâu? Người nói cho ta biết.” – Giọng nói Tiêu Dư An vẫn hơi run rẩy như cũ, nhưng lại mang theo bình tĩnh khiến người ta phải thổn thức, gấp nhưng không lỗ mãng.

“Tiêu đại phu...” – Ngữ khí của Trần Ca có ba phần bất đắc dĩ, bảy phần sâu bi.

“Không thì người chỉ phương hướng cho ta cũng được, người nói cho ta biết ta phải đi nơi nào.” – Tiêu Dư An vừa nói vừa đi ra ngoài, nếu không phải hốc mắt Tiêu Dư An đã bắt đầu có chút biến đỏ, Trần Ca còn tưởng rằng hiện tại Tiêu Dư An vẫn bình tĩnh như thường.

“Dù sao ta cũng không thể ở lại đây, người chỉ hướng cho ta, đông tây nam bắc, hướng nào? Yến ca thực sự không chết, người tin ta đi, hấn sẽ không chết, hiện tại nhất định hấn đã xảy ra chuyện gì đó, nói không chừng bản thân hấn đã bị trọng thương ở nơi nào đó, không thể động đậy, chỉ có thể đợi người đến tìm hấn.” – Giọng nói của Tiêu Dư An nhỏ dần, nhìn thấy Trần Ca chỉ đứng yên một chỗ nhìn mình, lại càng không ngừng mà nói: “Trần Ca, người chỉ cần nói cho ta biết là hướng nào, ta tự mình đi, ta... ta cầu xin người.”

“Tiêu đại phu, người đừng... đừng như vậy...” – Trần Ca thô lỗ vò rối tóc mình, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Được rồi, Tiêu đại phu, nói thật với người, có rất nhiều tướng quân không tin hoàng thượng đã mệnh vẫn.”

Trần Ca từ trong ngực lấy ra một cuộn da dê, bên trên vẽ địa đồ, Trần Ca mở địa đồ ra, chỉ vào một điểm: “Hoàng thượng bị rơi xuống vách núi ở chỗ này, nhưng mà vách núi nơi này cũng không cao, bên dưới còn có vài cái sơn động. Chúng ta đều nói, sống phải thấy người chết phải thấy xác, trước khi chưa tìm được thi thể của hoàng thượng, chúng ta nhất định không tin hoàng thượng đã vong mệnh. Nhưng mà, Hoàng thượng sợ phải nhiều binh lính đi sẽ lọt vào vòng vây quân địch, bởi vì bọn chúng vẫn

còn mai phục ở phụ cận nơi đó, cho nên chúng ta đã quyết định thay vì xuất động binh mã, không bằng tự thân xuống dưới vách núi tìm kiếm, nhanh chóng lại không dễ khiến địch nhân chú ý.... Ai! Tiêu đại phu, người đi đâu đó?

A!?! Tiêu đại phu, người đừng vội, ối ối, người đừng kéo ta, được rồi được rồi, ta không nhiều lời nữa, đi thôi, đúng rồi, người không biết cưỡi ngựa đúng không? Ta chở người, chờ ta nghĩ một chút xem... được được được, ta không rầy rà nữa, chúng ta tranh thủ thời gian xuất phát.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 153

Nhân hi dạ canh trường, thành viễn thụ thương thương*, hoàng hôn nặng nề buông xuống, ở trước một cái sơn động có mấy tướng sĩ đang cầm đuốc lục soát từng góc ngách một, sau khi xác nhận không có kết quả gì, một tướng sĩ vội chạy ra khỏi hang núi, ở trước mặt tướng quân cười ngựa quỳ một gối xuống: “Bẩm báo Dương tướng quân! Ở sơn động này cũng không có bóng dáng của hoàng thượng địch quốc Yến Hà Thanh!”

(*2 câu này là cắt 2 câu thơ trong bài “Độ Ngô giang” của Đỗ Mục, nguyên văn là: “堠馆人稀夜更长, 姑苏城远树苍苍.” “Hậu quán nhân hi dạ canh trường, cô tô thành viễn thụ thương thương.”: tạm dịch là “Sau quán người vắng đêm càng dài, Cô Tô thành xa cây mênh mang.”)

Dương Lệ Nghiệp nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Đã tìm hết rồi sao? Mỗi tấc đất mỗi ngọn cỏ, nếu có bỏ sót, cái đầu này của ngươi cũng đừng đặt ở trên cổ nữa, chặt xuống làm cầu cho ngựa đá là được, dù sao cũng chẳng có chút tác dụng gì.”

Hai tay tướng sĩ đang quỳ dưới đất kia nằm lại, trả lời: “Hồi Dương tướng quân, đều đã tìm qua.”

“Được, đến sơn động kế tiếp, chúng ta tiếp tục tìm.” – Nói xong Dương Lệ Nghiệp kéo căng dây cương ngựa, quay đầu ngựa lại rời đi, có tướng sĩ cười ngựa bên cạnh hấn thấp giọng hỏi: “Tướng quân, nói không chừng hoàng thượng Nam Yến quốc này sau khi ngã xuống vách núi đã bị chó hoang chia nhau ăn đến hài cốt cũng không còn rồi?”

Tướng sĩ kia còn chưa dứt lời đã bị Dương Lệ Nghiệp dùng roi ngựa quất vào bên cạnh người, mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng, vội vàng ngậm miệng lại.

Dương Lệ Nghiệp liếc xéo hăn một cái, nói: “Cho dù tên hoàng thượng Nam Yến quốc kia có bị chó hoang gặm đến chỉ còn một cái xương ngón tay cũng phải đem cái xương ngón tay kia tìm ra cho ta, chiêu cáo thiên hạ rồi mới nghiền xương thành tro. Bớt nhiều lời đi, tăng tốc tiến độ điều tra.”

Nói xong Dương Lệ Nghiệp chột thấy phía trước có một cỗ thi thể binh sĩ Nam Yến quốc dựa vào trên vách núi.

Trên sườn núi này vừa xảy ra một trận ác chiến, lúc này nhìn thấy thi thể cũng không có gì đáng ngạc nhiên, mặt Dương Lệ Nghiệp không chút thay đổi, cưỡi ngựa đi qua. Đột nhiên hăn rút roi ngựa ra quật lên thi thể kia, thi thể lung la lung lay ngã xuống, lập tức nằm ngang trên đường, Dương Lệ Nghiệp cố ý kéo đầu ngựa qua, để ngựa đạp lên cỗ thi thể kia. Sau đó mới lộ ra một nụ cười vừa lòng thỏa ý khiến người ta cực độ sợ hãi, dẫn đại quân Đông Ngô quốc tiếp tục đến phụ cận vách núi lục soát tìm thi thể hoàng thượng Nam Yến quốc Yến Hà Thanh.

Trên một thân cây phía xa xa, có hai bóng đen giấu mình trong cành lá rập rậm, từ xa nhìn tới, một bóng đen nhìn thấy hành động của Dương Lệ Nghiệp thì nhin không được mà mắng một câu: “Mẹ nó.”

Sau khi chờ quân đội Đông Ngô đi xa, hai người mới từ trên cây bò xuống, Trần Ca vừa bò vừa nói: “Nghe chừng Đông Ngô quốc này mẹ nó nếu không tìm được hoàng thượng thì không chịu bỏ qua rồi, chắc là do lúc trước bị hoàng thượng đánh cho sợ? Khó khăn lắm mới mai phục thành công một lần, dĩ nhiên phải đuổi cùng giết tận, Tiêu đại phu, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra được hoàng thượng trước bọn chúng.”

“Ừm.” – Tiêu Dư An gật gật đầu.

“Những sơn động phía sau bọn chúng đều đã tìm qua, chúng ta đến những sơn động phía trước kia.” – Trần Ca bò xuống khỏi thân cây, dự định đi vòng qua đường nhỏ trong khe núi lên phía trước đại đội Đông Ngô quốc, đối với ý kiến này của hãn Tiêu Dư An cũng không có gì phản đối.

Lúc hai người đi qua cổ thân thể bị giẫm đạp kia, không hẹn mà cùng dừng bước lại, thi thể của tướng sĩ Nam Yến quốc ấy bị móng ngựa dẫm lên đã không còn trông rõ tướng mạo. Trần Ca thở dài một hơi, đem thi thể kéo về một đường nhỏ không người, lại tiện tay đào một cái hố, sợ Tiêu Dư An phải chờ sốt ruột, Trần Ca quay đầu nhìn hãn một cái, thấy Tiêu Dư An gật gật đầu lúc này mới yên lòng, dùng toàn bộ sức lực đào ra một cái hố cạn, đem thi thể đặt vào.

Tiêu Dư An cúi người vái một cái, ngẩng đầu lên thì trông thấy trong tay thi thể nắm chặt lấy một tấm bảng gỗ có lẽ là bài danh của mình. Tiêu Dư An đưa tay lấy tấm bảng gỗ trong tay thi thể kia ra, muốn đưa cho Trần Ca đem về quân trưởng Nam Yến quốc, chí ít như thế cũng sẽ có người biết vị tướng sĩ này đã từng vì quốc gia mà tử chiến, mà không phải rơi vào cảnh phơi thây nơi hoang dã, lâm vào kết cục bi thảm xương cốt không người biết đến.

Trần Ca vỗ vỗ bụi đất trên tay, hỏi Tiêu Dư An: “Tên của hãn là gì?”

Tiêu Dư An mượn ánh trăng thê lương nhìn tấm bảng gỗ trong tay, xem qua một cái, thoáng ngừng hô hấp, hai con ngươi đột nhiên co lại.

“Tiêu đại phu, sao thế?” – Trần Ca nhận ra hãn có chỗ không đúng, kỳ quái hỏi.

Lòng ngực Tiêu Dư An đập kịch liệt, hô hấp dồn dập, nửa ngày cũng không nói được một câu, đành phải đưa tấm bảng gỗ cho Trần Ca, Trần Ca kỳ quái nhận lấy, nhìn thấy bên trên tấm bảng gỗ có chữ viết mơ hồ, miễn cưỡng vẫn có thể đọc ra: Phía sau, đỉnh động, cứu hoàng thượng...

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 154

Hai người liếc nhau, vội vã chạy về hướng sơn động mà vừa rồi tướng sĩ Đông Ngô quốc vừa mới tìm kiếm.

Hang núi kia không lớn, âm u ẩm ướt, ẩm đạm âm lãnh, Trần Ca nhanh chóng động thủ làm ra một bó đuốc đơn sơ chiếu sáng cả sơn động, thế nhưng ở trong động ngoài đá vụn cùng với cỏ dại một chút thứ khác cũng không nhìn thấy.

“Đỉnh động... Đỉnh động...” – Tiêu Dư An trôn trôn nhìn lên đỉnh động, sơn động này được nước ngầm cọ rửa mà hình thành, đỉnh động mấp mô chỗ cao chỗ thấp, có những cái hố ánh lửa không chiếu vào đến, một mảnh đen kịt khiến người ta nhìn thấy mà rùng mình.

“Yến ca! Người có nghe thấy tiếng ta không? Yến ca, người ở đâu?!” – Hai tay Tiêu Dư An vòng bên miệng, cao giọng gọi, thanh âm của hắn quanh quẩn vào từng góc ngách trong sơn động, một lần lại một lần, phảng phất như đá chìm đáy biển, không người đáp lại.

“Tiêu đại phu, người nói xem, trên tấm bảng gỗ kia viết hai chữ đỉnh động, có phải có có nghĩa nào khác không?” – Trần Ca bĩu bĩu môi gõ loạn lên vách tường bốn phía. Hắn đã đem cái sơn động này gõ mấy lần, thất vọng phát hiện vách núi của cái sơn động này tất cả đều là thật. Trần Ca xoay người muốn cùng Tiêu Dư An thảo luận nghiên cứu một chút, đã thấy Tiêu Dư An đứng bên dưới một cái hố trên đỉnh động rộng khoảng một người trưởng thành, không nói một lời ngược đầu nhìn lên.

“Tiêu đại phu?” – Trần Ca đi qua: “Người có cái gì... A?”

Một câu của Trần Ca còn chưa nói xong, đột nhiên bị Tiêu Dư An dùng sức ấn bả vai, cả người bất đắc dĩ mà ngồi xồm xuống.

“Nâng ta lên.” – Tiêu Dư An kiên quyết nói, không cho phép từ chối, giẫm một cái lên bả vai Trần Ca.

Trần Ca vừa phát lực vừa nói: “Tiêu đại phu, người phải cẩn thận, nơi này tối như vậy, ta nhìn còn sợ, có phải phía trên đã là đỉnh rồi không? Người có đụng đến đỉnh không?”

Tiêu Dư An nhảy lên một cái, chui vào trong động, cái động phía trên này so với hần tưởng tượng thì rộng rãi hơn nhiều, thế nhưng toàn bộ động đều là hình thẳng đứng, Tiêu Dư An chỉ có thể dựa vào lực của hai tay hai chân để chống đỡ thân thể, vừa không để ý chống đỡ không ổn một cái đã từ cửa hang ngã ra.

“Ôi ôi ôi!” – Trần Ca không kịp phản ứng, chỉ thấy Tiêu Dư An nặng nề ngã nhào trên đất, hất lên một mảnh bụi đất.

Tiêu Dư An chống người dậy, không thèm để ý đến bản thân mình, không nói một lời lại ấn Trần Ca xuống. Trần Ca bất đắc dĩ đành phải đem hần nâng lên lần nữa tiến vào trong động. Lần này Tiêu Dư An bày ra một tư thế khéo léo hữu dụng, từng chút từng chút một di chuyển lên, Trần Ca giờ cao bó đuốc, thay hần chiếu vào cửa hang: “Tiêu đại phu, cẩn thận một chút, tối đen như mực như thế, đã đi đến cuối chưa, có phải là vách đá hay không? Có bị đụng đầu không?”

Chỉ qua một hồi mà Trần Ca đã miễn cưỡng mới có thể nhìn thấy mắt cá chân Tiêu Dư An, đột nhiên nghe thấy hần a lên một tiếng, sau đó cả người Tiêu Dư An đều biến mất trong cái hố trên đỉnh động.

“Tiêu đại phu oa oa oa a a, người đâu rồi? Cái này đáng sợ quá rồi đấy, người nghe thấy ta nói gì không? Người đáp lại một tiếng đi a a a!” – Trần Ca giờ cao bó đuốc lên đi qua đi lại, nhìn chăm chăm đỉnh động không dám rời mắt.

“Nghe thấy! Ta chưa có điếc!” – Từ đỉnh động truyền đến thanh âm của Tiêu Dư An, cách vách đá, nghe xa xôi lại trống rỗng: “Trần Ca, người ở bên dưới tiếp lấy...”

Trần Ca không rõ cho lắm: “Tiếp, tiếp cái gì?”

Câu trả lời đến ngay sau đó, một đôi chân xuất hiện ngay ở cửa hang trên đỉnh động, nhìn thấy tràng cảnh quá mức quỷ dị này, Trần Ca buột miệng thốt ra câu “ôi mẹ ời” sau đó quăng bó đuốc đi giờ cao hai tay lên đỡ lấy người kia. Có lẽ Tiêu Dư An đã không chịu nổi nữa, Trần Ca vừa đỡ lấy, toàn bộ trọng lượng của người kia nháy mắt đã đè xuống toàn bộ, đem Trần Ca không kịp đề phòng đè ngã trên mặt đất, bị cưỡng ép làm một cái đệm thịt.

“Đau đau đau! Ôi mẹ ời!” – Trần Ca vô thức đưa tay đẩy người trên người mình ra, đột nhiên sững sốt, tròng lớn hai mắt: “Hoàng thượng?”

Vừa dứt lời, Tiêu Dư An đã từ trên cửa hang ngã rầm xuống mặt đất lăn hai vòng, hẳn cũng không thềm đoái hoài đến đau đớn, xoay người một cái đã đem người vừa từ trên đỉnh động kia rơi xuống ôm vào trong ngực.

Cánh tay ôm lấy người kia của Tiêu Dư An còn đang run rẩy, hẳn thất thần lẩm bẫm vài tiếng, lại hít vào thở ra một hơi ép mình phải trấn định lại, cúi đầu dịu dàng hôn lấy hai mắt đang nhắm chặt cùng với bờ môi lạnh buốt của Yến Hà Thanh: “Yến ca, là ta, người có nghe thấy không? Ta tìm được người, ta tìm được người rồi.”

—

Soup:Hôm nay đến đây cũng coi như là viên mãn rồi, ông An đã tìm được Yến ca. Hậu sự quẩn quéo gì đó để mai tính he.

Thông báo với mọi người một tin vui đó là cách đây vài hôm có một bạn đã nhắn tin cho mình muốn cùng mình edit bộ này đến khi hoàn. Mình cũng thấy ok, dù sao thì 2 người làm vẫn nhanh hơn 1. Hiện tại thì trong tay mình đã có 4 chương bạn ấy edit hoàn rồi. Mai mình sẽ beta lại rồi up hết lên luôn, a hi hi.

Mọi người cùng vỗ tay chào đón editor mớiBồ Đào Đệ Đệhé~~~ *Bếp bếp*

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 155

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng sao rồi? Ngài ấy, ngài ấy còn...” – Trần Ca không nói được nữa.

“Hắn vẫn còn sống” – Tiêu Dư An vội y phục của Yến Hà Thanh bắt đầu xử lý miệng vết thương cho hắn.

Sắc mặt Yến Hà Thanh tái nhợt, vì mất máu quá nhiều nên rơi vào hôn mê, hơi thở và mạch đập đều rất yếu. Tiêu Dư An đơn giản cầm máu cho hắn rồi cởi ngoại bào trên người xuống, quấn chặt lên người Yến Hà Thanh. Trần Ca thấy vậy cũng vội vàng làm theo.

“Chúng ta phải nhanh chóng đưa hắn quay về quân doanh.” – Tiêu Dư An vừa dứt lời, Trần Ca liền không chần chừ đem Yến Hà Thanh công lên lưng: “Tiêu đại phu, việc này không thể chậm trễ, chúng ta đi thôi!”

Tiêu Dư An gật đầu, cầm lấy đuốc, cùng Trần Ca rời khỏi hang động. Nhưng khi hai người vừa ra khỏi hang, đã thoáng thấy ánh lửa bập bùng từ xa kèm với tiếng bước chân dồn dập truyền tới.

Tiêu Dư An hoảng sợ vội dập tắt đuốc, cùng Trần Ca một lần nữa lui trở về trong động, nín thở mà trốn vào bóng tối, không dám thở mạnh.

Tiếng nói của người bên ngoài loáng thoáng lọt vào trong động: “Dương tướng quân thực sự là quá mức cẩn thận. Sơn động phía trước còn chưa tìm xong đã bắt chúng ta tìm lại lần nữa.”

“Người nói xem, chúng ta thực sự phải dây dưa cả đêm ở đây sao?”

“Nghe nói Dương tướng quân đã quyết định không tìm được thì tuyệt đối không bỏ qua.”

“Mặc dù phiền phức, nhưng mà ta cũng có thể hiểu vì sao Dương tướng quân lại làm như vậy. Suy cho cùng, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Mà dù sao thì quanh đây cũng đã bày sẵn thiên la địa võng, Nam Yến quốc hoàng đế có mọc cánh cũng khó thoát.”

“Được rồi, được rồi! Hai người đừng ở đó tán nhảm nữa, tranh thủ tìm đi, đợi lát nữa Dương tướng quân quay lại, nếu như bị nhìn thấy đang tán nhảm thì cái đầu cũng khó giữ đó!”

Bên ngoài lập tức câm như hến, chỉ còn vọng lại những tiếng bước chân lúc xa lúc gần.

Ẩn trong bóng tối của sơn động, Trần Ca nghiêng răng, hạ giọng: “Tiêu đại phu! Làm sao đây? Hay chúng ta trốn lên đỉnh động?”

Tiêu Dư An xoa ấm tay, sau đó áp lên khuôn mặt lạnh lẽo của Yến Hà Thanh, lo lắng nói: “Đỉnh động không giấu được cả 3 người, hơn nữa lại không biết khi nào Đông Ngô quốc lui binh mà tình trạng Yến ca hiện giờ không thể chịu đựng được lâu.”

Ánh đuốc bên ngoài gần như thay thế ánh trăng, lập lòe rọi vào trong sơn động. Hai người không dám thở mạnh tựa vào vách đá. May thay, binh sĩ Đông Ngô quốc chỉ tìm kiếm ngoài động, không cần thận chú ý đến tình hình bên trong.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy nữa sẽ bị phát hiện.” Trần ca nghiêng răng, đặt Yến Hà Thanh trên lưng xuống. “Ta đi đánh lạc hướng bọn chúng. Tiêu đại phu, người đem theo hoàng thượng trốn đi!”

Nói xong, Trần Ca muốn xông ra ngoài thì bị Tiêu Dư An nắm chặt lấy tay ngăn lại: “Đánh lạc hướng?”

Trần Ca cắn răng: “Phải, Tiêu đại phu. Đợi bên ngoài hang không còn ánh lửa, không còn nghe thấy động tĩnh, người hãy công hoàng thượng chạy về hướng đông, không được quay đầu lại, cũng không được dừng lại!”

Tiêu Dư An nhìn hẳn, bình tĩnh nói: “Để ta đi.”

Trần Ca vừa gấp vừa giận, lập tức lên tiếng: “Tiêu đại phu! Ta sao có thể để cho người đi?! Người...”

“Trần Ca, ta không muốn tiếp tục ở đây diễn tiết mục người đi hay ta đi. Người hẳn cũng biết Hoàng Việt muốn lấy mạng ta, Yến ca vẫn còn đang hôn mê, không thể bảo vệ ta được, ta căn bản không thể quay về quân doanh Nam Yến quốc. Cho dù có về được thì đó cũng chỉ là con đường chết, Yến ca chỉ có thể do người công trở về. Trần Ca người là người thông minh, người nghĩ cho kỹ xem có phải là như vậy không.” – Tiêu Dư An bình tĩnh phân tích, thái độ và ngữ khí của hẳn khiến Trần Ca cảm thấy có chút nghẹn khuất.

“Ta...” Trần Ca muốn giải thích, lại nói không được lời phản bác, tức giận tự dấm một quyền vào đầu mình, ôm đầu liên tục mắng mấy câu thô tục.

Tiêu Dư An không chớp mắt mà nhìn Yến Hà Thanh, một tay cùng hẳn mười ngón đan xen, một tay vuốt ve khuôn mặt của Yến Hà Thanh, đầu ngón tay khẽ lướt như đang vẽ tranh, quyền luyện khắc họa khuôn mặt của hẳn: “Trần Ca, phiền người giúp ta một việc.”

—

Bồ Đào Đệ Đệ: Chào mọi người, đây là lần đầu tiên tiêu đệ tham gia dịch truyện cũng như đây là chương truyện đầu tay. Rất mong mọi người ủng

hộ. (∇ ;))

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 156

Tiêu Dư An cố gượng cười, mắt lại cảm thấy cay còn miệng thì đắng chát. Hắn mím môi, hít vào một hơi chầm chậm nói: “Nếu như, nếu như trước khi Yến ca tỉnh lại, hoàn toàn không có tin tức gì về việc ta còn sống...”

“Tiêu đại phu?!”

“Hoàn toàn không có tin tức gì về ta, người hãy giúp ta viết một lá thư, Yến ca không nhận ra bút tích của ta, cho nên người không cần lo lắng. Nội dung trên thư viết...” – Tiêu Dư An ngừng lại một chút.

Rồi bỗng bàn tay đang đan mười ngón với Yến Hà Thanh hơi chút nắm chặt, bờ môi khẽ run: “Người viết trong thư rằng, ta đi rồi, ta không thích hẳn. Trước đây ta nguyện ý ở lại bên cạnh hẳn là bởi vì có thể không cần lo nghĩ mà hưởng thụ vinh hoa phú quý. Hiện tại thân phận bại lộ, ta phát hiện ở cạnh hẳn căn bản cũng không có gì là an toàn, cho nên ta lựa chọn rời đi. Bảo với hẳn đừng tìm ta nữa, làm cho hẳn hiểu rằng hẳn cũng chỉ là người bình thường. Đòi đi khắp thế gian đào ba thước đất cái gì chứ? Thiên hạ lớn như vậy, thế gian nhiều chân trời góc bể như thế, hẳn đi đâu để đào ba thước đất?”

Trần Ca ghen ngào khôn kể: “Tiêu đại phu, cần thiết phải làm đến như vậy sao? Hoàng thượng ngài ấy... ngài ấy...”

Tiêu Dư An vuốt mặt một cái tiếp tục nói: “Người nhất định phải viết thật tuyệt tình, không thể để lại cho hãn một chút nhung nhở gì, tốt nhất là thể hiện được mặt đáng ghét nhất của ta. Nói với hãn rằng ta sẽ không để cho hãn tìm thấy ta lần nữa. Để hãn đi đường dương quang của hãn, ta đi cầu độc mộc của ta. Nói cho hãn biết, bên cạnh ta không có hãn, nhất định sẽ hạnh phúc hơn bây giờ. Người xưa đều nói bậc đế vương đều vô tình. Ta đã luôn khao khát một cuộc sống an nhàn tự tại, nhưng hãn lại mang mệnh đế vương. Ta chỉ nguyện đời này kiếp này không còn phải vướng vào những chuyện như thế này nữa. Trần Ca, cầu xin người, hãy viết toàn bộ những lời này vào thư, đồng thời nói với hãn, rằng hãn không cần phải nhớ về ta nữa.”

Trần Ca nện một quyền lên vách đá, đập đến đỏ cả tay lúc này tâm tình mới dịu lại: “Tiêu đại phu, ta...ta biết rồi.”

Tiêu Dư An gật đầu, hai tay nâng mặt Yến Hà Thanh lên, đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh lẽo ấy, giọt lệ lăn dài trên khóe môi, đầu lưỡi liếm lên, mặn đắng.

“Ta đi đây!”. Từ xa loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa. Tiêu Dư An không dám sơ suất, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài hang động.

Một bước, hai bước, ba bước, bước chân Tiêu Dư An từ chậm chuyển nhanh, rồi từ nhanh lại dần chậm. Hãn đứng ở cửa động nhìn ra bên ngoài, màn đêm mờ mịt, trăng sáng sao thưa, sương giáng xuống nơi hoang vu tiêu điều, Tiêu Dư An một bước một bước tiến về phía trước, một cơn gió lạnh thổi qua, nhưng không thể thổi bay hết sự cô đơn hiu quạnh.

Bất thành linh nước mắt Tiêu Dư An không thể ngừng rơi, hãn tựa hồ nhìn thấy cát vàng tung bay của ngày hôm ấy, Yến Hà Thanh cười ngựa đuổi theo, nói với hãn: “Ta không buông tay. Cứ không buông. Nhất định không buông.”

Nhân sinh bát khổ*, cầu không được, buông không nỡ. Tại sao bản thân chỉ có thể trở thành đau khổ của Yến Hà Thanh? Tại sao vậy?

(*Là một quan điểm trong Phật giáo, bát khổ bao gồm: sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thành khổ. Để hiểu rõ thì mọi người tham khảo ởnhé.)

Tiêu Dư An lau đi nước mắt, đột nhiên quay đầu lại chạy vào trong động, giữ chặt lấy vai Trần Ca đang bị làm cho hết hoảng mà nói: “Người quên hết những gì ban nãy đi! Đợi Yến ca vừa tỉnh lại, người nói với hắn, ta, Tiêu Dư An thích hắn! Thực sự rất thích hắn! Phần tình cảm này, ta cũng không biết đã bắt đầu từ lúc nào, nhưng chỉ cần ta cùng hắn ở chung một chỗ, ta sẽ cảm thấy rất vui vẻ. Ta muốn luôn luôn ở bên cạnh hắn, hắn đi đâu ta đi đó, ta không sợ cái đế vương vô tình gì đó, ta cũng không sợ cái thâm cung như lồng giam kia, chỉ cần có hắn bên cạnh là đủ rồi, chỉ cần hắn ở bên...”

Những lời cuối cùng bỗng chốc biến thành ghen ngào nước nỡ, Tiêu Dư An nhân lúc Trần Ca chưa lấy lại tinh thần, quay người xông ra khỏi sơn động.

Cực giống như một vở hí kịch vui buồn li hợp, cuối cùng, tân khách tan, chỉ còn lại một mảnh cô đơn vắng vẻ. Trên đài, vai phụ vẫn không ngừng bày biện tư thái, xướng lên câu chuyện của chính mình, quơ ống tay áo, y y nha nha hát: “Hoảng sợ phát hiện ra tâm tư bấy lâu giấu kín, thì ra chỉ vì đã khắc tặn trong xương, tình cảm không biết bắt đầu từ khi nào, càng hướng tới lại càng đậm sâu.”*

Xướng xong rồi, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, ngân lên không dứt. Đáng tiếc lại không ai nghe thấy, không ai hay, không ai biết.

(*: Đây là bốn câu trong vở kịch MẪU ĐƠN ĐÌNH của Khang Hiến Tổ)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 157

“Dương tướng quân! Vừa bắt được một người khả nghi ở phía sau.”

Tướng sĩ Đông Ngô quốc đang lục soát ở phía trước hang động, đột nhiên phía sau có tướng sĩ vội vàng chạy đến báo, Dương Lệ Nghiệp hừ một tiếng: “Chỉ có một người?”

“Hồi tướng quân, đúng vậy.”

Dương Lệ Nghiệp sờ sờ cằm nói: “Trước tiên mang hãn đến đây, sau đó phái người đến tìm xung quanh vị trí bắt được hãn, tìm thật kĩ cho ta.”

Tướng sĩ nhận lệnh vội vàng đứng dậy đi làm theo, không tới một lúc đã mang đến một nam tử, hai tay bị trói vắn về phía sau. Tướng sĩ đập cho người kia một đập vào gối, hãn quỳ gối xuống đất.

Dương Lệ Nghiệp xoay người xuống ngựa, cúi người bóp lấy cằm người kia, hết xoay sang trái rồi lại sang phải, nương theo ánh lửa đánh giá, sau đó không rõ ý vị mà ồ một tiếng: “Cái bộ dáng da mỏng thịt mềm này, không giống tướng sĩ chút nào, tự người nói, người là ai?”

Tiêu Dư An ra vẻ sợ sệt, cúi đầu run rẩy: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân chỉ là thôn dân phụ cận, không biết đã mạo phạm đại nhân chuyện gì, khẩn xin đại nhân tha mạng.”

Dương Lệ Nghiệp thu tay về, đứng thẳng dậy, bước một vòng quanh người Tiêu Dư An: “Ồ, thôn dân à, theo như ta biết thì những thôn xóm gần đây, vì chiến tranh nên đều đã chuyển đi hết. Tiểu huynh đệ này, người nói người là thôn dân bình thường, đêm hôm khuya khoắt chạy đến nơi chiến trường thị phi này là để làm gì vậy? Hà?”

Tiêu Dư An vẫn cúi đầu như cũ: “Bẩm đại nhân, thảo dân vốn muốn đi Tây Thục quốc lánh nạn, tình cờ đi ngang qua đây, thật không ngờ lại gây nên hiểu lầm lớn như vậy.” – Dương Lệ Nghiệp dừng bước, gật đầu tán đồng: “Ừm, rất chính đáng, nhưng người đi tị nạn, lại không mang theo người thân sao?”

Tiêu Dư An nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân đơn độc từ nhỏ, một người ăn no cả nhà không lo*.”

(*: thành ngữ, ý là chỉ có một mình, độc thân)

“Được, được, được lắm!” – Dương Lệ Nghiệp phát phát tay áo: “Đã như vậy, vậy thì cho người đi thống khoái chút, đao của ta đâu?”

Tiêu Dư An càng cúi đầu thấp hơn: “Cho đi thống khoái? Đại nhân, ngài có ý gì?”

Dương Lệ Nghiệp cười híp mắt, gật gật đầu: “Tiểu huynh đệ, người yên tâm. Ta có thể một đao lấy mạng, người sẽ không cảm thấy đau đớn đâu.”

Phó tướng bên cạnh cầm đao tới, nhỏ giọng hỏi Dương Lệ Nghiệp: “Dương tướng quân, lỡ như đây thực sự là một thôn dân?”

“Thôn dân thì đã sao, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!” – Dương Lệ Nghiệp lộ ra vẻ mặt khinh thường, nở nụ cười âm hiểm nói, từng chữ cay độc, từng lời hung ác, hần cầm lấy đao, đột nhiên nghe thấy bên kia vang lên tiếng cấp báo.

“Bấm báo Dương tướng quân, chúng thuộc hạ đã tìm kĩ quanh đó nhưng không thấy có gì bất thường.” – Tướng sĩ kia vừa quỳ một chân xuống bấm báo xong, đột nhiên bị Dương Lệ Nghiệp đập một cước. Dương Lệ Nghiệp mặt mày hung tợn, liền lớn tiếng chửi mắng, quát: “Có phải các người vừa thấy tên này gây ra động tĩnh, đã toàn bộ đuổi theo?”

Binh sĩ kia bị đập cho bối rối, mặc dù có thể kịp thời hồi đáp nhưng giọng nói có chút run rẩy: “Hồi, hồi, hồi tướng quân, thuộc hạ cho rằng, là quân địch Nam Yến quốc, cho nên...”

“Thao!” – Dương Lệ Nghiệp xoay người bước vài bước đến trước mặt Tiêu Dư An, hít một hơi thật sâu, ngồi xổm xuống trước mặt Tiêu Dư An, đổi thành vẻ mặt tươi cười: “Tiểu huynh đệ, thật sự là thôn dân sao?”

“Hồi đại nhân, đúng vậy...” – Một câu của Tiêu Dư An còn chưa nói xong, hai con người đột nhiên co lại.

Dương Lệ Nghiệp giơ đao trong tay lên, không chút lưu tình mà đâm xuống đùi hấn. Tiêu Dư An cong người lại, ra sức cắn chặt môi, gần như cắn đến chảy máu nhưng vẫn không thể làm dịu cơn đau.

“Tiểu huynh đệ, người một thân một mình đi ra bên ngoài lại không mang theo hành lý, thực sự là đi tị nạn sao?” – Ngữ khí Dương Lệ Nghiệp ung dung, từng câu từng chữ nhẹ nhàng, cứ như thể người đang cầm lưỡi đao dính máu kia không phải là hấn.

Tiêu Dư An sau khi ổn định lại nhịp thở, ngữ khí hòa hoãn: “Đại nhân, ta thực sự là...”

Dương Lệ Nghiệp không chút do dự vẽ một đao lên đùi Tiêu Dư An, vết đao cực sâu, tại vị trí gần đầu gối thoáng lộ ra xương trắng.

Một tiếng hét thảm từ trong cổ họng Tiêu Dư An tràn ra, hấn cắn răng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đau đến mức không nói ra được một câu đầy

đủ.

Tiêu Dư An đột nhiên cảm thấy buồn cười, hẳn vốn cho rằng bản thân hao phí hết tâm tư, cuối cùng có thể chạy khỏi cái định mệnh phải chịu cắt da cắt thịt, nhưng thật không ngờ đến cuối cùng, lại bị chôn vùi tại đây. Ông trời quả thật không chút lưu tình, vẫn thích trêu chọc người như vậy.

Dương Lệ Nghiệp rút đao ra khỏi vết thương của Tiêu Dư An, máu tươi bắn lên người hắn, Dương Lệ Nghiệp không để ý chút nào mà lau lau mặt, đao vung lên hạ xuống, tay Tiêu Dư An được buông lỏng, dây thừng trói tay hắn rơi xuống đất.

Dương Lệ Nghiệp đứng dậy, ngón tay chậm rãi lau đi vết máu trên lưỡi đao, nói: “Tiểu huynh đệ, ta đã cởi trói cho người rồi, chỉ cho ta một hướng, được không? Ta nhìn ra được tiểu huynh đệ đây là người thông minh nên chắc chắn biết cần phải chỉ hướng nào.”

Vết thương trên chân đau đến thấu xương, Tiêu Dư An bịt lấy vết thương, hơi thở nặng nề, hắn nuốt khan một miệng khí, không nói lời nào.

Dương Lệ Nghiệp cũng không gấp dùng ống tay áo lau đi vết máu trên tay, sau đó bắt đầu ung dung đếm số.

“Năm, bốn, ba...”

Dương Lệ Nghiệp không nhanh không chậm mà đếm, mỗi một chữ đều kéo dài âm điệu, nhưng dù sao cũng chỉ có năm tiếng, dù có chậm thế nào cũng sẽ tức khắc đếm xong.

Rút cuộc Tiêu Dư An cũng cử động, hắn vội vã thở dốc ra một hơi, giống như nội tâm vừa mới đấu tranh một trận dữ dội, cuối cùng giơ tay lên, chậm chạp do dự mà chỉ về một hướng.

Dương Lệ Nghiệp nhìn theo hướng ngón tay của Tiêu Dư An, dưới một vùng trời sao mênh mông, vạn dặm về phương xa, Dương Lệ Nghiệp gật gật đầu, đột nhiên đập cho Tiêu Dư An một cước khiến hắn ngã lăn, rút từ thắt lưng ra một thanh chủy thủ, đem bàn tay đang chỉ phương hướng kia của Tiêu Dư An, dùng chủy thủ hung hăng găm lên mặt đất.

Chủy thủ xuyên qua lòng bàn tay Tiêu Dư An ghim thẳng lên mặt đất, Máu tươi cùng với tiếng thét thảm hòa vào nhau rót vào đại địa. Tiêu Dư An vô thức dùng bàn tay không bị tổn thương gắt gao bóp lấy cổ tay, đau đến mức nhịn không được mà từng chút từng chút một cuộn người lại.

“Tiểu huynh đệ, phiền người chỉ lại cho ta lần nữa, Tiểu huynh đệ hẳn cũng biết nếu như chỉ sai sẽ có kết cục gì, đúng chứ? Nếu như lỡ mà chỉ sai, thì không chỉ đơn giản là lóc thịt hay đâm xuyên lòng bàn tay đâu. Tiểu huynh đệ, người nhất định phải chỉ cho đúng, phải bắt lấy cơ hội sống sót cuối cùng này.” – Dương Lệ Nghiệp vuốt vuốt đao trong tay, ung dung thong thả nói, giống như đang nói việc nhà với Tiêu Dư An vậy.

Tiêu Dư An gục đầu xuống đất, trán bị đất cứng và đá cuội làm đau, giống như làm như vậy có thể làm dịu đau đớn truyền đến từ lòng bàn tay. Hắn không dám cử động mạnh, bởi vì chỉ động một chút, thanh chủy thủ đang cắm trên tay kia sẽ khiến vết thương càng sâu hơn, đau đớn cũng theo đó mà tăng lên một phần.

Mặt Dương Lệ Nghiệp không chút thay đổi nhìn người kia run rẩy trên mặt đất, thấy hắn lần nữa chậm rãi giơ tay lên, lại lần nữa chỉ về phương hướng mà trước đó đã từng chỉ.

Chắc chắn, không thể nghi ngờ.

Thanh âm của hắn đang phát run, dường như mang theo khóc mà nói: “Ta thật sự không muốn chết, ta còn có người muốn gặp lại, ta còn muốn gặp lại hắn một lần.”

Dương Lệ Nghiệp nhìn hẳn không nói một lời, suy tư nửa khắc rồi xoay người lên ngựa, lệnh binh sĩ theo hướng Tiêu Dư An chỉ mà truy đuổi.

Vào lúc này, không ai biết rằng hướng chỉ của Tiêu Dư An lại là vách núi cùng vực thẳm, không hề có đường đi.

Mà ở hướng ngược lại, Trần Ca đang công Yến Hà Thanh ra sức trốn thoát.

Tiêu Dư An dùng một tay không thương tích mà ôm lấy thân mình, miệng không ngừng lẩm bẫm “Ta thực... thực sự... rất muốn... gặp lại hẳn lần nữa.”

Những âm thanh yếu ớt dần dần tan biến giữa bầu trời đêm lạnh lẽo, phí hoài ba nghìn năm nơi phù thế, có rất nhiều điều miệng nói một đằng lại làm một nẻo, mà nhiều nhất cũng chính là nghĩ một đằng lại nói ra một nẻo.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 158

“Dương tướng quân vẫn chưa hả giận sao? Còn phải đánh bao lâu nữa chứ, còn đánh nữa sẽ chết người đó?”

“Dương tướng quân tính khí nóng nảy như vậy, người còn phải hỏi nữa sao? Người này ấy à, phải chết là cái chắc.”

“Aiz, Dương tướng quân cứ liên tục đập vào bụng dưới của người kia, phỏng chừng lại bị đập đến nôn ra máu lần nữa rồi.”

“Người vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng tức giận của Dương tướng quân lúc trở về đâu, trực tiếp thúc ngựa dẫm lên chân người kia. Dù người kia còn sống được, cái chân đó, dù thế nào cũng phải phế đi thôi. Nửa đời sau khẳng định sẽ tàn phế.”

“Dù sao thì cũng đã để hoàng thượng Nam Yến quốc chạy trốn ngay dưới mắt mình, vốn dĩ tính cách của Dương tướng quân đã... chứ đừng nói chi là... Aiz.”

“Ừa, Tiểu Bào đâu? Mới một chút đã không thấy hấn đâu rồi.”

Dưới bầu trời sao mênh mông, ánh bình minh dần hiện lên phía chân trời, rút cuộc Dương Lệ Nghiệp cũng giảm đập đến mệt, hung hăng phát tiết hết tức giận, hấn đứng sang một bên nghỉ ngơi chốc lát, sau đó lại đến ngồi xuống trước mặt Tiêu Dư An, bóp lấy cằm hấn nói: “Người nói xem,

người đang toan tính cái gì? Có đáng không? Nếu không lừa ta thì người đâu có kết cục này?”

Tiêu Dư An nghe không rõ hẳn đang nói cái gì, tai hắn bây giờ chỉ toàn là tiếng ong ong, hai tay đều đang bị chủy thủ ghim lên mặt đất. Nửa thân trần phủ đầy những vết thương xanh tím đã hư thối, vết máu tím đen đọng lại. Vì bị đánh mà lục phủ ngũ tạng gần như toàn bộ bị lệch vị trí. Vết máu do nôn ra vẫn còn đọng lại trên cằm và trên ngực hắn, chỉ còn mỗi đôi mắt là có thể miễn cưỡng nhìn rõ bốn phía. Cả người hắn đã đau đến chết lặng, chỉ cảm thấy toàn thân đều không tuân theo sự khống chế của mình.

Dương Lệ Nghiệp dĩ nhiên là không chiếm được câu trả lời, phỏng chừng là hắn cũng đã tức đến no, đánh đến mệt, đứng dậy, hai tay chống nạnh, hít sâu một hơi, sau đó đưa tay rút thanh chủy thủ đang cắm trên bàn tay trái Tiêu Dư An ra.

Một tiếng nước nở phát ra từ miệng Tiêu Dư An, so với tận lực ức chế, thành âm nước nở này càng giống như tiếng rên rỉ phát ra khi kêu đau nhưng không còn chút khí lực nào.

“Để ta nghĩ xem.” Dương Lệ Nghiệp dùng tay áo lau đi vết máu trên chủy thủ. “Chỉ dùng một đao đã kết thúc tính mạng người thì xem ra được lợi cho người quá rồi, người thích phun máu hay thích xẻo thịt? Hay là xẻo thịt nhé, đau một chút, người còn có thể cảm giác được đau không? Hử?”

Nói xong Dương Lệ Nghiệp dùng chân lật người của Tiêu Dư An lại, lại đá đá lên đầu gối hắn: “Hử? Hỏi người đó, trả lời.”

Đầu gối của Tiêu Dư An trước đó đã bị ngựa dẫm qua, sớm đã bị nứt xương, lúc này bị đá, đau đến mức khiến hắn vô thức co thân thể lại, nhưng tay phải vẫn còn bị chủy thủ ghim trên mặt đất, đột nhiên dùng lực như vậy, khiến chủy thủ cắt rạch thêm vài phân lên tay.

Dương Lệ Nghiệp nhìn xuống Tiêu Dư An giống như nhìn một người chết, hấn ngấm nghĩa thanh chủ thủ trong tay một lúc rồi đưa ra quyết định. Hấn ung dung ngồi xuống, rạch vài đường lên thân Tiêu Dư An, cuối cùng di chuyển đến trước con mắt Tiêu Dư An.

“Báo! Dương tướng quân!”

Bất chợt có tướng sĩ đến báo, quỳ gối trước mặt Dương Lệ Nghiệp ôm quyền hô lớn: “Hậu phương triệu tướng quân về gấp có việc cần thương nghị.”

Trước mặt tướng sĩ, Dương Lệ Nghiệp không tiếp tục ngồi xồm nữa, hấn đứng dậy phủ phui bụi bặm trên người, nghe tướng sĩ kia nói: “Tướng quân, việc này không thể chậm trễ, chúng ta phải tranh thủ thời gian khởi hành.”

“Cũng đúng, thuật che mắt cũng đã dùng qua rồi, đây là lúc chinh đồn binh lực để đoạt lại các thành trấn bị cướp trước kia.” – Dương Lệ Nghiệp lầm bầm một tiếng, vẫy tay gọi phó tướng của mình, chỉ vào Tiêu Dư An nói: “Người tìm vài người, mang tên này chôn sống, nhớ kỹ, nhất định phải chôn sống, nghe rõ không?”

Phó tướng gật gật đầu, cúi đầu nhận lệnh.

Dương Lệ nghiệp hài lòng, ngồi xồm xuống vỗ vỗ lên mặt Tiêu Dư An: “Tiểu huynh đệ, lên đường mạnh giỏi, ta không tiễn nữa. Xem ra ta vẫn còn có chút khoan hồng, ít nhất không để người phơi thây nơi hoang dã, làm mồi cho chó hoang đúng không?”

Tiêu Dư An vẫn không nghe thấy gì như cũ, trời đất quay cuồng, hấn ra sức mở mắt nhìn lên, đã sắp hừng đông, bầu trời xanh thăm thăm không có ánh dương không có trăng sáng, chỉ còn lại một ngôi sao tỏa sáng phía trời đông. Tiêu Dư An nuốt xuống một ngụm máu, cảm thấy nhiệt độ cơ thể cùng ý thức đang từng chút từng chút một bị rút ra khỏi thân thể. Tiêu Dư

An dốc hết sức còn lại đưa tay lên, muốn bắt lấy ngôi sao kia, nhưng cuối cùng chỉ có thể cử động được ngón tay. Hắn dùng hết sức lực toàn thân, lẩm bẩm hai tiếng: “Yến ca!”

Sau đó, hết thảy đều lâm vào trong hỗn độn cùng hắc ám.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 159

Khi ý thức lần nữa trở lại thân thể Tiêu Dư An, hăn mất một hồi lâu mới phản ứng được rằng có người đang công lấy hăn mà chạy.

Tiêu Dư An vất vả muốn làm rõ tình huống hiện tại là như thế nào, thế nhưng đầu hăn đau sắp nứt, đau đớn đến chết lặng trước đó giờ phút này không chút lưu tình nuốt chửng lấy hăn, miệng đắng chát mắt hoa lên, Tiêu Dư An nhịn không được mà rên rỉ ra tiếng.

Người đang công hăn nhận thấy Tiêu Dư An khôi phục ý thức, kiên trì hỏi: “Ân công, ngươi đã tỉnh chưa? Ngươi đừng nói chuyện, tiết kiệm chút sức lực, chúng ta lập tức sẽ đến thôn Đào Nguyên.”

“Ngươi... ngươi là ai?” Tiêu Dư An mở miệng, rõ ràng muốn nói chuyện lại chỉ có thể phát ra vài tiếng nghẹn ngào, khí huyết từ trong ngực trào lên, trong miệng ngoại trừ đắng chát còn có thêm một mùi máu tươi, dường như chỉ cần nói thêm hai câu nữa thì sẽ ho ra máu, Tiêu Dư An đành phải im lặng.

“Ân công là ta, Bào Nhân Tâm, ngươi còn nhớ ta không?” – Bào tiểu tướng sĩ bước đi như bay, bước chân vững vàng.

Tiêu Dư An phải mất một hồi lâu mới đem cái tên này từ trong đầu moi ra: “Là, là ngươi... vì sao...”

“Ân công, lúc trước mấy tướng sĩ Đông Ngô quốc chúng ta đều do ngài cứu về, ngài còn nhớ không? Đại ân đại đức bày ở trước mắt, chúng ta làm sao có thể để ân công chết oan chết uổng, cho nên mới nghĩ biện pháp cứu ngài ra, lại để ta đưa ngài về thôn Đào Nguyên.” – Bào Nhân Tâm giải thích nói.

“Thế nhưng mà... nhưng ta đã là... Nam... khụ khụ” – Chưa nói hết câu, bỗng nhiên Tiêu Dư An ho khan.

“Ân công, bọn ta không phải là loại lang tâm cầu phế, bất luận ngài bây giờ là thân phận gì, ngài đều đã từng cứu chúng ta, tích thủy chi ân nên dừng tuyên tương báo*, ân công người đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt một chút.” Thấy Tiêu Dư An ho kịch liệt, Bào Nhân Tâm lo âu nói.

(*Tích thủy chi ân nên dừng tuyên tương báo: Nhận ân một giọt nước nên báo đáp bằng cả dòng sông.)

“Cảm ơn...” – Tiêu Dư An ngừng ho khẽ nói, một lúc lâu lại mơ mơ màng màng nói một tiếng: “Thật xin lỗi... thật xin lỗi... cảm ơn...”

“Cái gì? Ân công người nói cái gì?” Bào Nhân Tâm không nghe rõ Tiêu Dư An, có thể hấn đã hôn mê lần nữa, Bào Nhân Tâm không còn dám sơ suất, vội vàng bước nhanh hơn.

Lúc Tiêu Dư An tỉnh lại lần nữa, hoàng hôn mờ nhạt, trúc ảnh tà dương.

Đau, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào không đau, bụng dưới bị đánh đau, chân đau, đầu trướng đau, vết cắt ở lòng bàn tay cũng đau. Tiêu Dư An hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng hô lớn: “Tiêu ca ca tỉnh rồi!!!”

Tạ Thuần Quy vốn đang hai tay gối đầu, ghé vào bên giường chợp mắt, sau khi nghe thấy tiếng động thì dụi mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Dư An mở mắt, hưng phấn nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài.

Tiêu Dư An không khỏi cảm thấy nghi hoặc, chẳng phải Tạ Thuần Quy đi Tây Thục quốc cầu y chữa bệnh sao, tại sao vẫn là bộ dạng tính tình trẻ con như vậy?

Tiêu Dư An muốn mở miệng, lại phát hiện mình không phát ra được thanh âm nào, hẳn muốn đưa tay sờ sờ yếu hèn, vải trắng băng bó vết thương trên tay đã ngăn tất cả động tác của hẳn lại.

Không đến một lúc, trong phòng tràn vào một đám người, tất cả đều là khuôn mặt quen thuộc.

“Tiểu chủ, ngài chịu khổ rồi.” – Trên mặt Dương Liễu An lộ vẻ đau lòng, Hiếu Phong Nguyệt vỗ vỗ lưng của hẳn trấn an, dịu dàng nói với Tiêu Dư An: “Tiểu chủ yên tâm, hai chúng ta nhất định chăm sóc tốt cho ngài đến khi thân thể khỏi hẳn.”

Tam Di lau hai mắt đỏ bừng, không ngừng khóc thút thít: “Ta, ta đã nói rồi, hu hu hu, đã nói cuộc chiến này nào có, nào có thể không có chuyện, người đưa nhỏ này, sao lại không cẩn thận một chút chứ! Làm bọn ta lo lắng muốn chết rồi người biết không, người ấy à, phải nhanh khỏe lên, không phải nói muốn ăn thịt kho tàu, gà nướng tiêu và vịt kho của Tam Di làm hay sao? Người không tranh thủ thời gian khỏe lên làm sao mà ăn?”

Lâm Tham Linh đỡ lấy Tam Di, khuyên bà không nên quá thương tâm, Trương Bạch Thuật từ trước đến nay không tim không phổi, nhưng nhìn thấy bộ dạng thê thảm này của Tiêu Dư An, cũng lập tức đỏ tròng mắt: “Không phải người nói muốn làm cha nuôi của con ta sao!? Người nhanh khỏe lên đi, tiệc đầy tháng sẽ đợi người tới cùng nhau tổ chức.”

Tiêu Dư An cố gắng cười với mọi người, lại bởi vì đau đến chịu không nổi, trong nhất thời nụ cười có chút vụn vụn, khiến một đám người sợ hãi kêu to: Đau chỗ nào? Làm sao rồi? Sao lại lộ ra biểu cảm đáng sợ như vậy chứ?

Một bàn tay rộng lớn ấm áp xoa lên đỉnh đầu Tiêu Dư An, Tiêu Dư An giương mắt nhìn lại, sau đó làm một cái khẩu hình gọi sư phụ.

Từ trước đến nay tính khí Trương Trường Tùng nóng nảy hiểm thấy lại hòa nhã dễ gần như vậy, ông nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiêu Dư An, vuốt vuốt chòm râu hoa râu nói: “Đại nạn không chết tất có hậu phúc, nghỉ ngơi cho tốt, yên tâm đi, chúng ta đều ở đây, không cần lo lắng gì cả.”

Chẳng biết tại sao, Tiêu Dư An đột nhiên cảm thấy trên người mình cũng không còn đau lắm.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 160

Tiêu Dư An a a vài tiếng, Trương Trường Tùng thử đoán: “Người muốn hỏi vì sao người lại bị câm à?”

Tiêu Dư An gật gật đầu.

Trương Trường Tùng nói: “Bên trong người bị tụ huyết, khí loạn ép lên yết hầu, ngực phổi bị tổn thương, nói nhiều sẽ bị tức ngực khó thở, ho khan hô hấp đều sẽ đau, cho nên ta kê một vị thuốc, thuốc này sẽ tạm thời khiến người không thể nói chuyện, nhưng mà đừng lo lắng, chờ qua thời gian ngắn, thân thể hơi khôi phục lại một chút, sẽ không cần phải uống loại thuốc này, đến lúc đó sẽ có thể nói chuyện lại bình thường.”

Tiêu Dư An hiểu ra, đem ánh mắt rời lên người Tạ Thuần Quy đang chơi đùa bên cạnh, lại hướng Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt a a vài tiếng.

Dương Liễu An sờ sờ gáy, còn muốn suy nghĩ một lúc, Hiếu Phong Nguyệt đã nhanh chóng hiểu ý, lập tức hiểu suy nghĩ của Tiêu Dư An: “Tiểu chủ, ý người là muốn hỏi về chuyện của Thuần Quy à? Chẳng phải tinh thần của Thuần Quy lúc thì không đáng lo lúc thì lại giống như đứa trẻ đó sao? Trước đó ta cùng với Liễu An đưa Thuần Quy đi Nam Yến quốc tìm thần y, vị thần y kia nói chấp niệm và oán hận của Thuần Quy quá sâu, nếu như khôi phục thần trí sợ sẽ sụp đổ mất, cho nên dứt khoát để nửa đời sau của Thuần Quy trôi qua giống như một hài đồng vô ưu.”

Hiếu Phong Nguyệt thở dài một hơi khe khẽ không dễ nghe thấy.

Tiêu Dư An gật gật đầu, lại nhìn về phía Tạ Thuần Quy.

Chàng thiếu niên hai mươi tuổi đang đứng trước cửa sổ suy nghĩ, muốn hứng lấy ánh tà dương từ ngoài cửa sổ xuyên thấu vào, ánh mặt trời lặn tựa như vàng tan ra, bụi đất bay lên, thiếu niên tò mò vươn tay, vàng rực rơi trên tay hần, sáng ngời ấm áp, thiếu niên cười lên khanh khách, tựa như hài đồng, trông thật vô tư.

Hai mắt Tiêu Dư An cảm thấy cay cay, thu hồi ánh mắt, lại hướng về phía mọi người a a a vài tiếng.

Kết quả lần này, mọi người không đoán đúng ý hần.

Tiêu Dư An: “Ngô ngô ngô, ngô ngô ngô ngô.”

Tam Di: “Cái gì? Muốn ăn gì sao? Nhưng Trương đại phu nói người phải ăn kiêng, không được ăn dầu mỡ.”

Tiêu Dư An lắc đầu: “Ngô ngô ngô!!!”

Lâm Tham Linh nói: “Tiêu công tử có phải đang khát hay không?”

Tiêu Dư An lắc đầu.

Trương Bạch Thuật khoanh hai tay, ra chủ ý: “Hay là đưa bút cho hần, để hần viết ra.”

Trương Trường Tùng trừng mắt hần một cái: “Người nhìn tay hần một chút đi, viết cái gì mà viết, không cẩn thận vết thương lại rách ra, không được viết!”

Tiêu Dư An: “Ngô ngô ngô!”

“Chỗ nào đau?”

“Đệm chăn cảm giác không thoải mái?”

“Quá nóng?”

“Vậy là quá lạnh rồi?”

“Cũng không phải sao? Đoán không ra...”

Trương Bạch Thuật đột nhiên đập tay một cái, ngửi khí mùi phần chắc chắn: “Ta đã biết!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Trương Bạch Thuật dương dương tự đắc nói: “Tiêu Dư An hắn!”

Mọi người: “Hắn...”

Trương Bạch Thuật dồn khí đan điền, hô từng chữ một: “HẮN, NHẤT, ĐỊNH, LÀ, TAM, CẤP, RỒI!” *

(* Tam cấp: ba điều cấp bách của con người gồm: niệu cấp (tiểu tiện), tiện cấp (đại tiện), thí cấp (xì hơi))

Tiêu Dư An: “...”

Nếu như không phải thân thể không cho phép, Tiêu Dư An giờ này khắc này đã từ trên giường nhảy lên, bóp lấy cổ Trương Bạch Thuật mà lắc qua lắc lại.

Tam cái búa ấy!

Các người ai thay ta truyền bức thư cho Yến Hà Thanh, nói ta chưa có chết đi!!!

Thẳng đến ngày thứ mười một, Tiêu Dư An mới miễn cưỡng có thể nói chuyện, sau khi hăn tốn sức biểu đạt ý nguyện của mình, Hiếu Phong Nguyệt cùng Dương Liễu An liếc nhau, trong nhất thời đều không nói nên lời.

Dương Liễu An rút cuộc nhịn không được nữa, mở miệng nói: “Tiểu chủ, người cần gì... cần gì phải vì Yến Hà Thanh, mà tổn hại bản thân như vậy? Người rõ ràng cũng đã từng vì thế mà... vì sao lại phải tự làm khổ mình kia chứ!”

Tiêu Dư An: “Cái gì?!”

Dương thị vệ, người đang bỏ não ra cái vở kịch ngược luyến tình thâm gì đó hả!

Hiếu Phong Nguyệt cũng thở dài theo, nhưng cũng không thuyết phục gì.

Tiêu Dư An xem thần sắc hai người bọn họ, cảm thấy mình trong mắt hai người bọn họ chính là tiện thụ trong văn cận bã công tiện thụ thụ, rõ ràng tôn nghiêm bị làm nhục mà vẫn còn không buông bỏ được người kia, mấy năm không thể quên được, vì tiếp cận hăn, thay thế Trương Trường Tùng đi làm quân y, hiện tại xảy ra chuyện, khó khăn lắm mới được cứu, lại mặt dày mày dạn mà viết thư truyền đi.

Tiêu Dư An cố gắng giải thích: “Yến ca không phải là người như các người đã nghĩ...”

Hiếu Phong Nguyệt thở dài, Dương Liễu An nhú mày.

Tiêu Dư An tiếp tục nói: “Thật ra... ta ở cùng hăn cũng rất tốt...”

Trên mặt Hiếu Phong Nguyệt lộ vẻ không đành lòng, cúi đầu xuống, Dương Liễu An thở dài, bi thương nhìn trời.

Tiêu Dư An: “...”

Các người có thể đừng bày ra bộ dạng này được không?! Có thể không bày ra cái bộ dạng đau thương bất hạnh phần nộ không thềm tranh cãi đó có được không! Khiến cho lời nói của ta đều trở nên cứng nhắc không có chút sức thuyết phục nào!!

Tốt hay không tốt gì thì còn phải xem xét chứ, các người cũng đâu có biết được Yến ca của ta tốt nhiều tới mức nào đâu!

—

Soup:Gớm! Yến ca của ta!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 161

Mặc dù không đành lòng, nhưng đã là những chuyện Tiêu Dư An nói, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt đều sẽ luôn dốc hết toàn lực mà đi làm, Hiếu Phong Nguyệt nói: “Tiểu chủ, hiện tại tiền tuyến còn đang đánh trận, không thể dễ dàng đưa thư vào quân doanh, và lại tiền tuyến quá mức nguy hiểm, cũng không có người nguyện ý đi đưa, còn chưa kể đến Yến Hà Thanh lại là hoàng đế Nam Yến quốc, sao có thể quan tâm đến một bức thư không rõ lai lịch kia chứ.”

Tức khắc, mặt Tiêu Dư An nhăn thành một trái khổ qua.

Trước kia Dương Liễu An buôn muối có quen biết một số thương nhân có quan hệ, vì vậy bèn an ủi Tiêu Dư An nói: “Tiểu chủ đừng lo lắng, thực ra ta có quen biết một người có thể đem thư đưa vào quân doanh, chỉ là không biết có thể đến được trong tay của Yến Hà Thanh hay không mà thôi, và lại cũng phải cần một khoảng thời gian nữa mới có thể đưa đến.”

Hai mắt Tiêu Dư An sáng lên, vội vàng nói: “Có thể đưa luôn là tốt nhất! Một khoảng thời gian nữa là bao lâu?”

Dương Liễu An nói: “Chắc là cũng phải mấy tháng đó.”

Tiêu Dư An nhin không được nắm chặt lấy đệm chăn: “Mấy tháng cơ à... Gửi, gửi đi đi!”

Ngày hôm sau Hiếu Phong Nguyệt chấp bút, thay Tiêu Dư An viết một phong thư để giao cho vị bằng hữu mà Dương Liễu An quen biết, cái tính toán này coi như cũng có khởi đầu.

Sau đó Tiêu Dư An trông trăng trông sao, chờ rông rã hai tháng liền cũng không thấy có tin tức gì, vết thương trên người hắn đã bắt đầu có dấu hiệu khỏi hẳn, nội thương được Trương Trường Tùng điều trị cũng chậm rãi khôi phục. Thế nhưng Tiêu Dư An vẫn không thể ngủ yên, xương đầu gối của hắn bị ngựa của Dương Lệ Nghiệp giẫm nát, người ta đều nói thương gân động cốt phải dưỡng cả trăm ngày, huống chi tình trạng của hắn lại nghiêm trọng như thế.

Tiêu Dư An cứ như vậy mà trông mong đợi chờ thêm mười ngày nữa, rút cuộc cũng chờ được vị bằng hữu kia của Dương Liễu An đến.

Vị bằng hữu kia hào sảng ngồi xuống ghế, lấy chén tự rót cho mình một chén nước lạnh, lúc này mới nói: “Là ai muốn đưa tin vậy?”

“Là ta, sao rồi? Đã đưa đến rồi sao?” – Cả người Tiêu Dư An ngồi thẳng lên, thân thể nghiêng về phía trước, vội vội vàng vàng hỏi.

“Haizz, đưa cái gì mà đưa chứ!” – Vị bằng hữu kia bày ra vẻ mặt kỳ thị mà khoát khoát tay với Tiêu Dư An, lại cảm thấy những lời này của mình cũng hơi có chút vô trách nhiệm bèn sửa lại nói: “Dù sao thì Dương Liễu An cũng là bằng hữu của ta, trong việc này còn đưa cho ta không ít thù lao, cho nên có lời phải nói thật với ngài. Cái thư này ấy à, ta đã đưa đến quân trưởng Nam Yến quốc, thế nhưng mà yêu cầu của ngài là đưa tận tay cho Nam Yến quốc hoàng đế, chuyện này quá khó rồi. Ngài không biết đó thôi, nghe đồn vị Nam Yến quốc hoàng đế này điên rồi!”

Trái tim Tiêu Dư An đột nhiên mạnh mẽ co lại: “Có ý gì?!”

Vị bằng hữu kia thở dài một tiếng, nói: “Ngài hắn là không biết, mười ngày trước Nam Yến quốc đánh thẳng trận, tấn công vào Đông Ngô quốc,

cái người Yến Hà Thanh này ấy à, không biết bị ma quỷ gì nhập vào, trở nên cực kỳ tàn nhẫn. Vị Dương tướng quân của Đông Ngô quốc kia, chắc chắc, phải nói là chết cực kỳ thảm. Có người nói bị Yến Hà Thanh tước thành gậy người, có người nói là bị vạ đao xẻo chết, cũng có người nói là bị hạ thuốc ngựa đến không chịu nổi, tự mình đem mình gãi cho đến chết. Tóm lại cuối cùng lâm vào cảnh bị phanh thây, đầu bị treo ngoài cổng thành phơi gió phơi nắng, thân thể bị ném vào nơi hoang dã cho chó dữ cắn nuốt, không lưu lại một bộ phận thân thể nào hoàn chỉnh! Thuộc hạ của hãn hầu như cũng đã bị hoàng đế Nam Yến quốc giết sạch. Người nói thử xem, với cái loại tính cách này của Nam Yến quốc hoàng đế, ta có thể đưa thư vào đến quân doanh có phải đã là rất đáng gờm rồi hay không!?”

Một tay Tiêu Dư An che mặt, bả vai có chút run run, hãn nặng nề thở dốc, khó khăn lắm mới bình phục lại tâm tình, ngẩng đầu nói với vị bằng hữu kia: “Người không đưa đến tay hoàng đế Nam Yến quốc, vậy thì cuối cùng bức thư này sẽ rơi vào tay ai chứ?”

Vị bằng hữu kia sờ sờ cằm, nghiêng đầu, vất chân lên nói: “Ta thực sự đúng là không dám cam đoan gì với ngài, cái chuyện Bá Nhạc biết ngựa này, cũng còn phải xem con ngựa kia có phải là thiên lý mã hay không, có đúng không? Chỉ bằng dân đen như chúng ta, ôi chao, cả đời cũng không ra khỏi thôn xóm, sao có thể có cơ hội tiếp xúc đến những nhân vật lớn như thế chứ, ngài nói muốn gặp người quyền cao chức trọng như vậy, tốt xấu gì cũng phải có một cái tín vật chứ, phải không?”

Vị bằng hữu kia vốn muốn để Tiêu Dư An biết khó mà lui, nào biết hai mắt Tiêu Dư An tỏa sáng: “Tín vật? Cái này ta có đó.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 162

Tiêu Dư An nói với Hiếu Phong Nguyệt đang đứng ở một bên, vừa nói vừa khoa tay múa chân ra dấu hai lần, trong lòng Hiếu Phong Nguyệt lập tức hiểu rõ, cầm một cái hộp gỗ tới. Vị bằng hữu kia nghĩ thầm đó là bảo bối gì, thế mà có thể nhờ nó mà may mắn gặp được quân vương Nam Yến quốc, nhìn không được tò mò duỗi thẳng cổ nhìn. Chỉ thấy trong hộp gỗ đặt một cây trâm bằng bạch ngọc, cây trâm kia bị vỡ nát, sau lại được hàn gắn lại, chỗ mỗi hàn trông còn thô ráp khó coi, dù nhìn thế nào cũng không ra được trong đó có huyền cơ ảo diệu gì.

Tiêu Dư An lấy cây trâm bạch ngọc kia từ trong hộp gỗ ra, nhớ tới chuyện xưa, vẻ mặt đau khổ, thở dài một hơi. Hắn cầm lấy trâm ngọc cẩn thận vuốt ve một hồi, lúc sờ đến chữ Yến được khắc trên trâm, ánh mắt Tiêu Dư An như bị đóng đinh tại đó, khoe miệng vậy mà không thể ức chế được chậm rãi cong lên. Qua hồi lâu, rút cuộc Tiêu Dư An cũng nhìn đủ, lưu luyến không rời tại chữ Yến trên cây trâm kia hạ xuống một nụ hôn, sau đó để vào trong hộp gỗ, đưa cho bằng hữu của Dương Liễu An: “Này! Tín vật đó! Lần này nhất định phải giúp ta đưa đến trong tay quân vương Nam Yến quốc nhé.”

“Được rồi.” – Vị bằng hữu kia cũng là người đáng tin cậy, cất kỹ hộp gỗ rồi nói: “Nếu tín vật này hữu dụng, ta nhất định sẽ đưa nó đến trong tay quân vương Nam Yến quốc một cách hoàn hảo không chút tổn hại, chỉ là vị bằng hữu này, khả năng người còn phải kiên nhẫn đợi một khoảng thời gian nữa rồi.”

Tiêu Dư An nói: “A? Còn phải đợi bao lâu? Vì sao?”

Vị bầy hữu kia đứng dậy nói: “Đông Ngô quốc đã bị Nam Yến quốc đánh chiếm! Hiện tại thế cục thiên hạ chính là chỉ còn một đại quốc cùng một tiểu quốc! Quân vương Nam Yến quốc này vừa đánh thắng trận xong, sẽ phải bày yến tiệc ăn mừng khắp nơi để khao tam quân. Nào có nhiều thời gian nhàn rỗi để chú ý đến chuyện khác như vậy! Tóm lại là, ta nhất định sẽ giúp ngài đưa đến, ngài cứ yên tâm! Được rồi, cứ nói mãi sẽ không ngừng được mất, cáo từ.”

Nói xong vị bầy hữu kia ôm quyền, mang theo tín vật của Tiêu Dư An rời đi.

Mấy chục ngày sau, Nam Yến quốc vì để chúc mừng thắng trận đã tại hoàng thành của Đông Ngô quốc trước kia mở quốc yến, vốn phải cùng hát vang khúc khải hoàn ca, là thời gian tất cả cùng nhau ăn mừng, ai ngờ hoàng đế Nam Yến quốc lại đột nhiên rời đi không lời từ giả.

Một bộ áo trắng, một mình kỵ mã ngàn dặm, ngựa không dừng vó, đạp núi non, qua biển cả.

Những ngày này, mỗi ngày Tiêu Dư An đều bị một đám người nâng như nâng trứng, xương cốt cũng vì rảnh rỗi quá mà muốn giòn ra luôn, mỗi ngày Tam Di đều nấu cháo bổ dưỡng, cố ý làm lạnh rồi mới bưng tới cho Tiêu Dư An, Tiêu Dư An nhin không được mà gào lên một câu: “Tam Di, ta không bị người ta đánh cho tàn phế, mà là bị các người chiều đến muốn phế luôn rồi!”

Tam Di liên tục phi phi mấy tiếng, nói: “Tuổi còn trẻ, nói chuyện không đứng đắn gì hết, nói linh tinh cái gì đấy, phế cái gì mà phế, phi phi phi.”

Vừa dứt lời, Tạ Thuần Quy đã từ ngoài viện tử chạy vào, nhào tới, giơ mút quả trên tay ra lắc qua lắc lại: “Tiêu ca ca! Người xem nè, kẹo đường đó...!”

Nói xong, cũng không đợi Tiêu Dư An trả lời, Tạ Thuần Quy đã chạy ra khỏi sương phòng, cầm mức quả của mình khoe với những người khác.

Không hiểu sao Tiêu Dư An lại cảm thấy lo lắng, nhất thời không biết phải nói gì, Tam Di nhìn sắc mặt của hắn, nói: “Trước kia khi Thuần Quy thanh tỉnh thường sẽ luôn đau khổ đến mức không thể chịu nổi, bộ dáng hiện tại như thế này, cũng không hẳn đã là chuyện xấu. Ở Đào Nguyên thôn, tất cả mọi người đều giả dối tốt bụng, cũng không có ai chế giễu cậu ấy là kẻ ngốc, cứ như vậy, đói bụng thì ăn, mệt rồi thì ngủ, không vui thì sẽ thống thống khoái khoái khóc ra thành tiếng, như thế cũng rất tốt.”

“Ừm.” – Tiêu Dư An gật gật đầu, tia khổ sở vừa mới dâng lên kia lại dần xuống đáy lòng, làm thế nào cũng không tản đi được.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa.” – Tam Di nhìn không được, khuyên nhủ: “Mau ăn hết cháo đi.”

Tiêu Dư An ăn cháo xong, Tam Di lại cẩn thận chăm sóc, Tiêu Dư An nghĩ cứ tiếp tục như thế này cũng không ổn, cứ hết ăn lại uống như này quá mức là không phù hợp với cái thân phận tổng tài bốn tốt đến từ thế kỷ hai mươi mốt này của hắn. Ngày hôm sau, Trương Trường Tùng đến bắt mạch cho Tiêu Dư An, Tiêu Dư An nhịn không được mà không ngừng hỏi xem mình đã có thể xuống giường đi lại được hay chưa.

Trương Trường Tùng chịu không nổi việc Tiêu Dư An cứ liên tục hỏi bèn để Trương Bạch Thuật đeo cho Tiêu Dư An hai cái nạng. Mà cái tính của Tiêu Dư An cũng không chịu ngồi yên, lập tức chống nạng xuống khỏi giường bệnh.

Mặc dù đầu gối vẫn còn hơi hơi đau, nhưng đã khôi phục hơn phân nửa, Tiêu Dư An không muốn gây phiền phức cho người khác, chống nạng tự mình đi tới đi lui trong sân nhỏ. Tất cả mọi người đều khuyên Tiêu Dư An từ từ điều trị chậm rãi dưỡng thương, lại không biết trong lòng Tiêu Dư An

hiện đang sốt ruột vạn phần, từng ngày từng ngày một hi vọng thân thể của mình nhanh chóng tốt lên, lỡ như vị bằng hữu kia của Dương Liễu An không đem trâm bạch ngọc đưa đến được trong tay của Yến Hà Thanh thì hẳn sẽ tự mình đi tìm Yến Hà Thanh, hẳn đã để Yến Hà Thanh phải chờ đợi quá lâu rồi, nhiều thêm một giây phút nào nữa cũng không muốn.

Tiêu Dư An khập khiễng đi một hồi, cảm thấy chân thực sự đau, có chút chịu không nổi, đành phải ngồi xuống cạnh bàn đá bên cạnh, xoay người xoa xoa đầu gối. Hẳn thở hắt ra một hơi, đem cầm chống lên trên nạng, ngoẹo đầu nhìn từng đám từng đám mây bay trên trời.

“Cũng không biết hiện tại Yến ca đang làm cái gì...” – Tiêu Dư An thở ngắn than dài lầm bầm mấy tiếng, dường như đã lấy lại khí lực, không sợ đau đứng lên muốn tiếp tục đi thêm hai vòng.

Hiện tại đã là đầu thu, gió tây thổi lành lạnh, trước sân ngô đồng rơi, không có không khí ẩm ướt của mùa xuân, không có khô nóng của mùa hạ, tất cả đều nói tiết trời mát mẻ nhất là vào thu, đột nhiên Tiêu Dư An nghe thấy từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến.

Thanh âm kia vừa vội vừa gấp, đánh thẳng vào trong lòng hẳn.

Tiêu Dư An quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt hai con người trờng lớn, bả vai không thể ức chế mà có chút run rẩy.

Người kia thậm chí không kịp ghìm ngựa, xoay người trực tiếp nhảy xuống đất, con ngựa ngựa đầu đụng vào tường ngoài sân nhỏ, hơn nửa ngày mới đứng vững trở lại, bất mãn vẩy đuôi đập đập móng.

Tiêu Dư An quăng nạng, lao đảo chạy về phía người kia, chưa đi được hai bước đã bị người gắt gao kéo vào trong ngực, bị ôm chặt đến mức hận không thể dung nhập vào cốt tủy, đời đời kiếp kiếp không buông tay.

Tiêu Dư An ôm lại hăn, khoe miệng nhếch lên thật cao, cười đến là vui vẻ, nước mắt lại không ngăn được từ khoe mắt chảy ra: “Yến ca, ta rất nhớ ngươi, mấy tháng này mỗi thời mỗi khắc ta đều nghĩ làm thế nào để đi tìm ngươi. Yến ca, ngươi biết ta có bệnh, ban đêm không có người thì không ngủ được, đã lâu như vậy rồi cũng không chữa khỏi, ngược lại bệnh càng nghiêm trọng hơn. Hiện tại ta chẳng những cần có người ở bên cạnh mới ngủ được, mà người đó còn phải là ngươi. Không có người bên cạnh ta liền ngủ không ngon, đến mức tinh thần không tốt, ăn cũng không vô, ngươi không có ở đây, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ bệnh đến đột tử mất, Yến ca, ngươi có nghe thấy không?”

Hai tay Yến Hà Thanh ôm lấy Tiêu Dư An run nhè nhẹ, hăn chậm rãi gật đầu, thanh âm đã có chút nghẹn ngào: “Ừm, ta nghe thấy.”

Tiêu Dư An nói tiếp: “Yến ca, thật xin lỗi, ngươi xem, ta đã khiến ngươi phải đợi, còn đợi lâu như vậy, chờ rồi lại còn phải đến tận đây tìm ta, ta thực sự là thiếu ngươi quá nhiều tình cảm, đã như vậy, vậy ta đền cho ngươi có được không? Đem cả đời này đều đền cho ngươi, không, kiếp sau cũng đền cho ngươi luôn, được không?”

... Được.

“Yến ca, ta thích ngươi.”

Tiêu Dư An vốn định chỉ trời chỉ đất, đem câu nói này lặp lại ba lần, thế nhưng chỉ mới câu đầu tiên, mấy âm tiết kia vừa mới thốt ra, Yến Hà Thanh đã chặn lại miệng của hăn, ngọn lửa nóng rực từ trong ngực tuôn ra, ở giữa môi lưỡi hai người quấn quýt vào nhau.

Thu phong thanh, thu phong nguyệt, mười hai phần dịu dàng của thế gian này, bây giờ đây tất cả đều ở trong ngực Tiêu Dư An.

Xa cách có bao nhiêu sâu, gặp lại liền có bấy nhiêu vui.

Chỉ nguyệt được như những con chim yến trên xà nhà kia, ngày ngày tháng tháng đều có thể ở bên nhau.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 163

Thời điểm Tam Di bưng thuốc tới, nhẹ nhàng đẩy cửa sường phòng ra thì trông thấy Tiêu Dư An ngồi ở cạnh giường nhìn Yến Hà Thanh đang an tường ngủ, nụ cười hoạt bát tựa như ánh mặt trời buổi sớm, tựa như gió mát trên lầu cao.

Yến Hà Thanh vì đi đường, mấy ngày đêm không chợp mắt, dù thân thể có làm bằng sắt thì cũng không chịu nổi tàn phá như vậy, lúc này vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, ngủ rất ngon. Tam Di bưng thuốc trong tay, tiến lên vỗ nhẹ bả vai Tiêu Dư An, hạ thấp giọng nói: “Dư An, sao người lại xuống đây, mau đến giường bên cạnh nằm đi, thân thể của bản thân mình còn chưa tốt, sao có thể làm càn như vậy chứ?”

Tiêu Dư An ở bên cạnh vừa khoa tay vừa dùng khẩu hình nói: “Tam Di, ta không sao, không mệt, trên người cũng không đau.”

Tam Di biết hai đứa nhỏ này để gặp được nhau cũng không dễ dàng gì thành ra không khuyên thêm nữa, cầm chén thuốc đưa cho Tiêu Dư An: “Vậy người nhân lúc thuốc còn nóng thì tranh thủ uống đi.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, nhận lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Tam Di thu bát, dặn dò hai tiếng nghỉ ngơi nhiều một chút, lúc này mới đi ra khỏi sường phòng, khẽ đóng cửa lại.

Tiêu Dư An chép miệng, muốn đem vị đắng trong miệng nuốt xuống, ánh mắt rơi vào khuôn mặt Yến Hà Thanh, nghĩ nghĩ, cúi đầu xuống trộm hôn một cái, lập tức cảm thấy bao nhiêu cay đắng trong miệng đều bay đi hết, tất cả còn lại đều là vị ngọt.

Một tay Tiêu Dư An chống cằm, ngoẹo ngẫu, đột nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ.

Thời điểm bá đạo tổng tài thức dậy vào buổi sáng nhìn thấy tiểu kiều thê nằm bên cạnh, cái tâm tình đó nhất định chính là tâm tình bây giờ của mình nhỉ!

Hừ! Hương vị của nam nhân này vậy mà ngọt ngào đáng chết như vậy!

Tiêu tổng tài đan đan tay, vắt vắt chân, vừa nghĩ xem tiểu kiều thê của mình bao giờ mới tỉnh, vừa dự định tiếp tục hôn trộm tiểu kiều thê của mình, kết quả vừa nhắc mắt lên đã nhìn thấy Yến Hà Thanh mở mắt, không hề chớp lấy một cái nhìn chính mình.

“A, đánh thức người rồi sao?” – Tiêu Dư An vội vàng thả tay xuống.

Yến Hà Thanh lắc đầu một cái: “Ngủ đủ rồi.”

Nói xong Yến Hà Thanh dịch người vào phía trong giường, vươn tay ra với Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An vừa rồi còn làm bộ mười phần ho nhẹ một tiếng, nghiêng người nằm xuống, lăn một vòng vào trong ngực Yến Hà Thanh, thoải mái để cho người ôm lấy, tựa vào trong lồng ngực kia.

Yến Hà Thanh vừa mới tỉnh, phỏng chừng còn hơi có chút mơ hồ, từ từ nhắm hai mắt khẽ hôn lên thái dương cùng khuôn mặt Tiêu Dư An, qua hồi lâu mới hỏi: “Trên người có còn đau không?”

Tiêu Dư An cười nói: “Không đau không đau.”

Lại qua hồi lâu, Yến Hà Thanh mới ừ một tiếng, từ từ nhắm hai mắt lại, thần tình hoảng hốt, lại bắt đầu hôn lên trán Tiêu Dư An. Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, trực tiếp đưa miệng tới, nụ hôn triền miên mang theo vị thuốc đông y đắng đắng. Nụ hôn kết thúc, Yến Hà Thanh cũng triệt để thanh tỉnh.

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, ta cảm thấy cảnh này hình như đã gặp ở đâu rồi.”

“Ừm?”

“Chính là lần đó trong cung điện Bắc quốc, người bị hôn mê đến choáng váng nằm trên long sàng, vừa tỉnh dậy đã muốn bóp chết ta.”

Tiêu Dư An đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “bóp chết”.

Yến Hà Thanh: “...Khi đó ta...”

“Khi đó người chính là hạ sát tâm! Ra tay không hề nể mặt! Chỉ muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

“Ta...”

“Đừng có ta nữa, đều là đại nam nhân, có gì mà phải lằng nhằng soán suýt chút, người nói xem lần này nợ nần phải tính như nào đi!”

“...Tính thế nào?”

Tiêu Dư An thấy Yến Hà Thanh dễ dàng mắc bẫy của mình thì tâm tình chuyển biến cực tốt, đặc ý đến mức cái đuôi cũng vểnh lên tận trời, duỗi chân khều khều Yến Hà Thanh, nói: “Lần đầu tiên thu liễm một chút, không làm cả đêm có được không?”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An tự biên tự diễn nói tiếp: “Vậy cứ quyết định như thế nhé.”

Nói xong, Tiêu Dư An còn lộ ra cái biểu lộ dương dương đắc ý, kết quả lại bị Yến Hà Thanh đưa tay vỗ vào xương cụt, không nặng không nhẹ mà xoa, khiến cho Tiêu Dư An giật mình một cái, toàn thân đều sợ hãi.

Yến Hà Thanh ngậm lấy vành tai Tiêu Dư An, tinh tế liếm láp, nhất thời cả người Tiêu Dư An nóng lên, giọng nói của Yến Hà Thanh trầm thấp, giọng điệu trêu chọc: “Vậy thì ngoại trừ lần thứ nhất ra, lúc khác đều có thể không cần thu liễm, làm cả một đêm?”

Tiêu Dư An: “...Không phải!!!”

Yến Hà Thanh ở bên tai Tiêu Dư An khẽ cười, cười đến mức eo hắt cũng mềm nhũn luôn.

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ: Cái đệt, dù sao thì ta đây cũng đã học qua một khóa bổ túc của bá đạo tổng tài, thế mà lần nào nhảy vào hố cũng đều là ta, không được, không thể bị động như thế được! Thế là Tiêu tổng tài nói: “Người, người, người đừng cười, ta, ta, ta thuộc điều lệ Đảng đó, sau này nếu như không thu liễm lại, ta sẽ, sẽ, đọc! Điều! Lệ! Đảng!” – Yến Hà Thanh: “...cản trường?”*

(*Điều lệ Đảng và cản trường đều đọc là dǎngzhāng)

Thế là Tiêu Dư An bèn a a đọc một đoạn.

Yến Hà Thanh: “...”

Một kế này của Tiêu Dư An không thành, lại sinh thêm một kế khác: “Chờ một chút! Ta còn có biện pháp khác! Ta còn biết đọc chú đại bi!”

Yến Hà Thanh: “...Cái gì lớn?”

(*Chú đại bi => ông Thanh nghe được “Đại” nên hỏi là cái gì “Đại”, “Đại” = “Lớn” => cái gì lớn.)

Tiêu Dư An u la u la hát một đoạn, sau đó hỏi Yến Hà Thanh: “Có phải cảm thấy thân như cây bồ đề, tâm như tấm gương sáng rồi không? Xin hỏi bây giờ trong đầu người có còn nghĩ tới chuyện đó không?”

Yến Hà Thanh: “Có, chỉ còn một cái.”

Tiêu Dư An: “Một cái? Không thể nào, ta hát tốt như vậy mà? Đáng lẽ ra người phải nhịn không được mà muốn quy y cửa phật luôn rồi ấy chứ?”

Yến Hà Thanh: “Không phải.”

Tiêu Dư An: “Thế là nghĩ cái gì?”

Yến Hà Thanh: “Muốn đem người làm cho ngất đi.”

Tiêu Dư An: “...Khá, khá, khá lắm, đến!”

Tiêu Dư An đang chuẩn bị ôm ấp yêu thương thì đột nhiên bên ngoài sương phòng truyền đến tiếng gõ cửa, không chịu rời đi, ba ngăn một dài, sau đó nghe thấy thanh âm già nua yếu ớt nhưng lại đầy tinh thần của Trương Trường Tùng từ ngoài cửa truyền vào: “Thận của con người, là nơi ẩn tàng chủ chốt, niêm phong gốc rễ, tinh hượng về. Ban ngày tuyên dâm, bên trong tranh đoạt mà lạnh, quanh quẩn không thoát, dễ thiệt, dễ hư.”*

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An: “...”

(*Đoạn này hình như là lý thuyết đông y, t edit lại nhưng cũng không biết mình có hiểu sai không, nguyên văn như này: “肾者, 主蛰, 封藏之本, 精之处也, 白日宣淫, 内夺而厥, 则为瘖俳, 易亏, 易虚.” Cao nhân nào hiểu thì chỉ giúp để t sửa lại.

Nói chung ý của sư phụ là ban ngày mà ấy ấy thì dễ bị thận hư đó. Chốt của cả cái đám râu ria đó là vậy thôi.)Soup:Hu hu, tết nhất tới nơi rồi, nhà bao việc. Khả năng là sẽ không đăng ngày vài chương như đợt trước nữa, nhưng sẽ cố gắng giữ tiến độ 1 ngày 1 chương, nếu như ngày nào không đăng thì hôm sau sẽ bù nên mọi người đừng hối nhé.

Anh chị em được nghỉ tết chưa? Chuẩn bị tết nhất đến đâu rồi?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 164

Tiêu Dư An nhin không được hô lên một tiếng: “...Sư phụ, người đang đùa ta đó hả?!”

Trương Trường Tùng từ từ nói: “Ừm, người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy, không cần phải lo lắng.”

Tiêu Dư An: “...Sư phụ, có phải người đang trả thù vụ trước đó ta ăn trộm mút hoa quả của người không đấy.”

Trương Trường Tùng: “Hừ! Ta còn lâu mới nhỏ mọn như vậy! Người có còn muốn để ta bắt mạch cho không hả? Muốn hay không, hả?”

Trong lúc nói chuyện, Yến Hà Thanh đã đứng dậy sửa sang lại y phục ra ngoài mở cửa, vốn Tiêu Dư An định tự mình đi, lại bị Yến Hà Thanh kéo về giường, kéo chăn đắp kín.

Trương Trường Tùng vuốt vuốt bộ râu hoa râm ôm cái hòm thuốc đi vào, ngồi xuống một bên giường, lấy ra một cái gối nhỏ đặt bên dưới cổ tay Tiêu Dư An, bắt mạch cho hắn. Trương Trường Tùng trầm mặc một lúc thật lâu không lên tiếng, hơi nhíu mày.

Tiêu Dư An cười nói: “Sư phụ, người đừng có bày ra bộ dáng này nữa, cứ giống như là ta sắp không xong rồi ấy.”

Trương Trường Tùng tức giận trừng Tiêu Dư An, bực bội đẩy tay hắn về phía trước, thu gối nhỏ lại, thở phì phì nói: “Không xong cái gì mà không xong! Người mà không xong thì chẳng phải là làm nhục thanh danh của ta sao?”

Tiêu Dư An nói: “Vậ thì ta phải mau khỏe rồi, không thể bôi xấu thanh danh của sư phụ được.”

Trương Trường Tùng lườm hắn một cái, hỏi: “Gần đây đầu gối có còn thấy đau không?”

Tiêu Dư An trộm nhìn Yến Hà Thanh đứng bên cạnh một cái, nói: “Không đau.”

Trương Trường Tùng cuốn sách thuốc lại vụt một phát vào cổ tay Tiêu Dư An: “Nói tầm bậy tầm bạ! Người không chịu nói thật thì ta chữa kiểu gì hả?”

Tiêu Dư An nói: “Thực sự là chỉ hơi đau chút xíu thôi, không đau nhiều.”

Trương Trường Tùng không thêm phí lời với hắn nữa, khẽ ấn vào bốn phía trên đầu gối hắn, Tiêu Dư An lập tức thu lại ý cười, âm thầm siết chặt tay.

Trương Trường Tùng sáng tỏ, thu tay lại hỏi: “Có uống thuốc đúng liều lượng không? Thuốc bôi ngoài da cách một ngày có đổi một lần không?”

Tiêu Dư An gật đầu: “Có có có, đều có.”

Trương Trường Tùng vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Ừm, khôi phục cũng tạm tạm, chỉ là mấy ngày nay phải nghỉ ngơi cho tốt, duỗi tay xoay eo thì được, ít đi lại thôi.”

Tiêu Dư An nói: “Được, sư phụ, ta nhớ rồi.”

Trương Trường Tùng vác hòm thuốc lên lưng đứng dậy, nói với Yến Hà Thanh: “Yến công tử, có thể nói chuyện chút không?”

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Sư phụ, người có chuyện gì mà phải tìm hẩn chứ? Đừng có nói là muốn bắt Yến ca cầu hôn nhé, sư phụ, ta hiểu mà, ta cũng gấp, nhưng mà người nghĩ thử coi, Yến ca từ xa chạy tới đây, không mang theo cái gì hết, người đừng có làm khó người ta.”

Khó có được một lần Trương Trường Tùng không giả bộ tức giận vì Tiêu Dư An nói xàm, liếc nhìn hẩn một cái rồi nói: “Muốn cầu hôn thì cũng không phải tới tìm ta, đi thôi, ta có chuyện nghiêm túc muốn nói với Yến công tử.”

Yến Hà Thanh đi cùng Trương Trường Tùng ra khỏi sương phòng, đóng cửa lại, Trương Trường Tùng nhẹ giọng hỏi: “Yến công tử, lão hủ mạo phạm mà hỏi một câu, có phải người và Dư An...”

Yến Hà Thanh đoán được Trương Trường Tùng muốn hỏi gì, gật đầu một cái nói: “Phải.”

Trương Trường Tùng hiểu ra, nói: “Dư An hẩn hay nói linh tinh, lại thích nói đùa, đến mức lão hủ cũng không dám tin, nhưng mà Yến công tử đã trả lời chắc chắn, thế thì thực sự không sai rồi, đã vậy, Yến công tử, chuyện liên quan đến thân thể của Dư An, ta cũng không nói vòng vo với người nữa, chân của Dư An có thể sẽ để lại di chứng.”

Đôi mắt Yến Hà Thanh hiện ra vẻ buồn bã, hai tay rũ xuống bên hông khẽ siết thành quyền: “Di chứng?”

Trương Trường Tùng thở dài nói: “Hiện tại ta cũng không dám chắc, tóm lại vẫn cần phải thông báo trước với người một tiếng, còn có một chuyện...”

Vẻ mặt Trương Trường Tùng đột nhiên trở nên có chút mất tự nhiên, tay nắm thành đấm đặt ở bên môi khẽ ho vài tiếng, ánh mắt hơi lay động: “Còn có chính là, thân thể của Dư An hiện tại, vẫn... ờm, vẫn chưa thể làm chuyện đó, quá hư nhược, khí huyết kém, dễ khiến nội thương tái phát.”

Yến Hà Thanh: “...Hiểu rồi, đã phiền ngài rồi.”

Trương Trường Tùng nhìn ra được Yến Hà Thanh là người có chừng mực nên không nhiều lời nữa, sau khi từ biệt thì rời đi.

Yến Hà Thanh bình ổn lại cảm xúc của mình, đẩy cửa sương phòng ra, Tiêu Dư An không nằm mà là ngồi ở cạnh giường, hất chăn mền lên cuộn lại chân, thấy Yến Hà Thanh mở miệng muốn nói gì đó, Tiêu Dư An khoát khoát tay: “Mấy ngày nay ngày nào ta cũng nằm, mà nằm cũng mệt ấy chứ, còn không bằng ngồi dậy vận động, gân gân cốt cốt còn thoải mái hơn một chút.”

Yến Hà Thanh không nói thêm nữa, đi đến cạnh giường, Tiêu Dư An cười hỏi: “Sự phụ ta đã nói gì với người vậy?”

“Không có gì, chỉ bảo ta chăm sóc người thật tốt...” – Thanh âm của Yến Hà Thanh đột nhiên im bặt.

Mới nói được nửa câu, Tiêu Dư An đã đem cái chân co lại kia buông xuống, dùng mũi chân như có như không khều khều bắp chân Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh bình tĩnh lui một bước, hỏi: “Người muốn uống nước không?”

Tiêu Dư An sững sốt nửa ngày, trả lời: “A... Cái gì? Uống nước? Không, không cần.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu: “Người nghỉ ngơi trước đi, sắp đến bữa tối rồi, ta đến chỗ Tam Di xem có gì cần giúp không.”

Nói xong Yến Hà Thanh xoay người vội vã rời khỏi sương phòng.

Tiêu Dư An ngồi ở trên giường đột nhiên bị bỏ lại, khó hiểu vò đầu, co chân lại, một tay chống đầu nghĩ thầm: Xem ra cái trò câu dẫn của thế kỷ hai mươi một kia đối với Yến Hà Thanh không có tác dụng rồi!

Nguy rồi, kiểu bá đạo tổng tài vô dụng, kiểu dụ thụ tổng tài cũng vô dụng, dám hỏi giờ hẳn chọn cái môn lý luận chủ nghĩa Mác-Lênin thì có tác dụng gì không?

Tiêu Dư An tự lẩm bẩm thành tiếng: “Sao có thể kìm nén đến thế được nhờ... Xem ra là chuẩn bị cho ban đêm rồi...” – Hẳn vừa nói vừa lấy chăn che kín đầu, ngửa mặt nằm trên giường, tự quán mình thành một cục, nhắm mắt nghỉ ngơi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 165

Yến Hà Thanh đi ra khỏi sương phòng, ngồi thật lâu ở bậc thang đá xanh lạnh buốt bên ngoài, mãi đến khi mặt trời buông xuống mới đứng dậy đi đến hướng nhà bếp. Bên trong nhà bếp nghi ngút khói, hương vị thức ăn tỏa ra mê người, Tam Di dùng một cái vung bằng gỗ lớn đặt lên trên nồi sắt đập nó lại, đang xoay người xào đồ ăn, nhìn thấy Yến Hà Thanh đến thì nhiệt tình nói: “Yến công tử, tới đúng lúc lắm, ăn cơm thôi, đi gọi Dư An đến ăn cơm đi.”

Yến Hà Thanh đáp một tiếng được, vừa muốn quay người, đột nhiên bên ngoài có người hò hực chạy vào, người kia lớn tiếng hô to: “Oa! Tam Di, thơm quá à! Nước bọt của ta chảy ra hết rồi nè! A, đây là ai vậy?”

Tạ Thuần Quy đứng ở bên cạnh Tam Di, cắn ngón tay kỳ quái đánh giá Yến Hà Thanh: “Người lạ, nhà chúng ta sao lại có người lạ?”

Tam Di vội vàng nói: “Đây không phải người lạ, người có thể gọi hẳn là Yến ca ca.”

Tạ Thuần Quy không lên tiếng, Yến Hà Thanh đột nhiên mở miệng: “Cậu ta không thể gọi ta như vậy.”

Hơi nước từ bên trong lò nấu rượu tản ra toàn bộ nhà bếp, trong nhất thời Tam Di không nhìn rõ được vẻ mặt của Yến Hà Thanh, chỉ thấy ánh tà dương từ bên ngoài chiếu vào, những hạt bụi nhỏ li ti bay lên bốn phía: “A? Vì, vì sao...?”

Yến Hà Thanh trầm mặc nửa ngày, nói: “Làm nhục cậu ta.”

Tính tình của Tạ Thuần Quy như trẻ con, dĩ nhiên không thèm để ý xem hai người kia đang nói cái gì, cầm lấy đũa gà trên bếp lò vui vẻ gặm đến độ cả miệng toàn là mỡ.

Tam Di không biết phải làm sao sững sờ đứng nguyên tại chỗ, chỉ nghe thấy Yến Hà Thanh nói cậu ta đi gọi Tiêu Dư An ăn cơm, sau đó xoay người rời đi.

“Ôi trời ơi....” – Tam Di vỗ vỗ đầu mình, cầm lấy cái khăn sạch lau miệng cho Tạ Thuần Quy: “Chậm một chút, chậm một chút, không vội, ăn xong rồi Tam Di lại làm cái khác.”

“Ừm!” – Tạ Thuần Quy cười đến là hớn hở.

Đêm đó, lang câu trùng minh*, nguyệt lạc ô đê.**

(*Lang câu trùng minh: câu này mình tìm không thấy, chỉ biết “trùng minh” dùng để chỉ mặt trăng mặt trời, còn “lang câu” chắc là hình móc câu nhé => mặt trăng như cái móc câu. Bạn nào biết thì chỉ để mình sửa nhé.

**Nguyệt lạc ô đê: Là thành ngữ chỉ cảnh sắc lúc trời sắp sáng nhìn không rõ cảnh tượng.)

Tiêu Dư An không thể ngủ yên được.

Bởi vì hẳn không rõ Yến Hà Thanh làm thế nào mà ngủ được.

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ, mình đã thắp thòms từ trưa đến đêm, thế mà Yến Hà Thanh lại cứ như vậy mà ngủ được hả?

Cứ thế mà ngủ luôn rồi sao?

Ngủ luôn?

Lại còn ngủ ở giường bên cạnh hẳn chứ không phải là cùng hẳn ngủ một giường, đã thế còn quay lưng về phía hẳn!

Nếu không phải cảm thấy không có khả năng, Tiêu Dư An còn bắt đầu hoài nghi xem có phải Yến Hà Thanh đã ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ gì không rồi.

Đột nhiên trong lòng Tiêu Dư An sáng tỏ.

Chẳng có lẽ Yến ca muốn tập kích ban đêm!

Đúng! Ban đêm tập kích!

Đã như vậy, bản thân mình cũng nên phối hợp chút chứ nhỉ.

Tiêu Dư An ôm chặt lấy chăn mềm, giả bộ thiếp đi, sau đó hẳn thực sự ngủ mất luôn, ấy thế mà lại ngủ ngon lành một lèo đến sáng.

Chờ chút.

Ngủ một lèo đến sáng!?

A?

Chuyện này là sao?

Tập, tập kích ban đêm đâu?

Tiêu Dư An nghĩ chắc có lẽ Yến Hà Thanh chưa chuẩn bị tốt cho nên kiềm nén mà nhịn một ngày, kết quả đến đêm ngày thứ hai, sau khi Yến Hà Thanh thấy hẳn uống thuốc xong, cầm bát không đi ra ngoài, sau đó thổi tắt nến, lại nằm lại lên giường bên cạnh.

Tiêu Dư An nhịn không nổi nữa, đứng dậy thắp nến lên nói: “Yến ca, này là muốn thịt gà mà quên không cầm dao nên cứ để con gà nó đi qua đi

lại thế hả, sao không cho một nhát luôn cho vương đi?”

Yến Hà Thanh biết Tiêu Dư An nhất định sẽ hỏi, xoay người ngồi dậy, cũng không giấu diếm: “Thân thể ngươi chịu không nổi.”

Tiêu Dư An trừng lớn mắt: “Cái gì mà chịu không nổi, là đàn ông sao có thể nói không được chứ? Ai nói? Có tin ta liều mạng với hãn không.”

“Trương đại phu.”

“...Vậy ta đi liều mạng với Trương Bạch Thuật.”

Tiêu Dư An phìền muộn nói: “Yến ca, cũng không phải là ta gấp, chỉ cảm thấy chẳng hiểu sao lần nào cũng không đúng thời cơ? Lần! Nào! Cũng! Thế!”

Yến Hà Thanh đứng dậy đến ngồi xuống cạnh giường Tiêu Dư An, vuốt vuốt tóc hãn, nâng cằm hãn lên, ở trên khóe miệng Tiêu Dư An khẽ hôn một chút, nói: “Chờ thân thể ngươi tốt lên một chút, sẽ...”

“Được thôi, dù sau thì nếu như thực sự bị làm cho ngất đi cũng rất mất mặt.” – Tiêu Dư An nói.

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ cong lên một chút, muốn về giường bên cạnh lại bị Tiêu Dư An khẽ kéo góc áo: “Yến ca, ngươi đừng đi qua đó, ngủ ở đây đi.”

Yến Hà Thanh nghĩ nghĩ, thối tắt nển, đi đến bên cạnh Tiêu Dư An nằm xuống, đưa tay kéo người ôm vào trong ngực.

Thời gian vẫn còn sớm, tránh không được trò chuyện mấy câu, Tiêu Dư An nhin không được hỏi: “Yến ca, có phải trước đó ngươi cho là ta chết rồi không?”

Trong bóng tối, cả thân cả tâm Yến Hà Thanh cứng đờ.

Tiêu Dư An vội vàng đưa tay vỗ vỗ lưng hẳn, càng không ngừng vuốt ve.

Dần dần Yến Hà Thanh mới trầm tĩnh lại: “Không, bởi vì ta không tìm thấy thi thể của người.”

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Tìm thi thể?”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, nói: “Bọn chúng nói người bị chôn, ta đem toàn bộ mười dặm xung quanh mảnh đất kia đào ra, không thấy thi thể của người, cho nên ta không tin là người đã chết.”

Tiêu Dư An nói không thành lời, đưa tay ôm chặt lấy Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh sờ sờ tóc hẳn, dùng cằm đặt lên trán Tiêu Dư An: “Ngủ đi, mơ đẹp.”

Đêm hôm ấy, trời nổi gió lớn, gió đập vào cửa sổ, cuồng phong thổi đi lá khô trên cành, thế nhưng lại thổi không được tình cảm vui vẻ ấm áp vây quanh Tiêu Dư An.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Dư An tỉnh dậy trước Yến Hà Thanh.

Hắn cử động thân thể, cảm thấy các bộ phận trên cơ thể cũng dần tỉnh lại.

Sau đó Tiêu Dư An cảm giác có điểm gì đó là lạ, hắn động động thân thể, cái điểm không đúng kia lại càng rõ ràng khiến hắn không có cách nào coi nhẹ.

Mặc dù trên người vẫn còn mang theo thương tích, nhưng mà là một người đàn ông không có chút chướng ngại nào về công năng sinh lý, Tiêu Dư An hẳn gặp phải vấn đề mà rất nhiều đàn ông sáng sớm đều gặp phải.

Tay Yến Hà Thanh còn đang vòng bên hông hẳn, duy trì động tác bảo hộ, trong lòng Tiêu Dư An thầm mắng một câu xấu hổ, sau đó chậm chậm đi

chuyển về sau một chút. Ai ngờ hăn vừa mới khẽ động, Yến Hà Thanh đã mở mắt ra.

Tiêu Dư An triệt để gốc nguyên tại chỗ, nhịp tim như nổi trống, vang lên từng tiếng đình tai nhức óc.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 166

Ngay từ đầu Yến Hà Thanh còn chưa cảm thấy khác thường, nhưng hai người dán lại rất gần với nhau, bất kể là ai, chỉ cần thoáng khẽ động là có thể phát giác, cho nên rất nhanh Yến Hà Thanh đã đem ánh mắt chuyển đến dưới hông Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An mặt đỏ tía tai, hai tay đẩy đẩy lồng ngực Yến Hà Thanh: “Yến, Yến, Yến ca, ta, ta, ta đi giải quyết một chút.”

Nói xong Tiêu Dư An liền muốn đứng dậy, lại bị Yến Hà Thanh xoay người một cái đặt xuống giường, Yến Hà Thanh khẽ nói: “Ta giúp người...”

Tiêu Dư An còn chưa kịp nói ra hai chữ chờ chút, thắt lưng đã bị Yến Hà Thanh cởi ra, trên người hãn chỉ có một cái áo trong đơn bạc, vạt áo mở rộng cả nửa thân trần, lộ ra lồng ngực trơn bóng như bạch ngọc.

Rõ ràng quần áo trên người đang dần dần bị cởi xuống, ấy vậy mà Tiêu Dư An lại cảm thấy toàn thân đều nóng lên, giống như ở trong một cái bếp lò nóng bức. Tiêu Dư An nhận mệnh lệch đầu qua một bên, lại bị Yến Hà Thanh nắm cầm xoay trở về.

Yến Hà Thanh nhìn vào đôi mắt sáng kia, cúi đầu cẩn thận khẽ hôn lên, Tiêu Dư An bị hôn hai mắt nhắm lại, chợt thấy hai tay Yến Hà Thanh ở trên ngực hãn xoa nắn, lực đạo không nặng không nhẹ, cảm thấy vừa mềm vừa

ngựa, lúc đầu chỉ có thân dưới khó chịu, Tiêu Dư An giờ lại bị đùa giỡn cho cả người đều ngứa ngáy khó nhịn luôn.

“Đừng...” – Tiêu Dư An vô thức dùng hai tay đẩy đẩy Yến Hà Thanh, lại bị Yến Hà Thanh nắm chặt lấy cánh tay, sau đó in một dấu răng phiếm hồng lên cổ tay.

Tiêu Dư An có chút đau, cười nói: “Yến ca, đây là người cảm thấy những chỗ khác bị quần áo che mắt nhìn không thấy cho nên dứt khoát cắn chỗ này đúng không?”

Yến Hà Thanh không trả lời, cúi đầu hôn một lèo từ cánh tay Tiêu Dư An lên trên, cuối cùng ở giữa cổ Tiêu Dư An vừa cắn vừa mút, bàn tay tác quái lại cứ lưu luyến xoa nắn quanh hông và hông Tiêu Dư An, nhưng lại không vào thẳng điểm giữa.

Tiêu Dư An bị trêu chọc đến khó chịu muốn chết, nhịn không được uốn éo thắt lưng, sau đó nghe thấy Yến Hà Thanh ghé vào bên tai mình cười trầm thấp một tiếng.

Tiêu tổng tài đã sống hai đời, lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là xấu hổ đến muốn hóa rồ.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp giận, dục vọng đã rơi vào trong tay người đang giở trò xấu kia bị lặp đi lặp lại mà trêu chọc, vui sướng cứ liên tiếp mà đến khiến người ta không cách nào chống cự. Tia vui sướng kia ở trong thân thể Tiêu Dư An mạnh mẽ đâm tới, đục nát lý trí của hắn, cuối cùng câu lên dục vọng biến nó thành thanh âm rên rỉ.

“Yến ca...” – Tiêu Dư An thở phì phò, hai tay quấn quanh bả vai Yến Hà Thanh, đem hắn ấn về phía chính mình.

Yến Hà Thanh biết hắn sắp không nhịn được, cúi đầu mạnh mẽ hôn hắn, đem những tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ trong miệng Tiêu Dư An nuốt lấy, dưới

tay lại tăng nhanh tốc độ.

Tiêu Dư An bỗng thất thần, ánh mắt trở nên mơ hồ không rõ, cả người đột nhiên cong lên sau đó lại xụi lơ xuống, mặc dù hoàn toàn đã không có cách nào suy nghĩ nhưng cánh tay ôm lấy Yến Hà Thanh lại không chịu buông lỏng.

Yến Hà Thanh hôn hôn hấn, đứng dậy lấy nước ấm và khăn sạch đem người vệ sinh sạch sẽ, Tiêu Dư An kéo Yến Hà Thanh về trên giường, nửa ôm nửa đè, tâm viên ý mãn mà ngủ một hồi.

Tiêu Dư An ở Đào Nguyên thôn dưỡng thương thêm nửa tháng nữa, rút cuộc Trương Trường Tùng cũng miễn cưỡng đồng ý để hấn xuống giường đi lại. Sáng sớm hôm đó, trong lúc Tiêu Dư An chống nạng đi lại trong tiểu viện để rèn luyện thì từ xa xa trông thấy Dương Liễu An cùng với Hiếu Phong Nguyệt từ ngoài phủ đi vào. Hai người nhìn nhau cười, có lẽ là nói đến chuyện gì đó thú vị, Dương Liễu An khoa tay múa chân, Hiếu Phong Nguyệt che miệng cười đến là vui vẻ, gió thu khẽ lướt qua, lá dương liễu trong nội viện ào ào rơi xuống, rơi trên lọn tóc của Hiếu Phong Nguyệt, Dương Liễu An đưa tay thay Hiếu Phong Nguyệt phủi đi, cũng dâng lên ý cười.

Hai người xoay người trông thấy Tiêu Dư An, vội vàng chào hỏi: “Tiểu chủ? Người sao lại ở trong viện, sao không đi nghỉ ngơi?”

Tiêu Dư An khoát khoát tay: “Không sao không sao, nằm mãi cũng mệt, các người vừa đi đâu đó?”

Hiếu Phong Nguyệt đáp: “Hồi tiểu chủ, ở chân núi cách đây không xa có một đám hòa thượng mới tới, sửa sang một tòa chùa miếu, chúng ta đến thăm viếng.”

Tiêu Dư An ở một tiếng, như có điều suy nghĩ đảo đảo mắt.

Dương Liễu An tiến lên một bước nói: “Tiểu chủ, ta đỡ ngài trở về nhé?”

Tiêu Dư An khoát khoát tay: “Không sao mà, các người đừng khẩn trương, ta cũng nên vận động, vả lại sư phụ cũng nói đi lại nhiều một chút đối với việc bình phục cũng có chỗ tốt.”

Đang lúc nói chuyện thì Yến Hà Thanh đạp bước đi tới, gần đây ở cùng với nhau, Dương Liễu An cùng Hiếu Phong Nguyệt cũng thấy được Yến Hà Thanh đối với Tiêu Dư An là thực tình, cho nên không còn tỏ ra địch ý với hắn nữa. Sau khi chào hỏi vài câu, hai người cũng lựa thời cơ rời đi, để Yến Hà Thanh cùng Tiêu Dư An lại với nhau.

“Chân có đau không?” – Yến Hà Thanh thấy Tiêu Dư An chống nạng đứng tại chỗ, ánh mắt rơi vào trên đầu gối của hắn.

Tiêu Dư An cười khoát khoát tay: “Không đau không đau, chỉ là bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, đi không được nhanh thôi.”

Yến Hà Thanh thay Tiêu Dư An cầm lấy nạng, dìu hắn ngồi xuống bên bàn đá, những ngày này Tiêu Dư An phải dưỡng bệnh cũng đã nhin gần chết, nghe nói dưới chân núi mới có thêm một tòa miếu thờ, trong lòng nhớ thương, thế là cười nói với Yến Hà Thanh: “Yến ca, ở đời trước của ta, trước khi phu thê với nhau kết tóc, còn phải làm một chuyện rất quan trọng, người đoán thử coi đó là cái gì?”

Yến Hà Thanh nói: “Cầu hôn.”

Tiêu Dư An lắc đầu, chớp mắt một cái, vui vẻ cười nói: “Không phải, là hẹn hò.”

Đôi mắt Yến Hà Thanh hiện lên một tia nghi hoặc: “Nói... nói chuyện gì?”*

(*Ở đây giải thích một chút: “Hẹn hò” trong tiếng trung là “Đàm luận ái” “谈恋爱” “Nói chuyện yêu đương”, cho nên Yến ca mới hỏi “Đàm cái gì” = “Nói cái gì”.)

Tiêu Dư An cười đứng dậy, không có nạng trong tay, thân thể hần lung la lung lay, bước chân lão đảo, Yến Hà Thanh vội vàng đưa tay đỡ lấy hần, để hần dựa vào mình. Tiêu Dư An chơi xấu đem toàn bộ trọng lượng cơ thể của mình đều đặt trên người Yến Hà Thanh sau đó vung tay lên nói: “Đi đi đi, chúng ta đi hẹn hò thôi.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 167

Tòa miếu kia vừa mới tu sửa, không có danh tiếng gì, hương hỏa không vượng, thành ra cũng không có nhiều khách hành hương.

Một tiểu hòa thượng khoảng bảy tám tuổi mặc sa y màu lam xám, cầm theo cái chổi xể ở trên bậc thang trước miếu thờ quét lá, có lẽ là do nhàm chán, tiểu hòa thượng hăng giọng bắt đầu hát: “Thuở xưa có ngọn núi í a, trên núi có tòa miếu í a, trong miếu có một tiểu hòa thượng í a...”

Đột nhiên có một người tiến đến gần, trên mặt tràn đầy ý cười tiếp một câu: “Lớn lên thật xinh đẹp.”

Tiểu hòa thượng kia sững sờ, giương mắt nhìn lại, thấy là một vị nam tử tướng mạo cực kỳ đẹp đẽ, nhưng mà so với giọng nói và tướng mạo thì thứ hấp dẫn tiểu hòa thượng hơn chính là ánh sáng từ sâu trong đôi mắt linh động ôn hòa kia.

Bên cạnh nam tử còn có một vị nam tử khác tướng mạo cũng bất phàm như vậy, khí vũ hiên ngang, mặt mũi đẹp đẽ, phóng khoáng tự nhiên thế gian hiếm thấy.

“Lớn lên thật xinh đẹp?” – Tiểu hòa thượng sờ sờ cái gáy trọc lốc: “Vị thí chủ này, câu sau hát tiếp như vậy sao?”

Tiêu Dư An nhìn bộ dáng ngốc ngốc của tiểu hòa thượng, cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, nhin không được mà đùa nó: “Hát tiếp như vậy đó,

người xem ta đọc hết toàn bộ thơ nè.”

Tiêu Dư An hăng giọng xướng: “Thuở xưa có ngọn núi, trên núi có tòa miếu, trong miếu có một tiểu hòa thượng, lớn lên thật xinh đẹp! Đẹp nào phải để tranh xuân, đẹp là để báo tin xuân đã về, từng bừng đợi khắp sơn khê, hoa này trong đám hoa kia cùng cười, hê, trong, đám, hoa, kia, cùng, cười!”*

(*Mệt mỏi với cái ông thần thích chế thơ này. Thằng bé đang hát, ông thấy nó dễ thương khen nó đẹp, thằng nhỏ ngốc ngốc tưởng câu ông khen nó là hát tiếp theo lời nó đang hát, ông thuận theo trêu nó, ghép luôn nửa bài “Bốc toán tử – Vịnh mai” của Mao Trạch Đông vào. Nguyên bài ởnhé.)

Tiểu hòa thượng gãi đầu một cái, niệm một câu a di đà phật, hỏi: “Thí chủ, sao mà ta cảm thấy lời người nói cùng với sư huynh dạy ta, hình như có chút không giống á?”

Tiêu Dư An chột chột trán nó, nói: “Chúng ta phải thuận theo thời đại mà phát triển! Đem lý luận cùng với thực tiễn kết hợp, ở trong thời đại mới kiên trì cùng phát triển... khụ, lạc đề rồi, tóm lại của ta mới là phiên bản mới nhất, đến đến đến, ta dạy cho người.”

Một vị lão phương trượng kịp thời xuất hiện, ngăn trở Tiêu Dư An tiếp tục độc hại phật môn tiểu đệ tử nhà mình.

Lão phương trượng mặt mũi hiền lành dẫn Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh đi vào đại hùng bảo điện*, vừa đi vừa hỏi: “Hai vị thí chủ, đây là muốn cầu chuyện gì?”

(*Đại hùng bảo điện: Trong tự viện Phật giáo, Đại Hùng Bảo Điện là Chánh Điện, Phật Điện, Tam Bảo Điện, có khi gọi tắt là Đại Điện. Đại hùng bảo điện là tòa kiến trúc trọng tâm trong tự viện Phật giáo, chính là nơi để Tăng chúng, tín đồ thập phương lễ bái tu hành.)

Tiêu Dư An hỏi: “Đại sư, cố gì lại hỏi như vậy?”

Lão phương trượng chấp tay hành lễ, nói: “A di đà phật, thiện nam tín nữ trên thế gian này, chẳng phải người nào người nấy đều có tâm sự đè nén đó sao? Có cầu mới có tin, chuyện muốn cầu càng khó thì lại càng thành kính.”

Tiêu Dư An tán thưởng: “Đại sư thật sự là người thông tuệ.”

Lão phương trượng nói: “Thí chủ quá khen rồi.”

Hai người đi tới trong điện, hương khói lượn lờ, một tòa tượng phật toàn thân màu vàng dát vẽ trang nghiêm đặt ngồi ngay ngắn trên đại điện, Tiêu Dư An cùng với Yến Hà Thanh một trái một phải quỳ gối trên bồ đoàn, thành kính vái ba vái.”

Thời điểm sắp phải trở về phủ đệ, Tiêu Dư An nhịn không được lại đi trêu tiếu hòa thượng, đáng tiếc tiếu hòa thượng phải gõ chuông, thế là Tiêu Dư An đành phải hậm hực mà về.

Lúc trở về, Yến Hà Thanh lo chân Tiêu Dư An bị đau, không cho phép Tiêu Dư An tự đi, khăng khăng muốn công hãm trở về, Tiêu Dư An không còn cách nào khác đành phải để Yến Hà Thanh công.”

Hoàng hôn dần xuống, chỉ còn lại chút ánh sáng mặt trời, bóng của hai người trải thật dài trên đất.

“Yến ca, người đoán thử xem vừa rồi lúc thăm viếng, trong lòng ta nghĩ cái gì?” – Tiêu Dư An ghé vào trên lưng Yến Hà Thanh, hai tay vòng quanh cổ hãm, ý cười dạt dào.

Yến Hà Thanh hỏi: “Nghĩ cái gì?”

Tiêu Dư An hắng giọng, học theo ngữ điệu trong phim truyền hình, hắng giọng hô: “Nhất bách thiên địa? Ủm, cũng không biết phật tổ có nghe thấy không.”

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ cười.

“Yến ca, vừa nãy ngươi cầu cái gì với phật tổ?” – Yến Hà Thanh không trả lời, Tiêu Dư An lại tiếp tục nói: “Chờ một chút, để ta đoán chút, có phải ngươi hi vọng vết thương của ta nhanh khỏi không?”

Yến Hà Thanh gật đầu: “Ủm.”

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, có thể ta sẽ què.”

Bước chân của Yến Hà Thanh ngừng lại một chút.

Tiêu Dư An tiếp tục nói: “Mặc dù sư phụ không nói cho ta biết, nhưng thân thể là của chính ta, tự ta hiểu được, trước đó quả thực có chút bối rối, sợ sau này ta què rồi đi đường chậm, trên đường đi tìm người sẽ phải hao phí rất nhiều ngày, nhưng mà người đã đến rồi, ta không sợ cũng chẳng còn hoảng hốt nữa, què thì què chứ, như thế có thể quang minh chính đại mà bắt người công ta đi qua đi lại rồi, cứ thế mà ngẫm lại, trong lòng lại có chút đắc ý.”

Yến Hà Thanh: “Đừng nói lung tung, ngồi cho vững.”

Cuối cùng lại bổ sung một câu: “Chân không có việc gì ta cũng sẽ công.”

Tiêu Dư An cười đến hai mắt cong lên, vỗ vỗ bả vai Yến Hà Thanh: “Yến ca, người quay đầu lại đi.”

Yến Hà Thanh quay đầu, bị Tiêu Dư An hôn lên môi, một nụ hôn triền miên dịu dàng.

Nụ hôn kết thúc, Tiêu Dư An liếm liếm khóe miệng, nói: “Lúc trước trời đông giá rét, ở cung điện Bắc quốc cũng người đến thái y viện, không nghĩ tới có thể đổi lấy người công ta cả một đời, đáng giá, quá đáng giá!”

Yến Hà Thanh tự biết hẳn không phải là một người thích cười, chỉ tiếc là khi ở cùng một chỗ với Tiêu Dư An, khóe miệng lại luôn nhin không được mà cong lên, lại còn không muốn thu lại.

Sau khi Yến Hà Thanh cũng Tiêu Dư An đi một đoạn đường, trong lòng Tiêu Dư An không nỡ để hẳn mệt mỏi, không cho công nữa, nói hoặc là nghỉ ngơi hoặc là để tự hẳn đi, Yến Hà Thanh đành phải tìm chỗ có cỏ dại ven đường để Tiêu Dư An ngồi xuống.

Tiêu Dư An ngồi bên cạnh Yến Hà Thanh, thoải mái nghiêng người nằm xuống, nửa thân trên gối lên chân Yến Hà Thanh, trông lên thấy bầu trời dần dần xuất hiện ánh sao: “Đời trước của ta không thể nhìn thấy nhiều sao như vậy, cũng không sáng được như vậy.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, suy nghĩ nửa ngày, có chút do dự hỏi: “Trước đó người nói, ở đời trước của người, trước khi phu thê kết thân, cần phải làm cái gì?” Soup:Chúc mọi người năm mới vui vẻ bình an, hạnh phúc ngập tràn, cầu được ước thấy, may mắn phát tài, năm nay ai còn đi học thì học hành giỏi giang, thi cử được điểm cao, thi môn nào qua môn đó, ai đã đi làm thì công việc suôn sẻ, thăng tiến thuận lợi, kiếm được nhiều tiền nha~

Trước đó mình có nói cố gắng mỗi ngày một chương mà tết bận quá cũng chẳng làm được, giờ mình sẽ cố gắng để bù dần vậy. Hi hi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 168

Tiêu Dư An không nghĩ tới Yến Hà Thanh lại đột nhiên lại hỏi cái này, đầu tiên khẽ giật mình, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, trở mình một cái bò dậy, nhìn Yến Hà Thanh cười nói: “Yến ca, người muốn cùng ta kết hôn hả?”

Yến Hà Thanh cũng không che giấu: “Ừm.”

Tiêu Dư An co chân lại, vừa bấm ngón tay tính toán vừa cười nói: “Theo phong cách cổ điển thì tặng một cái nhẫn kim cương mấy chục carat, hơi cũ hơn nữa thì nhận thầu cả cái ao cá* cho ta, không được nữa thì, máy bay trực thăng gì đó nè, bao một tòa tháp nổi tiếng nào đó nè, còn không được nữa thì đốt vài tỷ cái pháo hoa, không nổ đến lưng luôn tầng ozone thì không ngừng.”

(*Ao cá: T tra gg thì thấy giải thích đây là một từ ngữ mạng, “cá” ở đây dùng để chỉ “lớp xe dự phòng” = “anh trai mưa” hay “em gái mưa” ấy, “cá” càng nhiều thì “ao cá” càng lớn, nói là “nhận thầu cả cái ao cá” ý nói là đánh bại hết toàn bộ lớp xe dự phòng”, chỉ làm một nửa duy nhất của ta thôi. Còn nếu nói, “cho nổ cái ao cá của người đi rồi hãy cưới ta” thì ý là “đẹp hết cái đồng anh trai mưa, em gái mưa của người đi rồi hãy cưới ta.”)

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An khoát khoát tay nói: “Ài, ta biết những điều này đều không thực hiện được, không sao hết, ở đời trước của ta ấy à, khi hai người muốn

kết hôn, còn có một phương pháp khác, nhưng đây là biện pháp khó có thể làm được nhất trong tất cả những biện pháp kia, có muốn nghe không?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu.

Tay Tiêu Dư An nắm thành nắm đấm, hăng giọng, dùng ánh mắt liếc qua Yến Hà Thanh, thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, thần sắc còn có chút khấn trương, nhìn không được cười ra tiếng, lại vội vàng thu lại, nói: “Đó chính là...”

Câu nói của Tiêu Dư An kéo đến vừa dài vừa chậm, Yến Hà Thanh ở một bên chờ, hai tay đã có chút nắm chặt, đột nhiên bị Tiêu Dư An đè lại bả vai xoay người qua, dưới sao trời mênh mông, hai người mặt đối mặt, ánh mắt quán lấy nhau dưới trăng, Tiêu Dư An nói: “Cùng ta ở bên nhau cả một đời.”

Yến Hà Thanh nhìn hần, tại chỗ sâu trong con người thanh tuyệt kia ẩn giấu ánh sáng, hần nói: “Được.”

Tiêu Dư An cong mắt cười một tiếng, nói: “Ừm, đúng rồi, Yến ca, ta dạy cho người một câu biểu đạt tâm ý ở đời trước của ta.”

Nói xong Tiêu Dư An nhặt lấy một nhánh cây, viết lên mặt đất câu ta yêu người bằng tiếng anh, hần đã từng luyện chữ, câu tiếng anh này viết xuống đẹp để lại tiêu sái, nét chữ sắc bén vô cùng.

Yến Hà Thanh hỏi: “Đây là vẽ?”

Tiêu Dư An cười lên: “Không phải vẽ, đây là một câu, để ta dạy người cách đọc.”

Nói xong Tiêu Dư An đọc lên mấy lần, đối với ngôn ngữ Yến Hà Thanh có thiên phú dị bẩm, không đến mấy phút đã phát âm rõ ràng, khiến Tiêu

Dư An không khỏi cảm thán vầng sáng của nam chính quả thật là tỏa ra ba trăm sáu mươi độ không một góc chết.

Tiêu Dư An ném nhánh cây đi, nói: “Được rồi, hiện tại trên khắp thế gian này, câu nói này chỉ có ta và người biết thôi.”

Yến Hà Thanh hỏi: “Những lời này có nghĩa là gì?”

Tiêu Dư An sờ sờ cằm, trả lời: “Nó tùy vào từng đối tượng khác nhau biểu lộ mà có từng ý nghĩa khác nhau, ý mà ta nói với người, ý mà ta nói với người ấy à, chính là...”

Tiêu Dư An dừng lại một chút giải thích, thoáng suy tư, nói: “Nhớ nhung dằng dặc hồi ức dằng dặc, Yến ca nhà ta thật đẹp trai.” (1)

“Đào tơ mơn mớn xinh tươi, hoa kia đơm nở dưới trời xuân trong. Yến ca nay đã theo chồng, nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.” (2)

“Núi có cây cây lại có cảnh, yêu thích Hà Thanh chờ ngày cưới.” (3)

“Nguyên Yến ca chung thủy, bên nhau đến bạc đầu.” (4)

“Nguyên có chỉ lẽ có lan, nhớ Hà Thanh mà không dám nói.”(5)

(Mặc dù biết là chú thích trong chương luôn thì nó sẽ làm đứt mạch truyện, nhưng chú thích luôn để mọi người hiểu ngay tại chỗ là cái ông thần này ông lại bắt đầu nói xàm chế thơ.

(1)Câu này trong bài thơ “Thu phong từ” của Lý Bạch. Ghép với cái câu ông An chế ra thì như thế đó. Dịch ra tiếng Việt thì nó không vần, nhưng đọc tiếng Trung thì nó vần vcl luôn đó các chế: 长相思兮长相忆, 我家晏哥真帅气.

(2)Đây là hai câu trong bài “Đào yêu” trong Kinh thi. Ở câu thứ 2 thay vì là “Chi tử vu quy” thì ông An ông chế thành “Yến ca vu quy”.

(3) Đây là 2 câu trong bài “Việt nhân ca”, câu sau là “Tâm duyệt quân hề quân bất tri.” “Lòng mến chàng chàng lại chẳng hay.” thì ông chế thành “Tâm duyệt hà thanh đãi thú chi”.

(4) Cái này ông cũng chế 2 câu trong bài “Bạch đầu ngâm” của Trác Văn Quân. Nguyên văn của nó là “Nguyện một lòng chung thủy, bên nhau đến bạc đầu.”

(5) Đây là 2 câu trong bài “Cửu ca – Tương phu nhân” của Khuất Nguyên. Câu sau “Tư công tử hề vị cảm ngôn” thì ông An chế thành “Tư Hà Thanh hề vị cảm ngôn”.

Anh ơi anh đừng chế nữa!!! Chế nữa là nghiệp quật đó anh ơi!!!)

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An cười hỏi: “Nghe nữa không?”

Yến Hà Thanh: “Nghe.”

Tiêu Dư An nói: “... Yến ca, sao ngươi lại không theo bài cũ mà nói chứ, bình thường không phải là ghét bỏ ta đó sao, không phải là bảo ta đừng có nói nữa sao?”

Yến Hà Thanh nhìn hắn, nói: “Vẫn muốn nghe.”

Tiêu Dư An: “Được... được rồi.”

Sau đó Tiêu Dư An gần như là đem toàn bộ văn chương mình biết trong bụng số ra hết, vắt hết óc mà chế, cuối cùng chế không nổi nữa, không thể không xin khoan dung, Yến Hà Thanh mới buông tha cho hắn.

Không còn sớm nữa, cũng đã đến lúc phải trở về phủ đệ, Yến Hà Thanh muốn tiếp tục cõng Tiêu Dư An, Tiêu Dư An lại không đồng ý, giải thích nói: “Chân của ta không sao, không cần cõng, để ta tự mình đi đi.”

Yến Hà Thanh nói: “Hôm nay đi quá nhiều.”

Tiêu Dư An nói: “Không nhiều không nhiều, hôm nay đi khắp nơi tới tới lui lui dạo vốn đã mệt mỏi, người lại còn phải công ta, quá vất vả, không có việc gì, tự ta đi được, đừng bận tâm, ta...”

Thanh âm Tiêu Dư An im bật dừng lại, bởi vì Yến Hà Thanh đã ôm lấy eo hắn, đem cả người hắn ôm vào trong ngực, sau đó đi vào trong tiểu trấn.

Tiêu Dư An bị ôm kiểu công chúa nói: “Ta, ta biết rồi, công, không đổi qua công được sao?”

Yến Hà Thanh không hề có nửa điểm muốn thả hắn xuống.

Tiêu Dư An kinh ngạc nói: “Yến ca, người không định cứ thế này mà ôm ta về trên trấn đó chứ? Lỡ như bị thôn dân nhìn thấy, sẽ hiểu lầm đó.”

Yến Hà Thanh cúi đầu liếc hắn một cái, nói: “Hiểu lầm cái gì?”

Tiêu Dư An nói: “Biết chân ta bị tổn thương thì không sao, lỡ như không biết thì...”

Đang lúc nói chuyện, Yến Hà Thanh đã ôm Tiêu Dư An về tới Đào Nguyên thôn, Mã đại nương vừa mới ăn no đang tản bộ lao tới, nhìn thấy tư thế của hai người, đột nhiên cười ra tiếng, trong mắt lại không có ý cười, hô lớn một câu: “Ồ! Dư An, người lại làm cho Yến công tử tức giận rồi à?”

Tiêu Dư An: “...Mã đại nương, bà từ đâu nhìn ra được là ta làm Yến ca tức giận vậy?”

Mã đại nương lấy cái khăn tay nhỏ của mình ra, nhẹ nhàng vung vào Tiêu Dư An đang nằm trong ngực Yến Hà Thanh: “Còn không biết xấu hổ mà hỏi đại nương à! Không biết xấu hổ, xấu hổ xấu hổ, đau thắt lưng phải

không? Không nghe lời Yến công tử, ở bên ngoài liền trực tiếp bị... khụ, khụ! Bị... khụ!”

Tiêu Dư An: “...”

Mã đại nương, cầu xin bà đừng có mà đọc mấy cái quyển sách kỳ kỳ quái quái rồi tưởng tượng ra mấy cái nội dung vớ vẩn linh tinh có được không!

Mã đại nương cười xong, cong tay làm cái lan hoa chỉ nói với Yến Hà Thanh: “Đối với cái tính cách này của Tiêu Dư An, phải nên làm như thế này, náo loạn là phải trừng phạt luôn, thế mới nhớ lâu được! Yến công tử, đại nương ủng hộ người!”

Mã đại nương cố ý đem chữ “phạt” nói đến ý vị thâm trường, khiến cho người ta không muốn hiểu lầm cũng khó.

Yến Hà Thanh gật đầu với Mã đại nương, Tiêu Dư An sụp đổ lấy tay che mặt lại.

Mã đại nương trêu tức Tiêu Dư An xong, hài lòng lắc mông rời đi, Tiêu Dư An nói: “Yến ca, người nhìn xem, ta đã nói là xong rồi, hiện tại Mã đại nương hiểu lầm hai chúng ta ở bên ngoài đã hợp, với cái miệng của đại nương kia ấy à, chỉ ngày mai thôi là chuyện của hai chúng ta sẽ lan đến mười dặm tám thôn cho mọi người đều biết đấy!”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng.

Tiêu Dư An hỏi: “Ừ là có ý gì! Này này này, Yến ca!”

Bị Tiêu Dư An đưa tay đến trước mặt lắc qua lắc lại, Yến Hà Thanh lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn hẳn: “?”

Tiêu Dư An bất đắc dĩ cười hỏi: “Nghĩ gì mà như người mất hồn thế.”

Yến Hà Thanh trả lời: “Đã hợp.”

Tiêu Dư An: “...”

Yến Hà Thanh lại như có điều suy nghĩ tiếp tục nói: “Chờ cơ thể người tốt lên một chút, có thể thử xem sao.”

Tiêu Dư An dùng tay vỗ cái bốp lên mặt mình, khiến cho người ta nhìn không ra là thẹn thùng hay sụp đổ, mặt ngoài hấn không tiếp lời nhưng trong lòng lại đang lẩm bẩm: Hấn mặc kệ! Yến ca dù có nói linh tinh bậy bạ thì vẫn cứ là đẹp trai đến cực kỳ bi thảm.

—

Soup: Đây là cái chương t làm lâu nhất và cảm thấy nản nhất từ khi bắt đầu edit bộ này đến giờ, vì mấy cái tiếng lóng mà tác giả dùng đọc mãi không hiểu, tra thì hiểu ý rồi nhưng lại không biết phải diễn đạt làm sao, hu hu. Chỗ nào sai sót mọi người chỉ giáo nhé.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 169

Yến Hà Thanh ôm Tiêu Dư An trở lại phủ đệ, Dương Liễu An cầm một phong thư chạy ra đón, nhìn thấy tư thế của hai người thì chột lùi lại phía sau năm bước.

Mãi đến khi Tiêu Dư An được Yến Hà Thanh buông xuống, Dương thị vệ mới cẩn thận từng li từng tí đi tới, đem thư đưa cho Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh thu lại nỗi lòng, nhận lấy thư nói cảm ơn, khẽ liếc qua, không vội mở ra xem mà là thu vào trong lòng bàn tay siết lại.

Tiêu Dư An đưa mắt liếc qua một cái, trông thấy lạc khoản trên giấy viết thư đề hai chữ Tiết Nghiêm, vừa bắt mắt lại vừa chướng mắt.

Sau khi tạm biệt Dương Liễu An, Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh trở lại sương phòng, Yến Hà Thanh châm nến, mặt không đổi sắc đem thư đưa đến ngọn lửa, Tiêu Dư An nhanh tay lẹ mắt ngăn động tác của hãn lại.

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, ngươi không mở ra đọc sao?”

Yến Hà Thanh nói: “Không cần thiết.”

Không cần đọc Yến Hà Thanh cũng biết Tiết Nghiêm sẽ nói cái gì, nói tới nói lui cũng chỉ đơn giản một chữ: Về.

Tiêu Dư An nhìn Yến Hà Thanh không khỏi nghĩ thầm, lúc này Nam Yến quốc vừa mới đánh hạ Đông Ngô quốc, căn cơ chưa vững, chính

quyền phân liệt, nếu không phải Yến Hà Thanh có vầng sáng của nhân vật chính bảo kê, cái thể loại khai quốc mà còn thích chạy lung tung như hăn này, chưa nói đến đám ngoại thích, tùy tiện tìm một người có ý đồ bất chính đến thôi là cũng đã có thể quạu cho long trời lở đất rồi.

Tiêu Dư An đè cái tay đang cầm thư của Yến Hà Thanh xuống, nói: “Yến ca, có phải người muốn cùng ta ẩn cư tại Đào Nguyên thôn không? Không muốn hỏi đến chuyện thiên hạ nữa.”

Yến Hà Thanh không chớp mắt nhìn hăn, không trả lời.

Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, người có biết như thế, thiên hạ sẽ rung chuyển đến mức nào không?”

Yến Hà Thanh vẫn không đáp lại như cũ.

Tiêu Dư An tiếp tục nói, thanh âm của hăn bình tĩnh như thường, lời nói ra lại từng chữ như đâm thẳng vào trong tim: “Yến ca, ta biết nhàn vân nhã hạc, tự do tự tại quả thực rất hấp dẫn, nhưng đây không phải là kết cục mà người nên có, cũng không phải là kết cục mà ta hy vọng nhìn thấy.”

Con người vẫn một mực bình tĩnh như mặt hồ của Yến Hà Thanh rút cuộc cũng nổi lên gợn sóng, thanh âm của hăn rất nhẹ, giống như sợ kinh động đến cái gì đó, nhỏ đến không thể nghe thấy: “Người muốn ta đi?”

Tiêu Dư An cong mắt, ý cười nơi đáy mắt vẫn dịu dàng hết như trước đây, hăn hỏi một đấng trả lời một nẻo nói: “Yến ca, nếu như ta trở về với người, không nói đến người trên thế gian này, chỉ riêng người Nam Yến quốc thôi, chắc chắn là cho dù ngay cả trong lúc ngủ cũng sẽ chửi mắng, nói người bị sắc đẹp che mờ hai mắt, không để ý đến cừu hận quốc gia đã từng phải chịu, độc sủng một người đã từng là phế đế Bắc quốc. Mà ta, phỏng chừng sẽ bị gán cho cái mác vong quốc cấm luyện, tại dân gian, tại dã sử, thậm chí là cả sử sách, sẽ bị hậu nhân thóa mạ đến cùng.”

Nhìn thấy nét mặt Yến Hà Thanh càng ngày càng lạnh, Tiêu Dư An hít vào một hơi thật sâu, nói: “Nhưng cho dù là như thế, ta vẫn muốn đi theo người.”

Bao nhiêu lạnh giá chất chồng lên Yến Hà Thanh chỉ trong một cái chớp mắt đã vỡ vụn, hẳn vì kính ngạc mà hơi hé miệng, lại nghe thấy Tiêu Dư An tiếp tục nói: “Yến ca, ta không sợ những lời đồn đãi nhảm nhí, cũng không sợ cung cấm vô tình gì đó. Yến ca, ta muốn thấy người thu phục thiên hạ, ta muốn thấy cường quốc của người hưng thịnh, ta muốn thấy người lưu danh sử sách, ta còn muốn ở cùng với người, cho nên Yến ca, người trở về đi, mang theo ta cùng về.”

Trong nhất thời Yến ca nói không ra lời, hồi lâu sau mới mở miệng: “Người...”

Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, ta biết người sợ ta chịu uất ức, ta cũng sợ người tử thân, trong lòng hai ta đều đặt nặng loại tâm tình này thì thành ra lại cùng không được thoải mái, không bằng người phụ trách trị quốc an bang, ta phụ trách làm loạn hậu cung, còn về phần người khác nói cái gì, thích nói thì cứ nói, có thèm ăn cơm nhà bọn họ đâu chứ? Miệng rảnh rồi quá đi bàn chuyện nhảm nhí, sao không biết đi ăn nhiều món ngon hơn chút?”

Yến Hà Thanh thở phào một hơi, sau khi chậm rãi điều chỉnh tâm tình, đưa tay đem Tiêu Dư An kéo vào trong ngực, trực tiếp hôn hẳn đến mức thở không ra hơi, hai mắt mơ hồ, đi đứng như nhũn ra, sau đó nói: “Hậu cung cũng chỉ có một người là người, người muốn làm loạn với ai?”

Hai tay Tiêu Dư An khoát lên vai Yến Hà Thanh, nói: “Hoa hoa cỏ cỏ, thụ thụ câc câc, Yến ca, trở về nhé?”

Yến Hà Thanh đưa tay gắt gao ôm lấy Tiêu Dư An, dựa trán mình lên bờ vai Tiêu Dư An, hồi lâu, cuối cùng ừ một tiếng.

Nghe tin Tiêu Dư An muốn về Bắc quốc, Dương Liễu An chưa một lần nào nói qua chữ không với Tiêu Dư An lần đầu tiên có kháng nghị: “Tiểu chủ, người có biết là, nếu như người cùng với Yến Hà Thanh hồi cung, những người Nam Yến quốc này sau lưng sẽ có suy nghĩ gì, người trên thế gian này sẽ nói thế nào không?”

Tiêu Dư An cười nói: “Ta biết.”

Dương Liễu An nói không ra lời, hẳn muốn móc tim móc phổi đi khuyên, còn muốn hỏi xem Tiêu Dư An làm như vậy có thực sự đáng giá hay không? Thế nhưng trước đây ở Bắc quốc, thời điểm hẳn quỳ xuống đất đập đầu, cầu xin Tiêu Dư An để cho hẳn gặp lại Hiếu Phong Nguyệt, Tiêu Dư An chưa hề hỏi qua như vậy.

Cho nên Dương Liễu An không thể hỏi ra nổi.

Phía trước cho dù có vạn kiểu khó khăn, muôn vàn khốn khổ, phía sau cho dù mỗi người đều thực tình khuyên can, nhưng chỉ cần có người kia dắt tay mình, trên đời này liền không còn hai chữ “hối hận” nữa, chỉ còn “tuyệt không chùn bước”.

Tiêu Dư An cười vỗ vỗ bả vai Dương Liễu An: “Không sao đâu, đừng lo lắng, còn có, từ trước tới giờ thật rất cảm ơn người cùng Phong Nguyệt.”

Dương Liễu An không nói ra lời, Hiếu Phong Nguyệt đứng ở một bên ôn nhu nói: “Tiểu chủ, mệnh của ta cùng với Liễu An đều là do người cứu, cả đời này hai chúng ta không có cơ hội làm trâu làm ngựa để hầu hạ người, chỉ có thể từ xa xa cầu người bình an, nguyện tiểu chủ nửa đời vô ưu, nếu có kiếp sau...”

Hiếu Phong Nguyệt còn chưa nói xong, Tiêu Dư An đã tiếp: “Kiếp sau, còn có thể như thế này, làm bằng hữu tâm giao.”

Dương Liễu An bối rối xoa tay: “Bằng hữu? Tiểu nhân không dám...”

“Ta nói bằng hữu thì chính là bằng hữu.” – Tiêu Dư An đánh gãy lời hăn, nụ cười tùy ý, vô câu vô thúc.*

(*Vô câu vô thúc: Không bị ràng buộc. Để hán việt hay hơn nên để.)

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 170

Việc hồi cung này, tạm thời cứ thế mà định ra, Yến Hà Thanh truyền một phong thư về cho Tiết Nghiêm, bắt đầu bắt tay chuẩn bị trở về. Chuyện đầu tiên hẳn làm chính là đi đến y quán hỏi Trương Trường Tùng xem sức khỏe hiện tại của Tiêu Dư An liệu có thể lặn lội đường xa hay không, khi lấy được câu trả lời chắc chắn rồi mới yên tâm đi chuẩn bị những chuyện khác.

Nghe nói Yến Hà Thanh và Tiêu Dư An muốn đi, một nhà Trương Trường Tùng dĩ nhiên là cực kỳ không muốn, Trương Bạch Thuật chạy đi tìm Tiêu Dư An, hỏi: “Tại sao người lại muốn đi? Mà lại còn là đi Nam Yến quốc nữa, chẳng phải người là người Tây Thục quốc sao? Trước đây còn đi thăm người thân, giờ sao lại nói muốn về Nam Yến quốc rồi?”

Tiêu Dư An nói: “Phân chia rõ ràng như vậy làm gì, dù sao cuối cùng cũng là một nhà thôi.”

Trương Bạch Thuật phiền muộn nói: “Lần trước, sau khi cứu được tướng sĩ kia, người cũng nói như vậy, lại nói, trước đó ở ngoài thôn ta có nhìn thấy tiểu tướng sĩ kia, chính là người lúc trước công người về đó.”

Hai mắt Tiêu Dư An tỏa sáng: “Bào Nhân Tâm?”

Trương Bạch Thuật nói: “Đúng đúng đúng, chính là hắn, hắn nói lúc trước sau khi cứu người về, bị tướng quân phát hiện, tất cả những tướng sĩ cứu người đều bị nhốt vào lao ngục, sau đó Nam Yến quốc đánh tới, cửa

lao bị phá, mấy người bọn họ thừa dịp loạn lạc mà đào tẩu, cuối cùng đến thôn trang gần đây ở lại định cư.”

Tiêu Dư An cười nói: “Rất tốt.”

Trương Bạch Thuật nói: “Được rồi được rồi, ta cũng không nhiều lời nữa, dù sao thì lần này ngươi cũng là đi hưởng phúc, không cần ta phải lo lắng chuyện đao kiếm vô tình, cũng không có chuyện sinh sinh tử tử gì đó.”

Mắt thấy Trương Bạch Thuật sau khi tạm biệt thì muốn rời đi, Tiêu Dư An đột nhiên nói: “Trương Bạch Thuật, nếu như ngươi sinh một đứa con trai, lấy tên là Trương Trọng Cảnh nhé?”

“Hử? Trương Trọng Cảnh, tên này không tệ, nghe hay đó!” – Trương Bạch Thuật đập tay một cái, lẩm bẫm cái tên, hưng phấn chạy về y quán nói với Lâm Tham Linh.

Tiêu Dư An nhin không được mà cười, bị người từ phía sau hai tay ôm lấy eo, Tiêu Dư An làm bộ lùi ra sau, thoải mái làm ổ trên thân người kia.

Yến Hà Thanh nói: “Sau bảy ngày nữa là có thể lên đường, Trương đại phu nói thân thể của ngươi còn cần phải điều trị, ta phải lấy đơn thuốc nữa.”

Tiêu Dư An nói: “Không phải chứ, mấy ngày này ta nhảy nhót tưng bừng như thế, còn cần điều trị cái gì nữa? Ta rõ ràng là một thanh niên tốt tràn đầy sức sống thế này, bây giờ sắp thành bình thuốc mất rồi, Yến ca, còn uống thuốc mấy ngày nữa chẳng phải sẽ thành luôn sao?”

Yến Hà Thanh nói: “Trương đại phu biết ngươi sẽ trả lời như vậy, ông ấy nói... ừm... nếu như không muốn làm chuyện phòng the... thì...”

Tiêu Dư An: “...Ta uống, ta uống là được chứ gì?”

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ hạ xuống, chột như nhớ tới cái gì đó, hỏi: “Người có biết hiện hoàng cung Nam Yến quốc là ở...”

“Ta biết ta biết.” – Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, hay tay giơ lên vòng ra đằng sau ôm lấy cổ Yến Hà Thanh kéo hẳn hướng về phía mình: “Là hoàng cung Bắc quốc trước kia.” – Trong nguyên tác, Yến Hà Thanh là vì tưởng niệm nữ chính cho nên đóng đô ở lãnh thổ Bắc quốc, ở trong cung điện Bắc quốc, mà bây giờ, hết thảy đều không cần nói cũng biết.

Yến Hà Thanh bị hẳn ép tới cúi đầu, môi chỉ cách Tiêu Dư An khoảng chừng một tấc, hơi thở của hai người lập tức triền miên cùng một chỗ.

Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, người sợ ta về Bắc quốc rồi sẽ tức cảnh sinh tình sao?”

Yến Hà Thanh: “Ừm.”

Tiêu Dư An: “Cái này thì dễ thôi, nếu như ta khó chịu thì người hôn ta một cái, ta sẽ không còn khó chịu nữa, càng không cần lo lắng chuyện ta thấy vật sẽ buồn, đau thương bi thiết gì đó nữa.”

Yến Hà Thanh nhìn ngăm đôi mắt Tiêu Dư An, trong cặp con người đen nháy kia phản chiếu thân ảnh của chính mình, cũng chỉ có mỗi thân ảnh của hẳn.

Tiêu Dư An thả lỏng tay, buông cổ Yến Hà Thanh ra, ở trong ngực hẳn xoay một vòng, mặt đối mặt với hẳn, cười nói: “Yến ca, mấy ngày nữa là phải rời khỏi Đào Nguyên thôn rồi, hiện tại ta đang rất buồn đó, người nói phải làm sao bây giờ?”

Thân thể Yến Hà Thanh nghiêng về phía trước, làm bộ muốn hôn hẳn.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một câu Tiêu ca ca, trong nháy mắt hai người liền tách ra.

Trong tay Tạ Thuần Quy cầm một cái tượng đất không biết lấy được từ đâu, lúc này đứng ở kia, không hề có chút xấu hổ nào khi làm bóng đèn, ngược lại nghiêm túc nói với Tiêu Dư An: “Tiêu ca ca, ta có thể nói chuyện với người không?”

“Đương, đương nhiên là có thể, sao vậy?” – Giọng nói của Tiêu Dư An còn mang theo vẻ bối rối.

Nào biết Thuần Quy nhìn Yến Hà Thanh một chút, nói: “Tiêu ca ca, ta có thể nói chuyện với một mình người thôi được không?”

Trong đáy mắt Tiêu Dư An hiện lên một tia kinh ngạc, hẳn cùng với Yến Hà Thanh liếc nhau, Yến Hà Thanh gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Trong nhất thời chỉ còn lại hai người Tiêu Dư An và Tạ Thuần Quy, Tiêu Dư An hỏi: “Thuần Quy? Sao thế?”

Tạ Thuần Quy nói: “Tam Di nói với ta, Tiêu ca ca người muốn đi, là thật à?”

Tiêu Dư An gật gật đầu, vừa định nói hai câu trấn an, Tạ Thuần Quy lại nói: “Tiêu ca ca, người là muốn đi lên Bắc sao? Có thể mang theo ta cùng đi được không, ta muốn trở về xem xem.”

Tiêu Dư An sững sờ mà nhìn Tạ Thuần Quy.

Những lời này rõ ràng không giống như một Tạ Thuần Quy có tâm trí như trẻ con nói ra, nhưng trên mặt cậu lại hiện lên ý cười ngây thơ, Tiêu Dư An cũng không biết phải trả lời thế nào: “Thuần Quy, người...”

Thốt ra một chữ người, thế nhưng Tiêu Dư An lại không biết sau đó mình nên hỏi cái gì.

Tạ Thuần Quy cúi đầu xuống, ánh sáng ngày thu trong vắt, thiếu niên lang đứng ở kia, thanh âm run lên nhẹ nhẹ, hần nói: “Ta muốn trở về nhìn xem, nhìn xem lãnh thổ Bắc quốc, nhìn xem giang sơn Bắc quốc.”

Tiêu Dư An nhìn Tạ Thuần Quy, nhớ tới trong nguyên tác, tiểu tướng quân tuổi còn quá nhỏ này lúc trước đã từng oai phong một cõi, chỉ một mình đã đủ giữ quan ải, mang theo tàn binh bại tướng chống cự đại quân địch quốc bên ngoài lãnh thổ, cuối cùng vẫn không thể cứu vãn, chiến bại sa trường, bạch cốt mọc đầy cỏ dại. Đã từng tuổi xuân tóc bạc, không để tâm đến hôn quân loạn hại bách tính, không nghe thấy sâu một triều đình đục rỗng xã tắc, chỉ biết một bầu nhiệt huyết thề sống chết bảo vệ non sông, không thấy thiên thu vạn thế sẽ không ngừng.

Tiêu Dư An đưa tay xoa xoa tóc Tạ Thuần Quy, nói: “Được.”

—

Soup: Mấy cưng đoán xem còn ngọt được mấy chương nữa. Tính ra thì còn khoảng hơn 40 chương (cả phiên ngoại) là kết truyện rồi đó.

Vẫn là câu nói đó, người t thương nhất cái truyện này chính là Tạ Thuần Quy.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 171

Cuối cùng cũng đến thời điểm biệt ly, ban mai vừa hé, toàn bộ Đào Nguyên thôn vẫn còn bị bao phủ bởi sương mù mờ lung, mờ mịt.

Tiêu Dư An trong lòng thầm nói hẹn gặp lại, xoay người cười nắm chặt lấy tay Yến Hà Thanh.

Thuyền đi vạn dặm đường, qua mấy chục ngày sau đã đến hoàng thành Bắc quốc cũ, nay đã đổi tên mới thành hoàng thành Nam Yến quốc.

Ngày tháng riêng, mặc dù trời đông giá rét, ở phương nam chỉ ngẫu nhiên mới rơi vài bông tuyết, thậm chí còn loáng thoáng có dấu hiệu sắp vào xuân, nhưng phương bắc lại khác. Ở phương bắc tuyết đã rơi nhiều ngày, toàn bộ cung thành đều bị bao phủ bởi giá lạnh, cả bầu trời tựa như những mảnh ngọc vỡ rơi xuống nhân gian.

Tiêu Dư An khoác áo lông rục rờ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tấm cung trước mắt, hỏi thị nữ bên cạnh: “Cái này, đây chính là tấm cung của hoàng thượng các người hả?”

Thị nữ đáp: “Hồi Tiêu công tử, đúng vậy.”

Tiêu Dư An: “...”

Chẳng phải nơi này lúc đầu chính là tấm cung của hãn đó sao? Và lại bộ dáng một chút cũng không thay đổi.

Tiêu Dư An theo thị nữ đi vào trong tẩm cung, lại một lần nữa bị dọa sợ, bài trí bên trong tẩm cung, vậy mà so với thời điểm hần còn ở khi trước giống nhau y như đúc!

Tiêu Dư An khẽ vượt song cửa sổ, hơn nửa ngày cũng không nói thành lời, qua hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Nhưng có vài thứ, chẳng phải lúc trước không bị cướp thì cũng bị phá, bị mất hoặc làm hỏng đó sao?”

Thị nữ giải thích: “Đây đều là do hoàng thượng tìm người tới cố ý làm lại!”

Tiêu Dư An: “...”

Chẳng biết hần có nên nhắc nhở Yến ca một chút, cái tẩm cung này hần chỉ mới ở có hơn một năm, vài chục năm trước đó đều là quân vương thiếu niên Bắc quốc chính chủ ở hay không!!!

Hình như còn là nơi thiếu niên quân vương dùng để điều giáo cấm luyện nữa!!!

Thị nữ không nhìn ra biểu tình biến hóa vi diệu của Tiêu Dư An, nói: “Tiêu công tử, hoàng thượng nói sau này chỗ này sẽ là tẩm cung của ngài, ngài nhìn xem có gì muốn phân phó hay không?” – Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có, rất tốt, Yến... khụ, hoàng thượng, hần còn đang bận à?”

“Hồi Tiêu công tử, đúng vậy.”

Nghĩ lại thì cũng đúng, Yến Hà Thanh vừa mới trở lại, phỏng chừng là toàn bộ công việc triều chính chất thành đống kia đều đổ lên người hần, đây là còn chưa nói đến chuyện vừa phải xoa dịu quan hệ với đám lão thần vừa phải lưu ý xem người nào bụng dạ khó lường. Cũng không biết hôm nay Yến Hà Thanh vào triều có thuận lợi hay không.

Chẳng qua chỉ mới tách ra chưa đến một ngày, Tiêu Dư An đã bắt đầu nhớ Yến Hà Thanh, hần vội vàng chuyển rời lực chú ý, hỏi thị nữ: “Thuần Quy đâu?”

Thị nữ đáp: “Hồi Tiêu công tử, Tạ công tử được sắp xếp ở lại một tấm điện cách đây không xa, Tiêu công tử muốn đi thăm ngài ấy sao?”

Thấy Tiêu Dư An gật gật đầu, thị nữ vội vàng dẫn đường.

Bên ngoài tuyết lông ngỗng vẫn còn đang rơi, bông tuyết từ vạn dặm trên không trung bay xuống, quyến luyến dừng lại nơi đầu vai, Tiêu Dư An thở ra một hơi khói trắng, đưa tay đón lấy một mảnh tuyết hoa, nhìn bông tuyết nằm trong lòng bàn tay hần chậm rãi tan ra thành nước.

“Tiêu công tử?” – Thị nữ khẽ gọi Tiêu Dư An.

“A?” – Tiêu Dư An bỗng dừng lấy lại tinh thần, năm năm ngón tay lại, đem nước đá nắm lấy vào trong lòng bàn tay: “Không có gì, người dẫn đường đi.”

Tiêu Dư An được thị nữ dẫn tới tấm cung sát vách, thấy Tạ Thuần Quy ở xa xa đang chơi tuyết, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn cùng vui sướng mà chỉ trẻ con mới có, nhìn thấy Tiêu Dư An, Tạ Thuần Quy từ xa xa vẫy tay, bốc tuyết từ dưới đất lên chạy chậm tới: “Tiêu ca ca, người nhìn nè! Là tuyết! Tuyết!”

“Ừm, là tuyết!” – Nụ cười của Tiêu Dư An dịu dàng.

Tạ Thuần Quy nhìn tuyết trên tay, cảm nhận cái lạnh cắt da kia, vô thức đưa tuyết đến gần má áp nửa mặt vào, mãi đến khi tuyết trắng trong tay dần trở nên trong suốt, Tạ Thuần Quy mới buông hai tay xuống ngắm nhìn bốn phía. Cả trời tuyết rơi ảm đạm mịt mù, từ sâu thẳm trong trái tim Tạ Thuần Quy bỗng nhiên dâng lên một cỗ xúc động.

Tiêu Dư An vừa định mở miệng hỏi Tạ Thuần Quy xem có phải không thích ứng được với khí trời rét lạnh hay không, chỉ thấy cậu bỗng dưng quỳ xuống, cúi người hôn lấy đại địa, hôn tuyết đọng trắng xóa, vẻ mặt thành kính, cực kỳ giống một người đã lang thang nhiều năm cuối cùng cũng trở về quê nhà.

Thị nữ bốn phía còn tưởng Tạ Thuần Quy bị ngã sấp xuống, sợ hãi hô lên một tiếng, vội vàng đưa tay đỡ cậu dậy. Tiêu Dư An tiến lên một bước, cảm thấy là lạ nắm chặt lấy cánh tay Tạ Thuần Quy, lại thấy trên mặt Tạ Thuần Quy lộ ra vẻ mờ mịt: “A? Ta sao lại quỳ xuống? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Dư An lập tức im lặng, đưa tay vỗ vỗ tuyết rơi trên vai trên đầu Tạ Thuần Quy, nói: “Không có gì, không xảy ra chuyện gì hết, vẫn luôn không có chuyện gì xảy ra cả.” – Tiêu Dư An nghịch tuyết với Tạ Thuần Quy một hồi lâu, mãi đến khi Tạ Thuần Quy mệt rồi mới tạm biệt rời đi.

Tiêu Dư An vừa về đến tẩm cung thì có người vội vàng đến báo: “Tiêu công tử, có người muốn gặp ngài.”

Thị nữ ở một bên nhắc nhở: “Tiêu công tử, hoàng thượng nói, ngài có thể từ chối bất cứ người nào thỉnh cầu gặp mặt.”

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ ở Nam Yến quốc này sao lại có người muốn gặp hẳn? Thế là hỏi: “Là ai vậy?”

“Hồi Tiêu công tử, là Trần Ca, Trần tướng quân.”

Trần tướng quân? Trần Ca như này là lên chức rồi nha!

Tiêu Dư An vui vẻ nói: “Gặp gặp gặp.”

Người bẩm báo đáp lại một tiếng, vội vàng đi mời, chỉ trong chốc lát, Tiêu Dư An còn chưa nhìn thấy Trần Ca thì đã nghe thấy giọng nói của hẳn

từ bên ngoài truyền vào: “Ui da má ơi! Tiêu đại phu, quả nhiên người không có việc gì! Ta biết mà! Người hiền dĩ nhiên là có thiên tướng! Hu hu hu!”

Trần Ca khoa trường khóc hai tiếng, vừa tiến vào tẩm cung đã cùng Tiêu Dư An tay trong tay nhìn nhau hai mắt đẫm lệ, tình cảnh này, Tiêu Dư An cũng bị làm cho xúc động, sau khi thóc thút thít hai tiếng xong thì hô: “Trần Ca, tay! Buông ra! Ta là người đã có gia đình rồi! Chú ý tự trọng!”

—

Soup: Tình hình là hiện tại dịch Corona gây viêm phổi cấp ở người đang rất căng, anh chị em đi học đi làm thì chú ý đeo khẩu trang, tránh tiếp xúc với nhiều người, rửa tay sạch sẽ và ăn uống vệ sinh, tránh các món ăn vỉa hè nhé. Bảo vệ bản thân an toàn trong mùa dịch này nha.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 172

Trần Ca buông Tiêu Dư An ra, xoa xoa khóe mắt cảm khái nói: “Tiêu đại phu, muốn gặp được người thực sự quá khó khăn, người có biết là trước khi muốn gặp người thì cần phải tấu lên hoàng thượng trước không?”

Tiêu Dư An: “...Không, không biết, đợi chút, người vậy mà đã là tướng quân rồi à, thế hôm nay vào triều, người cũng ở đó phải không?”

Trần Ca uống đến ực một ngụm nước lạnh để trên bàn, lau miệng, không đợi Tiêu Dư An hỏi đã thao thao bất tuyệt nói: “Ồ chứ! Lần này vào triều, thật đúng là từ chuyện này tới chuyện khác khiến người ta không biết phải làm sao. Đầu tiên là, từ trước đến giờ hoàng thượng luôn tôn kính Tiết lão tướng quân, vậy mà không biết vì sao, lần này trở về, tôn thì vẫn còn đó nhưng kính lại chẳng thấy đâu, giữa hai người thậm chí còn có chút giống như nước lửa bất hòa.”

Bên ngoài mặt Tiêu Dư An không có chút rung động nào, thế nhưng trong lòng đã sớm sóng cuộn biển gầm, hãnh hơi cong ngón tay, khiến cho mình tỉnh táo lại, hỏi: “Thứ hai thì sao?”

Trần Ca nói: “Thứ hai chính là hôm nay, gần như toàn bộ cả triều văn võ bá quan đều vì một chuyện mà quỳ xuống đất dập đầu khuyên nhủ hoàng thượng, khiến cho hoàng thượng lạnh lùng quay người bỏ đi, biết là chuyện gì không?”

Tiêu Dư An cười cười: “Còn có thể là chuyện gì nữa, chuyện của ta chứ sao.”

“Tiêu đại phu.” – Trần Ca thu lại ý cười, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Hôm nay, ta cũng là một trong số bọn họ.”

Tiêu Dư An ừ một tiếng nhẹ như mây bay gió thoảng.

Không nghĩ tới Tiêu Dư An lại chẳng hề quan tâm như vậy, Trần Ca đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng sờ sờ đầu cười, hãnh thở dài một hơi nói: “Tiêu đại phu à, thật tâm ta hi vọng người có thể cùng hoàng thượng ở bên nhau, nhưng ta lại không hi vọng phế đế Bắc quốc ở cũng một chỗ với hoàng thượng. Bởi vì chuyện của người, hiện tại cả triều trên dưới lòng người đều không ổn định, tất cả đều đang chất vấn hoàng thượng. Chuyện lập quốc an bang này, sợ nhất chính là không thu phục được lòng người, con đường về sau của hoàng thượng, thật quá khó đi.”

Nụ cười trên khuôn mặt Tiêu Dư An không có chút ý tứ nào muốn thu lại, hãnh nói: “Trần Ca, lời này của người nói ra cũng quá độc ác, khiến ta cũng muốn đi, là Tiết tướng quân dạy người sao?”

Trần Ca gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Đúng, đúng vậy, bởi vì hoàng thượng cản trở, Tiết tướng quân không có cách nào gặp được người, cho nên mới để ta đến thử một chút. Tiêu đại phu, người đừng trách ta, Tiết tướng quân là ân nhân cứu mạng của ta, ta vô cùng kính ngưỡng ông ấy, vả lại...” – Trần Ca dừng lại một chút, qua hồi lâu mới tiếp tục nói: “Vả lại, ta cảm thấy những lời Tiết tướng quân nói, câu nào cũng đều có lý.”

Tiêu Dư An lại ừ một tiếng, không tiếp tục nói chuyện với hãnh nữa.

Trần Ca biết những lời này nói đến đây đã là đủ, đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một phong thư, đặt lên bàn: “Phong thư này là Tiết tướng quân bảo ta chuyển cho người, ta đoán cũng không phải những lời tốt đẹp gì, Tiêu đại phu, người muốn đọc thì đọc, không đọc thì đốt đi đi.”

Nói xong Trần Ca đứng dậy ôm quyền rời đi, hấn đi hai bước, nghe thấy người phía sau đột nhiên hô lên: “Trần Ca.”

Bước chân của Trần Ca dừng lại, nghe thấy Tiêu Dư An tiếp tục nói: “Cám ơn người vẫn gọi ta là Tiêu đại phu như cũ.”

Trần Ca đứng yên tại chỗ bồi hồi mấy giây, nói: “Nếu người không phải là Bắc quốc phế đế, vậy thì tốt biết bao.” – Nói xong, bước nhanh rời đi.

“Nếu như không xuyên thành hấn, vậy thì lúc trước cũng chẳng bảo vệ được Yến ca...” – Tiêu Dư An thì thào một tiếng, đưa tay cầm lấy thư trên bàn, do dự một giây, mở ra.

Trên tờ giấy thật mỏng kia, chỉ có một câu ngắn ngủi: Không biết quân thượng Bắc quốc còn có thể nhớ rõ lời thề đã ưng thuận trước kia?

Hả? Lúc trước hấn đã thề cái gì?

Hình như là...

Ôi đệt!!!

Bỗng dưng Tiêu Dư An dùng hai tay ôm đầu.

Trước kia, thời điểm hấn rời đi, hình như đã thề độc, nói rằng nếu mình còn bước vào thành này một bước, sẽ chết không yên lành!

Bây giờ Tiêu Dư An chỉ hận không thể xuyên trở về tát cho chính mình một bạt tai.

Thời điểm hấn rời đi kia, quả thật không nghĩ tới sẽ còn trở về nữa! Dù sao thì khi đó hấn hiểu lầm Yến Hà Thanh hận hấn, kiên quyết không tin rằng có ngày mình sẽ tìm đường chết mà tự chạy về!

Nhân sinh thực sự là tràn đầy kinh hỉ cùng kích thích khiến người ta bị vả mặt cùng tự vả mà.

Tiêu Dư An yên lặng đốt lá thư Tiết Nghiêm gửi tới, sau đó đọc ra nguyên lý quan hệ của vật chất và ý thức mà mình đã thuộc lòng.

Trần Ca đi ra khỏi cổng hoàng cung, từ xa xa đã trông thấy một người đang đứng ở phía trước chờ hẵn, người kia mặc khôi giáp quân bào, tuyết trắng mênh mang rơi lên đầu vai ông, phảng phất như có ngàn quân đè nặng.

Trần Ca bước nhanh mấy bước tiến đến, ôm quyền quỳ một chân xuống: “Tiết tướng quân.”

Tiết Nghiêm một tay đỡ hẵn dậy hỏi: “Thế nào rồi?”

Trần Ca nói: “Những điều Tiết tướng quân nói, ta đã chuyển cáo toàn bộ, chỉ là... dường như không có bất cứ tác dụng gì.”

Tiết Nghiêm nhíu mày, tại giữa trời tuyết lạnh thổi ra một hơi khói trắng thật dài: “Vất vả rồi, nói rằng phế đế Bắc quốc cam nguyện ở lại chỗ này tiếp nhận nỗi khuất nhục vì mất nước, ta vụn vụn lần không tin, chỉ sợ là có ý đồ gì đó. Hoàng thượng là người si tình, thân hãm ở trong đó, nhìn không ra mánh khóe, ta phải phái người trông coi cho thật kỹ phế đế Bắc quốc này.”

Trong lúc Tiết Nghiêm nói chuyện, Trần Ca mấy lần mở miệng, tựa như muốn giải thích, cuối cùng vẫn không nói ra, rút cuộc chỉ hỏi một câu: “Thế nhưng mà Tiết tướng quân, hãn được hoàng thượng bảo hộ chu toàn như vậy, ngài làm sao...”

Tiết Nghiêm nói: “Ta sẽ không động đến hãn, ta không động, cũng động không được hãn, nhưng phái người ở bên cạnh tùy thời giám sát, điểm ấy, ta vẫn có thể làm được. Đúng rồi Trần Ca, gần đây vì chuyện của phế đế

Bắc quốc, ngoài miệng mọi người không nói gì, nhưng chỉ sợ trong lòng đã vô cơ mà ngờ vực hoàng thượng. Ta đoán chừng sẽ có người nương theo chuyện này mà thừa cơ cấu kết vây cánh, chuyện này, chúng ta nhất định phải giúp hoàng thượng lưu ý thật kỹ.”

Trần Ca gật gật đầu: “Một phen khổ tâm của tướng quân, hi vọng hoàng thượng có thể hiểu.”

Tiết Nghiêm ngẩng nhìn tường thành màu son cách đó không xa của hoàng thành Nam Yến quốc, giữa hai hàng lông mày trên khuôn mặt rơi xuống tuyết lạnh.

Khổ tâm? Có lẽ là vậy đi.

Tiết Nghiêm ông, không thẹn với tiên đế năm đó đã tự vẫn tại tường thành Nam Yến quốc, không thẹn với ủy thác của tiên hậu Nam Yến quốc trước khi nhảy giếng, không thẹn với Nam Yến quốc, thậm chí không thẹn với cả thiên hạ này. Ông biết, nếu như Yến Hà Thanh có được thiên hạ, nhất định có thể đổi lấy một thịnh thế phồn hoa.

Cho nên, những bụi gai ở phía trước kia, chỉ cần ông còn chưa ngã xuống thì sẽ huy kiếm chém tới! Ông nguyện ý không tiếc bất cứ giá nào mà càn quét toàn bộ trở ngại trên con đường đưa Nam Yến quốc trở thành một cường quốc, dù cho có làm ra những chuyện sẽ khiến Yến Hà Thanh từ nhỏ đã tôn kính ông biến thành hận ông, nhưng Tiết Nghiêm ông, không thẹn với lương tâm mình.

—

Soup:T là một đứa mắc cái chứng cứ nhìn thấy lỗi chính tả là phải sửa, nhưng mà nhiều khi gõ vội hoặc t bị điên cũng sẽ bị mắc lỗi chính tả, mặc dù lúc gõ xong có đọc lại để dò lỗi rồi nhưng nhiều khi vẫn sót. Mọi người đọc mà thấy có lỗi chính tả thì báo t nhé, không thì t sẽ bức rức lắm

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 173

“Đúng rồi.” – Tiết Nghiêm đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nói với Trần Ca: “Cũng phải chú ý Hoàng tướng quân một chút.”

Trần Ca sững sờ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tiết tướng quân, ngài là nói, Hoàng Việt, Hoàng tướng quân?”

“Đúng, hôm nay ta nghe hẳn đề cập mấy lần đến chuyện hoàng thượng bảo hộ phế đế Bắc quốc cùng người khác, thăm dò suy nghĩ của người khác, e rằng có tâm Tư Mã Chiêu*.” – Tiết Nghiêm nói.

(*Tâm Tư Mã Chiêu: ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, ai ai trong thiên hạ cũng đều biết. Mọi người có thể vào để đọc và hiểu rõ hơn nhé, vì nó dài quá nên mình không ghi ra.)

Trần Ca gật gật đầu: “Được, tướng quân, ta sẽ lưu ý.”

Hai tay Tiết Nghiêm chấp sau lưng gật gật đầu, ánh mắt lại lần nữa rơi vào cung thành cách đó không xa, tuyết loạn, gió gào, đất trời lạnh giá.

Thời điểm Yến Hà Thanh trở lại tẩm cung, tuyết đã đọng quá mắt cá chân hẳn, đạp lên một bước nông một bước sâu, còn phát ra tiếng vang lộp bộp. Yến Hà Thanh lớn lên ở phương nam, thực ra cũng không thích ứng được khí hậu phương bắc, nhưng mà không sao, hẳn có thể buộc bản thân thích ứng.

Nghĩ đến cũng buồn cười, đời trước Tiêu Dư An là người phương nam cũng sợ rét lạnh, rõ ràng cái nơi vốn dĩ là hoàng cung Bắc quốc này đối với cả hai người bọn họ mà nói đều không thích hợp ở lại, nhưng Yến Hà Thanh vẫn không buông xuống được, dù sao thì nơi này cũng là nơi mà lần đầu tiên Tiêu Dư An cười với hắn.

Một thân triều phục của Yến Hà Thanh bị tuyết làm cho ướt nhẹp còn chưa kịp đổi đã cho thị nữ cùng thị vệ lui ra, bản thân thì nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong tâm điện.

Trong tâm điện không có ánh nến, một mảnh đen kịt, mượn ánh trăng man mác, Yến Hà Thanh ngắm nhìn Tiêu Dư An nằm nghiêng trên giường, khuôn mặt ngủ đến là an tường.

Ngủ rồi à?

Nhưng chẳng phải là nếu như bên người không có ai làm bạn thì Tiêu Dư An không có cách nào ngủ được sao? Chẳng lẽ là đang giả vờ ngủ?

Yến Hà Thanh đưa tay khẽ vuốt một bên mặt Tiêu Dư An, thấy người kia vẫn hô hấp đều đều như cũ liền thu tay lại không quấy rầy nữa, đứng ở một bên cời bỏ triều phục, thay đổi một thân nội y sạch sẽ.

Nào biết hắn vừa cời quần áo lộ ra nửa thân trên trần trụi, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng ho khan, giống như trong lúc bối rối mà ho ra vậy.

Tay Yến Hà Thanh dừng lại, sau đó chậm rãi ung dung mặc y phục, quay người nhìn lại.

Tiêu Dư An vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như cũ, tựa như thanh âm ho khan vừa rồi kia chỉ là ảo giác của Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh cũng không khách khí, cúi người nắm lấy hai cổ tay Tiêu Dư An kéo cả cánh tay đặt lên đỉnh đầu hẳn, một mực đè ép người xuống dưới thân mình, trực tiếp hôn đến khi Tiêu Dư An thở không nổi nữa, không thể không mở mắt ra.

Yến Hà Thanh đậm nhạt nói: “Giả vờ ngủ?”

Tiêu Dư An còn lâu mới chịu thừa nhận, cứng đầu cứng cổ cãi: “Ai, ai, ai giả bộ ngủ, người, người, người hôn trộm ta.”

Lúc đầu bàn tính nho nhỏ của Tiêu đại tổng tài đánh cũng vang lăm, đầu tiên là giả bộ ngủ, chờ sau khi tiểu kiều thê của mình trở về, nói không chừng sẽ hôn trộm mình, lúc này mới chậm rãi ung dung mở mắt ra, ôm lấy cổ người kia cười tà mị một tiếng, sau đó nói: “Hửm? Tiểu yêu tinh thế mà lại hôn trộm ta? Nói xem, việc này phải tính như thế nào?”

Ngẫm lại thì đúng là vừa thiếu năng vừa thú vị ấy chứ hả!

Ai ngờ vừa mới trông thấy Yến Hà Thanh cởi quần áo, chỉ trong một giây đã bị phá công bại lộ.

Nhưng cái này có thể trách hẳn sao? Có thể sao?

Dưới ánh trăng sáng thuần khiết, nửa phần lưng trần tựa như được điêu khắc từ bạch ngọc của Yến Hà Thanh, đường cong nơi eo mạnh mẽ lưu loát, tóc dài đen nhánh vắt sang một bên, phía dưới xương bả vai có một vết sẹo rất nhạt, có lẽ chỉ qua mấy tháng nữa sẽ hoàn toàn biến mất, có điều hiện tại nhìn thì có vẻ cực kì chướng mắt, từ vết sẹo kia kéo xuống dưới, là sống lưng duyên dáng nhẵn bóng, bị đường tuyền kia dẫn dụ ánh mắt, một đường hướng xuống, xuống chút nữa...

Sau đó Tiêu Dư An liền ho ra tiếng.

Cái này có thể trách hãn sao? Với cái vóc người này của Yến Hà Thanh, chỉ cần là người có thất tình lục dục thì đều mẹ nó không kìm chế được có được không!

Mặc dù cả người đều bị Yến Hà Thanh hạn chế, nhưng Tiêu Dư An tự biết không thể thua khí thế được, vốn định lên án một phen, kích thích tâm xấu hổ của Yến Hà Thanh, ai ngờ Yến Hà Thanh lại cúi người xuống, một lần nữa ngăn lại miệng của Tiêu Dư An, trực tiếp hôn đến khi hãn thiếu dưỡng khí không ngừng giãy dựa thờ dốc, hai gò má đỏ bừng mới chịu buông ra.

Yến Hà Thanh thong thả ung dung nói: “Hôn trộm cái gì chứ, ta đây hôn quang minh chính đại.”

Tiêu Dư An: “...Được, được lắm.”

Hãn đúng là không có lời nào để phản bác nổi!

Yến Hà Thanh buông tay Tiêu Dư An ra, nghiêng người nằm xuống, Tiêu Dư An nhớ tới những lời Trần Ca nói với hãn hôm nay, lại cảm thấy không thể hỏi thẳng ra, do dự nửa ngày mới hỏi: “Hôm nay có mệt không?”

Yến Hà Thanh nhìn Tiêu Dư An, hai người nằm nghiêng mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là hình ảnh của đối phương. Yến Hà Thanh đưa tay, dùng đầu ngón tay quăn lấy lọn tóc đen của Tiêu Dư An, đưa đến bên môi hôn lên, sau đó nhẹ nói: “Ta phụ trách trị quốc an bang, người phụ trách làm loạn hậu cung, những chuyện khác, không quan trọng.”

Trong lòng Tiêu Dư An đột nhiên êm ái, hãn đưa tay ôm chặt lấy Yến Hà Thanh, đầu tựa vào trên vai trên cổ Yến Hà Thanh: “Ừm.”

Hai người ôm nhau ngủ, sáng sớm ngày thứ hai, vừa mới sớm Yến Hà Thanh đã vội vàng lên triều.

Tiêu Dư An cũng không nhàn rỗi, tìm cho mình chuyện để làm, hẳn từ trong hành lý lấy ra một cái hộp gỗ, ngoại trừ y phục ra, đó là thứ duy nhất hẳn đem theo từ Đào Nguyên thôn đến.

Trong hộp gỗ nằm lẳng lẳng ba món đồ, một cây trâm hoa màu son, một dây cột tóc đã đứt thành hai đoạn màu xám, cùng với một tấm giấy mỏng trên đó viết tràn đầy tên của tướng sĩ Bắc quốc.

Tiêu Dư An cầm hộp gỗ, đến hỏi thị nữ: “Nơi đã từng là Tế thiên đàn của Bắc quốc còn chứ?”

Thị nữ hành lễ, trả lời nói: “Hồi Tiêu công tử, vẫn còn.”

Tiêu Dư An lại hỏi: “Vậy ta có thể đi không?”

Thị nữ cười cười: “Hoàng thượng lưu lại thủ dụ cho Tiêu công tử, có thủ dụ này, Tiêu công tử muốn đi nơi nào cũng được.” – Nói xong thị nữ đưa thủ dụ dâng lên.

Tiêu Dư An ồ lên một tiếng, nhận lấy thủ dụ lật ra xem mấy lần, đôi mắt nhìn không được cong lên, nhếch khóe miệng cười ngây ngô một hồi, ngẩng đầu nói với thị nữ: “Có thể phiền người chuẩn bị giúp ta ba nén hương cùng một bầu rượu không.”

Mặc dù thị nữ nghi hoặc, nhưng vẫn rất nhanh chóng đem những thứ Tiêu Dư An cần chuẩn bị đầy đủ.

Có thủ dụ, trong lòng Tiêu Dư An cũng không còn lo lắng nữa. Hẳn vốn định một mình đi đến Tế thiên đàn, ai ngờ thị vệ nói hoàng thượng dặn dò phải đi theo, Tiêu Dư An cũng không muốn làm khó hẳn, cùng nhau đi đến đó. Soup: Từ hồi không tham gia mấy nhóm dịch manga thì cũng lâu rồi không đụng vào photoshop, nay lôi ra reraw, làm luôn 1 tấm của Hồng Tụ. Hình này cắt từ truyện của tác giả, mình không làm cách nào copy được file

ảnh gốc nên để to thì nó mờ, cơ mà thôi kệ, làm vì hứng lên thôi đừng mong chờ chất lượng:))

Hồng Tụ cu nhang~

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 174

Dưới Tế thiên đàn, chín mươi chín bậc thang vẫn y hệt như năm đó, ngửa đầu nhìn lên, không thấy cuối cùng, phảng phất như cao thẳng đến trời cao, nơi tế tổ của Bắc quốc không tránh khỏi vận mệnh bị phá hủy, bị một mối lửa đốt đến không còn một mảnh. Nơi vốn là từ đường cúng bái tổ tiên hiện tại đã là một mảnh đất mọc đầy cây cối, Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, hướng về chỗ kia đi tới.

Đột nhiên từ trong bụi cỏ có một người nhảy ra, người kia râu kia xồm xoàm, thân hình cao lớn, tóc rối tinh rối mù che hết cả mặt, trên mặt bị phủ kín bởi đầy những vết sẹo dữ tợn. Hắn cứ như vậy nhào tới ngăn ở trước mặt Tiêu Dư An, quả thật khiến Tiêu Dư An bị dọa đến giật nảy mình.

“Người đến là ai? Nơi đây không thể tùy ý bước vào.” – Thanh âm của người kia như chuông, khí thế như hồng*

(*Khí thế như hồng: Ý chỉ khí thế cường thịnh, tinh thần cao, khí thế cực kỳ to lớn giống như có thể xuyên qua được cả cầu vồng.)

Thị vệ trước tiên là năm lấy đao, nói: “Tránh ra, chúng ta có thủ dụ của hoàng thượng.”

Tiêu Dư An thò tay ra đưa thủ dụ tới, ai ngờ người kia lại không tiếp, ngược lại lại đem ánh mắt rơi lên mặt Tiêu Dư An, nhìn chăm chăm hẳn, tựa như muốn dùng ánh mắt đục ra một cái hố ở trên mặt hẳn.

Tiêu Dư An bị nhìn chăm chăm hơi nghi hoặc một chút, vừa muốn giương mắt nhìn lại, thị vệ ở sau lưng đã tiến lên một bước, không chút khách khí đẩy người râu quai nón kia ra: “Cút đi, cút đi xa chút, nhìn thấy thủ dụ còn đứng thờ người ra đấy làm gì.”

Râu quai nón bị đẩy lão đảo mấy bước, cúi đầu yên lặng lui sang một bên.

Thị vệ dẫn Tiêu Dư An đi lên phía trước, trong lòng Tiêu Dư An vẫn luôn để ý, không khỏi hỏi: “Người kia là ai?”

Thị vệ không biết Tiêu Dư An là phế đế Bắc quốc, không hề giữ mồm giữ miệng mà trả lời: “Tiêu công tử, người kia trước kia là người Bắc quốc, sau khi Bắc quốc bị diệt, hãn đầu hàng nước ta, từ trước tới nay Tiết tướng quân vốn thiện tâm, chừa cho hãn đường sống, để hãn được chăm sóc để ý cây cỏ xung quanh Tế thiên đàn. Nghe nói sau khi người kia đầu hàng chưa được mấy tháng thì trở nên điên điên khùng khùng, luôn nhắc lại mấy lời như có đi hay không, có chết hay không, người không cần để ở trong lòng.”

Tiêu Dư An bị góc hộp gỗ mà hãn cầm trong tay đâm đến đỏ bừng đau đớn, qua hồi lâu mới ừ một tiếng.

Tiêu Dư An cùng với thị vệ đi vào nơi trước kia đã từng là nơi thờ cúng tổ tiên của Bắc quốc, hiện tại nơi này chỉ còn lại một mảnh rừng thông xanh biếc, lá kim rụng rơi đầy rất. Tiêu Dư An nhìn quanh bốn phía, tìm một nơi có bóng mát, quỳ xuống đất đào một cái hố, làm cả người cả tay đều dính đầy bùn đất. Thị vệ không rõ hãn muốn làm gì, tiến lên hỏi thăm muốn giúp đỡ lại bị Tiêu Dư An lắc đầu từ chối.

Tiêu Dư An mở hộp gỗ ra, nhìn thoáng qua ba món đồ lần cuối cùng, hít sâu một hơi, đem hộp gỗ vùi vào trong đất.

Làm xong hết thấy, hãn quỳ trên mặt đất, khẽ vỗ cái hố kia, ở trong lòng nói: Thật xin lỗi, ta không phải là hoàng thượng Bắc quốc của các người,

những chuyện mà đời này đã gửi gắm sai lầm, hi vọng về sau có thể có cơ hội báo đáp. Hiện tại, ta muốn triệt triệt để để trở về làm Tiêu Dư An.

Trong đáy lòng mặc niệm những lời này, Tiêu Dư An lấy rượu và ba nén hương ra, cung cung kính kính tế bái xong, lúc này mới đứng dậy, giống như hãn đã hoàn thành được một chuyện lớn nào đó, thở ra một hơi thật dài, như muốn đem toàn bộ những dơ bẩn trong lòng lực phun ra, sau đó quay đầu nói với thị vệ: “Chúng ta đi thôi.”

Thị vệ gật gật đầu, cùng Tiêu Dư An rời đi, lúc mấy người đi qua chỗ đã gặp râu quai nón kia, Tiêu Dư An trông thấy người kia đang cong lưng nhỏ cò dại, rõ ràng là một người cao lớn như vậy, khi co người lại sao có thể trở lên nhỏ bé như thế chứ?

Ánh mắt lúc này người kia nhìn mình, nhất định là đã nhận ra mình rồi.

Tiêu Dư An luôn cảm thấy mình nên nói với người kia cái gì đó, hãn tiến lên một bước, lại dừng bước.

Hãn có thể nói cái gì chứ?

Hai tay Tiêu Dư An buông thõng siết chặt thành nắm đấm, bóp đến cả lòng bàn tay hãn đều đỏ bừng.

Râu quai nón kia tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt, đứng dậy nhìn qua, trên mặt hãn chùng chất vết thương, từng vết từng vết sẹo trên mặt hãn phảng phất như kể ra sự thảm liệt của chiến tranh năm ấy, cổ họng Tiêu Dư An như nghẹn đi, nhắm mắt lại lẩm bẩm một câu thật xin lỗi.

Râu quai nón kia đầu tiên là sửng sờ, sau đó khẽ nghiêng răng, vẻ mặt căng lên, có điều chỉ sau một cái chớp mắt, hãn lại trầm tĩnh lại, tiến lên mấy bước: “Cái gì? Vị công tử này, ngài nói cái gì? Tiểu nhân không nghe thấy, ngài có việc gì muốn sai bảo tiểu nhân sao?”

Tiêu Dư An trợn to mắt, vừa muốn nói không có, râu quai nón kia vốn đang chậm chậm bước tới đột nhiên lại bổ nhào qua, hai tai nửa ôm nửa đẩy Tiêu Dư An, mượn xung lực cùng Tiêu Dư An lăn xuống đường nhỏ bên cạnh vách núi.

Bốn phía đều là tiếng kinh hô kinh ngạc, gần như tất cả mọi người đều không kịp phản ứng lại.

Tiêu Dư An chỉ cảm thấy trong chớp mắt đã mất đi trọng lực, sau đó đau đớn mà rớt cái bịch xuống đất, bị ngã đến ngu người luôn.

Dưới vách núi kia có một cái mỏm đá nhô ra, trên mỏm đá kia phủ một tầng lá thông thật dày, giảm đi sự đau đớn khi từ trên sườn núi ngã xuống, mà thời điểm râu quai nón đẩy hẳn xuống đã cố ý để bản thân hẳn ngã xuống trước, cho nên có thể nói gần như là Tiêu Dư An ngã trên người hẳn, một chút thương tổn cũng không có.

Sau khi râu quai nón kia rơi xuống đất, xoay người một cái, không chút do dự túm lấy Tiêu Dư An kéo đi về một hướng, lúc này Tiêu Dư An mới phát hiện ở phía sau vách đá có một cái sơn động nhỏ, nếu như bị kéo vào trong động, người từ bên trên nhìn xuống sẽ không thấy gì hết, đoán chừng sẽ cho rằng cả hai đã rơi thẳng xuống dưới rồi.

Tiêu Dư An hung hăng vịn tay râu quai nón, vừa muốn giãy dụa, đột nhiên nghe thấy râu quai nón hô lên: “Hoàng thượng, vì thần nhất định, nhất định sẽ cứu người rời khỏi chỗ này.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 175

Chỉ rong phút chốc Tiêu Dư An thoáng kinh ngạc đã lập tức bị kéo vào trong động, râu quai nón buông hẳn ra, ở trước mặt hắn quỳ một gối xuống đất: “Hoàng thượng, ta là phó tướng của Lý Vô Định tướng quân, có thể ngài không biết ta, nhưng mà ngài đừng lo lắng, ta biết phải làm cách nào để rời khỏi nơi này, vi thần nhất định sẽ hộ tống ngài rời khỏi đây.”

“Ta... Ta không phải...” – Thanh âm của Tiêu Dư An hơi có chút run, hắn đưa tay kéo râu quai nón: “Đừng quỳ ta, mau đứng dậy đi.”

Râu quai nón không muốn đứng dậy, kiên trì quỳ: “Hoàng thượng, ngài tin vi thần, vi thần có thể đưa ngài ra ngoài, đường chạy chốn vi thần đã chuẩn bị rất lâu, hoàng thượng, ngài đã chịu khổ rồi, bị giam tại địch quốc, vẫn luôn chịu nhục, chịu khi nhục của kẻ khác...”

“Không phải, là ta tự nguyện ở lại đây.” – Tiêu Dư An đột nhiên ngắt lời hắn.

Thanh âm của râu quai nón im bật dừng lại, giống như dây đàn bị đứt, dư âm rung động khiến lòng người hết hoảng, hắn mờ mịt ngẩng đầu, vai lại đột nhiên sụp xuống, hắn nhìn về phía Tiêu Dư An, ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu: “Ngài, ngài là tự nguyện ở lại đây? Ngài sao có thể, sao có thể tự nguyện ở lại đây?”

Tiêu Dư An đưa tay kéo hắn, nói: “Người coi như... coi như ta giống người vậy, sống tạm ở nơi này.”

Trên vách đá bắt đầu có tiếng người lớn tiếng gọi tên Tiêu Dư An, loáng thoáng còn có dấu hiệu sắp leo xuống.

Râu quai nón lại quỳ xuống lần nữa, lần này là hai đầu gối chạm đất: “Hoàng thượng, ta thay Bắc quốc rong ruổi chinh chiến nửa đời, chưa hề có hai lòng. Ta từng có rất nhiều huynh đệ, về sau tất cả bọn họ đều chết trên chiến trường, duy chỉ mình ta lựa chọn ham sống sợ chết, từ đó mỗi ngày đều phải chịu sự dày vò của lương tâm. Đã vô số lần ta mơ thấy những huynh đệ đã chết kia đăm ta, hỏi ta vì sao phải sống tạm, hoàng thượng, ngài có thể nói cho ta biết, là tại sao không?”

Tiêu Dư An chịu không nổi việc râu quai nón quỳ lạy, dứt khoát cũng quỳ xuống: “Ta không phải hoàng thượng Bắc quốc...”

Râu quai nón lên tiếng ngắt lời hần: “Hoàng thượng! Cho dù là đã diệt quốc, ngài cũng vẫn là hoàng thượng của chúng ta như cũ, là quân vương Bắc quốc, là ấn ký đã in sâu vào ngài, cả đời này đều sẽ đi theo ngài, cho dù ngài đổi tên đổi họ, cho dù ngài thề thốt phủ nhận cũng vô dụng, hoàng thượng, chúng ta rời khỏi nơi này đi, nói không chừng chúng ta còn có thể Đông Sơn tái khởi, đoạt lại Bắc quốc!!!”

(*Đông Sơn tái khởi: Tích trữ khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại, chờ ngày trở lại.)

Râu quai nón giống như một cây roi có gai nhọn, mỗi một câu nói đều như quất sâu, ghim vào trong tâm khảm Tiêu Dư An, quất đến khi hần máu thịt đầm đìa, quất đến mức hần không thể phân ra được bản thân mình là Tiêu Dư An, cũng quất đến mức hần không nói ra nổi lời giải thích.

Bỗng dưng râu quai nón rút từ bên hông mình ra một cây chùy thủ: “Hoàng thượng, ngài thực sự không muốn rời đi sao?”

Tiêu Dư An thật lâu không lên tiếng.

“Được... Vậy thứ cho vi thần vô lễ, phải rời đi trước, từ đầu vi thần đã sớm có quyết định này, nhưng mãi vẫn không thể hạ quyết tâm, hôm nay nhìn thấy hoàng thượng, vi thần không khỏi ôm một tia tưởng niệm, có lẽ ý nghĩa của việc vi thần chọn sống tạm chính là vì để đem hoàng thượng thoát khỏi Nam Yên quốc, không nghĩ tới hoàng thượng vậy mà không muốn rời đi, vậy mà cam tâm chịu cầm tù... Ta đang nói gì vậy chứ, ta dựa vào đâu mà trách tội hoàng thượng ngài đây, rõ ràng chính bản thân ta cũng đã phản bội cách huynh đệ, đầu hàng địch nhân...”

Đột nhiên râu quai nón giữa đầu cười ha hả, cười đến nỗi thở không ra hơi, cực kỳ điên cuồng. Vốn Tiêu Dư An cho rằng hẳn nói rời đi chính là ý muốn chạy trốn, ai ngờ râu quai nón lại giơ chủy thủ lên, thanh chủy thủ kia sáng như tuyết, lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo.

Tiêu Dư An hô to một tiếng, nhào tới: “Không được!”

Đáng tiếc hết thảy đều đã không kịp, râu quai nón tự cắt cổ mình, máu tươi ầm ập lập tức bắn tung tóe lên mặt lên thân Tiêu Dư An, mùi máu tanh cực nặng.

Bỗng nhiên trong lúc đó, những trăm cay nghìn đắng mà trước kia toàn tâm toàn ý muốn cứu lại Bắc quốc lại chỉ có thể để ông trời kéo hết thảy vào vực sâu, những bất lực cùng cảm giác sợ hãi chiếm cứ lấy toàn thân Tiêu Dư An.

Cả người Tiêu Dư An run rẩy, bên tai vang lên từng tiếng hoàng thượng, những âm thanh này hỗn loạn hòa cùng một chỗ với nhau tựa như tiếng quý khóc sói gào, bi ai thê lương.

Đột nhiên Tiêu Dư An đưa tay, hung hăng tát cho mình một bạt tai, sau đó hai tay ôm lấy đầu.

Thời điểm thị vệ từ trên núi bò xuống tìm đến Tiêu Dư An, râu quai nón đã sớm không còn nữa, Tiêu Dư An co quắp ở đó, toàn thân đều bị máu tươi

bản lên, thị vệ gấp gấp tiến lên phía trước: “Tiêu công tử, người không sao chứ, ta đưa người lên, sau đó bẩm báo hoàng thượng...”

Bỗng nhiên Tiêu Dư An đưa tay ra bắt lấy cánh tay của thị vệ, ngẩng đầu lên, hần nói: “Đừng nói cho hoàng thượng của các người, đừng nói gì hết.”

Hai người bọn họ đã nói rồi, Yến Hà Thanh phụ trách trị quốc an bang, những chuyện như thế này, chính là do hần gánh.

Mà lúc này, Yến Hà Thanh đang phê duyệt tấu chương, chợt nghe thị vệ đến báo: “Hoàng thượng, Tiết tướng quân nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

Yến Hà Thanh từ trong ống tấu chương ngẩng đầu lên, hơi chút nhíu mày nói: “Mời.”

Chỉ mới một hồi, Tiết Nghiêm đã đạp bước tiến vào, ôm quyền quỳ lạy: “Hoàng thượng.”

“Mời Tiết tướng quân đứng lên.” – Mặc dù cấp bậc lễ nghĩa của Yến Hà Thanh chu đáo nhưng thái độ lãnh đạm, không còn gọi thúc phụ một cách thân mật như xưa nữa.

Tiết Nghiêm đứng dậy nói: “Bẩm báo hoàng thượng, trong quân có binh sĩ mưu đồ bí mật tạo phản, đã kịp thời phát hiện, bị trấn áp xử trí.”

Yến Hà Thanh nói: “Ừm, Tiết tướng quân đã vất vả.”

Tiết Nghiêm nói: “Hoàng thượng, lần này tạo phản, là bởi vì trong quân có phó tướng nghe nói người che chở phế đế Bắc quốc...”

Yến Hà Thanh lên tiếng ngắt lời ông: “Tiết tướng quân, còn có chuyện khác không? Không có thì về nghỉ ngơi trước đi.”

Tiết Nghiêm lập tức im lặng, ông do dự một lát, ôm quyền cáo lui, sau khi xoay người lại đột nhiên nói: “Hà Thanh, người nói cho ta biết, người muốn tình yêu, hay là gia quốc? Người cần tình riêng, hay là cần thiên hạ?”

Ánh mắt Yến Hà Thanh không hề rời khỏi tấu chương trong tay, hắn chậm rãi viết xong câu cuối cùng trong lời phê, nhàn nhạt gằn từng chữ nói: “Thúc phụ, cả hai cái ta đều muốn...”

Chuyện Yến Hà Thanh không sợ hãi nhất chính là dùng hết toàn lực để đoạt lấy.

Rõ ràng còn chưa dùng cả tính mạng để cố gắng, thế thì dựa vào cái gì bắt hắn phải lựa chọn?

Chuyện khó khăn nhất trên thế gian này, rõ ràng chính là thích được một người mà vừa hay người đó cũng thích người.

Hiện giờ Tiêu Dư An đã đứng ở sau lưng hắn, không còn rời đi nữa, vậy thì cho dù là thiên quân vạn mã, cho dù là ngàn người chỉ trở, Yến Hà Thanh hắn còn phải sợ hãi gì nữa chứ?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 176

Thiếu niên năm ấy kiên định đòi tòng quân

Tiêu Dư An vì rửa sạch vết máu trên người mà đem bản thân mình ngâm hết một canh giờ, lúc này mới áp được hết tất cả cảm xúc về đáy lòng, triệt để tỉnh táo lại, thay một bộ y phục khác rồi trở về tẩm cung.

Kết quả, sóng trận này chưa qua, sóng trận khác đã tới.

Tiêu Dư An vừa mới bình ổn lại, đột nhiên có thị nữ từ bên ngoài vội vàng chạy đến báo: “Tiêu công tử, Tiêu công tử không xong rồi, Tạ công tử một mình chạy ra khỏi cung rồi.”

Sáng sớm hôm nay, sau Tạ Thuần Quy tỉnh lại thì bắt đầu lẩm bẫm Tạ gia gì đó, sau đó liền lĩnh muốn xuất cung, thị vệ ở cửa cùng với thủ vệ hoàng thành không cho cậu rời đi, cậu lại giống như một đứa trẻ, ở dưới đất lăn lộn oa oa khóc lớn. Thị vệ thấy cậu chỉ là một kẻ ngốc, vốn định đi bẩm báo cấp trên trước rồi tính sau, kết quả vừa không chú ý một cái đã để Tạ Thuần Quy leo tường chạy ra ngoài.

“Mấy thủ vệ các người thật là quá tùy tiện!” – Tiêu Dư An vừa bực mình vừa buồn cười: “Mặc dù Tạ Thuần Quy có bản lĩnh, nhưng mà cũng không đến mức không ngăn lại được.”

“Tiêu công tử, đó là bởi vì hoàng thượng đã dặn đi dặn lại, không thể gây thương tổn đến hai người các người, mọi chuyện đều phải thuận theo!” – Thị nữ nói: “Tiêu công tử, ngài nói xem chuyện này phải xử lý thế nào đây!”

Tiêu Dư An nói: “Đừng gấp, có lẽ ta biết cậu ấy ở đâu.”

Tạ Thuần Quy ngơ ngơ ngác ngác đi trên đường, cậu cũng không biết mình bị làm sao, hôm nay dùng bữa xong, thị nữ bưng một bản đồ ăn mỹ vị lên, cười nói với cậu: “Tạ công tử, món ăn này là đặc sản của Nam Yến quốc ta, người mau nếm thử.”

Bỗng nhiên trong lúc đó, một cỗ khí tích tụ tràn lên trong tâm Tạ Thuần Quy, những thức ăn trước mắt khiến người thèm nhỏ dãi dần dần tràn ra máu tươi, nhuộm đỏ toàn bộ bàn gỗ cực kỳ dọa người. Tạ Thuần Quy đột nhiên lật tung cái bàn, bối rối đứng lên nhìn lại, trời đất biến thành một tấm lưới lớn vững như thành đồng vách sắt, thẳng tắp áp xuống người cậu. Ba chữ Nam Yến quốc không ngừng văng vẳng bên tai Tạ Thuần Quy, tựa như tiếng chửi rửa ác độc, Tạ Thuần Quy chịu không nổi che lỗ tai lại, liều mạng chạy ra ngoài.

Đến lúc lấy lại bình tĩnh, đã ở trên đường cái bên ngoài hoàng thành.

Bách tính bốn phía rộn rộn ràng ràng chen chúc nhau, tiếng rao hàng tiếng hò reo trả giá hỗn tạp hòa cùng một chỗ, khung cảnh một mảnh phần vinh hài hòa. Ven đường có sạp nhỏ bán mì, bán hoành thánh, nắp mở ra một cái, hơi nước lập tức bay ra lan tỏa khắp hoàng thành, cảnh tượng thê thảm bị diệt quốc từ ba năm trước giống như hương khí bay ra từ nồi hoành thánh kia, đã bị dân chúng nuốt hết vào trong bụng.

Tạ Thuần Quy ngốc lảng đứng tại chỗ, nghĩ thầm: Đây là nơi nào vậy? Mà cậu lại muốn làm gì đây?

Đúng, cậu tên là Tạ Thuần Quy, nhưng đây là đâu?

Tạ Thuần Quy nhìn quanh hai bên, vậy mà lại có thể từ một góc nhỏ hẻo lánh nhìn thấy một tia hồi ức, cũng là cái bàn đá xanh này, cũng là chỗ khúc ngoặt nơi ngõ hẻm kia.

Nơi này, hình như là nhà cũ của cậu, là quốc gia của cậu.

Sự quen thuộc mãnh liệt tràn vào trong đầu Tạ Thuần Quy, đi kèm với sự vui sướng khó hiểu ấy, Tạ Thuần Quy không hề bỏ qua một chút góc ngách quen thuộc nào, từng chút từng chút một phân biệt rõ ràng.

Cửa hàng kia, chẳng phải là đang bán bánh hoa quế mà cậu thích ăn nhất sao?

Chỗ đất trống kia, chẳng phải là nơi khi cậu còn bé đã từng chơi đùa sao?

Thanh âm hô hoán kia, chẳng phải chính là khẩu âm mà cậu thường nghe thấy khi còn nhỏ à?

Nơi này, chính là quốc gia của cậu! Chính là nhà của cậu rồi!

Tạ Thuần Quy đột nhiên trở nên hưng phấn, dựa vào ký ức chạy đến một nơi quen thuộc, cậu ở trên đường chạy như điên, không hề bất ngờ chút nào khi đụng phải người khác.

Người kia kêu ối một tiếng, đứng dậy vừa muốn trách cứ, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Tạ Thuần Quy, lập tức kinh ngạc đến mất hồn, dùng tay run rẩy chỉ vào Tạ Thuần Quy, hơn nửa ngày cũng không nói được một câu nguyên vẹn: “Con út Tạ gia? Người, người, người sao có thể, chúng ta, đều, đều cho rằng người đã tử trận nơi chiến trường, người, người, người...”

Con út Tạ gia?

Nghe thấy bốn chữ này, Tạ Thuần Quy chợt nhớ tới lý do vì sao hôm đó khi nghe Tiêu Dư An muốn đi phương bắc, mình lại liều lĩnh muốn theo

cùng.

Đúng, cậu muốn về nhà xem thử!

Người kia lôi kéo Tạ Thuần Quy, cảm khái nói: “Còn sống thì tốt, còn sống thì tốt rồi, như thế này thì ít ra hương hỏa của Tạ gia sẽ không đứt đoạn, Tạ gia ấy à, người vội vội vàng vàng thế này, là muốn trở về tế bái sao?”

Nghe lời nói của người kia, Tạ Thuần Quy khó hiểu lặp lại: “...Tế bái?”

“Đúng vậy, ngày diệt quốc năm đó, Tạ gia các người từ trên xuống dưới hơn hai mươi người tập thể đền nợ nước, tòa nhà kia của nhà người ấy à, huyết khí quá nặng, oán khí quá sâu, tuy nói đặt tại hoàng thành, nhưng vẫn luôn không có ai dám động, cứ để trống như vậy ba năm ròng! Lại nói, đã ba năm từ ngày Nam Yến quốc diệt Bắc quốc, người đã đi đâu vậy?”

Nam Yến quốc diệt Bắc quốc?

Diệt Bắc quốc?

Diệt?

Đột nhiên như có hàng ngàn gai sắt hung hăng đâm vào thân thể Tạ Thuần Quy, không chút lưu tình đâm vào đầu, vào tứ chi cậu, đau đến mức như bị cực hình, có gì đó từ sâu trong ký ức cậu như bị xé rách ra, vô cùng sống động mà lặp đi lặp lại.

—

Soup: Thà đừng tỉnh lại để rồi đau khổ, cứ mê muội làm một đứa trẻ có phải hơn không. Aizz...

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 177

Tạ Thuần Quy (trái) cùng Lý Vô Định (phải)

Người kia nhìn thấy sắc mặt Tạ Thuần Quy đột nhiên trở nên là lạ, tự biết đã nói điều không nên nói, nhưng mà lại không nhịn được khuyên nhủ: “Người... Aizz, người đừng như vậy, đã ba năm rồi, nghĩ thoáng một chút, mặc dù bây giờ họ Yến làm chủ, nhưng bách tính chúng ta vẫn được ăn no mặc ấm, trong tay vẫn có dư chút tiền, không phải đều rất tốt sao? Có câu nói rất hay thế này, chỉ cần bách tính ăn no thì đó chính là thiên hạ, người ấy, đừng để ý quá làm gì... Ấy, người đi đâu đó?”

Người kia còn đang nói, bỗng Tạ Thuần Quy hất hăn ra, một tay ôm đầu, cả người lão đảo chạy đi.

Tạ Thuần Quy nghe không được tiếng hô đầy kinh ngạc của người qua đường, nhìn không thấy những ánh mắt khác thường xung quanh, cậu lão đảo xuyên qua con đường này, rẽ trái một cái, một tòa nhà to lớn xuất hiện ở trước mắt.

Nhưng bảng hiệu của tòa nhà kia đã vỡ vụn, thảm thương rơi trên mặt đất, hai con sư tử đá trước cửa đã không thấy bóng dáng, trên mặt đất tích một tầng tro bụi thật dày, giẫm lên một một cái là để lại dấu chân.

Tạ Thuần Quy lúng ta lúng túng đứng trước cửa phủ đệ, cơ hồ không thở nổi, trong ngực truyền đến từng trận buồn bực đau đớn, cậu bước lên một bước, chậm rãi đưa tay đẩy cánh cửa đã đóng chặt ba năm kia ra.

Bụi đất xông thẳng vào mặt, đi vào bên trong, tiền viện vốn sạch sẽ nay lại mọc đầy cỏ dại rậm rạp, tất cả tường đều đổ nát, Tạ Thuần Quy đi thêm vài bước, đột nhiên đá phải một khối đá, khối đá lăn đi, lộ ra một đồ vật.

Vật kia được cỏ dại che kín, không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra, Tạ Thuần Quy cúi người nhặt lên, nhận ra đó là một tấm thiệp mời cũ đã ố vàng, chữ trên mặt thiệp đã sớm không nhìn thấy rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra trong đó có mấy chữ: Chúc mừng Lý Vô Định... Đại tướng quân...

Tạ Thuần Quy giống như từ trong giấc mơ đột nhiên bừng tỉnh, cả người đột nhiên đứng thẳng, sau đó lại ôm đầu ngồi xồm xuống, hai tay cậu hung hăng bóp lấy da đầu, gắt gao cắn chặt môi, cơ hồ muốn cắn ra cả máu.

Cậu tỉnh lại.

Cậu cũng nên tỉnh lại.

Cậu là Tạ Thuần Quy, cũng là người Tạ gia, lại càng là tướng quân Bắc quốc! Nhiệm vụ trong quân của cậu là ngăn địch hộ quốc!

Phảng phất như lại trở về ba năm trước đây, bài hát vang lên trong đêm tuyết rơi đưa lương tới ấy, phía trước là khói đặc cuồn cuộn bốc lên từ ánh lửa ngút trời, phía sau là xe chở lương thảo không kịp đưa tới.

Phó tướng trong thành quỳ rạp xuống đất gào khóc, từng chữ nói ra đều thấm đẫm máu tươi, từng tiếng rơi vào trong tâm Tạ Thuần Quy, so với bất cứ lưỡi đao nào trên thế gian này đều sắc bén hơn, hắn nói: “Tạ tướng quân, Nhiếp Nhị phó tướng bị Yến Hà Thanh chặt đứt hai tay! Cắt đứt yết hầu! Tướng sĩ của hắn đột phá vòng vây trốn về nói cho chúng ta biết, Lý tướng quân bọn họ đi đoạt lương thảo, bị nhốt trong quân doanh của địch,

thân hãm lao tù, cuối cùng bị Yến Hà Thanh dùng một mũi lửa thiêu chết toàn bộ!! Toàn bộ!!!”

Tiếng khóc lóc kể lể tuyệt vọng của phó tướng ngày hôm đó còn rõ ràng quẩn quanh bên tai, Tạ Thuần Quy hung hăng bóp chặt lấy mình, đem cánh tay bóp đến tím bầm, lúc này mới thoáng khống chế lại cảm xúc. Cậu đứng dậy, từng bước một hướng chính sảnh Tạ phủ đi vào, mỗi lần bước một bước, đều đem theo quyết tuyệt mà năm đó muốn toàn lực đem Yến Hà Thanh chém giết xuống ngựa, đem Nam Yến quốc ngăn lại bên ngoài lãnh thổ.

Thế nhưng cuối cùng, cậu vẫn chiến bại, cậu cuối cùng cũng không thể bảo vệ được Bắc quốc.

Tạ Thuần Quy chậm rãi bước vào chính sảnh Tạ phủ, nơi này đã biến thành linh đường, trên linh đường bày chĩnh chĩnh tề tề hai mươi mấy cái bài vị, phía sau linh đường, chất đầy quan tài phủ bụi.

Tạ Thuần Quy nghe thấy ngày mình lên chiến trường năm đó, mẫu thân đã nói với cậu: “Con út à, con có nhớ gia huấn của Tạ gia?”

Tạ Thuần Quy nói: “Mẫu thân, ngài yên tâm, hài nhi nhớ kỹ trong lòng.”

Mẫu thân gật đầu một cái nói: “Tạ gia chúng ta, đời đời trung lương, phụ thân cùng ca ca con đều tử chiến trên sa trường, không thẹn trung tâm, con cũng không thể làm bọn họ mất mặt.”

Tạ Thuần Quy nói: “Mẫu thân, ngài yên tâm, quân địch nếu như muốn bước vào Bắc quốc, nhất định phải bước qua thi thể của ta.”

Mẫu thân sờ sờ tóc cậu, dịu dàng nói: “Nếu quả thật có ngày ấy, đừng lo lắng, trên đường đến hoàng tuyền, sẽ không cô đơn.”

Sắp tới hoàng hôn, mây tàn như máu, Tạ Thuần Quy ở trước hai mươi mấy tấm bài vị thẳng lưng quỳ xuống.

Lời mẫu thân cùng với lời hôm nay người kia nói, bách tính ăn no chính là thiên hạ, đan vào một chỗ, rõ ràng là hai câu khác biệt như trời, nhưng không có người nào là sai.

Tạ Thuần Quy nặng nề dập đầu ba cái, vừa nhắc mắt, lại thấy được bài vị của mình trên linh đường, cậu đứng dậy khẽ vuốt chữ bên trên bài vị, lại vội vàng đi đến hậu đường.

Nơi hậu đường lộn xộn chất đống hai mươi mấy cỗ quan tài, cảnh tượng khiến người vô cùng sợ hãi, người bên trong quan tài sớm đã biến thành từng bộ xương trắng, Tạ Thuần Quy tìm từng cái một, cuối cùng tìm được quan tài khắc tên của chính mình. Cậu dùng hết toàn lực mở ra, thấy bên trong nằm lẳng lẳng một bản gia huấn đã bị mục rách.

Hai tay Tạ Thuần Quy run run cầm lấy gia huấn, lật mở tờ thứ nhất, phía trên chỉ viết một câu: Con cháu Tạ gia, cùng Bắc quốc đồng sinh cộng tử!

Cuối cùng Tạ Thuần Quy nhịn không được nữa, tê tâm liệt phế khóc lên, cậu chậm rãi bò vào trong quan tài, ôm lấy thiếp mời cùng với gia thư, cuộn mình lại, gần như nghẹn ngào đến muốn ngất đi.

Có cơn gió lùa qua trêu chọc, từng tiếng thê lương, đau thương lại vô lực.

—

Soup: Má nó!!! Lại khóc tiếng chó ròi!!!! Ngồi gõ chữ là khóc sưng cả mắt. Già rồi nên dễ xúc động quá!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 178

Thời điểm Tiêu Dư An ở Tạ phủ tìm được Tạ Thuần Quy, Tạ Thuần Quy đang quỳ trên mặt đất, tay không nhổ cỏ dại, hai mắt cậu đỏ hồng, tóc tai rối bời, tay bị cỏ dại cùng mặt đất thô ráp mài đến chảy máu nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, nửa quỳ xuống bên cạnh Tạ Thuần Quy, nắm chặt lấy cổ tay cậu, ngăn lại động tác của cậu: “Thuần Quy...”

Động tác của Tạ Thuần Quy dừng lại, không lên tiếng.

Khóe mắt Tiêu Dư An có chút phiếm hồng, nói khẽ: “Thuần Quy, chúng ta trở về có được không?”

Tạ Thuần Quy hỏi: “Về đâu? Chúng ta có thể về nơi nào?”

Tiêu Dư An trả lời: “Về cung thôi.”

Tạ Thuần Quy hỏi: “Về cung? Đó là nhà sao?”

Yết hầu Tiêu Dư An phảng phất như đột nhiên bị người bóp lấy, lại không phát ra nửa tiếng thanh âm.

Không phải, đó không phải là nhà của Tạ Thuần Quy, ngay đến cả Đào Nguyên thôn cũng không phải là nhà của Tạ Thuần Quy.

Bắc quốc mới là nhà của Tạ Thuần Quy, thế nhưng Bắc quốc đã không còn tồn tại nữa rồi.

Tiêu Dư An không biết phải trả lời thế nào, Tạ Thuần Quy tự mình đem cây cỏ đại cuối cùng nhổ xuống, sau đó hướng về phía linh đường cung cung kính kinh dập đầu lạy ba cái, lại cúi thấp đầu khiến người ta thấy không rõ nét mặt của cậu, cậu nói với Tiêu Dư An: “Đi thôi... về... cung.”

Đem Tạ Thuần Quy đưa về tắm điện trong cung, sau khi ra lệnh cho thị nữ phải chăm sóc để ý cậu ta xong, Tiêu Dư An đi về hướng tắm cung của mình.

Mơ mơ hồ hồ cả một ngày, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Tiêu Dư An cho thị nữ lui ra, một thân một mình chậm rãi đi vào tắm cung, hoàng hôn âm đạm, cuồng phong gào thét, tuyết lớn bay tán loạn, rét lạnh thấu xương, Tiêu Dư An bước thấp bước cao mà đi, mặc cho nhiệt độ cơ thể từng chút từng chút một bị đoạt đi.

Thời điểm đi đến gần tắm cung, Tiêu Dư An đột nhiên dừng bước, nhìn thẳng về phía trước.

Ở cửa tắm cung có một người đang đứng, người kia hăn cũng đã đợi được một lúc, vẻ mặt có chút nôn nóng, sau khi nhìn thấy Tiêu Dư An, trong đáy mắt thoáng hiện vẻ mừng rỡ, vội vàng bước tới, đưa tay phủ đi bông tuyết trên đầu, trên vai Tiêu Dư An, cởi ngoài bào xuống, cẩn thận trùm lên thân thể hăn. Ấm áp dần len lỏi vào thân thể Tiêu Dư An, trấn an tứ chi đã bị đông cứng của hăn.

Tiêu Dư An đột nhiên nghẹn ngào, hăn khẽ gọi: “Yến ca...”

“Ừm, ta ở đây.” – Yến Hà Thanh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cùng bờ môi Tiêu Dư An: “Mệt rồi sao?”

Tiêu Dư An nói: “Người mau ôm ta một cái.”

Nghe vậy, Yến Hà Thanh không chút do dự đưa tay kéo hẳn vào trong ngực.

Cả người Tiêu Dư An vùi vào trong ngực Yến Hà Thanh, hít sâu một hơi, nói: “Không mệt.”

Yến Hà Thanh trấn an sờ sờ tóc của hắn, đột nhiên Tiêu Dư An ngẩng đầu lên nói: “Yến ca, chúng ta xuất cung dạo chơi đi, chỉ người và ta thôi.”

“Được.”

Trời vẫn còn sớm, hoàng thành vẫn phồn hoa náo nhiệt hệt như trước đây, công tử tiểu thư khoác áo lông ở trên đường thoáng gặp gỡ, đám trẻ con đuổi nhau trong hẻm nhỏ chạy qua chạy lại như con thoi khắp nơi đùa nghịch, đâu đâu cũng đều là tiếng rao hàng của các tiểu thương.

Yến Hà Thanh và Tiêu Dư An sóng vai nhau đi cùng một chỗ, Tiêu Dư An đối với những món đồ chơi nhỏ cực kỳ tò mò, thỉnh thoảng lại chỉ vào một số thứ hô lên với Yến Hà Thanh, Yến ca người nhìn cái này, Yến ca người nhìn cái kia.

Nhìn một chút, Tiêu Dư An lại chạy về phía trước, Yến Hà Thanh đuổi theo mấy bước, đưa tay nắm chặt lấy tay của hắn, Tiêu Dư An bị kéo cả người dừng lại, quay đầu, ánh mắt từ tay chuyển đến trên mặt Yến Hà Thanh, sau đó cong mắt tùy ý cười một tiếng, nắm lại tay Yến Hà Thanh thật chặt, cùng hắn mường ngón đan xen.

Bỗng nhiên từ nơi xa truyền đến tiếng kèn âm ì, tấu lên khúc nhạc mừng vui, có ông chủ sạp hàng không chịu ngồi yên nhô đầu, rướn cổ lên nhìn ra.

Hai người Yến Hà Thanh cùng Tiêu Dư An lui đến ven đường, chỉ thấy từ nơi xa có đội ngũ đón dâu đi tới, mườì dậm hồng trang, tiếng trống thùng thùng, vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Dư An cười nói: “Ô, nhà giàu nha, phô trương như vậy, oa, Yến ca người nhìn kìa, tân lang đang cười ngựa đó, hỉ phục mặc trên người trông thật đẹp.” – Yến Hà Thanh theo ánh mắt Tiêu Dư An nhìn qua, kiệu hoa tám người khiêng khiến người cực kỳ chú ý lắc la lắc lư đi qua, phía trước kiệu hoa là tân lang đang hăm hở cười trên con ngựa màu đỏ thẫm, trên đầu ngựa cột một dây lụa hoa màu đỏ, cực kỳ mừng vui. Vẻ mặt tân lang hớn hở, hướng người chúc mừng bốn phía chấp tay nói lời cảm tạ, hỉ phục trên người dùng tơ vàng mà thêu, chế tác tinh tế, quả thực tinh xảo.

Yến Hà Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn qua Tiêu Dư An, từ trong đáy lòng đột nhiên mơ hồ tuôn ra một mong muốn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 179

Yến Hà Thanh dẫn đo một lúc, rút cuộc sau một tràng tiếng pháo nổ đình tai nhức óc qua đi cũng quyết định mở miệng, ai ngờ không biết từ đâu có một người chen tới, trông dáng vẻ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, xoa xoa hai tay hỏi Tiêu Dư An: “Công tử, ngài cảm thấy hi phục này đẹp à?”

Tiêu Dư An cười đáp: “Ừ, đẹp!”

Người kia dương dương đắc ý nói: “Là cửa hàng nhà ta làm đó! Không phải nói khoác với ngài đâu, tay nghề của nhà ta truyền thừa đã năm đời rồi đấy, năm đó vẫn còn tiền triều, chính là thợ may của trong cung đình, cầm bồng lộc của tú phòng trong hoàng cung đó!”

Tính của Tiêu Dư An trước tới giờ đều thích cổ vũ người khác, há miệng ra đã tán dương: “Thì ra tiểu huynh đệ lại có lai lịch như vậy? Thất kính thất kính, vậy nếu như khi thành thân có thể mặc được hi phục do cửa hàng nhà các người làm, chẳng phải là rất mở may mở mặt sao?”

“Hê hê, chưa cần nói đến sĩ diện, tay nghề cùng với chất liệu may của nhà chúng ta, tại cái hoàng thành này, thực sự là nếu xưng thứ hai thì không có ai dám nói mình thứ nhất.” – Người kia chống eo, được tâng bốc đến mức tinh thần sáng khoái, chỉ cảm thấy vị tiểu công tử da trắng tướng mạo đẹp đẽ này cực kỳ thuận mắt, đưa tay vỗ vỗ vai của hắn nói: “Tiểu công tử, ta thấy hai chúng ta rất có duyên, chờ đến khi người thành hôn, nếu như đồng ý đến cửa hàng nhà chúng ta làm hi phục, ta giảm giá cho người!”

Hắn vừa mới vỗ một cái, lúc cái thứ hai còn chưa rơi lên vai Tiêu Dư An đã đột nhiên bị người giữ cổ tay, ngăn lại động tác.

Người kia ngó ra, giương mắt nhìn qua, thấy là một vị nam tử áo đen mặt như ngọc sáng, mắt như sao trời, tướng mạo phi phàm.

Yến Hà Thanh không chút biến sắc đem tay vị tiểu huynh đệ kia đẩy ra, nhàn nhạt hỏi: “Cửa hàng nhà người ở chỗ nào?”

Tiểu huynh đệ đầy nhiệt tình: “Ngay tại đầu phố đông! Từ đây đi thẳng, rẽ một cái là tới!”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, kéo Tiêu Dư An vẫn còn đứng bên cạnh xem náo nhiệt đi về phía trước.

Vẻ mặt Tiêu Dư An mờ mịt: “Yến ca, đi đâu đấy?”

Thấy Yến Hà Thanh không nói lời nào, Tiêu Dư An cũng không hỏi nữa, ngoan ngoãn đi theo sát hắn.

Yến Hà Thanh lôi kéo Tiêu Dư An tìm tới cửa hàng mà tiểu huynh đệ kia vừa mới nói, cửa hàng này quả thực không giống như một cửa hàng nhỏ bình thường, nhìn kỹ thì càng giống một tòa phủ đệ hơn, xưởng nhuộm, phường dệt, phường thêu đều có đủ. Có hỏa kế trông thấy hai vị công tử khí chất bất phàm đi vào, vội vàng chưng ra khuôn mặt tươi cười chạy đến nghênh tiếp: “Hai vị đến mua vải hay là đến làm y phục vậy?”

Yến Hà Thanh nói: “Làm y phục.”

Trong chớp mắt Tiêu Dư An giống như bị sét đánh, ngốc lảng đứng sững tại chỗ, hai mắt tròn tròn nhìn Yến Hà Thanh.

Hỏa kế ồ lên một tiếng, nói: “Hắn là ngài không biết, y phục của chúng ta đều là do chưởng quỹ tự tay chế tác, chỉ có vương công quý tộc mới mời

được chưởng quỹ của chúng ta. Ta thấy công tử khí độ bất phàm, chắc cũng không phải người bình thường, hay là thế này, hai vị vào trong ngồi đợi một lúc, ta đi hỏi chưởng quỹ của chúng ta chút xem, xem ông ấy có nguyện ý gặp công tử hay không.”

Hỏa kế lịch sự lễ phép đem Yến Hà Thanh và Tiêu Dư An mời vào trong cửa hàng, sau đó vội vàng chạy đi bẩm báo.

Lúc này Tiêu Dư An mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại: “Yến, Yến ca? Hi, hi phục?”

Yến Hà Thanh không nhanh không chậm đáp: “Vừa nãy thấy người rất thích.”

Tiêu Dư An khó khăn nói: “Cho dù ta có thích, thì hi phục cũng không thể mặc vào ngày thường được, chẳng phải chỉ có thể...”

Thanh âm Tiêu Dư An hơi ngừng lại, dường như hần hiểu ra gì đó, đột nhiên nhìn về phía Yến Hà Thanh, hận không thể đem hai mắt trừng đến rớt ra.

Yến Hà Thanh nhìn hần, bình tĩnh nói: “Tiêu Dư An, ta muốn cưới người, ta muốn cùng người báỉ đường thành thân, ta muốn để cho cả thiên hạ này cùng biết, Tiêu Dư An, người muốn không?”

Tiêu Dư An nói: “Nhưng hiện tại Nam Yến quốc...”

“Không sao.”

“Nhưng như này hơi...”

“Không sao.”

“Bọn họ...”

“Không sao.”

Nói xong ba câu “không sao”, Yến Hà Thanh lại hỏi lại lần nữa: “Tiêu Dư An, người muốn không?”

Tiêu Dư An gật gù đầu, dứt khoát trả lời: “Muốn.”

Chỉ trong chớp mắt đôi mắt Yến Hà Thanh trở nên sáng ngời, cực kỳ giống với ánh trăng sáng đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời âm đạm.

Cứ mãi soán suýt quá mức cực khổ, ngàn lo vạn nghĩ quá mệt mỏi, chẳng bằng dùng ba câu “không sao” đổi lấy một câu “muốn” đi.

Chợt ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một nam tử trung niên cơ bắp đi vào. Mới đầu nam tử kia còn có chút kiêu ngạo, sờ sờ ria mép vênh vênh mặt, sau khi nhìn thấy Yến Hà Thanh, đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, sau đó quỳ xuống lạy: “Hoàng thượng!!!”

Yến Hà Thanh cùng Tiêu Dư An liếc nhau, Tiêu Dư An hỏi: “Người thế mà lại có thể nhận ra hoàng thượng?”

Chưởng quỹ run lấy bầy: “Hồi, hồi, hồi vị gia này, trước đó tiểu nhân từng có may mắn trông thấy chân dung của hoàng thượng, bức họa kia vẽ sinh động như thật, đem toàn bộ vẽ anh tuấn phong lưu tiêu sái lỗi lạc cao lớn uy mãnh phong độ nhẹ nhàng thần minh sáng khoái* của hoàng thượng đều vẽ ra! Cho nên tiểu nhân vẫn luôn khắc sâu ấn tượng!”

Vị lão bản này, chẳng lẽ xưng hào trên giang hồ của người chính là từ điển thành ngữ sao?

Tiêu Dư An đưa tay vừa kéo lão bản vừa lắc đầu nói: “Xem ra vẽ cũng không quá tốt, đều không vẽ ra được vẻ trường thân ngọc lập tuấn dật vô song siêu phàm thoát tục thanh tú soái khí ngọc thụ lâm phong* của hoàng thượng.”

(*Toàn là mấy câu thành ngữ chỉ vẻ đẹp thôi.)

Chưởng quỹ khiếp sợ, vốn cho rằng bản lĩnh nịnh hót của mình đã đến mức hoàn mỹ rồi nhưng không ngờ tới núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn!

Tiêu Dư An vẫn chưa biết chân tình mà mình bộc lộ ra bị nhận định thành nịnh hót, cười hỏi: “Chưởng quỹ, hỉ phục chỗ các người đại khái phải mất bao lâu mới làm xong?”

“Nửa tháng... Không! Chỉ cần có số đo, hoàng thượng cho tiểu nhân bảy ngày! Bảy ngày là tiểu nhân có thể làm xong!” – Chưởng quỹ vỗ ngực thề thốt.

“VẬY tranh thủ thời gian mà đo luôn đi.” – Tiêu Dư An giơ tay về phía trước.

Đôi mắt ti hí của chưởng quỹ trừng lớn: “Vị gia này, người người người?”

“ĐỪNG có người nữa, hai bộ hỉ phục, ta một bộ hoàng thượng một bộ.” – Tiêu Dư An cười hì hì nói.

Chưởng quỹ vội vàng nhìn qua Yến Hà Thanh, thấy hấn gật gật đầu, lập tức ngậy ra tại chỗ, phải mất trọn ba giây mới hồi phục lại tinh thần.

Chưởng quỹ kia cũng là người phi phàm, chuyện đầu tiên sau khi lấy lại phản ứng chính là cẩn thận từng li từng tí hỏi Tiêu Dư An: “VẬY, tiểu nhân cả gan hỏi một câu, hỉ phục của ngài là làm váy... hay là vẫn làm quần...”

Tiêu Dư An: “...Quần, quần đi.”

Chưởng quỹ: “Hiểu rồi!”

Chỉ chớp mắt trong đáy mắt Yến Hà Thanh thoáng hiện qua vẻ thất vọng.Soup: Ihihi, có ai chờ đám cưới không?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 180

Sau khi hai người lấy xong số đo, được chường quỹ ba quỳ chín lạy tiễn về, thời gian đã không còn sớm, lại có gió to tuyết lớn, đường xá trở nên vắng ngắt, chỉ còn mấy cửa hàng còn mở cửa, trên nền tuyết trắng mênh mang hắt lên ánh nến ấm áp.

Hai người chậm rãi đi về hướng cung điện, Tiêu Dư An đột nhiên mở miệng nói: “Yến ca, ta cảm thấy thấy mấy ngày nay thân thể đã tốt hơn nhiều, người thấy đấy, trước đó ta đi lại còn khập khiễng, mấy ngày nay đã đi vững hơn rồi.”

Yến Hà Thanh sững người lại, ừ một tiếng.

Ánh mắt Tiêu Dư An mờ lung, che miệng ho nhẹ một tiếng: “Hay là chờ đến khi làm xong hỉ phục... chúng ta liền...”

Mấy chữ đằng sau nhỏ như tiếng muỗi kêu, Yến Hà Thanh nghe không rõ: “Cái gì?”

Tiêu Dư An dừng bước lại, nhìn trời nhìn đất lại không chịu nhìn Yến Hà Thanh: “Liền... vào... vào... động, động, động phòng.”

Yến Hà Thanh nói: “Người ở đây chờ ta một chút.” – Sau đó bước như bay đi về hướng cửa hàng may kia, chưa qua một lúc đã trở về, nói với Tiêu Dư An: “Chường quỹ nói, ngày mai có thể làm xong hỉ phục.”

Tiêu Dư An: “...”

Ngày mai? Kỳ hạn từ nửa tháng biến thành ngày mai? Chường quỹ lấy mạng ra mà làm đấy hả!? Có thể đừng làm khó dân chúng qua đường như thế có được không?

Tiêu Dư An nói: “Được, vậy thì ngày mai vào, vào, vào, vào...”

Yến Hà Thanh thay hẳn nói hết lời: “Vào động phòng.”

Tiêu Dư An: “Ừm, đúng, đúng, đúng.”

Cám ơn chường quỹ, hi sinh! Bản thân! Giúp! Người khác! Toại nguyện!

Sau khi hai người trở về tẩm cung, chợt có thị nữ tiến đến đón: “Hoàng thượng, Tiêu công tử, Tạ công tử ở trong tẩm cung chờ các ngài.”

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Đã muộn thế này?”

Trên mặt thị nữ lộ vẻ bất đắc dĩ: “Chúng ta đã liên tục khuyên Tạ công tử, nói có chuyện gì thì để sáng mai lại nói, nhưng mà Tạ công tử không muốn quay về. Trước đó hoàng thượng đã căn dặn chúng ta, mọi chuyện đều phải thuận theo, cho nên không ai dám để Tạ công tử đi.”

Tiêu Dư An nghĩ đến hôm nay cảm xúc của Tạ Thuần Quy cực kỳ không ổn định, lo cậu xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn Yến Hà Thanh một cái, vội vàng đi vào tẩm cung.

Yến Hà Thanh nhìn ra được ánh mắt Tiêu Dư An không bình thường, nhanh chóng đuổi theo.

Trong tẩm cung, Tạ Thuần Quy đứng bên cạnh bàn, một ngọn nến đã đốt gần hết, sáp nến chảy xuống ngưng tụ lại bên trên, vụn vẹo đến đáng sợ.

“Thuần Quy.” – Tiêu Dư An nhẹ nhàng gọi.

Tạ Thuần Quy nghiêng đầu nhìn qua, hai mắt đỏ hồng, dường như đã khóc một lúc lâu, cậu nhìn Tiêu Dư An, từng bước từng bước đi về phía hắn, bước chân hơi lảo đảo, giống như mỗi bước đều đang đập lên bề mặt thứ gì đó.

“Người sao vậy?” – Tiêu Dư An bước mấy bước về phía trước, chỉ cách Tạ Thuần Quy một bước.

Yến Hà Thanh nhíu mày, nhìn chăm chăm Tạ Thuần Quy.

“Ta...” – Tạ Thuần Quy cúi đầu, giọng khàn khàn, giống như đang cố gắng che giấu cái gì đó, lại giống như đang đợi cái gì đó, Yến Hà Thanh phát hiện ra khác thường, muốn tiến đến.

Tiến đến kéo lấy Tiêu Dư An, nhưng chỉ trong cái chớp mắt mà hắn bước lên kia, Tạ Thuần Quy bỗng nhiên rút một cây quý thủ từ trong ngực ra, sau đó nhào về phía Tiêu Dư An!

Hai con người Tiêu Dư An đột nhiên co lại, lùi lại một bước, cùng lúc đó, Yến Hà Thanh cũng theo đó mà tiến lên muốn bảo vệ Tiêu Dư An.

Nhưng mục tiêu của Tạ Thuần Quy căn bản không phải là Tiêu Dư An! Cậu làm một động tác giả, xoay người một cái, nắm thật chặt lấy chủy thủ, không hề có chút do dự đâm thẳng về phần bụng Yến Hà Thanh đang tiến đến kéo Tiêu Dư An, bất ngờ rút ra, sau đó lại đâm vào!

Đột nhiên ngoài cửa sổ cuồng phong gào thét, gần như muốn đem toàn bộ những cái cây yếu ớt trong nội viện nhổ lên tận gốc!

Trong chớp mắt máu tươi bắn lên mặt cùng thân thể Tiêu Dư An, giống như một ngọn lửa có thể thiêu đốt toàn thân hắn, khiến hắn bị bỏng đến toàn thân run rẩy.

Tiêu Dư An nghe thấy Tạ Thuần Quy lại gọi hắn.

Tạ Thuần Quy nói: “Hoàng thượng.”

Chẳng qua chỉ là hai chữ thật đơn giản, trong chớp mắt thoát ra khỏi miệng kia, Tiêu Dư An thấy trên cổ mình như đeo lên một cây đao, cầm đao không phải là ai khác, mà chính là những tướng sĩ đã từng vì Bắc quốc mà chảy hết máu cùng nước mắt, thi cốt chưa lạnh.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 181

Tiếng thét chói tai của thị nữ đang chạy trốn mở đầu phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, thừa dịp thị vệ bên ngoài tấm cung chưa kịp phản ứng, Tạ Thuần Quy đóng cửa tấm cung, lại dùng bàn ghế chặn lại cửa và cửa sổ, vừa quay đầu lại đã trông thấy Tiêu Dư An đang cầm máu cho Yến Hà Thanh. Hắn cởi áo ngoài chặn lại vết thương của Yến Hà Thanh, áo ngoài bị máu thấm đỏ một mảnh, Yến Hà Thanh không chống đỡ nổi, lưng lay ngã xuống.

“Yến ca! Yến ca!” – Tiêu Dư An ôm lấy Yến Hà Thanh ngồi tựa vào một góc, mất máu quá nhiều khiến tinh thần Yến Hà Thanh trở nên không rõ ràng, ý thức mơ hồ, hắn ra sức há miệng giống như muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng nói nên lời.

“Yến ca, người đừng nói chuyện, người đừng nói gì hết, sẽ không sao đâu.” – Tiêu Dư An đã ở bên lăn ranh giới sắp sụp đổ, trong đầu chỉ đầy suy nghĩ, Yến Hà Thanh nhất định sẽ không chết. Thế nhưng, hô hấp của Yến Hà Thanh đang bắt đầu yếu dần đi, ý thức hắn tan rã, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tiêu Dư An nhất thời hoảng loạn, hai tay dè lấy bả vai Yến Hà Thanh, không ngừng hô: “Yến ca, đừng ngủ! Người đừng ngủ, người nhìn ta, người...”

Lời của Tiêu Dư An còn chưa dứt, đã bị người đột nhiên túm chặt lấy cổ áo, ấn lên trên tường.

Hai mắt Tạ Thuần Quy đỏ như máu, gắt gao nắm chặt lấy cổ áo Tiêu Dư An: “Hoàng thượng, ngài đang làm cái gì? Ngài không nhớ sao? Chính hãn đã giết chết các tướng sĩ Bắc quốc ta, chính là hãn đã diệt quốc gia của chúng ta, chẳng lẽ ngài không hận hãn sao? Ngài vì sao lại không hận hãn? Hoàng thượng, ngài có còn nhớ rõ rằng mình họ Chu tên Dục không! Ngài là hoàng thượng của chúng ta! Ngài chính là hoàng đế Bắc quốc!”

nhaemsoup.wordpress.com

Tiêu Dư An không nói ra nổi câu trả lời, hãn chỉ không ngừng lắc đầu, lại càng không ngừng lẩm bẩm câu thật xin lỗi, từng tiếng, như một tội nhân tội ác tà trời cuối cùng bây giờ cũng phải chịu trừng phạt, chỉ còn lại hối hận vô tận cùng với tội nghiệt không người có thể tha thứ.

“Đủ rồi! Hoàng thượng, ngài sao cứ luôn xin lỗi như vậy! Vì sao?” – Tạ Thuần Quy gào thét, nhưng vẫn chậm chạp không chiếm được đáp án.

Bên ngoài tấm cung đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa cùng với tiếng vó ngựa vội vàng, còn có cả tiếng la hét của Tiết Nghiêm, xem ra là tướng sĩ hộ giá đã vội vàng chạy đến.

Sắc mặt Tạ Thuần Quy bình vĩ lại cực kỳ lạnh lùng, cậu cầm lấy thanh chủ thủ còn nhỏ máu của Yến Hà Thanh, đang muốn lao ra cửa, bị Tiêu Dư An kéo lại, Tiêu Dư An cầu xin hô lớn: “Đừng đi, sẽ chết!!! Thuần Quy, đi đi, có thể trốn, nhất định có thể trốn thoát, về Đào Nguyên thôn đi, trở về đi.”

“Hoàng thượng, đã về không được nữa rồi.” – Tạ Thuần Quy lắc đầu, chậm rãi rút tay về, ngữ khí của cậu rõ ràng bình tĩnh như vậy nhưng lại có vẻ vô cùng tàn nhẫn, cậu nói: “Hoàng thượng, con cháu Tạ gia chỉ có hai loại kết cục, hoặc là sống quăng đời còn lại tại Bắc quốc thịnh thế, hoặc là tử chiến trên sa trường. Ba năm trước đã không thể cùng đi với các huynh đệ, hiện tại, ta phải đuổi theo bọn họ.”

Dứt lời, Tạ Thuần Quy không hề chùn bước vung chủy thủ lên xông ra ngoài, quyết tuyệt đến mức khiến người ta phải rùng mình.

Tiêu Dư An quỳ trên mặt đất, hấn dựa vào sợi dây cung cuối cùng trong đầu mình, trở lại tiếp tục đè lại vết thương cho Yến Hà Thanh, hết lần này đến lần khác gọi hấn để hấn không được ngủ. Sau đó nữa, có người xông vào, có người đem Tiêu Dư An bắt lấy lôi ra bên ngoài, có người vội vàng đến cầm máu trị thương cho Yến Hà Thanh. nhaemsoup.wordpress.com

Toàn bộ mọi chuyện đều giống như một thước phim câm, chỉ còn lại hỗn loạn cùng lộn xộn, Tiêu Dư An muốn hỏi xem Yến Hà Thanh có làm sao không, lại thảm hại không chịu nổi bị người lôi ra khỏi tẩm cung. Bên ngoài tẩm cung, tuyết lớn đầy trời, trời đông giá rét, vẻ mặt Tiết Nghiêm trắng bệch vì sợ hãi cùng tức giận. Tiêu Dư An bị bắt giải đến dưới chân ông, nghe thấy ông nói: “Quân vương Bắc quốc, người thật là độc ác, lợi dụng thực tình của hoàng thượng đối với người, cùng dư nghiệt Bắc quốc ám sát hoàng thượng, người sao có thể độc ác như vậy?”

Tiêu Dư An không trả lời cũng không giải thích, hấn co quắp trên mặt đất, ngay cả tiếng kêu khóc cũng không thoát nổi ra khỏi cổ họng. Hấn nhếch nhác không chịu nổi, toàn thân đều đau nhức, tứ chi đau đớn, hấn hết lần này đến lần khác hỏi mình vì sao lại thành ra thế này, nhưng cũng không biết phải tìm đáp án từ đâu.

Có lẽ bắt đầu từ thời khắc hấn tự cho là có thể bảo vệ Bắc quốc kia, đã định ra kết cục của hấn hiện giờ.

Từ trước đến nay Tiết Nghiêm làm việc đều gọn gàng thẳng thắn quyết đoán, ông biết, phế đế Bắc quốc này đã không giữ lại được nữa. Trước đó Yến Hà Thanh khư khư cố chấp, người ngoài còn có thể nói là thiên cổ tình thâm, nhưng mà nếu sau khi đã bị người ám sát còn giữ lại bên người, chỉ có thể biến thành trò cười!

Hôm nay, Bắc quốc phế đế, nhất định phải chết.

Cuồng phong gào thét giữa đất trời, tuyết lớn ào ào đổ xuống, rét lạnh thấu xương, Tiết Nghiêm thở ra một hơi khói trắng, chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra: “Phế đế Bắc quốc, người có còn gì muốn nói nữa không?”

Trên người Tiêu Dư An còn dính máu của Yến Hà Thanh, quần áo của hắn đã bị tuyết thấm ướt, đen nhánh cùng thấu bạch hỗn tạp hòa cùng một chỗ, bị tuyết lớn bao trùm, hắn chống đỡ thân thể chậm rãi đứng dậy, tứ chi vì rét lạnh mà đông cứng, ánh mắt của hắn chết lặng không chút ánh sáng, hắn hỏi: “Yến ca hắn, hắn vẫn ổn chứ?”

Tiết Nghiêm nắm chặt kiếm trong tay, nhìn chăm chăm Tiêu Dư An nửa ngày, tựa như không thể tin được ở thời khắc như thế này điều khiến Tiêu Dư An lo nghĩ đến lại là Yến Hà Thanh, ông trầm mặc một hồi, thành thật trả lời: “Tính mạng của hoàng thượng, không đáng lo ngại.”

“Vậy thì quá tốt rồi...” – Thanh âm Tiêu Dư An run rẩy, cười rơi lệ.

Lúc này Tiết Nghiêm mới phát giác, có lẽ mình đã hiểu lầm người trước mắt này, thế nhưng vì Yến Hà Thanh, vì Nam Yến quốc, vì thiên hạ, hôm nay bất kể như thế nào ông cũng sẽ không nường tay: “Phế đế Bắc quốc, nếu như không còn lời nào khác, vậy thì lên đường đi.”

—

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 182

Nào biết Tiêu Dư An lại loạng chà loạng choạng đứng dậy, dùng ống tay áo lau lau mặt, nói: “Tiết tướng quân, ta có thể cầu xin ngài hai chuyện được không?”

“Người cầu xin ta?” – Tiết Nghiêm không thể tin nổi.

“Đúng vậy.”

“Không ngại, cứ nói đi.”

Tiêu Dư An nói: “Chuyện đầu tiên, sau tối nay, ngài có thể đem thi thể của Tạ Thuần Quy, đưa về Tạ gia được không?”

“Tạ gia, thì ra người vừa nãy chính là con cháu của Tạ gia mà năm đó cả phủ đều đền nợ nước sao?” – Tiết Nghiêm thì thào: “Can đảm trung nghĩa, nên được kính nể, được, ta đồng ý với người, còn chuyện kia thì sao?”

Tiêu Dư An nhìn về phương xa, cái hoàng cung này lớn như vậy, khắp nơi đều có bóng dáng của Bắc quốc, mỗi một ngọn cây ngọn cỏ, một bông hoa một hòn đá, đình đài lầu các điêu khắc chạm trổ, nhưng không có một chỗ nào có thể in vào trong đôi mắt Tiêu Dư An. Hai mắt Tiêu Dư An trống rỗng vô thần, hần nói: “Cái kết cục này, có thể để ta tự tay giải quyết không?”

Tiết Nghiêm sững sờ, sau đó gật gật đầu, đưa trường kiếm tới.

Tiêu Dư An nhận lấy kiếm, lùi về phía sau mấy bước, tìm chỗ đất trống cao cao tích nhiều tuyết nhất dày nhất, quỳ xuống. Hắn hít sâu một hơi, đem trường kiếm trong tay đặt ở bên cạnh mình, sau đó nặng nề đập đầu mười ba cái, mỗi lần đập đầu một cái đều nói một câu thật xin lỗi, cái đập đầu cuối cùng kết thúc, trán của hắn đã máu tươi chảy ròng.

Thật xin lỗi, là hắn đã thả hổ về rừng. Thật xin lỗi, là hắn đã không bảo vệ được Bắc quốc. Thật xin lỗi, cho tới bây giờ, hắn vẫn muốn nhìn thấy Yến Hà Thanh quân lâm thiên hạ như cũ. Thật xin lỗi, là hắn đã có được thân thể này nhưng lại vẫn chỉ muốn làm Tiêu Dư An.

Thật xin lỗi, hắn đã từng dốc hết toàn lực, nhưng lại vẫn thua một câu “không thể cải mệnh” của ông trời.

Đã như vậy, vậy lấy mạng đền tội có được không?

Tựa như đã từng, hắn đem mạng mình để đền cho đứa em trai đã cực độ oán hận mình vì đã rời đi.

Như vậy, liệu có thể xóa tan hết thảy thù, xóa đi hết thảy hận hay không?

Sau khi đập đầu xong, Tiêu Dư An nhịn xuống cơn đau đầu như muốn nứt cùng với cảm giác muốn ngất đi, hạ mắt, cầm lấy trường kiếm bên cạnh mình gác lên cổ, hắn quay đầu lại nói với Tiết Nghiêm: “Tiết tướng quân, ta có một câu, xin ngài hãy chuyển lại cho Yến Hà Thanh.”

Đột nhiên một trận hàn phong giạt dữ gào thét thổi qua, đất trời thê lương, tuyết lớn gào thét như muốn đem thanh âm của Tiêu Dư An giấu đi.

Cùng lúc đó, trong tầm cung, Yến Hà Thanh chậm rãi mở mắt ra, thái y ở bên cạnh vui vẻ nói: “Hoàng thượng, người đã tỉnh rồi? Người cảm thấy thế nào?”

Bởi vì mất máu, bờ môi Yến Hà Thanh trắng bệch, vẻ mặt hốt hoảng, hần bỏ ra mắt giây mới nhớ lại những chuyện trước khi mình ngất xỉu, sau đó không để ý đến người bên ngoài bốn phía ngăn cản, che lấy vết thương chống người đứng dậy: “Tiêu Dư An đâu?”

“Tiêu Dư An? Đó là ai? Aiz, hoàng thượng! Hoàng thượng! Miệng vết thương của ngài!” – Thái y bị một tay Yến Hà Thanh gạt ra, phí công hô lên vài câu vô ích.

Yến Hà Thanh lao đảo chạy ra bên ngoài, hần chạy ra khỏi tầm cung, vịn cây cột bên ngoài, thở hỗn hển hít vào mấy hơi mới không ngã xuống, hần ngẩng đầu lên, lo lắng tìm kiếm thân ảnh Tiêu Dư An khắp bốn phía, sau đó ánh mắt như đóng đinh lên thân người đang quỳ gối giữa đất trời kia. Trong đáy mắt Yến Hà Thanh thoáng hiện lên một tia mừng rỡ, hần há miệng muốn hô lớn, lại bởi vì mất máu suy yếu mà nói không ra hơi, chỉ có thể dùng hết toàn lực đi đến chỗ kia. Phía sau hần, trên nền tuyết trắng mênh mang lưu lại một vết máu uốn lượn, sau đó lập tức bị gió tuyết vùi lấp đi.

Cách đó không xa, Tiêu Dư An quỳ trên mặt đất, đem trường kiếm gác trên cổ, quay đầu nói với Tiết Nghiêm: “Ngài chuyển lời cho Yến Hà Thanh, nói với hần nửa đời sau phải sống thật tốt, ta muốn nhìn thấy, bộ dáng thái bình thịnh thế của hần, thiên hạ phồn hoa của hần, giang sơn xã tắc của hần là như thế nào.”

Câu nói này, truyền vào trong tai Yến Hà Thanh, một chữ cũng không sót. Hần dường như ý thức được gì đó, hận không thể chạy gấp tới, thế nhưng toàn thân hần vô lực, bước chân không vững, tất thấy trước mắt đều giống như một màn tuyết trắng bệch mơ hồ. Hần vừa đề xuống vết thương của mình, miệng vết thương ở bụng lập tức truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt vì bị xé rách ra, nhưng Yến Hà Thanh chỉ hận không đủ đau, không thể khiến hần tỉnh táo hơn một chút, Yến Hà Thanh vươn tay, điên cuồng gào lên: “Tiêu... Tiêu Dư...”

Nhưng gió tuyết lớn như vậy, nhưng thanh âm của Yến Hà Thanh lại yếu ớt, nhưng từ đầu đến cuối Tiêu Dư An đều không nhìn về hướng này, hần nhắm mắt lại, tay nắm chuôi kiếm hơi hơi phát run.

Sau đó nữa, một vệt sáng bạc xé ngang bầu trời, cũng tiến thẳng vào trong đáy mắt Yến Hà Thanh.

Chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, thế gian chỉ còn đỏ thẫm cùng trắng bệch, Yến Hà Thanh trở mắt nhìn Tiêu Dư An ngã xuống, động tác rất chậm, rất chậm, nện xuống lại cực nặng, tuyết trên nền lập tức bắn lên vài tấc, Yến Hà Thanh cũng quỳ xuống theo, ngực hần giống như bị người đâm xuyên, trái tim đang đập thành thạch cứ như vậy bị móc ra từ trong thân thể, ném lên mặt đất hết lần này đến lần khác dẫm đạp. Yến Hà Thanh vô thức thì thào xong chữ “An” cuối cùng, sau đó vì mất máu mà ngất đi.

Máu tươi chảy vào tuyết đọng, nhiễm lên đại địa, tay của hai người chẳng qua chỉ cách nhau vài thước.

HOÀN

Lời tác giả:Liên quan tới Tiêu tống.

Từ hồi còn nhỏ tuổi đã tận mắt nhìn thấy mẹ mình tự sát, điều đó khiến Tiêu tống hiểu được ngoài sống ra thì còn có một con đường khác để đi, đó chính là chết. Sau này, khi bị em trai mình oán hận, cũng tạo nên tính cách dễ dàng cực đoan, áy náy, tự trách. Cho nên, Tiêu tống thực ra là một người, bên ngoài thì cười hì hì nhưng nội tâm lại rất yếu đuối.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 183

Soup:T đùa mấy cô thôi, chưa có hoàn đầu =)) Oa ha ha ha ha ha ha =))

Người ta đều nói sau khi chết đi có thể trông thấy người đưa đồ gì đó, đầu trâu mặt ngựa gì đó, Mạnh Bà nơi Hoàng Tuyền gì đó.

Nhưng Tiêu Dư An vừa mở mắt ra, cũng chỉ thấy sương mù trắng xóa, hỗn loạn mông mung, hẳn không biết làm sao chỉ có thể đứng im tại chỗ, mù mờ nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên ở trước mắt hẳn có người vội vàng chạy qua, chính là Tạ Thuần Quy.

Tạ Thuần Quy không ngừng hô to chờ ta một chút, chờ ta một chút, sau đó phía trước cậu xuất hiện một bóng người.

Người kia chậm rãi xoay người lại, ngũ quan đoan chính, nụ cười có chút ngốc, hẳn đỡ lấy Tạ Thuần Quy đang lao đảo chạy tới, cười nói một tiếng: “Đang chờ đây, yên tâm đi, vẫn luôn chờ mà.”

Hốc mắt Tạ Thuần Quy dần dần đỏ lên, Tạ tiểu tướng quân trên sa trường tung hoành ngang dọc không sợ hãi bất cứ điều gì hiện giờ trên mặt lại lộ ra một chút tủi thân, cậu nghẹn ngào nói: “Lý tướng quân, ta... ta không bảo vệ được Bắc quốc... ta không cứu được các huynh đệ.”

Lý Vô Định vươn tay xoa xoa tóc của cậu: “Người đó, mới có mấy tuổi chứ hả, mỗi ngày đều ra vẻ người lớn, cái gì cũng đòi gánh trên vai mình, tám mươi tuổi rồi mới tới tìm ta không phải là tốt rồi sao? Gấp cái gì vậy, chẳng phải ta vẫn luôn đợi đấy à? Được rồi, đừng khóc nữa, các huynh đệ đều chờ ở phía trước đó, không thể để bọn hăn nhìn thấy dáng vẻ này của người được, cái dáng vẻ này của người ấy à, để mình ta biết là đủ rồi.”

Tạ Thuần Quy lau sạch nước mắt, nặng nề gật gật đầu: “Ừm.”

Lý Vô Định cười, vò rối tóc của cậu, nói mấy câu, sau đó xoay người nhìn về phía Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nhìn hăn, khẽ nói: “Thật xin lỗi...”

Lý Vô Định lắc đầu, cười nói: “Hoàng thượng, có đôi khi còn sống mới là đau khổ hơn nhiều, ngài thực sự cảm thấy, so với đền nợ nước thì sống cả đời mà mang tội danh phản quốc sẽ tốt hơn sao? Huống chi, lúc trước ngài vì bách tính mà trừ gian thần chúng ta đều thấy được, hộ minh quân, thủ xả tặc, là con đường mà các huynh đệ tự lựa chọn, ngài còn tự trách gì chứ?”

Lý Vô Định nói xong, ôm quyền chào Tiêu Dư An theo kiểu của binh sĩ, quay người sóng vai với Tạ Thuần Quy rời đi, hai người dần dần biến mất trong làn sương trắng ở phương xa.

Tiêu Dư An nhịn không được đuổi theo mấy bước, đột nhiên nghe thấy có người đang gọi hăn: “Hoàng thượng.”

Thanh âm kia quá mức quen thuộc khiến toàn thân Tiêu Dư An không khỏi run rẩy, đột nhiên xoay người lại.

Giống hệt như lần đầu gặp mặt, búi tóc lưu vân, váy dài thanh sắc, giọng nói và dáng vẻ dịu dàng, khuôn mặt nàng mỉm cười, hành lễ với Tiêu Dư An, lại khẽ gọi lần nữa: “Hoàng thượng.”

Tiêu Dư An không thể tin nổi trông to mắt: “Hồng Tụ...”

“Hoàng thượng, là ta, có gì sai bảo sao?” – Hồng Tụ cười hỏi.

Tiêu Dư An nhìn nụ cười của nàng, cổ họng ấm ách nói: “Ta... ta không phải hoàng đế Bắc quốc, ta... ta không phải là hoàng thượng của người...”

Hắn không phải quân vương Bắc quốc, không biết lúc trước Hồng Tụ vì quân vương Bắc quốc mà chết, có từng hối hận hay không?

Trên mặt Hồng Tụ lộ vẻ nghi hoặc, nàng nghĩ nghĩ, hỏi: “Lúc trước ta bị bệnh, là ngài ở bên cạnh chăm sóc còn chọc cho ta cười sao?”

Tiêu Dư An sững sờ, hơn nửa ngày mới trả lời: “Là ta...”

“Là ngài cho phép ta xuất cung thăm muội muội, còn tự thân viết thủ dụ cho ta, còn để cho ta dẫn theo ngự y xuất cung sao?”

“Là ta...”

“Tỉ mỉ chọn lựa cây trâm hoa màu son tặng cho ta, là ngài sao?”

Tiêu Dư An chậm rãi gật đầu: “Cũng là ta...”

Hồng Tụ cười cười, nàng chắc chắn không chút nghi ngờ gọi Tiêu Dư An: “Hoàng thượng.”

Đột nhiên nước mắt Tiêu Dư An tuôn ra như suối.

Hồng Tụ tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Tiêu Dư An: “Hoàng thượng ngài sao vậy? Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái sao?”

Nước mắt Tiêu Dư An rơi đầy mặt, thanh âm nghẹn ngào, nửa câu hắn cũng hỏi không nên lời, chỉ có thể lắc đầu không ngừng.

Hồng Tụ nhàn nhạt cười, dịu dàng nói: “Hoàng thượng, ta ấy à, chỉ hi vọng ngài sống thật tốt, phải thật chú ý giữ gìn sức khỏe, ngài đừng coi thường tính mạng của mình nữa.”

Tiêu Dư An khóc không thành tiếng, gật đầu loạn xạ, hấn bị Hồng Tụ giữ lấy bả vai đẩy ngược về hướng vừa rồi chạy đến: “Hoàng thượng, còn có người đang chờ ngài đó, nhanh đi đi.”

Đột nhiên bị người đẩy, Tiêu Dư An bất chợt mở mắt ra.

—

Lời tác giả: Đây có được tính là đường của Lý Tạ không?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 184

Sắc trời không rõ, ánh sáng xung quanh mờ mịt nhất thời khiến người ta không phân biệt được hiện tại là sáng sớm hay chập tối.

Tiêu Dư An ngẩn người nhìn màn trướng tơ vàng trước mắt, chỉ cảm thấy cực kỳ quen mắt, ngoẹo đầu phân biệt một hồi, trong lòng không khỏi chửi đẹt mợ một tiếng.

Đây chẳng phải là giường trong tâm cung của hãn sao?

Hãn...

Chẳng phải hãn đã chết rồi sao!!!

Hồi ức trước đó tựa như được đánh một tiếng trống nâng cao tinh thần tràn vào não hải của hãn, Tiêu Dư An bất chợt ngồi dậy, tóc đen toàn bộ trượt xuống đầu vai tảo mát trước mắt hãn. Có lẽ vì động tác của Tiêu Dư An quá lớn, quấy nhiễu đến bên cạnh, người bên cạnh truyền đến một tiếng hừ không thoải mái.

Tiêu Dư An quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên trông thấy Yến Hà Thanh đang nằm bên cạnh hãn.

Trong tâm cung dần dần sáng lên, thì ra là sáng sớm.

Tiêu Dư An nhìn Yến Hà Thanh, sững sờ đưa tay bóp mình một cái thật mạnh.

Đau! Muốn! Chết!

Không phải là mơ rồi!!!

Vậy chẳng lẽ những chuyện trước đó đều là do Tiêu Dư An nằm mơ sao!?

Thế tức lạ hiện tại hử và Yến Hà Thanh vẫn rất tốt, chưa có xảy ra chuyện gì hết? Nhưng mà vì sao những đau đớn kia, những bi thương kia, những máu me đầm đìa kia đều khắc vào trong đầu một cách rõ ràng như vậy, muốn quên đi cũng không được?

Trong nhất thời Tiêu Dư An có chút mộng lung, nhưng mà vui sướng vì mất đi lại tìm lại được khiến đầu óc hử choáng váng, khiến hử kích động đến muốn khóc. Tiêu Dư An nằm nghiêng xuống, đưa tay vòng qua ôm lấy eo Yến Hà Thanh, điều chỉnh tốt tư thế thoải mái dựa vào trong lòng ngực người kia, lại phát hiện có chút quái quái.

Gương mặt Yến Hà Thanh ửng đỏ, hô hấp dồn dập, nhiệt độ cơ thể cũng nóng đến mất tự nhiên, lông mày hử nhíu chặt lại, không biết có phải gặp ác mộng hay không, hai tay nắm chặt bầu vào lòng bàn tay.

Chuyện gì vậy? Phát sốt sao?

“Yến ca? Yến ca?” – Tiêu Dư An bối rối ngồi dậy, sờ sờ trán Yến Hà Thanh.

Trong mơ hồ Yến Hà Thanh cảm nhận được chút hơi lạnh, vô thức xoay người chặn Tiêu Dư An, tiếng thở dốc dần dần trở nên nặng hơn.

Một thứ nóng như lửa cứng ngắc đâm vào chân Tiêu Dư An, Tiêu Dư An cả người sợ hãi, lúc này mới phát hiện ra có lẽ Yến Hà Thanh không phải phát sốt.

Mới sáng sớm đã kích thích như vậy, cứ thế mà vi phạm cấp bậc hạn chế hả?

Yến Hà Thanh mơ mơ màng màng hô lên một tiếng Tiêu Dư An, Tiêu Dư An vội vàng đáp lại: “Là ta, ta ở đây, Yến ca, ta giúp người.”

Tiêu Dư An nghiêng đầu hôn Yến Hà Thanh, một tay lại chậm rãi di chuyển về phía đục vọng của người kia. Ai ngờ sau khi Yến Hà Thanh nhận được câu trả lời, giống như bị điên mà hung hăng chặn lấy miệng của hắn, làm càn xâm chiếm mỗi một tắc trong miệng của hắn, hai tay cũng không chút lưu tình mà xé mở y phục của Tiêu Dư An, dùng sức giày vò eo cùng hông hắn. Chỉ có một hồi mà toàn thân Tiêu Dư An đã lưu lại toàn là vết nhéo màu đỏ cùng tím xanh.

Trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, sự thô bạo của Yến Hà Thanh khiến Tiêu Dư An đau đến mức không chịu nổi, hắn thở dốc lên tiếng, vô thức đẩy Yến Hà Thanh ra: “Yến ca, đau, người tỉnh lại đi... đau!”

Đệch!

Hiện tại mới có tiền hí mà đã chơi tới mức cuồng dã như thế, nếu mà làm tới bước cuối cùng, chẳng phải hắn sẽ chết trên giường luôn sao!

Vì để tránh xuất hiện thảm án mưu sát chồng, Tiêu Dư An dùng hai tay đè lại bả vai Yến Hà Thanh, không ngừng lay hắn: “Yến ca! Này! Đại huynh đệ! Bảo bối thân yêu! Darling! Tướng công! Phu quân! Xin người thương xót, tỉnh táo chút đi, ta không muốn bị làm chết trên giường đâu.”

Sau mấy lần lay động, Yến Hà Thanh dần dần mở mắt ra, hắn dùng động tác trêu chọc Tiêu Dư An lại, có chút mờ mịt kiểm chế chính mình, tựa như đang tự hỏi, ánh mắt cũng dần sáng lên.

Tiêu Dư An thở dài một hơi, ngồi phịch trên giường, áo của hắn bị cởi ra hơn phân nửa, vết tích trên người vô cùng thâm trọng. Hắn ngẩng đầu nhìn

Yến Hà Thanh, vừa định cười phàn nàn một tiếng, đã thấy Yến Hà Thanh đột nhiên không thể tin nổi mở to hai mắt.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 185

Yến Hà Thanh đột nhiên ngồi dậy, lùi về sau nửa bước, trong ánh mắt cùng giọng nói không hề che giấu chút tức giận nào: “Tại sao người lại ở đây?”

Tiêu Dư An bị hỏi đến ngốc luôn.

Hắn không ở đây thì có thể đi đâu được hả?

“A? Ta... ta...” – Tiêu Dư An cũng không biết phải trả lời Yến Hà Thanh như thế nào.

Yến Hà Thanh bắt đầu phát giác thân thể mình có chút không đúng, trong tứ chi bách hài của hắn tràn ngập một cỗ khí khô nóng khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, đầu vầng mắt hoa, hắn không khỏi cúi đầu nhìn một cái.

Tiêu Dư An thuận theo ánh mắt Yến Hà Thanh nhìn xuống chỗ kia của hắn, cẩn thận từng chút một nuốt khan một cái, sau đó dịch dịch qua: “Ta... Ta giúp người...”

Nào biết vừa dứt lời, vạt áo Tiêu Dư An đột nhiên bị Yến Hà Thanh nắm chặt, siết đến mức hắn gần như không thể thở nổi. Thanh âm của Yến Hà Thanh cực lạnh, trong đáy mắt dường như có một ngọn lửa cực lớn đang cháy rừng rực, như thể một giây sau có thể đem Tiêu Dư An cắn nuốt đến không còn một mảnh, hắn gần như gầm lên: “Người lừa gạt ta, hạ thuốc?”

Hạ thuốc?!

Hắn sao có thể hạ thuốc Yến Hà Thanh?

Ngại ở trên giường chết chưa đủ nhanh hả?!!!

Với cái công tích vĩ đại một đêm ngủ mười nữ của Yến Hà Thanh kia, còn mẹ nó cần hắn phải hạ? Thuốc?

Cổ áo bị người nắm chặt, Tiêu Dư An cảm thấy hô hấp không thông, khó chịu muốn chết, vừa đưa tay muốn ngăn động tác của Yến Hà Thanh lại, vừa tranh luận: “Ta không có...”

Nhưng mà còn chưa nói hết câu, chỉ một giây sau, hắn đã bị Yến Hà Thanh ném xuống giường.

Quần áo của Tiêu Dư An vẫn đang xộc xệch, làn da trần trụi ma sát với mặt đất, lập tức bị xước đỏ lên, hắn lăn mấy vòng trên mặt đất cũng không ngừng lại được, đầu đập vào cạnh bàn một chút, đập ra một lỗ máu, máu tươi thuận theo vết thương chảy xuống, chảy xuống mắt hắn, đỏ thẫm. Tóc tai Tiêu Dư An tán loạn, chặt vật không chịu nổi, hắn che lại trán mình, đau đến mức hai mắt hoa lên, gần như muốn bất tỉnh.

Nhưng ngay cả ánh mắt Yến Hà Thanh cũng không muốn bố thí cho hắn, ngữ khí lạnh như băng rống lên: “Cút!”

Tiêu Dư An triệt để ngậy ra tại chỗ, dù là ngu ngốc đến mấy thì lúc này cũng biết có gì đó không đúng, nhưng Tiêu Dư An lại không biết không đúng ở đâu, đành phải hô lên xin giúp đỡ: “Yến ca?”

Xưng hô này cuối cùng cũng triệt để chọc cho Yến Hà Thanh nổi giận, trong con người Yến Hà Thanh tất cả đều là chán ghét cùng ngoan lệ, hắn xuống giường, đem đầu Tiêu Dư An ấn xuống mặt đất, vì kiểm chế cơn

thịnh nộ mà thanh âm lại càng khiến người ta cảm thấy thêm phần sợ hãi, hần nói: “Người dám gọi ta như vậy một câu nữa thử xem?”

Lại sau đó nữa, Tiêu Dư An bị ném ra khỏi tẩm cung.

Bên ngoài đang có tuyết rơi, Tiêu Dư An để nửa thân trần, cứ thế mà bị ném vào trong đống tuyết. Trời đông giá rét, bốn phía thỉnh thoảng có thị nữ và thị vệ đi qua, trong ánh mắt nhìn hần có thương hại, cũng có chế giễu.

Tiêu Dư An duy trì tư thế bị ném ra, ngốc lảng nhìn tẩm cung vạn phần quen thuộc đang đóng chặt cửa với hần kia, trên người hần có vết nhéo có vết thương, máu trên trán còn chưa ngừng chảy, bên trên hơi bị dính chút tuyết lạnh, dường như đau thêm ba phần. Xung quanh có một thị nữ nhìn không nổi nữa, tiến lên đỡ hần dậy, thay hần sửa sang lại y phục, nói: “Tiêu quận vương, về đi.”

Đột nhiên Tiêu Dư An ngẩng đầu nhìn nàng, hô: “Tiêu cái gì cơ?”

Thị nữ bị dọa đến sững sờ, yếu ớt nói: “Quận vương...”

Tiêu Dư An bất thành linh đứng dậy, vừa kéo lại quần áo cho đàng hoàng vừa chạy quanh tìm kiếm. Hần không đeo giày, hai chân giẫm vào trong đống tuyết, chỉ chốc lát đã bị lạnh cóng đỏ bừng cả lên, cuối cùng trước mắt xuất hiện một cái ao cạn, Tiêu Dư An nhào tới đó, quỳ gối xuống bên cạnh ao.

Ao nước bị đóng một lớp băng dày, ánh sáng mặt trời ấm áp buổi sớm chiếu xuống sáng lóa chói mắt, Tiêu Dư An ngỡ ngác nhìn hình dáng của mình trong ao, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Trong nguyên tác, Tiêu Bình Dương vì để Tây Thục quốc không phải chịu cảnh bị chiến hỏa xâm lược, trước khi đồng ý hôn ước với Yến Hà

Thanh, đã từng ở lại Bắc quốc một thời gian, thời điểm đó Tiêu Bình Dương bị gọi là Tiêu quận công chúa.

Mà hiện tại vào giờ phút này, trên mặt hồ kết băng kia phản chiếu không phải là khuôn mặt tuyệt mỹ của thân thể quân vương Bắc quốc yếu đuối kia, mà là một khuôn mặt thanh tú tuấn đạt, mặt tựa sứ, mắt hàm nguyệt, mi mắt đều lộ vẻ ôn hòa, cong môi cười một tiếng lại mang theo phóng túng, không bị ràng buộc mà thế gian hiếm thấy.

Khuôn mặt này, giống hệt với khuôn mặt kiếp trước của Tiêu Dư An.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 186

Công chúa Tây Thục Tiêu Bình Dương

Trán Tiêu Dư An lúc này đang đổ máu, bờ môi trắng bệch, trên người chỉ mặc một bộ trung y đơn bạc, cả người toàn là vết trầy xước, hơi động một chút đã đau, cho dù là đẹp hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là bộ dáng thảm không nỡ nhìn.

Vậy là trước đó mình đã chết rồi? Sau đó lại trọng sinh? Trọng sinh vào trên người vị Tiêu vương gia của Tây Thục quốc trước kia? Vậy bây giờ cách thời gian mình chết đã bao lâu? Hiện tại vì sao hãm lại ở Nam Yến quốc?

Quá nhiều vấn đề theo nhau mà tới, Tiêu Dư An che trán, có chút không biết phải làm sao, cứ quỳ nguyên tại đó, thân thể hơi hơi phát run, cũng không biết do đau hay lạnh, hoặc là cả hai cũng nên. Thị nữ vừa rồi khuyên hãm trở về chạy chậm tới, cầm một cái áo khoác choàng lên người Tiêu Dư An: “Tiêu quận vương, nô tỳ đưa ngài về tẩm điện.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, được thị nữ đỡ đứng dậy.

Tiêu Dư An tạm ở tại tẩm điện phía tây hoàng cung, nơi này thường xuyên được dùng để mở tiệc chiêu đãi khách khứa, cũng chính là nơi các sứ thần từ bên ngoài ở lại. Thị nữ đi thái y điện lấy thuốc trị thương cho Tiêu

Dư An, giúp hấn băng bó vết thương trên trán. Tiêu Dư An lục lọi khắp nơi, cuối cùng tìm được một bản nhật ký viết tay của nguyên chủ, Tiêu Dư An kết hợp nội dung trong bản nhật ký với những gì thị nữ kể, rất nhanh đã hiểu được toàn bộ mọi chuyện.

Ba năm trước đây, Tây Thục quốc bắt đầu lâm vào trạng thái chính quyền bị cát cứ. Đầu tiên là hoàng đế Tây Thục quốc băng hà, trong nhất thời hoàng vị của Tây Thục không có người kế thừa, Tây Thục quốc lại là một quốc gia theo nữ quyền cho nên công chúa và hoàng tử đều có thể tham gia tranh đoạt tước vị. Quan hệ trong cung đình vô cùng phức tạp nhưng lại không có ai giống Tiêu Bình Dương có thể ôm được đại quyền, trong quá trình nội đấu đã để lại không ít tai hại.

Lúc này, Tây Thục quốc lại vừa gặp phải thiên tai, bách tính khởi nghĩa, man di xâm lấn, toàn bộ rối loạn, một quốc gia vốn luôn ổn định, cứ thế lâm vào tình trạng nhiễu loạn.

Chỉ trong ba năm, hoàng vị của Tây Thục quốc từ một thứ chạm tay vào có thể bỗng biến thành một củ khoai lang nóng phỏng tay, những kẻ nội đấu tranh đoạt hoàng vị người chết kẻ bị thương. Tiêu vương gia vốn là một người không thích tranh quyền đoạt vị, luôn hưởng tới cuộc sống tự do tự tại, nhưng hiện tại quốc gia đang lâm vào thời khắc tồn vong, Tiêu vương gia không còn biện pháp nào khác đành phải một mình nhận lấy gánh nặng.

Ai ngờ nỗi lo trong lúc này còn chưa giải quyết xong, tai họa từ bên ngoài lại đến.

Sau khi Nam Yến quốc thống nhất ba nước, bắt đầu nhìn chằm chằm Tây Thục quốc. Từ khi Tây Thục quốc lâm vào sa sút đến nay, quốc thổ cũng bị man di bốn phía phân liệt, muốn đổi nghịch với Nam Yến quốc căn bản chính là lấy trứng chọi đá.

Tiêu vương gia vì để bảo toàn Tây Thục quốc, tự phế bỏ “vương” đổi thành “công”, giảm đi địa vị của mình để lấy lòng, biểu thị rằng mỗi năm đều nguyện ý triều cống cho Nam Yến quốc, chỉ cầu có thể bảo toàn quốc thổ, không bị lấy đi xưng hào Tây Thục quốc.

Nào biết Yến Hà Thanh lại không thêm để ý đến chuyện này, tuyên bố rõ ràng rằng mình muốn là thiên hạ chứ không phải nước phụ thuộc, Tiêu vương gia không còn cách nào khác, đành phải tự mình ngàn dặm xa xôi đi đến Nam Yến quốc cúi đầu xưng thần, mong rằng có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đó.

Thời điểm Tiêu vương gia đến Nam Yến quốc đã cách thời gian ám sát một năm, Yến Hà Thanh sau khi nghe được tên của Tiêu vương gia, cực độ vội vàng muốn gặp mặt Tiêu vương gia, sau khi gặp rồi lại lạnh mặt rời đi.

Tiêu vương gia dùng hết tất cả thủ đoạn lấy lòng, nhưng vẫn không thể thu hút được ánh mắt của Yến Hà Thanh chứ đừng nói chi là khiến Yến Hà Thanh bỏ đi ý nghĩ muốn suất binh. Lâm vào đường cùng, Tiêu vương gia tìm được một người, dưới sự trợ giúp của người kia, đêm hôm khuya khoắt tiến vào tẩm cung của Yến Hà Thanh, muốn hạ dược Yến Hà Thanh, ý đồ muốn thông qua việc có một đêm vui sướng mà cầu một con đường sống cho Tây Thục quốc.

Nhưng sau khi Tiêu vương gia hạ dược Yến Hà Thanh xong, cảm thấy mình cực kỳ trơ trên mặt thể diện, giống hệt với tiểu quan trong kỹ viện, phải dùng đến thân thể để đổi lấy lợi ích. Chỉ trong chớp mắt đó, phòng tuyến cuối cùng kiểm chế vị hoàng đế này nhiều năm tan vỡ, khiến hãn nãi lên suy nghĩ muốn tự sát, trong lúc xúc động đã uống thuốc độc.

Lại sau đó nữa, Tiêu tổng tài tỉnh lại.

Tiêu Dư An đóng bản nhật ký lại, lắc đầu, mười phần cảm khái, thở dài thấp giọng nói: “Vất vả rồi.”

Cũng không biết cái vị lén trợ giúp Tiêu vương gia được nhắc đến trong bản nhật ký kia là ai? Thế mà lại có thể để Tiêu vương gia nửa đêm đột nhập được vào tâm cũng của Yến Hà Thanh, chắc hẳn phải là người quyền cao chức trọng, rất được tín nhiệm.

Thế mà đã qua một năm, thời gian một năm này, nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng chẳng ngắn, không biết Yến Hà Thanh vượt qua như thế nào.

Tiêu Dư An lấy bút mực giấy nghiên ra, tự mình rót nước mài mực, lật trang cuối của bản nhật ký kia ra viết lên hai chữ “ghi hận” thật to.

Ghi hận, hành vi bạc lức gia đình, lại còn bắt hãn không được gọi là Yến ca, được, không gọi, cũng không thềm gọi nữa, mẹ nó, hãn mà còn gọi một câu Yến ca nữa thì hãn chính là chó con!

Tiêu Dư An hùng hùng hổ hổ đóng bản nhật ký lại, một lát sau lại yên lặng mở ra, ở sau cái câu không thềm gọi kia thêm vào một chữ “gâu”.

—

Soup:Lục liên sỉ lên anh ơi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 187

“Tiêu quận vương, nô tỳ giúp ngài rửa sạch vết thương, có thể sẽ hơi đau, ngài cố nhịn, nô tỳ sẽ cố gắng làm nhẹ nhẹ một chút.” – Thị nữ bên cạnh dịu dàng nói, cẩn thận từng tí một giúp Tiêu Dư An băng bó vết thương trên trán.

Trước đó Tiêu Dư An cứ ngơ ngơ ngác ngác, chỉ một lòng muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, đầu óc mê mụi, lúc này tinh thần đã ổn định lại mới phát giác thị nữ này vẫn luôn giúp đỡ mình.

Tiêu Dư An vừa ngẩng đầu lên muốn nói cảm ơn, lúc nhìn thấy mặt thị nữ thì sững sờ ngây ra tại chỗ.

Thị nữ kia vẫn chưa phát hiện ánh mắt Tiêu Dư An có chỗ nào không đúng, cẩn thận giúp hẩn bôi thuốc: “Tiêu quận vương, trên người ngài bị trầy xước, phải dùng nước ấm lau rửa mới được, nô tỳ đi...”

Tiêu Dư An đột ngột ngắt lời nàng, gấp gáp hỏi: “Người tên là gì?”

Thị nữ hơi sững sờ, đáp: “Ta... không không, nô tỳ tên là Thiêm, Thiêm Hương.”

Tiêu Dư An hít sâu một hơi, hỏi: “Có phải người có một tỷ tỷ không?”

Thiêm Hương lẳng lẳng gật đầu: “Sao Tiêu quận vương lại biết? Nô tỳ có một tỷ tỷ, tên là Hồng Tụ.”

Nào biết Thiêm Hương vừa dứt lời, Tiêu Dư An thế mà hết khóc lại cười, khiến nàng bị dọa, cho rằng mình đã nói sai, muốn quỳ xuống xin lỗi. Tiêu Dư An vội vội vàng vàng ngăn nàng lại, thuận tay kéo ghế tới, để nàng ngồi xuống: “Sao người lại vào cung làm thị nữ?”

Lúc trước, sau khi Hồng Tụ chết, mình chẳng những hậu táng nàng, còn ban thưởng trăm lượng hoàng kim cho đệ đệ cùng muội muội của nàng, để bọn họ thành gia lập nghiệp, cho dù Bắc quốc có bị diệt, Thiêm Hương cũng không thể lưu lạc đến độ phải vào cung làm nô tỳ.

Mặc dù không biết vì sao Tiêu quận vương lại tò mò về thân thế của mình, nhưng Thiêm Hương vẫn thành thật trả lời: “Hồi Tiêu quận vương, thuở nhỏ nô tỳ đã không cha không mẹ, cùng tỷ tỷ và đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau, mấy năm trước tỷ tỷ xảy ra chuyện, ta và đệ đệ dựa vào mấy vật phẩm nhỏ làm thủ công kiếm sống. Sau đó Bắc quốc bị diệt, rung chuyển một phen, không còn ai cảm thấy hứng thú với những vật thủ công đó nữa, đệ đệ cũng đã đến tuổi thành thân, nô tỳ không còn cách nào khác, thử tiến cung, được người chọn trúng.”

Lông mày Tiêu Dư An nhíu lại thật chặt: “Sau khi tỷ tỷ người xảy ra chuyện, chẳng phải trong cung có phải người đến thăm hỏi các người đó sao?”

Thiêm Hương gật gật đầu: “Có người đến thăm hỏi ta cùng đệ đệ, còn đưa ban thưởng của hoàng thượng.”

Tiêu Dư An hỏi: “Bao nhiêu?”

Thiêm Hương chớp chớp mắt mấy cái nói: “Thật nhiều, thật nhiều! Là cả một lượng hoàng kim đó!”

Tiêu Dư An: “...Một lượng?”

Thiêm Hương nói: “Đúng vậy!”

Tiêu Dư An: "...Fuck."

Đệt mợ nó! Chắc cú là bị đám tham quan đi thăm hỏi ăn chặn hết rồi!

Tiêu Dư An tức giận đến nổi trận lôi đình, Thiêm Hương thấy dáng vẻ Tiêu Dư An âm tình bất định như thế, cảm thấy hơi sợ hãi. Nàng vốn là cung nữ hèn mọn nhất trong cung, những việc nặng nhọc bản thiêu nhất đều đến tay, ngày hôm trước được phái tới hầu hạ vị Tiêu quận vương này, nghe các tỷ tỷ khác trong cung nói, những quận vương từ bên ngoài tới này tính tình đa số đều không tốt, động một chút là có thể đánh chửi nô tỳ, nhắc nàng phải chú ý lời nói.

Thiêm Hương đứng ngồi không yên, bản thân không biết phải làm thế nào cho phải, lại nhìn thấy Tiêu Dư An đột nhiên đứng dậy, lục tung đồ đạc. Dù sao thì lúc trước hẳn cũng là quân vương một nước, về sau dù có chút chuyện mà trở nên nghèo túng, lục lọi một chút cũng có thể lôi ra được một đồng vàng bạc châu báu.

Tiêu Dư An đem những vật mình tìm được toàn bộ đều đưa cho Thiêm Hương, nói: "Những thứ này người cầm trước đi, còn chín mươi chín lượng hoàng kim, ta nhất định sẽ tìm đủ số đưa cho người."

Thiêm Hương lắp lắp hỏi: "Chín mươi chín, hoàng, hoàng, hoàng kim?"

Tiêu Dư An khẳng định gật đầu.

Mình thân là một bá đạo tổng tài! Nói cho một trăm lượng hoàng kim, thì chính là một trăm lượng hoàng kim! Một lượng cũng không thể thiếu!

Mà hiện tại, trong giờ phút này, làm một nữ tử gặp gỡ bá đạo tổng tài, Thiêm Hương nhìn vàng bạc châu báu trong tay mình, trong đầu chỉ tràn đầy một suy nghĩ.

Tiêu rồi, buổi sáng Tiêu quận vương bị hoàng thượng đuổi ra khỏi tẩm cung, sau khi bị kích thích, đầu óc không được bình thường, phải làm sao bây giờ?

Đầu xuân, cành lá đâm chồi nảy lộc, chút khí lạnh còn chưa chịu tiêu tan.

Bên ngoài tẩm cung của hoàng đế, một nam tử đang không ngừng tranh luận với thị vệ: “Để ta vào gặp hoàng thượng của các người một chút! Ta có chuyện quan trọng muốn nói với hần!”

“Tiêu quận vương, hoàng thượng đã ngủ rồi, xin đừng lớn tiếng huyên náo, mời về đi.” – Khuôn mặt thị vệ gác cửa lạnh lùng, cầm võ kiếm, vô tình đuổi người.

“Đại huynh đệ à, bây giờ mới là giờ Dậu*!!! Mặt trời còn treo trên đỉnh núi đó, giờ này mà ngủ cái khi gì chứ!”

(*Giờ Dậu: Từ 17giờđến 19giờtối.)

Thị vệ thâm trầm nói: “Mặc dù mới là giờ Dậu, nhưng hoàng thượng tự có suy tính của riêng ngài.”

Tiêu Dư An: “...”

Một thị vệ khác nhin không được, nhỏ giọng nói: “Tiêu quận vương, ngài đừng làm khó chúng ta, sau khi xảy ra chuyện lần trước, hoàng thượng dưới cơn nóng giận đã đem toàn bộ thị vệ phụ trách tẩm cung cách chức hết. Gần đây tâm tình của hoàng thượng cũng không tốt, Tiêu quận vương người làm gì phải đi chọc giận hoàng thượng kia chứ.”

Thị vệ nói chuyện ẩn ý, nhưng Tiêu Dư An lại hiểu rõ chuyện lần trước chính là chuyện Tiêu vương gia lén lút tiến vào tẩm cung của hoàng thượng, hạ dục.

Yến Hà Thanh vốn định đem Tiêu vương gia đuổi về Tây Thục quốc, nhưng đám đại thần lại khuyên can, nói Tiêu vương gia đến là để xưng thần, vẫn là quân vương của Tây Thục quốc, cứ thế mà đuổi người đi thì không hợp với lễ nghi quy củ. Sau khi Yến Hà Thanh cân nhắc giữa lợi và hại, không đuổi người nữa, nhưng lại không muốn gặp Tiêu Dư An.

Trong đầu Tiêu Dư An bố trí đủ loạn biện pháp để khiến Yến Hà Thanh nhận ra hãn, kết quả lại không có chút đất nào để dụng võ.

Hôm nay vẫn không gặp được Yến Hà Thanh như cũ, Tiêu Dư An hậm hực đi về, Thiêm Hương nhìn không được nữa, khuyên: “Tiêu quận vương, mọi người trong cung đều biết, hoàng thượng là người cực kỳ si tình, trong lòng ngài ấy đã có người rồi. Ta nghe nói, sau khi người kia qua đời, mỗi ngày, chỉ cần có lúc nào rảnh rỗi, hoàng thượng đều sẽ đến trước mộ bia của người kia tế bái đó! Suốt một năm nay, ngày nào cũng như vậy! Cho nên ngài đừng đi trêu chọc hoàng thượng nữa.”

Mấy ngày này ở chung, Tiêu Dư An phát hiện tính cách của Thiêm Hương khác Hồng Tụ rất nhiều. Bất kể là lời nói hay hành động, Hồng Tụ đều cực kỳ cẩn thận, Hồng Tụ ở trong cung hầu hạ quân vương nhiều năm, sớm đã trở nên khéo léo hiểu lòng người. Còn Thiêm Hương, chỉ là một tiểu cô nương đơn thuần, mặc dù đã hết sức che dấu nhưng bản tính thẳng thắn vẫn còn, khi nói chuyện cũng thường xuyên nghĩ gì nói đó.

“Ta biết trong lòng hãn có người rồi.” – Tiêu Dư An phì cười nói.

“Ngài biết rồi vậy vì sao còn đi trêu chọc hoàng thượng?” – Thiêm Hương không hiểu.

Bởi vì người trong lòng Yến ca chính là hãn!!!

Tiêu Dư An khoát khoát tay, không giải thích.

Thiêm Hương biết hãn cũng có nỗi khổ tâm, thở ra một hơi thật dài.

Trong lòng Tiêu Dư An chỉ toàn nghĩ xem làm cách nào để có thể gặp được Yến Hà Thanh, chợt nghe bên ngoài có người tới thăm, Tiêu Dư An còn đang nghi hoặc không biết là ai, thế mà lại trông thấy Hoàng Việt chấp tay sau lưng đi tới.

Hoàng Việt cho toàn bộ thị nữ lui ra, trong tấm điện chỉ còn lại mình hắn và Tiêu Dư An, Hoàng Việt cũng không khách sáo nữa, không đợi Tiêu Dư An mở miệng, tự mình ngồi xuống, sau khi nâng chung trà lên chậm rãi nhấp một ngụm thì mở miệng nói: “Tiêu quận vương, chuyện trước đây ta nói với ngươi, có muốn thay đổi chủ ý không?”

Tiêu Dư An: “...”

Chuyện lúc trước gì chứ! Có ý gì đây! Làm cái giống gì mà Tiêu vương gia lại thông đồng với Hoàng Việt hả!? Phần sau của nguyên tác chẳng lẽ không phải là Yến ca đi tán em gái à? Sao hiện tại đến phiên hắn thì lại biến thành kịch quyền mưu thế này?

Trong đầu Tiêu Dư An đột nhiên toát ra một suy nghĩ, hắn ra vẻ âm trầm nói: “Chuyện kia ta còn phải cân nhắc một phen, không biết Hoàng tướng quân có thể dẫn ta tới gặp hoàng thượng một chút được không?”

Ai ngờ vừa mới dứt lời, Hoàng Việt lại nhìn hắn chăm chăm, nhìn thẳng đến mức khiến sau lưng Tiêu Dư An dựng cả lông.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 188

Trầm mặc hồi lâu, Hoàng Việt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta đã sớm khuyên quận vương nghe ta, đừng đi làm chuyện tự hạ nhục dơ bẩn như bỏ thuốc hoàng thượng này, đáng tiếc Tiêu quận vương lại không tin ta. Bây giờ Tiêu quận vương là nghĩ thoáng, hay là uy hiếp ta vậy? Đáng tiếc, quá đáng tiếc, hoàng thượng không muốn gặp người. Ta lại khuyên Tiêu quận vương một câu nữa, hiện tại Tiết Nghiêm và hoàng thượng đã có khoảng cách, không quyền không thế, chỉ ỷ vào Trần Ca vừa được lên chức mới có thể nói thêm được vài câu, còn phải xin Tiêu quận vương nhìn cho rõ thế cục.”

Nói xong Hoàng Việt cười lạnh một tiếng đứng dậy rời đi.

Cả mặt Tiêu Dư An đều ngơ ra, đi mở bản nhật ký của Tiêu vương gia ra xem, lại phát hiện trong bản chép tay nửa chữ cũng không nhắc đến Hoàng Việt, xem ra là chuyện không thể để lộ ra ngoài, Tiêu vương gia sợ lưu lại chứng cứ, cho nên không nhắc tới chữ nào.

Chẳng lẽ cho dù không có Lý Vô Định tranh công, Hoàng Việt này vẫn có ý định tạo phản?

“A a a a các người muốn tạo phản thì tạo phản, muốn chơi quyền mưu thì chơi quyền mưu, như nào cũng được, nhưng mà có thể để ta gặp Yến ca trước có được không!!!” – Tiêu Dư An đưa tay ném nhật ký qua một bên, ôm đầu kêu rên: “Chờ một chút!”

Đột nhiên Tiêu Dư An nhớ tới gì đó, vội vàng gọi Thiêm Hương tới hỏi: “Thiêm Hương, lúc trước người nói, mỗi ngày hoàng thượng rảnh rỗi đều sẽ đi tế bái?”

Thiêm Hương gật gật đầu: “Đúng vậy ạ.”

Hai mắt Tiêu Dư An tỏa sáng, vội vàng hỏi: “Vậy chỗ đó ở đâu?”

Thiêm Hương đoán ra ý nghĩ của hắn, bối rối, liên tục xoa tay: “Tiêu quận vương à, chỗ kia ngoại trừ hoàng thượng ra, ai cũng không được phép tiến vào! Đi vào là rơi đầu đó! Tiêu quận vương, ngài đừng đánh chủ ý tới chỗ đó nữa!”

“Thiêm Hương, chỉ cần ta có thể gặp được hoàng thượng, sẽ không sao hết! Người tin ta đi!” – Tiêu Dư An nói.

“Tiêu quận vương, ngài có cách gì thế? Chỗ kia thực sự chính là cấm địa đó!” – Thiêm Hương vẫn không đồng ý.

Tiêu Dư An cười nói: “Ta hát cho hoàng thượng nghe.”

“Hát... hát á?”

“Đúng vậy.” – Tiêu Dư An hăng giọng, mở miệng hát: “Sông lớn chảy về Đông a! Sao trên trời trông về Bắc Đẩu a! Hey hey hô hê hê trông về Bắc Đẩu a!* Cái biểu tình kia của người là sao hả? Người đừng lo lắng, nếu cách này không được, ta còn có thể đọc điều lệ Đảng, dùng giá trị cốt lõi, ánh sáng và giá trị quan của chủ nghĩa xã hội để cảm hóa hoàng thượng!”

Tiêu Dư An còn đang kể lể, Thiêm Hương đứng ở một bên đã cạn lời.

Tiêu quận vương, ngài ấy...

Quả thật bị ngốc luôn rồi!

Phải làm sao mới ổn đây!

Tiêu Dư An vừa dứt lời, Thiêm Hương đã nức nở nói: “Tiêu quận vương, ta biết tha hương ở tại đất khách quê người rất vất vả, ngài nhất định phải kiên cường lên, đợi chút nữa nô tỳ đến thái y điện hỏi xem có thuốc an thần tinh tâm gì không, hai ngày này ngài nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt đó! Nô tỳ sẽ chăm sóc cho ngài thật tốt!”

Kết quả, cuối cùng không chịu nổi sự quấy rầy đòi hỏi của Tiêu Dư An, Thiêm Hương vẫn đưa Tiêu Dư An đến chỗ Yến Hà Thanh tế bái.

Chỗ kia vậy mà lại chính là nơi đã từng là Tế Thiên Đàn của Bắc quốc. Thiêm Hương vừa đi bên cạnh dẫn Tiêu Dư An đến nơi tế bái, vừa kể cho hẳn những tin đồn đã nghe được.

Nghe đồn Yến Hà Thanh ôm thi thể người kia khóc ròng rã ba ngày, nghe đồn khi hạ táng người kia đã mặc một thân hỉ phục đỏ chói, nghe đồn thời điểm hoàng thượng tế bái, thường nói linh tinh hồ đồ những lời như là cái gì mà hồn xuyên, trùng sinh gì đó, còn từng có lần hỏi mộ bia rằng: Khi nào thì người trở lại tìm ta? Người nhất định có thể trở về.

“Khóc ròng rã ba ngày?” – Hô hấp của Tiêu Dư An không thuận, hẳn chưa từng thấy Yến Hà Thanh rơi lệ. Tính tình Yến Hà Thanh từ trước tới nay vốn ần nhẫn, gặp phải khó khăn đau khổ gì thì lại càng cắn răng nuốt vào trong lòng, trong nguyên tác cũng chưa từng có biểu hiện bất cứ đau khổ vui sướng gì ra ngoài.

Thiêm Hương gật gật đầu: “Cho nên mới nói, hoàng thượng đối với người kia rất si tình. Tiêu quận vương, ngài tuyệt đối đừng làm chuyện ngốc như trước đó nữa.”

Tiêu Dư An cười nói: “Yên tâm đi, sẽ không đâu.”

Thiêm Hương vừa thở phào, lại nghe Tiêu Dư An cười nói: “Sau này chính là chuyện tốt, lưỡng tình tương duyệt.”

Thiêm Hương: “...”

Tiêu quận vương như này chẳng lẽ là ngốc rồi sao! Hay là điên rồi! Hẳn là mất trí ha! Phải làm sao mới tốt đây!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 189

Sau khi hai người tìm tới cấm địa, Tiêu Dư An đứng tại một chỗ thật lâu không nói thành lời.

Chỗ kia tọa lạc ở sườn núi Tế Thiên Đàn, được tu sửa thành một căn nhà nhỏ có sân vườn, ngoài sân có hàng rào bao quanh, trồng dâu tằm, còn có một cái ao nhỏ. Vì trời đông nên lá sen trong hồ đã khô héo hết, nhưng nếu như vào hè, nhất định sẽ xanh biếc một mảnh, điểm thêm sen hồng tạo thành khung cảnh tuyệt đẹp, bên dưới lá sen đã khô héo còn có cá dài khoảng một ngón tay quẫy đuôi bơi qua bơi lại.

Mà căn nhà nhỏ kia, kiểu dáng giống y như đúc so với căn nhà Tiêu Dư An đã ở lúc còn ở Đào Nguyên thôn.

Thiêm Hương nhỏ giọng nói: “Bởi vì sợ quấy nhiễu đến sự an tĩnh của nơi này, cho nên hoàng thượng chỉ sắp xếp thủ vệ tuần tra ở gần đây, chỗ này không có thủ vệ.”

Tiêu Dư An ừ một tiếng, cảm thấy thanh âm của mình có chút nghẹn ngào, vội vàng cúi đầu để ổn định lại tâm tình, sau đó tiến lên muốn mở cửa căn nhà nhỏ kia ra. Thiêm Hương vội vàng kéo hãm lại: “Tiêu quận vương! Nơi này ngoại trừ hoàng thượng ra không ai được phép vào!! Chúng ta đừng vào đó thì hơn, cứ ở bên ngoài xem chút thôi, lỡ như bị hoàng thượng biết được thì chết chắc đó!”

Tiêu Dư An vỗ vỗ tay Thiêm Hương, trấn an nàng: “Không sao đâu, Thiêm Hương, người tin ta đi, nếu như người không muốn vào thì cứ ở bên ngoài chờ ta một chút, ta vào xem cái rồi ra ngay.”

Thiêm Hương không cản nổi Tiêu Dư An, trở mắt nhìn Tiêu Dư An đẩy cửa đi vào căn nhà nhỏ, bản thân mình đành phải ở bên ngoài xoắn tay áo lo lắng suông.

Bài trí ở trong phòng quả nhiên giống y như đúc với sương phòng của Tiêu Dư An ở Đào Nguyên thôn, chỉ duy nhất có một chỗ không giống đó là chính giữa phòng có một ngôi mộ, trước mộ bày tế phẩm, tiền giấy cùng với bát hương nhỏ. Trong bát hương cắm ba nén hương, hương khói mờ mịt, phảng phất như chìm vào trong mộng. Bốn phía sạch sẽ yên tĩnh, Tiêu Dư An đến gần, trông thấy trên bia mộ còn treo một cây sáo ngọc, chính là cây sáo mà lúc trước hẩn tặng cho Yến Hà Thanh. Trên mặt bia, thế mà lại khắc tên hai người, Yến Hà Thanh và hẩn!

Tựa như có người nện một cú thật mạnh lên ngực Tiêu Dư An, đánh khiến lòng hẩn vừa buồn bực vừa chua xót. Khóe mắt Tiêu Dư An đỏ lên, ngồi xồm xuống trước mộ bia, dùng tay cẩn thận từng chút một miêu tả lại tên của Yến Hà Thanh được khắc trên bia mộ, nhỏ giọng nỉ non: “Thật xin lỗi, ta lại để người phải đợi...”

Thật lâu sau cảm xúc của Tiêu Dư An mới ổn định lại, hẩn đứng dậy, không nhìn được mà lẩm bẩm: Cái này phải tính sao đây? Người được an táng ở đây cũng đâu thể xem là mình được?!

Sau khi Tiêu Dư An lẩm bẩm xong, hai mắt lại nhìn về phía sáo ngọc treo trên bia mộ. Chùm tua đỏ trên sáo ngọc đã biến thành màu đỏ sậm, lộ ra vẻ cũ kỹ, Tiêu Dư An đưa tay qua lấy sáo ngọc xuống, dùng đầu ngón tay cẩn thận vuốt ve cây sáo, ve mặt hoài niệm.

Trong phòng này chỉ có một di vật duy nhất chính là cây sáo ngọc này. Nghĩ tới việc thứ mình để lại cho Yến Hà Thanh, thế mà chỉ có mỗi cây sáo ngọc, trong đầu lại hiện ra cảnh Yến Hà Thanh dạy mình thổi sáo, vẻ mặt Tiêu Dư An hơi hơi rung động, đem sáo ngọc đặt lên môi.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng gầm nhẹ giận dữ: “Buông xuống!!!”

Tiêu Dư An bị dọa đến mức cả người lão đảo một cái, tay không cầm chắc, sáo ngọc cứ thế từ trong tay rơi ra, nặng nề đập xuống mặt đất.

Từng tiếng vỡ giòn vang vang lên, mảnh ngọc nát văng ra, sáo ngọc gãy thành hai nửa, lăn vài vòng thảm thương trên mặt đất.

Trong chớp mắt cả đất trời yên tĩnh.

Đầu tiên, trong con ngươi Yến Hà Thanh tràn lên vẻ không thể tin nổi, hẩn ngậy ngốc nhìn sáo ngọc đã vỡ thành hai đoạn nằm trên mặt đất, lão đảo bước hai bước tới nhặt lên, giống như nổi điên mà không ngừng đem hai mảnh sáo gãy nối vào với nhau. Nhưng bất kể là hẩn làm như thế nào, chỉ trong chớp mắt buông ra kia, sáo ngọc chỉ có thể thảm thương mà gãy lìa lần nữa.

Tay Yến Hà Thanh hơi hơi phát run.

Hẩn đã từng thượng cùng Bích Lạc Hạ Hoàng Tuyên* cũng không tìm được chút tin tức nào của người kia. Hẩn không biết là cái gì đã đem người kia đến bên cạnh mình, cũng không biết là cái gì đã đem hẩn rời đi, Yến Hà Thanh chỉ có thể ngày ngày trách cứ mình, vì sao lúc trước không bảo vệ được Tiêu Dư An? Trong đêm khuya tĩnh lặng, Yến Hà Thanh luôn chất vấn mình, vì lý do gì lúc đó Tiêu Dư An lại hạ quyết tâm tự sát?

Ngày đêm hẩn tự dày vò, nhưng cũng không chiếm được đáp án.

Mà đến ngày hôm nay, thứ duy nhất người kia lưu lại, cũng dễ như trở bàn tay bị hủy đi mất. Yến Hà Thanh hẳn, ngay cả một cây sáo ngọc cũng không bảo vệ được. Cũng không thể bảo vệ được!!

Toàn thân Tiêu Dư An cứng đờ, nhưng phản ứng lại cực nhanh, hấn tiến lên một bước, ngồi xổm xuống trước mặt Yến Hà Thanh vẫn đang cố gắng đem sáo ngọc gắn lại, nắm lấy cổ tay Yến Hà Thanh, giọng nói tuy nhanh lại rõ ràng: “Yến Hà Thanh, người nhìn ta này, ta là...”

Nào biết một câu còn chưa nói xong, hai con ngươi Yến Hà Thanh đột nhiên trở nên đỏ như máu, đưa tay bóp lấy yết hầu Tiêu Dư An, nặng nề đè ép hẳn vào vách tường.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 190

Bị ấn một cú cực nặng, lục phủ ngũ tạng của Tiêu Dư An suýt bị đung đến lệch, mắt hấn hoa lên, yết hầu truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, ngay cả chút không khí trong phổi cũng bị ép ra, giống như chỉ cần một giây sau cổ sẽ bị vặn gãy, bóp nát. Tiêu Dư An chỉ có thể vô lực phát ra từng tiếng ặc ặc, vừa muốn giãy dụa đã bị Yến Hà Thanh chặn lại, hung hăng ấn vào tường lần nữa. Lần này đầu Tiêu Dư An bị đung trúng, lập tức kêu ong ong, trước mắt trở nên mơ hồ.

Yến Hà Thanh căn bản không cho hấn cơ hội để giải thích đã hạ xuống mười hai phần sát tâm!

Tiêu Dư An nỗ lực muốn để Yến Hà Thanh nghe lời mình nói, lại bị bóp đến ngay cả hô hấp cũng khó khăn chứ đừng nói là phát ra tiếng, cứ tiếp tục như thế chỉ có thể bị Yến Hà Thanh tự tay bóp chết.

Toàn thân Tiêu Dư An phát lạnh, dựa vào bản năng giãy dụa, trong đầu lần lượt lồi tám thứ tiếng ra mà chửi thề, hận không thể gào lên một tiếng “muốn mưu sát chồng á á”.

Mắt thấy bàn tay của Yến Hà Thanh tựa như xích sắt vô tình, càng bóp càng chặt, đột nhiên từ bên ngoài có người quên mình chạy vào, quỳ gối xuống trước mặt Yến Hà Thanh, không ngừng dập đầu hô: “Hoàng thượng!! Hoàng thượng xin bớt giận! Hoàng thượng, ngài không thể giết người người ở đây! Sẽ có huyết khí! Sẽ quấy rầy sự yên tĩnh! Hoàng thượng! Xin thủ hạ lưu tình!!”

Người này chính là Thiêm Hương.

Thiêm Hương thoáng gọi chút lý trí của Yến Hà Thanh trở về, hẳn giống như ý thức được gì đó, mơ hồ quay lại nhìn thoáng qua, sau đó buông lỏng cổ Tiêu Dư An ra.

Tiêu Dư An lập tức ngã xuống, hẳn thảm hại nằm rạp trên mặt đất, ôm lấy cổ họng hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, không ngừng ho khan, thở hỗn hển, trên cổ bị tím xanh một vòng, màu sắc cực kỳ giống với hoa quả bị hư thối, trông thấy mà giật mình. Tiêu Dư An muốn nói chuyện, muốn nói cho Yến Hà Thanh biết bản thân chính là Tiêu Dư An, muốn kể ra đủ loại chuyện xưa, nhưng hẳn vừa mở miệng đã phát hiện cổ họng mình căn bản không thể phát ra chút thanh âm nào. Cổ họng hẳn cực độ đau đớn, chỉ có thể vô lực mà kêu a a a.

Yến Hà Thanh lạnh lùng nói một tiếng cút, sau đó cúi người đi nhặt sáo ngọc.

Thiêm Hương vội vàng đỡ Tiêu Dư An lên, ra sức muốn mang Tiêu Dư An rời khỏi, Tiêu Dư An không cam lòng, quay đầu lại, lại sững sốt lần nữa.

Yến Hà Thanh nửa quỳ trước cây sáo ngọc đã gãy, dùng một tay nhặt nửa mảnh sáo ngọc lên, dường như không còn chút sức lực mà cầm lấy, hẳn yên lặng nhắm mắt lại, trên mặt rơi xuống một hàng thanh lệ.

Tiêu Dư An giãy khỏi Thiêm Hương, dùng hết sức muốn chạy đến bên người Yến Hà Thanh, muốn túm lấy bả vai hẳn mà lắc khiến hẳn nhìn mình kỹ một chút. Nào biết lại nghe thấy từ bên ngoài có tiếng vang truyền đến, chạy tới là một toán thị vệ tuần tra trông coi Tế Thiên Đàn, đem Tiêu Dư An đè xuống đất, kéo hẳn ra ngoài.

Tiêu Dư An tựa như bị điên mà giãy dựa, cổ họng hẳn khô khốc đau đớn, nhưng hẳn lại không hề sợ hãi, dùng hết toàn lực hô lên, cuối cùng từ

những tiếng a a a cũng phát ra được âm thanh: “Yến... Yến...”

Yến Hà Thanh! Người nhìn ta! Người quay lại nhìn ta đi!

Nơi cấm địa này từ trước đến nay vốn thanh tịnh, lần này bọn họ không trông coi cẩn thận, để hai người này đi vào đã phạm phải tội lớn, bây giờ người này lại còn gào thét làm nhiễu loạn không khí yên tĩnh nơi đây, nếu lỡ như hoàng thượng nổi giận, hậu quả khó mà lường được. Về mặt mấy thị vệ hết hoảng, hung tợn bịt miệng Tiêu Dư An lại, đem hãn kéo ra ngoài.

Phía tây hoàng thành, tại một chỗ trong tâm cung, trên cổ Tiêu Dư An quấn một vòng băng vải màu trắng, cầm bút mực, viết đầy trang giấy ghi lại toàn bộ âm ức vào quyển nhật ký.

Viết viết một hồi, Tiêu Dư An lại dừng bút, nhìn nhật ký ngẩn người.

Tiêu Dư An chưa bao giờ nhìn thấy một Yến Hà Thanh như vậy, vô tình, tàn nhẫn, hung ác.

Nghĩ lại thì, tính tình của Yến Hà Thanh vẫn tàn nhẫn quyết tuyệt giống hệt như trong nguyên tác, chẳng qua là khi ở bên cạnh mình đã giấu đi toàn bộ lưỡi đao, chỉ còn lại duy nhất dịu dàng.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, trong lòng Tiêu Dư An lập tức cảm thấy một hồi đắng chát lại một hồi ngọt ngào.

Vì sao diễn biến lại khác hoàn toàn so với kịch bản hãn đã định ra trước khi đến Tế Thiên Đàn kia chứ!

Chẳng lẽ không phải nên là Yến Hà Thanh ở trước phần mộ của mình khóc lóc một trận, sau đó mình cấp tốc chạy tới, dùng hai tay ôm lấy hãn nói đừng khóc, người nhìn ta đi, để ta đọc cho người nghe một đoạn nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mác nhé.

Thế mà mình lại bị ấn lên tường, lại còn bị bóp đến suýt chết, thế là thế nào!

Trong lòng Tiêu Dư An còn đang suy nghĩ linh tinh, Thiêm Hương đã bưng chậu nước và thuốc đi vào: “Tiêu quận vương, mấy ngày nay cổ họng có còn đau không? Nô tỳ giúp ngài thay thuốc.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, tùy ý để Thiêm Hương cởi băng vải trên cổ mình xuống. Đã qua mấy ngày, vết bầm trên cổ đã dần biến mất, giọng nói của Tiêu Dư An cũng khôi phục lại như thường.

Giọng nói của Thiêm Hương hơi thả lỏng: “Nhìn qua đã không có gì đáng ngại, mấy ngày nay làm nô tỳ lo lắng muốn chết, cứ luôn cảm thấy Tiêu quận vương ngài nhất định sẽ bị hoàng thượng trách phạt. Cũng may ông trời phù hộ, hoàng thượng không đến.”

“Thực ra ta hi vọng hẳn tới hơn ấy.” – Tiêu Dư An lầm bầm một tiếng.

“Tiêu quận vương à, ngài cũng đừng ngốc nữa, mau cầu cho hoàng thượng mấy ngày này bận rộn chút, đừng nghĩ tới chuyện tới chỗ chúng ta.” – Thiêm Hương than ngắn thở dài.

Tiêu Dư An cong ngón tay, nhẹ nhàng gõ đầu nàng, cười nói: “Mới có tí tuổi mà đã than ngắn thở dài cái gì, ta yêu thích hoàng thượng, đương nhiên là mong hẳn tới rồi.”

Thiêm Hương không nghĩ tới Tiêu Dư An lại ngay thẳng như vậy, che trán, ngập ngừng nửa ngày, cố gắng khuyên: “Nhưng trong lòng hoàng thượng đã có người rồi!”

Tiêu Dư An vẫn cứ cười, trả lời Thiêm Hương: “Ta biết.”

“Tiêu quận vương, trên thế gian này ngoại trừ hoàng thượng ra còn có rất nhiều người rất tốt! Ngài lại là quân vương Tây Thục quốc, rời khỏi Nam

Yến quốc rồi, muốn gặp người nào mà không được chứ?”

“Bọn họ cho dù có tốt, thì cũng đâu liên quan gì đến ta, ta chỉ thích hoàng thượng, khắp chân trời đâu đâu cũng có cỏ thơm, nhưng ta lại chỉ cảm thấy một mình hoàng thượng là tốt.”

Thiên Hương sốt ruột đến độ giậm chân một cái: “Tiêu quận vương, từng có người tiến cống cho hoàng thượng nam tử tuyệt mỹ, hoàng thượng chẳng những không cảm thấy vui vẻ mà còn bị chọc giận tới mức trực tiếp cắt chức quan của người kia. Ngài mà còn như vậy nữa là tự đi tìm đường chết đó!”

Nụ cười của Tiêu Dư An càng thêm sâu, hẩn nắm tay thành nắm đấm, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hô: “Uống loại rượu nồng nhất, thuần phục con ngựa hoang dã nhất, ngủ với...”

“Tiêu quận vương!”

Một tiếng hô to từ ngoài cửa truyền vào cắt ngang cuộc đối thoại của Thiên Hương và Tiêu Dư An, chính là của một vị công công mang theo thánh chỉ tới. Đầu tiên vị công công kia hòa ái hỏi thăm vết thương trên người Tiêu Dư An, sau khi nhận được tin hẩn đã khỏi hẩn, vị công công kia mở thánh chỉ trong tay ra, nói: “Tiêu quận vương ngàn dặm xa xôi từ Tây Thục quốc đến Nam Yến quốc xưng thần, quả thực là có lòng thành, được hoàng thượng tứ phong là quận vương. Nhưng hiện tại trong lòng hoàng thượng cảm thấy Tiêu quận vương trở thành thần tử không ổn, vẫn mong Tiêu quận vương hôm nay rời đi, trở về Tây Thục quốc.”

Dứt lời, vị công công kia cất kỹ thánh chỉ, nói với Tiêu Dư An: “Tiêu quận vương, xe ngựa cùng hành lý đã chuẩn bị kỹ càng giúp ngài, lập tức lên đường đi thôi.”

Tiêu Dư An khó có thể tin: “Lên đường? Yến... hoàng thượng muốn đuổi ta đi??”

Thì ra trước đó không trách phạt, chính là vì muốn cứ vậy trực tiếp đuổi hẳn đi sao?!

Hắn biết kịch bản tiểu kiều thê bỏ nhà trốn đi trước ngày kết hôn với tông tài là loại kinh điển, nhưng dù thế nào thì tiểu kiều thê người ta cũng tự mình bỏ trốn, hẳn đây trăm phương nghìn kế chủ động đưa mình tới cửa, thế mà lại bị đuổi? What the fuck!

Công công không trả lời thẳng, chỉ cười nói: “Tiêu quận vương tranh thủ thời gian lên đường đi.”

Công công kia đưa tay làm dấu mời, rõ ràng là nho nhã lễ độ nhưng thái độ và ngữ khí lại hết sức cường ngạnh, không hề nhượng bộ chút xíu nào.

Tiêu Dư An hiểu rõ, nếu như lúc này trở về Tây Thục quốc, muốn gặp mặt Yến Hà Thanh chỉ sợ phải chờ thêm vài tháng hoặc vài năm nữa, thậm chí có thể là cả đời cũng không gặp được!

Trước có Tư Mã Chiêu mở tiệc chiêu đãi Hán Hoài đế khiến Lưu Thiện ở lại vui đến quên cả trời đất*, sau lại có Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dật lấy việc ban thưởng trạch viện ở Biện Dương để ám chỉ cho Nam Đường hậu chủ.**

Sao khi đến lượt Yến Hà Thanh lại chỉ biết đem người hung hăng đuổi đi thế này?! Ý vào vầng sáng của nam chính mà muốn làm gì thì làm phải không hả?!

—

Chú thích:

*Tư Mã Chiêu mở tiệc chiêu đãi Hán Hoài đế Lưu Thiện:

Sau khi nước Thục diệt vong Lưu Thiện được đưa về Lạc Dương, kinh đô nhà Ngụy. Triều đình nhà Ngụy phong cho ông làm An Lạc huyện công. Những người con của Lưu Thiện đều được phong cho chức tước.

Tư Mã Chiêu vẫn còn đề phòng Lưu Thiện. Theo Hán Tấn Xuân Thu thì một hôm Chiêu mời Lưu Thiện đến phủ của mình. Trong buổi tiệc, Tư Mã Chiêu cho cung nữ múa điệu múa ở nước Thục làm rất nhiều quan lại nước Thục trước đây cảm động phát khóc. Nhân đó, Tư Mã Chiêu hỏi ông có còn nhớ đất Thục không. Lưu Thiện nói:

“Ở đây rất vui. Tôi không còn nhớ gì đến đất Thục nữa.”

Mọi người đọc thêm ở

** Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận lấy việc ban thưởng trạch viện để ám chỉ cho Nam Đường hậu chủ:

Trong quá trình Triệu Khuông Dận thống nhất Ngũ Đại Thập Quốc thì gặp phải một chướng ngại trọng đại đó là Nam Đường, ông đã nhắm mục tiêu công lược vào em trai của Nam Đường hậu chủ Lý Dục, là Kỷ quốc công Lý Tông Thiện.

Tóm tắt thế này:

Lý Tông Thiện là con thứ 7 của Lý Cảnh, Nam Đường hậu chủ, sau khi tranh vị với anh mình là Lý Dục, anh Thiện thua, còn anh Dục được phong Ngô Vương, vào ở Đông Cung, tham gia chính sự.

Năm 960, Triệu Khuông Dận (gọi là bác Dận nhé), phát động binh biến cướp chính quyền nhà Hậu Chu thành lập Tống triều. Lúc này Nam Đường thuần phục Bắc Tống.

Tháng 6, năm 961, Lý Cảnh chết, anh Thiện phát hiện cơ hội đoạt vị đã đến, nhiều lần yêu cầu cận thần của Lý Cảnh phò mình nhưng bị cự tuyệt.

Anh Dục lấy được tin tức phụ hoàng chết thì nhanh chóng lên ngôi xưng đế, trở thành Nam Đường hậu chủ.

Âm mưu của anh Thiện phá sản, đáng ra phải chịu tội chết nhưng do anh Dục nghĩ đến tình anh em nên không truy cứu còn phong làm Trịnh Vương.

Năm thứ 3 sau khi lập nhà Bắc Tống (971), bác Dận xuất binh tiêu diệt các chính quyền cát cứ, nhắm vào Nam Đường. Một năm sau Bắc Tống diệt Nam Hán đóng quân ở Hán Dương, Nam Đường hậu chủ là anh Dục vô cùng sợ hãi, bỏ “Đường” trong quốc hiệu, đổi thành “Giang Nam quốc chủ”, phải anh Thiện đi sứ Bắc Tống.

Thế là bác Dận tóm luôn anh Thiện. Sau vì muốn thông qua Lý Tòng Thiện để ám chỉ bắt anh Dục vào kinh thành hàng Tống, cho nên bác Dận phong cho anh Thiện làm Thái Ninh quân Tiết Độ Sứ, tạm thả ra, còn ban phủ đệ ở Biện Dương.

Anh Dục biết em mình bị tóm thì vội vàng thỉnh cầu bác Dận thả anh Thiện về nước, nhưng còn lâu bác mới đồng ý, không những không thả còn đem những sơ hở của anh Dục bày ra cho anh Thiện coi, bên cạnh đó còn chém gió nói mình sẽ trọng dụng, còn thêm đãi ngộ cho anh Thiện để dụ.

Sử dụng kế phản gián để xử 2 anh em nhà này.

Lúc đó bác Dận đang rất e ngại đại tướng quân của Nam Đường là Lâm Nhân Triệu, gọi là anh Triệu nhé, thế là bày mưu. Một ngày nọ bác dẫn anh Thiện đến một gian thiên điện, chỉ vào bức chân dung và của cải đoạt được từ tùy tùng của anh Triệu nói:

“Nhân Triệu lại đầu hàng rồi, chỗ này chỉ là tín vật cầm tạm thôi.”

Vì để anh Thiện tin rằng anh Triệu muốn đầu nhập vào Bắc Tống, bác Dận còn chỉ vào một tòa phủ đệ vô cùng khí phái nói với anh Thiện: “Sẽ lấy cái đó ban thưởng cho Nhân Triệu.”

Anh Thiện tin sái cổ, cũng biết tầm quan trọng của anh Triệu ở Nam Đường, bên ngoài không nói gì nhưng âm thầm gửi tin cho anh mình là anh Dục. Anh Dục vốn cũng có hoài nghi với anh Triệu vì anh ấy nắm binh quyền, thế là trúng kế phản gián của bác Dận, giết anh Triệu. Cuối cùng sức chiến đấu của Nam Đường suy giảm.

Nguồn ở.

Vì không tìm được nguồn tiếng Việt nên lại phải edit, dài quá trời quá đất.

—

Soup:Edit cái chú thích mà ngang làm nửa chương truyện. Chán.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 191

Tiêu Dư An lập tức trở nên nóng nảy, tiến lên một bước nói: “ta không đi, cho ta gặp hoàng thượng của các người!!!”

Vừa dứt lời, có hai thị vệ dáng dấp cao lớn, mặt không biểu tình, toàn thân mang theo cảm giác áp bách lập tức đi tới, một trái một phải kẹp lấy hắn.

Vị công công kia ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hoàng thượng bận việc triều chính, không rảnh tới gặp Tiêu quận vương ngài. Tiêu quận vương nghe ta khuyên một lời, an an ổn ổn mà rời đi đi, ngài hiện tại ấy à, không muốn đi cũng phải đi, Tiêu quận vương đừng nên làm khó chúng ta, cũng không cần phải làm chính mình khó chịu.”

Tiêu Dư An ép bản thân mình phải tỉnh táo lại, nói: “Muốn đi cũng được, ta thân là quận vương, chủ ý ban đầu là đến để triều cống Nam Yến quốc, lần này rời đi, chẳng lẽ cứ giống như cỏ cây mà bị tổng đi sao? Ít nhất cũng phải để cho ta bẩm báo hoàng thượng một tiếng.”

Công công kia lắc đầu, toàn bộ kiên nhẫn cuối cùng cũng mất sạch, vẫy vẫy tay, mấy thị vệ không hẹn mà cùng tiến đến hòng muốn trói Tiêu Dư An lại, cưỡng ép hắn rời đi.

Thiên Hương đứng một bên nhìn thấy cảnh này, vội vàng bảo vệ trước người Tiêu Dư An, xua tay hô lớn: “Các người làm gì vậy? Đây chính là Tiêu quận vương đó!”

Có thị vệ tiến lên muốn kéo Thiêm Hương, bị Tiêu Dư An vịn cổ tay hất ra, Tiêu Dư An lạnh mặt nói: “Đừng đụng tới nàng.”

Biết là cứ tiếp tục dây dưa nữa cũng không được, Tiêu Dư An hít vào một hơi thật sâu: “Đủ rồi! Ta đi, ta đi với các người.”

“Tiêu quận vương...” – Thiêm Hương nhìn hẩn, hai tay vì bất an mà xoắn lại với nhau.

Tiêu Dư An vỗ vỗ đầu nàng trấn an, lại đi đến trước mặt thị vệ nói: “Đại huynh đệ, cho ta mượn thanh chủ thủ bên hông người dùng một chút.”

Vị đại huynh đệ kia không kịp phản ứng, nửa ngày không động, Tiêu Dư An mất kiên nhẫn, tự mình rút chủ thủ ra, sau đó cắt lấy một góc áo bào. Hẩn nhìn trái nhìn phải muốn tìm thứ gì đó có thể viết được, nhưng hồi lâu vẫn không có thu hoạch gì, cuối cùng thực sự không còn cách nào khác, dứt khoát cầm lấy chủ thủ đâm vào đầu ngón tay mình một cái.

“Tiêu quận vương!” – Thiêm Hương nhịn không được hô lên một tiếng.

Tiêu Dư An dùng máu từ ngón tay nhỏ ra viết lên trên mảnh áo bào vừa cắt câu “ta yêu người” bằng tiếng anh, gấp lại đưa cho Thiêm Hương: “Thiêm Hương, người giúp ta đem cái này đưa cho hoàng thượng.”

“Đưa cái này cho hoàng thượng?” – Thiêm Hương không hiểu: “Tiêu quận vương, sau khi ta đưa cái này cho hoàng thượng rồi thì phải làm gì nữa?”

“Chỉ cần để hoàng thượng nhìn thấy tranh chữ bên trong là được, hẩn sẽ hiểu tất cả mọi chuyện.” – Tiêu Dư An nghiêm túc nói.

Vị công công kia nhìn không ra trong hồ lô của Tiêu Dư An bán thuốc gì, không muốn tiếp tục dây dưa nữa, lại cho thị vệ một cái liếc mắt ra hiệu, thị vệ nhận được mệnh lệnh, tiến lên tóm lấy Tiêu Dư An.

“Tiêu quận vương, Tiêu quận vương!!” – Thiêm Hương hô lên vài tiếng vô ích, trơ mắt nhìn Tiêu Dư An bị người dẫn đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thiêm Hương từ sớm đã canh giữ ở con đường Yến Hà Thanh trở về tẩm cung sau khi hạ triều, nàng cầm chặt lấy tẩm vải bào kia trong tay, vẻ mặt khẩn trương, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Tối hôm qua nàng đem vết máu trên mảnh vải bào kia nhìn qua nhìn lại mấy chục lượt cũng không nhận ra đó là cái gì, trong lòng bắt đầu không khỏi do dự xoắn xuýt.

Lỡ như chuyện này khiến hoàng thượng tức giận thì phải làm sao bây giờ?

Nàng cùng Tiêu Dư An chẳng qua chỉ ở chung với nhau mấy chục ngày, đáng để nàng phải hăng hái quên mình như vậy sao?

Bất chợt lại nghĩ đến ánh mắt Tiêu Dư An nhìn mình khi bị áp đi, trong đó tất cả đều là khẩn cầu cùng bất lực, tựa như hẳn đã liều lĩnh đặt cược toàn bộ vào mình, Thiêm Hương lắc lắc đầu đem toàn bộ suy nghĩ xấu trong đầu mình xua đi, chăm chú chờ đợi Yến Hà Thanh đi qua.

Hành động dị thường của Thiêm Hương sớm đã khiến thủ vệ hoài nghi, một thủ vệ tiến lên mấy bước, dõ dẫm hỏi: “Ngươi! Tên gì! Ở đây làm gì!” – Thiêm Hương bị dọa kêu to một tiếng, vô thức che che vải bào trong tay: “Ta, ta tên, ta ta ta, ở chỗ này, đi dạo một chút.”

“Đi dạo một chút?” – Thủ vệ cười lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay đoạt lấy vải bào trong tay áo Thiêm Hương.

Thiêm Hương phản ứng cực nhanh, hai tay ôm chặt lấy vải bào hô to: “Đây là của ta!! Ngươi làm gì đó! Ngươi muốn làm gì! Buông ra, mau buông ra!”

Nhưng mà nàng yếu hơn, sao có thể tranh đoạt lại thủ vệ, lôi kéo mấy cái, vải bào đã bị thủ vệ cướp đi!

Thủ vệ kia đem vải bào lật qua lật lại, nhưng không phát hiện có gì khác thường, chỉ cảm thấy vết máu trên vải bào khiến người sợ hãi: “Thứ đồ rách nát gì đây! Đi đi, người mau lui xuống, hoàng thượng sắp đi qua nơi này rồi.”

Thủ vệ kia nhắc nhở Thiêm Hương xong, lúc rời đi tiện tay quăng vải bào ra, thế mà lại ném luôn vào trong ao nhỏ!

Thiêm Hương hô to bổ nhào qua mò vải bào lên, thế nhưng mảnh vải đã bị ướt, vết máu phía trên cũng bị nước trong ao làm cho nhòe đi, chỉ còn lại một mảnh đỏ đen mơ hồ.

Thiêm Hương ngơ ngác cầm lấy khối vải ướt kia, mãi một hồi lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại.

—

Soup:T tức quá các cô ạ, mấy hôm nay ở ngoài Bắc đang là trời nồm mà, ruồi muỗi nhiều kinh khủng, nó bay vào nhà t, t đã phải đốt tinh dầu xả chanh và xịt thuốc muỗi các kiểu nhưng lũ ruồi khốn nạn vẫn cứ như lái phi cơ trên đầu. Đáng ra t edit xong từ 1 tiếng trước rồi mà cứ phải lấy vợt điện để diệt lũ khốn đó, giờ mới up chương này đây. Tức bay màu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 192

Mà hiện tại, giờ phút này, bên ngoài hoàng thành Nam Yến quốc, hai tay Tiêu Dư An ôm lấy một gốc đại thụ, rất con mẹ nó không muốn đi, làm ra tư thế đổ người làm gì được ta đó, không ngừng hô to: “Ta bị say xe ngựa, ta không ngồi!”

Mấy thị vệ đi cùng vừa kéo hăn vừa khuyên: “Tiêu quận vương à! Ngài không biết cưỡi ngựa, cũng không muốn ngồi xe ngựa, thế thì chúng ta không thể về Tây Thục quốc được!”

Một người khác cũng thành tâm khuyên nhủ: “Tiêu quận vương, sau khi trở về Tây Thục quốc rồi, ngài chính là hoàng đế Tây Thục đó, ở trên vạn người, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, sao lại phải ở đây liều chết với chúng ta chứ, bị người ta đè đầu cưỡi cổ, lại còn không có tự do.”

Tiêu Dư An nói: “Ta không muốn làm hoàng đế Tây Thục quốc gì hết a a, ta phải ngủ với Yến Hà Thanh, không được ngủ với Yến Hà Thanh thì nhân sinh còn ý nghĩa gì nữa, đời này không hối hận vì đã xuyên sách đến đây, chỉ cầu một lần ngủ với Yến Hà Thanh!”

Hai thị vệ: “...”

Sao hăn dám gọi thẳng tính danh của hoàng thượng! Sao hăn dám gọi thẳng tính danh lại còn trêu ghẹo hoàng thượng! Sao hăn dám dùng chuyện kia để trêu ghẹo!!! Sao hăn dám hả!!!

Cuối cùng, mấy thị vệ hộ tống phải hao hết sức chín trâu hai hổ mới đem Tiêu Dư An nhét được vào trong xe ngựa, có mấy lần Tiêu Dư An muốn vén rèm trốn đi, lại bị cưỡng ép trấn áp.

Thế là Tiêu Dư An bắt đầu ở bên tai mấy tướng sĩ kia lái nhải hồng độc hại tinh thần bọn họ: “Trước đó ta đã tìm người tính qua rồi, trong mệnh của hoàng thượng các người thiếu ta, thật đấy. Còn có, ta nói cho các người này, các người đừng có thấy bình thường hoàng thượng của các người lạnh như băng, bộ dáng vô tình, thực ra hẳn đã cầm phải kịch bản của nam hai khổ tình rồi! Ha! Không nghĩ tới chứ gì! Nói lại thì Yến ca của ta cũng thật tốt, đã từng trăm phương nghìn kế không để dự vọng của mình làm tổn thương ta, cái này chính là tình yêu đó các anh em! Haiz, sao ta lại không biết được tâm ý của hẳn sớm một chút chứ.”

Tinh thần của các thị vệ đang đứng trên rìa vách núi có nguy cơ sụp đổ.

Nhưng mà sau khi xe ngựa dần rời xa hoàng thành, Tiêu Dư An bắt đầu yên lặng hơn, hẳn vén rèm lên, không hề chớp mắt nhìn lại phía sau xe ngựa, mong mỗi cùng chờ mong cũng chậm chậm tan biến. Cảm xúc đi từ chờ mong đến hồn bay phách lạc, lộ trình ngắn ngủi, Tiêu Dư An trông đợi mòn mỏi, trong lòng nếm đủ ngọt bùi cay đắng.

Mắt thấy hoàng thành Nam Yến quốc càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, mãi đến khi Tiêu Dư An nhào cả người ra khỏi xe ngựa cũng nhìn không thấy, đột nhiên một nỗi sợ hãi bao trùm toàn bộ trái tim Tiêu Dư An.

Thiên Hương không đưa tấm vải bào viết chữ “ta yêu người” bằng tiếng anh cho Yến Hà Thanh sao?

Hai người lại phải một lần nữa chân trời góc bể rời xa nhau? Vậy lần tiếp theo được gặp lại sẽ là lúc nào? Mấy tháng? Một năm? Vài năm? Nếu

nhưng cả đời này hẳn không còn cơ hội để nhìn thấy Yến Hà Thanh nữa thì phải làm sao đây?

Những ý niệm này cứ từ từ cắm rễ vào trong đầu Tiêu Dư An, giống như những chiếc kim nhỏ đâm vào khiến Tiêu Dư An mình đầy thương tích, toàn thân đau đớn.

Tiêu Dư An đột nhiên xốc mán xe ngựa lên, vẻ mặt bối rối, trong miệng lầm bầm: “Không được, ta phải quay lại, ta nhất định phải quay lại, ta muốn gặp Yến Hà Thanh.”

“Tiêu quận vương!” – Thị vệ vừa mới không để ý một chút đã thấy Tiêu Dư An không hề do dự lập tức nhảy khỏi xe.

Mặc dù tốc độ của xe ngựa không nhanh, nhưng cứ liều lĩnh nhảy xuống như thế cũng sẽ dễ dàng bị thương. Tiêu Dư An rơi xuống đất lăn hai vòng, không để ý đến cơn đau, chống người đứng dậy muốn hướng về phía Nam Yến quốc mà chạy.

Thị vệ trên xe ngựa vội vàng giữ chặt lấy dây cương, ép ngựa dừng lại sau đó đuổi theo Tiêu Dư An: “Tiêu quận vương!”

Đột nhiên! Từ trong bụi cỏ bốn phía nhảy ra mấy người áo đen bao vây bọn họ, cũng chặn lại đường đi của Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An sững sờ, liên tiếp lùi về sau mấy bước, quay đầu nhìn lại mấy thị vệ kia, ai ngờ mấy thị vệ cũng không biết phải làm sao, rút đao kiếm ra hô to với đám áo đen: “Các người là người phương nào? Có mục đích gì?”

Mấy tên áo đen kia không nói một lời, tên cầm đầu nhìn chằm chằm Tiêu Dư An, làm một cái thủ thế. Trong khoảng khắc, không có giao lưu, không có báo hiệu, mấy tên áo đen đột nhiên rút trường kiếm đeo bên hông ra, đao

quang kiểm ảnh đem theo sát ý không chút lưu tình, gào thét bỏ về phía Tiêu Dư An.

—

Soup:Chương nào cũng 30 phút như chương này thì truyện hoàn từ lâu rồi.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 193

“Trước khi các người muốn ám sát, dù sao cũng nên có một đoạn khiêu khích hoặc giải thích gì đó chứ!! Chưa từng thấy qua cái kiểu vừa rút đao ra đã chặt luôn thế này! Sao không chịu làm theo trình tự gì hết vậy!!” – Tiêu Dư An gào lên một tiếng, nhanh chóng lùi về phía thị vệ.

Mấy thị vệ kia vội vàng bảo hộ Tiêu Dư An, thế nhưng địch nhiều ta ít, dần dần không chống đỡ được, trên người nhiều thêm ra không ít vết máu, còn có người run run rẩy rẩy ngã xuống. Một tên áo đen bắt lấy thời cơ, vung kiếm lên chém về hướng Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nghiêng người thoát được một cú hiểm, dùng khuỷu tay đập thật mạnh vào gáy tên áo đen kia. Tên áo đen bị đập một cú ngã dúi xuống đất, hơn nửa ngày không đứng dậy được.

“Hờ?” – Tiêu Dư An xoay xoay cổ tay, trong lòng hơi thoáng kinh ngạc.

Thân thể của hoàng đế Bắc quốc trước kia quá yếu, tay trói gà không chặt, đập một phát như thế căn bản không thể khiến người ta ngất đi được, vả lại bình thường khi Tiêu Dư An xuất lực cũng cảm thấy chân tay không thể phối hợp với nhau, nhưng lần trọng sinh này lại hoàn toàn không còn cảm giác đó nữa.

Tiêu Dư An chỉ hơi lơ là một cái, mấy tên áo đen khác đã tiến lên vây công, trong nháy mắt đao quang kiếm ảnh đều đánh về phía Tiêu Dư An. Tiêu Dư An bối rối lui lại liên tục tránh mấy kiếm, nhưng song quyền nan

địch tử thủ, cuối cùng Tiêu Dư An vẫn không chống đỡ nổi, một tên áo đen thấy hãn lộ ra sơ hở, nắm chặt lấy kiếm trong tay, không chút lưu tình đâm vào ngực hãn.

Tia sáng bạc xẹt qua chân trời, màn xe ngựa bay phất phới, chỉ trong chớp mắt máu tươi đã bắn đầy lên khuôn mặt Tiêu Dư An.

—

Một năm đã qua, mặc cho người vì sống chết ly biệt trên đời mà bi ai, không khí cuối xuân vẫn tràn vào cung điện, hoàng cung Nam Yến quốc, Yến Hà Thanh đang chăm chú nghe đại thần bẩm báo chuyện triều chính. Trước đây, Yến Hà Thanh cực kỳ đau khổ, từng có người khẳng định rằng hãn nhất định sẽ không gượng dậy nổi, sẽ không đặt tâm trí vào giải quyết chuyện triều chính, thậm chí còn có người thừa cơ hội này có ý đồ tạo phản soán vị. Kết quả, vừa bày mưu tính kế, ngày hôm sau đã bị Yến Hà Thanh chém bay đầu.

Yến Hà Thanh chẳng những không trở nên suy sụp như những người khác đã đoán, mà ngược lại, hãn đem toàn bộ tâm trí mình đặt lên chuyện triều chính cùng thể chế quân sự. Hãn khiến bản thân mình trở nên bận rộn đến mức không thể suy nghĩ đến chuyện nào khác nữa, thề phải làm cho giang sơn xã tắc được an ổn, thái bình thịnh thế, thiên hạ phồn hoa.

“Hoàng thượng, dị quốc Tây Vực phái sứ thần tới triều cống, mấy tháng nữa sẽ đến nơi.” – Có đại thần cúi người thượng tấu.

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, hỏi: “Là bọn họ đánh cho Tây Thục quốc phải chia năm xẻ bảy sao?”

“Hồi hoàng thượng, đúng vậy, dị quốc Tây Vực này không thể khinh thường, tuy rằng chỉ là một tiểu quốc du mục nhưng cũng là một dân tộc dũng mãnh dã man. Có điều mặc dù bọn họ có thể khiến cho lãnh thổ Tây Thục quốc không thể không cát cứ, lại không thể hoàn toàn chiếm đoạt

được Tây Thục quốc. Lần này tới triều cống, thần đoán là muốn mượn tay chúng ta hòng chiếm lấy Tây Thục quốc.”

Yến Hà Thanh nhú mày.

Đại thần nhìn ra được Yến Hà Thanh không vui, vội vàng nói: “Hoàng thượng, thần biết ngài cũng muốn thu phục Tây Thục quốc, nhưng theo thiên ý của vi thần, chúng ta nên cùng bọn họ kết minh, không nên tại thời điểm quốc lực đang chậm chậm đi lên tạo ra một đối thủ mạnh mẽ như vậy.”

Yến Hà Thanh bóp bóp ấn đường, sau khi cân nhắc một lúc lâu lại nói: “Cứ đón sứ thần vào trước rồi tính sau.”

Xử lý xong chính sự cùng với những việc phải giải quyết cũng đã đến trưa, Yến Hà Thanh đứng dậy đi về hướng tẩm cung. Từ trước đến nay hẳn không thích làm việc tốn công tốn sức, bất kể là đi đến đâu cũng sẽ không đem theo nhiều người, nhưng thị vệ cần có bên cạnh thì vẫn có.

Toàn bộ người trong cung đều biết rõ tính tình hoàng thượng lạnh lùng, vì để tránh bị trách phạt, tại thời điểm Yến Hà Thanh về tẩm cung, thị nữ và thị vệ đều sẽ cố gắng tránh đi. Vì thế thời điểm có thị nữ đột nhiên từ một phía nhào ra, nhóm thị vệ xung quanh Yến Hà Thanh toàn bộ đều ngây người đứng im tại chỗ.

Nhưng chỉ một giây sau, mấy thị vệ trong số đó đã nhanh chóng có phản ứng, đưa tay ngăn thị nữ kia lại. Nào ngờ, thị nữ kia giống như bị điên, liều mạng nhào về phía Yến Hà Thanh, vào lúc bị người ngăn lại kéo ra lần nữa lại quỳ trên mặt đất, cắn rách ngón tay mình, không ngừng vẽ lên mặt đất cái gì đó.

Thiên Hương vừa viết vừa kêu lên: “Hoàng thượng, ngài nhìn đi, ngài nhìn đi mà, nô tỳ van xin ngài, ngài nhìn một chút đi.”

“Kẻ điên này ở đâu tới! Mau rút đi!!!” – Thị vệ gầm thét, tiến lên hết tùm lại kéo Thiêm Hương, động tác của hắn thô bạo, đưa tay muốn bóp lấy cổ Thiêm Hương lại đột nhiên bị người nắm chặt lấy cổ tay ngăn lại. Thị vệ kia vừa quay đầu sang, thấy là Yến Hà Thanh, lập tức bị dọa đến hoang mang hoảng sợ: “Hoàng thượng, là tiểu nhân thất trách, tiểu nhân sẽ đem nữ nhân điên này đuổi đi.”

Yến Hà Thanh lạnh lùng liếc hắn một cái, một cỗ áp bách đập thẳng vào mặt, thị vệ kia lập tức câm như hến.

Thiêm Hương vẫn còn đang quỳ trên mặt đất dùng máu trên ngón tay vẽ vẽ, Yến Hà Thanh nửa ngồi xuống, đưa tay ngăn cản, hỏi: “Có nỗi khổ tâm gì sao?”

Thiêm Hương đột nhiên lắc đầu, chỉ lên mặt đất: “Hoàng thượng, ngài nhìn cái này! Nhìn cái này đi!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 194

Yến Hà Thanh nhìn thoáng qua vết máu xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất, không hiểu được Thiêm Hương có ý gì, chỉ cho rằng đầu óc người này có vấn đề, đứng dậy dằn dò hai câu rồi muốn rời đi.

Thiêm Hương thấy sau khi Yến Hà Thanh nhìn thấy hình vẽ không có chút phản ứng nào, lập tức ỉu xìu, ủ rũ cúi đầu ngồi dưới đất, mãi đến khi có người tốt bụng đưa tay dìu nàng.

Mà bên kia, sau khi Yến Hà Thanh đi được hai bước, bỗng dừng dừng lại, hăn dường như nghĩ đến cái gì đó, hô hấp bắt đầu trở nên dồn dập. Hăn ngay lập tức quay người lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi nhanh về chỗ Thiêm Hương vừa mới vẽ. Trước đó hăn đứng đối diện với Thiêm Hương mà nhìn những chữ kia, nhất thời không nhìn ra được ý nghĩa, mà hiện tại, hăn đang đứng cùng một hướng với lúc Thiêm Hương vẽ.

Chữ bằng máu xiêu xiêu vẹo vẹo kia, nét dọc cùng nét ngang hợp lại rồi phân ra, nhưng thời khắc Yến Hà Thanh thu nó vào đáy mắt, ánh mắt đột nhiên phát sáng. Ngay sau đó, toàn thân Yến Hà Thanh run rẩy, hàm dưới của hăn cắn chặt, hai tay siết thành nắm đấm, mãnh liệt quay người chạy về hướng Thiêm Hương.

Sau khi Thiêm Hương được người dìu đứng dậy, mặt ủ mòi chờ bị trách phạt cùng bố trí, đột nhiên bị người từ phía sau túm lấy bả vai, mạnh

mẽ xoay người qua. Thiêm Hương vừa mới quay đầu, trông thấy là Yến Hà Thanh, lập tức bị dọa hoảng.

Lúc này ngay cả nói Yến Hà Thanh cũng không nói được lưu loát, hẳn dựa vào tia lý trí cuối cùng, giọng nói phát run hỏi Thiêm Hương: “Là ai dạy người viết cái này?!”

—

Tiêu Dư An ngậy người nhìn tròng cảnh trước mặt.

Trong hai mắt tên áo đen vừa muốn đẩy hẳn vào chỗ chết toàn bộ đều là kinh ngạc cùng hoảng sợ, sau khi hẳn mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, trường kiếm chỉ cách Tiêu Dư An vài tấc “keng” một tiếng rơi xuống mặt đất, mà trong lồng ngực của hẳn ta hiện đang bị một mũi tên xuyên qua.

Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, từ nơi xa bỗng truyền đến tiếng vó ngựa, một mũi tên như rạch phá trời xanh gào thét bay đến, chính xác đâm vào lồng ngực tên áo đen muốn ám sát Tiêu Dư An.

Một người cầm theo cung tiễn dẫn mấy thị vệ cười ngựa chạy đến, mở miệng hô to: “Dừng tay! Là kẻ nào dám động đến Tiêu quận vương!”

Mấy tên áo đen thấy thế cục không ổn, vội vàng rút lui, tản ra bốn phía mạnh ai nấy chạy, chỉ chốc lát đã biến mất toàn bộ.

Tiêu Dư An sống sót sau tai nạn ngồi phịch xuống đất, thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện quần áo của mình đã bị đao chém cho rách tung tóe, trên người cũng bị mấy vết thương có nặng có nhẹ, nhìn qua thật sự vô cùng thâm hiểm.

Người vừa ứng cứu, Trần Ca, cười ngựa bước tới, dừng trước mặt Tiêu Dư An thì tung người xuống ngựa, đưa tay kéo hẳn: “Tiêu quận vương có

bị thương nặng hay không? Là do ta tới chậm.”

Tiêu Dư An khoát khoát tay: “Không có gì đáng ngại đâu.”

Trần Ca thở ra một hơi: “Cũng may là đuổi tới kịp nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

Bỗng nhiên Tiêu Dư An như ý thức được gì đó, tiến lên nắm chặt lấy cánh tay Trần Ca, hai mắt tỏa sáng, ngữ điệu cũng cao lên: “Là hoàng thượng phái người đến tìm ta sao?!”

Nhìn ánh mắt chan chứa hi vọng của Tiêu Dư An, trên mặt Trần Ca lộ vẻ không đành lòng, cân nhắc nửa ngày mới khó khăn mở miệng: “Không, không phải hoàng thượng. Ấy, là Tiết tướng quân phái ta tới, ngài ấy đoán được sẽ có người mang lòng phản loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể mai phục trên đường hạ độc thủ với Tiêu quận vương ngài, cho nên phái ta tới bảo hộ ngài bình an. À đúng rồi, mặc dù Tiết Nghiêm tướng quân đã xin cáo lão, không còn là tướng quân nữa, nhưng ta gọi quen rồi không đổi được, Tiêu quận vương đừng để ý.”

Hai mắt Tiêu Dư An âm đạm, lại ôm một tia hi vọng hỏi: “Người có thể đưa ta tới gặp hoàng thượng được không?”

Trần Ca buồn rầu gãi gãi đầu, nói: “Tiêu quận vương, ta không có cách đưa ngài tới gặp hoàng thượng, nhưng ta sẽ để thuộc hạ đưa ngài bình an trở về Tây Thục quốc. Và lại, với thân phận của ngài, cần gì phải ở lại Nam Yến quốc mà hạ mình kia chứ? Cho nên, ngài vẫn nên mau chóng khởi hành, lên đường rời khỏi Nam Yến quốc đi.”

Cuối cùng, dưới sự hợp lực vừa khuyên vừa đẩy của mọi người, Tiêu Dư An lại lần nữa ngồi lên xe ngựa tiến về Tây Thục quốc. Trần Ca căn dặn thuộc hạ nhất định phải đưa Tiêu Dư An về Tây Thục bình an, sau đó hướng mắt nhìn xe ngựa rời đi.

Phó tướng bên cạnh hỏi: “Trần tướng quân, lần sau nếu như còn gặp lại Tiêu quận vương, hẳn sẽ là thời điểm chiến tranh với Tây Thục quốc nhỉ?”

Trần Ca thở dài: “Tây Thục quốc từng có giao hảo với Nam Yên quốc, hoàng thượng ngài ấy vì báo mối thù diệt quốc nên mới tiến đánh Bắc quốc, vì đoạt lại lãnh thổ cổ hương mới có thể chiếm đoạt Đông Ngô, nhưng đánh Tây Thục thì lại chính là vi phạm tín nghĩa. Nhưng khi đó, có người từng nói muốn nhìn thấy thiên hạ của hoàng thượng, cho nên hiện tại hoàng thượng ngài ấy... aizz... được rồi, không nói nữa, chúng ta nên trở về thôi.”

Trần Ca vừa dứt lời, bất chợt từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến, Trần Ca hoang mang quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn rõ người tới, trong chớp mắt vẻ mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Tiếng ngựa hí dài dưới ánh hoàng hôn, bụi đất tung bay lộ ra thân ảnh thon dài, người kia cưỡi ngựa mà đến, ở trước mặt Trần Ca kéo dây cương khiến ngựa dừng lại, sau khi quét mắt nhìn qua vết máu cùng với thi thể bọn người áo đen trên mặt đất, trong đôi mắt lạnh lùng bỗng trở nên cực đen cực sâu. Ngỡ người kia bất tiện hỏi: “Hắn ở đâu?”

Rõ ràng không chỉ mặt gọi tên, cũng không biết vì sao, Trần Ca đột nhiên lại linh động mà hiểu ra “hắn” này là đang hỏi về ai, thế là vội vàng chỉ một hướng: “Cũng mới đi không xa.”

Người kia không hề chần chừ, giơ roi quất xuống, bạch mã giống như mũi tên, nhanh như chớp chạy về hướng Trần Ca chỉ.

—

Soup:T cũng muốn hoàn nhanh, cơ mà t ngủ như heo ấy. Hu hu.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 195

Xe ngựa bị buộc dừng lại, Tiêu Dư An còn đang chống đầu khổ sở suy nghĩ em tiếp theo phải làm sao mới được thì con ngựa kéo xe bất thành linh bị kinh hãi, tiếp theo đó xe ngựa cũng lắc trái lắc phải mấy lần mới ổn định lại. Tiêu Dư An bị chấn động đến mức ngơ ra, nghe thấy bên ngoài âm ỉ một trận rồi lại đột nhiên yên tĩnh lại.

Chuyện gì đã xảy ra!?

Chẳng lẽ lại là ám sát! Còn chưa chịu hết nữa à?

Tiêu Dư An hoang mang không hiểu, vén rèm lên, thấy trước xe ngựa đang bị chặn lại bởi một con bạch mã, cưỡi trên ngựa chính là một thanh niên tuấn mã vô song, hắn cũng nhìn qua nơi này, chỉ trong chớp mắt ánh mắt đã cùng Tiêu Dư An giao hội.

Vì có gì những năm tháng đã qua không cách nào an giấc, vì có gì những tâm tư đã ký gửi đi không một lần phản hồi, vì có gì một mảnh trời xanh kia không thay thế được tấm gương đã vỡ nát, vì có gì nhìn thấy nhau lại tựa như đôi bờ mờ mịt chẳng thể thốt thành lời.

Ánh mắt Tiêu Dư An căn bản không thể rời ra nổi, hắn nhảy xuống xe ngựa, chân tay luống cuống lại không dám tiến lên nửa bước.

Yến Hà Thanh tung người xuống ngựa, nắm lấy dây cương, cũng vẫn như cũ không nói lời nào mà nhìn Tiêu Dư An.

Tình cảnh này, lại quen thuộc như thế.

Mặc dù là trầm mặc, nhưng ánh mắt của hai người đã cùng đối phương nói ra ngàn ngôn vạn ngữ.

Trong đầu Tiêu Dư An đã từng huyền tưởng ra vô số tình cảnh khi được gặp lại Yến Hà Thanh lần nữa, hẳn nghĩ ra vô số cách để chứng minh mình là Tiêu Dư An, nhưng hôm nay khi thật sự đến thời khắc này, Tiêu Dư An lại phát hiện mình thế mà lại lặng im, không nói nên lời, chỉ muốn cứ như vậy mà nhìn người trước mắt, dùng ánh mắt lưu luyến mô tả khuôn mặt của người kia.

Trong lòng Tiêu Dư An nghĩ: Mình sao có thể để người này hết chờ lại đợi như thế chứ?

Một năm sinh ly kia, chinh chiến sa trường, hận không thể mất mạng.

Một năm tử biệt kia, rượu nồng tế tỵ, hỏi quân khi nào trở về.

Lòng như dao cắt, hoảng sợ luống cuống, một giấc một dài, vừa vui vẻ lại bi ai.

Cuối cùng, Tiêu Dư An hít sâu vào một hơi, tiến lên hai bước, chột nở một nụ cười cực kỳ dịu dàng với Yến Hà Thanh, hẳn nói: “Khi trước lúc chia tay lấy đất trời làm chén, lấy lời nói làm rượu, kính người ba chén, bây giờ muốn hỏi thêm ba câu nữa. Người rong ngựa chinh chiến trở về, ta còn có thể ở bên người không? Đêm ấy người nói sẽ nắm tay nhau đến già, còn có thể cùng với ta không? Có thể cho ta nhìn người vui vẻ an khang vô lo cả đời có được không? Hiện tại ta cuối cùng cũng hiểu được, người nói không bỏ xuống, không buông ra, không cho qua có ý nghĩa gì. Vậy người có thể nói cho ta biết, ta hiểu ra có quá muộn rồi hay không?”

Nói xong một đoạn, thanh âm của Tiêu Dư An đã nghẹn ngào phát run.

Tuy là đầu xuân, nhưng gió lạnh thấu xương, gió thổi tuyết rơi đỏ cả vành mắt trắng cả đầu.

Yến Hà Thanh không nói gì, hẩn cụp mắt lấy từ trong ngực ra một cây trâm ngọc.

Ngọc trâm kia vì được hàn lại mà lộ ra vết nứt vụn vẹo xấu xí, Yến Hà Thanh chậm chạp nâng mắt, lòng bàn tay hướng lên trên, đem trâm ngọc đưa cho Tiêu Dư An, nếu như không phải đầu ngón tay Yến Hà Thanh còn đang hơi phát run, tưởng chừng thực sự sẽ cho rằng hẩn vẫn lạnh lùng như thường ngày.

Năm ấy, giữa trời đông giá rét bị phạt quỳ. Năm ấy, trên Ngọc Hoa lâu, hương rượu nồng tỏa ra bốn phía. Năm ấy, gió thổi khô dòng lệ tuôn rơi, quyết tuyệt chia xa. Năm ấy, trong thâm sơn rừng già thổ lộ tâm tình không người hay biết. Năm ấy, trong phủ đệ nơi Đào Nguyên thôn biểu lộ tâm ý. Năm ấy, hành quân gặp nạn, tìm kiếm không buông. Năm ấy, một người một ngựa ngàn dặm bốn ba chỉ cầu gặp lại. Năm ấy, vung kiếm tự vẫn, gào thét khóc than.

Duyên tới duyên đi, kẻ không hết được những tham mộ si niệm.

Hiện tại, Tiêu Dư An chậm rãi vươn tay, đè ngọc trâm trong lòng bàn tay Yến Hà Thanh sau đó nắm thật chặt lấy tay của hẩn. Nước mắt Tiêu Dư An tuôn ra như suối, hẩn nói: “Lần này, ta sẽ không để người đập vỡ nó nữa.”

Hoàng hôn mờ nhạt, cung điện Nam Yến quốc, tẩm cung của hoàng thượng, hai thị nữ vừa đứng một bên vừa nói chuyện phiếm, trong đó có một thị nữ vừa mới được phân công đến phụ trách tẩm cung của hoàng thượng, run rẩy ôm lấy nệm chăn nói với một người khác: “Sao đến giờ này rồi còn chưa thấy hoàng thượng?”

“Hoàng thượng lo nước thương dân, bận rộn việc triều chính, thường xuyên không ngủ lại tẩm cung, rất bình thường.” – Một thị nữ khác trả lời.

“Tỷ tỷ, hoàng thượng ngài ấy thực sự không gần sắc đẹp giống như trong truyền thuyết sao? Người nói xem, tấm cung lớn như vậy, không có phi tử bên cạnh, vắng ngắt, hoàng thượng thế mà cũng chịu được?” – Xung quanh không có người ngoài, thị nữ mới tới nhin không được nhỏ giọng hỏi.

Một thị nữ khác trách cứ gõ gõ đầu nàng: “Tò mò chuyện gì mà không được, sao cứ phải hiếu kỳ chuyện của hoàng thượng làm gì? Đây là chuyện mà chúng ta có thể đem ra nói được sao?”

Thị nữ mới tới le lưỡi, vẫn như cũ không chịu rời chủ đề: “Ta vẫn không tin đâu, nói không chừng hoàng thượng còn giấu một tiểu mỹ nhân ở đâu ấy chứ?”

Nàng vừa dứt lời, cửa tấm cung đột nhiên bị đá văng, hai thị nữ bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, quay đầu nhìn lại thì lập tức quỳ xuống, thanh âm phát run: “Hoàng, hoàng, hoàng thượng.”

Yến Hà Thanh bước mấy bước đi vào, trong lòng còn ôm một người, tư thế rõ ràng rất vững chắc, nhưng cánh tay Yến Hà Thanh lại ghì rất chặt, giống như chỉ cần hơi buông lỏng ra một chút, người trong ngực sẽ thoát ra chạy trốn mất vậy.

“Các người đi ra ngoài, đóng cửa cho kỹ, không cho người khác quấy rầy.” – Yến Hà Thanh bỏ xuống ba câu, ôm người trong ngực đi thẳng đến giường.

Hai thị nữ vội vàng đứng dậy, cúi đầu đi ra khỏi tấm cung, lúc thị nữ mới tới kia đóng cửa tấm cung lại thì tình cờ trông thấy Yến Hà Thanh và người trong ngực kia đã ngã lên trên giường.

Một thị nữ khác thì thào: “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng thượng tức giận như vậy...”

Thị nữ mới tới a một tiếng: “Chẳng lẽ...”

“Xuyt, đừng có nói lung tung.”

Thời điểm Tiêu Dư An bị Yến Hà Thanh ném lên trên giường thì có chút ngây ra, hẳn còn chưa kịp phản ứng, Yến Hà Thanh đã cởi vạt áo của hẳn xuống, kéo hai tay của hẳn giơ lên đỉnh đầu, sau đó dùng thắt lưng đem hai cánh tay hẳn cột vào cột giường.

Tiêu Dư An vừa lấy lại tinh thần, hai tay đã bị trói lại, mặc dù khôn mặt của người trước mắt vẫn luôn không có gì thay đổi, nhưng Tiêu Dư An lại cảm thấy hẳn đang tức giận. Giống như một cơn gió nhẹ trước đó còn đang yên bình thổi làm mặt nước gợn sóng lăn tăn, người vừa phẩy lọn tóc một cái, một khắc sau đã là cuồng phong gào thét, sóng cuộn biển gầm, không chút lưu tình mà nuốt trọn hết tất thảy.

“Yến, Yến, Yến ca...” – Tiêu Dư An cẩn thận từng li từng tí hô lên.

Yến Hà Thanh làm như không nghe thấy, đưa tay giật phăng y phục Tiêu Dư An. Tiêu Dư An theo bản năng co rúm lại muốn che thân, nhưng hai tay lại vì bị trói mà không thể động đậy, chỉ có thể như thịt cá nằm trên thớt, mặc cho Yến Hà Thanh xâm lược.

Chỉ trong chớp mắt y phục đã bị cởi ra, những vết thương nông sâu đậm nhạt ánh vào đáy mắt Yến Hà Thanh, toàn bộ đều do đánh nhau với đám người áo đen mà lưu lại. Đôi mắt như mặt ngọc của Yến Hà Thanh tối đi ba phần, quanh thân như bị bao phủ bởi một tầng nộ khí nhàn nhạt, hẳn nhìn những vết thương kia, cúi người đưa tay khẽ vuốt. Tiêu Dư An khẽ nói: “Không sao đâu, không đau, ngày mai là khỏi thôi.”

Dứt lời, Tiêu Dư An nghiêng người về phía trước muốn hôn Yến Hà Thanh lấy lòng lại bị Yến Hà Thanh tránh thoát. Tiêu Dư An giật mình, trong đáy mắt hiện lên chút hoảng hốt. Yến Hà Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn một chút, cúi người khẽ hôn lên vết thương trên eo Tiêu Dư An.

“Á...” – Toàn thân Tiêu Dư An căng cứng, cả người đang dựa vào cột giường, căn bản không có cách nào né tránh đầu lưỡi mềm mại đang liếm láp vết thương, trên eo truyền đến cảm giác tê dại ngứa ngáy, hơi có chút đau, giống như có một đồng kim châm cùng với lông vũ, khi thì đâm khi thì gầy vào.

Hô hấp của Tiêu Dư An bắt đầu trở nên gấp gáp, cũng may lý trí chưa hoàn toàn bị nuốt mất, hần nhẹ giọng hỏi: “Yến ca, người đang giận hả?”

Nụ hôn bỗng nhiên biến thành cắn nuốt, vết thương trên eo truyền đến cảm giác đau đớn khiến Tiêu Dư An nhịn không được mà nhíu lông mày, phần bụng cũng khẽ run lên. Yến Hà Thanh ngẩng đầu, đối mặt với Tiêu Dư An, hần hỏi: “Tiêu Dư An, thời điểm người đem kiếm gác lên trên cổ, trong lòng có ta không?”

Yết hầu Tiêu Dư An cứng lại, mắt cay cay, hần cúi đầu xuống nghĩ thầm: Khi đó hần nói xin lỗi nhiều như vậy, dập đầu nhiều như vậy, vốn tưởng rằng ít nhiều gì thì một mạng cũng có thể triệt tiêu được chút oán hận. Bây giờ trùng sinh lại lần nữa sẽ không còn nợ ai cả.

Ai ngờ, quay đầu lại, vẫn còn thiếu, mặc dù lần này chỉ thiếu duy nhất một người, nhưng lại là nợ chồng nợ chất, không biết phải hoàn trả như thế nào.

Chết chính là nhẹ nhàng như vậy đó, mang theo ý định chạy trốn, không quay đầu lại mà rời đi, trên thế gian này nhiều thêm một người lẻ loi cô độc, nhiều thêm một người khốn khổ thất vọng, nhiều thêm một người đông tuyết bạc đầu.

Người sống, mới là người khốn khổ nhất.

Mà phần thống khổ này của Yến Hà Thanh, là do Tiêu Dư An tự tay thêm vào.

Cho dù hăn có nghìn cái miệng, cho dù hăn khua môi múa mép cũng vẫn không có cách nào biện luận.

Tiêu Dư An còn đang trầm mặc, bất chợt cảm giác được bên dưới thân mình mát lạnh, quần cứ thế mà bị cởi xuống, ngón tay hơi ẩm ướt của Yến Hà Thanh hung hăng đâm vào bên trong thân thể Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An bị đau, khẽ a một tiếng, không nhin được muốn lui về phía sau nhưng hai tay đã bị thắt lưng cột lại trên cột giường, căn bản không có cách nào trốn được.

Yến Hà Thanh đem ngón tay thứ hai đưa vào cửa huyết, hai mắt hơi đỏ lên, giọng nói vô cùng lạnh hỏi Tiêu Dư An: “Tiêu Dư An, người luôn nghĩ đến việc vì người khác mà chết đi, vậy có từng nghĩ tới sẽ vì ta mà sống không?”

—

Soup:Như đã nói, t là một đứa văn chương dở như hạch lại còn khô khan, thành ra mấy cái đoạn mà miêu tả tình cảm rồi hoa hòe hoa sói của tác giả t cứ bị bí mãi không nghĩ ra phải edit thế nào. Cứ mở ra edit rồi lại tắt đi thành ra đến giờ mới xong chương này đó. Một chương là quá đủ!!!!!!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 196

Tiêu Dư An muốn đưa tay ôm lấy Yến Hà Thanh, muốn hôn hôn hân, nhưng hai tay bị trói lại không thoát ra được đành phải khẽ gọi xin giúp đỡ: “Yến ca...”

“Tiêu Dư An, ta nguyện ý chờ, nhưng thời điểm người ra đi có thể nói cho ta biết có được không? Muốn ta chờ người bao lâu? Một năm? Mười năm? Hay là hai mươi năm? Hoặc là, căn bản không thể chờ được?” – Mỗi một lần Yến Hà Thanh hỏi ra một câu thì hai mắt lại đỏ thêm một phần, mà đến khi nói ra ba chữ “không thể chờ” giọng đã mang theo run rẩy cùng sợ hãi.

Tiêu Dư An thấy Yến Hà Thanh như thế này, trong lòng tràn đầy hối hận cùng với phiền muộn. Sinh ly tử biệt đối với mình chẳng qua chỉ là một kiếm nhưng đối với Yến Hà Thanh lại là “nhất thiên nhật sắc hàm sâu bạch”, còn là “tam nguyệt sơn hoa tác ác hồng” của hân.*

(*2 câu trong ngoặc kép là trích trong bài “Thuật bi phú” của Càn Long viết để tưởng niệm một trăm ngày mất của thê tử kết tóc – Hiếu Hiền Hoàng hậu, ai coi Diên hy công lược thì biết, chính là chị hậu xinh đẹp tổng công đó đó. Mọi người đọc thêm ởnhé.

Nội dung 2 câu này có nghĩa là: Ban ngày mặt trời đều phủ trong sắc u sầu, suốt ba tháng trời hoa tươi trên núi cũng đổi thành sắc đỏ làm người chán ghét.)

Sau mấy câu nghi vấn là trầm mặc thật lâu, cơn tức giận dần dần lấn át lý trí của Yến Hà Thanh, hần cúi đầu gặm cắn lên điểm đỏ trên ngực Tiêu Dư An, chỉ muốn chọc cho người này phát ra âm thanh, để mình có thể biết được tất thảy những điều trước mắt này đây không phải chỉ là mơ, để mình cảm nhận được rằng người này thực sự đã trở về.

So với làm tình, Yến Hà Thanh đưa đẩy càng giống với đang phát tiết hơn, thế nhưng Tiêu Dư An lại không muốn Yến Hà Thanh làm nhẹ lại, hần nghĩ rằng đó là trừng phạt đúng tội, đều là những gì hần cần phải nhận lấy.

Nhưng rút cuộc thì vẫn đau, hai tay Tiêu Dư An bị trói lại, không ôm được Yến Hà Thanh, cũng không có cách nào hôn hần, đột nhiên lại cảm thấy có chút tủi thân. Hần không sợ đau, cũng không cảm thấy bị người đè xuống, tiến vào thân thể là chịu nhục, nhưng mà hần muốn ôm lấy Yến Hà Thanh, sống lại đã nhiều ngày như thế, thậm chí ngay cả ôm hần cũng chưa từng được ôm Yến Hà Thanh.

“Yến ca, ta, ta muốn ôm người...” – Tiêu Dư An thấp giọng thỉnh cầu, trong giọng nói của hần mang theo nước mắt cầu xin, hần nói ra từng chữ một, vừa run vừa nói: “Yến ca, để ta ôm người một cái đi...”

Vài tiếng gọi thoáng đem lý trí của Yến Hà Thanh kéo về lại, Yến Hà Thanh khẽ thở ra một hơi, trong đôi mắt trong trẻo dần hiện lên một tia hối hận. Hần rút ra, muốn bình ổn lại cảm xúc để không làm tổn thương đến Tiêu Dư An, ai ngờ Tiêu Dư An thấy hần vừa mới lui ra lại đột nhiên trở nên bối rối: “Yến ca, người đừng đi, Yến ca, ta, người nghe ta nói đã, ta... Trước đó ta chưa từng nghĩ muốn vì người khác mà sống... Kiếp trước, khi còn sống ta hận cha mình, áy náy với em trai, cho nên lúc tự sát ta chưa từng cảm thấy có chút do dự nào. Nhưng lần tự sát này, ta thế mà lại sợ hãi, Yến ca, ta thực sự sợ, ta sợ không được gặp người nữa, ta thực sự rất sợ...”

Giọng nói của Tiêu Dư An nghẹn ngào đến độ nghe có chút không rõ, hần đành phải hơi dừng lại, dừng lại như thế, nước mắt lại không thể ức chế

thi nhau chảy ra từ trong hốc mắt hần, hần nói tiếp: “Yến ca, ta không biết phải xin lỗi như thế nào, không biết phải làm sao để bù đắp, người cứ cột ta vào giường cả ngày lẫn đêm, làm hết tất cả những chuyện người muốn làm, ta cũng không ngại, cảm thấy không sao hết, nhưng mà bây giờ người có thể để cho ta ôm người một cái được không...”

Yến Hà Thanh không hề chớp mắt mà nhìn Tiêu Dư An, chậm rãi đưa tay cởi vạt áo đang trói chặt lấy hai tay của hần, cúi đầu hôn lên cổ tay bị cọ đỏ lên cùng khuôn mặt đầy nước mắt của hần, dịu dàng chân thành. Hai tay Tiêu Dư An được thả ra, lập tức ôm lấy bả vai Yến Hà Thanh, cảm thụ nhiệt độ cơ thể, hô hấp và nhịp tim của người kia, đánh mất rồi lại tìm được, không thành tiếng mà khóc lên.

“Tiêu Dư An...” – Cổ họng Yến Hà Thanh ảm ách nói: “Đừng rời khỏi ta nữa, ta sẽ không thể chịu nổi nữa...”

Tiêu Dư An chôn trong căn cổ Yến Hà Thanh, không ngừng gật đầu: “Không đi, sẽ không đi nữa.”

Yến Hà Thanh đưa tay nắm lấy cằm Tiêu Dư An, nâng đầu của hần lên, dịu dàng mà lưu luyến hôn lấy hần, hôn đến khi Tiêu Dư An ngừng khóc mới dừng lại. Yến Hà Thanh đưa tay sờ sờ nơi kết hợp của hai người, Tiêu Dư An cảm thấy hơi xấu hổ, dùng tay ngăn cản, Yến Hà Thanh hỏi: “Đau không?”

Đau muốn chết đi được ấy! Móa!

Tiêu Dư An lắc đầu, lấp bấp trả lời: “Không, không sao, không, không, không đau.”

Yến Hà Thanh khẽ nhíu mày...

Tiêu Dư An ôm chặt lấy Yến Hà Thanh, hai tay bấu vào lưng hần xin khoan dung nói: “Yến ca, chậm... chậm một chút.”

“Ừ.” – Yến Hà Thanh hôn hôn khóe mắt đã đỏ lên của hắn, thế mà lại thực sự khắc chế, làm chậm lại.

Tiêu Dư An cảm nhận được sự dịu dàng của Yến Hà Thanh, trong lòng mềm nhũn, ôm lấy cổ của hắn nói: “Yến ca, người nhìn ta này.”

Yến Hà Thanh nhìn về phía Tiêu Dư An, nhìn thấy người kia cong mắt cười một tiếng với hắn: “Yến ca, ta rất thích người.”

Rõ ràng là hình dáng khác nhau, nhưng nụ cười kia lại quen thuộc như thế, trong đôi mắt mang ý cười ấm áp kia, tất cả đều là thân ảnh của Yến Hà Thanh.

Năm đó, cũng là nụ cười này đã xua tán đi những nhục nhã, làm tan trời băng đất tuyết nơi Bắc quốc.

Đến tận bây giờ, ngàn núi vạn sông, gió thổi mây vần, xuân về hoa nở, ngàn thu trăng sáng, tất cả đều không địch lại nổi cái xoay người cười kia, đó cũng là ánh sáng duy nhất trong lòng Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh hôn lấy Tiêu Dư An mồ hôi đầm đìa, tứ chi như nhũn ra đang tê liệt nằm trên giường, đưa tay kéo chăn mền đắp cho hắn, bản thân khoác áo đứng dậy đi ra ngoài tắm cung dọn dò hai câu. Chỉ qua một hồi, một thùng gỗ đổ đầy nước ấm đã được đưa vào tắm cung, Yến Hà Thanh cho người lui ra, tự mình ôm lấy Tiêu Dư An, cẩn thận đem hắn vào thùng nước, chính mình cũng đi vào, giúp hắn tắm rửa.

Thùng gỗ rất lớn, hai người cùng tắm cũng không thấy chật chội, nhưng Tiêu Dư An lại cứ một mực lười biếng dựa vào trên người Yến Hà Thanh. Hơi nước vẫn vút bốc lên, Yến Hà Thanh cầm khăn mềm giúp hắn lau sạch thân thể.

Tiêu Dư An nghỉ ngơi một hồi thì tỉnh táo lại, duy trì tư thế ngồi trên người Yến Hà Thanh, cười hỏi: “Lại nói, Yến ca, ta vẫn muốn hỏi người,

lần trước khi biệt ly, hôm đó, nếu như ta nhận lấy cây trâm ngọc kia, có phải người sẽ liều lĩnh đem ta trở về không?”

Yến Hà Thanh không nói lời nào, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trong lòng Tiêu Dư An thầm nghĩ, mình vừa mới bị lật qua lật lại một hồi như thế, hiện tại phải tới phiên mình chọc ghẹo Yến Hà Thanh chứ nhé?

Thế là Tiêu Dư An không những không ngừng lại, còn không chịu buông tha cười nói: “Nhưng mà cho dù có trở ta đem về, ta giãy dụa cầu xin tha thứ một hồi, người cũng sẽ thả ta đi, Yến ca, có phải người đặc biệt sợ ta sẽ bị thương không? Thế nhưng mà hôm ta trọng sinh trở về, ấy mà lại có người đem ta đập xuống giường, khi đó trán ta còn bị đập chảy máu, haiz, đau lắm, đau đến mức hai mắt của ta cũng hoa lên luôn.”

Hồ hấp Yến Hà Thanh hơi ngừng lại.

Tiêu Dư An cọ cọ hạ thân Yến Hà Thanh, tiếp tục nói: “Sau đó người kia còn không chịu gặp ta, mấy ngày liền ta không ngừng vất vả gọi, trong lòng không ngừng muốn gặp hắn, vất vả lắm mới gặp được thì lại bị hắn bóp cổ, suýt chút nữa thì bị bóp chết luôn!”

Yến Hà Thanh nói: “Ta... ta...”

Lần đầu tiên Tiêu Dư An thấy Yến Hà Thanh cà lăm, trong kinh ngạc còn mang theo mừng như điên, trong lòng tràn đầy vui vẻ vì đã thành công chọc ghẹo hắn, càng nói càng không có chừng mực, hắn đưa tay kéo lấy tay Yến Hà Thanh, đặt lên cổ mình, cười nói: “Người giúp ta nhìn xem có còn vết bầm không?”

Yến Hà Thanh như sờ phải bàn ủi nóng, đột nhiên rút tay về, lại cẩn thận từng li từng tí mà vuốt lên cái cổ trắng nõn thanh tú kia, chỗ đó nào có còn

vết bầm kia chứ, trơn nhẵn mềm mại. Trong hơi nước mịt mù, Yến Hà Thanh có thể cảm nhận được mạch đập trên cổ Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An giả vờ cường điệu thở dài: “Lại nói, ta còn bị người kia đuổi đi đó! Bây giờ suy nghĩ lại một chút thì, đúng thật là quá tủi thân, đi cho rồi, đến Tây Thục quốc sống những ngày an ổn, chân trời nơi nào mà không có có thơm chứ...”

Tiêu Dư An còn chưa nói xong đã bị Yến Hà Thanh đột ngột nhắc lên, một trận tiếng nước vang lên, cả người Tiêu Dư An đều bị đặt lên vách thùng, hai cánh tay Yến Hà Thanh chống ở hai bên, tạo thành một không gian cực kỳ chật hẹp.

Lồng ngực Yến Hà Thanh kịch liệt phập phồng, trong đôi mắt là sóng cuộn biển gầm, nhưng lại không nói ra được nửa câu phản bác, đành phải lo lắng suông, cực độ kìm nén.

Tiêu Dư An cười ra tiếng, mồm một cái lên miệng Yến Hà Thanh, nói: “Ngày không có người thì không thể coi là ngày bình an, người đuổi ta đi một trăm lần, ta sẽ trở lại tìm người một trăm linh một lần, không cần người nào khác, chỉ cần người, không phải Yến Hà Thanh người thì không được... ha?”

Tiêu Dư An đang nói, chợt thấy giữa hai chân bị một thứ nóng như lửa đâm vào, hấn đưa tay mò xuống, chọc cho Yến Hà Thanh phải lùi, Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, người lại lên rồi.”

Yến Hà Thanh không nói một lời, đang muốn buông Tiêu Dư An ra tự mình đi giải quyết, đột nhiên trên hông lại có một đôi chân quấn lên.

Tiêu Dư An cười câu hấn: “Làm cái gì đó? Lại đến đi nha.”

Yến Hà Thanh dừng một chút, nói: “Người...”

“Ta?” – Tiêu Dư An cười cực kỳ tùy ý phóng túng: “Lo ta chịu không nổi hả? Cơ mà hiện tại tinh lực của ta dồi dào lắm, mấy lần cũng chịu được, không tin người thử chút xem? Yến Hà Thanh, hiện tại người không ép ta giam lại, ngày mai có thể ta sẽ chạy về Tây Thục quốc đó.”

Đôi mắt Yến Hà Thanh trầm xuống, nghiêng người tiến lên.

Mà câu nói này, khiến cả nửa sau đêm nay, bất kể là Tiêu Dư An có khóc lóc kể lể cầu xin tha thứ như thế nào đi nữa cũng không thể không thừa nhận va chạm hung mãnh không chút lưu tình nào. Cuối cùng, vào thời điểm hăn mơ mơ màng màng như người mất hồn, chỉ cảm thấy hối hận đến phát điên.

—

Soup: Ôi, tự tạo nghiệp, không thể sống.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 197

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời phía đông vừa nhô lên, lúc Yến Hà Thanh thượng triều buổi sớm, Tiêu Dư An vẫn còn không hay biết gì mà ngủ, Yến Hà Thanh biết hôm qua hẳn thực sự đã mệt mỏi, yêu thương luyện tiếc cúi đầu hôn hôn người kia, ánh mắt vẫn luôn lạnh lẽo như băng thể mà lại nhu hòa hơn rất nhiều.

Tiêu Dư An bị hôn ừm ừm hai tiếng, vô thức túm lấy chăn che kín đầu, Yến Hà Thanh đưa tay kéo chăn mền xuống giúp hẳn chỉnh lại cho tốt, cẩn thận xem xét một lúc lúc này mới lưu luyện đứng dậy.

Yến Hà Thanh vừa đi hai bước đã vội quay đầu, thấy Tiêu Dư An vẫn an ổn nằm trên giường, nhẹ thở ra một hơi, hẳn biết mình như thế này là không ổn, nhẫn tâm đè xuống nỗi sợ hãi trong lòng, buộc mình đi ra khỏi tẩm cung. Vất vả lắm mới ra khỏi tẩm cung, chợt thấy bên ngoài tuyết đã tích lại thành lớp dày, lại như thoáng trông thấy hai màu đỏ trắng đan xen mang theo thể lương tuyết vọng của ngày hôm đó. Yến Hà Thanh đứng yên tại chỗ do dự, trong đáy mắt hiện ra vẻ hoảng hốt, quay người bước nhanh trở về tẩm cung cúi người đè Tiêu Dư An ra hôn một phen, cảm thụ được sự ấm áp của người trong ngực, hôn mãi đến khi Tiêu Dư An mơ mơ màng màng hô một tiếng Yến ca mới bỏ qua.

“Yến ca? Người muốn thượng triều sớm sao?” – Tiêu Dư An ngủ đến mức thần trí không rõ, mơ mơ màng màng hỏi.

Yến Hà Thanh ừ một tiếng.

Tiêu Dư An cúi đầu nói: “VẬY ta chờ người trở về.”

Ánh mắt Yến Hà Thanh lóe lóe, cúi đầu hôn lên trán Tiêu Dư An một cái: “ĐƯỢC.”

Đến tận trưa Tiêu Dư An mới tỉnh lại, mặt trời treo trên đỉnh đầu, Tiêu Dư An vận động tứ chi như nhũn ra, chậm rãi mở mắt, Thiêm Hương đứng ở một bên trông thấy hấn cuối cùng cũng tỉnh, vội vàng tiến lên: “Tiêu quận vương, cuối cùng thì ngài cũng tỉnh, nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo.”

Tiêu Dư An nhìn ngó xung quanh hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

Thiêm Hương nói: “Hoàng thượng vào triều rồi, Tiêu quận vương, ngài đừng lo lắng, hoàng thượng không có về ngay được đâu, không cần sợ hãi.”

Hử... Sao mấy lời này nghe vào lại thấy là lạ?

Tiêu Dư An vịn eo muốn ngồi dậy, nơi nào đó trên người tê rần, kêu thảm một tiếng, phải ngửa mặt nằm xuống lần nữa.

Ôi cái eo, cái eo của hấn, hấn ăn trứng cái gì mà lại đi trêu chọc nam chính vẫn ngựa đực một đêm ngựa mưởi nữ kia chứ? Nghiệp quật ôi là nghiệp quật.

Nhìn thấy cái bộ dạng này của Tiêu Dư An, hốc mắt Thiêm Hương đột nhiên đỏ lên, Tiêu Dư An trông thấy, thế là cũng không thèm để ý đến thân thể của mình nữa, vội vàng mềm giọng hỏi: “Sao vậy? Ai bắt nạt người thế?”

Thiêm Hương lắc đầu, thút thít nói: “Nô tỳ không sao hết, chỉ là nô tỳ đau lòng Tiêu quận vương, Tiêu quận vương ngài rõ ràng là người tốt như vậy, vì sao phải đến chịu loại khổ sở này chứ?”

Cái gì, vụ gì đây?

Mặt Tiêu Dư An ngậy ra, Thiêm Hương vẫn còn đang lau nước mắt: “Sớm biết như thế thì nô tỳ đã không cho hoàng thượng trông thấy bức vẽ kia, không như thế thì Tiêu quận vương ngài sẽ không bị hoàng thượng đưa về Nam Yến quốc lần nữa, càng sẽ không phải chịu vũ nhục như vậy, đều là nô tỳ không tốt.”

Tiêu Dư An: “Không... không phải... Thiêm Hương, người hiểu lầm rồi, ta không phải... đúng là như thế... nhưng mà ta đây là tự nguyện, không phải như người nghĩ đâu.”

Thiêm Hương nói: “Ta biết, Tiêu quận vương ngài là vì Tây Thục quốc nên mới cam tâm tình nguyện, nhưng mà nô tỳ vẫn cảm thấy ngài không cần phải chịu tội như thế này, quá đáng thương! Hu hu hu!”

Một tay Tiêu Dư An vỗ trán nghĩ thầm, mẹ nó, ta đây phải giải thích thế nào mới được đây?

Đột nhiên từ bên ngoài tấm cung truyền đến tiếng bước chân, Yến Hà Thanh vừa mới hạ triều đã vội vàng chạy về tấm cung đang bước nhanh vào, Thiêm Hương cuống quýt lau nước mắt, cúi đầu hoảng sợ lui sang một bên.

Yến Hà Thanh thấy Tiêu Dư An đã tỉnh, ngồi xuống bên giường đưa tay vuốt vuốt tóc hăn: “Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Mặc dù tối hôm qua làm rất kịch liệt, nhưng mà sau đó Yến Hà Thanh đã rửa sạch và xoa bóp tốt, cho nên Tiêu Dư An chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi, không thấy đau, hăn lắc đầu cười nói: “Không có.”

Yến Hà Thanh lại hỏi: “Muốn ăn gì không?”

Tiêu Dư An lười biếng nói: “Tùy tiện ăn chút cháo hay mì chay gì đó đi, người vừa mới nói cái làm ta đói bụng theo luôn rồi.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, đứng dậy tự mình đi dọn dò, lại liên tục nhấn mạnh là phải nhanh lên mấy lần, lúc này mới lần nữa quay trở lại bên cạnh giường.

Tiêu Dư An hỏi: “Lát nữa có phải người còn có triều chính phải xử lý không?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu: “Ừm.”

“Vậy người đi đi, đừng lo cho ta.” – Tiêu Dư An thoải mái phất phất tay, bất chợt nhìn thấy Thiêm Hương đang cẩn thận nhìn về hướng này, thế là đổi phất tay thành ngoắc ngoắc: “Yến ca, người tới gần chút nữa đi.”

Yến Hà Thanh khom người, cúi đầu, Tiêu Dư An hôn hôn hấn, cười nói: “Yến ca, ta thực sự là yêu người muốn chết mất, người thì sao?”

Khóe miệng Yến Hà Thanh khẽ cong lên thật nhẹ: “Ừm.”

Tiêu Dư An bất mãn: “Ừm là ý gì hả?”

Yến Hà Thanh nói: “Ta cũng thế.”

Tiêu Dư An hài lòng, liên tục hôn lên mặt hấn mất cái mới để người rời đi.

Chờ sau khi Yến Hà Thanh đi rồi, Tiêu Dư An cười híp mắt nhìn về phía Thiêm Hương, so với nói suông thì hành động vẫn có sức thuyết phục hơn.

Thiêm Hương cũng không nói gì, cúi đầu trầm mặc giúp Tiêu Dư An buộc tóc thay quần áo, đang bận rộn lại đột nhiên khóc ra thành tiếng.

Tiêu Dư An giật mình kêu lên, vội vàng lau nước mắt cho nàng, còn chưa kịp hỏi gì đã nghe Thiêm Hương khóc rờn nói: “Hu hu hu, rõ ràng trong lòng hoàng thượng đã có người rồi, thế mà còn muốn lừa gạt tình cảm làm tổn thương ngài, hu hu hu, Tiêu quận vương, ngài tuyệt đối không

được động tình, động tình là tiêu luôn đó, nhất định sẽ bị lợi dụng, hu hu oa!!!”

Tiêu Dư An nói: “Cái này ta... ta đây... ôi thôi, được rồi, kệ đi.”

Giờ khắc này, trong phủ đệ của Hoàng Việt tướng quân, bốn ngón tay phải của Hoàng Việt không ngừng gõ gõ bàn, lông mày nhíu chặt lại, phụ tá bên cạnh bẩm báo: “Hoàng tướng quân, trước khi Tiêu quận vương đến được Tây Thục quốc, trên đường đột nhiên bị hoàng thượng ngăn lại đưa về cung điện, chúng ta không ám sát thành công. Hoàng tướng quân, mặc dù bọn thuộc hạ không bị lộ nhưng ta đoán chừng Tiêu quận vương cùng với Tiết Nghiêm cũng có thể đoán ra được đây là do chúng ta làm.”

Hoàng Việt cười lạnh một tiếng, nói: “Không sao, một là tướng quân đã cời giáp quy điền, trong lòng còn có khoảng cách với hoàng thượng, một là hoàng đế nghèo túng vì quốc gia mà không thể không cúi đầu xưng thần, có thể làm ra sóng gió gì? Chỉ là Tiêu quận vương này lại nương nhờ Tiết Nghiêm, không chịu làm bạn cùng chúng ta, ta vốn định ám sát hắn sau đó lại tiến hành đàm phán với Tây Thục quốc, xem ra mưu kế này trước mắt đành phải để qua một bên rồi.”

Phụ tá nói: “Hoàng tướng quân, thế lực bên trong phe của hắn còn có Trần Ca, người này không thể khinh thường.”

Hoàng Việt nói: “Trần Ca này, mặc dù cũng là tướng quân, nhưng hành động thu liễm, không đáng lo lắng, có điều ta nghe nói hoàng thượng tự mình đi chặn đường Tiêu quận vương, chuyện này là thật sao?”

Phụ tá nói: “Là thật, Hoàng tướng quân, chỉ sợ Tiêu quận vương sẽ đem chuyện trước đó bị ngài lôi kéo làm vây cánh báo cho hoàng thượng!”

Hoàng Việt lắc đầu nói: “Sẽ không, hắn hắn phải biết trong tay của ta còn nhiều, rất nhiều chứng cứ phạm tội khiến hắn phải vạn kiếp bất phục,

có những chứng cứ phạm tội này, hoàng thượng cũng sẽ không trách tội ta.”

Phụ tá muốn nói lại thôi, ý tứ sâu xa hỏi: “VẬY Hoàng tướng quân, bây giờ chúng ta...”

Ngón tay liên tục gõ bàn gỗ của Hoàng Việt hơi ngừng một chút, nói: “Án binh bất động, việc mưu quyền này, chúng ta không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm nào.”

Tiêu Dư An nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau vừa lấy lại sức lực, hết sọ quên đau, mới sáng sớm đã đè Yến Hà Thanh ra mà hôn.

“Tới tới tới, cười với gia một cái nào.” – Tiêu Dư An ghé vào trên người Yến Hà Thanh, ôm lấy người, hất cằm cười đùa nói.

Ánh sáng hừng đông chiếu lên vạn ngôi, sương mù dưới mái hiên cũng dần thu lại, tóc đen từ trên đầu vai Tiêu Dư An trượt xuống, ánh sáng cùng với tia nắng từ ngoài xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào, xen lẫn cùng với ý cười trên khuôn mặt người kia, tất cả đều ánh vào trong đáy mắt Yến Hà Thanh.

Tựa như ngày hôm đó, yến múa oanh ca.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 198

Tiêu Dư An không chịu buông tha, đè người xuống cười đùa nói: “Nào nào, cười với gia một cái đê, đỡ cho gia vui vẻ rồi thì muốn cái gì tốt gia cho cái đó!”

Yến Hà Thanh suy tư một lát, giật nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười cứng ngắc.

Đầu tiên Tiêu Dư An khẽ giật mình, sau đó ôm bụng lăn lộn trên giường mà cười: “Với cái nụ cười này của người ấy à, bất kể là ai thì cũng sẽ bị dọa chạy mất dép.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An cười đủ rồi, lại đè lên người Yến Hà Thanh nói: “Ta vẫn nên cười với người một cái thì hơn.”

Nói xong, Tiêu Dư An cong mắt cười với Yến Hà Thanh một cái, sau đó khẽ vươn tay lắc lắc trước mặt Yến Hà Thanh nói: “Ta đã bán rẻ tiếng cười rồi, người phải mua ta đó.”

Yến Hà Thanh hơi hơi nghiêng người giữ đầu ngón tay Tiêu Dư An lại, há miệng liếm láp rồi lại cắn khẽ một cái.

Vành tai Tiêu Dư An đỏ ửng, vội vàng hấp tấp thu tay lại, lại nghe thấy Yến Hà Thanh đậm nhạt hỏi: “Mua thế nào?”

Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, ổn định tâm thần, nói: “Không đắt không đắt, ta thấy công tử người hợp với nhân duyên của ta, bớt cho người, cho hôn một cái, cười một chút, thế nào? Ta nói cho người biết nhé, người khác là không có cái giá này đâu!”

Nói rồi Tiêu Dư An gãi gãi cằm Yến Hà Thanh, cười hì hì chờ hôn, ai ngờ Yến Hà Thanh hí mắt, ngữ khí bất thiện: “Người khác?”

Tiêu Dư An: “...Yến ca, trọng điểm của người đặt không đúng rồi.”

Yến Hà Thanh gạt cời thắt lưng Tiêu Dư An, đưa tay thăm dò tiến vào, tại điểm mẫn cảm của hân xoa nắn mạnh một cái, kéo dài thanh âm nói ra từng chữ từng chữ: “Người khác thì có giá thế nào?”

Tiêu Dư An bị xoa, khẽ run rẩy, vội vàng nói: “Người khác gì chứ? Không có người khác! Tiêu Dư An bán nghệ bán mình bán rẻ tiếng cười, bất kể là bán cái gì thì cũng chỉ bán cho một mình Yến Hà Thanh!”

Trong lòng Yến Hà Thanh tính tính giờ tảo triều một chút, xoay người ép Tiêu Dư An xuống, dứt khoát lột sạch người kia, sau đó khiến Tiêu Dư An đem tất cả những thứ mình có thể bán đều bán hết.

Sau khi Yến Hà Thanh đi tảo triều, Tiêu Dư An một mình hí mắt nghỉ ngơi một hồi mới tỉnh táo lại, hân đem chuyện mấy ngày nay mơ mơ màng màng liệt kê lại, cuối cùng cũng chú ý đến chuyện bị ám sát và chuyện Tiêu vương gia có quan hệ với Tiết Nghiêm.

Căn cứ theo kịch bản trong nguyên tác, Tiêu Dư An đoán Hoàng Việt muốn mưu quyền tạo phản, thế là lôi kéo Tiêu vương gia, muốn Tây Thục quốc trở thành thế lực của mình.

Nhưng Tiêu vương gia lại không kết minh với Hoàng Việt, điều này khiến Hoàng Việt nổi lên sát tâm, dù sao thì nếu như mình chết đi, Tây Thục quốc cũng sẽ đổi một vị hoàng đế khác, Hoàng Việt lại có thể du

thuyết Tây Thục quốc trở thành thế lực của mình thêm lần nữa. Không có địch quốc chống lưng, Hoàng Việt căn bản không có cách nào chống lại được Yến Hà Thanh.

Tiêu Dư An một mình lâm bãm một tiếng: “Được tắm gội trong ánh sáng lóa mắt của nhân vật chính mà còn dám nghĩ đến chuyện soán vị, đúng là không dễ dàng gì.”

Không dễ dàng chung quy vẫn là không dễ dàng, dám mang ý đồ xấu với Yến ca, phải xử, phải xử đẹp hẳn.

Tiêu Dư An nghĩ có lẽ ở tấm điện cũ của Tiêu vương gia sẽ có manh mối, thế là lôi kéo Thiêm Hương cùng mình quay về tìm, nhưng Tiêu vương gia là một người cẩn thận kín đáo, Tiêu Dư An lật cả nửa ngày cũng không có kết quả gì.

Tiêu Dư An còn đang chống nạnh thở dài ai ai ai, chợt có một người tới tìm hẳn.

Chính là Trần Ca.

Trần Ca vừa bước một bước vào trong tấm điện của Tiêu Dư An, thấy bên trong bị đảo lộn hỗn độn hết cả lên, sợ hãi trợn mắt há hốc mồm: “Chuyện này, chuyện này là thế nào vậy? Tiêu quận vương, ngài bị tập kích sao?”

Tiêu Dư An còn đang tốn sức đem toàn bộ những thứ mình bới ra đặt lại về chỗ cũ, khoát khoát tay: “Một lời khó nói hết, người cứ tùy tiện ngồi đâu cũng được.”

Trần Ca nhảy qua từng cái từng cái đồ vật đáng thương nằm trên mặt đất, nghĩ thầm, cho dù mình không muốn thì cũng chỉ có thể tùy tiện thôi.

Trần Ca đi đến bên cạnh Tiêu Dư An, thấy người kia đang ngồi xồm trên mặt đất đối mặt với một đồng hồ linh tinh, buồn rầu sờ sờ cổ.

Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt Trần Ca không khỏi đặt lên phần cổ Tiêu Dư An, trên đó là từng dấu từng dấu đỏ khiến người ta không khỏi suy nghĩ miên man, Trần Ca thầm thấy kỳ quái: Thời tiết vào xuân vẫn lạnh thế này hẳn phải không có muỗi chứ nhỉ. Vì thế liền hỏi: “Tiêu quận vương, ngài bị nổi sởi à? Bị bệnh thì nhớ phải đi tìm thái y đó, đừng nên cố chịu một mình.”

Tiêu Dư An chẳng hiểu ra làm sao: “A? Làm gì có.”

“Nhưng mà cổ của ngài...”

Tiêu Dư An đột nhiên ý thức được gì đó, ho nhẹ một tiếng, kéo kéo cổ áo, Thiêm Hương đứng một bên ủ rũ hơi nhếch khóe miệng, xoa xoa mắt tiếp tục dọn dẹp tâm cung.

Trần Ca phát giác được bầu không khí đột nhiên trở nên cổ quái, bỗng dưng nhớ tới việc trước đó hoàng thượng một mình chạy đến chặn đường Tiêu Dư An, giật mình hiểu ra, lắp bắp nói: “Hoàng thượng ngài ấy... ngài ấy đối với ngài... đối với ngài...”

Tiêu Dư An cũng lười giấu diếm, gật đầu một cái nói: “Ừm, đúng thế.”

Ánh mắt Trần Ca trong chớp mắt trở nên kinh ngạc, làm ra vẻ khó có thể tin được, sau đó biểu cảm dần biến thành không đành lòng, cuối cùng hai tay nắm chặt lại hô lên: “Hoàng thượng vậy mà lại dùng hình với ngài?! Tiêu quận vương, ngài có bị thương ở đâu không?! Hoàng thượng ép hỏi ngài chuyện của Hoàng Việt sao? Hay là chuyện liên quan với Tiết tướng quân, hoàng thượng sao có thể lạm dụng tư hình với ngài như vậy chứ?!”

Tiêu Dư An: “...Không, người hiểu lầm rồi, vì sao cả đám các người đều... Đây là, là, là, đây là... Được rồi được rồi, người tìm ta có việc gì

không?”

Lúc này Trần Ca mới nhớ tới lý do vì sao mình đến tìm Tiêu Dư An: “Tiêu quận vương, chuyện lần trước ngài bị tập kích trên đường, Tiết tướng quân và ta hoài nghi là do Hoàng Việt gây ra, Tiết tướng quân lo rằng Hoàng Việt sẽ lại ra tay với ngài lần nữa cho nên đặc biệt để ta tới xem xem có chỗ nào có thể giúp được không.”

Tiêu Dư An ngẩng đầu, nhìn Trần Ca hỏi: “Tiết Nghiêm?”

Trần Ca gật gật đầu: “Tiết tướng quân hi vọng ngày mai có thể gặp ngài một lần, không biết Tiêu quận vương nghĩ thế nào?”

Tiêu Dư An cười cười: “Gặp, đương nhiên là phải gặp.”

Trần Ca nói: “Được, vậy ngày mai ta lại đến tìm Tiêu quận vương.”

Nói xong, Trần Ca ôm quyền cáo từ, đi một nửa lại quay trở lại: “Tiêu quận vương, nhớ bảo trọng, thực ra hoàng thượng cũng không phải là người tàn nhẫn vô tình, chỉ là...”

Chỉ là nửa ngày cũng không chỉ là ra cái gì hết.

Tiêu Dư An nhìn không nổi nữa, thay hẳn nói tiếp: “Chỉ là vì bi thương khi mất đi tình cảm chân thành cho nên tính tình thay đổi lớn, thực ra hẳn không phải là một người bạo ngược.”

Trần Ca nói: “Đúng đúng đúng.”

Tiêu Dư An: “Đúng cái búa ấy, đây là dấu hôn! Không phải là lạm dụng tư hình! Người tàn nhẫn vô tình cái khi gì chứ, không cho phép hiểu lầm Yến ca của ta, Yến ca của ta là người tốt vô địch vũ trụ!”

Trần Ca đầu tiên là sững sờ, sau đó hít vào một hơi: “Cái gì!! Cái gì!! Không thể như thế được!! Hoàng thượng căn bản không phải là người như

vậy!”

Tiêu Dư An nói: “Ta chính là Tiêu Dư An!”

Trần Ca nói: “Ta biết! Nhưng mà cho dù Tiêu quận vương ngài và người hoàng thượng yêu nhất tên có giống nhau, thì cũng không thể có chuyện hoàng thượng cứ như vậy mà coi ngài là người thay thế được!” – Tiêu Dư An: “...Người còn biết cả motif thể thân này nữa hả?”

Trần Ca nói: “Tiêu quận vương! Cho dù hoàng thượng có thật sự hồ đồ như thế, vậy thì Tiêu quận vương ngài vẫn nên sớm thấy rõ một chút! Cuối cùng có thể sẽ phải rơi vào bước đường tổn thương cả thân lẫn tâm đó!”

Tiêu Dư An: “...Hiện tại còn thay ta nghĩ đến cả kết cục nữa à? Vô cùng cảm kích nhá, ra ngoài rẽ phải, không tiễn, bái bai!”

Cuối cùng nửa đuổi nửa tiễn cũng xua được Trần Ca đi, Tiêu Dư An cùng Thiêm Hương dọn dẹp đồng hồ linh tinh lộn xộn trong tấm điện xong thì trời cũng đã chập tối.

Thiêm Hương cẩn thận đem đệm chăn trải lên trên giường, nàng nói: “Tiêu quận vương, ta giúp ngài trải đệm chăn rồi đó, lát nữa cứ lên mà ngủ thôi, mấy ngày nay ta đã đem chăn đệm phơi phóng thật tốt cho nên không cần phải lo đệm chăn ám mùi ẩm mốc đâu.”

Tiêu Dư An nói: “A? Ta không ngủ ở đây.”

“Vậy ngài ngủ ở chỗ nào chứ?”

“Đến chỗ hoàng thượng ngủ.”

Tay đang trải chăn mền của Thiêm Hương dừng lại, quay đầu vội vàng khuyen nhủ: “Tiêu quận vương à, ngài đã quên chuyện trước đó ngài đi tìm hoàng thượng bị chặn lại ở cửa rồi sao! Mặc dù mấy ngày trước ngài ở

trong tâm cung của hoàng thượng, nhưng đó là vì ngài ấy đem ngài... Hiện tại thân thể của ngài đã không còn gì đáng ngại, nhất định hoàng thượng ngài ấy sẽ... Oa hức hức, Tiêu quận vương, ngài quá đáng thương!”

Tiêu Dư An vội vàng lấy khăn lụa sạch sẽ lau nước mắt cho Thiêm Hương, bất đắc dĩ nói: “Đừng khóc, sao lại khóc chứ, lần này đến chắc chắn sẽ không bị cản nữa!” – Thiêm Hương hít hít mũi, nói: “Thật sao?”

Tiêu Dư An: “Thật.”

Sau đó hai người bị ngăn lại ở ngoài tâm cung của hoàng thượng.

Thị vệ một trái một phải cầm bội đao chạm vào nhau ngăn lại cửa tâm cung: “Tiêu quận vương, mời về!”

Tiêu Dư An: “...”

Thiêm Hương: “Hu hu hu!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 199

Tiêu Dư An hỏi: “Hoàng thượng không có ở tẩm cung sao?”

Hai vị thị vệ tận tâm tẩn trách đáp: “Không có! Thế nên mời Tiêu quận vương ngài trở về cho.”

Thiêm Hương giật nhẹ ống tay áo Tiêu Dư An, nói: “Tiêu quận vương, chúng ta về thôi.”

Tiêu Dư An vỗ vỗ nàng trấn an: “Không sao đâu, chờ chút đi, chắc là hoàng thượng quên dặn dò thôi.”

Thiêm Hương vội la lên: “Trời lạnh như vậy, chờ cái gì chứ! Có thể lát nữa tuyết sẽ rơi đó!”

Tiêu Dư An cũng chẳng thèm để ý đến cái gọi là hình tượng, lôi kéo Thiêm Hương ngồi xuống bậc thang, cười nói: “Phải chờ chứ, Yến ca quay về mà không thấy ta nhất định sẽ nôn nóng, ta không thể lại khiến hãn phải sốt ruột được.”

Thiêm Hương gấp đến độ giậm chân, suýt nữa thì thốt ra câu “Tiêu quận vương, ngài đừng tự mình đa tình nữa”, nàng thực sự không thể lay chuyển được Tiêu Dư An, đành phải ngoan ngoãn chờ cùng hãn.

Thị vệ đứng ở một bên muốn nói lại thôi, nhưng Tiêu Dư An không xông vào, bọn họ cũng chẳng có lý do gì để nói, chỉ cảm thấy đáng vẻ ngồi trên

bạc thang kia của Tiêu quận vương vừa sa sút lại vừa đáng thương.

Không bao lâu, đúng như lời Thiêm Hương nói, nhiệt độ chợt hạ, tuyết cũng rơi, tựa như những mảnh ngọc vỡ rơi xuống, xung quanh rét lạnh, Thiêm Hương nhin không được khuyên nhủ: “Tiêu quận vương, vẫn nên trở về thôi, chỗ này gió lùa, lạnh quá.”

Tiêu Dư An xoa xoa tay thối ra khói trắng, cười nói: “Đúng là có hơi lạnh, đã là mùa xuân rồi mà sao Bắc quốc vẫn lạnh thế nhỉ.”

Thiêm Hương còn tưởng lời khuyên của mình có tác dụng, đã thấy Tiêu Dư An cởi áo khoác trên người mình ra, Tiêu Dư An cười nói: “Làm tội làm tình hại người phải đợi cùng ta, đừng để bị lạnh đó.”

Thiêm Hương sốt ruột đến độ gương mặt đỏ bừng, liên tục xoa tay, không dám khoác, nhưng thái độ của Tiêu Dư An cứng rắn, nói gì mà nữ hài tử sợ lạnh không thể để bị lạnh được, thân thể của mình tốt càng lạnh thì càng khỏe, Thiêm Hương không có cách nào khác đành phải khoác lên.

Thiêm Hương thở dài, tủi thân nói: “Tiêu quận vương, ngài nói xem, tội gì mà ngài phải khổ thế chứ?”

Tiêu Dư An cười nói: “Tội gì là tội gì?”

“Tội gì mà phải chịu tội thế này!”

Nụ cười trên mặt Tiêu Dư An không giảm: “Đâu có gì mà khổ, chẳng những không khổ mà trong lòng còn thấy đặc ý ấy.”

Đang lúc nói chuyện, trước mắt Tiêu Dư An đột nhiên xuất hiện một đôi giày màu đen thêu hoa văn mây trắng, hần sừng sờ, vừa muốn ngẩng đầu đã bị người đưa tay kéo lên. Vừa đứng lên Thiêm Hương cũng hoang mang rối loạn đứng dậy theo, trong lòng hoảng sợ đứng ở một bên hành lễ: “Hoàng thượng.”

Hai tay Yến Hà Thanh phủ lấy đôi tay đỏ bừng vì lạnh cóng của Tiêu Dư An, trong đáy mắt không thể ngăn được vẻ đau lòng: “Vì sao lại ngồi ở đây mà không đi vào?”

Tiêu Dư An cười nói: “Bị người ngăn cản, không vào được.”

Yến Hà Thanh giật mình hiểu ra gì đó, lạnh lùng nhìn về phía thị vệ đứng canh giữ ở cửa tấm cung, chẳng qua chỉ một chút, lưng của mấy thị vệ đột nhiên phát lạnh, giống như bị vạn tiễn xuyên tim, xuyên vào xương cốt, đánh lên trên tường.

Tiêu Dư An nghiêng người ngăn cản ánh mắt của Yến Hà Thanh, cười nói: “Yến ca, cái này không thể trách bọn họ được.”

Yến Hà Thanh thu hồi ánh mắt, khẽ ừ, cụp mắt đem đầu ngón tay lạnh băng của Tiêu Dư An đặt đến bên môi chậm rãi hà hơi cho ấm: “Là lỗi của ta.”

Bên kia loảng xoảng một tiếng, đao của một vị thị vệ rơi xuống.

Một vị thị vệ khác kinh nghiệm lâu năm hơn thì khá bình tĩnh, hãnh trách cứ tiểu thị vệ kia một chút, sau đó đao trong tay của mình cũng “keng” một tiếng rơi mất, bởi vì, trong lúc không chú ý Yến Hà Thanh đã đem Tiêu Dư An bế lên.

Trước mắt bao người, Yến Hà Thanh ôm lấy Tiêu Dư An đi vào tấm cung.

Thoáng cái mất trọng tâm, Tiêu Dư An bất ngờ sợ hãi theo bản năng ôm lấy cổ Yến Hà Thanh, ôm xong còn nhìn không được mà cảm khái nói: “Không hổ là Yến ca của ta, lĩnh ngộ tinh túy của bá đạo tổng tài rất sâu sắc. Hê! Vị tiểu đồng chí này, nhặt đao đi, đao của người rơi rồi, miệng đừng có mở lớn như thế, tuyệt thổi hết cả vào kia kìa.”

Yến Hà Thanh đi vào tẩm cung, cho tất cả thị nữ lui ra, nhẹ nhàng đặt Tiêu Dư An lên giường, sau đó đem y phục đã bị tuyết làm ướt nhẹ lột sạch.

Tiêu Dư An vừa định đòi hôn đã bị Yến Hà Thanh nhét vào trong chăn bọc thành một cục.

Tiêu Dư An: "...Động, không cử động được."

Yến Hà Thanh dùng hai tay ôm lấy cái cục mà mình vừa mới quấn ra kia, cúi người hôn từ hai mắt xuống môi Tiêu Dư An nói: "Có ấm hơn chút nào không?"

Tiêu Dư An nói: "Ấm, ấm, ấm hơn chút, chút rồi."

Nghe thấy Tiêu Dư An cà lăm, khoe miệng Yến Hà Thanh nhin không được mà câu lên một cái, xoa xoa trán hần nói: "Quấn một lúc nữa đi, cho ấm thêm chút nữa, ta đi thay triều phục."

Tiêu Dư An gật gật đầu, dùng chăn mền che đi nửa khuôn mặt, lúng búng nói: "Chờ, chờ, chờ người."

Kết quả, chờ đến khi Yến Hà Thanh thay quần áo xong quay về, Tiêu Dư An đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Yến Hà Thanh thối tắt nển, chậm rãi nằm xuống bên cạnh hần. Tiêu Dư An nghiêng người lăn một vòng, lăn vào trong ngực Yến Hà Thanh, tìm tư thế thoải mái sau đó triệt để tiến vào mộng đẹp.

Yến Hà Thanh khê hôn lên trán hần một chút, ôm lấy người nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, sau khi Yến Hà Thanh vào triều không bao lâu thì thuộc hạ của Trần Ca đến tìm Tiêu Dư An: "Tiêu quận vương, Trần tướng quân đã vào triều, lệnh ta tới đón ngài."

“Đi thôi.” – Tiêu Dư An cũng không lè mề, xác nhận qua thân phận rồi cùng người rời đi.

Lần này dùng xe ngựa để đi, cứ lắc lư một hồi thế mà lại xuất cung.

Thuộc hạ của Trần Ca thấy Tiêu Dư An nghi hoặc vén rèm thì vội vàng giải thích nói: “Tiết lão hiện tại ở ngoại ô hoàng thành.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, không lên tiếng, thuộc hạ của Trần Ca sợ hấn sinh nghi, tiếp tục giải thích nói: “Lúc trước trong cung xảy ra chuyện ám sát, Tiết lão lãnh binh vào cung mà không được hoàng thượng cho phép phạm phải tội kỵ, sau đó Tiết lão chủ động xin cáo lão, hoàng thượng cũng không giữ lại, chúng ta vốn cho rằng Tiết lão sẽ cáo lão hồi hương, không ngờ ông ấy lại đến ngoại ô hoàng thành ở lại.”

Ý cười của Tiêu Dư An vẫn ôn hòa như nước: “Tiết lão lo hoàng thượng còn trẻ tuổi nóng tính, một mình không gánh vác được, lỡ như xảy ra chuyện gì thì ông ấy có thể kịp thời giúp đỡ, dù sao cũng đã từng là người có quyền thế trên triều đình, cũng là lão thần hai đời.”

Thuộc hạ kia thấy Tiêu Dư An đối với chuyện gì cũng đều nhìn rõ, không khỏi ghen hống nhìn trôn trối, xe ngựa ung dung chậm rãi lắc lư đi đến ngoại ô, dừng lại trước một tiểu viện có hàng rào vây quanh.

Tiêu Dư An nhảy xuống xe ngựa, nhẹ tay đặt lên hàng rào, trong lòng cảm khái không nguôi, hấn ngược mắt đẩy cửa ra, trong tiểu viện có một người tóc mai điểm bạc đang ngồi trên bàn đá, cầm quyển sách cũ nát, đưa lưng về phía ánh nắng híp mắt đọc.

Lần đầu tiên Tiêu Dư An nhìn thấy Tiết Nghiêm không mặc khôi giáp, trên người Tiết Nghiêm mặc một thân áo vải xám sạch sẽ mộc mạc, tuy nói trên mặt còn mang theo uy nghiêm nhưng cũng có chút hòa ái mà Tiêu Dư An chưa từng tưởng tượng ra được.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiết Nghiêm ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Tiêu Dư An, chỉ chỉ bằng ghế đá trước mặt mình: “Tiêu quận vương, mời ngồi.”

Tiêu Dư An hành lễ, ngồi xuống trước mặt Tiết Nghiêm, Tiết Nghiêm dẫn dò người pha trà đem đến, lại hỏi Tiêu Dư An: “Tiêu quận vương, ta biết ngài xuất cung một chuyến cũng không dễ, vậy ta cũng nói ngắn gọn thôi, gần đây Hoàng Việt có đi tìm ngài sao?”

Tiêu Dư An nâng trà hạ nhân mang tới, cười nói: “Tiết tướng quân lo lắng ta sẽ liên thủ với Hoàng Việt đối phó hoàng thượng mưu đồ làm loạn sao?”

Ai ngờ Tiết Nghiêm lắc đầu: “Không, hoàng thượng đã sớm phát giác được Hoàng Việt mưu toan soán quyền, chẳng qua hoàng thượng chỉ đang chờ một cái chứng cứ không thể nghi ngờ mà thôi, cho nên chuyện đó khó mà xảy ra được. Dù thế nào thì Hoàng Việt cũng là người có thể lực, nếu như không có đầy đủ chứng cứ, có thể hoàng thượng sẽ phải chịu tội danh tàn sát lương thần. Ta hỏi như thế, không phải là lo cho hoàng thượng, mà là lo cho ngài.”

Tay đang mở nắp trà của Tiêu Dư An dừng lại, âm điệu có chút cao lên: “Ta?”

Tiết Nghiêm thở dài: “Lúc trước ngài ở Tây Thục quốc truyền tin đến cho ta, muốn ta nể tình Tây Thục quốc và Nam Yến quốc đã từng kết minh trước đây để giúp ngài thuyết phục hoàng thượng cùng nhau chống lại dị quốc Tây Vực. Nhưng lúc đó ta đã không quyền không thế, bất đắc dĩ mới phải hiến cho ngài cái chủ ý ngu ngốc là đến Nam Yến quốc xưng thần. Hiện tại trong lòng hối hận vô cùng.”

Tiêu Dư An: “Đừng hối hận! Tuyệt đối đừng có hối hận! Thật lòng cảm tạ! Cũng nhờ có ngài! Hoa nở hoa tàn, khụ, suýt chút nữa thì hát thành

tiếng.”*

(*Ông định hát bài “感恩的心” “Lời cảm ơn từ trái tim” đó, cơ mà t không tìm được bản vietsub, kéo xuống dưới để nghe nhé.)

Tiết Nghiêm nói: “Tính tình Tiêu quận vương thật tốt, ta khiến ngài hiện tại xoay trái xoay phải đều khó làm người, ngài cũng không trách tội ta. Bên phía hoàng thượng, ta sẽ để Trần Ca đi khuyên, nhất định sẽ hộ tống ngài trở về Tây Thục quốc bình an. Về phía Hoàng Việt, cũng xin ngài cẩn thận, Hoàng Việt vì để thu tóm được thế lực của Tây Thục quốc, nhất định sẽ gây khó dễ cho ngài.”

Tiêu Dư An nói: “Không cần để Trần Ca đi khuyên đâu, chỉ phí công thôi, về phần Hoàng Việt, ta sẽ để tâm, cảm ơn Tiết tướng quân đã nhắc nhở.”

Tiết Nghiêm gật gật đầu: “Vậy không làm phí thời gian của Tiêu quận vương nữa, nếu như hoàng thượng biết ngài tới tìm ta, chắc chắn sẽ càng ghét ngài thêm, Tiêu quận vương mau trở về đi.” – Tiêu Dư An cũng lười giải thích, sau khi từ biệt thì theo thuộc hạ của Trần Ca đi ra ngoài tiểu viện, đi được hai bước, Tiêu Dư An quay đầu lại, trông thấy Tiết Nghiêm mở binh pháp ra lần nữa, híp mắt khó khăn nhìn chữ trên sách, tóc mai ông điểm bạc, cực kỳ giống tuyết nơi Bắc quốc này, cực kỳ giống với cái ho khan của Tôn tướng quân, cũng cực gì giống với cái lưng đã còng của Triệu công công.

Đột nhiên Tiêu Dư An mở miệng nói: “Tiết tướng quân, hoàng thượng hiểu rõ những khổ tâm của ngài, chỉ là hãn không biết phải đối mặt như thế nào mà thôi.”

Tiết Nghiêm nghe thấy, sau khi sững sờ thì hai mắt rủ xuống, ông lạnh nhạt nói: “Ta biết, hãn là đứa trẻ ta nhìn từ nhỏ tới lớn, sao ta có thể không biết cho được.”

Tiêu Dư An hành lễ một lần nữa, cùng thuộc hạ của Trần Ca trở về hoàng cung.

Vốn Tiêu Dư An định trực tiếp trở về tẩm cung của Yến Hà Thanh, ai ngờ thuộc hạ của Trần Ca lại đưa hắn đi đến tẩm điện phía tây, Tiêu Dư An cũng chẳng nhiều lời, định sau đó sẽ tự mình quay lại.

Nào biết hai người vừa đi đến tẩm cung đã trông thấy một đám người đang lục soát, đào sâu ba thước, đẽm chặn y phục cùng với tất cả đồ vật của Tiêu Dư An đều bị ném ra khỏi tẩm cung, loạn thành một cục.

Thiêm Hương đang ra sức lôi kéo ngăn cản bọn họ: “Các người làm gì đó!! Đây là tẩm cung của Tiêu quận vương!! Các người làm gì! Buông ra! Buông ra hết mau!”

Một thị vệ hung thần ác sát bị nàng lôi kéo đến mất kiên nhẫn, hung hăng đẩy nàng một cái: “Cút.”

Ngay lúc Thiêm Hương lão đảo lui lại mấy bước suýt chút nữa ngã xuống đất thì được một người ôm lấy vai, ổn định lại thân thể, Thiêm Hương ngẩng đầu, ngạc nhiên hô: “Tiêu quận vương.” – Tiêu Dư An vỗ vỗ đầu Thiêm Hương bảo nàng tránh sang một bên, sau đó tiến lên khóa cổ thị vệ kia một cái rồi lập tức vặn tay hắn xoay về phía sau, đem thị vệ kia ép lên mặt đất, Tiêu Dư An cười nói: “Đại ca, còn độc thân hả? Có biết thương hương tiếc ngọc không đấy? Người độc thân là đáng đời rồi, để ta làm một bài thơ tặng người nhá, hai con hoàng oanh cùng ca hát, chỉ có mình người cầu độc thân!”

Thị vệ kia đau đến mức đổ cả mồ hôi lạnh, vội vàng xin giúp đỡ hô to: “Hoàng tướng quân!”

Tiêu Dư An sững sờ, vừa muốn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh thì đã có hơn mười người đột nhiên vây đến. Chẳng qua chỉ trong chốc lát, tình thế

đã đột ngột thay đổi, lần này, đến phiên Tiêu Dư An bị người xoay cánh tay, đè đầu ép quỳ xuống mặt đất.

—

Soup: Một chương gần cuối tác giả viết dài hơn hẳn.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 200

Tiêu tổng tài lại bắt đầu suy nghĩ chuyện nhân sinh.

Hắn! Đã từng dốc lòng để trở thành một bá đạo tổng tài! Đẹp trai nhiều tiền! Tà mị cuồng quyền! Cưng chiều người yêu!

Hắn! Đã từng khổ công học thuộc ba trăm câu trích dẫn của bá đạo tổng tài!

Hắn! Đã từng học thuộc lòng các loại tình tiết, kịch bản cầu huyết!

Nhưng mà bây giờ đột nhiên hắn lại cảm thấy!

Có phải bản thân mình cứ thành thật để Yến Hà Thanh cột vào trên giường phỏng chừng sẽ tốt hơn hay không???

Làm càn, buông ra! Các người đang đề lên đôi cánh tàng hình của bản tổng tài đó!

A, thối đời ngày nay, muốn làm được bá đạo tổng tài đúng thật là mẹ nó quá khó khăn.

Tiêu Dư An còn đang cảm khái, Hoàng Việt mang về mặt lạnh nhạt đã bước mấy bước đi đến trước mặt hắn. Thị vệ dùng vỏ đao ép Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, buộc hắn phải đối mặt với Hoàng Việt.

Hoàng Việt nhìn xuống hẳn, hỏi: “Tiêu quận vương, người có biết tội của người không?”

Tiêu Dư An cười cười: “Biết chứ.”

Hoàng Việt sững sờ, bất chợt vẻ mặt lại khôi phục như thường, ý vị thâm trường ồ một tiếng: “Vậy Tiêu quận vương nói thử chút xem mình đã phạm tội gì?”

Ý cười của Tiêu Dư An không giảm: “Quyến rũ họa chủ, haiz, không còn cách nào khác, ai bảo vẻ ngoài của ta quá đẹp kia chứ, hoàng thượng mê ta mê đến mức không chịu nổi á.”

Hoàng Việt: “...”

Tiêu Dư An thấy khoe miệng cùng với lông mày của Hoàng Việt nhú lại rõ ràng, nhin không được cười thành tiếng.

Hoàng Việt nói: “Tiêu quận vương thật lạc quan, đã đến nước này rồi còn nói đùa, không, có lẽ ta phải đổi sang cách giải thích khác, nói rằng người thật là đáng thương mới đúng? Mới như thế mà đã nghĩ rằng chiếm được sự yêu thích của hoàng thượng sao?”

Nói xong Hoàng Việt đem một đồng thư ném đến trước mặt Tiêu Dư An: “Những thứ này, Tiêu quận vương nhìn có thấy quen không?”

Tiêu Dư An ăn ngay nói thật: “Chưa từng thấy qua.”

“Tiêu quận vương, ta còn có cả nhân chứng, người đừng nên phủ nhận thì hơn.” – Hoàng Việt cho rằng hẳn đã là vệt chết mà còn muốn mạnh miệng, cười lạnh một tiếng nói.

Vẻ mặt Tiêu Dư An lộ vẻ vô tội: “Thật sự chưa từng thấy qua mà.”

“Được, vậy để ta giúp Tiêu quận vương nhớ lại một chút.”

Thì ra lúc trước, thời điểm Tiêu vương gia ở Nam Yến quốc âu sầu thất bại, thế mà lại nghĩ đến chuyện ám sát Yến Hà Thanh! Nổi lên suy nghĩ ám sát nam chính thì thôi đi, vậy mà Tiêu vương gia còn vô ý để nhược điểm của mình rơi vào trong tay Hoàng Việt.

Đây cũng chính là lý do vì sao rõ ràng Tiêu vương gia có giao hảo với Tiết Nghiêm, sau lưng lại không thể không giao thiệp với Hoàng Việt, có thể nói là từ trong khe nứt mà cầu sinh, chỉ một chữ thôi, thậm, khó trách đến cuối cùng lại không chịu nổi mà lựa chọn uống thuốc độc tự sát.

Chứng cứ trong tay Hoàng Việt vô cùng xác thực, Tiêu Dư An hết đường chối cãi, không có chút ngoài ý muốn nào, bị quăng vào lao ngục.

Bên ngoài lao ngục, thân tín của Hoàng Việt ghé vào bên tai hăn nhỏ giọng nói: “Hoàng tướng quân, vừa nãy ta nhìn thấy bên trong đám người vây xem có thuộc hạ của Trần Ca, sau khi hăn quan sát một hồi thì vội vàng rời đi, hăn là đến mật báo cho Trần Ca.”

Hoàng Việt xem thường: “Cho dù Trần Ca biết thì sao? Chẳng lẽ hăn có bản lĩnh lên tận trời, có thể xóa đi chuyện Tiêu quận vương muốn ám sát hoàng thượng nhưng không thành?”

Vừa dứt lời, cách đó không xa đã truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Hoàng Việt cùng thuộc hạ quay đầu nhìn lại, sợ hãi, vội vã ôm quyền quỳ xuống hô to: “Hoàng thượng!!!”

Ngay cả ánh mắt Yến Hà Thanh cũng không bỏ thí cho bọn họ, sắc mặt lạnh như băng, vội vã đi vào trong lao ngục. Hoàng Việt vội vàng tiến lên quỳ gối xuống trước mặt Yến Hà Thanh cản đường của hăn: “Hoàng thượng, xin nghe thần một lời.”

Tiếp đó, Hoàng Việt bắt đầu lôi những chứng cứ phạm tội của Tiêu Dư An ra. Hăn đã sớm biết Yến Hà Thanh sẽ hỏi, sớm chuẩn bị lý do để chống

chế, nói có bằng có chứng, khiến người khác phải tin phục, ai ngờ hăn vừa mới nói một nửa thì đột nhiên đã bị Yến Hà Thanh ngắt lời.

Giọng điệu của Yến Hà Thanh vô cùng tức giận lạnh lùng, giống như đang đè xuống sự tức giận ngập trời, sâu trong đôi mắt là vực hàn băng sâu vạn trượng, hăn nói: “Nói xong chưa?”

Hoàng Việt không kịp đề phòng đã bị ngắt lời, sững sờ: “Thần... thần... bẩm báo hoàng thượng...”

Yến Hà Thanh không thèm đáp lại, trực tiếp vòng qua người hăn đi vào trong lao.

Trong lòng Hoàng Việt sợ hãi.

Tại sao có thể như vậy?!

Tiêu quận vương này đến Nam Yến quốc đã hơn một năm, Yến Hà Thanh chưa từng nhìn qua hăn một cái, cho nên không thể nào là Yến Hà Thanh đến cứu người được!

Chẳng lẽ sau khi hoàng thượng nghe mình kể ra chứng cứ phạm tội ám sát của Tiêu quận vương, giận không kiềm được, muốn tận tay kết liễu Tiêu quận vương?

Hoàng Việt nhìn bóng lưng Yến Hà Thanh đang bước nhanh vào lao ngục, trong đáy mắt hiện lên một tia mừng rỡ cùng giảo hoạt.

Tiêu Dư An đang cùng cai ngục tán gẫu. Hăn ngồi tựa vào trước cửa ngục, một chân cong lên, thong thả nhớn nhơ hỏi tiểu ca canh ngục: “Ha ha, tiểu huynh đệ, đến đây nói chuyện phiếm chút đi.”

Lúc đầu tiểu ca cai ngục còn ra vẻ kiêu ngạo, xụ mặt quở mắng: “Thiên lao trọng địa, không được làm ồn ào!”

Tiêu Dư An nhún vai buông tay: “Ta không có làm ồn mà, ta chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng thôi, đúng rồi, huynh đệ, người có bạn gái không?”

Cai ngục: “...Bạn gái là cái gì?!”

Tiêu Dư An cười nói: “Chính là tức phụ đó, có biết tức phụ là gì không?”

Cai ngục nói: “A, hừ, không có!”

Tiêu Dư An lại hỏi: “Thế người có bạn trai không?”

Ngục tốt không thể hiểu nổi, hỏi: “...Bạn trai là cái quý gì?!”

Tiêu Dư An cười đến là vui vẻ dạt dào đáp: “Tướng công, phu quân đó, hiểu chưa?”

Cai ngục: “...”

“Tiểu huynh đệ, người đừng có im lặng như thế chứ! Người có biết cái gọi là ngằm thừa nhận không? Ngằm thừa nhận nghĩa là...”

Cai ngục không thể nhịn được nữa, ngắt lời hẳn: “Không có!!”

Tiêu Dư An: “A! Thế thì thật không khéo! Ta có!”

Cai ngục: “...Bao giờ mới có người thay ca đây?!”

Tiêu Dư An vui không thể tả, ôm bụng cười to, cười xong thì khoanh hai tay lại, gáy dựa vào cửa lao suy nghĩ.

Trong nguyên tác, chứng cứ Hoàng Việt tạo phản là do Tiêu Bình Dương giúp Yến Hà Thanh lấy được. Có lần Yến Hà Thanh đã từng nghĩ không thèm đếm xỉa đến những lời bàn tán, cứ trực tiếp vạch tội Hoàng Việt, cuối cùng được Tiêu Bình Dương khuyên mà tỉnh táo lại.

Sau đó Tiêu Bình Dương cùng Yến Hà Thanh diễn một vở kịch giả vờ trở mặt với nhau, Tiêu Bình Dương giả bộ đầu nhập vào phe của Hoàng Việt, bên ngoài thì trợ giúp hãn soán vị, vụng trộm liên thủ với Yến Hà Thanh, cuối cùng mới nắm được đuôi cáo của Hoàng Việt.

Tiêu Dư An thở dài ra một hơi, nghĩ thầm: Mình nên làm thế nào để giúp đỡ Yến Hà Thanh đây?

Hãn còn đang suy tư, đột nhiên cai ngục ở bên ngoài thất kinh hô to: “Hoàng, hoàng thượng!?”

Tiêu Dư An đứng dậy quay đầu nhìn lại, thấy Yến Hà Thanh đang bước như bay về hướng hãn, đôi mắt lạnh như băng sương khi vừa đối mặt với mình thì nháy mắt đã trở nên ấm áp nhu hòa.

Cai ngục đứng ở một bên vôi vàng hấp tấp quỳ trên mặt đất hô to hoàng thượng, Yến Hà Thanh căn bản không thềm nhiều lời, đưa tay rút đao bên hông cai ngục ra, chém một cái chặt đứt khóa lao ngục.

Yến Hà Thanh đẩy cửa đi vào trong lao, ấn lấy bả vai Tiêu Dư An, đem người kiểm tra từ trái sang phải từ trước đến sau một lần, thấy Tiêu Dư An không bị thương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, ta không sao.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng: “Ta mang người ra ngoài.”

“Chờ một chút!” – Tiêu Dư An nắm lấy cánh tay Tiêu Dư An: “Ta có việc muốn thương lượng với người.”

Yến Hà Thanh thấy ánh mắt của hãn liếc nhìn qua cai ngục, trong lòng lập tức hiểu rõ, sau khi cho tất cả người lui ra mới nhìn về phía Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, có phải người vẫn luôn chờ đợi thời cơ để vạch tội Hoàng Việt không?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dư An bàn chuyện triều chính với Yến Hà Thanh, thấy Yến Hà Thanh gật gật đầu, Tiêu Dư An đem những chuyện mình biết kể lại cẩn thận một lần, sau đó nói: “Ta có một ý kiến.”

Yến Hà Thanh hỏi: “Cái gì?”

Tiêu Dư An sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói: “Yến ca, người đừng cứu ta ra khỏi lao vôi, cứ nhốt ta mấy ngày, sau đó ta...”

“Không được.”

Tiêu Dư An vừa mới mở lời, Yến Hà Thanh đã đột ngột chặn lại, Tiêu Dư An sững sờ nói: “Chỉ nhốt mấy ngày mà thôi, cứ ra lệnh cho cai ngục không được làm ta bị thương là được...”

Yến Hà Thanh không cho bàn cãi nói: “Không được.”

“Yến ca, ta không sợ ở trong lao bản thổ, nhốt mấy ngày cũng không có gì đáng ngại.”

“Không được.”

Tiêu Dư An: “... Yến ca, để ta giúp người một chút đi mà.”

Yến Hà Thanh không thềm nhiều lời nữa, tiến đến muốn ôm ngang Tiêu Dư An lên, nào biết Tiêu Dư An lại lùi lại mấy bước không cho hấn ôm.

Mắt thấy quanh người Yến Hà Thanh đã bao phủ một tầng nộ khí nhàn nhạt, chỉ trong chớp mắt đôi mắt đã trở lên lạnh lùng, Tiêu Dư An vội vàng giải thích nói: “Trên người ta bản lăm, vừa rồi ngồi lê lét khắp nơi trong lao, đừng có ôm vôi.”

Yến Hà Thanh nói: “Ta không ngại.”

Tiêu Dư An nói: “Người không ngại nhưng mà ta ngại! Đã không chịu để ta ở trong lao, thế thì chờ ta ra ngoài tắm cái đã rồi mới được ôm, cái này vẫn được chứ hả?”

Yến Hà Thanh trầm mặc nửa ngày, gật gật đầu.

Hai người rời khỏi lao ngục, Yến Hà Thanh dặn người chuẩn bị quần áo sạch sẽ thật kỹ, trên đường đi Tiêu Dư An lại không cam lòng mà lẩm bẫm mình chỉ muốn giúp Yến Hà Thanh thôi mà, sau khi đến nhà tắm rồi mới yên tĩnh lại một chút.

Tiêu Dư An cởi sạch quần áo ngâm mình vào trong hồ, lại thấy Yến Hà Thanh cứ đứng ở một bên không chịu rời đi cũng không có ý định đi xuống, Tiêu Dư An cười cười, lấy nước tạt hắt: “Cùng nhau tắm đi.”

Yến Hà Thanh bị tạt ngay giữa mặt, hắt đưa tay vuốt vuốt nước trên mặt xuống, đang lúc không đề phòng đã bị Tiêu Dư An bí mặt bơi đến bên cạnh ao túm lấy kéo vào trong ao.

Bọt nước văng khắp nơi, Yến Hà Thanh ngã vào trong ao, toàn thân lập tức ướt đẫm, có vẻ hơi chật vật.

Tiêu Dư An cười đưa tay gác lên bả vai Yến Hà Thanh, Yến Hà Thanh mặc quần áo màu đen, ống tay áo trôi nổi trong nước quẩn quanh sát qua thân thể trắng nõn của Tiêu Dư An, tựa như điểm sáng trong một bức tranh thủy mặc “nói đến tận cùng như ý lại chưa hết”, Tiêu Dư An cười nói: “Yến ca, có phải lúc này ở trong lao ta không cho người ôm nên mới giận không?”

Yến Hà Thanh không hề chớp mắt mà nhìn Tiêu Dư An, đôi mắt đen sâu thăm hòa lẫn vào hơi nước, hắt đưa tay, dùng đầu ngón tay chạm rai quết

qua lưng Tiêu Dư An, từ từ đi từ cổ đến xương cột, hắn nói: “Tiêu Dư An, người muốn giúp ta?”

Tiêu Dư An bị quẹt đến nỗi nhin không được mà giật mình, nửa ngày mới bình ổn lại cảm xúc, ngừng run rẩy, hắn mở miệng: “Muốn chứ!”

Bỗng nhiên hai mắt Tiêu Dư An tỏa sáng: “Sao hả? Người nghĩ thông rồi sao? Yển ca, ta nói với người này, cái này của ta gọi là khổ nhục kế... á!”

Thanh âm của Tiêu Dư An im bật, bởi vì nơi đáng xấu hổ kia của hắn đã bị nửa ngón tay tiến vào.

Yển Hà Thanh cúi xuống ghé vào tai hắn, hơi thở ấm áp, thanh âm khàn khàn, hắn nói: “Tiêu Dư An, vậy người dùng phía dưới giúp ta một chút.”

Tiêu Dư An: “...Nói, nói chuyện đàng hoàng, nói chuyện đàng hoàng! Làm, làm chuyện gì, đòi, đòi, đòi, trụ chứ!! ...Được rồi, được rồi, người làm đi, mắc cái giống gì mà người làm truyện đòi trụ cũng có thể đẹp trai như thế, hả hả hả?!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 201

Tiêu Dư An được Yến Hà Thanh ôm trở về tấm cung, thị vệ canh cửa tấm cung đã không còn cảm thấy kinh ngạc từ lâu, cực kỳ nhanh chóng luyện ra một tinh thần thép.

Thực ra thì Tiêu Dư An cũng không mệt đến mức không đi được, nhưng Yến Hà Thanh muốn ôm, Tiêu Dư An cũng chẳng thèm nói nhiều làm gì, cứ ngoan ngoãn để hãnh ôm về thôi.

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng đặt Tiêu Dư An lên giường, hỏi hãnh có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không.

Tiêu Dư An cười lắc đầu, đột nhiên nhớ tới chính sự, vội hỏi: “Yến ca, sau vụ này, người dự định đối phó Hoàng Việt thế nào?”

Trong đáy mắt Yến Hà Thanh chợt lóe lên sát ý.

Tiêu Dư An phát giác hãnh không ổn, đưa tay ôm lấy người, vội vàng nói: “Yến ca, hiện tại người không thể động tới hãnh được!”

Yến Hà Thanh lạnh giọng nói: “Hãnh có thể động vào người, vì sao ta lại không thể động đến hãnh?”

“Không có chứng cứ xác thực chứng minh Hoàng Việt muốn mưu quyền soán vị, người sẽ bị thế nhân gán cho tội danh lạm sát kẻ vô tội mất.”

“Không quan trọng.”

Hai tay Tiêu Dư An nâng mặt Yến Hà Thanh lên, hôn lên miệng hân mấy cái: “Người không quan tâm nhưng ta quan tâm! Không được, người không cho ta dùng khổ nhục kế thì ta không làm, nhưng cũng phải nghe ta một câu, đừng đụng vào Hoàng Việt vội, chờ chứng cứ, được không?”

Trên mặt Yến Hà Thanh lộ vẻ do dự, bị Tiêu Dư An hung hăng căn lấy môi mà hôn, hôn xong Tiêu Dư An nói: “Được rồi, coi như là đồng ý rồi đó, chưa động đến hân vội, chờ chứng cứ!”

Yến Hà Thanh không nhiều lời nữa, coi như đã chấp nhận.

Tiêu Dư An nhẹ thở ra một hơi, ngồi khoanh chân trên giường ôn hòa mà cười với Yến Hà Thanh, nhưng chờ Yến Hà Thanh vừa quay đầu đi, đôi con ngươi như trăng sáng kia đã thu lại ý cười, trở nên trầm tĩnh, hai tay buông bên cạnh sườn hơi nắm lại, giống như đã hạ mười hai phần quyết tâm.

Mà lúc này, trong phủ đệ của Hoàng Việt, Hoàng Việt nhíu mày hỏi thân tín: “Tiêu quận vương thực sự đã được hoàng thượng đưa ra khỏi lao ngục?”

Thân tín gật đầu chắc chắn.

Hoàng Việt cười lạnh một tiếng: “Xem ra cái loại tình cảm nhờ lên giường này vẫn có chút hữu dụng.”

Thân tín đề nghị: “Hoàng tướng quân, hay là tạm thời chúng ta đừng đụng vào Tiêu quận vương nữa, cẩn thận chút vẫn tốt hơn.”

Hoàng Việt gật gù đầu, dự định tiếp tục ăn núp, chờ đợi thời cơ.

Ai ngờ hân không đến chỗ Tiêu Dư An gây rắc rối, mà ngược lại, Tiêu Dư An lại chủ động tới tìm hân.

Hoàng Việt mang theo bảy phần nghi ngờ, ba phần kinh ngạc gặp mặt Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An cung cung kính kính hành lễ với Hoàng Việt, sau đó nói: “Gần đây Hoàng tướng quân vẫn ổn chứ?”

Hoàng Việt thấy hần bày trò úp mở với mình, cũng không nóng nảy, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ồn, không biết thân thể Tiêu quận vương thế nào?”

Tiêu Dư An cười nói: “Không tốt lắm, mấy ngày nay vẫn luôn cảm thấy đầu óc hồ đồ, mơ mơ màng màng, không, không chỉ mấy ngày nay, từ sau khi ta đến Nam Yến quốc, dường như đầu óc vẫn luôn mơ hồ như vậy, nhìn không rõ được thế cục trước mắt!”

Hoàng Việt nhìn hần chăm chăm, giống như đang suy xét thái độ của hần.

Tiêu Dư An lại nói: “Mấy bước đi trước kia, thực sự là đã bước nhầm, bây giờ như giẫm trên băng mỏng, đến đêm cũng không thể ngủ ngon.”

Hoàng Việt sâu xa nói: “Ồ? Chắc không đến mức đó chứ, hiện tại Tiêu quận vương chẳng phải chính là tâm phúc của hoàng thượng đó sao?”

Tiêu Dư An tự giễu mà cười lạnh một tiếng, tất cả trong mắt đều là mỉa mai, hần nắm chặt hai tay, trầm giọng lẩm bẩm: “Chẳng qua chỉ là phương tiện để hần phát tiết dục vọng mà thôi, đến ngày nào đó bị chơi chán, không chừng sẽ... Không nói nữa, nói nhiều những lời này Hoàng tướng quân cũng không thích nghe. Lần này ta đến đây là muốn giúp Hoàng tướng quân phân tích thế cục.”

Hoàng Việt nói: “Ồ? Vậy ta rửa tai lắng nghe.”

Tiêu Dư An bưng chén trà trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm nói: “Từ xưa tới nay, binh tranh quyền đấu, không phải gặp biến động thì là khai quốc, hiện tại Yến Hà Thanh khai quốc đã vài năm, Nam Yến quốc cũng càng ngày càng thêm phồn vinh thịnh, quân tâm dân tâm đều đã ổn định, đây là cái khó thứ nhất của tướng quân. Trần Ca mặc dù còn trẻ, nhưng lại được một tay lão tướng quân Tiết Nghiêm đề bạt mà đi lên, hoàng thượng cũng ngày càng tỏ ra coi trọng hẳn, binh quyền trong tay Hoàng tướng quân vô cùng có khả năng bị Trần Ca cướp đi, đây là cái khó thứ hai của tướng quân. Ta có thể hiểu được sự cẩn thận của tướng quân, nhưng mà Hoàng tướng quân à, thế cục này càng kéo dài thì sẽ càng gây bất lợi cho ngài đó.”

Hoàng Việt gật gù đầu: “Tiêu quận vương nói mạch lạc rõ ràng như vậy, vậy không biết Tiêu quận vương đã phân tích thế cục của mình thế nào?”

Tiêu Dư An cười đáp: “Sáng nay ta cẩn thận suy nghĩ lại một phen, ta đến Nam Yến quốc, vốn trong lòng muốn tìm một con đường để đảm bảo cho Tây Thục quốc được bình an, nhưng đã đến hơn một năm nay, Yến Hà Thanh đối với sự thuận phục của ta có mắt như mù, nhiều lần có ý đồ phát binh tấn công Tây Thục quốc. Cho dù ta cam tâm tình nguyện chịu nhục dưới thân hẳn, thì chẳng qua cũng chỉ có thể đổi lấy mấy ngày an bình, đã như vậy, vì sao ta không chọn một đường ra khác chứ?”

Hoàng Việt nói: “Không biết Tiêu quận vương có đường ra nào?”

Tiêu Dư An lại chậm rãi ung dung nhấp một ngụm trà, thấy ngón tay Hoàng Việt bắt đầu gõ nhịp từng cái lên bàn, lúc này mới thả chén trà bằng sứ thanh hoa trong tay xuống: “Yến Hà Thanh trị quốc tài giỏi, quân tâm ổn định, ta nghĩ Hoàng tướng quân cứ chậm chạp không chịu hành động, cũng bởi vì là binh lực không đủ. Vậy không biết binh lực của Tây Thục quốc, có lọt vào mắt của Hoàng tướng quân hay không? Tuy rằng mấy năm gần đây Tây Thục quốc bị dị quốc cát cứ lãnh thổ, thế nhưng vẫn có thể trợ giúp được Hoàng tướng quân.”

Ngón tay gõ gõ bàn của Hoàng Việt đột nhiên dừng lại, hẳn không nói một lời mà nhìn Tiêu Dư An, trong đôi mắt hung ác nham hiểm giống như mang theo móc câu rỉ sét, đâm thẳng vào mặt Tiêu Dư An.

Lưng Tiêu Dư An phát lạnh, nhưng vẫn ổn định nỗi lòng tiếp tục nói: “Vả lại, qua một tháng nữa chính là ngày giỗ của tiên hoàng Nam Yến quốc, từ xưa Nam Yến quốc đã có quy định, lúc tế tự chỉ có một mình hoàng thượng tế bái, đây chính là cơ hội tốt để ám sát Yến Hà Thanh. Tuy rằng bốn phía đều sẽ có trọng binh can giữ, nhưng ta tin rằng với thực lực của Hoàng tướng quân, nhất định có thể xếp người của mình vào trong số đó, đến khi ấy chúng ta nội ứng ngoại hợp...”

“Ta không hiểu Tiêu quận vương người đang nói cái gì.” – Hoàng Việt đột nhiên lên tiếng ngắt lời Tiêu Dư An, ngón tay lại lần nữa gõ lên mặt bàn: “Mời Tiêu quận vương về đi.”

Tiêu Dư An lúng túng nửa ngày, đứng dậy: “Đã quấy rầy Hoàng tướng quân.”

Nói xong, Tiêu Dư An cũng không quay đầu lại, ra khỏi phủ tướng quân.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Thiêm Hương hầu hạ Tiêu Dư An rửa mặt thì thấy hẳn cầm một cái xẻng sắt, không biết muốn đi làm gì, vội vàng đuổi theo ra cửa hỏi: “Tiêu quận vương? Ngài đi đâu vậy?”

Tiêu Dư An vỗ vỗ đầu nàng nói: “Đừng lo lắng.”

Thiêm Hương không thể hiểu nổi nói: “A? Cái gì? Lo lắng cái gì?”

Tiêu Dư An vừa cười vừa nói: “Mấy ngày tiếp theo đừng lo lắng gì cả.”

Thiêm Hương đang muốn hỏi tiếp thì đã thấy Tiêu Dư An nắm chặt lấy xẻng sắt không nói gì nữa bước nhanh ra khỏi tầm cung.

Tiêu Dư An đi thẳng một đường đến hướng bắc, đi đến sườn núi nơi đã từng là Tế Thiên Đàn của Bắc quốc, chính là chỗ mà mỗi khi Yến Hà Thanh rảnh rỗi đều sẽ đến tế bái. Có điều dạo gần đây Yến Hà Thanh không đến, trong tiểu viện đã mọc không ít cỏ dại.

Mà trước đó, Tiêu Dư An vì xâm phạm vào nơi này, suýt chút nữa đã bị Yến Hà Thanh bóp chết.

Tiêu Dư An nhìn quanh bốn phía, giống hệt như hôm hẵn đến, hàng rào, cây dâu, ao nhỏ, khung cảnh yên tĩnh, Tiêu Dư An cười cười hít sâu vào một hơi gió cao tay lên.

Xéng sắt hung hăng nện vào hàng rào.

Lúc Yến Hà Thanh chạy tới nơi này, mấy thị vệ đang cố gắng bắt lấy Tiêu Dư An. Nào ngờ Tiêu Dư An chẳng thèm để ý đến trời đông giá rét, nhảy luôn vào trong ao nước, giống như bị điên mà nhổ hết đám sen đã khô héo trong đó. Tiểu viện đã bị hẵn phá hoại lộn xộn cả lên, mấy thị vệ thì vì bản thân mình trông coi bất lực mà bị dọa đến mức mặt trắng bệch.

Nhìn thấy Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An vừa lau nước trên mặt, vừa tự giễu cất tiếng cười to nói: “Yến Hà Thanh! Quả nhiên chỉ khi đụng vào những chuyện liên quan đến hẵn, người mới có thể để bụng như thế này, có phải người thích hẵn hay không?! So với hẵn, ta chỉ là đồ chơi của người thôi đúng không? Người nói đi! Nói cho ta biết!! Có phải không!”

Yến Hà Thanh đứng ở bên hồ nước, lạnh lùng nhìn Tiêu Dư An đang cuồng loạn, hồi đáp: “Đúng, người chỉ là đồ chơi mà thôi.”

Giờ khắc này, một đám thị vệ đứng ở một bên trợn tròn mắt mà nhìn, trong nội tâm đều chỉ có một suy nghĩ.

Ôi cha má ơi, quả nhiên đế vương đều mẹ nó thích chơi ngược luyến tình thâm!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 202

Nghe được câu trả lời của Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An cúi đầu chậm rãi dùng một tay che mặt, hai vai run run, không biết là không hay đang cười, hẳn a vài tiếng nhạt nhẽo, thanh âm uất nghẹn lẩm bẫm nói: “Ta biết rồi... ta biết rồi...”

Yến Hà Thanh nhìn thấy y phục của hắn đều đã ướt đẫm, nhúu mày đê xuống loại xúc động muốn đưa tay kéo hắn lên, không thể không ra vẻ lạnh lùng nói: “Đủ rồi, lên đi.”

“Yến Hà Thanh!!!” – Tiêu Dư An cảm hận vỗ mặt nước khiến vô số bọt nước bắn lên tung tóe, hắn gào lên: “Những ngày này người ở bên cạnh ngươi là ta chứ không phải hắn! Ta đã có lỗi với ngươi chỗ nào? Lại có chỗ nào kém hắn?”

Yến Hà Thanh nói: “Đi lên, nước lạnh.”

Tiêu Dư An hơi ngậy ra.

Yến Hà Thanh, ngươi nhớ nhằm thọa rồi phải không!? Chẳng phải tiếp theo ngươi phải nói câu “so với hắn ngươi không bằng một phần vạn” à!?

Mặc dù nhất thời cua hơi lỗ, nhưng mà!

Tiêu tổng tài hắn! Đã từng duyệt qua vô số văn thể thân ngược luyến! Cần văn vở như nào thì cũng chỉ cần há mồm cũng có thể xuất ra được!

Tiêu Dư An tiếp tục nổi điên giật đám lá sen đã khô trong ao: “Những lá sen này người vì hăn mà trồng đúng không? Được, vậy ta sẽ phá hủy bọn nó!!”

Ôi chao, dưới mấy cái lá sen này còn có cả ngó sen này, chắc chắc, mấy cái ngó sen này trông có vẻ tươi ngon mọng nước giòn sần sật thế này, hăn là ăn rất ngon nhỉ, không đúng, không đúng, hăn phải nói là, Yến Hà Thanh, người có từng yêu ta không? Dù chỉ là may mắn mà thôi? Có phải người cảm thấy ta cam tâm tình nguyện làm đồ chơi của người? Có đúng không?

Tiêu Dư An ngắt ngắt lá khô, không chịu được nước trong ao lạnh lẽo, rùng mình một cái.

Đôi mắt Yến Hà Thanh tối sầm lại, cúi người muốn kéo hăn từ dưới ao nước lên.

Tiêu Dư An nghĩ thầm, vở kịch khổ tình này ta diễn còn chưa có xong đâu ná. Thế là lui về phía sau, Yến Hà Thanh hơi nheo lại mắt, lập tức nhảy vào trong ao nước.

Tiêu Dư An thấy Yến Hà Thanh đột nhiên nhảy xuống ao, đầu tiên khê giật mình, ngay sau đó hiểu ra là Yến Hà Thanh đau lòng mình, Tiêu Dư An hơi chút suy tư, nhào lên một cái, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đè lên người Yến Hà Thanh, đem hăn ấn vào trong ao nước. Chỉ trong chớp mắt, hai người đã chìm vào trong ao.

Lúc thị vệ trên bờ ao thấy Tiêu Dư An bổ nhào về phía Yến Hà Thanh, bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, cấp tốc tiến lên hô to: “Hoàng thượng!!!”

Mà giờ khắc này, trong ao nước, sóng nước lăn tăn, Tiêu Dư An mới này đây Yến Hà Thanh chìm xuống đang nín thở, phồng má ôm lấy cổ Yến Hà Thanh cong mắt cười, lại còn ý vào việc ở dưới nước không có ai trông nhất, to gan lớn mật cúi đầu hôn hăn một ngụm.

Lặn ngụp một hồi, hai người lại lần nữa nổi lên mặt nước, Tiêu Dư An đẩy Yến Hà Thanh ra, gào khóc nói: “Được, Yến Hà Thanh, người đã coi ta là đồ chơi, vậy người thả ta đi được không? Ta van người, người thả ta đi đi, ta không yêu nổi người, ta mệt rồi.”

Yến Hà Thanh: “...”

Đám thị vệ luống cuống tay chân kéo hai người từ dưới nước lên, Yến Hà Thanh lạnh lùng bỏ lại một câu “hắn điên rồi, nhốt vào tẩm cung”, thế là một trận kịch nháo cứ thế kéo màn.

Ngày thứ hai, tin tức Tiêu quận vương bị điên lại còn chống đối hoàng thượng nhanh chóng lưu truyền, rất nhanh đã truyền đến mọi ngõ ngách trong hoàng cung, cũng cùng ngày hôm đó, Trần Ca đi đến tẩm cung phía tây tìm Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An bày một bình trà xanh, một cái ghế nằm, một nắm hạt dưa nằm ở tiểu viện trong tẩm cung phơi nắng, muốn nhàn nhã bao nhiêu thì nhàn nhã bấy nhiêu.

Vốn là Trần Ca đến để trấn an, thuận tiện giúp hắn nghĩ biên pháp, thấy cái bộ dáng này của hắn thì hai mắt tròn tròn: “Tiêu quận vương, ngài, ngài, ngài?”

Tiêu Dư An cười nói: “Ta ta ta, ta điên rồi, đừng có chọc ta.”

Trần Ca thở dài nói: “Tiêu quận vương, ta hiểu nỗi khổ của ngài khi bị cầm tù ở Nam Yến quốc, chờ mấy ngày nữa hoàng thượng hết giận, ta sẽ khuyên ngài ấy để ngài trở về Tây Thục quốc.”

Tiêu Dư An nói: “Đừng khuyên đừng khuyên, người khuyên không nổi đâu, ta cũng không thèm trở về, ta vẫn chờ đợi hôn cùng với hoàng thượng của các người đó!”

Trần Ca á khẩu không trả lời được, thở dài than ngẩn một hồi, lắc đầu rời đi.

Cái thở dài này của Trần Ca khiến tin tức Tiêu quận vương điên rồi trở nên vô cùng xác thực, gần như khiến tất cả mọi người đều cảm thương cho Tiêu Dư An, chỉ có Tiêu Dư An là giống như không thèm đếm xỉa đến, coi như chẳng có chuyện gì mà chơi chim uống trà cắn hạt dưa.

Đêm đó, sau khi Thiêm Hương hầu hạ Tiêu Dư An nghỉ ngơi, lặng lẽ khép cửa lại rời đi.

Tiêu Dư An lật qua lật lại một hồi lâu cũng không ngủ được, cái bệnh bên cạnh không có tiếng hít thở thì ngủ không được dù cho có đổi thân thể khác cũng không chữa khỏi.

Sau khi Tiêu Dư An ở trên giường lăn qua lộn lại một lúc thì đứng dậy lục lọi một hồi, chẳng bao lâu hẳn lục ra được một y phục dạ hành, Tiêu Dư An thay y phục che mặt lại, quyết định đến tập kích Yến Hà Thanh vào ban đêm.

Nhưng mà sau khi Tiêu Dư An thay y phục xong lại do dự.

Tuy nói rằng tấm cung của hắn không có thủ vệ gì, nhảy cửa sổ ra ngoài cũng sẽ không bị người trông thấy, nhưng tấm cung của hoàng đế lại có trọng binh trấn giữ.

Cho dù hắn có thể lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi tấm cung của mình, vậy hắn phải làm thế nào mới vào được tấm điện của Yến Hà Thanh đây?

Tiêu Dư An chống đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng đập tay một cái, tự nhủ: “Kệ, cứ đi trước đã rồi nói sau, lỡ mà bị bắt thì cứ gào lên ta điên rồi là được.”

Quyết định xong Tiêu Dư An hít sau một hơi, vừa mới đi đến gần cửa sổ đưa tay ra thì đột nhiên cửa sổ lại mở ra.

Sau đó có một người từ bên ngoài tắt điện nhảy cửa sổ đi vào.

Tiêu Dư An: "...WTF?"

Người kia hạ xuống đất, ổn định lại thân thể, đứng dậy ôm lấy eo Tiêu Dư An, không nói hai lời đã hôn hấn. Tiêu Dư An bị hôn đến mức thở không ra hơi, nghe thấy Yến Hà Thanh ghé vào tai hấn trầm thấp nói: "Trước đó người không có nói là người phải nhảy vào trong ao nước."

Tiêu Dư An vừa thở vừa cười: "Này không phải là để gia tăng kịch tính cho vở kịch, tăng độ cuốn hút của màn biểu diễn, tăng điểm bộc phát trong tình cảm sao!"

Yến Hà Thanh nói: "Nhưng sẽ bị lạnh."

Tiêu Dư An xem thường nói: "Đâu có làm sao, ta là đàn ông, chịu chút lạnh cũng đâu có bị làm sao, nhảy vào ao nước có chút xíu thì đã sao chứ? Có dư thời gian, ta còn dám bơi trong đó bảy tám vòng ấy chứ!"

Đôi mắt Yến Hà Thanh trầm xuống, ung dung nói: "Không sợ lạnh?"

Tiêu Dư An ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút do dự nói: "Không sợ! Á... Yến ca?"

Yến Hà Thanh đưa tay cởi thắt lưng Tiêu Dư An ra, tay phải từ góc áo thò vào trong, néo lấy điểm đỏ trên ngực Tiêu Dư An. Hiện tại là thời điểm đầu xuân rét lạnh, ban đêm gió lớn trời lạnh, Yến Hà Thanh ở bên ngoài tắt cung của Tiêu Dư An chờ một hồi, hai tay lúc này đã lạnh buốt, Tiêu Dư An bị lạnh đến khẽ cong người, theo bản năng lùi về sau, lại bị Yến Hà Thanh ôm lấy thắt lưng kéo trở về.

Yến Hà Thanh cụp mắt nói: “Tiêu Dư An, trước khi người làm việc gì đó, có thể nghĩ một chút xem điều ấy sẽ khiến ta đau lòng không có được không.”

Đầu tiên Tiêu Dư An ngậy ra, sau đó trong đáy lòng mềm nhũn, hai tay ôm lấy mặt Yến Hà Thanh, cười nói: “Ta biết rồi mà.”

Hai người hôn thành một khối khó có thể tách rời, vừa hôn vừa ngã xuống giường. Thời điểm nằm trên giường quần áo tóc tai Tiêu Dư An đã sớm trở nên lộn xộn, hắn cười nói: “Hai chúng ta như thế này thực sự rất giống yêu đương vụng trộm đó! Người xem thử chút, nửa đêm nhảy cửa sổ vào, không thể để người khác biết, vụng trộm làm chuyện khiến người vui thích, tất cả đều là điều kiện thiết yếu để hẹn hò đấy nhá! Yến ca, lỡ như đột nhiên có người đến, trong sạch của người sẽ không còn đâu, nhưng mà cũng đừng lo lắng, ta nhất định sẽ đồng ý chịu trách nhiệm.”

Yến Hà Thanh dùng đầu gối cưỡng ép tách hai chân Tiêu Dư An ra, cạ cạ vào chỗ đó của hắn, hai tay xoa nắn điểm mẫn cảm ở eo cùng bụng hắn, chỉ thấy Tiêu Dư An rên rỉ “ưm” một tiếng thì nói: “Thế người phải chịu trách nhiệm cho đàn ông!”

Tiêu Dư An thở ra một hơi sau đó gặm lấy xương quai xanh của hắn: “Một chàng trai như hoa như ngọc thế này, có chịu trách nhiệm cũng không thiệt gì, nhất định phải chịu trách nhiệm rồi!”

Sau đó, hơn nửa đêm, lúc Tiêu Dư An bị Yến Hà Thanh hung hăng đâm điểm mẫn cảm, Yến Hà Thanh hôn hôn khước mắt hắn, hỏi: “Chịu trách nhiệm sao?”

Hai chân Tiêu Dư An phát run, bụng dưới run rẩy, vừa chảy nước mắt như mưa vừa run nói: “Chịu, chịu, chịu, trách, trách, nhiệm!”

Sau mấy ngày Tiêu Dư An giả điên, người nên tới thăm đã tới mà người không nên tới thăm cũng đã tới.

Lại duy nhất không nhận được tin tức của Hoàng Việt.

Mấy ngày trước Tiêu Dư An còn kiên nhẫn chờ, mấy ngày sau lại có chút đứng ngồi không yên, mắt thấy đại điển tế tự của Nam Yến quốc ngày càng gần, Tiêu Dư An suy tư một hồi, sau đó viết một phong thư gửi cho Hoàng Việt, trên đó đề bốn chữ lớn: ĐÃ HẾT ĐƯỜNG LUI.

Rất nhanh, Tiêu Dư An nhận được hồi âm của Hoàng Việt, trên đó còn viết ít chữ hơn, mực tàu giấy trắng hiện lên hai chữ rồng bay phượng múa thật to:

Không đủ.Soup: Chuyện sắp kết rồi mà mấy ngày này t không nhúm ra được chút thời gian nào để làm cho xong. Buồn hết sức.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 203

“Hoàng tướng quân, ngài có biết chuyện hoàng thượng suýt chút nữa bị Tiêu quận vương đâm bị thương không?!”

Chiều tà, trong phủ Hoàng Việt tướng quân, ánh trăng trắng bạc nhô lên giữa trời, bụi bay lơ lửng, nghe thân tín nói xong, Hoàng Việt như có điều suy nghĩ dùng ngón tay gõ gõ xuống bàn: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Thân tín nói: “Ngay hôm nay, sau khi hoàng thượng hạ triều, trên đường về đến tẩm cung thì bị Tiêu quận vương chặn lại, nghe người bên ngoài nói, đầu tiên Tiêu quận vương gào ầm lên chửi hoàng thượng. Sau khi bị hoàng thượng lờ đi thì đột nhiên lấy chủy thủ từ trong tay áo ra đâm về phía ngực hoàng thượng.”

Hoàng Việt ý vị thâm trường “ồ” một tiếng: “Vậy tình cảnh hiện tại của hãn thế nào?”

Thân tín nói: “Tạm thời đang bị giam lỏng, bởi vì trong lúc tế tổ hoàng thượng không được dính máu, cho nên từ ban chết đổi thành giam lỏng.”

Hoàng Việt gật gật đầu, lại lần nữa lâm vào suy tư.

Lúc trước khi hãn truyền thư cho Tiêu Dư An còn cảm thấy Tiêu Dư An chưa đem bản thân ép vào đường cùng, bây giờ xem ra, thực sự có chút ý được ăn cả ngã về không rồi.

Đầu ngón tay Hoàng Việt hơi dừng động tác gõ bàn lại một chút, ánh tà dương ngoài cửa sổ dần ngả về tây, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán, tan vào cát bụi, ngón tay gõ bàn của Hoàng Việt ngày càng mạnh thêm, hăn ngừng đầu lên nói: “Đem bút mực đến đây, đưa một phong thư tới cho Tiêu quận vương.”

Thân tín kinh ngạc: “Hoàng tướng quân?”

Hoàng Việt nói: “Từ thời khắc ta quyết định mưu quyền đoạt vị, mỗi bước đi ta đều đã suy tính đến ba bước tiếp theo phải đi thế nào. Ta không dám tiến lên, không dám lùi lại, chỉ sợ có một điểm sơ suất sẽ khiến bản thân chết không có chỗ chôn. Thay vì nói rằng cẩn thận làm việc thì nói là rùa đen rút đầu càng đúng hơn. Hoàng Việt ta chưa từng tin vào số mệnh, nhưng ta hết lần này đến lần khác lại muốn tin một lần, đánh cược một lần, liều một phen.”

Trong sông dài lịch sử đằng đẵng, có vô số anh hùng tiểu nhân, nhưng đến tận bây giờ cũng chỉ có một đạo lý, đó là “kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc”.

Cuộc sống mỗi ngày trôi qua, nhìn thì như bình thản nhưng thực ra không khác gì sóng ngầm cuồn cuộn, gió rít mây gào, cuối cùng cũng đến thời gian hoàng đế Nam Yên quốc một mình tế tổ.

Trăng sáng thanh thanh rọi Cửu Châu, mấy nhà vui vẻ mấy nhà sầu, Thiêm Hương rầu rĩ không vui cả một ngày, sau khi ăn xong bữa tối, Tiêu Dư An gheo nàng: “Sao vậy? Tiểu cô nương làm cái gì mà giữa lông mày lại có thể kẹp cả giấy thế kia?”

Thiêm Hương lắc đầu không lên tiếng.

Tiêu Dư An biết nàng đang lo lắng cho mình. Trước đó, vì để Hoàng Việt có thể tin tưởng mình, hăn không thể không giả bộ ám sát Yên Hà Thanh,

phòng chừng bây giờ toàn bộ người trong cung đều đang nói đến chuyện này, chờ sau khi Yến Hà Thanh tế tổ xong sẽ ban chết cho mình.

Tiêu Dư An không thể nói thêm gì, đành phải trấn an: “Đừng lo lắng, thật đấy.”

Thiêm Hương nghẹn ngào không nói chuyện, nàng gật gật đầu, thu dọn xong bát đĩa, giúp Tiêu Dư An chỉnh lại đệm chăn, đứng dậy đi ra khỏi tẩm cung.

Mấy ngày nay bị giam lỏng trong tẩm cung, không thể tùy ý đi lại, Tiêu Dư An thực sự rảnh rỗi đến phát chán, cầm lấy mấy cuốn sách Thiêm Hương đưa tới, mấy ngày trước đây còn đọc say sưa ngon lành, hôm nay thì một chữ cũng xem không vào.

Ngày mai chính là ngày Yến Hà Thanh tế tổ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai Hoàng Việt sẽ lên kế hoạch ám sát Yến Hà Thanh, cũng sẽ vì vậy mà lòi đuôi cáo, sau đó bị một lưới bắt gọn!

Tiêu Dư An lật soàn soạt quyển sách trong tay, sau đó để xuống cạnh bàn, một tay chống đầu ngăn người nhìn ánh nển như hạt đậu trước mắt.

Đêm dần khuya, Tiêu Dư An thấy cũng sắp đến giờ, nhẹ thổi tắt nến, sau đó đứng dậy.

Hắn không đi về hướng giường mà rón rén bước từng bước nhỏ đến bên cửa sổ, nín thở ngồi chờ.

Lại qua một hồi, hai cánh cửa sổ tẩm cung của Tiêu Dư An khẽ mở ra.

Yến Hà Thanh nhảy từ cửa sổ vào, thấy bốn phía tối đen thì hơi ngậy ra, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng hít thở, trong lúc không kịp đề phòng đã bị một bóng đen đánh tới.

Hai người đánh qua đánh lại một hồi, Tiêu Dư An túm lấy hai tay Yến Hà Thanh, áp hẳn đến trên tường cười hì hì nói: “Cướp sắc đây!”

Vẻ mặt Yến Hà Thanh thản nhiên: “Đến.”

Tiêu Dư An hôn hẳn chụt một cái, trong lòng không nhịn được mà cảm khái nói: Đường đường là một nam chính văn ngựa giống tà mị cuồng quyến, sao sau khi về tay hẳn, nếu không phải diễn phần diễn của nam hai khổ tình thì chính là có đam mê với kịch bản mỗi ngày trèo cửa sổ vậy?

Đúng là phát rồ!

Quả thực khiến người muốn rơi lệ!

Thực sự là phải liên tục ai thán mà!

Một tay Tiêu Dư An chống bên tai Yến Hà Thanh, một tay nâng cằm người kia vuốt vuốt, hẳn không cao bằng Yến Hà Thanh, chỉ có thể hơi kéo cằm đối phương xuống. Ánh trăng mỏng lạnh như nước, trong đáy mắt Tiêu Dư An là ý cười vô câu vô thức, hẳn nói: “Dáng dấp của cô nương này thật sự quá khôi ngô, người là cô nương nhà ai vậy?”

“Bao nhiêu tuổi rồi? Đã có hôn ước hay chưa?”

“Nếu như chưa có, người thấy ta thế nào?”

“Tiểu sinh bất tài, nhưng cũng chỉ mong cô nương được vui vẻ.”

“Cô nương, người cho ta chút cơ hội đi mà.”

“Cô nương, người nói gì đi chứ, cô nương.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiểu kiều thê không tiếp lời, Tiêu tông tài cúi đầu buồn cười, đang cười cười thì đột nhiên bị Yến Hà Thanh ôm ngang lên đi về phía giường. Nghĩ đến biểu cảm của Yến Hà Thanh Tiêu Dư An không nhịn cười nổi, ôm lấy bụng, toàn thân run rẩy, lắc qua lắc lại, Yến Hà Thanh ôm không ổn cùng Tiêu Dư An ngã lên giường, cuốn thành một cục.

Tiêu Dư An á hai tiếng, ngừng cười, đưa tay kéo chăn mền trùm kín cả hai, hăn nắm chặt lấy tay Yến Hà Thanh, mặt đối mặt với người kia mà nằm.

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, ngày mai sẽ phải đối phó với Hoàng Việt rồi.”

Yến Hà Thanh: “Ừm.”

“Người có thấy hoang mang không?”

“Không hoang mang.”

“Vậy có sợ không?”

“Không sợ.”

Tiêu Dư An đem đầu đụng đụng vào Yến Hà Thanh, hăn hỏi: “Yến ca, người có sợ thứ gì không?”

Yến Hà Thanh nhìn vào mắt Tiêu Dư An, trầm mặc một lúc lâu, thế mà lại chậm rãi gật gật đầu.

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Người mà cũng có thứ phải sợ sao? Là gì vậy?”

Yến Hà Thanh nói: “Tóc xanh chuyển thành bạc, cây già khô thành gỗ, khí phách cả đời lại chỉ có thể ở tại cự thành cô đơn bất lực.”

“A? Vì sao lại sợ những điều này?”

“Không có người ở bên.”

Hô hấp của Tiêu Dư An thoáng ngừng, sau đó dùng đầu cụng vào đầu Yến Hà Thanh: “Yến ca, người đừng sợ.”

“Ừm.”

“Yến ca, gần đây ở trong tấm cung nhàm chán, ta đã nghĩ đến rất nhiều chuyện linh tinh, qua ngày mai sẽ nói với người.”

“Được.”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng hôn lấy trán cùng mắt Tiêu Dư An, cuối cùng hôn lên môi của hắn, dịu dàng lưu luyến, sau khi hôn xong, hai người cứ như vậy tựa đầu vào nhau tiến vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, đại điển tế tổ của Nam Yến quốc, đợt tế tự này chính là chuyện chuyện lớn của Nam Yến quốc, ngay cả Thiêm Hương chuyên hầu hạ bên cạnh Tiêu Dư An cũng bị bắt đi phụ giúp, chỉ để lại một mình Tiêu Dư An ở lại trong tấm cung lo lắng chờ đợi tin tức.

Mắt thấy chẳng mấy chốc sẽ đến giờ Yến Hà Thanh một mình đi đến nơi tế tự, cửa tấm cung của Tiêu Dư An đột nhiên bị người đẩy ra, Tiêu Dư An còn tưởng rằng Thiêm Hương đã trở về, vừa muốn hỏi thăm tình hình thì đã ngậy ra.

Người không mời mà tới đó không phải là Thiêm Hương, mà chính là thân tín của Hoàng Việt.

Thân tín của Hoàng Việt dạo bước đi vào, đem một bộ y phục thị vệ đặt xuống trước mặt Tiêu Dư An, nói: “Tiêu quận vương cho chúng ta mượn binh lực, vô cùng cảm kích, cho nên trò hay ngày hôm nay sao có thể thiếu Tiêu quận vương ngài được?”

Trong lòng Tiêu Dư An lộ bộ một tiếng, hai tay rũ xuống bên người hơi nấp lại, hần cười nói: “Nhưng ta đã bị hoàng thượng giam lỏng ở tẩm cung, không thể tùy ý ra ngoài.”

Thân tín cười cười: “Tiêu quận vương không cần phải lo lắng, bên ngoài ta đã chuẩn bị tốt, về phần hoàng thượng, sau hôm nay, chính là do Hoàng tướng quân định càn khôn, Tiêu quận vương còn phải lo lắng gì cơ chứ? Nhanh thay y phục rồi theo ta đi thôi, thời gian không đợi người.”

Tiêu Dư An siết chặt nắm tay, ngoài mặt lại không đổi sắc nói: “Nói đúng lắm, vậy ngài chờ ta một chút.”

Nói xong, Tiêu Dư An cầm lấy y phục thị vệ đi vào trong nội thất, sau đó hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Xem ra Hoàng Việt vẫn không hoàn toàn lơ lửng tâm phòng bị với mình, nếu như lúc này hần đi tìm Hoàng Việt, chỉ sợ sẽ bị cầm tù, tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng nếu như không đi, chỉ sợ sẽ khiến chuyện bị lộ! Như vậy thì những cực khổ nỗ lực mà hần và Yến Hà Thanh phải chịu cả tháng nay đều sẽ tan thành bọt nước!

Tiêu Dư An khẽ cắn môi, cầm lấy y phục của thị vệ, vội vàng mặc lên.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 204

Gió xuân se lạnh cũng không thổi được đi bầu không khí u sầu, giữa sườn núi tế thiên đàn, thân ảnh của Hoàng Việt ẩn sau cành lá um tùm, bốn phía tất cả đều là thị vệ mặc áo đen thêu hoa văn tối màu.

Sau khi đến giờ, Yến Hà Thanh sẽ một mình đi lên núi tế tổ, căn cứ theo quy củ tế tổ của Nam Yến quốc, nhóm thị vệ của hãn chỉ có thể ở lại dưới chân núi chờ, Hoàng Việt đã đem hết tâm tư để đổi số nhân mã ở chân núi phía tây thành thủ hạ của mình, sau đó phái mấy người từ phía tây lên lút lên núi, chỉ chờ Yến Hà Thanh đi qua nơi này.

Hãn chẳng mấy chốc Trần Ca sẽ phát hiện ra thủ vệ phía tây ít đi, thành bại chẳng qua chỉ trong một cái chớp mắt.

Hai tay Hoàng Việt chấp sau lưng, hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân, hãn quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Tiêu Dư An và thân tín của hãn.

Hoàng Việt lạnh nhạt hô: “Tiêu quận vương.”

Tiêu Dư An nhìn quanh bốn phía, cười nói: “Thật đúng là thiên la địa võng.”

“Nếu không có binh lực của Tiêu quận vương ngài tương trợ, thật đúng là không có cách nào làm được đến loại trình độ này.” – Hoàng Việt nói: “Không biết tâm tình hiện tại của Tiêu quận vương thế nào?”

Tiêu Dư An nói: “Không đối gạt Hoàng tướng quân, khẩn trương nhưng lại sợ.”

Hoàng Việt nở một nụ cười đồng cảm thật sâu, hần nói: “Tiêu quận vương, ngài biết vì sao ta lại muốn mưu quyền đoạt vị không?”

Tiêu Dư An nói: “Dục vọng.”

Hoàng Việt lắc đầu, hần nói: “Ngài lựa chọn mưu quyền cùng ta, là bởi vì ngài cần mạng sống, mà ta cũng giống vậy, cần mạng sống.”

“Hoàng tướng quân, ngài đã từng cùng Yến Hà Thanh chinh chiến Đông Ngô quốc, lập bao chiến công hiển hách, bây giờ ở Nam Yến quốc lại có quyền thế, sao lại không cam lòng? Nếu đến như thế mà vẫn còn muốn mưu quyền, vậy thì đem dục vọng nói thành mong muốn sống sót chẳng phải là ăn nói bừa bãi hay sao?”

Trong lời nói của Tiêu Dư An có gai, Hoàng Việt nhìn hần một chút, thế mà lại không giận, bình tĩnh nói: “Phụ thân của ta, từng là thuộc hạ của một vị phó tướng Nam Yến quốc, mặc dù quan quyền không lớn nhưng bổng lộc lại có thể để cho nhà chúng ta ăn uống không lo. Ta cùng với mẫu thân vẫn luôn cảm thấy thỏa mãn, mãi đến năm ta mười sáu tuổi, vị phó tướng mà phụ thân ta luôn trung thành bị người nói xấu hãm hại phải vào tù, phụ thân của ta có liên quan cũng bị liên lụy, cũng phải cùng lâm cảnh tù đầy.”

Hoàng Việt dừng một chút, cúi đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, giống như đang lâm vào hồi ức: “Mẫu thân của ta chạy đến tất cả những nhà thân thích có thể đến, tán hết gia sản để cầu xin người ta, ta đến nay vẫn còn nhớ rõ ngày nàng mang theo ta ở trong đêm mưa không ngừng đập đầu cầu xin người khác. Hai chúng ta thảm thương quỳ trên mặt đất, bị nước mưa khiến cho toàn thân ướt đẫm, nhưng cho dù là như vậy, phụ thân ta vẫn không được thả ra. Sau đó, ta tham gia quân ngũ, ở trên chiến trường ta không để ý đến tính mệnh, nhiều lần xông lên đầu tiên giết địch, ta bỏ ra thời gian

sáu năm cùng với mấy trăm vết sẹo, đổi lấy vị trí phó tướng quân. Sau đó lợi dụng quyền lực của phó tướng, chỉ mấy ngày đã có thể giúp phụ thân mình oan giải tội, thế nhưng khi đó mẫu thân ta đã qua đời hai năm rồi, sau khi phụ thân ta ra khỏi lao ngục, chẳng bao lâu cũng quy thiên.”

Nói đến đó Hoàng Việt cười cười, trong nụ cười lộ ra hàn khí: “Khi đó ta cũng hiểu rõ, khi người vẫn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, cho dù có đập vỡ đầu, cũng sẽ không có người nghe người nói nhiều thêm dù chỉ là một câu. Nhưng mà, chỉ cần có quyền, muốn cái thì thì sẽ có cái đó, thậm chí thiên hạ này, đều sẽ là của người. Tiêu quận vương, ngài hiểu chưa? Cái thứ mang tên quyền lực này, tự nắm trong tay mình vẫn tốt hơn.”

Tiêu Dư An trầm mặc một hồi, nói: “Ở nơi cao không khỏi sẽ cảm thấy rét lạnh.”

Hoàng Việt nói: “Đó chẳng qua chỉ là lời người đứng trên cao bịa ra để hù dọa người bên dưới mà thôi, rõ ràng chỉ khi đứng trên đỉnh núi, mới có thể thấy rõ cả thương khung.”

Tiêu Dư An không phản bác được.

Bỗng nhiên trong rừng truyền đến tiếng chim hót líu lo, hai mắt Hoàng Việt nhắm lại, nói khẽ: “Hoàng thượng sắp tới.”

Tiêu Dư An nhìn theo ánh mắt của hắn, khẩn trương mấp máy môi, hai tay không tự chủ được mà nắm lại.

Xuyên qua tầng phiến lá cây, Tiêu Dư An có thể nhìn thấy đường nhỏ quanh co bên kia đỉnh núi, tiếng chim hót dừng, một thân ảnh màu trắng lập tức xuất hiện trong mắt Tiêu Dư An.

Một đầu tóc đen của Yến Hà Thanh không buộc lại, toàn bộ tản ra phía sau lưng, hắn mặc một thân đồ trắng, mắt nhìn phía trước, hai tay nâng tế phẩm bước từng bước lên núi.

Tiêu Dư An bất an căn môi, ngay cả khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi cũng không phát giác. Hoàng Việt cũng khấn trương như thế, nín thở, không nói một lời.

Chẳng biết từ lúc nào, gió núi lặng im, vạn vật chìm vào yên lặng, gần như toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên người Yến Hà Thanh, chính là lúc gương cung bật kiếm.

Yến Hà Thanh dường như cảm thán được gì đó, đột ngột dừng bước, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Đôi con ngươi của Hoàng Việt bất chợt co lại, đột nhiên ra hiệu với thân tín, lại một tiếng chim hót vang lên giữa núi rừng, trong tích tắc, mười mấy người áo đen từ trong bụi cỏ nhảy ra, giơ khảm đao nhào về phía Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh liên tiếp lùi về sau mấy bước tránh thoát khảm đao, vừa quay đầu lại đã phát hiện toàn bộ đường đi đã bị đám người áo đen bịt kín, hẳn đã lâm vào vòng vây của thích khách!

Lông mày Yến Hà Thanh nhíu chặt, đột nhiên nghe thấy một tiếng hoàng thượng của Hoàng Việt từ phía sau lưng vang lên. Yến Hà Thanh xoay người một cái, chỉ trong nháy mắt ánh mắt đã cố định vào trên thân người bên cạnh Hoàng Việt, hai mắt đột nhiên trợn to.

Hoàng Việt còn tưởng rằng Yến Hà Thanh đang ngạc nhiên vì sự phản bội của mình, chế giễu nói: “Hoàng thượng thực sự kinh ngạc đến vậy sao?”

Nói xong, Hoàng Việt cũng không thềm nhiều lời nói nhảm nữa, rút trường kiếm bên hông ra muốn ra tay, kiếm mỏng keng một cái ra khỏi vỏ, hiện ra ánh sáng băng lạnh.

Bỗng nhiên có người đưa tay ngăn cản hẳn.

Chính là Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh nhìn nhau, hẩn hít sâu vào một hơi nói: “Hoàng tướng quân, có thể để ta ra tay được không? Ta cùng hoàng thượng của các ngài thực sự có rất nhiều sổ sách cần phải tính đó.”

Hoàng Việt suy tư nửa khắc, đem một cây chủy thủ đưa cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nắm chặt lấy chủy thủ, chậm rãi đi từ bên cạnh Hoàng Việt đến chỗ Yến Hà Thanh, ánh mắt của hai người từ đầu đến cuối đều không rời khỏi nhau, một khắc cũng không ngừng nhìn nhau, giống như giữa đất trời này không còn lại bất cứ ai khác.

Tiêu Dư An nói: “Yến Hà Thanh, người nói cho ta biết, từ đó đến nay, trong lòng người có từng dành chút vị trí nào cho ta không? Người có từng yêu ta dù chỉ là một chút may mắn nào hay không? Ta khóc ta cười người có nhớ, dù chỉ là một lần? Yến Hà Thanh, ta yêu người mà.”

Hoàng Việt âm thầm xì một tiếng, hiển nhiên là không thể hiểu nổi loại tình cảm yêu quá thành hận này, đứng ở một bên xem náo nhiệt đến là hăng say.

Bên ngoài mặt Yến Hà Thanh không hề thay đổi, trong lòng lại chỉ hận không thể để Tiêu Dư An lập tức bay tới bên cạnh mình.

Tiêu Dư An cũng muốn đi đến bên cạnh Yến Hà Thanh nhanh một chút, nhưng lại sợ lộ sơ suất khiến Hoàng Việt phát giác, đành phải vắt hết đầu óc đem toàn bộ lời văn trong mấy cái kịch bản máu chó mà hẩn từng đọc qua ra, tiếp tục diễn kịch: “Người nói đi! Người có yêu ta không?”

Hoàng Việt cảm thấy đau răng, nghiêng đầu đi không muốn nhìn, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trong đám thị vệ áo đen có người lạng lẽ lùi lại mất bước.

Chính là tướng sĩ Tây Thục quốc mà Tiêu Dư An cho hãn mượn sử dụng.

Một nháy mắt, gió thổi mây phun, đột nhiên tĩnh lặng.

Hoàng Việt bất chợt nắm chặt lấy trường kiếm ngăn ở trước mặt Tiêu Dư An, đem hãn lôi trở lại, cười nói: “Tiêu quận vương, mặc dù trong tay hoàng thượng không tấc sắt, nhưng ta vẫn cảm thấy ngài không thể đánh lại hãn, lỡ như khiến ngài bị thương thì không tốt.”

Trong đôi mắt Yến Hà Thanh sớm đã sóng cuộn biển gầm, hiện tại hãn chỉ cần động một ngón tay thì đám người Hoàng Việt sẽ lập tức bị hốt trọn cả mẻ, nhưng lúc này Yến Hà Thanh lại giống như bị người định thân, toàn thân đứng yên tại chỗ không thể động đậy.

Ở chân núi, giữa rừng núi, thậm chí là trong đám thuộc hạ áo đen của Hoàng Việt cũng đều có thị vệ của Yến Hà Thanh mai phục, nhưng hoàng thượng chưa ra lệnh, bọn họ không thể tùy tiện hành động, trong lòng đều hơi có vẻ lo lắng.

Giờ khắc này, cũng là thời khắc mà Tiêu Dư An tỉnh táo nhất, hãn ném chủ thủ lại cho Hoàng Việt, cười lạnh nói: “Thật không ngờ Hoàng tướng quân đến hiện tại vẫn không tin tưởng ta, thôi vậy, thế thì mời Hoàng tướng quân tự mình ra tay đi.”

Hoàng Việt nhận lấy chủ thủ, hơi có chút dăm chiêu mà nhìn Tiêu Dư An một lát, vẫn ra hiệu một ánh mắt cho thân tín, thân tín hiểu rõ trong lòng, tiến lên mấy bước đến bên cạnh Tiêu Dư An, nhìn như có chút khoảng cách nhưng lại mang theo áp bách không thể nào coi nhẹ được.

Hoàng Việt không nói nhảm, cầm kiếm đi về phía Yến Hà Thanh, mắt thấy lợi kiếm đã sắp đâm vào ngực Yến Hà Thanh, Yến Hà Thanh vẫn không có động tác gì, trong mắt tất cả đều là hình ảnh Tiêu Dư An bị người bắt giữ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 205

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Yến Hà Thanh nghiêng người tránh thoát mũi kiếm Hoàng Việt đâm tới, từ bên trong tế phẩm rút ra một thanh đoản đao. Đao kiếm đụng nhau vang lên vài tiếng thanh thúy giống như tiếng sét rạch phá bầu trời, hai người giao thủ mấy chiêu, nhưng một thân một mình Hoàng Việt không có cách nào đả thương được Yến Hà Thanh.

Đây là chuyện trong dự liệu, Hoàng Việt chẳng có hơi sức đâu mà buồn bực, cấp tốc cho người xung quanh một ánh mắt ra hiệu, hơn mười người áo đen không chút do dự, trong khoảnh khắc đã giơ khảm đao lên nhào về phía Yến Hà Thanh.

Tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, chỉ trong một cái chớp mắt ngừng thở, giữa đất trời chỉ còn tiếng gió núi lướt qua cành lá mùa xuân phát ra từng trận thanh âm rào rào.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm đánh vỡ không gian yên tĩnh!

Gần như tất cả mọi người đều sửng lại, quay đầu nhìn về phía truyền đến tiếng rú thảm.

Thân tín của Hoàng Việt vốn đang trông coi Tiêu Dư An cong người lại che phần bụng, đau đến mức hơn nửa ngày mới tỉnh hồn lại, mà Tiêu Dư An thì đang hướng về phía dưới núi chạy như bay, vừa chạy vừa hô: “Bảo hộ hoàng thượng!”

Sắc mặt của Hoàng Việt đột nhiên trắng bệch, phản ứng cực nhanh, xoay người đuổi theo Tiêu Dư An, Yến Hà Thanh theo sát phía sau lại bị hơn người tên áo đen vây lại.

Chẳng qua chỉ trong một sát na, thế cục đã đột nhiên bị thay đổi, Trần Ca mang theo mấy trăm thị vệ mai phục giữa rừng núi thật lâu cũng hiện thân, đối với đám người Hoàng Việt giống như bắt ba ba trong hồ, ngay cả đám người Tây Thục quốc tướng sĩ trong số những người áo đen kia cũng phản chiến toàn bộ.

Người bên phía Hoàng Việt toàn bộ đều hoảng loạn luống cuống, có người mạnh mẽ phản kháng, có người thì đã vút vũ khí ôm đầu đầu hàng từ sớm, trong nhất thời đao quang kiếm ảnh, hỗn loạn đến không chịu nổi.

Trần Ca xông vào trong đám người muốn bảo hộ Yến Hà Thanh, lại thấy Yến Hà Thanh vội vàng hướng về phía Tiêu Dư An mà chạy.

Tiêu Dư An biết vừa nãy vì mình nên Yến Hà Thanh mới không dám tùy tiện hành động, hiện tại chỉ cần hẩn chạy đến được nơi an toàn, tất cả đều sẽ dựa theo kế hoạch đã định mà đi.

Tiêu Dư An chạy một hồi, muốn quay đầu nhìn lại xem tình huống như thế nào, ai ngờ bả vai đột nhiên bị người đè xuống, mạnh mẽ kéo hẩn lại, thân thể Tiêu Dư An mất thăng bằng, cả người ngã về phía sau.

Hai người lăn mấy vòng mới có thể ổn định lại thân thể, Tiêu Dư An vừa muốn ngẩng đầu nhìn qua thì đột nhiên bị người kia bóp lấy yết hầu!

Trong đáy mắt Hoàng Việt lộ ra ngoan lệ, hẩn hẩn hẩn hô to: “Người tính kế ta!?”

Tiêu Dư An sao có thể ngồi yên chờ chết, liều mạng giãy dựa vật lộn với Hoàng Việt, từ phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng cùng tiếng hô của Yến Hà Thanh: “Tiêu Dư An!!!”

Mắt thấy Tiêu Dư An sắp đẩy được hai tay Hoàng Việt, Hoàng Việt đột nhiên rút một cây chùy thủ từ bên hông ra, đâm thẳng vào đùi Tiêu Dư An!

Một tiếng kêu đau đớn khó mà ức chế nổi vang lên, lại rất nhanh biến mất giữa những thanh âm hỗn loạn.

Hoàng Việt thô bạo túm lấy tóc Tiêu Dư An mà kéo, chùy thủ kè lên cổ hắn, quay người đối mặt với Yến Hà Thanh.

Bước chân đang chạy tới của Yến Hà Thanh lập tức dừng lại, hai mắt chăm chú mà nhìn vết thương nơi chân Tiêu Dư An, hai mắt dần dần trở nên đỏ như máu, hắn gần như đem răng cắn nát mới nói ra được: “Đừng động vào hắn!”

Hoàng Việt thực sự không nghĩ tới Yến Hà Thanh sẽ để ý đến Tiêu quận vương như vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười như điên, hắn nói: “Xem ra hoàng thượng đối với phần tình cảm trên giường này vẫn có phần quyền uyển.”

Hoàng Việt nói xong, chế ngự kéo Tiêu Dư An xuống núi, trên đùi Tiêu Dư An có vết thương căn bản không thể đi nhanh được, bị Hoàng Việt kéo đi một đường, lao đảo xuống núi, cả đường lưu lại một vết máu uốn lượn.

Có thị vệ muốn đuổi theo lại bị Yến Hà Thanh ngăn lại.

Hoàng Việt cũng không biết mình muốn đi đâu, có thể đi đâu, hắn chỉ biết mình đã lâm vào đường cùng, không có cách nào trở mình, nhưng hắn không cam tâm, thực sự không cam tâm!

Hắn kéo lấy Tiêu Dư An đi vào giữa sườn núi, cuối cùng kéo không được nữa, thấy phía sau mình cũng không có người đuổi theo, Hoàng Việt ném Tiêu Dư An xuống mặt đất, đó là một khoảng đất trống trên vách đá, chính là nơi đã từng đặt từ đường tế tổ của Bắc quốc.

Tiêu Dư An nặng nề bị quẳng xuống đất, hai tay bị trầy đến đỏ rực, vết thương bị đâm ở chân cũng truyền đến ba phần đau đớn, hắn chậm rãi thích nghi với cơn đau, cười nói: “Hoàng tướng quân thật là thất sách, muốn dùng ta để uy hiếp, sao có thể làm chân ta bị thương thế này được chứ?”

Hiện tại Hoàng Việt cũng đã bình tĩnh lại, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Ta vốn định trực tiếp lấy tính mệnh của Tiêu quận vương, ai ngờ hoàng thượng lại để ý đến ngài như vậy, Tiêu quận vương, có phải trong lòng đang lén mừng thầm hay không? Hơn một năm qua hoàng thượng chưa từng để mắt đến ngài dù chỉ một chút, không ngờ hiện tại lại để bụng tới ngài như vậy, hắn là ngài cũng không ngờ tới nhỉ?”

Tiêu Dư An hừ hừ vài tiếng, không trả lời.

Chẳng biết tại sao, đã đến nước này rồi, nội tâm Hoàng Việt lại bình tĩnh trở lại, hắn ngẩng nhìn bốn phía, cảm nhận gió núi thổi lạnh đến thấu xương, tràn đầy trong mắt là sơn hà, cơn gió mùa xuân mang theo âm ướt thổi khắp hoàng thành khiến người phát lạnh, giống như hôm đó, hắn cùng với mẫu thân đi cầu xin người ta, bị mưa gió xối cho lạnh thấu.

Đột nhiên Hoàng Việt lại như hiểu được cái gì gọi là ở nơi cao không khỏi cảm thấy rét lạnh.

Cái này chính là, trèo càng cao thì ngã càng đau.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Hoàng Việt mạnh mẽ đem Tiêu Dư An trên mặt đất túm lên, dùng hân chặn ở trước người, đem chủ thủ đặt lên cổ họng hắn, quay đầu nhìn lại.

Thế mà lại là Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh một thân một mình, cầm trường kiếm trong tay, gió thổi bay ống tay áo, đứng cách xa mười mấy mét, nhìn chăm chăm chủ thủ đặt trên yết hầu Tiêu Dư An, không hề tiến về phía trước dù chỉ một bước, Yến

Hà Thanh nói: “Người thả hẳn ra, ta thả người đi, ngay cả thủ hạ của người cũng thả hết.”

Hoàng Việt cười lạnh một tiếng: “Hoàng thượng đúng là nói giỡn, ta không cho rằng Tiêu quận vương lại quan trọng như vậy, hoàng thượng ngài đừng quên, Tiêu quận vương xứng thần hơn một năm qua, ngài đối với hẳn chưa từng có nửa điểm tình cảm thương mến. Ta biết hoàng thượng chỉ muốn bắt sống ta, ép ta khai ra vây cánh nên mới dùng cái cớ này để lừa dối mà thôi.”

Tiêu Dư An nhin không được nói: “Đã như vậy, vậy thì đại ca người hẳn là nên đem chủ thủ tự gác lên cổ mình ấy, đừng có để ở cổ ta như vậy chứ đại ca... á...”

Tay cầm chủ thủ của Hoàng Việt hơi dùng sức, cổ Tiêu Dư An lập tức chảy máu.

Yến Hà Thanh bỗng nhiên tiến lên nửa bước, lại kịp thời áp chế sự xung động của bản thân mình, tay cầm trường kiếm hơi hơi run rẩy.

Hoàng Việt thấy bộ dáng này của hẳn, châm chọc khiêu khích nói: “Vở kịch này của hoàng thượng diễn cũng đầy đủ lắm, hay là thế này đi, hoàng thượng đem kiếm trong tay mình quăng đi, ta sẽ buông cổ Tiêu quận vương ra, thế nào?”

Vốn Hoàng Việt chỉ muốn chế giễu Yến Hà Thanh mà thôi, ai ngờ Yến Hà Thanh lại không chút do dự đem trường kiếm ném sang một bên.

Hoàng Việt sửng sờ, trong đáy mắt thoáng xẹt qua một tia không thể tưởng tượng nổi, hẳn chậm rãi buông cổ Tiêu Dư An, đổi sang dùng mũi chủ thủ chia vào bụng Tiêu Dư An. Lúc này đột nhiên Hoàng Việt như phát giác được gì đó, tay cầm chủ thủ hơi dùng sức, thấy đôi mắt Yến Hà Thanh đột nhiên co lại, nội tâm nghi hoặc của Hoàng Việt càng thêm chắc

chấn, nhưng hấn lại cảm thấy việc này dù nói thế nào cũng không thể thông được.

Yến Hà Thanh nói: “Người muốn cái gì?”

Hoàng Việt nhìn Yến Hà Thanh, trầm mặc thật lâu đột nhiên nói: “Muốn người quỳ xuống cầu xin ta.”

Trong lòng Tiêu Dư An hoảng hốt, hô: “Yến ca, đừng!”

Tiêu Dư An còn chưa nói xong, Yến Hà Thanh đã quỳ xuống.

Đầu tiên Hoàng Việt trợn to hai mắt, lập tức phát ra tiếng cười to điên cuồng, cười xong hấn hô lên: “Yến Hà Thanh, đến cùng thì dựa vào đâu mà người có thể lên làm hoàng đế được vậy? Dựa vào đâu hả? Người nhìn thử người cái đi, thật đáng buồn đến cực điểm, buồn cười đến cực điểm!”

Yến Hà Thanh bìn tĩnh nói: “Người thả hấn ra, ta thả người đi.”

“Thả ta đi, a, thả ta đi.” – Hoàng Việt thất thần lẩm bẩm ba chữ này, sau đó cười một tiếng ngẩng đầu lên: “Yến Hà Thanh, cho dù người thả ta đi thì ta có thể đi đến đâu đây? Người cho rằng ta sợ chết sao? Ta cho người biết, từ thời khắc ta quyết định mưu quyền soán vị, ta đã chuẩn bị để rơi đầu rồi, Yến Hà Thanh, ta không cần người thả ta đi, thế nào? Người rất lo lắng cho hấn hả?”

Tay cầm chủ thủ của Hoàng Việt hơi dùng sức, Tiêu Dư An cố gắng không run rẩy, y phục ở phần bụng lại nhiễm một màu đỏ thẫm.

Hô hấp của Yến Hà Thanh lập tức trở nên không thuận, hấn nghe thấy Hoàng Việt điên cuồng cười nói: “Chỉ cần người bò qua đây giống như chó, ta sẽ thả hấn, thế nào? Ha ha ha, quân vương của một nước, đường đường là quân vương một nước, buồn cười, thật sự là quá buồn cười!”

Bất chợt tiếng cười của Hoàng Việt trở nên im bật.

Ngay tại thời điểm hần vừa dứt lời, Tiêu Dư An đột nhiên không để ý đến uy hiếp của chủ thủ, xoay người lại, hần chỉ khẽ động như thế, trong khoảng khắc chủ thủ không có cách nào đâm vào bụng hần nữa!

Toàn thân Tiêu Dư An run rẩy, nhịn đau mà mắng: “Buồn cười cái má cha nhà người!”

Hoàng Việt hoảng hốt, đang muốn rút chủ thủ về muốn khống chế Tiêu Dư An lần nữa, Tiêu Dư An đột nhiên phát lực, hai người lão đảo lùi về phía sau mấy bước, bất chợt đập huyệt, cùng nhau ngã xuống vách núi! Soup: 3 chương, phê lời mắt.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 206

Hai người nặng nề ngã xuống một mỏm đá nhô ra giữa vách núi, dường như Tiêu Dư An đã biết dưới vách núi này có một vách đá nhô ra như vậy, không do dự nhiều lập tức lao đảo đứng dậy. Hoàng Việt lăn trên mặt đất hai vòng, suýt chút nữa thì thò một chân ra khỏi vách đá, hấn bị dọa sợ phải vội vàng hấp tấp lui trở về. Về mặt khiếp sợ của Hoàng Việt còn chưa biến mất, chỉ trong chốc lát, lại có thêm một người từ trên vách núi nhảy xuống.

Tiêu Dư An kinh ngạc hô lên: “Yến ca!”

Yến Hà Thanh có lẽ cũng không nghĩ tới chuyện dưới vách núi lại có mỏm đá nhô ra như vậy, sau khi rơi xuống thì nhất thời ngậy ra một chút, đột nhiên bên tai hấn vang lên tiếng la hốt hoảng của Tiêu Dư An: “Yến ca, cẩn thận!”

Chúy thủ sắc bén mang theo ánh sáng lạnh thấu xương gào thét đâm về phía Yến Hà Thanh, Hoàng Việt nắm chặt chúy thủ, trong mắt toàn bộ đều là sát ý cùng quyết tuyệt. Yến Hà Thanh tránh không kịp, cánh tay bị rạch ra một vết máu trông thấy mà ghê người. Hoàng Việt ổn định lại bước chân, quay ngược lại hung hăng đâm tới ngực Yến Hà Thanh.

Yến Hà Thanh chụp tới nắm chặt lấy cổ tay của Hoàng Việt, kịp thời ngăn lại, cùng lúc hung ác xoay ngược một cái, lưỡi của chúy thủ ngay lập tức đảo ngược lại, nhắm đúng ngực Hoàng Việt. Cánh tay cùng khủy tay hai người đối chọi nhau, dùng hết sức lực toàn thân giằng co thật lâu, bất chợt, trong mắt Hoàng Việt tràn đầy ý cười trào phúng.

Sau đó, không ngờ Hoàng Việt lại thả lỏng khí lực, chủ thủ ngay lập tức đâm thẳng vào ngực hắn.

Lưỡi dao lạnh lẽo đâm vào cơ thể, Hoàng Việt tự giễu cười lạnh vài tiếng, che ngực lao đảo lùi về sau, hắn ngẩng đầu lên nhìn trời một cái, sau đó rơi từ trên mỏm đá xuống vách núi.

Gió núi gào thét ở bên tai, Hoàng Việt dùng hết sức lực mở mắt, nghĩ thầm: Núi này cũng thật cao.

Trên mỏm đá, Yến Hà Thanh chẳng thềm nhìn Hoàng Việt thêm mấy may, vội vàng xoay người đi tìm Tiêu Dư An, ánh mắt vừa tìm được mục tiêu, hai con ngươi đã co rụt lại.

Y phục ở bụng Tiêu Dư An bị nhiễm đỏ một mảnh, hai tay hắn gắt gao che bụng lại ngồi tựa trên vách đá bên cạnh, đang cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Yến Hà Thanh run rẩy tiến lên quỳ xuống đất, kéo Tiêu Dư An vào trong lòng, đưa tay bịt lại vết thương giúp hắn.

Tiêu Dư An gắng gượng cười nói với Yến Hà Thanh: “Yến ca, ta không sao, Yến ca, hốc mắt của người đỏ rồi kìa, ta thực sự không làm sao hết, người đừng lo lắng, Yến ca, người đừng khóc mà...”

Yến Hà Thanh không nói chuyện, lấy dao rạch xé áo ngoài của mình ra giúp Tiêu Dư An băng bó lại vết thương trên đùi, trên bụng.

Tiêu Dư An thành thật dựa vào trong lòng hắn, lái nhai không ngừng: “Yến ca, ta nói người này, ta biết ở chỗ này có một mỏm đá nên mới nhảy xuống, ta không có coi thường tính mệnh đâu. Còn cái vết thương ở bụng này ấy, thân thể này ta hiểu rất rõ, lúc bị đâm ta đã vịn tay Hoàng Việt lại, không làm tổn thương đến nội tạng, cho nên người đừng lo lắng, không sao đâu...”

“Yến ca, sau vụ này người có muốn nghỉ ngơi chút không? Cái nhà nhỏ ở giữa sườn núi Tế Thiên Đàn bị ta hủy mất rồi, tiếc thật đấy, hay là chúng ta đào một cái ao cá ở gần tấm cung được không? Nuôi cá trồng dâu, không biết cây dâu có dễ trồng không nữa, người muốn hỏi ta vì sao lại trồng dâu tấm đúng không? Chẳng phải đã nói là uống rượu trồng dâu đó sao? Cơ mà hình như trong cái câu thơ đó thì cây dâu ý chỉ hoa màu mà nhỉ...”*

(*Cho ai không nhớ, lúc trước nguyện vọng của ông An là kiếm một xó bình yên nào đó để sống đời giản dị đó, mình về quê nuôi cá và trồng thêm rau.”

“Yến ca, chúng ta lại đi may hai bộ hỉ phục có được không? Bộ trước đó ta còn chưa có thấy, nhìn có ổn không? Trên đó có thật là thêu kim long uy phong lẫm liệt như lão bản đã nói không vậy? Có phải người mặc vào trông đặc biệt đẹp không? Ta muốn thấy.”

“Yến ca, có phải người đang tức giận không đấy? Người đừng có giận mà, không, người bây giờ đừng có giận vội, cứ để đó đi khi nào về thì tính với ta cả thế... khụ... khụ...”

Thấy Tiêu Dư An đang nói lại đột nhiên che miệng ho khan, con người Yến Hà Thanh co lại, nói: “Đừng nói chuyện.”

Tiêu Dư An giật nhẹ tay áo của hăn, cười nói: “Nhưng mà ta còn một đồng chuyện muốn nói với người thì phải làm thế nào bây giờ? Hay là người lấy cái gì đó chặn miệng ta lại đi nhé? Người nói thử coi lấy cái gì thì tốt đây hả.”

Yến Hà Thanh cúi người cúi đầu hôn Tiêu Dư An, Tiêu Dư An nhắm mắt lại, cẩn thận dùng đầu lưỡi vuốt ve đôi môi còn đang run rẩy kia, dịu dàng lại cẩn thận.

Đã từng không biết buồn vui khi mới quen biết, chẳng hay là vì kiếp, là khổ khổ hay phúc lợi, xuân hạ thu đông qua đi, gương mặt ghi tạc trong

kiếp này, vào thời khắc này mây mù bị xua tan đi hiện ra trăng sáng.

Tiêu quận vương bị cầm tù!

Quân vương Tây Thục quốc, Tiêu Dư An, bị cầm tù!!

Đường đường là quân vương của một nước, Tiêu Dư An thế mà lại bị Nam Yến quốc hoàng đế Yến Hà Thanh cầm tù!!!

Tiêu Dư An: “Cái gì? Ta bị cầm tù?”

Thiên Hương gấp đến độ giậm chân: “Mọi người trong cung đều nói như vậy.”

Tiêu Dư An: “Thế này chẳng phải là ăn nói bừa bãi rồi sao!”

Thiên Hương nói: “Nhưng đúng là hoàng thượng không cho ngài đi lại mà!”

Tiêu Dư An chỉ chỉ phần chân cùng bụng bị chằng bó của mình: “Hắn có cho ta đi thì ta cũng có đi được đâu!!”

Thiên Hương nói: “Vả lại đêm nào hoàng thượng cũng đến thăm cung tìm ngài, đến tận hôm sau mới thượng triều...”

Tiêu Dư An nói: “Nói nhảm hết sức! Đây là thăm cung của hắn! Hắn không đến ngủ thì đi đâu!”

Thiên Hương nói: “...Hình như có gì đó sai sai ấy.”

Trần Ca mang theo một thân toàn bần một đầu toàn đất từ bên ngoài xông tới: “Sao tự dưng hoàng thượng lại muốn đào ao ở thăm cung chứ a a a!?”

Tiêu Dư An: “Nhớ phải thả cá chép đở đở, đở trông mới đẹp, chờ chút, người dù gì cũng là một tướng quân, sao đào ao lại bắt người đến đào?”

Trần Ca sụp đổ: “Làm sao ta biết được a a a?”

“Ồ, ta biết rồi.” – Tiêu Dư An nhúm một miếng mít hoa quả bên cạnh giường nhét vào trong tay Thiêm Hương rồi lại lấy thêm một miếng: “Lần trước sau khi người cứu ta cùng hoàng thượng từ dưới vách núi lên, đã bảo người đừng có công ta rồi, người lại cứ đòi công, lại còn muốn thò tay đem ta từ trong ngực hoàng thượng kéo ra!”

Trần Ca nói: “Là do ta thấy cánh tay của hoàng thượng bị thương thôi mà à à à! Với lại chẳng phải hoàng thượng đã ôm ngài đi luôn rồi đó sao! Hình như ta đâu có đụng vào ngài! Hống chi cái này thì cũng có gì đâu! Đâu phải chuyện lớn gì chứ!”

Tiêu Dư An: “Trẻ nhỏ không dễ dạy, đi đào ao của người đi, chờ chút, có ăn mít hoa quả không?”

Trần Ca bi phẫn: “Ăn!!!”

“Nào nào nào, đưa tay đây.” – Tiêu Dư An nhúm mít hoa quả đưa cho Trần Ca, Trần Ca thò một tay qua lấy, lúc nắm tay lại trùng hợp lại chạm vào tay Tiêu Dư An, đột nhiên đầu bên kia truyền đến thanh âm ghé đở.

Mấy người bị dọa, vừa qua đầu lại đã thấy Yến Hà Thanh mặt không thay đổi đứng ở đằng sau, bên cạnh là cái ghế tội nghiệp bị ngã trên mặt đất, cái ghế tròn gỗ lê hoa còn đang lăn tròn trên mặt đất.

Trần Ca cấp tốc phản ứng lại, quỳ một chân xuống đất ôm quyền: “Vi thần khấu kiến hoàng thượng!”

Yến Hà Thanh nói: “Hồ nước.”

Trần Ca hô: “Vậy vi thần tiếp tục đi đào!!”

Nói xong Trần Ca hùng hùng hổ hổ xông ra ngoài.

Yến Hà Thanh đi mấy bước đến trước giường Tiêu Dư An, hỏi: “Trên người có còn đau không?”

Tiêu Dư An cười hì hì đưa tay, thản nhiên kéo lấy ống tay áo của Yến Hà Thanh muốn buộc nó vào cùng với đệm chăn trên giường: “Không đau không đau, người đến một cái là hết đau luôn, lại còn cảm thấy hình như lành lại nhanh hơn ấy!”

“Ừm.” – Yến Hà Thanh đem ống tay áo của mình kéo về: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong quay đầu đi.

Thiên Hương thở ra một hơi, đứng dậy, vừa định hỏi trưa nay Tiêu Dư An muốn ăn gì đã thấy Tiêu Dư An bày ra cái vẻ mặt ủ rũ.

Yến Hà Thanh giận rồi! Yến ca của hãn giận rồi!!

Đã qua mười ngày kể từ khi Hoàng Việt làm phản, mỗi ngày Yến Hà Thanh đều phải bù đầu xử lý đám dư nghiệt còn lại kia, mãi tận đêm khuya mới trở về tẩm cung nghỉ ngơi. Yến Hà Thanh biết chỉ có một mình Tiêu Dư An sẽ không ngủ được, cho nên bất kể là bận bịu thế nào cũng nhất định sẽ trở về nghỉ ngơi với hãn, có đôi khi chờ hãn ngủ say rồi mới lại khe khẽ rời đi xử lý triều chính.

Yến Hà Thanh sẽ hỏi thăm chuyện vết thương, sẽ giúp Tiêu Dư An thay thuốc, thậm chí vào những lúc Tiêu Dư An đau còn cẩn thận hôn hãn.

Nhưng mà Tiêu Dư An quyến rũ thế nào hãn cũng không động.

Không! Quyến! Rũ! Được! Hãn!!

Bất kể là Tiêu Dư An muốn ôm ôm hay là làm mấy chuyện không thể nói ra kia, Yến Hà Thanh đều không thèm để ý!

Không! Thèm! Để! Ý!

Thế là, Tiêu Dư An, người đã sống nhiều năm, nhiều đời như thế, lần đầu tiên đụng phải một chuyện khó khăn trọng đại không biết phải giải quyết thế nào.

Làm sao để đỡ nam chính vẫn ngựa giống đang tức giận?

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 207

“Tiêu quận vương, ngài sao vậy? Đạo này sao cứ luôn nhăn mặt nhú mày thế?” – Một hôm nọ, sau khi dùng xong bữa tối, thấy Tiêu Dư An buồn rầu kéo tóc ngồi sững sờ, Thiêm Hương vừa dọn dẹp bát đĩa vừa hỏi.

Tiêu Dư An nói: “Thì do ta khiến hoàng thượng giận, giờ đang nghĩ cách để giải quyết đây này!”

Thiêm Hương trừng to mắt: “Không thể nào, mấy ngày nay hoàng thượng đều tới ngủ cùng ngài, nhắc nhở ngài thay thuốc, đâu có giống đang tức giận đâu!”

Tiêu Dư An: “...Với cái kiểu nói này của người, ta đột nhiên lại phát hiện, sao Yến ca có thể tốt thế cơ chứ?!”

Thiêm Hương nói: “Tiêu quận vương, nếu như ngài hỏi ta làm cách nào để dỗ nử tử, có lẽ ta còn nói thể bày cho ngài vài cách, nhưng tâm tư của hoàng thượng rất khó suy đoán, hay là ngài đến hỏi Trần tướng quân đang đào ao ở cửa tấm cung xem?”

Tiêu Dư An vỗ đầu một cái.

Hê! Sao hẳn lại quên mất Trần Ca kia chứ!

Trần Ca thở hỗn hà hỗn hển đào đất cả một ngày, mãi mới nghỉ được một chút, vừa mới ngồi xuống uống được ngụm nước lạnh bên tai đã truyền đến

một giọng nói âm u: “Cuộc sống hạnh phúc đến từ đâu, đến từ sự lao động sáng tạo đó!”

Trần Ca phun nước, sắc đến suýt chút nữa thì hồn về Tây Thiên luôn.

Tiêu Dư An tốt bụng đưa tay vỗ vỗ lưng hấn giúp hấn thuận khí: “Chậm chút, chậm chút, đừng gấp.”

Nội tâm Trần Ca gào khóc: Ta không có gấp, ta là bị người hù ấy!

Khó khăn lắm Trần Ca mới thuận được khí, thở nhẹ ra một hơi, hỏi: “Tiêu quận vương, sao ngài lại chạy đến đây, vết thương không sao chứ?”

“Không sao, ta hỏi người một chuyện nhé.” – Tiêu Dư An ngồi xuống cạnh Trần Ca, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Làm sao để đỡ mấy người đang cực kỳ tức giận?”

Trần Ca nuốt nuốt nước bọt, hỏi: “Thế thì phải xem người kia giận vì chuyện gì.”

Tiêu Dư An nói: “Trước đó đã đồng ý với hấn là sẽ không làm chuyện điên rồ, cuối cùng lại... nhưng mà khi đó tình huống nguy cấp! Ta cũng không còn cách nào khác... nên...”

Trần Ca như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Vậy hấn có cãi nhau với ngài không?”

Tiêu Dư An nói: “Không có, nếu như hấn chịu mắng ta bắt ta dừng lại, không chửi mắng xong hai câu thì hiềm khích của chúng ta sẽ tiêu tan thôi, nhưng hiện tại hấn đã giận đến mức ngay cả mắng cũng không muốn mắng rồi.”

Trần Ca nói: “Vậy thì đúng là đang rất giận đấy.”

Tiêu Dư An buồn rầu chống đầu.

Trần Ca nói: “Tiêu quận vương, ngài cũng đừng nên quá buồn rầu, cái chuyện dở người khác này ấy à, chẳng phải chỉ cần làm chuyện gì đó bất ngờ khiến cho người đó vui mừng không thôi là được rồi sao?” – Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, trước đó mình vì muốn dỗ Yến Hà Thanh ngay cả liêm sỉ cũng vứt hết rồi, chỉ thiếu mỗi cái là chưa cởi sạch rồi ngồi lên người hẳn nữa thôi, cuối cùng thì cũng có quyển rũ thành công đâu, còn làm ra chuyện gì bất ngờ được nữa chứ?

Dường như Trần Ca nhìn thấu được suy nghĩ của Tiêu Dư An, lại nói: “Nếu như không được, nhất định là bởi vì ngài chưa đụng đến điểm quan trọng nhất, ngài suy nghĩ chút xem, có chuyện gì hẳn cực kỳ chờ mong nhưng ngài lại không chịu cho không?”

Tiêu Dư An chống đầu nghĩ một hồi, đột nhiên tâm như trăng sáng: “Ta biết rồi!”

Trần Ca cười ngây ngô gật đầu: “Biết thì tốt rồi, chờ chút, không đúng! Tiêu quận vương, chẳng phải gần đây ngài cùng hoàng thượng... chẳng lẽ ngài đi tìm người khác rồi hả?! Tiêu quận vương, ta biết ngài cùng hoàng thượng chỉ có quan hệ thân thể, không để trong lòng, nhưng mà tuyệt đối không thể có suy nghĩ gì kỳ quái vào lúc này được đâu! Lỡ như bị hoàng thượng biết được! Ối!”

Tiêu Dư An trực tiếp cầm túi nước để ở bên cạnh chặn miệng Trần Ca lại: “Đến cùng là người ngốc thật hay là đại trí giả ngu đó hả?!”

Mà giờ khắc này, Yến Hà Thanh đang xử lý triều chính, đột nhiên có đại thần vội vàng trình sớ tiến gián: “Hoàng thượng, dị quốc Tây Vực phái sứ thần đưa thư tới, trên thư nói bọn họ nghe nói quân vương Tây Thục quốc đến nước ta xưng thần, nếu như chúng ta không trực xuất quân vương Tây Thục quốc trở về, bọn họ sẽ phái binh đến quấy rối thành thị biên cảnh của chúng ta.”

Tay đang phê duyệt tấu trưng của Yến Hà Thanh dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu, sâu trong đáy mắt hiện lên hàn ý.

Đại thần còn chưa phát giác được thần sắc Yến Hà Thanh có gì không đúng, đã đâu ra đấy mà phân tích thế cục: “Thần cho rằng, điều đúng đắn nhất hẳn là nên trực xuất quân vương Tây Thục quốc trở về, hoàng thượng, dị quốc Tây Vực này tất cả đều là dân tộc du mục, thiên tính lỗ mãng hiếu chiến, nếu như ngày nào cũng quấy rối biên cảnh của chúng ta, bách tính ở cách thành trấn biên cảnh nhất định sẽ kêu khổ thấu trời. Vốn dĩ dị quốc này cũng chỉ nhòm ngó lãnh thổ của Tây Thục quốc, lo lắng ngoại giao của chúng ta với Tây Thục quốc trở nên tốt đẹp cho nên mới có yêu cầu như vậy. Hay là chúng ta đợi hai nước đó đấu đá một trận trước, sau đó chim sẻ ở sau, nhất định có thể thu phục Tây Thục quốc, đoạt được thiên hạ!”

Đại thần phân tích rõ ràng rành mạch, Yến Hà Thanh không có điểm nào phê bình, chỉ lạnh lùng nói: “Kẻ xâm lấn biên cương của ta, đánh.”

Đại thần sửng sờ: “Đánh? Dị quốc Tây Vực? Thế nhưng mà hoàng thượng, chúng ta và Tây Vực dị quốc bị ngăn cách bởi Tây Thục quốc, nếu như muốn đánh, chỉ có thể đi đường vòng, hao phí một vòng lớn như vậy, chưa nói đến chuyện các tướng sĩ đường xá mệt nhọc không thể chinh chiến, chỉ mỗi lương thảo thôi cũng đã khó mà chi viện rồi!”

Yến Hà Thanh lắc đầu: “Không cần đi vòng, đi qua Tây Thục quốc.”

Đại thần nói: “Hoàng thượng, thần biết ngài vẫn muốn xuất binh đánh Tây Thục quốc, nhưng nếu như lúc này chúng ta tiến đánh Tây Thục quốc, thế thì chim sẻ sẽ trở thành dị quốc đó!”

Ai ngờ Yến Hà Thanh lại lắc đầu lần nữa, hần nói: “Liên hôn giao hảo với Tây Thục quốc, tiến đánh dị quốc.”

Đại thần không thể tin vào tai của mình nữa.

Liên hôn?!

Trước đó Tây Thục quốc muốn giao hảo với Nam Yến quốc, từng đưa vài bức chân dung của các công chúa đến, để Yến Hà Thanh chọn làm phi tử, ai ngờ Yến Hà Thanh lại dùng một môi lửa đem đốt sạch không chừa lại một mảnh, còn quyết tâm muốn tiến đánh Tây Thục quốc.

Hiện tại Yến Hà Thanh nói muốn kết làm thông gia là có ý gì! Đây là do coi trọng vị công chúa kia à! Hô! Làm hoàng thượng nên thích nói cưới là cưới, nói không cưới thì không cưới đúng không? Chờ chút, này chẳng phải đúng là mẹ nó muốn làm gì thì làm sao?

Đại thần còn đang muốn hỏi là vị công chúa nào, Yến Hà Thanh đã bất ngờ đứng dậy: “Không còn chuyện gì thì lui xuống trước đi, ngày mai lại bẩm báo.”

Đại thần không dám nhiều lời, đành phải vội vàng cáo lui, trong lòng còn nghĩ: Trước kia nghe nói hoàng thượng bất kể là bận rộn triều chính thế nào thì nhất định sẽ trở về tẩm cung trước một chuyến, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là thật!

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 208

Yến Hà Thanh thu dọn qua tấu chương một chút, đứng dậy đi đến tẩm cung, không còn sớm nữa, Tiêu Dư An không có ai bên cạnh thì không ngủ được, hẳn phải nhanh đi về.

Yến Hà Thanh trở lại tẩm cung, cho lui tất cả thị vệ, đẩy cửa đi vào, vừa bước vào tẩm cung Yến Hà Thanh đã nhận thấy hôm nay khác hẳn so với mọi ngày.

Bình thường bất kể là Yến Hà Thanh về trễ đến mức nào, Tiêu Dư An nhất định sẽ để đèn mà chờ hẳn, mấy ngày trước đây Tiêu Dư An bị thương nặng không thể không nằm trên giường thì cứ nằm yên trên giường như thế, thấy hẳn trở về thì ngoan ngoãn nở nụ cười gọi hẳn Yến ca.

Nhưng hôm nay trong tẩm cung đen kịt một mảnh, ngay cả người hầu hạ Tiêu Dư An là Thiêm Hương cũng không ở đây.

Yến Hà Thanh trù trừ một hồi, mượn ánh trăng sáng đi vào tẩm cung, ở một góc khuất trong tẩm cung đốt huân hương không rõ mùi vị, khói trắng lượn lờ đan xen dưới ánh trăng tựa như nhảy múa, lúc Yến Hà Thanh đi đến bên giường thì đột nhiên dừng bước.

Trên giường, hai tay Tiêu Dư An bị lụa đỏ trói lại, cả người co quắp trong một góc, bị cột vào giường, tóc đen tản mát, y phục trên người đều mở ra, thân thể trắng nõn như bạch ngọc như ẩn như hiện, hiện ra cảnh đẹp mê người.

Tiêu Dư An đợi hồi lâu, tay chân đều tê cả, rõ ràng hẳn đã chuẩn bị tinh thần lâu như thế rồi nhưng khi nhìn thấy Yến Hà Thanh lại có chút khẩn trương, nuốt khan một chút, lắp bắp nói: “Yến, Yến ca, người về, về rồi?”

Yến Hà Thanh đưa mắt nhìn hẳn một hồi, đi đến cạnh bàn gỗ châm nến lên, lại đi về giường lần nữa, đưa tay xoa xoa thân thể Tiêu Dư An.

Hơi lạnh nơi đầu ngón tay khiến Tiêu Dư An hơi co rúm lại một chút, Tiêu Dư An còn tưởng rằng Yến Hà Thanh cuối cùng cũng không giận nữa, ngửa đầu muốn hôn.

Ai ngờ Yến Hà Thanh lại nghiêng đầu, đầu ngón tay vuốt ve miệng vết thương ở bụng Tiêu Dư An: “Hôm nay đã thay thuốc rồi à?”

Tiêu Dư An vội vàng nói: “Thay rồi, thay rồi.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, cời lụa đỏ trói trên tay trên người Tiêu Dư An ra, kéo y phục của hẳn lại, đem người nhét vào trong chăn.

Tiêu Dư An gấp đến độ túm chặt lấy cổ tay Yến Hà Thanh, đem hẳn kéo về phía mình: “Yến ca, ta thật sự đã biết sai rồi!”

Yến Hà Thanh nhìn Tiêu Dư An, đôi mắt đen nhánh, hẳn nói: “Tiêu Dư An, ta từng mơ thấy người hơn hai trăm lần, gần như là lần nào cũng là cảnh người tự vẫn chết trước mắt ta, sau đó, mấy ngày gần đây, ta không còn mơ thấy người tự vẫn nữa, ta lại mơ thấy người nhảy từ trên vách núi xuống, thịt nát xương tan, thi cốt không toàn, lại không trở về tìm ta.”

Cổ họng Tiêu Dư An nghẹn lại, hốc mắt khô khốc, nói: “Yến ca... ta... ta...”

Tiêu Dư An nói không ra được lời giải thích, hẳn cúi đầu, nhịn xuống khóe mắt cay cay, đang nghĩ phải làm thế nào cho tốt.

Yến Hà Thanh nhìn hẳn, đột nhiên nhớ tới lúc Tiêu Dư An xuyên hôn trở lại, mình đem hẳn đẩy ra khỏi tấm cung, hôm đó tuyết bay đầy trời, thân thể Tiêu Dư An đơn bạc, có lẽ là vì đau cũng có lẽ là vì lạnh, hốc mắt hẳn cũng đỏ bừng giống hệt như ngày hôm nay.

Yến Hà Thanh đột nhiên đau lòng.

Yến Hà Thanh ngồi xuống giường, đem Tiêu Dư An áp lên cột giường hôn hẳn, hôn lên khóe mắt của hẳn sau đó lại hôn lên đôi môi mỏng kia, thành kính trân trọng.

Nụ hôn qua đi, Tiêu Dư An chỉ trời chỉ đất, gằn từng chữ một: “Nhất định sau này ta sẽ khiến người mơ thấy ta nhảy nhót tung bừng, xoay tròn lăn lộn.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, vừa muốn để Tiêu Dư An tranh thủ thời gian dưỡng thương cho tốt thì Tiêu Dư An lại đột nhiên túm lấy tay áo hẳn, cười cười, lấp bắp nói: “Tướng, tướng công, người xem, xem, hôm nay, ngày tốt cảnh đẹp, hay là, hay là...”

Nói được phân nửa, Tiêu Dư An nói không nổi nữa, sờ sờ mặt nhìn trời nhìn đất: “Khụ, không nói được nữa, sao lại xấu hổ thế cơ chứ...”

Nào biết Tiêu Dư An còn chưa dứt lời, đột nhiên lại bị Yến Hà Thanh đè xuống giường, hô hấp của Yến Hà Thanh hơi gấp, đôi mắt phát sáng, thanh âm mặc dù đã khắc chế nhưng vẫn run nhè nhẹ, hẳn nói: “Người gọi ta là gì?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 209

Chương này có H. Đề nghị vị thành niên không đọc. Cảnh báo rồi đây.

—

Đột nhiên bị đè xuống giường, Tiêu Dư An cũng ngậy ra, mười mấy ngày nay hẳn vì muốn dỗ Yến Hà Thanh mà vắt óc nghĩ ra hết cách này đến cách khác để quyến rũ hẳn, thế nhưng cứ hễ chiến là lại bại, khiến Tiêu Dư An hết lần này đến lần khác hoài nghi mị lực của bản thân.

Hôm nay nghe đề nghị của Trần Ca, Tiêu Dư An nghĩ thông, vứt sạch liêm sỉ diễn một màn bondage* như vừa nãy, không ngờ tới Yến Hà Thanh vẫn cứ thờ ơ.

(*Bondage: Bondage là một hành động mang thiên hướng khá bạo lực trong tình dục như trói, buộc người tình của mình.)

Mà để khiến Yến Hà Thanh phản ứng với câu nói kia như vậy chính là do Tiêu Dư An đột nhiên nảy ra sáng kiến, có điều thực sự là quá xấu hổ, vì thế Tiêu Dư An chỉ có thể lắp bắp từng chữ, ậm à ậm ờ mà nói ra, cơ mà cũng vẫn không nói ra hết.

Tiêu Dư An hình như ý thức được gì đó, hai tay vịn lấy bả vai Yến Hà Thanh, chậm rãi ngồi dậy, ngồi ở trên giường mặt đối mặt với Yến Hà

Thanh. Tiêu Dư An cười cười một tay thì cời thắt lưng của Yến Hà Thanh ra, một tay lại kéo tay hãn đặt lên cái eo trần trụi của mình.

Yến Hà Thanh nhú mày: “Vết thương của người...”

Tiêu Dư An nói: “Đã ổn rồi.”

Thái độ của Yến Hà Thanh kiên quyết: “Không được.”

Tiêu Dư An cười cười: “Nhưng mà Yến ca, người cương rồi này.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tay Tiêu Dư An không an phận luôn vào trong vạt áo của Yến Hà Thanh, trêu chọc xoa nắn chỗ dục vọng kia.

Yến Hà Thanh đè lại tay Tiêu Dư An, đem hãn đẩy ra khỏi mình: “Thương thế của người còn chưa khỏi, để tự ta giải quyết.”

Mẹ nó, đã đến lúc này rồi mà người còn có thể nói tự mình giải quyết!

Tiêu Dư An hận đến cắn chặt răng, thái độ cương quyết, y phục của Yến Hà Thanh đã bị hãn cời ra, Tiêu Dư An cúi người xích lại gần bụng dưới của hãn gặm hôn, đang muốn hướng xuống thì bị Yến Hà Thanh đè lại bả vai.

Hô hấp của Yến Hà Thanh đã sớm trở nên dồn dập, nhưng vẫn còn lưu lại chút lý trí, hãn nhìn vết thương trên người Tiêu Dư An, nói: “Tự ta xử lý.”

Tiêu Dư An nói: “Để ta.”

Bàn tay đang đè bả vai của Tiêu Dư An của Yến Hà Thanh tăng thêm ba phần sức lực: “Không được.”

Hai mắt Tiêu Dư An cười cong cong, giọng điệu khẩn cầu: “Tướng công, để ta giúp người chút đi mà.”

Cả hồn lẫn thân Yến Hà Thanh cứng đờ, hô hấp trì trệ, chẳng qua vừa mới ngậy ra một lát đã bị Tiêu Dư An ngậm vào.

Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt, ra sức nuốt vào, cẩn thận từng chút một thu răng lại, môi bị ma sát đến đỏ bừng, Yến Hà Thanh lảng lảng nhìn Tiêu Dư An, nhìn mái tóc đen tán loạn của hắn phủ lên gương mặt, không cẩn thận đã bị ngậm vào trong miệng cùng với thứ kia của mình. Ánh nển lay nhẹ, Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, mắt mắt hơi cong, tận sâu bên trong đó là tình sắc cùng dục vọng, hắn dùng bộ dáng này gắng sức nói ra một từ.

Mặc dù từ kia chỉ mơ hồ không rõ, nhưng Yến Hà Thanh vẫn nhận ra đó là gì.

Tiêu Dư An gọi hắn: “Tướng công.”

Cuối cùng Yến Hà Thanh không thể nhịn được nữa, đem Tiêu Dư An đè xuống giường, vừa rồi có mấy lần bị đâm vào sâu trong cuống họng khiến Tiêu Dư An có chút không thoải mái, hắn nghiêng đầu khẽ ho vài tiếng, phát hiện Yến Hà Thanh lại bắt đầu ấn nhẫn khắc chế, Tiêu Dư An quay đầu cười nói: “Tướng công, vừa rồi ta giúp người làm, có thoải mái không?”

Lần này Tiêu Dư An quyết tâm nhất định phải quyến rũ thành công, thế là đem hết tất cả vốn liếng ra.

Nhìn thấy đáy mắt đang ấn nhẫn của Yến Hà Thanh đang dần bị chút ít dục vọng xâm chiếm, Tiêu Dư An vòng lấy cổ Yến Hà Thanh đem hắn kéo về phía mình, ghé vào tai hắn thấp giọng cười nói: “Người thích ta gọi người như vậy sao? Vậy, phu quân, tướng công, lang quân, người thích nhất là cái nào? Người có muốn nghe tha vừa rên rỉ vừa gọi “của người,

tướng công” hay là sau khi chịu không nổi thì gọi “phu quân, chặm một chút”... a...”

Ngay lập tức miệng Tiêu Dư An đã bị Yến Hà Thanh chặn lại, vừa hung hăng hôn hấn vừa dùng ngón tay khuếch trương, mở thân thể Tiêu Dư An ra, tại thời điểm Tiêu Dư An cảm thấy hô hấp không thông, theo bản năng nghiêng đầu muốn tránh đi nụ hôn này thì đột nhiên tiến vào trong thân thể của hấn.

Sau đó chính là va chạm không chút lưu tình nào. Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, cắn chặt môi, ánh mắt tan rã, hai tay muốn bắt lấy gì đó, không cẩn thận lại nắm phải lụa đỏ vừa bị cởi ra đặt ở cạnh giường. Yến Hà Thanh lấy lụa đỏ qua, che đi hai mắt cùng cột lên lồng ngực trơn bóng.

Trước mắt bị bịt kín bởi một tầng sa đỏ không thấy rõ bất cứ cái gì, Tiêu Dư An hốt hoảng một lát, chợt thấy Yến Hà Thanh đang cách một tầng vải xoa nắn ngực hấn. So với tay thì sa đỏ thô ráp hơn nhiều, ma sát đến mức Tiêu Dư An nhịn không được toàn thân run rẩy, hấn cong người lên, hô hấp hỗn loạn, bên dưới lập tức kẹp chặt lấy Yến Hà Thanh: “Tướng công, đừng, đừng làm như vậy...”

Đầu tiên người phía trên hơi ngừng lại một chút, sau đó lại càng tăng thêm lực mà va vào thân thể Tiêu Dư An, Tiêu Dư An nghẹn ngào lên tiếng, ngay lập tức nước mắt chảy ra, toàn thân trên dưới của hấn vừa ngứa ngáy vừa tê dại thoải mái, khoái cảm từ nơi kết hợp tràn lên đến lưng, Tiêu Dư An cầu xin tha thứ: “Yến ca! Được rồi được rồi, ta không trêu chọc người nữa, ta không thể, ừm, không, ừm, không thể tiếp tục, a!”

Ai ngờ nói như vậy chẳng những không đổi được cơ hội để nghỉ ngơi, ngược lại còn suýt chút nữa bị làm cho ngất đi.

Lần thứ ba cao trào, đầu óc Tiêu Dư An trống rỗng, cả người đột nhiên cương lên rồi lại rũ xuống, trước mắt mơ hồ, vừa gấp vừa yếu thở dốc. Tiêu

Dư An điều chỉnh hô hấp, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nghe thấy Yến Hà Thanh ghé vào tai hắn nói.

“Tiêu Dư An, chúng ta thành thân đi.”

—

Soup:Còn 2 chương nữa, t định làm nốt mà buồn ngủ quá, thôi mai nhé.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 210

Nguyên một ngày Tiêu Dư An chỉ nhìn bồn thủy tiên trên bàn mà cười ngây ngô.

Lúc đầu Thiêm Hương còn hỏi thăm xem hẳn gặp chuyện gì mà lại vui vẻ như vậy, nhưng hiện tại thì đã do dự xem có nên đi mời thái y hay không rồi.

Điềm tĩnh dịu dàng, nụ hoa thủy tiên mang theo sương sớm, Tiêu Dư An đưa tay vuốt ve phiến lá xanh biếc thon dài, cười nói: “Thơm quá.”

Sau đó hẳn đứng dậy đi đến bên cửa sổ: “Mặt trời mọc giữa biển mây, thiên không xanh thăm!”

Hít sâu một hơi: “Gió se se lạnh, dễ chịu!”

Ngước mắt nhìn hoa mai còn chưa héo tàn trong nội viện: “Sương lạnh một mặt hồng, kinh diễm!”

Thiêm Hương: “... Tiêu quận vương, ngài làm sao thế?”

Hai mắt Tiêu Dư An cong cong: “Thì ta vui thôi!”

Tiêu Dư An đem những thứ có thể khen ở xung quanh mình khen hết một lượt, ngay cả hoa hoa cỏ cỏ bình bình lọ lọ đều không tha, cảm thấy như thế vẫn chưa đủ để biểu đạt tâm trạng vui vẻ của mình, thế là hớn hờ chạy vào trong viện.

Ngày hôm nay, Trần Ca tướng quân vẫn không ngừng không mỏi ở trong viện kiên trì đào ao, ao nước đã thành hình, Trần Ca đứng ở đầu ao lau mồ hôi trên trán xong thì hai tay chống nạnh, rất có cảm giác thành tựu. Bỗng nhiên có người đi đến bên cạnh, người kia ngồi xuống bên cái ao đã thành hình, một chân cong lên, một chân lắc lư cười hì hì nhìn Trần Ca.

Trần Ca ngẩng đầu cười ôm quyền hành lễ: “Tiêu quận vương.”

Tiêu Dư An chào hỏi hân: “Nè nè nè, Trần tướng quân có biết múa ương ca* không?”

(*Mùa ương ca: Một điệu múa dân gian Trung Quốc.)

Trần Ca ngây ra: “Múa, múa cái gì?”

Tiêu Dư An nói: “Ương ca, biết không? Không sao, để ta dạy người, nào, nâng ngực, hóp bụng, nâng hông, hai tay nâng lên tạo hình lan hoa chi, nào, đừng ngại, mấy lão nam nhân các người làm lan hoa chi như thế đó hả! Tiếp theo, chân trái giẫm chân phải, chân phải giẫm chân trái, vặn eo, xoay! Đứng đứng đứng! Học nhanh đó Trần tướng quân.”

Trần Ca sụp đổ vuốt mặt một cái: “Tiêu quận vương, hôm nay ngài bị làm sao thế?”

Tiêu Dư An cười nói: “Đâu có sao, ta đang vui thôi, người nhảy đi ta đệm nhạc cho.” – Nói xong Tiêu Dư An hăng giọng bắt đầu hát: “Hôm nay là một ngày tốt lành, những điều mong muốn đều trở thành sự thật!* A, sao người lại không nhảy?”

(*Ông đang hát bài “Ngày tốt lành” đó, bài bên dưới nè.)

Trần Ca nói: “Tiêu quận vương! Thần có cái ao cần phải đào! Thứ cho không thể phụng bồi!”

Tiêu Dư An ôm bụng cười to, cuối cùng cũng mở lòng từ bi mà buông tha cho Trần Ca.

Trần Ca than khẽ một hơi, vì để tránh phải chịu mấy cái trò độc hại này, nhanh chóng đem những việc cần phải làm trong hôm nay làm cho xong, vội vàng đứng dậy dẹp đường về phủ.

Kết quả, trên đường về nhìn thấy mấy vị đại thần vừa mới hạ triều, về mặt người nào người nấy đều tràn đầy sợ hãi, người thì căng chân chạy như bay muốn trở về phủ đệ ngay lập tức để kể cho người nhà nghe hết thảy những chuyện đã chứng kiến ngày hôm nay, người thì tùm năm tùm ba lại một chỗ, tất cả đều đang gào thét là tội cùng thì đã xảy ra chuyện gì.

Trần Ca nghi hoặc, tóm một vị đại thần mình quen lại hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện lớn gì sao?”

Vị đại thần kia vừa mới nhìn thấy Trần Ca thì lập tức gào lên: “Trần tướng quân! Mấy ngày nay ngài có chuyện cần phải làm không thượng triều được cho nên không biết, ngài có biết sáng nay hoàng thượng nói gì không?!”

“Nói cái gì?”

“Hoàng thượng của chúng ta nói muốn cưới quân vương Tây Thục quốc Tiêu Dư An! Hôm nay sẽ chiêu cáo thiên hạ!!”

Nửa tháng sau, Tây Thục quốc cùng với Nam Yên quốc kết thành thông gia, hai nước đại hôn, khắp chốn vui mừng.

Từ đó về sau, thiên hạ quy về một nhà.

Trong chuyện này ở dân gian theo tự nhiên cũng lưu truyền đủ loại truyện xưa, có người nói hai vị quân vương là vì muốn cùng nhau chống lại dị quốc Tây Vực, không thể không thông gia, cũng có người nói là do

hoàng đế Tây Thục quốc vì sự tồn vong của Tây Thục quốc, cùng đường mạt lộ nên mới đồng ý với lời mời kết thân của Nam Yên quốc hoàng đế, thậm chí còn nói Nam Yên quốc hoàng đế cưỡng ép cầm tù quân vương Tây Thục quốc bên mình, ép thành hôn với mình.

Tin đồn, chính là cái loại, truyền từ miệng người này sang miệng người khác thì lập tức biến thành một câu truyện khác.

Nhưng điều đó không quan trọng, thời gian sẽ bào mòn đi những lời chất vấn sắc bén, cũng sẽ mài đi những phỉ báng như gai nhọn.

Mà lúc này, một trong những nhân vật chính trong miệng mọi người, quân vương Tây Thục quốc đang đứng ở trước giường, trừng mắt xoắn lấy màn trướng bằng sa mỏng trên giường nhìn hai bộ hỉ phục: “Đây là?”

Trải qua những ngày này, cuối cùng thì Thiêm Hương cũng biết được Yên Hà Thanh đối với Tiêu Dư An là thật lòng thật dạ, giờ phút này cũng vì chuyện cưới xin này mà cười vui vẻ: “Một bộ phượng quan hà bí*, một bộ y phục lang quân, hoàng thượng nói để ngài tự chọn! Tiêu quận vương, ngài chọn phượng quan hà bí đi! Ngài nhìn xem mấy cái họa tiết kim tuyến này thêu thật là đẹp! Ngài xem nè, cái mũ phượng này trang trí thật là tinh tế quá!”

(*Phượng quan hà bí: gồm có mũ phượng và khăn quàng vai là lễ phục của mệnh phụ, người phụ nữ mặc khi xuất giá. Để biết chi tiết thì mọi người vào đọc nhé, dài lắm.)

Tiêu Dư An sờ sờ cảm suy nghĩ nửa khắc, đưa tay cầm mũ phượng trên giường lên, sau đó kinh ngạc nói: “Nặng thế! Lỡ như ngã xuống thì gãy cổ luôn ấy chứ!”

Thiêm Hương đứng bên cạnh che miệng cười, Tiêu Dư An cẩn thận từng tí một buông mũ phượng xuống, lại cầm lấy khăn trùm đầu đỏ chót của tân

nường trên giường, hần tò mò cầm trong tay lật lên lật xuống, chợt thấy ở một góc khăn dùng kim tuyến thêu tên hai người bọn họ.

Tiêu Dư An nhin không được mà cười cong mắt, đem ánh mắt cố định lại trên giường lần nữa, sau đó chỉ vào vật gì đó trợn mắt há mồm: “Đừng có nói là muốn ta đeo cả cái này đấy nhá?!”

Tầm mắt của Thiêm Hương theo hướng ngón tay Tiêu Dư An nhìn lên trên giường, cười nói: “Đương nhiên rồi! Mặc theo bộ thì mới đẹp chứ!”

Đó là một đôi giày đầu phượng viền bạc, thêu hoa văn kim phượng, dưới đế cao khoảng ba tấc, Tiêu Dư An cầm lấy giày đầu phượng, lấy tay đo đo đế giày, tròng lớn hai mắt: “Cao như này đeo làm sao được? Deo cái đôi giày này mà đội thêm mũ phượng nữa thì đầu nặng chân nhẹ, đi một bước ngã ba lần mất!”

Thiêm Hương hơi hơi thất vọng, nhỏ giọng hỏi: “Vậy Tiêu quận vương ngài muốn mặc bộ hỉ phục kia sao?”

Tiêu Dư An dừng lại một chút, hỏi: “Bộ này là hoàng thượng tự mình chọn à?”

Thiêm Hương nói: “Đúng đó, lúc trước, sau khi thợ may đến lấy số đo của ngài xong, hoàng thượng vì để có thể giấu diếm ngài cho nên tự mình đi chọn hoa văn và kiểu dáng.”

Tiêu Dư An im lặng không nói nửa ngày, tay nắm thành quyền, trên mặt lại bày ra bộ dáng thấy chết không sờn: “Mặc! Nam nhân của Yến Hà Thanh tuyệt đối không thể nhận thua!”

Bên ngoài tâm cung, đình đài lầu các, ngói xanh mái đỏ, hành lang uốn khúc, khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui mừng hơn hở, đèn lồng treo trên cao dán đầy chữ hỉ đỏ chói.

Bách quan đến chúc, người người cùng chung vui, cả hoàng thành vô cùng náo nhiệt, lầu rồng gác phượng, ánh nến sáng ngời, bốn phía treo đèn lồng đỏ chói.

Nếu như đứng trên lầu cao, ánh mắt có thể nhìn tới tận cùng núi non trùng điệp, đầy trời lấp lánh ánh sao cùng với trăng sáng thiên thu vạn cổ, đây là đất đai bờ cõi, đây là thiên hạ, vào lúc này không ai biết rằng, mười năm sau, dưới sự cố gắng của hai vị quân vương, thiên hạ nghênh đón một trận phồn hoa thịnh thế.

Thời điểm tất cả mọi người đều ăn mừng, ở tẩm cung bên này lại an an tĩnh tĩnh.

Yến Hà Thanh mặc một thân hỉ phục màu đỏ chói đi xuyên qua dãy hành lang dài giăng đầy màn tơ và đèn lồng đỏ chói, cuối cùng dừng ở trước cửa tẩm cung. Trên cánh cửa lớn màu đỏ mạ vàng dán hai chữ hỷ đỏ, Yến Hà Thanh cẩn thận xem xét một lát, chậm rãi đưa tay đẩy cửa tẩm cung ra.

Trong tẩm cung bày bình phong chúc mừng, phía sau tẩm bình phong ấy chính là người mà hẳn mong nhớ ngày đêm.

Yến Hà Thanh đi vòng qua bình phong đến phía sau, bỗng nhiên bước chân dừng lại.

Mặc dù thân mang phượng quan hà bí, nhưng Tiêu Dư An lại không chịu ngồi đằng hoàng, hẳn hất khăn trùm đầu lên gác bên trên mũ phượng, tay trái chống ở cạnh giường, nghiêng chân, cả người dựa ra phía sau, tay phải thì tò mò sờ soạng minh châu từ trên mũ phượng rủ xuống. Nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Dư An vội vàng ngồi lại ngay ngắn, đưa tay đem khăn trùm đầu buông xuống, kết quả, do dùng sức quá mạnh, khăn trùm đầu rơi thẳng xuống đất.

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An: “...”

Yến Hà Thanh khẽ nhếch miệng, tiến lên mấy bước, cả mặt cả cổ Tiêu Dư An đỏ ửng, hấn muốn xoay người nhặt khăn trùm lên nhưng vì mũ phượng trên đầu quá nặng, hơi cúi người xuống một cái đã có cảm giác muốn rơi xuống.

Tiêu Dư An còn đang xoắn xuýt không biết phải làm sao để xoay người, Yến Hà Thanh đã đi tới bên cạnh, cúi người nhặt khăn trùm đầu lên.

Tiêu Dư An bối rối nhìn hấn, cúi đầu lấp bấp nói: “Yến, Yến ca, người, người tới rồi...”

Yến Hà Thanh “ừ” một tiếng, vừa cúi người tới gần hấn vừa mở khăn đỏ trong tay ra chậm rãi trùm lên cả hai, trong nháy mắt môi lưỡii chạm nhau, khăn trùm rơi xuống, ánh nến khẽ động, ánh trăng sáng ngời, tình ý kéo dài.

Thời điểm động tình, ngay cả khi khăn trùm từ từ rơi xuống lần nữa hai người cũng không phát giác.

Nụ hôn kết thúc, Tiêu Dư An cúi đầu xoa cổ hơi thở dốc, mũ phượng quá nặng, ngứa đầu lâu, cổ đau thực sự.

Yến Hà Thanh nhìn ra sự khác thường của hấn, khẽ nói: “Không thoải mái thì cởi xuống đi.”

Tiêu Dư An nói: “Không, không sao, chẳng, chẳng phải người thích đó sao? Thích thì ta, ta đội, đội, cho người nhìn, nhìn đã mắt luôn.”

Khóe miệng Yến Hà Thanh hiện ra nụ cười nhàn nhạt: “Không sao, sau này còn nhiều, rất nhiều thời gian.”

Tiêu Dư An nghe nói như vậy cũng cười theo: “Ừm, cũng đúng!”

Nụ cười kia vô câu vô thức, dịu dàng như nước, giống như xuân hoa thu nguyệt, sao trời chiếu rọi, sáng loáng tiến vào hai mắt Yến Hà Thanh, khắc vào trái tim của hắn, nhưng nhớ trong chớp mắt, bầu bạn cả một đời, chỉ vì một câu nói, vì người mà luyện thương.

Trước sau như một.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 211: Lời cuối sách

Thời điểm gõ xong hai chữ chương cuối, trong lòng bù ngùi mãi không thôi, cảm ơn các tiểu thiên sứ đã đi theo cả chặng đường, không rời không bỏ!

Các tiểu thiên sứ cảm thấy không đủ không cần lo lắng!

Toàn bộ phiên ngoại trong trường thiên đều đã sắp xếp hết rồi!

Tác giả lấy đầu trên cổ biên tập ra để đảm bảo, nhất định toàn bộ hành trình đều sẽ ngọt! Tuyệt đối không ngược! Nhẹ nhàng, thoáng mái, phong cách!

Hồng Tụ tiểu tỷ tỷ cùng hai vị tướng quân mà mọi người vẫn luôn nhớ, còn có cả những tiệc nuôi, những thứ chưa được toàn vẹn kia nhất định sẽ có một kết cục tốt, với lại cũng để Yến ca ăn chút dấm, ừm, sắp xếp một chút! Chín giờ sáng ngày một tháng mười bắt đầu đăng phiên ngoại, các tiểu thiên sứ nhất định phải đến xem đó!

Theo quy củ cũ thì sẽ có một phiên ngoại phúc lợi, muốn dây thừng không, hay là viết ngựa chấn? [hoa rơi]

Nhân tiện, mọi người đối với vấn đề này có ý tưởng gì không?

Lại nói, quyển sách này viết cũng hơn một năm, đây cũng là bộ đam thứ tư của tôi, nếu muốn quay ngược lại tìm hiểu thì, lần đầu tiên trong đầu

nghĩ đến đại khái là sáu năm trước, đột nhiên muốn viết về một vị quân vương vong quốc ngồi trong đống tuyết trắng một mình đầu hàng.

Thực ra thời điểm tôi mở hồ, trong lòng vô cùng thấp thỏm, lúc trước mọi người cũng biết thị hiếu của đam mê đó, lấy thật làm đầu, thời điểm gửi bản thảo biên tập từng nói với tôi: Hi vọng bộ truyện này của bà có thể khiến cho mọi người hiểu được, vẫn còn có người thích thanh thủy chậm nhiệt.

Tôi nghĩ, tôi có thể làm được sao?

Nhân vật dưới ngòi bút của tôi, có thể được mọi người thích không? Tình cảm của bọn họ, có thể khiến mọi người cảm động sao?

Tôi không biết, tôi chỉ có thể vắt hết óc, đem hết toàn lực viết xong nó, viết văn thật giống như đứng ở một đầu của con đường không ánh sáng mà đi, không đến cuối cùng thì không thể biết được phía cuối đó là ánh sáng hay là ngõ cụt.

Lại đến sau này, tôi gặp các bạn.

Đời này may mắn, cảm động đến rơi nước mắt.

Hi vọng sau này khi tôi kể truyện, mọi người cũng nguyện ý lắng nghe.

Không nói nữa, nói tiếp thì không ngừng được, thôi hẹn gặp lại ở phiên ngoại nhé!

—

Đôi lời của editor:

Cuối cùng thì cũng hoàn chính văn rồi.

Đây là bộ truyện mà t edit nhanh nhất kể từ khi t bắt đầu edit truyện đến giờ, hoàn chỉ trong vài tháng. Ờm, chắc một phần là vì nó nhiều chương nhưng mỗi chương đều không dài, edit không nản, một phần là do đúng dịp t rảnh, haha.

Có một số điều t muốn nói về bộ truyện này.

T biết đến bộ này đầu tiên là từ bản truyện tranh do nhà “” dịch, gửi lời cảm ơn đến bạn Kem vì đã dẫn đường cho t biết đến bộ này! Cũng chân thành cảm ơn bạn vì đã gửi bản raw cho t, bạn ấy còn rất nhiệt tình nữa, yêu bạn rất nhiều!

Lần đầu t đọc hết QT của bộ này, thực sự t cảm thấy rất khó tả, không phải ghét nhưng không thích nổi Tiêu Dư An, cảm thấy quá bất công cho các tướng sĩ Bắc quốc, bất công đối với những con người đã hy sinh vì tổ quốc như Lý Vô Định, thương cho Tạ Thuần Quy, cảm thấy vô cùng giận Tiêu Dư An vì có thể tha thứ cho Yến Hà Thanh quá dễ dàng, cảm thấy Tiêu Dư An chỉ vì sự yêu thích của riêng bản thân mà đã khiến biết bao nhiêu người phải đau khổ. Còn Yến Hà Thanh, dù yêu Tiêu Dư An, nhưng lại nhẫn tâm tấn công quốc gia của hắn. Dù trong truyện không nói nhiều đến chiến tranh nhưng những đau thương mà nó gây ra chắc mọi người có thể nghĩ đến được, cảnh Nhiếp Nhị chết, cảnh các tướng sĩ và Lý Vô Định tự thiêu trong kho lương, cảnh Tạ Thuần Quy tìm người giữa núi xác... T cảm thấy tác giả ngược hai người này vẫn chưa đủ, đoạn cuối kết quá nhanh. Hẳn nhiều người cũng có suy nghĩ như vậy ha.

Nhưng, sau đó t đã bình tĩnh và suy nghĩ nhiều hơn một chút. Tiêu Dư An là một độc giả, hắn là fanboy của Yến Hà Thanh, lúc mới bắt đầu xuyên đến, hắn chỉ coi tất cả những điều xảy ra xung quanh mình như một bản live action, một câu chuyện chứ không phải hiện thực. Hắn biết Yến Hà Thanh sẽ gây bất lợi cho Bắc quốc như thế nào, nhưng hắn vẫn coi đó là điều hiển nhiên, dù vì hắn mà nội dung có thay đổi một chút, nhưng trong tâm tưởng của Tiêu Dư An đến cuối cùng Bắc quốc vẫn sẽ bị diệt vong, và

Yến Hà Thanh sẽ là người làm điều đó. Cho nên, hãn phí tâm đi cứu lại một Bắc quốc chắc chắn sẽ giết vong để làm gì cơ chứ? Sau này, khi Hồng Tụ chết, hãn đau khổ, hãn dần cảm nhận được đây không chỉ đơn giản là một câu chuyện, hãn cảm nhận được gánh nặng từ thân phận mà hãn mang, hãn đã làm mọi cách để cứu vãn lại, nhưng một phần là đã muộn, một phần là ý trời. Thiết lập đã quy định Bắc quốc phải bị diệt, những người phải chết sẽ phải chết, nếu họ không chết thì sẽ có người khác phải thế vào chỗ của họ. Dương Liễu An, cận vệ bên cạnh hoàng đế không chết, Hồng Tụ, thị nữ thân cận của hoàng đế phải chết; Tạ Thuần Quy không chết, Lý Vô Định không phản bội mà thay thế vị trí của Tạ Thuần Quy phải chết; Lâm Tham Linh không lên núi cứu Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An phải thay cô ấy; Tiêu Bình Dương không làm vương của Tây Thục quốc và liên hôn với Yến Hà Thanh thì Tiêu vương gia Tiêu Dư An phải thế chỗ... tất cả đều đã được sắp xếp, không thể chối bỏ.

Sau khi thả Yến Hà Thanh đi, Tiêu Dư An ý thức được trách nhiệm của mình, hãn diệt tham quan, chăm lo việc nước, tự giám sát việc quân, hãn đã cố gắng để sống với thân phận mà mình mang. Khi Bắc quốc bị diệt, hãn ra đầu hàng để đổi lấy bình yên cho dân chúng dù biết có thể mình sẽ bị giết, khi đó hãn đã hoàn thành nghĩa vụ của một quân vương, hoàn thành vai diễn trong vở kịch. Vì thế, khi đến Đào Nguyên thôn, hãn nghĩ rằng mình có thể sống với thân phận Tiêu Dư An cho đến cuối đời. Hãn có thể tiếp tục làm một độc giả, theo dõi bước chân của thần tượng mình. Nhưng, cho đến cuối cùng, hãn vẫn phải chọn cái chết. Vì thân phận của hãn đang mang không cho phép hãn được sống tự tại bên Yến Hà Thanh, không cho phép hãn quên đi những con người đã vì hãn mà chết. Cho đến thời điểm Tiêu Dư An chọn tự sát, nghĩ toàn bộ những ân oán giữa Bắc quốc và Nam Yến quốc coi như kết thúc. Lúc này Tiêu Dư An có thể thoát khỏi thân phận đó một cách triệt để, để hãn có thể làm một độc giả Tiêu Dư An, toàn tâm toàn ý mà yêu Yến Hà Thanh.

Còn Yến Hà Thanh, hẳn có thù nhà nợ nước, hẳn có quốc gia đè trên vai, hẳn dù yêu nhưng không thể vì yêu mà từ bỏ gánh nặng của mình. T nghĩ có lẽ điều khiến hẳn không hề do dự mà tấn công Bắc quốc dù hẳn yêu Tiêu Dư An là vì hẳn biết Tiêu Dư An không phải là quân vương Bắc quốc thực sự. Hẳn có vàng sáng nhân vật chính, hẳn có tất cả, nhưng hẳn không thể bảo vệ được người hẳn yêu nhất thoát khỏi thiết lập mà thế giới này đã định ra. Mượn câu bạn Meodien1812 đã cmt: “Hi phục mới may hôm trước, đã thành áo liệm hôm sau.” Nỗi đau khổ ấy có lẽ phải trải qua mới thấu hết được.

Tâm bình khí hòa mà suy nghĩ nhiều hơn về nhân vật, t cảm thấy đây thực sự là một câu chuyện đáng đọc, dù hành văn cũng như nội dung của nó không phải quá xuất sắc.

Cũng vì những lẽ đó mà t đã quyết định edit bộ truyện này đó.

À, t chỉ có raw 15 chương phiên ngoại thôi, nghe bạn Nagareboshi Shoujodan nói thì phiên ngoại vẫn còn mấy chương VIP nữa, nhưng đó là pic và cái font chữ khủng bố quá nên không chuyển thành text được. Bạn ấy có gửi raw một chương VIP cho t xem nhưng cái font thực sự khó đọc, t gà mờ nên đọc chữ hiểu chữ không, mà phóng lớn lên thì nó mờ cảm, không thấy gì, cho nên t sẽ chỉ edit 15 chương phiên ngoại đã có raw, những chương còn lại nếu ai có raw text thì gửi cho t với nhé, t sẽ làm nốt.

Nói nhiều quá rồi, thôi chào mọi người, cảm ơn vì đã theo dõi.**CHÍNH VĂN HOÀN**

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 212: Phiên ngoại 01

Buổi sáng, thời điểm Tiêu Dư An mơ mơ màng màng tỉnh dậy, theo thói quen mà lăn về bên trái.

Bởi vì Yến Hà Thanh ngủ ở bên trái hẳn.

Bình thường chỉ cần hơi lăn qua một chút thôi là đã có thể ôm được Yến Hà Thanh, nhưng hôm nay Tiêu Dư An lật cả người qua rồi mà vẫn không đụng được vào người kia.

Tiêu Dư An theo bản năng đưa tay vỗ vỗ phía bên trái giường, nhưng không đập được gì cả, hẳn cảm thấy có lẽ là mình đã ngủ đến mức thần trí không rõ, không phân biệt được trái phải, thế là lại lăn về hướng ngược lại.

Kết quả, vẫn không đụng được người.

Tiêu Dư An bất an, cứ lăn qua lăn lại như thế, cũng đã sớm rời khỏi cái ôm ấm áp của đệm chăn mềm mại. Sáng sớm, từng luồng hơi lạnh xâm nhập vào tận xương, không ai giúp Tiêu Dư An kéo lại chăn mền, Tiêu Dư An cứ thế bị lạnh mà tỉnh.

Tiêu Dư An mở mắt ra, vô thức gọi một tiếng Yến ca, sau đó choáng váng luôn.

Ôi đệt!

Đây, đây, đây, đây mẹ nó là đâu?!

Tiêu Dư An lập tức ngồi bật dậy, trong mắt tràn đầy sợ hãi cùng với không thể tưởng, hắn suy nghĩ ba giây, không biết trước tiên nên xoắn xuýt vì mình đang ở đâu hay là xoắn xuýt về cái giường mà hắn đang nằm. Ba giây qua đi, Tiêu Dư An quyết định cứ xoắn xuýt về cái giường mình đang nằm trước cái đã.

Bởi vì hắn đang ở trên một cái giường rộng khoảng mười mét vuông.

Đúng vậy, mười mét vuông.

Trong tiểu thuyết kinh điển về bá đạo tổng tài, đều sẽ nhắc đến một từ: King size.

Tựa như thể nếu như một tổng tài không ngủ trên một cái giường king size thì đó không phải là một tổng tài thật sự vậy.

Mà giường king size tiêu chuẩn trong nước được đánh giá là dài hai mét rộng hai mét, nhưng mà hiện tại Tiêu Dư An hắn đang nằm trên một cái giường rộng mười mét vuông.

Mười mét vuông đó các anh em!

Chắc là có bệnh moe nó rồi!!

Tiêu Dư An: “Ngủ trên một cái giường mười mét vuông còn chưa tính, đã thế lại còn phải ngủ ở giữa giường!? Mỗi ngày leo lên leo xuống không thấy mệt à?!”

Tiêu Dư An xoắn xuýt về cái giường xong, bắt đầu xoắn xuýt xem mình đang ở đâu.

Đồ dùng trong nhà bốn phía xung quanh tất cả đều trang trí theo phong cách hiện đại, Tiêu Dư An sờ lên tóc một cái, ngẩn.

Đột nhiên Tiêu Dư An hơi hoảng, hấn xuống giường, xỏ đôi dép lê nửa đầu tròn đặt ở cạnh giường, hô lên: “Yến ca.”

Ngoài cửa gian phòng đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa: “Tiên sinh, phải dậy đi làm rồi.”

Tiêu Dư An do dự nửa ngày, đưa tay mở cửa ra.

Đứng ngoài cửa là một ông chú lớn tuổi đầu tóc trắng xóa nhưng thần thái sáng láng, ông chú này mặc tây trang màu đen, bên trong là áo gi-lê màu xám bạc, toàn bộ cúc trên áo đều được đóng lại, thấy Tiêu Dư An mở cửa, hơi xoay người cung kính nói: “Tiên sinh, bữa sáng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Trong chớp mắt Tiêu Dư An trừng lớn hai mắt, thanh âm cũng run rẩy theo: “Triệu... Triệu...”

Triệu quản gia nhíu mày: “Tiên sinh, ngài sao vậy? Cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?”

“Không có gì, không có gì.” – Tiêu Dư An hít sâu một hơi, hung hăng bóp mình một cái, cảm thấy đau đớn không thôi, cũng bình tĩnh trở lại.

Tiêu Dư An chợt nhớ ra gì đó, xông về phòng, mắng một câu thiết kế của cái giường này thật thiếu năng, sau đó bỏ ra chút thời gian bò lên giường đến chỗ gối đầu, thò tay sờ xuống dưới, thật sự lấy ra được một cái điện thoại di động.

Tiêu Dư An mở camera trước ra, trên màn hình di động hiện ra một khuôn mặt hết sức quen thuộc, chính là mặt của hắn. Tiêu Dư An nhìn trái nhìn phải, lại nhéo mặt mình hai cái, lúc này mới thoáng an tâm. Ngay lập tức hắn vội vàng mở lịch ngày trên di động ra, sau đó ngáy ra tại chỗ.

Tiêu Dư An dĩ nhiên không thể quên được ngày hăn đã tự sát trước kia, mà ngày trên điện thoại hiển thị bây giờ, chính là ngày thứ hai sau hôm hăn tự sát.

“Hôm nay Tiêu tổng có điếm hơi lạ á.”

“Sao vậy?”

“Vừa nãy gặp ở thang máy, hăn hỏi tôi bình thường chỗ hăn làm việc ở đâu, lại hỏi tôi có biết người nào tên là Yến Hà Thanh không.”

“Suy nghĩ của kẻ có tiền, chúng ta không hiểu được đâu.”

“Nói cũng đúng.”

“Nhưng mà bà cũng may mắn thật đấy, thế mà lại gặp được Tiêu tổng, tôi thấy hăn đẹp trai quá trời quá đất, tuổi trẻ tài cao, kim cương Vương lão ngũ.”

“Hăn thực sự rất đẹp trai, hơn nữa lại còn không kiêu ngạo, đối với ai cũng tươi cười được! Quá tuyệt vời!”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, muốn gả!”

“Mấy cô đều muốn muốn gả cho hăn, còn tôi thì không giống thế, tôi muốn thương hăn.”

“???”

Sáng sớm, sau khi quét thẻ chấm công mười phút, mỗi một nhân viên làm công ăn lương đều tự mình điều chỉnh, tiến vào trạng thái làm việc, bọn họ vừa xua đi cơn buồn ngủ vì hôm qua thức quá khuya, vừa nghĩ thầm: Ôi chao chao, lại mẹ nó là một ngày bị nghiền ép bóc lột.

Mà lúc này, hai em gái thư ký vừa pha cà phê vừa tám chuyện về tổng tài nhà mình, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan.

Hai em gái thư ký có tật giật mình, bị dọa đến cả người hoảng hốt, sau khi nhìn thấy người đứng phía sau lại càng muốn hồn phi phách tán luôn. Sau khi vội vàng chào hỏi với người kia xong thì gấp gáp vội vàng chạy về vị trí của mình vội đầu làm việc.

Mặc dù lông mày người kia nhíu lại, nhưng cũng không nói một câu trách cứ nào, giơ chén sứ trắng để pha cà phê bên trong khay lên, vừa thành thạo vừa cẩn thận mà pha một ly cà phê, đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, vào thang máy đi đến tầng hai mươi sáu.

Trên tầng hai mươi sáu chỉ có một cái văn phòng, người kia cầm lấy tư liệu làm việc cùng với cà phê, gõ cửa phòng làm việc.

Bên trong truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Vào đi.”

Người kia đè chốt cửa, bước vào phòng, đem cà phê cùng với tư liệu đặt lên bàn làm việc, nhẹ nhàng cười: “Tiêu tổng, cà phê của anh đây, đây là tư liệu về hội nghị ngày mai, anh... Tiêu tổng, anh sao vậy? Sao hai mắt lại đỏ thế? Bị bệnh sao?”

Tiêu Dư An vì để che dấu sự thất thố của mình, cúi đầu che mặt, thanh âm nghẹn ngào: “Không, không sao, chỉ là... chỉ là quá vui mừng thôi.”

Tiêu Dư An bình ổn lại khóe mắt cay cay, đưa tay xoay cái thẻ nhân viên đeo trước ngực người kia ra.

Trên cột họ tên viết ba chữ Ngu Hồng Tụ.

Tiêu Dư An nói: “Tôi có thể gọi cô là Hồng Tụ được không?”

Hồng Tụ cười cười, nói: “Tiêu tổng, hôm nay anh sao vậy? Chẳng phải bình thường anh vẫn gọi tôi như thế sao?”

Tiêu Dư An nhin không được, hốc mắt đỏ lên.

Mười phút sau, giám đốc phòng nhân sự bên cạnh nhận điện thoại than vãn: “Cái gì? Tăng lương cho thư ký của Tiêu tổng? Tăng bao nhiêu? Cái gì? Tăng gấp ba?! Cậu có biết tiền lương của chị Hồng Tụ cao bao nhiêu không? Chị ấy là thư ký riêng của Tiêu tổng, ngay từ đầu tiền lương đã cao rồi, cái gì? Tiêu tổng tự mình yêu cầu tăng lên gấp ba? Được rồi, được rồi, tăng thì tăng, tăng là được chứ gì, dù sao công ty cũng có tiền, mạnh miệng!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 213: Phiên ngoại 02

Tư liệu công việc Tiêu Dư An cũng chẳng buồn xem, lôi kéo Hồng Tụ hỏi: “Em trai em gái cô sao rồi?”

Hồng Tụ nói: “Đều đang học đại học, em trai năm nhất, em gái thì sắp tốt nghiệp rồi.”

Tiêu tổng tài nói: “Hỏi xem cô ấy có đồng ý đến công ty thực tập không!”

Hồng Tụ hơi ngây ra, sau đó cười nói: “Được, tôi sẽ về hỏi nó.”

Tiêu Dư An đột nhiên nhớ ra gì đó, vội vàng nói: “Hồng Tụ, cô có biết người nào tên là Yến Hà Thanh không?”

Hồng Tụ cảm thấy hơi quen tai, nhưng mà nhớ không nổi đã nghe qua ở đâu, thế là lắc đầu: “Không biết.”

Mặt Tiêu Dư An lộ vẻ thất vọng, uể oải, lại nói: “Nếu như có gặp được thì nhớ phải lập tức nói cho tôi biết.”

“Được.” – Hồng Tụ đáp ứng, lại tiếp tục tận chức tận trách báo cáo công việc cho Tiêu Dư An: “Tiêu tổng, đây là phí tổn mà phòng thị trường năm nay xin, bộ xét duyệt đã thông qua, anh xem qua một chút.”

Mặc dù đột nhiên xuyên về hiện đại, nhưng tốt xấu gì thì kiếp trước Tiêu Dư An cũng đã làm tổng tài lâu như vậy rồi, tính chất của những công việc

này về cơ bản đều giống nhau, tuy rằng không thể nói là nhẹ nhàng như lái xe trên đường cũ, nhưng vẫn hiểu được một chút. Hấn cầm lấy văn kiện mà Hồng Tụ đưa cho, lật xem, lật lật đột nhiên hai mắt trừng lớn chỉ vào một cái chữ ký: “Đây là của ai? Ở đâu? Làm gì!?”

Hồng Tụ nhìn thoáng qua: “A, Dương Liễu An, đây hình như là trưởng phòng giám sát, Tiêu tổng, anh... a, Tiêu tổng, anh đi đâu đó?”

Sáng sớm, trong phòng giám sát không khí tường hòa an nhàn tràn ngập hương vị bánh bao bánh quẩy, bánh nhân rau hẹ cùng trứng gà.

Giám đốc bộ phận giám sát hói đầu bưng một chén trà nóng còn đang tỏa ra hương thơm ngát, vừa thổi vừa cảm khái mình thật sự đã già rồi.

Đột nhiên màn hình điện thoại sáng lên, rung rung một hồi thì hát lên “tình yêu tựa như trời xanh mây trắng, trời đang trong lành yên ả, đột nhiên nổi lên giông bão”.*

(*Đây là bài “Đáp án” do Luân Tang hát.)

Giám đốc phòng giám sát không nhanh không chậm cầm lấy chén trà, không nhanh không chậm uống một hớp trà, không nhanh không chậm mà nhận điện thoại.

Sau đó ngậm nước trà trong miệng ông ta phun ra: “Sặc, nói cái gì nói lại coi! Sao đột nhiên Tiêu tổng lại muốn tới đây?! Sao lại đột ngột như thế!”

Giám đốc phòng giám sát vừa mới dứt lời, một đám người trong phòng giám sát đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó nhanh chóng thu dọn mặt bàn của mình, trong nhất thời tư liệu văn kiện vật trang trí bay tán loạn đầy trời, tình cảnh hết sức là “hoành tráng”.

Thời điểm Tiêu Dư An đi đến phòng giám sát, chỉ thấy mỗi người đều đang cúi đầu quên mình cố gắng làm việc, trên mặt đất cùng bàn làm việc

sạch sẽ, trong không khí tản ra mùi thuốc khử trùng, giám đốc đầu trực đứng nghiêm, dùng tiếng phổ thông rõ ràng nói: “Hoan nghênh lãnh đạo đến đây thị sát công việc!”

Tiêu Dư An nhã nhận từ chối nhiệt tình sục sôi muốn báo cáo công việc của giám đốc phòng giám sát, nói: “Không có gì đâu, tôi chỉ tùy tiện đến xem thôi, mọi người cứ làm việc như bình thường là được.”

Sau đó hẳn thực sự tùy tiện mà xem xét.

Tiêu Dư An đi qua từng bàn làm việc, đột nhiên dừng bước, lập tức cười cười.

Vừa rồi những người trong phòng giám sát luống cuống chân tay chỉnh lý thu dọn đồ đạc đối với Dương Liễu An không có ảnh hưởng gì, từ trước đến nay hẳn không bày biện đồ đạc linh tinh gì trên bàn, vả lại hôm nay công việc bận rộn, từ sáng đến giờ hẳn chưa từng nghỉ ngơi, vẫn luôn mãi miết làm việc, đột nhiên có người đến đứng bên cạnh cũng không phát hiện.

Giám đốc phòng giám sát đi theo sau Tiêu Dư An giương mắt nhìn, một tay nắm thành quyền bất chợt ho khan vài tiếng.

Dương Liễu An không động đậy.

Giám đốc phòng giám sát gấp đến độ đổ mồ hôi, ho đến mức như người mắc bệnh ho lao.

Dương Liễu An hết sức chuyên chú.

Giám đốc phòng giám sát tiến lên một bước, nói: “Ôi cha, Tiểu Dương, cái bàn này của cậu thật là sạch nha.”

Dương Liễu An vẫn vùi đầu gian khổ làm việc, hơn nửa ngày mới tiếp một câu: “Ừm, cảm ơn giám đốc khích lệ.”

Nội tâm giám đốc phòng giám sát rơi lệ: Tôi cầu xin cậu đó ngẩng đầu lên đi! Tiêu tổng xuống thị sát kia kìa, cậu lại còn không thèm nhìn người ta! Tôi đồng ý dùng ba ngày không ăn thịt để đổi lấy một cái ngẩng đầu của cậu đó!

Dương Liễu An ngẩng đầu lên, đưa văn kiện trong tay cho giám đốc phòng giám sát: “Giám đốc, cái này tôi duyệt xong rồi, ông nhớ ký tên đó. A! Tiêu tổng?!”

Tiêu Dư An cười híp mắt nói: “Đồng chí Tiểu Dương, công việc vất vả quá, vẫn luôn chăm chỉ như thế nhỉ.”

Dương Liễu An bất ngờ đứng dậy: “Không vất vả!”

Tiêu Dư An vỗ vỗ vai hãnh, cười rồi bỏ đi.

Giám đốc phòng giám sát khóc nói với Dương Liễu An: “Sao cậu không ngẩng đầu sớm một chút chứ, ba ngày tới tôi không thể ăn thịt rồi, hu hu hu.”

Mặc dù giám đốc phòng giám sát khóc đến độ ruột gan đứt ra từng khúc quả thực khiến người ta vì đó mà động dung, nhưng mà Dương Liễu An thực sự không hiểu nổi việc mình ngẩng đầu lên thì có liên quan gì đến việc giám đốc có ăn thịt hay không.

Giám đốc phòng giám sát sờ sờ đầu trượt, ưỡn bụng tủi thân ngồi về vị trí của mình ăn bánh gato.

Mười phút sau, giám đốc phòng nhân sự lại nhận được điện thoại một lần nữa: “Cái gì? Lại tăng lương? Lần này là tăng cho ai? Dương Liễu An của phòng giám sát? Ai vậy? A, một trưởng phòng à, lần này tăng bao nhiêu?”

Cái gì? Mẹ nó, lại tặng gấp ba? Cái gì? Lại là chính miệng Tiêu tống yêu cầu? Được được được, tặng là được chứ gì? Có tiền thì muốn làm gì thì làm, tặng tặng tặng!!”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 214: Phiên ngoại 03

Giấu tâm sự trong lòng nhưng vẫn tận tâm tận trách làm việc cả một ngày, Tiêu tổng tài hôm nay chuẩn bị tan tầm.

Tan làm, Tiêu tổng tài đi trên đường, thỉnh thoảng lại gặp một vài nhân viên chào hỏi mình.

Thế là cứ mỗi lần gặp người Tiêu tổng tài lại hỏi: “Bạn có biết Yến Hà Thanh không?”

Mấy người được hỏi đều nói không biết, tìm chồng không có kết quả, Tiêu Dư An than thở, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

Tiêu Dư An cầm điện thoại di động lên xem xét, trên màn hình hiện ra hai chữ “em gái” thật to, Tiêu Dư An run bần bật hẳn ba giây, lúc này mới vội vàng nhận điện thoại: “Alo?”

Đầu kia truyền đến thanh âm bình tĩnh đạm mạc: “Alo, chìa khóa xe anh để ở ngăn kéo thứ ba em đến tìm Triệu quản gia lấy đi rồi nhé, Vĩnh Ninh sắp tan học rồi, em đi đón em ấy.”

Tiêu Dư An lại không nói thành lời hơn nửa ngày lần nữa.

Tiêu Bình Dương cầm điện thoại nhìn qua một cái, xác nhận điện thoại di động không có vấn đề gì lại đặt lên tai, nói: “Alo? Nghe thấy không?”

Lúc này đầu bên kia mới vội vàng nói: “Nghe rồi.”

Tiêu Bình Dương cầm lấy chìa khóa xe, đi đến gara dưới tầng ngầm, chìa khóa ở trên đầu ngón tay xoay tròn: “Vậ được rồi, không nói nhiều nữa, dùng xong sẽ trả lại chìa khóa xe cho anh.”

Mà lúc này, trong phòng thực hành của câu lạc bộ nào đó ở trường đại học A, Chu Vĩnh Ninh vuốt vuốt cổ cầm trước mặt, dịu dàng cười với người trước mắt nói: “Thầy Hiếu, cảm ơn thầy hôm nay đã chỉ đạo, thầy vất vả rồi.”

Ánh mắt Hiếu Phong Nguyệt ôn hòa, lắc đầu: “Không vất vả, Vĩnh Ninh, em học rất nhanh, đúng rồi, em năm nay học năm tư rồi à?”

Vĩnh Ninh gật gật đầu: “Đúng vậy, tháng sáu là em tốt nghiệp rồi.”

Hiếu Phong Nguyệt hỏi: “Vậ có dự định gì với công việc về sau chưa?”

Vĩnh Ninh cười nói: “Em thi biên chế lấy chứng chỉ giáo sư, sắp giống thầy, làm giáo viên.”

Hiếu Phong Nguyệt gật gật đầu, hòa nhã cười nói: “Rất thích hợp với em, em nhất định sẽ trở thành một giáo sư ưu tú.”

“Cảm ơn thầy.”

Vĩnh Ninh cất cổ cầm xong, lại sắp xếp phòng câu lạc bộ qua một chút, đeo túi lên lưng nói với Hiếu Phong Nguyệt: “Chào thầy ạ, e đi trước đây, còn có người đang chờ em!”

Hiếu Phong Nguyệt gật gật đầu: “Được rồi, đi đi.”

Vĩnh Ninh cười phất phất tay, nhảy chân sáo đi ra khỏi tòa nhà trường học, lúc ra khỏi trường nhìn bốn phía một vòng, ánh mắt cố định lại một chỗ.

Một cô gái mặc áo hoodie hai màu đỏ trắng đứng dựa vào xe, vừa trông thấy Vĩnh Ninh thì đứng thẳng dậy.

Trên mặt Vĩnh Ninh tràn đầy ý cười nhào qua, ôm lấy eo Tiêu Bình Dương nũng nịu gọi: “Bình Dương!”

Khuôn mặt luôn lạnh lùng của Tiêu Bình Dương lộ ra chút ý cười, mở cửa xe cùng cô lên xe.

Vĩnh Ninh hỏi: “Hôm nay ở công ty có mệt không? E bóp vai cho chị nhé.”

Nói xong Vĩnh Ninh nắm tay lại thành đấm, đấm đấm vai cho Tiêu Bình Dương, Tiêu Dư An khởi động xe, nói: “Không mệt, hạng mục lớn đều do anh chị phụ trách rồi, chị chỉ quản lý chút việc ở công ty, học tập một chút mà thôi.”

Tiêu Bình Dương vừa dứt lời, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, Tiêu Bình Dương nhìn thoáng qua, đưa tay tiếp: “Alo, anh? Sao vậy?”

“Cái gì? Yến Hà Thanh? Không biết, ai thế?”

“Bảo em hỏi Vĩnh Ninh xem có biết không hả? Em vừa hỏi rồi... Em ấy nói cũng không biết.”

“Được rồi, không nói nhiều với anh nữa, em muốn đi hẹn hò với Vĩnh Ninh.”

Mà trong phòng thực hành, Hiếu Phong Nguyệt cẩn thận bảo dưỡng số cổ cầm các học sinh để lại xong, lúc này mới đứng dậy đi ra khỏi phòng. Hắn khóa chặt cửa, đi xuống lầu, từ xa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng trong phòng an ninh.

Hiếu Phong Nguyệt nhin không được tươi cười ấm áp.

Trong phòng an ninh, ông bác bảo vệ cười nói với Dương Liễu An: “Chàng trai trẻ này, lại chờ thầy Hiếu à?”

Dương Liễu An gật gù đầu: “Đúng đó bác.”

“Thầy hiếu cũng là đàn ông trưởng thành rồi, cần gì cậu mỗi ngày đưa đón chứ? Cậu đi làm về không thấy mệt à?”

“Muốn, muốn đưa đón thôi.”

“Hai anh em các cậu quan hệ thật tốt, ai nha, cậu nhìn kia, không phải là thầy Hiếu đó sao?”

Dương Liễu An ngẩng đầu nhìn qua, mắt đối mắt với Hiếu Phong Nguyệt đang đứng ngoài phòng an ninh, Hiếu Phong Nguyệt cười tươi, đưa tay khẽ gõ gõ cửa sổ.

Dương Liễu An chào tạm biệt ông bác bảo vệ, đứng dậy đi ra khỏi phòng an ninh.

Hiếu Phong Nguyệt nhìn Dương Liễu An hỏi: “Chờ lâu lắm hả?”

Dương Liễu An lắc đầu: “Không có, không lâu lắm.”

Hiếu Phong Nguyệt đưa tay sửa lại cổ áo bị lật lên của Dương Liễu An, ánh hoàng hôn đem cái bóng của hai người kéo ra thật dài, thật dài, Dương Liễu An cười nói: “Hôm nay anh được tăng lương, chúng ta đi ăn một bữa ngon đi.”

Hiếu Phong Nguyệt cười nói: “Được.”

“Em muốn ăn gì?”

“Ừm... Bây giờ chưa nghĩ ra, chúng ta vừa đi vừa nghĩ nhé?”

“Được.”

Hỏi một vòng cũng không có người biết Yến Hà Thanh là ai, Tiêu Dư An buồn khổ chuẩn bị đi về, bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của Hồng Tụ.

“Tiêu tổng, tối nay anh có hẹn ăn cơm với Lý tiên sinh, anh đừng quên đó, hiện tại anh đang ở đâu? Có muốn tôi lái xe đến đón không? Cái gì? Anh hỏi Lý tiên sinh nào ấy hả? Dĩ nhiên là bạn tốt của anh, Lý Vô Định tiên sinh rồi.”

Lý Vô Định vừa sửa sang lại ống tay áo khoác màu đen vừa đi đến nhà hàng, mặc dù đã khai xuân nhưng tiết trời mùa xuân vào buổi tối vẫn mang theo hơi lạnh. Thân là một sĩ quan trưởng trong quân, bình thường Lý Vô Định chẳng những không thể rời khỏi doanh trại, mà còn luôn bận rộn đến tối tăm mặt mũi, hôm nay khó khăn lắm mới rảnh rỗi, dù sao cũng phải đi gặp mặt bạn bè một chút.

Lý Vô Định vừa đi đến gần nhà hàng, cậu nhóc đứng ở cửa đã xoay người mở cửa nhà hàng ra, cười đón hân vào.

“Tiên sinh có hẹn trước không?”

“Có, Tiêu Dư An.”

“A, ngài chính là bạn của Tiêu tổng sao, xin mời đi theo tôi.”

Lý Vô Định đi theo nhân viên phục vụ đến gian phòng ăn cuối, vừa mở cửa đi vào đã trông thấy Tiêu Dư An ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt sáng rực mà nhìn hân.

Lý Vô Định cười: “Ánh mắt gì đấy, giống như kiểu tôi vừa mới chết đi sống lại ấy, cả đoạn thời gian trước tôi đâu có làm nhiệm vụ gì.”

Tiêu Dư An thu lại cảm xúc, bình ổn tâm tình, hay tay vỗ lên bàn, cười nói thăm hỏi ân cần giống như bạn già đã lâu không gặp: “Đã lâu không gặp, gần đây có tốt không?”

Mặc dù trước khi gặp mặt đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng từ lúc mở miệng đến khi kết thúc, hai tay Tiêu Dư An vẫn không tự chủ được mà nắm chặt, quả nhiên là vì đã lâu không gặp.

“Cũng ổn.” – Lý Vô Định ngồi xuống đối diện Tiêu Dư An: “Không có làm nhiệm vụ, ít ra là mỗi ngày đều được ngủ đủ sáu tiếng.”

“Đúng rồi, Thuần Quy, cậu ấy vẫn khỏe chứ?” – Tiêu Dư An hỏi.

Lý Vô Định khẽ giật mình: “Thuần Quy là ai?”

Tiêu Dư An ngây ngẩn cả người.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, Lý Vô Định đột nhiên như nhớ tới gì đó: “Có phải là cậu nhỏ mà trước đó cậu bảo tôi chú ý một chút kia không? Là cái cậu nhóc thi đỗ đại học xong thì bảo lưu lại không đi, nhất định phải đi làm lính ấy, là, là, họ gì ấy nhỉ, ông Tôn cũng nói qua với tôi rồi. A, tôi nhớ rồi, có phải họ Tạ không? Là con út nhà Tạ quân trưởng.”

Tiêu Dư An nói: “Đúng đúng đúng, họ Tạ, tên là Tạ Thuần Quy, chờ chút, đỗ đại học mà không đi? Có chuyện gì xảy ra?”

Lý Vô Định nói: “Đúng vậy đấy, Tạ quân trưởng và vợ ông ấy đều đồng ý để con mình đi lính, nhưng mà bà ngoại của đứa nhỏ lại không yên tâm, không nhìn nổi cảnh cháu ngoại mình chịu khổ, đi tìm ông Tôn để ông ấy khuyên nhủ cậu nhỏ kia. Ông Tôn tới tìm tôi, tôi xem tư liệu của cậu ta, ngày mai mới tới báo danh, mà trước khi nhập ngũ còn phải tập huấn nữa, không biết có thể kiên trì hay không.”

Tiêu Dư An nói: “Nhất định có thể kiên trì.”

Lý Vô Định kinh ngạc: “Cậu hiểu rõ quá nhỉ?”

Tiêu Dư An cười nói: “Hiểu chứ, cũng xuất sắc lắm đó, cứ nhìn thấy người đi rồi cậu sẽ hiểu.”

Lý Vô Định như có điều suy nghĩ gật gật đầu, trong lòng hơi hơi dâng lên chờ mong.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 215: Phiên ngoại 04

Tuy là đầu xuân nhưng lúc gần trưa mặt trời vẫn hơi chói mắt, hôm nay là ngày tập huấn tân binh đầu tiên, trên bãi tập huấn tràn ngập bụi cát của quân đội là một mảnh quân trang màu xanh lục, dưới ánh mặt trời gay gắt chính là nhiệt huyết, là tóc ngắn, là mồ hôi, là khẩu hiệu soi sáng, là những đôi mắt kiên nghị không hề sợ hãi.

Tiểu đội trưởng đi tuần sát trên bãi tập, đột nhiên trông thấy từ xa có người đi tới, vội vàng đứng thẳng chào theo lễ nghi quân đội: “Đội trưởng!”

Lý Vô Định cũng đứng nghiêm như vậy, hắn nói: “Tiểu đội trưởng vất vả rồi, tập huấn tân binh tiến hành thế nào?”

“Vừa kết thúc huấn luyện dã ngoại mười kilomet, sau khi nghỉ ngơi một lát sẽ bắt đầu tiến hành hạng mục huấn luyện tiếp theo.”

Lý Vô Định gật gật đầu: “Có người nào không thể tiếp tục kiên trì được không?”

Tiểu đội trưởng trả lời: “Tạm thời không có!”

Lý Vô Định nhìn qua các tân binh một lượt, trên bãi tập, toàn bộ đều là những khuôn mặt thanh niên trẻ tuổi vẫn còn non nớt, khuôn mặt mỗi người đều ướt đẫm mồ hôi nhưng vẫn cố gắng cắn chặt răng, có vài người đáng đứng không được chuẩn. Thấy Lý Vô Định tỏ vẻ không hài lòng,

huấn luyện viên bèn lớn tiếng chỉnh đốn, nhắc lại quy củ trong quân đội thêm lần nữa.

Lý Vô Định thu hồi ánh mắt, hỏi: “Tiểu đội trưởng, cậu có biết Tạ Thuần Quy là ai không?”

Tiểu đội trưởng nói: “Tạ Thuần Quy à! Người này tôi biết!”

Nói xong tiểu đội trưởng chỉ chỉ, Lý Vô Định thuận theo hướng ngón tay hẳn nhìn qua, thấy một thanh niên đang chạy bộ một mình trên bãi tập. Từ vẻ mặt của cậu cũng có thể thấy được cậu đã lâm vào tình trạng kiệt sức, miệng thở dốc nặng nề, mồ hôi chảy vào mắt cậu khiến mắt phải không thể mở ra được, cậu đưa tay lau lau, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Tiểu đội trưởng nói: “Cũng không biết cậu nhỏ này lúc này huấn luyện đã ngoại phạm phải lỗi gì, sau khi huấn luyện đã ngoại trở về thì không nghỉ ngơi, bị huấn luyện viên phạt chạy năm vòng thao trường. Theo lý thuyết thì ngày đầu tiên huấn luyện tân binh, tập huấn sẽ không quá mức nghiêm ngặt, cũng không biết huấn luyện viên nghĩ gì, tôi đoán phạt như thế thì sau khi tập huấn kết thúc cậu nhỏ này sẽ rời khỏi thôi.”

Lý Vô Định không đáp lại, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trong lúc đang nói Tạ Thuần Quy đã chạy xong năm vòng, về lại đơn vị, nhưng không lâu sau thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc, lại bắt đầu vòng huấn luyện thân thể thứ hai: Chống đẩy.

Ra lệnh một tiếng, các tân binh nhanh chóng nằm xuống, sau đó bắt đầu chống đẩy theo hiệu lệnh của huấn luyện viên. Nhìn thấy tư thế không đúng tiêu chuẩn, huấn luyện viên cũng không nhẹ tay, cần đánh thì đánh, cần phạt thì phạt.

Lý Vô Định nhìn chăm chăm Tạ Thuần Quy đang ở giữa một đám người, mặc dù vừa rồi chạy nhiều hơn những người khác năm vòng, chưa được

ngiht ngoi bao nhiu, nhưng khi tiếp tục phải chống đẩy một trăm cái, Tạ Thuần Quy chẳng những kiên trì làm xong mà còn không hề lười biếng bỏ qua cái nào. Mồ hôi đã ướt nhẹp lưng áo cậu thanh niên, nhưng trong mắt cậu không hề có chút lười bước.

Làm xong một trăm cái chống đẩy, các tân binh vỗ vỗ cát trên tay cấp tốc đứng dậy, Tạ Thuần Quy cũng theo đó mà đứng lên, vừa đứng thẳng, huấn luyện viên lại đột nhiên đi đến trước mặt cậu nói: “Cậu, làm lại năm mươi cái.”

Tạ Thuần Quy hơi sững sốt, nhưng không hỏi cũng chẳng nói gì, chỉ nằm sấp xuống lần nữa, tuân theo mệnh lệnh của huấn luyện viên mà làm.

Tiểu đội trưởng cũng hơi kinh ngạc: “Phạm phải sai lầm gì thế?”

Lông mày Lý Vô Định khẽ nhíu, ánh mắt hết chuyển từ trên người huấn luyện viên lại chuyển đến Tạ Thuần Quy.

Sau đó, sau khi kết thúc mỗi một hạng mục huấn luyện thân thể, Tạ Thuần Quy đều sẽ bị huấn luyện viên phạt, lúc đang phạt đến hạng mục thể năng thứ tư, tiểu đội trưởng đi tới gọi huấn luyện viên.

Trong lòng huấn luyện viên không khỏi chột dạ, ngẩng đầu, nhìn ra xa quả thật nhìn thấy Lý Vô Định đang đứng ở phía trước, trong lòng hấn thềm kêu không tốt, cúi đầu đi theo tiểu đội trưởng đến trước mặt Lý Vô Định, vội vàng hấp tấp chào: “Đội trưởng!”

Lý Vô Định gật gật đầu nói với tiểu đội trưởng: “Tiểu đội trưởng, tạm thời cậu chỉ đạo các tân binh huấn luyện, tôi có vài vấn đề cần hỏi vị đồng chí này.”

Tiểu đội trưởng nhận được lệnh, xoay phải một cái thật tiêu chuẩn, dùng tư thế quân đội chạy chậm về hướng các tân binh đang đứng.

Lý Vô Định nhìn về phía huấn luyện viên, ngữ khí nhàn nhạt nói: “Vừa rồi cậu phạt cậu lính mới kia bốn lần, cậu ta đã phạm những sai lầm gì?”

Huấn luyện viên ấp úng một hồi, hơn nửa ngày mới nói ra: “Lúc huấn luyện dã ngoại không nghe theo lệnh của chỉ huy.”

Lý Vô Định nói: “Đây là không tuân theo kỷ luật, cần phải ghi vào trong hồ sơ, vì sao lại dùng huấn luyện thân thể để trừng phạt? Hả? Không nghe theo lệnh của chỉ huy thật sao? Cậu ta không nghe theo lệnh như thế nào, cậu nói lại tình huống cụ thể thử xem.”

Huấn luyện viên hàm hồ kể lại, Lý Vô Định gật gật đầu: “Cậu đi gọi một huấn luyện viên khác tới, tôi hỏi chuyện này lại một chút.”

Huấn luyện viên kia hơi hoảng hốt: “Đội, đội trưởng, cái này... tôi...”

Thấy khuôn mặt Lý Vô Định đã hơi tức giận, huấn luyện viên vội vàng nói: “Đội trưởng, tôi nói thật cho anh vậy, đây là ý kiến mà người nhà Tạ quân trưởng đề nghị.” – Lý Vô Định khẽ giật mình: “Người nhà của Tạ quân trưởng? Tạ quân trưởng thế mà lại nghiêm khắc với con trai mình như vậy?”

Huấn luyện viên nói: “Không phải đâu đội trưởng, Tạ quân trưởng không biết chuyện này, đây là mẹ vợ của Tạ quân trưởng đề nghị, bà ấy khẩn cầu chúng ta làm ngặt một chút để cháu ngoại bà ấy biết khó mà lui. Năm đó chồng của bà ấy là liệt sĩ cách mạng, nhờ vả chuyện này dĩ nhiên chúng tôi phải giúp rồi, không giúp thì không biết phải nói làm sao, đội trưởng à.”

Lý Vô Định nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Huấn luyện viên khẽ thở ra một hơi, vừa chào theo quân lễ một cái định trở về đơn vị thì bị Lý Vô Định gọi lại nói: “Cậu không cần về đâu.”

“A? Đội trưởng?”

Lý Vô Định uy nghiêm nghiêm nghị nói: “Không phân biệt công tư, làm sao làm được huấn luyện viên?”

Huấn luyện viên tự biết không thể thoát khỏi hình phạt, lập tức ủ rũ.

Ngày tập huấn đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc, thời gian tắm rửa cũng có hạn chế, một đám đàn ông ở trong nhà ăn vội vàng ăn mấy miếng rồi chạy tới nhà tắm. Tạ Thuần Quy tắm xong cầm chậu rửa mặt trở lại phòng ngủ, nghe thấy bạn cùng phòng giữa mặt ngã xuống giường phàn nàn: “Mẹ nó, thật đúng là quá vất vả, làm ông đây mệt chết rồi. Đệt! Cứ nghĩ đến cái cảnh từ nay về sau sống thế này thôi là đã cảm thấy tuyệt vọng, hay là chờ tập huấn kết thúc thì rời đi nhỉ? Hả? Tiểu Tạ, chậu tắm xong rồi đấy à?”

Tạ Thuần Quy gật gật đầu: “Ừm, tắm xong rồi, chậu đi nhanh đi, không thì không còn nước nóng đâu.”

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, bạn cùng phòng bật dậy, quơ lấy chậu rửa mặt cùng với thùng đựng nước chạy vội đến nhà tắm.

Tạ Thuần Quy cầm khăn lông lau khô tóc, thời điểm ngồi lên giường thì cảm thấy hai chân hơi hơi truyền đến cảm giác rã rời, đoán chừng ngày mai sẽ đau đớn không thôi.

Tạ Thuần Quy đưa tay xoa xoa dấm dấm bấp chân, đột nhiên lại nghe thấy có người gõ cửa.

Cửa không khóa, người kia đứng ở bên ngoài gõ khẽ hai tiếng cũng chỉ để khiến Tạ Thuần Quy chú ý mà thôi.

Tạ Thuần Quy nghe thấy tiếng vang, quay đầu nhìn lại.

Thân ảnh của người kia chặn lại ánh trăng mỏng manh bên ngoài cửa, hấn ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng người thẳng tắp, giữa lông mày tất cả đều là

ôn trọng, trong phòng ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên mặt hần, tiến vào nơi sâu trong đôi mắt của Tạ Thuần Quy.

Cùng là trung can nghĩa đảm, một người táng thân nơi biển lửa, một người vùi xương dưới núi tuyết, tính sâu xa ra, một mối nhưng lại khác đường, khác đường nhưng lại quy cùng về một mối, nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ, cần gì phải mượn gió thu họa khúc bi thương.

Sau khi nhìn rõ hình dáng người tới, Tạ Thuần Quy bỗng dừng đứng dậy, luồn cuống tay chân thu dọn bàn một chút, lúc này mới ngẩng đầu vọi vàng hấp tấp hô lên: “Đội, đội trưởng.”

Lý Vô Định kinh ngạc: “Cậu biết tôi?”

Tạ Thuần Quy gật đầu như già tởi: “Biết chứ, tôi biết anh, đội trưởng.”

Lý Vô Định đứng ngoài cửa nở nụ cười, hỏi: “Tôi có thể vào không?”

Tạ Thuần Quy khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua chần mền trên giường xem đã gấp thành hình đậu hũ chưa. Thấy xung quanh đều đã sạch sẽ, vọi vàng nói: “Được chứ! Mời anh vào, mời vào.”

Lý Vô Định đạp bước đi vào: “Ừm? Bạn cùng phòng đều không có ở đây à?”

“Đều đi tắm hết rồi.”

Lý Vô Định ừ một tiếng, lại hỏi: “Hôm nay tập huấn có cảm thấy vất vả không?”

Tạ Thuần Quy lắc đầu: “Không vất vả! Thực sự không có vất vả gì đâu.”

Lý Vô Định cười nói: “Nếu thấy mệt thì cứ nói ra, không sao cả, cường độ huấn luyện của cậu hôm nay thực sự rất lớn, cảm thấy mệt cũng đúng

thôi.”

Hai tay Tạ Thuần Quy hơi nắm thành nắm đấm, bối rối trên mặt chậm rãi biến thành tỉnh táo: “Đội trưởng, tôi không cảm thấy vất vả, thật đấy.”

Lý Vô Định nhìn qua cậu, trên khuôn mặt thanh niên còn mang theo vẻ ngây thơ của thiếu niên, nhưng sự cương nghị giữa lông mày kia lại khiến Lý Vô Định cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu. Nghe Tạ Thuần Quy nói, Lý Vô Định hơi hơi động dung, nhưng dù sao cũng đã nhận sự nhờ vả của người khác, vẫn nói: “Là bà ngoại của cậu nhờ tôi tới khuyên cậu.”

Tạ Thuần Quy ngẩng đầu không hiểu: “Khuyên tôi?”

Lý Vô Định nói: “Cậu thông minh như vậy, hoàn toàn có thể lựa chọn thi vào trường quân đội bình thường, làm một sĩ quan, sau khi tốt nghiệp thì theo phân phối nhận một vị trí văn thư có liên quan, căn bản không cần thiết phải nhập ngũ. Làm quân nhân quá mức cực khổ, tập huấn xong thì đi nghĩa vụ, ở trong vũng bùn lầy qua lộn lại, nếu như có nhiệm vụ thì có thể bị thương, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng, hy sinh. Dù sao hai con đường cũng đều giống nhau...”

“Không giống.” – Đột nhiên Tạ Thuần Quy ngắt lời hẳn.

Lý Vô Định nao nao, trông thấy ánh mắt nóng rực của Tạ Thuần Quy đang nhìn hẳn: “Nếu như vậy, vì sao khi trước đội trưởng anh lại lựa chọn từ bỏ tiến vào trường quân đội, từ một binh nhì bắt đầu tự tôi luyện chính mình? Ai cũng có thể tới khuyên tôi, nhưng chỉ riêng đội trưởng anh thì không thể, bởi vì nếu như trên đời này chỉ có một người có thể hiểu được lý do vì sao tôi chọn con đường này, thì người đó nhất định là anh đấy đội trưởng.”

Đầu tiên Lý Vô Định kinh ngạc, lập tức nở nụ cười, mặc dù khuôn mặt hẳn uy nghiêm nhưng khi cười lên lại hơi ngốc ngốc, cũng hơi khờ khờ:

“Xem ra tôi đã khuyên lầm người rồi, cậu quả thật giống như những gì bọn họ nói, khá là ưu tú đó.”

Đột nhiên được khen, Tạ Thuần Quy mừng rỡ như điên, trong lòng dâng lên từng cỗ từng cỗ xúc động, cậu bất chợt tiến lên một bước túm chặt lấy tay Lý Vô Định, vội vàng nói: “Đội, đội trưởng! Tôi đã ngưỡng mộ anh từ rất lâu rồi! Tôi muốn làm đội phó của anh!”

Lý Vô Định khẽ giật mình, ngưỡng ngừng vuốt vuốt đầu, nửa đùa nửa thật khích lệ nói: “Được, được, nhưng mà đội phó của tôi thì phải đánh thắng tôi, cậu phải cố lên đấy.”

Đối thoại thật đơn giản như thế, không biết lại được ai đó chôn sâu tận dưới đáy lòng, hàng đêm trăn trở, ban ngày kiên định không thay đổi, cứ như vậy chạy từng bước một hướng về phía mục tiêu.

Trên hai vai gánh tìn ngưỡng, nhiệt huyết của thiếu niên lang, cuối cùng vẫn là bạn bè như cũ, vẫn như cũ không phụ sơ tâm.

Sơ tâm không phụ.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 216: Phiên ngoại 05

Ngày thứ hai, thời điểm Tiêu Dư An tỉnh dậy trên cái giường mười mét vuông, vỗ vỗ đệm chăn trên giường, cứ luôn có ảo giác hôm nay sẽ gặp được chân ái.

Sau đó, vừa đến công ty hẳn đã bị người đâm vào.

Tiêu Dư An xoa xoa cái ngực bị đụng đau nghĩ thầm, hôm nay về nhất định phải bảo Triệu quản gia đem cái giường nát kia đổi đi.

Người đụng phải chính là một cô gái mi thanh mục tú, tính tình cũng lễ phép, không ngừng khom lưng xin lỗi.

Tiêu Dư An đưa tay ngăn cản không để cô ấy cúi đầu, ngăn không được đành phải khom người theo không ngừng nói không có gì không có gì.

Hai người cúi đầu với nhau một hồi, sau đó dưới bầu không khí rõ ràng phải có chuyện gì đó xảy ra như thế này lại chẳng xảy ra gì hết, đường ai nấy đi.

Tiêu tổng tài đi chưa được hai bước, lại bị người đâm vào, lần này là hẳn không cẩn thận đâm vào người ta.

Cô gái bị đụng tức giận khoanh tay, nhướn mày lên liếc mắt: “Đụng vào đầu đấy hả? Không có mắt à?”

Tiêu Dư An tốt tính cười xin lỗi, lại hỏi xem cô ấy có sao không.

Cô gái phất phất tay, bước đi như đang múa ba lê, ngưỡng cái cổ duyên dáng như thiên nga rời đi.

Tiêu Dư An cấp tốc gọi điện cho Triệu quản gia bảo ông đem cái giường nát tràn đầy khí thế của bá đạo tổng tài kia đi xử lý.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Dư An đi đến cửa thang máy, vừa rẽ một cái thì lại bị người đâm vào.

Lần này là một nam sinh, vẻ ngoài thanh tú đáng yêu, sau khi đụng vào Tiêu Dư An thì hai mắt mở to ngậm nước, cậu nam sinh kia chưa kịp lau nước mắt đã vội vàng hấp tấp cúi đầu xin lỗi.

Tiêu Dư An cảm thấy hơi khó thở, nói không sao, mau đi đi.

Lần này hẳn cẩn thận từng li từng tí, đi từng bước một, khó khăn lắm mới an toàn đi vào được thang máy, vào được thang máy rồi Tiêu Dư An thở dài một hơi, vừa ra khỏi cửa thang máy lại đâm vào một người.

Tiêu Dư An: "...Hôm nay bị trúng tà rồi chắc!?"

Người bị đụng là một ông anh xã hội đen, ống tay áo kéo lên để lộ ra hình xăm, ở trong nhà còn đeo kính râm. Ông anh kia chống một tay áp Tiêu Dư An lên tường, cười tà nói: "Em trai, biết anh đây là ai không? Giờ chú em đụng phải anh đây, nói thử chút xem phải bồi thường thế nào?"

Trên mặt Tiêu Dư An không chút biểu tình: "Bồi thường thế nào?"

Ông anh kia vòng tay qua eo Tiêu Dư An, muốn mò tới phía sau của hắn: "Dùng nơi này bồi... A!"

Chốc lát sau, Tiêu Dư An ngồi xổm xuống nhặt cái kính râm vừa bị mình đánh gãy của người đàn ông kia lên, sau đó vừa nhìn người đang nằm rạp trên đất vừa bấm điện thoại gọi cho Hồng Tụ.

Chị gái Hồng Tụ làm việc gọng gàng, mười lăm phút sau mang theo luật sư tới nói chuyện bồi thường.

Ông anh kia tự xưng là lão đại hắc bang, dùng ngôn ngữ ngả ngón chọc ghẹo Tiêu Dư An, lại còn thiếu năng coi đó là bá đạo, coi tự luyện thành đẹp trai, cái gì mà “nam nhân, người hấp dẫn sự chú ý của ta, ta nhất định phải khiến người trở thành người dưới thân ta, sau đó đem người nhốt lại, lâu ngày sinh tình...” vân vân và mây mây.

Tiêu tổng tài nói: “Anh có biết tinh thần quan trọng nhất của đại hội đại biểu lần thứ mười chín là gì không? Đó chính là tinh thần bảo vệ nhân dân, giúp nhân dân an cư lạc nghiệp, xã hội ổn định có trật tự, cho nên cả nước kiên quyết giương cao lá cờ đấu tranh càn quét cái ác diệt trừ hắc đạo, có biết cái gì gọi là càn quét cái ác diệt trừ hắc đạo không hả?”

Trong nháy mắt hắc bang lão đại suy sụp.

Tiêu tổng tài không thèm phí lời với hắn nữa, xoay người rời đi, vừa đi vừa nghĩ, hôm nay nếu như hắn còn đụng vào người nào nữa thì hắn sẽ!

Còn chưa nghĩ ra là sẽ như thế nào thì Tiêu tổng tài lần thứ năm bị người đâm vào.

Lần này là đụng mạnh, hai người song song ngã trên mặt đất, cùi chỏ tay Tiêu Dư An đụng vào sàn nhà lát đá cẩm thạch, cả người đau đến phát ngốc, hơn nửa ngày vẫn chưa hồi thần lại.

Qua một lúc, Tiêu tổng tài xoa xoa chỗ bị ngã đau, chậm rãi đứng dậy, phát hiện người kia còn nằm trên mặt đất, không biết là giả vờ hay thực sự đã bị thương.

Tiêu tổng tài nghĩ thầm, ngày hôm nay yêu ma quỷ quái gì mà mình chưa thấy qua chứ, chỉ bằng loại kịch bản này mà muốn hấp dẫn sự chú ý của bản tổng tài sao? Never! Và lại trong lòng bản tổng tài đã có người rồi, hiện

tại cho dù có băng qua vụn bụi hoa thì một phiến lá cũng không dính vào người được đâu!

Tiêu tống tài nửa quỳ đến trước mặt người kia, đưa tay vỗ vỗ bả vai hăn gọi: “Người anh em, nằm trên đất không thấy lạnh hả? Anh... Yến ca?!”

Bệnh viện trung tâm thành phố, buổi chiều, ánh nắng tươi sáng, gió xuân ấm áp, Trương Bạch Thuật theo thông lệ đi kiểm tra phòng bệnh, thu hồi hồ sơ bệnh lý, đóng nắp bút mực nhét vào túi áo khoác trước ngực, sau đó đứng dậy một mình đi đến phòng bệnh khoa giải phẫu thần kinh.

Trương Bạch Thuật đẩy cửa phòng bệnh ra, liếc thấy Tiêu Dư An ngồi ở cái ghế bên cạnh giường bệnh, không hề chớp mắt mà nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, trong mắt tất cả đều là lo lắng.

Trương Bạch Thuật tiến đến vỗ vỗ bả vai Tiêu Dư An: “Yên tâm, các chỉ tiêu cơ thể của hăn không có vấn đề gì, tôi dùng tình cảm bạn bè nhiều năm nay đảm bảo với ông, nhất định hăn sẽ không sao cả.”

Tiêu Dư An: “Không bị làm sao vì sao lại bất tỉnh?”

Trương Bạch Thuật: “Hay là ông hôn hăn một cái thử xem?”

Tiêu Dư An: “Ông cho rằng tôi chưa thử qua đấy à?”

Trương Bạch Thuật: “...Khá lắm, chẳng phải trước giờ ông không tìm tiểu tình nhân với chim hoàng yến gì đó sao? Tình huống này là như thế nào hả?”

Tiêu Dư An phất phất tay: “Kể ra dài dòng lắm.”

Trương Bạch Thuật: “Thế thì nói ngắn gọn thôi.”

Tiêu Dư An chỉ vào Yến Hà Thanh nằm trên giường bệnh: “Đây là ông xã tôi.”

Trương Bạch Thuật: “...Tiêu Dư An, ông chờ chút, tôi đi đến phòng thuốc tây lấy cho ông mấy liều hạ sốt, ông ở chỗ này chờ tôi đó.”

Nói xong, Trương Bạch Thuật đi thật.

Tiêu Dư An tiếp tục nhìn người nằm trên giường bệnh, mặc dù khuôn mặt của người kia chính là khuôn mặt mà hắn quen thuộc, nhưng không còn tóc dài đen nhánh nữa, trên người hắn mặc bộ một tây trang, lúc này âu phục đã bị cởi ra đặt trên giường, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng, là bộ dáng Tiêu Dư An vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hai tay Tiêu Dư An bắt an đan vào nhau, đột nhiên nhận được điện thoại của Hồng Tụ: “Tiêu tổng, tư liệu mà anh cần về người kia, tôi đã tìm được, người này tên là Yến Hà Thanh, trước đó công ty của ba hắn đứng trước nguy cơ phá sản, không thể không mượn tiền từ bọn cho vay nặng lãi, cuối cùng không thể trả được số nợ đó, đưa cả nhà chạy ra nước ngoài bỏ trốn. Trước đó không lâu công ty của ba hắn vừa được tập đoàn chúng ta thu mua chính đồn, hình như là hắn đến để đồng ý.”

Tiêu Dư An: “...Hắn không đi cùng người nhà ra nước ngoài sao?”

Hồng Tụ: “Không, nghe nói trước đó bị người của bọn cho vay nặng lãi chính rất thâm.”

Tiêu Dư An: “...Cái này, chẳng lẽ là muốn đi theo hướng kịch bản bán mình trả nợ?”

Hồng Tụ: “Trả nợ? Hình như hắn một mình ở lại trong nước đem cục diện rồi xử lý rõ ràng, vả lại tập đoàn chúng ta đồng ý thu mua công ty này cũng đã giúp hắn không ít.”

Tiêu Dư An không ngừng xuýt xoa, đáp lại nói hắn đã biết, lại nói chuyện công việc với Hồng Tụ nửa ngàng, mắt thấy hoàng hôn sắp ngã về

tây, Yến Hà Thanh vẫn chưa tỉnh, cửa phòng bệnh lại được nhẹ nhàng đẩy ra, Lâm Tham Linh thò nửa cái đầu vào: “Bạch Thuật, a, Tiêu tiên sinh.”

Tiêu Dư An cười nói: “Lâm Tham Linh, đã lâu không gặp.”

Lâm Tham Linh cười nói: “Cũng đâu đến mức đã lâu không gặp chứ, trước đó không lâu chẳng phải vừa mới gặp đó à.”

Tiêu Dư An cười không nói, Trương Bạch Thuật đẩy cửa đi vào, thấy Lâm Tham Linh thì hô lên: “Bà xa, sao em lại tới đây?”

Lâm Tham Linh nói: “Hôm nay em không phải trực ban nên đến tìm anh.”

Trương Bạch Thuật nói: “Y tá trưởng bà xã đại nhân vất vả rồi, đúng rồi, chẳng phải hôm nay ba anh cũng được bệnh viện mời tới hội chẩn đó sao?”

Thấy Lâm Tham Linh gật gật đầu, Trương Bạch Thuật tiến lên vỗ bả vai Tiêu Dư An: “Đi, cùng nhau ăn một bữa thôi! Khó lắm mới đủ người được như vậy!”

Thấy Tiêu Dư An lo âu nhìn người trên giường, Trương Bạch Thuật dùng một tay kéo người trên ghế đứng dậy: “Đừng lo lắng, lo lắng cũng đâu có tỉnh lại được, có y tá rồi mà, không sao đâu, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, sớm muộn gì mà chả phải ăn cơm tối, Tham Linh à, em với Tiêu Dư An đi đến đón ba trước nhé, anh về nhà đưa mẹ đến.”

Tiêu Dư An khẽ giật mình: “Mẹ ông?”

Trương Bạch Thuật nói: “Đúng rồi, mẹ tôi, cái biểu cảm kia của ông là gì hả, sao mà kinh ngạc thế, chẳng phải ông đã gặp bà ấy rồi sao? Được rồi, không nói nữa, tôi về đón người đây.” – Tiêu Dư An không còn cách nào khác, dặn dò y tá mấy câu nói khi nào Yến Hà Thanh tỉnh thì phải lập tức

gọi điện cho hắn, sau đó đi cùng Lâm Tham Linh đến đón Trương Trường Tùng.

Trên đường đi Tiêu Dư An nói bóng nói gió, đại khái cũng hiểu chuyện là thế nào, trước kia vợ của Trương Trường Tùng bị bệnh nặng, lúc ấy toàn bộ nhờ vào y học hiện đại nên mới cứu về được một mạng, nhưng thân thể quá yếu, không thể sinh dục, thế nên hai vợ chồng Trương Trường Tùng bèn nhận nuôi Trương Bạch Thuật, người một nhà cứ thế bình thản mà trả qua mấy chục năm xuân hạ thu đông.

Tiêu Dư An cười nói: “Thật tốt.”

Một bữa cơm ăn vô cùng vui vẻ hòa thuận, Trương Bạch Thuật cùng Tiêu Dư An thỉnh thoảng chọc mấy câu, chọc cho Trương ma ma cùng Lâm Tham Linh vui vẻ, Trương Trường Tùng tính tình vẫn nóng nảy như cũ, đối với ai đưa oắt con vừa yêu vừa hận, tức giận không ít, nhưng vừa quay sang Trương ma ma thì lại là bộ dáng dịu dàng kiên nhẫn.

Cơm nước xong xuôi, Tiêu Dư An chào tạm biệt cả nhà Trương Bạch Thuật, đứng dậy đi về hướng bệnh viện, hắn vừa mới đi đến cổng bệnh viện thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên: “Alo? Là Tiêu tiên sinh phải không? Bạn của anh tỉnh rồi!”

Tiêu Dư An cúp điện thoại, vội vội vàng vàng chạy về hướng phòng bệnh, vừa chạy đến cửa phòng bệnh thì đột nhiên bị y tá ngăn lại: “Tiêu tiên sinh, anh đừng vội, bạn của anh hình như có chút gì đó là lạ.”

Tiêu Dư An thở hển hển vì chạy thở ra mấy hơi: “Là, là lạ? Có gì không đúng sao? Hắn sao rồi? Hắn không sao chứ?”

Y tá lo sợ bất an nói: “Trước đó chúng tôi có hỏi hắn xem có nhớ mình là ai không, hắn nói... hắn nói... hắn nói hắn là hoàng đế Nam Yến quốc, Yến Hà Thanh.”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 217: Phiên ngoại 06

Thời điểm Tiêu Dư An đi vào phòng bệnh, Yến Hà Thanh đang ngồi trên giường bệnh lật lật xem xét bộ âu phục, lông mày hăn khẽ nhíu, trong mắt tất cả đều là hoang mang không hiểu. Nghe thấy tiếng vang, Yến Hà Thanh ngẩng đầu nhìn lên, trong chớp mắt nhìn thấy Tiêu Dư An, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Bị Yến Hà Thanh nhìn, trái tim Tiêu Dư An giật thót một cái, nhưng lại giả vờ ra vẻ, ho nhẹ một tiếng, kéo cái ghế đến bên cạnh giường bệnh, ngẩng đầu kéo kéo cà vạt, vẻ mặt lãnh khốc hỏi: “Có nhớ mình là ai không?”

Yến Hà Thanh nhìn chăm chăm Tiêu Dư An, một lúc lâu sau mới do dự nói tên mình ra: “Yến Hà Thanh.”

Ánh mắt vừa rời của cô y tá đã khiến Yến Hà Thanh hiểu được nơi này không phải thế giới của hắn, mà Tiêu Dư An trước mắt cũng không phải là Tiêu Dư An của hắn.

Tiêu Dư An trông thấy ánh mắt mang theo dò xét của Yến Hà Thanh, đột nhiên cái tính cách thích đùa giỡn nổi lên, hai chân thon dài thẳng tắp bắt chéo nhau, chậm rãi ung dung hỏi: “Vậy anh có nhớ tôi là ai không?”

Trước đó Yến Hà Thanh thường xuyên nghe Tiêu Dư An kể về thế giới hắn đã từng ở, mặc dù bây giờ trong lòng đã có suy đoán đại khái, nhưng không dám khẳng định, thế là trả lời càng thêm do dự: “... Tiêu Dư An.”

Tiêu Dư An chưa bao giờ thấy qua Yến Hà Thanh cẩn thận từng li từng tí như vậy, bộ dáng mờ mịt bất an, trong lòng đã sớm tru lên như sói, hận không thể ôm người đê xuống giường bệnh mà hôn, lại cảm thấy nhận nhau sớm như vậy sẽ mất đi rất nhiều lạc thú, vội vàng thu lại cảm xúc, lạnh lùng hỏi: “Ừm, vậy chuyện công ty ba anh phá sản, đem anh ra làm vật thế chấp, còn nhớ không?”

Trong câu này có ít nhất tám chữ Yến Hà Thanh nghe không hiểu, hẳn đành phải lựa chọn trầm mặc.

Tiêu tổng tài nghĩ nghĩ, giải thích nói: “Ba anh đem anh bán cho tôi, hiện tại anh là người của tôi, của riêng, sở hữu của tôi, là của một mình tôi, hiểu không?”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An nói: “Cấm luyến! Hiểu rồi chứ!”

Sắc mặt Yến Hà Thanh hơi đổi một chút, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

Tiêu Dư An bấm cái chuông ở đầu giường gọi y tá tới, hỏi thăm tình trạng cơ thể Yến Hà Thanh xong, cô y tá tỏ vẻ ngoại trừ nói mình là hoàng thượng gì đó ra thì thân thể Yến Hà Thanh không có bất cứ vấn đề gì.

Thế là Tiêu tổng tài nhanh chóng làm thủ tục xuất viện cho Yến Hà Thanh, đón tiểu kiều thê từ phòng bệnh về nhà.

Yến Hà Thanh đang đứng ở cửa sổ phòng bệnh nhìn ra bên ngoài, phòng bệnh nằm trên tầng cao, gió đêm hơi lạnh phất qua lọn tóc của Yến Hà Thanh, từ nơi xa truyền đến ánh đèn xanh đỏ kỳ quái, nhà cao tầng từ trên mặt đất đâm thẳng đến trời cao, nơi này là một thế giới mà Yến Hà Thanh không có chút quen thuộc nào.

“Nhìn cái gì đấy?” – Tiêu Dư An khẽ gọi.

Yến Hà Thanh quay đầu, lại một lần nữa Tiêu Dư An nhìn thấy sự bất an hiện lên trong đáy mắt hần, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

Yến Hà Thanh lắc đầu, không nói một lời.

Trong lòng Tiêu Dư An mang ý định trêu đùa Yến Hà Thanh, cố gắng bày ra vẻ kiêu ngạo của tổng tài, nói: “Mặc áo khoác vào, chúng ta trở về.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, đưa tay cầm lấy áo khoác âu phục trên giường bệnh, nhưng tiếp theo không làm ra động tác gì.

Hần không biết y phục này phải mặc như thế nào.

Bất thành lình có người tiến đến nhận lấy áo khoác âu phục trong tay Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An hỏi: “Nào, duỗi tay trái ra.”

Yến Hà Thanh trầm mặc làm theo, sau khi Tiêu Dư An mặc áo khoác cho hần xong, lại cúi đầu giúp hần cài cúc. Bộ âu phục này cắt may cực kỳ vừa người, khắp nơi lộ ra hương vị cấm dục, Tiêu Dư An không nhanh không chậm đem cúc áo bằng kim loại trên bộ âu phục kia cài lên cho Yến Hà Thanh, bên ngoài không chút dao động, trong đầu lại sớm đã tưởng tượng ra một trăm loại biện pháp để cởi bộ quần áo này ra.

“Đi thôi.” – Tiêu Dư An giúp Yến Hà Thanh mặc âu phục xong, ngẩng đầu lên, vẻ mặt Yến Hà Thanh không đổi, lùi lại một bước, gật gật đầu.

Hai người ra khỏi bệnh viện, đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, lái xe đã đợi sẵn từ trước, nhìn thấy Tiêu Dư An đi tới, cấp tốc đi xuống mở cửa xe. Tiêu Dư An ngồi lên xe lại phát hiện Yến Hà Thanh đứng bên ngoài xe không nhúc nhích.

Tiêu Dư An vừa định hỏi Yến Hà Thanh làm sao, đột nhiên hiểu ra gì đó.

Cái ô tô màu đen này trông rất giống một cái lồng sắt, nếu như không biết rõ xe là cái gì, nhất định sẽ cảm thấy ngột ngạt và bất an.

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, bảo lái xe mở toàn bộ đèn trong xe lên, sau đó một tay đẩy cửa xe, một tay vươn về hướng Yến Hà Thanh: “Đừng lo, tôi sẽ không hại anh.”

Yến Hà Thanh nhìn hẩn, sau một lát mới nắm chặt lấy tay Tiêu Dư An, ngồi lên xe.

Chiếc ô tô màu đen vững vàng chạy ra khỏi bệnh viện, Tiêu Dư An bảo lái xe mở cửa sổ xe ra, gió đêm ới lạnh thổi vào trong xe xua đi cái oi bức, Yến Hà Thanh nhìn cảnh sắc vùn vụt lao qua bên ngoài cửa xe, trên mặt giấu không được vẻ kinh ngạc.

Khuỷu tay Tiêu Dư An chống lên cửa sổ xe, một tay chống đầu, mắt thì nhìn Yến Hà Thanh, chỉ cảm thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc kia của Yến Hà Thanh nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu. Khóe miệng Tiêu tổng tài mỉm cười, ở trong lòng yên lặng lắm lắm muốn đem người nuôi ở trong nhà, không thể để người khác bắt cóc đi mất.

Hai người vừa về đến nhà, Triệu quản gia đã chạy ra đón, ánh mắt Yến Hà Thanh lóe lên nhưng lập tức đã bình tĩnh trở lại.

Thấy Tiêu Dư An mang một người đàn ông xa lạ trở về, Triệu quản gia tổ chức chuyên môn cực kỳ cao mặt không đổi sắc, hoàn toàn không hỏi xem đây là ai, chỉ cúi đầu chào nói: “Tiêu tiên sinh, có cần chuẩn bị phòng khách không?”

Tiêu Dư An nói: “Không cần.”

Lập tức trong lòng Triệu quản gia hiểu rõ: “Cái giường lớn kia hôm nay đã đem xử lý rồi, Tiêu tiên sinh xem thử có vừa lòng với cái giường hiện tại không, nếu như không hài lòng tôi sẽ cho người đổi một cái khác.”

Tiêu Dư An gật gật đầu, nói một tiếng vất vả, sau đó đứng dậy muốn đi về phòng, đi hai bước mới phát hiện Yến Hà Thanh không đi theo mà chỉ đứng yên một chỗ không động, Tiêu Dư An cũng không khách khí, nắm chặt lấy cổ tay người kia kéo về phòng.

Về đến phòng, Tiêu Dư An mở đèn lên, thấy trong phòng đặt một cái giường lớn màu xám đậm sắc điệu cấm dục, Tiêu Dư An vừa cởi áo khoác âu phục vừa ngồi xuống giường thử độ mềm cứng, sau đó ngoắc ngoắc Yến Hà Thanh: “Đến đây.”

Yến Hà Thanh do dự nửa ngày, đi đến cạnh người, lại bị Tiêu Dư An đứng dậy kéo ngồi xuống giường, Tiêu Dư An cong khoe miệng cười nói: “Thế nào? Thấy dễ chịu chứ? Có thấy quá mềm hay không? Sau này sẽ ngủ ở cái giường này, có ý kiến gì thì cứ nói.”

Yến Hà Thanh nghiêng đầu đi không nhìn hẳn: “Rất tốt.”

Tiêu Dư An phát hiện từ khi ra khỏi bệnh viện, đối với việc tiếp xúc thân thể cùng mình hình như Yến Hà Thanh có vẻ hơi kháng cự.

Tiêu tổng tài nghĩ nghĩ, đưa tay cởi cúc áo tây trang của Yến Hà Thanh ra, lại đưa tay đến cổ áo sơ mi trắng bên trong của hắn, hơi giật ra, cong ngón tay sờ sờ lên trên hầu kết hắn. Động tác lần này khiến Yến Hà Thanh không thể không xoay đầu lại, Tiêu Dư An cười cười: “Biết phải làm sao để gán nợ không? Há? Cởi đi.”

Yến Hà Thanh túm lấy cổ tay Tiêu Dư An, ngăn động tác của hắn lại, cúi đầu, ngữ khí lãnh đạm nói: “Ngoại trừ điều này ra, muốn ta gán nợ như thế nào cũng được.”

Tiêu Dư An khẽ giật mình, lại nghe thấy Yến Hà Thanh nói: “Ta đã thành thân rồi.”

Tiêu Dư An thu tay lại, ý vị thâm trường nhưn mà nói: “Ồ? Không phải hẳn thì không được à?”

Ánh mắt Yến Hà Thanh kiên định: “Không phải hẳn thì không được.”

Trong lòng Tiêu Dư An mềm nhũn, cuối cùng không đành lòng bắt nạt hẳn nữa, cong mắt cười nói: “Yến ca, thành thân với người chẳng phải chính là ta sao?”

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 218: Phiên ngoại 07

Nghe thấy xưng hô quen thuộc, Yến Hà Thanh đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Một tay Tiêu Dư An đè lại bả vai hắn, một tay vuốt cằm hắn, cong mắt cười nói: “Nhớ nhung dằng dặc hồi ức dằng dặc, Yến ca nhà ta thật đẹp trai, thế nào, tin... a...”

Tiêu Dư An còn chưa dứt lời đã bị Yến Hà Thanh ôm lấy eo, thoáng dùng sức, sau một trận long trời lở đất, cả người Tiêu Dư An bị Yến Hà Thanh đè xuống chần đệm mềm mại. Hắn vừa lấy lại tinh thần, đã nghe Yến Hà Thanh ghé vào tai hắn nói khê: “Phụ thân ta đem ta bán cho người rồi? Cấm luyến?”

Bên tai truyền đến hô hấp ấm áp khiến lưng Tiêu Dư An run lên, Tiêu tổng tài cảm thấy mình không thể thua khí thế được, giãy giụa nói: “Thật! Thật sự bán cho ta! Mặc dù ở thế giới này buôn bán người là phạm pháp nhưng về bản chất thì cũng không khác lắm đâu!”

Tiêu Dư An cứ giãy dụa như thế, vãi vốc trên âu phục của hai người mà sát cùng một chỗ phát ra âm thanh soàn soạt, Yến Hà Thanh vội vàng nắm chặt lấy cổ tay Tiêu Dư An, không chút lưu tình hôn xuống chặn cái miệng đang không ngừng líu lo của Tiêu Dư An, hôn đến mức người kia thở không ra hơi, không nói thêm được câu nào nữa.

Tiêu Dư An điều chỉnh lại hô hấp, nghe thấy Yến Hà Thanh nói khê: “Đây chính là kiếp trước của người sao?”

Thấy Tiêu Dư An gật gật đầu, Yến Hà Thanh do dự nửa ngày, mở miệng nói: “Trước kia lúc người trọng sinh, có phải vẫn luôn cảm thấy bất an không?”

Tiêu Dư An khê giật mình, sau khi mặt đối mặt với Yến Hà Thanh, chợt nhớ tới gì đó.

Trước kia lúc mình trọng sinh, rõ ràng có mười phần hiểu biết đối với thế giới kia nhưng vẫn cảm thấy bối rối, mà hiện tại Yến Hà Thanh đột ngột xuyên đến hiện đại, không quen biết ai, cái gì cũng không rõ, hẳn bất an như nào cũng có thể nghĩ được, thế mà mình lại còn giả vờ không quen biết hẳn!

Ngay lập tức trong lòng Tiêu Dư An tràn đầy áy náy, hẳn đưa tay vòng qua vai Yến Hà Thanh, trấn an vỗ vỗ, sau đó cười nói: “Yến ca, người đừng lo lắng, có ta đây rồi.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, vẻ mặt vẫn không nhẹ nhõm hơn được bao nhiêu, hai tay Tiêu Dư An ôm lấy mặt Yến Hà Thanh, cẩn thận dịu dàng mà hôn hẳn, chợt nhớ tới gì đó nói: “Đi, chúng ta đi tắm một cái đã, mới từ bệnh viện về, phải tắm một cái mới được.”

Đã từng có một cái giường rộng mười mét vuông thì dĩ nhiên cái phòng tắm cũng sẽ không kém, cửa thủy tinh hai lớp, gương to bằng người, liếc mắt một cái có thể trông thấy cửa sổ trên mái làm bằng thủy tinh, còn có một cái bể tắm cỡ nhỏ, trong bể đổ đầy nước ấm còn đang bốc hơi, hòa cùng với cửa sổ trên mái tạo thành một không gian mơ hồ.

Nói là tắm nhưng thực ra thì hai người vừa cởi vừa hôn, chờ đến khi vào đến phòng tắm thì đã cởi đến mức sắp không còn mảnh vải nào che thân rồi.

Yến Hà Thanh vẫn chưa quên chuyện Tiêu Dư An chọc ghẹo hần, mang theo ý trả thù mà hung hăng hôn, hôn đến mức đầu lưỡi Tiêu Dư An run lên, cảm thấy cánh tay Yến Hà Thanh đang hướng về cái nơi khó mà nói ra kia, Tiêu Dư An thở hổn hển nói: “Vào, vào, bế tắm, nước, trong nước.”

Áo sơ mi trắng còn chưa cởi hẳn, toàn thân đã bị ngâm vào trong nước nóng, rất nhanh quần áo trở nên ẩm ướt, dính sát vào thân thể Tiêu Dư An phác họa lấy đường cong cơ thể hần. Yến Hà Thanh để Tiêu Dư An dựa vào thành bể tắm, mượn dòng nước đem một ngón tay đưa vào trong thân thể Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An tận lực coi nhẹ cảm giác khó tả khi bị khuếch trương, đưa tay đem lọn tóc ẩm ướt rũ xuống trên trán Yến Hà Thanh vén ra sau tai, sau đó cười nói: “Yến ca, người để tóc ngắn thực sự là quá đẹp trai.”

Yến Hà Thanh nghiêng đầu hôn lên ngón tay vén tóc hần của Tiêu Dư An, lại nghe Tiêu Dư An nói: “Yến ca, người thực sự không cần lo lắng, cũng không cần cảm thấy bất an, ta sẽ giúp người tìm hiểu thế giới này. Chẳng phải trước kia người đã từng nói, ta biết nhiều chuyện của người như vậy nhưng người lại không hiểu được ta đó sao? Hiện tại người muốn biết gì, ta đều sẽ nói cho người, a... Yến ca, chậm một chút, chậm một chút...”

Yến Hà Thanh không hề chớp mắt mà nhìn Tiêu Dư An, bất an trong đôi mắt kia đã sớm bị xua tan, hần nói khẽ: “Được.”

Tiêu Dư An bị cái kia của Yến Hà Thanh làm cho hoa mắt váng đầu, trong nhất thời ngay cả câu trả lời “được” của Yến Hà Thanh là trả lời cho cái gì cũng không phân biệt được, run run rẩy rẩy nói: “Vậy người, người, người, chậm lại, chậm lại một chút, một chút.”

Khóe miệng Yến Hà Thanh nhẹ nhàng cong lên, liếm lấy vành tay hần, thản nhiên nói: “Nghe nói ta thiếu nợ người, hiện tại đang trả nợ.”

Tiêu Dư An sợ hãi nói: “Làm gì có kiểu trả nợ như thế này! Yến ca, chờ chút, Yến ca, đừng trả... Ta không muốn người trả... Người, người, chậm một chút, ưm!”

Ngày hôm sau, Tiêu tổng tài luôn cẩn trọng chưa từng đi trễ về sớm, vô cùng hiếm thấy mà nghỉ nửa ngày.

Sáng sớm, phía đông hiện ra ánh sáng trắng, không khí hơi lạnh, Tiêu Dư An theo thói quen lăn về bên trái, không giống với trước đó, lần này Tiêu Dư An vừa xoay người đã chạm được thứ ấm áp, trong lúc mơ mơ màng màng có người đem hân ôm vào trong ngực, thay hân kéo lại chăn mền.

Sau khi Tiêu Dư An tỉnh ngủ, trời đã sáng hẳn, Yến Hà Thanh nửa tựa trên giường, trong tay cầm quyển sách Tiêu Dư An bình thường vẫn đặt ở đầu giường, đang từ từ đọc. Đầu tiên Tiêu Dư An đòi hôn chào buổi sáng, sau đó hỏi: “Chữ đó đọc được không?”

Yến Hà Thanh gật gật đầu.

“Vậy nội dung thì sao?”

Yến Hà Thanh lắc đầu, Tiêu Dư An nói: “Không sao, không vội, sau này ta dạy người.”

“Được.”

Tiêu Dư An biếng nhác dựa vào trong ngực Yến Hà Thanh, cầm điện thoại lên xử lý một ít công việc, đột nhiên Hồng Tụ gọi điện thoại tới: “Tiêu tổng, chiều hôm nay có hội nghị, anh có tới không?”

“Tới, à, những tài liệu kia tôi sẽ đến công ty xem, được, biết rồi.”

Tiêu Dư An cúp điện thoại, trông thấy Yến Hà Thanh không thể hiểu nổi mà nhìn điện thoại trong tay mình.

Từ sau khi xuyên đến hiện đại, Tiêu Dư An có thể thường xuyên trông thấy những vẻ mặt khác nhau của của Yến Hà Thanh, chẳng hiểu sao trong lòng Tiêu tổng tài như có trăm hoa đua nở, gửi cái tin nhắn cho Triệu quản gia, sau đó hôn Yến Hà Thanh “chụt” một cái nói: “Sau này sẽ chỉ người cách dùng mấy cái này, chúng ta rời giường trước đã.”

Sau khi rửa mặt, Tiêu Dư An tìm mấy bộ quần áo mà mình mặc khá rộng cho Yến Hà Thanh: “Yến ca, người mặc quần áo của ta trước đi, quần áo chúng ta mua cho người buổi tối mới mang tới.”

“Ừm.”

Hai người vừa thay xong quần áo, cửa phòng đã bị gõ vang, Tiêu Dư An mở cửa, Triệu quản gia cầm một cái hộp đựng điện thoại mới đứng ở ngoài cửa phòng: “Tiêu tổng, bên trong đã có sim rồi, có thể sử dụng ngay.”

Tiêu Dư An nói cảm ơn, mở hộp lấy điện thoại lưu số của mình vào sao đó kéo Yến Hà Thanh lại dạy hãnh: “Yến ca, người nhìn này, có cái này, cho dù chúng ta không ở gần nhau cũng có thể nghe được giọng nói của nhau.”

Yến Hà Thanh nhú mày: “Chỉ có thể nghe được tiếng thôi sao.”

Tiêu Dư An ngây ra, sau đó nói: “Còn có thể nhìn thấy.”

Nói xong Tiêu Dư An nhấn mở cuộc gọi video, đặt vào trong tay Yến Hà Thanh, mình thì lạng lẽ đi vào phòng tắm. Vốn hãnh định làm mẫu cho Yến Hà Thanh một chút, nào biết trong video Yến Hà Thanh liên tục đưa tay chạm màn hình cảm ứng bối rối hỏi hãnh ở đâu.

Tiêu Dư An vội vàng mở cửa phòng tắm: “Yến ca, ta ở đây.”

Yến Hà Thanh bước tới, sờ sờ gương mặt cùng tóc Tiêu Dư An, trầm tĩnh lại.

Tiêu Dư An vừa bất đắc dĩ vừa cứng chiều ôm lấy hắn: “Được rồi, người không dùng được cũng không sao.”

—

Soup: Vì chương này Yến ca mới xuyên đến nên t vẫn để xưng hô “ta” “người”, qua chương sau t sẽ đổi xưng hô theo hiện đại, mấy cô thích “anh” “em”, hay “anh” “tôi”, “tôi” “em”? Không ai rep thì t sẽ để theo ý t luôn

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 219: Phiên ngoại 08

Editor:Soup

Tối gần giữa trưa, Triệu quản gia, làm việc lưu loát hiệu suất cực cao, đem âu phục vừa với kích cỡ của Yến Hà Thanh đưa tới. Tiêu Dư An tự mình giúp Yến Hà Thanh mặc lên, lại cẩn thận thắt cà vạt cho hẳn, cười nói: “Ừm, quá đẹp, đẹp trai đến mức ta không tìm lòng được luôn ấy.”

Yến Hà Thanh chỉnh chỉnh ống tay áo, lại giật giật cà vạt, giống như đang cố gắng thích ứng với cảm giác bó sát người của tây trang. Tiêu Dư An dè tay hẳn lại: “Yến ca, người đừng kéo nữa, còn kéo thì trưa nay ta khỏi cần đi họp luôn.”

Yến Hà Thanh: “?”

Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, xoay người không nhìn tới hẳn nữa: “Đi, đi ăn cơm.”

Lần này ra ngoài, Tiêu tổng tài không gọi lái xe mà tự mình lái, để Yến Hà Thanh ngồi ở ghế phụ. So với sự kháng cự khi lần đầu tiên ngồi xe thì lần này Yến Hà Thanh thả lỏng hơn rất nhiều, Tiêu Dư An nghiêng người sang giúp hẳn thắt chặt dây an toàn, thấy hẳn khẽ kéo kéo, cười nói: “Để cho an toàn.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu, Tiêu Dư An mở định vị của điện thoại di động ra đưa Yến Hà Thanh đến một nhà hàng ba sao Michelin, cùng Yến

Hà Thanh ăn xong cơm trưa lái xe đến công ty.

Tiêu Dư An dừng xe xong, đầu tiên là tháo dây an toàn cho Yến Hà Thanh, lại tự mình đi xuống xe, mở cửa bên ra, cười nói: “Đến rồi”

Có điều chỉ sau mười phút, tin tức Tiêu Dư An tự mình lái xe tới công ty đã truyền khắp từng bộ phận lớn nhỏ.

“Tin này có gì mới đâu, Tiêu tổng là người hòa đồng như vậy, thỉnh thoảng tự mình lái xe đến công ty thì cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng ghế phụ trên xe của Tiêu tổng có người ngồi!”

“Cái gì? Chẳng lẽ Tiêu tổng của chúng ta cũng bắt đầu học người khác nuôi tiểu tình nhân?”

“Không giống, nghe nói là một người đàn ông.”

“Hiện tại chẳng phải đang lưu hành... Cậu hiểu chứ!”

“Cũng không giống, chẳng phải chim hoàng yến đều là kiểu nhu thuận đáng yêu sao? Nghe nói người đàn ông từ trên xe Tiêu tổng đi xuống kia khôi ngô phóng khoáng, đẹp trai cực kỳ luôn.”

“Ồi giời, mấy người đừng có đoán mò nữa, có lẽ chỉ là đối tác thôi, sao có thể đem tình nhân đến công ty một cách lộ liễu như thế, cho dù Tiêu tổng thực sự có bao nuôi chim hoàng yến đi chẳng nữa thì nhất định không có khả năng để chúng ta biết được.”

“Ồm, cũng đúng.”

“Đúng đúng đúng, vả lại chẳng phải công ty của chúng ta có mấy người cực độ tự tin với nhan sắc của mình muốn bò lên giường Tiêu tổng đó sao? Nghe nói chẳng có người nào khiến Tiêu tổng có phản ứng cả.”

“Lại còn có chuyện này nữa á, mau kể chút nghe chơi coi.”

Mà lúc này, Tiêu Dư An đang đem “đối tác” mà mọi người nhắc đến đặt lên ghế làm việc mà hôn, khó khăn lắm mới vuốt ve an ủi đủ, Tiêu Dư An vừa làm ồ trong ngực Yến Hà Thanh vừa gọi điện thoại cho trợ lý: “Giúp tôi mua mấy quyển sách lịch sử về, đúng rồi, còn có mấy quyển Binh pháp Tôn Tử gì đó nữa, đúng, cậu không nghe làm đâu, Binh pháp Tôn Tử.”

Tiểu trợ lý bỏ ra mười phút mua một đồng sách, sau đó gõ vang cửa phòng làm việc của Tiêu Dư An, Tiêu Dư An cười nói cảm ơn, sau khi nhận lấy thì chọn mấy quyển đưa cho Yến Hà Thanh: “Yến ca, lát nữa ta phải đi họp, trước tiên người cứ xem mấy quyển này để giải buồn đi nhé.”

Yến Hà Thanh nhận lấy sách, ngược mắt lên hỏi: “Khi nào thì quay lại?”

Tiêu Dư An tính tính thời gian sau đó cầm lấy đồng hồ điện tử trên bàn làm việc, chỉ vào mặt đồng hồ nói với Yến Hà Thanh: “Yến ca, người nhìn cái đồng hồ này nè, khi nào số trên mặt đồng hồ nhảy thành số này, ta sẽ quay lại.” – Nói xong Tiêu Dư An giật một tờ giấy trắng, cầm lấy bút viết một chữ số Ả Rập, năm giờ ba mươi phút.

Yến Hà Thanh nhận lấy giấy cẩn thận nhìn sau đó gật gật đầu.

Tiêu Dư An lại cầm một cốc nước cùng một đĩa hoa quả đến bày trước mặt Yến Hà Thanh, lúc này mới cầm lấy tư liệu Hồng Tụ đã chỉnh lý tốt đi đến phòng họp.

Cuộc họp diễn ra vô cùng thuận lợi, kết thúc sớm hơn nửa tiếng, các quản lý bộ phận lo lắng bất an chờ Tiêu Dư An đưa ra ý kiến, nào ngờ cuộc họp vừa mới kết thúc, Tiêu tổng đã đứng dậy đi mất, toàn bộ công việc tiếp theo đều do Hồng Tụ đến bàn giao.

Tiểu trợ lý có việc muốn báo cáo, vừa báo cáo vừa đi theo Tiêu Dư An về văn phòng, trông thấy Tiêu tổng nhà mình vừa đi đến cửa phòng làm

việc lại đột nhiên ra dấu im lặng, vội vàng đứng nghiêm tại chỗ, không dám thở mạnh.

Tiêu Dư An nhẹ nhàng đề chốt cửa xuống, cánh cửa mở ra một khe nhỏ, vụng trộm nhìn vào trong văn phòng.

Ánh tà dương lặn xuống xuyên thấu qua cửa sổ sát đất phía sau bàn làm việc nghiêng nghiêng rọi vào, Yến Hà Thanh khí thế mười phần ngồi trên ghế làm việc, nghiêm túc đọc quyển sách trong tay, ánh sáng lúc sáng lúc tối rơi vào trong đáy mắt Yến Hà Thanh, Tiêu Dư An trông thấy mà trong lòng nhộn nhạo không thôi.

Bất thành linh Yến Hà Thanh ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên bàn, lại nghiêng đầu nhìn tờ giấy trắng, trong đáy mắt hiện ra vẻ thất vọng, đưa tay day day ấn đường sau đó tiếp tục đọc sách.

Tiêu Dư An kéo tiểu trợ lý qua một bên, tựa như khoe khoang để cậu ta nhìn vào trong văn phòng: “Đẹp trai không?”

Tiểu trợ lý gật gật đầu, cảm khái từ tận đáy lòng: “Đẹp trai!”

Tiêu Dư An nói: “Người khen hần cái dê.”

Tiểu trợ lý nghĩ thầm, cái này tôi am hiểu lắm nè, ngay cả nháp cũng không cần, vừa há mồm văn vở đã tuôn ra như suối.

Tiêu Dư An nói: “Ngừng ngừng ngừng, đừng có khen nữa, tôi ghen đấy.”

Tiểu trợ lý: “...A?”

Tiêu Dư An nói: “Còn có việc gì nữa không? Có việc thì tấu, không việc bái triều.”

Tiểu trợ lý muốn phát rồ luôn: “Tiêu tổng, người ứng cử vị trí trợ lý thứ hai của anh đã tới công ty báo danh rồi, chừng nào thì anh đi phỏng vấn?”

Tiêu Dư An kinh ngạc: “Trợ lý thứ hai?”

Tiểu trợ lý sụp đổ triệt để, hóa ra mấy lời mình nói trước đó một chữ Tiêu Dư An cũng không thèm nghe: “Đúng đó Tiêu tổng, qua không lâu nữa tôi muốn xin nghỉ đông, vả lại, chẳng phải anh chê có ít trợ lý quá sao?”

Tiêu Dư An nói: “VẬY cậu chọn giúp tôi một người đi, chọn tốt thì có thưởng, chọn không tốt thì trừ tiền lương.”

Bờ vai của tiểu trợ lý lập tức bị chủ nghĩa tư bản bóc lột đè cho sụp đổ.

Tiêu Dư An cười nói: “Đùa cậu thôi, được hay không thì cũng thêm tiền thưởng, đi đi.”

Tiêu Dư An vỗ vỗ bả vai tiểu trợ lý tỏ vẻ tán thưởng, nghe thấy hai chữ tiền thưởng, hai mắt tiểu trợ lý phát sáng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang lao đến địa điểm phỏng vấn.

Cuối cùng cũng đem người đuổi đi, Tiêu Dư An thở ra một hơi, lại nhìn vào trong văn phòng, Yến Hà Thanh đã buông sách trong tay xuống, đang cầm đồng hồ điện tử lên cúi đầu quan sát. Ánh tịch dương tựa như vàng bị nung chảy, Yến Hà Thanh ngồi trên ghế làm việc xoay nửa vòng, mặt hướng về phía cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cửa ngắm nhìn những đám mây cùng với nhà cao tầng phía xa xa.

Tiêu Dư An mở cửa, rón rén đi đến phía sau hẳn, đem cái ghế Yến Hà Thanh đang ngồi quay lại, Yến Hà Thanh nhìn thấy hẳn, hai mắt lập tức sáng lên.

Khóe miệng Tiêu Dư An mang ý cười, một tay chống lên tay vịn ghế, một tay nâng cầm Yến Hà Thanh lên, cúi người tới gần lại duy trì một khoảng cách thích hợp: “Nghe nói Yến tổng tuổi trẻ tài cao, hôm nay nhìn

thấy, quả thật khiến người ta tâm động không thôi, không biết Yến tổng có cần một bạn giường không?”

Yến Hà Thanh do dự nửa ngày, hỏi: “Bạn giường là cái gì?”

Trong một giây Tiêu Dư An đã bị phá công, ha ha cười thành tiếng, cúi người đến bên tai Yến Hà Thanh giải thích, còn chưa nói hết lời đã bị Yến Hà Thanh ôm lấy eo, cứng rắn bắt ngồi lên đùi, hôn đủ.

Yến Hà Thanh nhàn nhã hai ngày, xem hết toàn bộ số sách mà Tiêu Dư An mua về, Tiêu Dư An nghĩ vẫn nên tìm một chút việc gì đó để Yến Hà Thanh làm, nếu không thì quân vương vung kiếm khắp thiên hạ lại biến thành bà nội chợ thế này, chỉ sợ là sẽ phát bệnh mất.

Tiêu Dư An nghĩ tới nghĩ lui, gọi người phụ trách phòng an ninh tới.

Nhiếp Nhị mặc một thân đồng phục bảo vệ đi vào văn phòng Tiêu Dư An: “Tiêu tổng, anh tìm tôi à?”

Tiêu Dư An: “... Anh chính là người phụ trách?”

Nhiếp Nhị: “Đúng vậy, Tiêu tổng, chẳng phải anh tìm tôi đó sao?”

Tiêu Dư An: “Không có việc gì nữa đâu, tạm biệt.”

Thế là người phụ trách phòng an ninh chẳng hiểu ra làm sao bị gọi tới, lại chẳng hiểu ra làm sao mà rời đi.

Tiêu Dư An buồn rầu đảo qua đảo lại tư liệu của mấy phòng ban to to nhỏ nhỏ trong công ty, muốn tìm một vị trí nhàn nhã lại không bị người đàm tiếu, đột nhiên có một nơi giải trí khiến Tiêu Dư An chú ý.

Tiêu Dư An rút phần tài liệu kia ra, nhìn cẩn thận một lần, trong lòng vui vẻ đến nở cả hoa gọi điện thoại cho Hồng Tụ: “Hồng Tụ, dưới danh nghĩa của tập đoàn chúng ta có một cái trường đua ngựa phải không?”

Hồng Tụ nói: “Đúng vậy, không mở cửa cho người ngoài, chỉ để anh cùng với bạn bè của anh dùng để giải trí thôi.”

Tiêu Dư An quyết định dứt khoát, chính là cái này!

Ngày hôm sau, Yến Hà Thanh đi phỏng vấn.

Người phụ trách chuồng ngựa là một người tự luyện, tự cho mình là siêu phàm, cảm thấy mình chính là người trẻ tuổi đón đầu xu thế, sau khi nhìn thấy Yến Hà Thanh thì bị giá trị nhan sắc của hã làm cho sợ hãi một chút, nhưng ngay sau đó lại ra vẻ trầm ổn bắt chéo hai chân, hai tay khoanh trước ngực kiêu ngạo nói: “Anh bạn, cậu có biết nơi này của chúng ta không phải chỉ là một câu lạc bộ giải trí bình thường không? Những người tới đây đều là những nhân vật lớn có máu mặt, đặc biệt với bất kỳ ai thì sau này sẽ không có quả ngon mà ăn đâu.”

Yến Hà Thanh gật gật đầu.

Người phụ trách vỗ vỗ bàn nói: “Biết là được, đưa sơ yếu lý lịch cho tôi.”

Yến Hà Thanh nói: “Không có sơ yếu lý lịch.”

Người phụ trách khẽ giật mình: “Không có sơ yếu lý lịch, chẳng thể luôn đó hả? Vậy trình độ của cậu thế nào? Có hai bằng thạc sĩ hạng nhất à?”

Yến Hà Thanh lắc đầu.

“Vậy kinh nghiệm làm việc thì sao?”

“Không có.”

Người phụ trách giận đến phát cười, đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi đi không quên trào phúng một câu: “Ai cho cậu tự tin đến chỗ này của chúng tôi phỏng vấn thế hả?”

Yến Hà Thanh nói: “Tiêu Dư An.”

Người phụ trách lập tức nắm chặt lấy hai tay Yến Hà Thanh: “Hoan nghênh hoan nghênh, chúng tôi đang cần người mới như cậu! Lương một năm là hai mươi vạn, cậu thấy có được không?”

—

Soup:Chờ cho Yến ca quen quen với cuộc sống ở hiện đại t mới đối xứng hô của hai người nhá.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 220: Phiên ngoại 09

Sau khi Tiêu tổng tài ở trong phòng làm việc xem hết một phần kế hoạch của hạng mục hợp tác cùng với chính phủ xong, bắt đầu không yên lòng mà lo lắng cho tiểu kiều thê nhà mình bèn gọi điện thoại tới hỏi thăm một phen.

Người phụ trách chưa từng được tổng tài tự mình gọi điện tới cho bao giờ, bị dọa đến ấp a ấp úng, miễn cưỡng lắm mới nói rõ ràng được mọi chuyện: “Đúng đúng đúng, đã nhận việc rồi, vâng vâng, hiểu rồi ạ hiểu rồi ạ.”

Cúp điện thoại xong, người phụ trách vội vàng mở điều hòa của văn phòng lên chuẩn bị đi mời Yến Hà Thanh đến uống trà. Hỏi xung quanh một chút mới biết hãn đang huấn luyện mấy con ngựa vừa được đưa tới ngày hôm qua, trong lòng người phụ trách giật thon thót. Ngày hôm qua tròng đua ngựa vừa mới mua vào mấy con ngựa mới, trong đó có một con ngựa Akhal-Teke*, nghe nói là đang trong trạng thái nửa thuần phục, tính tình dữ dằn. Yến Hà Thanh vốn không có giấy chứng nhận hay tư liệu chứng minh năng lực gì, lỡ như xảy ra chuyện thì coi như xong. Vả lại, bất kể là người hay ngựa bị làm sao thì người phụ trách là hãn cũng không chịu trách nhiệm nổi!

(*Ngựa Akhal-Teke: được coi là giống ngựa quý hiếm nhất thế giới có nguồn gốc Turkmenistan sở hữu bộ lông lấp lánh ánh kim, sức chịu đựng dẻo dai, phi nước đại cực nhanh. Chính là loài ngựa chạy mồ hôi đỏ như

máu trong truyền thuyết. Akhal-Teke chính là chúa tể trong sa mạc Karakoum. Akhal-Teke được cho rằng chính là Hãn huyết mã (Ngựa Đại Uyên) của Đại Uyên được nhắc đến trong sách cổ Trung Quốc.)

“Mẹ nó! Ai bảo hã đi huấn luyện hã!” – Người phụ trách chửi thề một tiếng, vội vàng chạy đến sân huấn luyện.

Thời điểm người phụ trách chạy đến sân huấn luyện, vừa liếc mắt một cái đã thấy Yến Hà Thanh trên người không có chút công cụ phòng hộ nào đang kéo dây cương của con Akhal-Teke kia. Trước mắt người phụ trách tối đen, suýt chút nữa thì hai mắt trợn trắng ngất đi.

Yến Hà Thanh thì ngược lại, không hề lộ ra chút hoang mang, đứng ở bên trái con ngựa, bắt đầu buông lỏng dây cương, đưa tay vỗ vỗ phần bụng cùng phần lưng ngựa để trấn an, tiện thể vuốt vuốt cái bờm xinh đẹp của nó. Con ngựa ở trước mặt Yến Hà Thanh thì ôn thuận y hệt như cô vợ nhỏ, cúi đầu cọ cọ hã, Yến Hà Thanh thấy đã làm thân với nó ổn ổn rồi, quả quyết xoay người lên ngựa, trong miệng phát ra một tiếng “giá”, con ngựa bắt đầu chạy như bay.

Người phụ trách thấy vậy thì sửng sốt một chút, mấy cô gái phụ trách bên ngoài sân trông thấy Yến Hà Thanh đẹp trai phong độ như vậy cũng nhin không được mà nhìn hã chăm chú không thôi.

Mà lúc này, Tiêu Dư An ở văn phòng đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, trên màn hình hiện ra hai chữ Trần Ca, Tiêu Dư An nhin không được cong khóe miệng khẽ cười.

Từ rất sớm Tiêu Dư An đã nhìn thấy trong danh bạ điện thoại của mình có lưu tên Trần Ca, thế là thuận tay hỏi thăm một chút, nhưng thật ngàn lần không tưởng tượng được, Trần Ca lại là một công tử phú nhị đại.

Trần Ca học đại học chuyên ngành tâm lý học, sau khi tốt nghiệp không muốn vào bệnh viện làm công việc mệt đến chết đi sống lại, nhà hã có tiền

nên cũng tùy ý hẳn, không nghĩ tới Trần Ca lại làm ra một chuyện khiến người thần đều kinh động.

Hắn mở một trung tâm tư vấn tình yêu và hôn nhân!

Đi làm ba ngày nghỉ năm ngày, tư vấn tình yêu và hôn nhân miễn phí cho bạn bè!

Sau khi ba mẹ Trần Ca biết chuyện, tâm tình hơi phức tạp, một mặt thì nghĩ thầm đứa con trai này sao lại bị nuôi thành như vậy, một mặt lại cảm thấy dù sao thì Trần Ca cũng không giống những phú nhị đại khác chơi bởi bao nuôi mình tinh người mẫu, thế là cũng ủng hộ con đường này của hẳn.

Nào biết Trần Ca lại thực sự trở nên có danh tiếng, hiện tại đã mở một chi nhánh ở thành phố này, có thể nói là vô tâm trồng liễu liễu lại xanh.

Tiêu Dư An nhận điện thoại, ở đầu bên kia truyền đến giọng nói sang sảng của Trần Ca: “Này! Tiêu tổng, gần đây cậu bận việc gì à? Đã lâu không gặp, tối nay có rảnh ra họp mặt không? Dẫn cậu đến làm quen với mấy người bạn một chút.”

Tiêu Dư An cười nói: “Bạn gì?”

“Là mấy người bạn muốn thông qua tôi cọ chút ánh sáng mà ôm đùi của cậu thôi.”

“...Thằng thẳng thế?”

“Đã là năm bao nhiêu rồi, hàm xúc có thể mài thành cơm ăn được à, cậu có gặp không? Không gặp thì tôi từ chối, không sao đâu, chỉ là tôi hơi khó xử chút thôi.”

“Gặp đi, dù sao cũng đang rảnh.”

“Vậy đến cái trường đua ngựa kia của nhà cậu được không? Đã lâu rồi không tới đó, hơi hơi nhớ.”

Vốn Tiêu Dư An cũng có dự định đi gặp tiểu kiều thê, dĩ nhiên không có ý kiến, đồng ý: “Cũng được, nhưng mà tôi còn có cuộc họp, cậu cứ mang bạn bè tới trước đi nhé.”

“Cậu quả thật vẫn là người bận bịu, được rồi, vậy gặp sau nhé.”

Tiêu Dư An cúp điện thoại, lại dùng máy riêng gọi cho trợ lý của mình, kết quả tiểu trợ lý không tới, người tới là một khuôn mặt mới, là một nam sinh da dẻ trắng bóc mặt mũi sáng sủa, nhìn bộ dáng thì giống như vừa mới tốt nghiệp đại học nhưng trên sơ yếu lý lịch lại viết đã có ba năm kinh nghiệm làm việc.

Tiêu Dư An hiền hòa cười hỏi tiểu nam sinh tên là gì, khóe mắt tiểu nam sinh hơi chớp mang theo ngưỡng ngùng nói: “Lục Nhân Gia.”

Tiêu Dư An gật gật đầu: “Tiểu Lục, lát nữa tôi phải cùng Hồng Tụ đi gặp nhân viên chính phủ bàn chuyện hạng mục, cậu đã chuẩn bị thông tin khách hàng xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi!” – Lục Nhân Gia vội vàng lấy tư liệu ra đưa cho Tiêu Dư An.

Thời điểm Tiêu Dư An đưa tay nhận lấy, ngón cái của Lục Nhân Gia bỗng nhiên cọ xát mu bàn tay của hắn, Tiêu Dư An còn chưa kịp phản ứng, Lục Nhân Gia đã tự mình bị dọa nhảy dựng, vội vàng cúi người xin lỗi.

Tiêu Dư An phát phát tay, cầm lấy tư liệu khách hàng lật xem, từ trước đến nay hợp tác cùng chính phủ đều cần phải chú trọng cao độ, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng khi Tiêu Dư An xem xét tư liệu lại lập tức ngây ngẩn cả người.

Người trên tư liệu lại chính là Tần Ngọc! Không nghĩ tới hẳn ta thế mà lại là viên chức.

Khóe miệng Tiêu Dư An mỉm cười, trên mặt biểu lộ đầy vẻ cảm khái, ngẩng đầu một cái mới phát hiện tiểu trợ lý mới tới còn chưa có đi, đang có chút lúng túng đứng ở một bên.

Tiêu Dư An nói: “Chỗ này của tôi không còn việc gì nữa, cậu đi gọi Hồng Tụ tới đây giúp tôi, sau đó đi làm việc của mình đi.”

Lục Nhân Gia gật gật đầu, rời đi.

Tiêu Dư An dẫn theo Hồng Tụ đến nơi bàn bạc hạng mục, Tần Ngọc đeo mắt kính gọng vàng, tỏ ra cực kỳ nhã nhặn, cả đôi bên đều là người thông minh, lần hợp tác này lại là hạng mục trăm lợi không có một hại, rất nhanh đã bàn bạc xong.

Tiêu Dư An để lái xe đưa Hồng Tụ về nhà trước, lúc này mới đi đến trường đua ngựa.

Mà lúc này, ở chuồng đua ngựa bên này đang xảy ra một số chuyện.

Bạn của trần ca, một cậu trai da mịn thịt mềm dung mạo mị người chỉ vào Yến Hà Thanh nói: “Anh, đúng, là anh đó, dạy tôi cưỡi ngựa.”

Một đám người trẻ tuổi xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nhao nhao huýt sáo khiến Trần Ca nhíu nhíu mày.

Cậu trai này ở trong vòng giới tính công khai, là số 0, hôm nay chỉ thẳng như thế, rõ ràng là coi trọng Yến Hà Thanh.

Diện mạo Yến Hà Thanh bày ra như thế, những bạn bè khác của Trần Ca cũng động tâm, nhưng tiếng nói lại không bằng cậu trai này nên dĩ nhiên không dám đoạt, chỉ có thể góp vui.

Cậu trai này chẳng những là một phú nhị đại mà còn là một quan nhị đại, vẻ ngoài xinh đẹp cho nên từ nhỏ đã muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chưa từng có thứ gì không đoạt được, lúc này cũng tràn đầy tự tin: “Phí huấn luyện viên của anh bao nhiêu, tôi trả gấp ba.”

Nào biết Yến Hà Thanh ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn cậu ta, dắt ngựa quay người muốn bỏ đi.

Cậu trai kia tức giận đến nổi trận lôi đình, ngăn Yến Hà Thanh lại nói: “Cho anh mặt mũi mà anh còn không biết xấu hổ? Người phụ trách của các người đâu rồi?”

Người phụ trách còn chưa tới, Trần Ca đã mở miệng trước: “Đây là địa bàn của Tiêu tổng, cậu đừng có làm rộn, quậy ra chuyện thì bất cứ ai cũng đều không tốt.”

Cậu trai kia nói: “Tính tình Tiêu tổng tốt, chúng tôi đều biết, chỉ mỗi cái chuyện dạy riêng này, hẳn sẽ không nói gì đâu.”

Trần Ca nói: “Tôi mang các cậu đến là để mọi người vui vẻ, gặp Tiêu tổng một chút lây chút tiếng thơm, không phải đến để gây sự.”

Cậu trai nói: “Tôi cũng đâu có gây sự, vả lại bản thân hẳn là nhân viên làm việc tại trường đua, dạy tôi một chút thì đã làm sao? Đó chẳng phải là công việc của hẳn sao? Anh nhìn xem, hẳn chẳng những không dạy lại còn không nể mặt khách, có cái kiêu như thế à?”

Trần Ca cũng cảm thấy Yến Hà Thanh hơi quá lạnh lùng, trong nhất thời không nghĩ ra được phải phản bác như thế nào, người phụ trách cũng đã chạy chậm tới: “Ôi, các vị tiên sinh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cậu trai kia chỉ vào Yến Hà Thanh nói: “Người này không phải là huấn luyện viên ở chỗ các anh sao?”

Yến Hà Thanh cũng không ngẩng đầu, tựa như không thèm quan tâm đến, lại lòng sờ sờ bồm ngựa.

Trong lòng người phụ trách lại giật thon thót, nghĩ thầm sao Yến Hà Thanh vừa mới tới ngày đầu tiên đã gây chuyện như vậy, cũng may người phụ trách dù sao cũng là người phụ trách, đối phó với mấy vị công tử nhà giàu này đều có cùng một biện pháp, cúi mình thành khẩn nói: “Tiên sinh, hãn không phải là huấn luyện viên, chỉ là nhân viên của trường đua thôi, không dạy ngài cưỡi ngựa được, thật là có lỗi, tôi sẽ gọi huấn luyện viên của chúng tôi đến, ngài cứ tùy ý chọn, thích ai thì chọn người đó! Ngài thấy thế nào?”

Cậu trai kia nở nụ cười: “Hãn không biết cưỡi ngựa? Không sao, vậy tôi dạy hãn.”

Xung quanh lại vang lên một trận tiếng vỗ tay huýt sáo ồn ào, người phụ trách sững sờ: “Cái này cái này cái này.”

Cậu trai nói: “Yêu cầu của tôi cũng không nhiều, để hãn đi theo tôi là được, không cần dạy cưỡi ngựa, tâm sự là được rồi chứ? Xem như dạy một người bạn thôi.”

Người phụ trách đành phải đến bàn bạc với Yến Hà Thanh: “Cậu đi cùng đi, dù sao đi cùng cũng đâu có mất miếng thịt nào, vả lại vị tiên sinh này là...”

Yến Hà Thanh ngắt lời hãn, lạnh lùng nói: “Không đi.”

Người phụ trách chỉ muốn dùng một phát súng bắn chết mình.

Yến Hà Thanh đứng không xa, dĩ nhiên cậu trai kia cũng có thể nghe được lời nói của hãn, cậu ta giận quá thành cười: “Được, không đi cùng cũng được, anh cho tôi một lý do.”

“Muốn lý do à? Tôi cho cậu.”

Đột nhiên có một thanh âm mang theo ý cười từ nơi xa bay tới, một đám người đều cùng sừng sốt, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Dư An từ đằng xa đi tới.

Ánh mắt Yến Hà Thanh cố định lại trên thân Tiêu Dư An không chịu rời.

Tiêu Dư An nhàn nhã như đi dạo đến bên cạnh Yến Hà Thanh, cười nói với một đám thanh niên: “Muốn lý do đúng không?”

Nói xong, Tiêu Dư An ở ngay trước mặt mọi người ôm lấy cổ Yến Hà Thanh hôn một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt dài tận ba phút.

Một đám người há hốc mồm, tròng lớn con mắt, không còn hô hấp, mà mặt cậu trai kia thì đã tái mét.

Nụ hôn kết thúc, Tiêu Dư An buông Yến Hà Thanh ra, cười nhìn về phía đám người: “Cái lý do này đã đủ chưa?”

Nào có người dám trả lời hẳn, tất cả đều lặng ngắt như tờ, ngây ra như phỗng, ước chừng một phút sau Trần Ca mới gào lên: “Tiêu tổng, chẳng phải từ trước tới nay cậu không bao nuôi tiểu tình nhân với chim hoàng yến gì sao?!”

Tiêu Dư An liếc hẳn một cái, cười nhạt: “Tiểu tình nhân gì, đây là chính chủ của tôi đó!”

Người phụ trách lồm bồm một tiếng, hai mắt trắng dã suýt chút nữa thì ngắt đi.

Cậu trai kia mặt cũng không còn tái nữa mà chuyển sang trắng bệch luôn, Trần Ca cũng không a ra được một câu, tựa như đồ ngọc mà ngây ra tại chỗ.

—

Soup:Ồm, nói trước với mọi người là t không có lưu bản word đâu tại t làm bằng 3 cái máy tính khác nhau, lúc thì lap lúc thì máy bàn thành ra không có word hoàn chỉnh, nếu ai muốn lưu lại coi thì cứ copy luôn chứ đừng hỏi t chi cho mất công.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 221: Phiên ngoại 10

Editor:Soup

Cậu trai há hốc mồm, dường như muốn nói gì đó, Tiêu Dư An không có ý định nghe, cười nói: “Mọi người cứ chơi trước đi, tôi cùng vị này nhà tôi nói chuyện chút, lát nữa sẽ đến chỗ mọi người, thất lễ rồi.”

Hắn còn cố tình nhấn mạnh hai chữ “nhà tôi”.

Nói xong, Tiêu Dư An không đợi ai trả lời, sóng vai đi cùng với Yến Hà Thanh về một hướng không người, đi được một đoạn, sau khi không còn thấy bóng dáng mọi người phía sau, Tiêu Dư An ôm lấy eo Yến Hà Thanh, để người dựa vào thân ngựa, hỏi: “Có phải chịu uất ức gì không?”

Yến Hà Thanh lắc đầu.

Tiêu Dư An suy nghĩ: “Ta cảm thấy ta hẳn nên làm một ít biển treo, trên đó viết “Sở hữu của Tiêu Dư An” sau đó treo lên người người, miễn cho đám yêu ma quỷ quái gì đó đến trêu ghẹo người.”

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng cong môi, đưa tay vén tóc trên trán Tiêu Dư An, hôn lên mắt lên trán hắn. Con ngựa phía sau lưng bị hai chồng chồng túm túm ái ép cho không thể kiên nhẫn, lắc lắc đầu phẩy phẩy đuôi cà cà móng.

Tiêu Dư An cười một tiếng xấu xa, buông lỏng Yến Hà Thanh ra xoa xoa con ngựa: “Mày sao thế? Ăn thức ăn cho chó quá no hả? Được được được, không cho ăn nữa là được chứ gì?”

Đó là một con ngựa Oldenburg* nổi danh bởi sự ngoan ngoãn hiền hòa, cảm nhận được sự trấn an của Tiêu Dư An bèn ngoan ngoãn dùng đầu cọ cọ hăn, Tiêu Dư An có chút kinh hỉ, ôm cổ con ngựa sờ sờ lỗ tai nó.

(*Ngựa Oldenburg: là một giống ngựa máu nóng (warmblood) có nguồn gốc từ góc phía tây bắc của Hạ Saxony, trước đây là Grand Duchy của Oldenburg.)

Yến Hà Thanh không nói một lời đứng nhìn một hồi, thấy con ngựa kia cọ Tiêu Dư An mãi không chịu dùng bèn đưa tay đẩy đầu ngựa ra.

Tiêu Dư An sừng sốt một chút, sau đó ôm lấy Yến Hà Thanh, chôn đầu lên bả vai hăn cười, cười đến mức thở không ra hơi. Ngay từ đầu Yến Hà Thanh còn làm mặt lạnh, bị hăn cười đến hiện tại không kèm được, đưa tay thò vào trong âu phục của Tiêu Dư An cách áo sơ mi sờ sờ vòng eo mẫn cảm của hăn. Tiêu Dư An né tránh, xin tha nói: “Không cười, không cười nữa, Yến ca, đừng sờ nữa.”

Yến Hà Thanh thu tay lại, thuận tiện chỉnh lại quần áo cho hăn, Tiêu Dư An ngưng cười, để Yến Hà Thanh tay trái nắm tay mình tay phải dắt ngựa, ung dung tự tại đi trở về.

Trong đám người đã không còn thấy thân ảnh của cậu trai kia, Trần Ca nói cậu ta có việc về trước, Tiêu Dư An gật gật đầu, không hỏi tới nữa.

Vốn trong lòng mọi người đều cảm thấy bất an, nhưng mà ai cũng có lúc hành xử không đúng đắn, quan trọng là Yến Hà Thanh không thực sự phải chịu thiệt thòi gì cho nên Tiêu Dư An cũng tùy tiện cho qua, vui vẻ tươi cười. Một đám thanh niên nhà giàu tinh lực tràn đầy, rất nhanh đã chìm đắm trong sự kích thích và vui sướng khi cười ngựa. Trời tối dần, đèn trong

trường đua ngựa bật sáng, dần dần có người chơi mệt, chốc chốc lại trở lại nghỉ ngơi. Trong trường đua ngựa có cung cấp đồ uống, nhưng mấy thanh niên kia lại bàn bạc với nhau dự định uống trà sữa.

Tiêu Dư An làm chủ nhà, dĩ nhiên nói hẳn mời, một đám người đều vui vẻ, nhao nhao nói thứ mình muốn uống cho Trần Ca, Trần Ca làm một cái danh sách đưa cho Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An xem xét, những người này chọn trà sữa còn chọn của mấy cửa hàng khác nhau, Tiêu Dư An chọn một cửa hàng mà mình thích xong hỏi Yến Hà Thanh muốn uống gì. Yến Hà Thanh không lên tiếng chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn, rất nhanh Tiêu Dư An đã hiểu được Yến Hà Thanh không biết những thứ này, phát tay cười cười nói không sao, để hẳn chọn.

Yến Hà Thanh gật đầu.

Tiêu Dư An vừa đặt hàng xong thì nhận được điện thoại của chủ quán, hẳn bắt máy: “Cái gì? Không đưa đến được? Vậy tôi để lái xe đến lấy, ừm, gửi địa chỉ qua cho tôi.”

Trần Ca thính tai, sau khi nghe thấy thì hỏi sao vậy.

Tiêu Dư An cười phát phát tay: “Không có gì, chọn nhiều quá thôi.”

Trần Ca nhìn một đám người bên kia, hiểu được, gật đầu, nhưng rất nhanh sau đó hẳn sẽ biết cái “nhiều” này của Tiêu Dư An cùng với cái “nhiều” mà hẳn nghĩ toàn toàn không phải cùng là một thứ.

Lái xe của Tiêu Dư An lái Land Rover đi lấy trà sữa về, sau đó gọi nhân viên làm việc trong trường đua ngựa tới giúp đỡ đem toàn bộ vào.

Một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn lái xe đem bốn mươi mấy cốc trà sữa đến bày trước mặt Tiêu Dư An: “Tiêu tổng, chỗ này là loại không đường của tiệm đó, chỗ này là ngọt ba phần, chỗ này là ngọt bảy phần, chỗ

này là loại ngọt toàn phần, mỗi loại đều đủ vị, tổng cộng bốn mươi tám cốc, anh kiểm tra xem.”

Tiêu Dư An cười nói cảm ơn, tặng tiền thưởng tháng này cho lái xe sau đó tiện tay cầm lấy một cốc trà sữa có kem, ngọt bảy phần, cắm ống hút vào đưa tới bên miệng Yến Hà Thanh: “Yến ca, người nếm thử xem.”

Yến Hà Thanh hút một ngụm trà sữa Tiêu Dư An đưa tới, hơi hơi nhúu mày, nhìn ra được là không thích độ ngọt như thế này.

Tiêu Dư An cầm cái cốc mà Yến Hà Thanh vừa mới uống qua kia tự nhiên mà hút một ngụm, sau đó lại cầm lấy một ly trà cắm ống hút vào đưa cho Yến Hà Thanh, sau khi Yến Hà Thanh nếm xong, gật gật đầu với Tiêu Dư An.

Ừm, thích nước trà, Tiêu Dư An ghi nhớ trong lòng, lại cầm lấy một cốc trà hoa quả đưa cho Yến Hà Thanh nếm thử, nhưng hiển nhiên là Yến Hà Thanh vẫn thích cốc trước hơn.

Trong lòng Tiêu Dư An sáng tỏ, cầm lấy mấy loại có ba phần đường và không có đường đưa cho Yến Hà Thanh nếm thử, Yến Hà Thanh chọn loại không đường. Tiêu Dư An lại hỏi xem Yến Hà Thanh có muốn nếm thử loại khác không, sau khi thấy Yến Hà Thanh lắc đầu, Tiêu Dư An gọi người phụ trách trường đưa tới: “Những cốc còn chưa mở ra kia đều cầm chia cho nhân viên ở đây hết đi, hôm nay bọn họ đã vất vả rồi.”

Nguyên một đám thanh niên bị cái hành động tú ân ái này của Tiêu Dư An làm cho tê cả da đầu, Tiêu Dư An thấy Trần Ca ngây ngốc nhìn mình, cười nói: “Sao thế? Cậu cũng muốn uống của tiệm này hả?”

Trần Ca vội vàng xua tay, nhượng bộ lui binh với hai chồng chồng chỉ hận không thể dùng thức ăn cho chó thồn cho người qua đường ăn no đến bả bụng này.

Khó khăn lắm mới tản trận, cũng coi như tận hứng, một đám người chào tạm biệt Tiêu Dư An, ai về nhà nấy.

Tiêu Dư An cùng Yến Hà Thanh vừa về đến nhà, đột nhiên Tiêu Dư An nhận được một tin nhắn, là trợ lý mới Lục Nhân Gia gửi đến, nội dung là: Tiêu tổng, ngày mai nhập thu nhiệt độ giảm, ngài nhớ phải mặc thêm quần áo nhé.

Tiêu Dư An ồ một tiếng, gọi điện thoại ngay cho tiểu trợ lý đang nghỉ phép hỏi hẵn xem người vừa mới tuyển vào là trợ lý công việc hay trợ lý sinh hoạt, tiểu trợ lý chẳng hiểu ra làm sao trả lời là trợ lý công việc. Tiêu Dư An lại ồ một tiếng, sau đó đi nói với Triệu quản gia: “Ngày mai là nhập thu, làm phiền ông chuẩn bị giúp cho Yến Hà Thanh mấy bộ quần áo dày chút.”

Mà lúc này, Lục Nhân Gia đang nói chuyện điện thoại với bạn, cậu ta đứng trong hành lang ngậm điếu thuốc, sớm đã cởi bỏ cái bộ dáng then thùng mà ban ngày biểu hiện ra ở trước mặt Tiêu Dư An, cười đùa nói chuyện với bạn mình: “Cái gì? Ông chủ của mày không coi trọng mày ấy hả? Tìm cơ hội khẩu giao cho hẵn, vừa khẩu giao vừa quay video, lại chụp thêm mấy tấm ông chủ mày đang lỏa thể nữa, cái gì? Sợ bẩn á? Xùy, mày nếu muốn tiền muốn chức vị quan trọng thì không thể sợ bẩn được, nếu không thì mày cho rằng tao làm cách nào mà đi đến được bước này?”

Một làn khói từ trong miệng cậu ta phun ra, rất nhanh, làn khói lượn lờ đã tiêu tán trong bầu trời đêm.

Ngày hôm sau Tiêu Dư An vừa tỉnh dậy không bao lâu thì đột nhiên nhận được điện thoại của Hồng Tụ, lại là tin tức xấu.

“Cái gì? Dự án lần trước bàn bạc, bên chính phủ đã đổi ý rồi?” – Tiêu Dư An nhú mày.

Hồng Tụ nói: “Đúng vậy, Tiêu tổng, anh cũng biết rồi đó, loại dự án này đều thích bàn dựa vào tuổi tác, anh quá trẻ tuổi, bọn họ không coi trọng anh, định đem dự án này giao cho công ty khác.”

“Thế nhưng lần trước Tần Ngọc đã...”

“Hắn không chịu trách nhiệm dự án này.”

Nếu như trước kia, Tiêu Dư An sẽ không thèm để ý đến một cái dự án như vậy, dù sao thì tập đoàn của hắn cũng không thiếu tài nguyên, nhưng lần này là hợp tác với chính phủ, dù nói thế nào cũng có chút không cam lòng, Tiêu Dư An hỏi: “Phe thứ ba là ai?”

“Hoàng Việt, công ty của Hoàng tổng.”

Tiêu Dư An trực tiếp sặc một tiếng.

Mẹ nó, thật đúng là oan gia ngõ hẹp!!!

Hồng Tụ nói: “Tiêu tổng, anh có còn nhớ Tiết tiên sinh không?”

Tiêu Dư An sững sờ: “Tiết Nghiêm?”

“Đúng vậy, ở trong ban ngành chính phủ Tiết tiên sinh cũng có tiếng nói, sau khi biết chuyện này ông ấy có nói sẽ giúp chúng ta tác động, nhưng mà... anh cũng biết rồi đấy, muốn kéo liên hệ với bọn họ, chỉ có một quy củ.”

Tiêu Dư An thở dài.

Hắn biết, tinh túy trong này chính là uống uống uống, loại chuyện như xã giao này, người nào say sập mặt thì người đó thua.

Hồng Tụ nói: “Tiêu tổng, hay là đem dự án này nhường cho bọn họ thôi, chúng ta cũng chẳng thiếu một cái dự án như thế này.”

Tiêu Dư An nói: “Không nhường.”

Bởi vì không thiếu tài nguyên cho nên Tiêu Dư An chưa từng phải xã giao, nhưng mà lần này Tiêu Dư An nhớ tới chuyện Hoàng Việt đã từng mắng Yến Hà Thanh trước đó, dù thế nào cũng không muốn để Hoàng Việt vừa lòng.

Hồng Tụ lại khuyên hai câu, thấy khuyên không nổi nữa đành phải đi sắp xếp.

Rất nhanh bữa tiệc đã được sắp xếp thỏa đáng, ngay tối hôm nay. Buổi sáng Tiêu Dư An đưa Yến Hà Thanh đến trường đưa ngựa, tóm lấy cà vạt của hắn cười nói: “Tối nay ta có việc, không thể tới đón người, khả năng cũng sẽ không về sớm được, ta để lái xe đến đón người nhé.”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, cúi đầu hôn lên khóe miệng Tiêu Dư An một chút, lúc này Tiêu Dư An mới cười hì hì buông lỏng cà vạt của Yến Hà Thanh ra.

Tiêu Dư An lái xe đến cổng công ty, chuẩn bị tư liệu để đàm phán vào buổi tối, gần đến chạng vạng tối thì cùng Hồng Tụ đi xã giao. Hồng Tụ là phụ nữ, nói gì thì Tiêu Dư An cũng không chịu để cô uống, thế là để người ở công ty tìm một người biết uống rượu đến chặn rượu.

Kết quả, sau khi nhìn thấy người kia, Tiêu Dư An hơi sửng sốt: “Cậu biết uống rượu à?”

Lục Nhân Gia ngại ngần cười: “Tiêu tổng, tôi biết.”

Tiêu Dư An bận bịu cả ngày, nhìn thấy người rồi mới nhớ ra tin nhắn không rõ hàm ý của ngày hôm qua, Tiêu Dư An nhíu mày, không muốn mang người đi cho lắm nhưng thời gian quá gấp, không còn lựa chọn, Tiêu Dư An không nói thêm gì nữa, tranh thủ thời gian đưa người đến buổi xã giao.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 222: Phiên ngoại 11

Editor:Soup

Đêm lạnh, Yến Hà Thanh ở một mình trong phòng lật qua lật lại quyển sách hần đã đọc ba lần, đồng hồ điện tử mô phỏng theo âm thanh của đồng phát ra những tiếng tích tắc báo hiệu đã mười một giờ đêm, thế nhưng Tiêu Dư An vẫn chưa trở về.

Yến Hà Thanh nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ đã tối đen, sau đó đưa tay xoa xoa ấn đường, tiếp tục lật lại trang đầu tiên của quyển sách.

Mà lúc này, Tiêu Dư An đang được Hồng Tụ cùng với Lục Nhân Gia đỡ lên xe. Lúc uống rượu tính tình Tiêu Dư An rất tốt, uống say không nôn cũng không kêu gào gì, chỉ cúi đầu yên tĩnh mà ngồi.

Mới vừa rồi trên bàn cơm, mấy người phụ trách dự án kia túm lấy Tiêu Dư An mà rót rượu, Lục Nhân Gia không biết là cố ý hay thật sự không hiểu, không biết làm cách nào để cản rượu giúp. Tính tình Tiêu Dư An vốn tốt, thấy Lục Nhân Gia không biết, lại không chịu để Hồng Tụ uống, ai đến cũng không từ chối, bị rót cho hết chén này đến chén khác. Cho nên sau khi kết thúc buổi tiệc, Tiêu Dư An say như chết còn cậu ta thì chút xíu say cũng không.

Hồng Tụ nhìn Lục Nhân Gia không vừa mắt, thế nhưng Tiêu Dư An khi say quá nặng, cô không thể đỡ nổi, trong nhất thời không rảnh để nói Lục Nhân Gia, đành phải để cậu ta giúp đỡ đưa người vào trong xe. Lục Nhân

Gia lau mồ hôi, cúi người chào nói với Hồng Tụ: “Chị Hồng Tụ, vừa rồi ở trên bàn cơm em không biết các làm thế nào để cản rượu, hại Tiêu tổng say thành thế này, thật xin lỗi.”

Hồng Tụ cảm thấy có lẽ mình đối với người mới yêu cầu khắt khe quá, xua xua tay nói không sao.

Lục Nhân Gia còn nói: “Chị Hồng Tụ, vậy em đưa Tiêu tổng về, chị đi đường chú ý an toàn nhé.”

Hồng Tụ gật gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ ngồi lên xe tài xế lái tới, khoanh tay khẽ thở ra một hơi. Mặc dù Tiêu Dư An say khướt nhưng ít nhiều gì thì dự án này vẫn có thể tiếp tục bàn.

Hồng Tụ đi được vài bước, đột nhiên trong lòng hơi hơi cảm thấy bất an, nhìn một tin nhắn qua cho tài xế, bảo hẳn sau khi đưa Tiêu Dư An về đến nhà thì báo lại cho mình, lúc này mới đón xe trở về.

Trên xe, Tiêu Dư An dựa đầu vào cửa sổ, chỉ cảm thấy thái dương đau nhói, hẳn mở mắt ra thì phát hiện trước mắt hoàn toàn mơ hồ, dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lục Nhân Gia ngồi ở bên cạnh một mực quan sát hẳn, cũng không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên trở nên sốt sắng, do dự một hồi, đưa tay kéo Tiêu Dư An qua: “Tiêu tổng, anh muốn uống nước sao? Có phải buồn nôn không?”

Tiêu Dư An “hừm” một tiếng, tránh khỏi cậu ta muốn dựa vào bên cửa sổ. Lục Nhân Gia khẩn trương nuốt nuốt không khí, thấy tài xế không chú ý đến, nghiêng người sang dùng thân thể chặn lại ánh mắt của tài xế, sau đó bất chợt lấy một gói thuốc bột từ trong túi quần ra hòa tan vào trong nước, nửa ép nửa đổ Tiêu Dư An uống vào mấy ngụm.

“Cái gì? Tiêu tổng, anh nói cái gì?” – Làm xong hết thấy, Lục Nhân Gia đột nhiên cao giọng: “Không muốn về sao? Tiêu tổng, anh muốn tôi giúp anh thuê phòng khách sạn à? Được, tôi hiểu rồi.”

“Tài xế này, đừng đến nhà Tiêu tổng nữa, đi đến khách sạn năm sao bên cạnh công ty kia đi.” – Lục Nhân Gia nói với tài xế.

Tài xế sững sờ một lúc, gọi: “Tiêu tổng? Đến khách sạn sao?”

Thần trí Tiêu Dư An không rõ, mơ hồ ừm ừm vài tiếng, tài xế gật gật đầu, lái xe đi về hướng trái ngược nhà hắn.

Trong phòng khách sạn, Lục Nhân Gia vịn lấy Tiêu Dư An, đem hắn đặt ở trên giường, xoa cánh tay thử ra một hơi thật dài. Ý thức Tiêu Dư An mơ hồ, ánh mắt tan rã, dùng khủy tay chống giường dường như muốn chống người dậy xem mình đang ở nơi nào. Nhưng vừa rồi Lục Nhân Gia đã cho hắn uống nước có thuốc an thần, Tiêu Dư An chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong đầu nhão như hồ, căn bản không rõ tình huống hiện tại của mình như thế nào.

Lục Nhân Gia thấy Tiêu Dư An muốn ngồi dậy, cởi áo khoác ném lên trên ghế, ổn định lại tinh thần sau đó tiến lên đè bả vai Tiêu Dư An hỏi: “Tiêu tổng, anh biết tôi là ai không?”

Tiêu Dư An gắng sức ngược mắt lên nhìn cậu ta, hồi lâu sau mới “ừ” một tiếng, sau đó bất kể là Lục Nhân Gia có hỏi cái gì, Tiêu Dư An cũng đều chỉ “ừ”.

Đây chính là điều mà Lục Nhân Gia muốn, hắn lấy điện thoại di động ra muốn tiến hành thu hình lại, để ở đầu giường nhắm ngay vào Tiêu Dư An. Sau khi xác định lúc thu hình có thể thấy rõ mặt Tiêu Dư An, Lục Nhân Gia mới chậm rãi đi về hướng Tiêu Dư An, đây là thủ đoạn từ trước đến nay của cậu ta, cậu ta đã dùng rất nhiều lần. Nhưng mà cậu ta cũng không tham,

sau khi đổi lấy tiền tài hoặc chức vị mình muốn thì cậu ta sẽ rút lui sạch sẽ, không tiếp tục uy hiếp lần thứ hai, cho nên cậu ta cũng đi được rất xa.

“Tiêu tổng.” – Lục Nhân Gia vừa cởi áo khoác âu phục của Tiêu Dư An vừa dùng ngữ khí ấm áp nói: “Anh muốn tôi giúp anh khâu giao sao?”

Tiêu Dư An kinh ngạc nhìn cậu ta, trong mắt căn bản không có chút tình tảo, dường như còn bị che phủ bởi hơi nước.

Lục Nhân Gia nhìn mặt Tiêu Dư An, đột nhiên cảm thấy chỉ với diện mạo này của Tiêu Dư An, lần này có chơi lớn hơn một chút cũng không lỗ, hần túm chặt lấy quần áo Tiêu Dư An, bởi vì gấp gáp cho nên thanh âm còn hơi hơi phát run: “Tiêu tổng, có phải anh... có phải anh còn muốn làm tôi không?”

Lần này Lục Nhân Gia đợi thật lâu cũng không đợi được tiếng “ừ” của Tiêu Dư An, cậu ta không cam lòng lặp lại lần nữa, vẫn không có câu trả lời.

Lục Nhân Gia không hỏi thêm nữa, thò tay tới cởi thắt lưng của Tiêu Dư An, tiếng kim loại thanh thúy vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, Lục Nhân Gia đang muốn đem thắt lưng cởi ra, đột nhiên lại bị Tiêu Dư An đè tay xuống.

Tiêu Dư An hàm hàm hồ hồ gọi: “Yến ca.”

Lục Nhân Gia sững sờ, lại nghe thấy Tiêu Dư An nói: “Người có biết hát không?”

Lục Nhân Gia ngượng ngùng cười: “Tiêu tổng? Hát?”

Tiêu Dư An nói: “Người hát bài “Thiên lộ” nghe chơi chút đi.”

Lục Nhân Gia: “...A?”

Bởi vì tác dụng của thuốc, Tiêu Dư An đầu nặng chân nhẹ, ngồi không yên, ôm đầu nhú mày nói: “Ta không thoải mái...”

“Tiêu tổng, đừng lo, một lát nữa sẽ dễ chịu thôi.” – Lục Nhân Gia đỡ Tiêu Dư An nằm xuống, đột nhiên bị hấn kéo một cái lăn vào trong chăn.

Lục Nhân Gia vui mừng hết sức, đưa ta cởi quần áo của hai người, Tiêu Dư An lui về sau, nhìn người nói: “Yến ca, đầu ta đau... Hả? Cậu không phải Yến Hà Thanh?”

Nếu không phải đang thu hình, nếu không phải biểu hiện ra dáng vẻ hai người anh tình tôi nguyện, Lục Nhân Gia chỉ hận không thể lấy khăn bịt miệng Tiêu Dư An lại.

Lục Nhân Gia nghĩ nghĩ, tiến lên muốn hôn Tiêu Dư An, nào biết Tiêu Dư An lại vùi đầu vào trong gối, sau đó lúng ba lúng búng nói: “Cậu bạn này... Tôi nói cho cậu biết, tôi... lần đầu tiên tôi nhìn thấy Yến Hà Thanh, đã cảm thấy hấn thực sự là, mẹ nó, quá đẹp trai.”

Mắt Lục Nhân Gia nhìn về phía điện thoại đang thu hình, hơi xấu hổ: “Tiêu tổng...”

Tiêu Dư An vẫn còn đang tiếp tục lải nhải liên miên, rõ ràng nói năng không rõ nhưng vẫn cứ muốn nói: “Tôi biết Yến ca vô cùng tốt... vô cùng vô cùng... vô cùng vô cùng vô cùng tốt...”

“Muốn gặp hấn một chút, hả? Điện thoại di động của tôi đâu... Tôi phải về... Trẻ thế này còn chưa trở về, hấn nhất định sẽ không ngủ được, đang chờ tôi... tôi không thể để hấn chờ tôi...”

“Đau đầu, không nhìn thấy hấn, đầu tôi đau quá...”

Lục Nhân Gia không thể nhịn được nữa, trong mắt hiện lên một tia hung ác, hướng góc nhìn xuống nửa người dưới, sau đó một tay hung tợn che

miệng Tiêu Dư An lại, một tay cởi quần áo của hai người ra.

Bất chợt ngoài cửa phòng truyền đến tiếng mở cửa, Lục Nhân Gia sợ hãi tim gần như muốn ngừng đập, bối rối nghiêng đầu nhìn lại, còn chưa thấy rõ người tới là ai, má trái đã đột nhiên bị ăn một cái bạt tai.

Một tát này của Hồng Tụ cực nặng, đánh cho Lục Nhân Gia ngốc luôn, cô nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt cố định tại điện thoại đang thu hình đặt trên đầu giường, Hồng Tụ không chút do dự cầm lấy điện thoại di động trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa sổ cho rơi xuống dưới.

“Cô!” – Lục Nhân Gia còn chưa nói hết câu, Hồng Tụ đã xoay tay tát một tát vào má phải cậu ta.

Hồng Tụ nói ra từng chữ một: “Chờ ngày mai Tiêu tổng tỉnh lại, còn cần phải suy nghĩ thêm sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự của cậu, hiện tại, cúp ngay cho tôi.”

Thời điểm tài xế từ bãi đỗ xe chạy lên đã thấy Hồng Tụ dìu Tiêu Dư An đi ra khỏi phòng. Vừa nãy tài xế nhận tin cho Hồng Tụ nói đã đưa Tiêu tổng đến khách sạn, ngàn lần không ngờ tới Hồng Tụ lại phát hỏa lớn như vậy, cho nên hiện tại hẳn vô cùng sợ hãi Hồng Tụ, cúi đầu khúm núm đi đỡ Tiêu tổng.

Tài xế cũng phát hiện tình huống không đúng, cẩn thận hỏi Hồng Tụ: “Tiêu tổng như này... có cần báo cảnh sát không?”

Hồng Tụ nói: “Không được, Tiêu tổng là nhân vật có mặt mũi, lỡ như chuyện này bị truyền thông biết được, chẳng biết sẽ đưa tin như thế nào, và lại chúng ta cũng chạy đến đúng lúc, Tiêu tổng không xảy ra việc gì, vẫn nên chờ đến mai Tiêu tổng tỉnh lại hỏi xem anh ấy muốn thế nào. Hiện tại cứ đưa Tiêu tổng về trước đi.”

“Vậy, vậy người...”

“Mặc kệ cậu ta, đưa Tiêu tổng về quan trọng hơn.”

Tài xế đáp lại một tiếng, cùng Hồng Tụ đỡ Tiêu Dư An ngồi lên xe, Hồng Tụ thấy Tiêu Dư An không có gì đáng ngại, nói: “Tôi đến công ty tìm tư liệu của tên trợ lý kia, lưu hồ sơ lại, anh có đảm bảo đưa Tiêu tổng về an toàn được không?”

Tài xế chỉ trời chỉ ngực điên cuồng gật đầu.

Hồng Tụ lại dặn dò thêm hai câu, vừa đưa mắt nhìn tài xế đi xa vừa gọi điện thoại cho tiểu trợ lý cũ. Tài xế lái xe một đường an ổn đến nhà Tiêu Dư An, từ xa xa đã thấy một người đứng ở cổng.

Sau khi nhập thu, tiết trời ban đêm càng thêm lạnh, người kia mặc một thân quần áo đơn bạc không biết đã đứng ở cửa bao lâu. Tài xế không để ý xem người kia là ai, sau khi dừng hẳn xe lại muốn đi đỡ Tiêu Dư An xuống, ai ngờ người đứng ở cổng kia đã chạy vội đến trước xe, mở cửa xe ra trước cả hẳn.

Yến Hà Thanh nhìn bộ dáng thần chí không rõ của Tiêu Dư An, ánh mắt trở nên nghiêm túc, sau đó thoáng liếc qua tài xế.

Chẳng hiểu tại sao tài xế cảm thấy sau lưng lạnh buốt, chỉ thấy Yến Hà Thanh thò người vào trong xe muốn ôm Tiêu Dư An ra.

Dường như Tiêu Dư An đã tỉnh táo hơn một chút, túm lấy cánh tay Yến Hà Thanh, hàm hồ nói: “Yến ca, là người sao?”

Yến Hà Thanh nói: “Ừm, là ta.”

“? Đến rồi...”

“Muốn...”

“Được.” Soup: Sắp hoàn phiên ngoại bộ này rồi, ai có bộ nào hay mà chưa có nhà nào thèm muốn giới thiệu để t edit ko? T thích tu tiên, xuyên, mặt thể, bàn tay vàng sáng văn các thứ, nói chung mấy chuyện đánh đấm thăng cấp bàn tay vàng đọc ko cần não và cảm thấy sáng khoái ấy, ko nữa thì trọng sinh, trạch đấu và mặt cũng đc. Cuộc đời ko có gì vui, phải đọc truyện như thế cho an ủi tâm hồn. Ai có giới thiệu he, t edit tiếp sau bộ này.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 223: Phiên ngoại 12

Editor:Soup

Yến Hà Thanh nhẹ nhàng đặt Tiêu Dư An lên giường, vuốt mặt của hắn hỏi hắn xem có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không cùng với muốn cái gì.

Cũng không biết do tác dụng của cồn hay thuốc, Tiêu Dư An mờ mịt nhìn hắn một hồi, dưới men say mông lung hỏi: “Anh là... ai?”

Yến Hà Thanh hơi ngậy ra, Tiêu Dư An lại hỏi thêm một lần nữa mới đáp: “Yến Hà Thanh.”

Tiêu Dư An vô cùng cường điệu mà kêu một tiếng: “Yến Hà Thanh, tôi, tôi biết anh!”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, nghe thấy Tiêu Dư An lớn tiếng nói: “Anh chính là nam chính Yến Hà Thanh thích Vĩnh Ninh công chúa kia!”

Yến Hà Thanh: “...”

Yến Hà Thanh: “Người nói cái gì?”

Thực ra thì sau khi nói xong Tiêu Dư An cũng đã hơi hơi tỉnh, nhưng mà lời nói ra như bát nước đã hắt đi, Tiêu Dư An thấy vẻ mặt Yến Hà Thanh không đúng, dưới tác dụng song song của cả cồn lẫn thuốc, hít sâu một hơi, thốt ra: “Là tôi nói sai rồi.”

Vẻ mặt Yến Hà Thanh thoáng cái hòa hoãn lại một chút, lại nghe Tiêu Dư An không dừng lại tiếp tục nói: “Thật ra vợ cả của anh là Tiêu Bình Dương!”

Yến Hà Thanh: “...”

“Anh còn là tướng công của Lâm Tham Linh!”

Tiêu Dư An run rẩy giơ tay lên, bẻ ngón tay như kiểu đang đọc tên món ăn mà đem tên của mỗi người vợ của Yến Hà Thanh trong nguyên tác đọc ra.

Nói rồi lại nói, Tiêu Dư An phát giác Yến Hà Thanh vẫn luôn trầm mặc, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hẩn một cái, sau đó lập tức bị làm cho tỉnh lại.

Hiện tại, dưới loại tình huống này, thay vì tỉnh lại thì thà cứ say luôn còn hơn, Tiêu Dư An ho nhẹ một tiếng, hàm hồ lấp bắp nói: “Tôi, tôi say rồi... đầu, đầu óc hồ đồ, không, không biết, anh, anh là, ai...”

Yến Hà Thanh vẫn trầm mặc như trước.

Tiêu Dư An tự biết mình sai, đành phải yếu thế nói: “Đầu ta đau... muốn uống nước...”

Yến Hà Thanh đứng dậy bưng ly nước ấm tới đưa cho Tiêu Dư An, Tiêu Dư An nhận lấy nước chậm rãi uống xong, Yến Hà Thanh cầm lấy cái ly không, giọng điệu không chút chập trùng hỏi: “Nhớ rõ ta là ai không?”

Ánh mắt Tiêu Dư An đảo loạn bốn phía: “... Không, không nhớ rõ.”

Yến Hà Thanh đem cái ly đặt lên tủ đầu giường, cũng không lộ vẻ tức giận, trực tiếp đem Tiêu Dư An ấn lên thành đầu giường, tay phải vòng qua

đờ lấy gáy hẳn, tay trái cùng hẳn mười ngón đan xen, sau đó dịu dàng hôn hẳn, thâm tình không rời, cẩn thận lưu luyến.

Nụ hôn kết thúc, Yến Hà Thanh nhẹ giọng hỏi: “Có nhớ không? Ta là ai?”

Tiêu Dư An thực sự không giả bộ được nữa: “Yến, Yến ca...”

Yến Hà Thanh ừ một tiếng, vừa hôn hôn khoe miệng của hẳn, vừa cởi quần áo hẳn, Tiêu Dư An nói: “Yến ca, vừa nãy ta, ta, thực sự, hơi, hơi choáng, hiện tại, cũng không quá tỉnh, tỉnh táo...”

Yến Hà Thanh không nói gì, dịu dàng hôn đầu ngón tay, trán, hai mắt, loại trấn an tựa như thân mật này khiến Tiêu Dư An dần dần yên lòng, chủ động đáp lại nụ hôn của Yến Hà Thanh. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ quần áo phía trên của Tiêu Dư An đã bị cởi ra. Hai tay Tiêu Dư An đặt trên vai Yến Hà Thanh, quan sát sắc mặt của hẳn, trong lòng vẫn còn sợ hãi, hỏi: “Yến ca, người thực sự không giận à?”

Bỗng nhiên Yến Hà Thanh cong môi cười cười, rõ ràng là nụ cười có thể khiến người ta trong lòng rạo rức, thế mà không hiểu sao trong lòng Tiêu Dư An lại giật thon thót.

Mà sau nửa đêm, hai tay Tiêu Dư An không thể không nắm chặt ga giường, giữa đầu hỗn hển nhận lấy động tác như mưa rền gió dữ của Yến Hà Thanh, nước mắt sinh lý từ khoe mắt hẳn tràn ra, từng tiếng rên rỉ ngăn ngui từ trong miệng hẳn phát ra ngay lập tức bị nuốt mất. Còn người trên người hẳn, hết lần này đến lần khác không nhanh không chậm hỏi: “Người ta thích là ai?”

Lúc đầu Tiêu Dư An còn cảm thấy xấu hổ, không chịu trả lời đàng hoàng, sau đó lại chỉ có thể nức nở nghẹn ngào cầu xin tha thứ nói: “Thích ta, ta... Yến ca, chậm một chút, chậm một chút đi mà...”

Yến Hà Thanh vén vén tóc trên trán mình, thả chậm động tác, Tiêu Dư An vừa thở một cái lại bị Yến Hà Thanh đâm vào điểm mẫn cảm. Tiêu Dư An thực sự không thể chịu nổi cảm giác tê dại dâng lên từ sâu trong thân thể, lắc đầu muốn lui lại, một tay Yến Hà Thanh lại kéo hẳn về, hai tay đè cổ tay của hắn lại nói: “Câu vừa rồi ta hỏi ngươi, ngươi nhắc lại lần nữa, cả họ lẫn tên.”

Tiêu Dư An bị chơi đùa đến hung ác, toàn thân ửng hồng, bụng dưới co rút, run giọng lặp lại. Yến Hà Thanh buộc hắn phải nói nhiều lần, nói đến khi Tiêu Dư An phát hoảng, cảm thấy sau này cho dù hắn quên mất mình họ gì tên gì cũng nhất định không thể quên được câu nói này. Yến Hà Thanh đưa tay đặt lên dọc vọng của Tiêu Dư An, đưa hắn lên đỉnh, sau khi thất thần một lát, Tiêu Dư An thoáng cái xụi lơ nằm trên giường. Nào biết còn chưa nghỉ ngơi được một lúc, Yến Hà Thanh lại lần nữa có động tác.

Tiêu Dư An sụp đổ: “Yến ca, đã hai lần rồi!”

Yến Hà Thanh cúi đầu nói khẽ bên tai hắn: “Vừa rồi ngươi nói ra bao nhiêu cái tên, đêm nay sẽ làm bấy nhiêu lần.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Dư An tỉnh lại trước.

Tối hôm qua Yến Hà Thanh vẫn là không đành lòng, cuối cùng cũng mở lòng từ bi mà buông tha cho hắn, nhưng một đêm kiều diễm phóng túng như thế vẫn làm Tiêu Dư An phải lãnh đủ.

Thế nhưng khi Tiêu Dư An tỉnh lại lại không hề cảm thấy trên người mình bủn rủn uế oải, hắn lẳng lẳng mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt mình là màn trướng lụa mỏng, hắn ngồi dậy, sau đó trông thấy trên người mình mặc nội y màu trắng, một đầu tóc đen như suối buông rơi.

Tiêu Dư An khẽ động, Yến Hà Thanh cũng tỉnh theo, rất nhanh hắn nhận ra hai người đã trở về, quay đầu nhìn về phía Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An ngốc lẳng lẳng nằm lại trên giường, trong nhất thời không thể phân rõ được những ký ức mình mang kia có phải là giấc mộng Hoàng Lương hay không, hần lúng túng nửa ngày, mở miệng gọi: “Yến ca...”

Yến Hà Thanh nghiêng người sang nhìn hắn: “Ta ở đây.”

Tiêu Dư An khẽ nói: “Yến ca, người nói xem, có một số người, có phải do ông trời cảm thấy bọn họ ở nơi này sống không được tốt, cho nên dẫn bọn họ đến một nơi tốt hơn, giống như ta lúc trước ấy... giống như ta tìm được người ấy.”

Yến Hà Thanh không nói gì, nắm thật chặt lấy tay Tiêu Dư An.

Tiêu Dư An nói: “Bọn họ tốt như vậy, đều sẽ được hạnh phúc nhỉ.”

Yến Hà Thanh nói: “Sẽ.”

Hốc mắt Tiêu Dư An dần dần đỏ lên: “Ừm, nhất định sẽ như thế, nhưng mà... nhưng mà người còn sống, vẫn sẽ nhớ...”

Cảm giác hơi không khống chế được cảm xúc, Tiêu Dư An vội vàng nghiêng đầu đi, muốn thu liễm kiềm chế cảm xúc lại, Yến Hà Thanh đưa tay ôm lấy hắn vào trong ngực, chậm rãi vỗ nhẹ lưng của hắn. Tiêu Dư An nhìn không được, nắm chặt lấy quần áo Yến Hà Thanh, chôn trong ngực hắn, im lặng nghẹn ngào.

Cùng ngày hôm đó, hoàng đế Nam Yến quốc Yến Hà Thanh không thượng triều, cũng đột nhiên quyết định công việc triều chính tạm thời sẽ do ba vị đại thần đức cao vọng trọng trong triều phân công nhau quản lý. Một đám đại thần chẳng hiểu ra làm sao, lộn xà lộn xộn nghe ngóng xem hoàng thượng đã đi nơi nào.

Đáp lại chính là: “Đế hậu Tiêu Dư An tâm trạng không được tốt, hoàng thượng không nói hai lời bèn đem ngài đi du sơn ngoạn thủy để giải sầu!”

—

Soup:Ha ha ha. Hỏi các anh chị em bình chọn xưng hô của hai người ở hiện đại cho cổ vô rồi cuối cùng không dùng tới. Tại t nghĩ Yến ca vừa mới xuyên tới mà đối xưng hô cái rẹt thì cũng không ổn lắm nên cứ để “ta” “ngươi” 1 thời gian cho thích nghi dần, cơ mà chưa kịp thích nghi thì xuyên xừ nó về chỗ cũ rồi. Thôi vậy =))

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực
dtv-ebook.com

Chương 224: Phiên ngoại 13

Editor:Soup

Mọi người đều biết, Tiêu tổng tài hãn có thể nói được từ chuyện nhân sinh tới bát quái, làm nhảm được việc nhà chơi được cả mạt chược, trên có thể bàn bạc được hạng mục mấy trăm triệu, dưới có thể ngồi ở quán nhỏ cười hì hì trả giá, là một người trước vừa mới đóng bộ âu phục giày da nói cười xã giao, sau đã ca hát luyện giọng nói vợ vẫn không ngừng.

Một Tiêu tổng tài toàn năng ưu tú như thế.

Không biết cười ngựa.

Mặc dù không có cách nào điều khiển được phương tiện giao thông cơ sở nhất của cổ đại.

Nhưng chuyện này đối với Tiêu Dư An mà nói, có thể tính là chuyện gây khó dễ cho hãn được sao?

Đương nhiên không thể!

Bởi vì hãn có Yến Hà Thanh!

Săn bắn gì đó, xuất hành gì đó, du ngoạn gì đó, đều cùng cười một con ngựa với Yến Hà Thanh, lại hát vang câu “để chúng ta mãi mãi cùng nhau làm bạn nơi chốn hồng trần, sống cuộc sống thanh thanh thản thản”*, tú

cho một đám đại thần già trẻ lớn bé, tướng quân quý tộc cũng muốn chết lặng.

(*Bài “Khi” của Động Lực Hỏa Xa đó, bài này trước mình có dẫn link rồi nha.)

Nhưng mà không bao lâu, Tiêu Dư An phát hiện một chuyện.

Vào thu, Nam Yến quốc đều sẽ vui mừng cử hành hoạt động săn bắn, thứ nhất là để biểu thị thái bình thịnh thế, thứ hai là vì chúc mừng ngày mùa bội thu.

Ở mấy loại hoạt động này, dĩ nhiên là Tiêu Dư An không muốn ngồi xe ngựa, thế là chạy tới cùng cưỡi ngựa với Yến Hà Thanh.

Hai người thích thú chạy lên đầu đội ngũ, nói chuyện phiếm một chút rồi lại tâm tình tình yêu tình báo. Lúc đầu Tiêu Dư An cũng không cảm thấy gì, mãi cho đến một lần đi săn quy mô nhỏ trước đây, Tiêu Dư An đang chuẩn bị chạy tới cùng cưỡi với Yến Hà Thanh thì Trần Ca đột nhiên cài tên kéo cung, một tiễn xé mây, bắn thẳng về phía trước đội ngũ.

Trường phong gào thét, mũi tên cắm phập vào bụi cỏ, đột nhiên có một con thỏ từ trong đó nhảy ra phía trước, hoang mang rối loạn chạy về phía rừng rậm.

Bất chợt Yến Hà Thanh giục ngựa tiến lên, dây cung căng lên như mặt trăng, thông dong bắn tên.

Trường tiễn rạch phá thương khung, khí thế to lớn, phát ra thanh âm vù vù, sau đó chuẩn xác không chút sai lầm đâm xuyên qua thân thể của con mồi.

Trong đội ngũ phát ra một trận reo hò cùng tán thưởng, có thị vệ tiến đến nhặt lấy con mồi, Yến Hà Thanh đánh ngựa trở về, tay áo mang gió, hần

nhẹ nhàng câu lên khóe miệng, trong đáy mắt tất cả đều là vui vẻ tận hưởng.

Tiêu Dư An lảng lảng nhìn một Yến Hà Thanh hăng hái như thế.

Hắn phát hiện một chuyện, thời điểm cùng mình cưỡi ngựa, Yến Hà Thanh chưa từng đi săn. Đường như mỗi lần đến cuộc săn bắn mùa thu, hắn đều sẽ cùng mình tán gẫu tán gẫu và tán gẫu. Vốn Tiêu Dư An cho rằng Yến Hà Thanh không có hứng thú quá lớn đối với việc đi săn, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Vì chứng thực suy đoán của chính mình, Tiêu Dư An đi hỏi Trần Ca.

Trần Ca nghe xong thì gào lên: “Mẹ ơi, ngài có thể phát hiện ra rồi đó hả!”

Tiêu Dư An: “Hờ...”

Trần Ca bắt đầu lái nhải không dứt: “Ngài không biết hoàng thượng thích đi săn nhiều như thế nào đâu. Hồi hoàng thượng còn nhỏ, hàng năm khi đến cuộc săn bắn vào mùa thu tiên đế đều sẽ tổ chức thi đấu so tài, năm nào hoàng thượng cũng đứng nhất, những hoàng tử cùng tướng quân kia căn bản không thể so được với ngón út của ngài ấy! Nhưng bây giờ thì sao, hoàng thượng muốn cưỡi ngựa cùng ngài, cùng cưỡi thì không thể vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung, không thể truy đuổi, cũng không biết hoàng thượng làm thế nào mà nhịn được.”

Tiêu Dư An: “Ồ...”

Trần Ca nói xong cũng cảm thấy mình nói sai, vội vàng sửa lại: “Nhưng mà có thể hoàng thượng cảm thấy cùng ngài tán gẫu vui vẻ hơn đi săn thì sao.”

Tiêu Dư An: “Ôi...”

Trần Ca: “...Ngài đau răng à?”

Tiêu Dư An: “Ta đau lòng.”

Trần Ca: “Ồ...”

Tiêu Dư An: “Người cũng đau lòng à?”

Trần Ca: “Không, ta đau răng.”

“Bị chua đến đau răng.”

Mắt thấy gần đến ngày tổ chức cuộc săn bắn mùa thu, Tiêu Dư An cho ra một quyết định quan trọng.

Tiêu Dư An nói: “Yến ca, ta không muốn cưỡi ngựa cùng người.”

Yến Hà Thanh dừng động tác xem tấu chương lại.

Có đôi khi quá bận việc triều chính, Yến Hà Thanh không yên tâm vì không có mình làm bạn Tiêu Dư An không ngủ được, cho nên sẽ đem một chút công việc đơn giản lật vạt trong triều đem về tắm cung, phòng lỡ khi mình về quá trễ. Ngày hôm đó, hãn vừa mới phê duyệt bản tấu chương cuối cùng xong thì nghe thấy Tiêu Dư An đột nhiên nhả ra một câu như vậy.

Gần đến cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh, Tiêu Dư An co người trong chăn đệm thật dày, cả người cuộn thành một cục, hãn vừa nói xong câu kia, Yến Hà Thanh đã để tấu chương xuống đi tới cạnh giường.

Tiêu Dư An kéo Yến Hà Thanh vào trong chăn đệm ấm áp, cả người dán lên người hãn, nắm chặt lấy bàn tay vì phê duyệt tấu chương mà trở nên lạnh như băng, đặt vào trong ngực mình, sau đó nói: “Yến ca, người dạy ta cưỡi ngựa đi.”

“Cười ngựa? Sao đột nhiên lại muốn học cười ngựa?” – Yến Hà Thanh lo lắng hơi lạnh trên người mình sẽ chạm vào Tiêu Dư An, muốn thu tay lại, nào biết Tiêu Dư An lại siết thật chặt, chưa đến một lúc đã khiến tay hằn ảm lên.

Tiêu Dư An cười hì hì kéo tay Yến Hà Thanh dán lên môi mình: “Hôm nay người săn được một con thỏ.”

Hai mắt Yến Hà Thanh lóe lóe, đoán ra được Tiêu Dư An đã phát hiện dị trạng, mở miệng giải thích: “Chỉ và vừa đúng lúc vì thế hoạt động dẫn gân dẫn cốt một chút, không có gì đáng để vui mừng cả.”

Ý cười của Tiêu Dư An càng sâu: “Yến ca, ta chưa nói gì hết mà.”

Yến Hà Thanh: “...”

Tiêu Dư An ôm lấy eo Yến Hà Thanh, cảm thán từ tận đáy lòng: “Yến ca, dáng vẻ đi săn của người nhìn quá đẹp trai, cho nên, vì có thể nhìn thấy tư thế oai hùng đó của người, ta muốn học cười ngựa! Yến ca, người dạy ta một chút nhé!”

Yến Hà Thanh gật đầu: “Được.”

Cuối cùng còn nói: “Học cười ngựa không dễ, dễ bị thương.”

“Ta biết, ta sẽ cẩn thận.” – Tiêu Dư An cười hi hi, bỗng nhiên hẫng như phát giác ra gì đó, quan sát tư thế mình đang ngồi trên người Yến Hà Thanh, cúi người xuống nói bên tai Yến Hà Thanh vài lời gì đó.

Khóe miệng Yến Hà Thanh không ngừng cong lên, đưa tay đề eo Tiêu Dư An: “Có thể thử trước một chút.”

Tay Tiêu Dư An chống trên lồng ngực hẫng, trừng mắt: “Thử thật á? Thử thì thử, chờ chút, tay của người, chẳng phải người là người bị cười sao?”

Người người người năm xuống là được, đừng nhúc nhích.”

Sau đó, buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dư An ngậy người tỉnh dậy, dự định học cưỡi ngựa cũng không thể không hoãn.

Mấy ngày tiếp sau đó, Yến Hà Thanh cho dù bận rộn hơn đi nữa cũng sẽ nhín chút thời gian ra để đến dạy Tiêu Dư An. Chân núi phía bắc của Tế Thiên Đàn có một mảnh cỏ bát ngát, rất thích hợp.

Tiêu Dư An học rất chăm chú, chưa đến một tuần đã nắm giữ được kỹ xảo cơ bản, có thể một mình khống chế một con ngựa ôn thuần. Tiêu Dư An còn cảm thấy mình tiến bộ rất chậm, thời điểm Yến Hà Thanh bận rộn việc triều chính thì kéo Trần Ca đến dạy mình.

Trần Ca không phải Yến Hà Thanh, lại càng không bảo hộ đủ kiểu, vạn phần cẩn thận như Yến Hà Thanh, sợ nửa điểm sự cố xảy ra với Tiêu Dư An.

Trần Ca để Tiêu Dư An trực tiếp ngồi lên ngựa, sau đó vỗ mông ngựa, hô to một tiếng “giá”, ngay tức thì con ngựa chở Tiêu Dư An chạy như điên. Sau đó Trần Ca sẽ cùng cưỡi ngựa chạy theo phía sau hô: Kéo dây cương đi! Ngài đừng hoảng hốt! Ổn định ổn định! Kẹp chặt bụng ngựa, ui cha, lại ngã, dụng cụ bảo hộ bị hỏng rồi sao? Hỏng thì đổi cái khác.

Tiêu Dư An dấn đầy bụi đất đứng dậy: “Tiếp tục!”

Mặc dù làm như vậy lỗ mãng lại trực tiếp, nhưng không thể không phủ định là vô cùng có hiệu quả, ngày hôm đó luyện xong, Tiêu Dư An đã có thể khống chế ngựa thành thục.

Nhưng mà tối hôm đó xảy ra một chuyện nhỏ.

Nguyên nhân chính là Yến Hà Thanh nhìn thấy trên người Tiêu Dư An bị thương.

Không phải là vết thương nho nhỏ mà là một mảng bầm tím lớn do té ngã ma sát tạo thành vết thương sâu, trông vô cùng thê thảm.

Lúc đó, mặt Yến Hà Thanh đen triệt để.

Tiêu Dư An cảm thấy khả năng ngày mai Trần Ca sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ, vội vàng ôm lấy Yến Hà Thanh ôn tồn nói hôm nay mình học được rất nhanh, chẳng mấy mà đến cuộc săn mùa thu rồi cho nên muốn học nhiều thêm một chút.

“Yến ca, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao hết, mấy ngày nữa là chẳng còn vết tích gì đâu.” – Tiêu Dư An cười đùa nói xong, ôm lấy Yến Hà Thanh bắt đầu cầu hoan.

Mấy ngày nay học cười ngựa, có lẽ Yến Hà Thanh cảm thấy hăn vất vả cho nên ban đêm đều không đụng vào hăn, ngày hôm đó Tiêu Dư An cũng có hơi nhớ nhớ, dự định mượn cơ hội này để thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng một khắc này khi bị đặt ở trên giường, chợt Tiêu Dư An hiểu ra, vì sao những ngày này Yến Hà Thanh không động vào mình.

XUYÊN THÀNH VAI ÁC PHẢI SỐNG LÀM SAO

Y Y Dĩ Dực

dtv-ebook.com

Chương 225: Phiên ngoại 14

Editor:Soup

*Bạch ngạch hồ

Chân!! Ôi cái chân của hã!!

Không!! Đây không phải là chân của hã, không phải!

Cưỡi ngựa đến mức tàn phế cái chân luôn rồi!

Cơ bắp đau nhức khiến Tiêu Dư An sống dở chết dở, vốn Tiêu Dư An định nhịn một chút rồi sẽ qua, nhưng lúc Yến Hà Thanh nắm lấy chân hã gập hướng về phía ngực, Tiêu Dư An bị đau đến mức theo bản năng mà run rẩy cả chân.

Ngay lập tức Tiêu tổng tài cảm thấy quá mức mẹ nó mất mặt!

Yến Hà Thanh bày ra cái vẻ mặt đúng như trong dự liệu mà nhìn Tiêu Dư An, lại còn mặt lạnh mà đè chân hã xuống, cơn đau nhức khiến Tiêu Dư An nhịn không được mà rụt rụt.

“Yến, Yến ca...” – Tiêu Dư An run giọng nói: “Đổi, đổi cái tư thế khác được không?”

Cứ mặt đối mặt mà làm như thế chắc hôm sau eo với chân hăn cũng ra đi luôn quá.

Yến Hà Thanh hỏi: “Người thử nói cho ta biết coi, người chịu được tư thế gì?”

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, phát hiện với cái độ bền bỉ kia của Yến Hà Thanh, hăn chẳng chịu nổi cái tư thế nào cả.

Chịu hay không chịu được để nói sau, hiện tại Tiêu Dư An phát hiện Yến Hà Thanh đang tức giận, tự biết chột dạ, vội vàng chịu thua: “Yến ca, ta sai rồi, ta không nên trộm đi học cưỡi ngựa.”

Yến Hà Thanh không nói một lời nhìn hăn, không hề có chút ý ngời giận.

Tiêu Dư An nghĩ nghĩ, nói: “Lần sau ta sẽ cẩn thận, sẽ không khiến mình bị thương nữa, ối, đau, Yến ca, đau quá.”

Nói thì nói thành khẩn như thế đấy, chỉ có điều chẳng biết đây là lần thứ mấy trăm hứa hẹn với Yến Hà Thanh, cũng không biết tiếp sau đó sẽ còn bao nhiêu lần.

Thế nhưng Yến Hà Thanh lại không đành lòng khi nghe hăn chịu thua mà kêu đau như vậy.

Yến Hà Thanh buông chân Tiêu Dư An ra, đem dục vọng của hai người đặt cạnh nhau, vừa hôn Tiêu Dư An vừa dùng tay thay cả hai giải quyết.

Tiêu Dư An bị Yến Hà Thanh hôn đến mức thở hỗn hển, trong chớp mắt khoái cảm từ chỗ sâu trong thân thể kia nổ tung, nhịn không được mà cắn lên bả vai Yến Hà Thanh. Sau khi thanh lý đơn giản, Tiêu Dư An lười biếng cuộn lại trong ngực Yến Hà Thanh, kể cho hăn nghe những trải nghiệm tâm đắc khi cưỡi ngựa ngày hôm nay.

Yến Hà Thanh vừa nghe vừa xoa bóp cái chân đau nhức cho hẳn, xoa xoa một hồi thì phát hiện người trong ngực không còn nói nữa, cúi đầu xuống xem, người kia vậy mà đã ngủ thiếp đi.

Yến Hà Thanh cực kỳ nhẹ nhàng thổi tắt nến, sau khi hôn một cái lên trán Tiêu Dư An, ôm lấy người dần dần tiến vào mộng đẹp.

Chẳng mấy chốc thì cuộc săn cuối thu cũng đã tới.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dư An không mặc đồ bảo hộ mà cưỡi ngựa, điều khiển ngựa lúc nhanh lúc chậm, vừa kích động vừa hưng phấn, còn đòi cung tiễn của Trần Ca đến cầm chơi.

Ở bên cạnh hẳn, chỉ sợ hẳn làm ra chuyện gì sơ xuất.

Suốt dọc đường đi Tiêu Dư An không nói gì nhiều, chờ đến chỗ săn bắn, Tiêu Dư An lại không chút do dự mà bắt đầu đuổi người.

Yến Hà Thanh căn dặn thị vệ đi theo Tiêu Dư An, mình thì mang bội kiếm, lưng đeo cung. Một đám tướng quân cuối cùng cũng có thể cùng đi săn với hoàng thượng đều kích động không thôi.

Một con hươu cái cực kỳ không may mắn gặp phải đám người này, nó hoảng sợ luống cuống chạy vào sâu trong rừng rậm, nhưng các tướng quân đã sớm cưỡi ngựa đuổi theo sát.

Vị tướng quân kia trông thấy thời cơ đã đến, cúi người đem cung tên kéo căng, nhắm vào con hươu kia.

Ngay trong chớp mắt hẳn buông tay bắn mũi tên kia ra, đột nhiên Yến Hà Thanh cũng kéo căng cung, mũi tên theo sát, gào thét phá không mà đi.

Yến Hà Thanh vẫn luôn theo sát, âm thầm quan sát suốt cuộc rượt đuổi, mắt thấy mũi tên sắp xuyên qua bụng hươu cái, Yến Hà Thanh bắn ra một

mũi tên, khí thế mạnh mẽ đem mũi tên kia đụng nghiêng, hươu cái may mắn tránh thoát, có thể chạy trốn.

Yến Hà Thanh quay đầu lạnh lạnh nhìn vị tướng quân kia một cái, bất chợt tướng quân kia ý thức được gì đó, vội vàng áy náy cúi đầu với Yến Hà Thanh.

Thấy tận mắt toàn bộ quá trình, Tiêu Dư An không hiểu ra làm sao, hỏi Trần Ca: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Trần Ca nói: “Con hươu cái kia đang mang thai, ngài nhìn bụng nó kìa, rất to. Từ sớm hoàng thượng đã có quy định, không săn con non, không săn con mang thai, không săn thú đang nuôi con nhỏ, đối với việc săn thú chúng ta cũng rất chú ý đó.”

Tiêu Dư An hiểu ra, gật đầu.

Yến Hà Thanh cũng không trách móc vị tướng quân kia nặng nề, sau khi thu hồi ánh mắt thì đánh ngựa rời đi, một đám tướng quân cũng điều khiển ngựa của chính mình đi tìm kiếm con mồi.

Dáng vẻ Trần Ca cũng kích động không thôi, hẳn đang muốn đuổi theo, thấy Tiêu Dư An nắm chặt dây cương ung dung theo sát, không khỏi cảm thấy kỳ quái, người này bình thường thích nhất là đùa giỡn âm ỉ, sao hôm nay lại an tĩnh như thế, chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía tây rồi sao? Thế là hỏi: “Ngài không đi à?”

Tiêu Dư An sờ sờ bờm con ngựa dưới thân, cười nói: “Không đi, ta mà đi Yến ca lại phải lo lắng, cơ hội lần này khó có được, vẫn nên để Yến ca yên tâm mà chuyên tâm đi săn thôi.”

Trần Ca: “Ồ...”

Tiêu Dư An: “Lại đau răng à? Ta với Yến ca đã ở cùng nhau lâu như thế rồi, người có thể tranh thủ thời gian mà làm quen chút được không.”

Nửa buổi đi săn rất nhanh đã kết thúc, có tướng quân đã lục tục đem con mồi khải hoàn trở về, không khí trên bãi săn một mảnh vui mừng, Tiêu Dư An nghĩ thầm, hẳn cũng đã đến lúc Yến Hà Thanh quay lại, cười ngựa đi đến trước đám người đón hẳn.

Chợt có một người cưỡi ngựa vội vã chạy về, vừa chạy vừa hô: “Hoàng thượng săn được một con bạch ngạch hổ*!!!”

Cả đám người xông xáo cùng kinh ngạc một hồi, tiếng cảm thán còn chưa dứt thì người kia lại hết hoảng hô lên: “Hoàng thượng bị thương, mau cho người đến hỗ trợ!”

Yến Hà Thanh một mình săn hổ, quả nhiên là đã dùng hết mười hai phần khí phách cùng can đảm của thiếu niên, sao có thể không bị thương cho được? Tuy nói rằng con hổ này ngã xuống dưới lưỡi đao cùng cung tiễn, nhưng mà cánh tay cùng với bụng Yến Hà Thanh cũng bị móng vuốt sắc bén của nó làm cho bị thương cực sâu.

Một đám tướng quân ba phần bất đắc dĩ năm phần bối rối bảy phần thấu hiểu nhao nhao thảo luận, ngàn lần không nghĩ tới hoàng thượng thế mà cũng có lúc lỗ mãng như vậy. Nhất định là do đã lâu không được đi săn cho nên mới bị kìm nén mà bộc phát đến thế.

Mà lúc này, trong thái y điện, các thái y đang thay Yến Hà Thanh đắp thuốc băng bó vết thương thở phào nhẹ nhõm: “May mắn là không bị thương tới lục phủ ngũ tạng, nếu không thì phải cướp người từ trong tay của Diêm Vương gia rồi.”

Yến Hà Thanh để trần thân trên, tóc đen tản mát, trên băng vải trắng quần vết thương còn rướm máu, bởi vì mất máu mà sắc mặt cùng môi đều

cực kỳ tái nhợt, hắn nói: “Việc này, không thể để để hậu biết, cứ nói với hắn là ta không có gì đáng ngại.”

Tiêu Dư An từ sau lưng thái y ló đầu ra, lạnh lạnh nói: “Ta đã biết rồi...”

Mắt thấy đế hậu luôn luôn trưng ra ý cười hiền hòa giờ phút này sắc mặt lại cực kỳ kém, một đám thái y thị vệ thị nữ nhao nhao cáo lui, đem nội tâm yên tĩnh để lại cho Yến Hà Thanh cùng Tiêu Dư An.

Hai người nhìn nhau, trong nhất thời không biết phải nói gì cho tốt.

Từ trước đến nay đều là Yến Hà Thanh trách cứ Tiêu Dư An không biết tiếc thân thể, không biết tiếc tính mệnh, bây giờ người hành động cảm tính làm ra chuyện long trời lở đất lại là Yến Hà Thanh. Vị trí đảo lộn khiến hai người đều im lặng không nói gì.

Yến Hà Thanh biết lần này là lỗi của mình, mở miệng trước: “Ta không sao.”

Có điều ba chữ này lại có vẻ vô cùng yếu ớt, cực kỳ giống với vuốt hổ cắm sâu thêm vào ba phần.

Tiêu Dư An nắm tay, buông ra, lại nắm lại, lại buông ra, cuối cùng cắn chặt răng quay đầu đi.

Yến Hà Thanh thấy thế vội vàng đứng dậy đuổi theo ra khỏi nội thất, lại bị một đám thái y đang đợi lệnh ở bên ngoài tay chân luống cuống ấn trở về.

Màn đêm buông xuống, đây là lần đầu Tiêu Dư An không về tấm cung của hai người nghỉ ngơi mà đi đến chỗ tắm điện nơi nghênh đón sứ thần ngoại quốc bảo Thiêm Hương dọn cho mình một gian phòng trống.

Lần đầu xảy ra chuyện như vậy, Yến Hà Thanh bị thái y thỉnh cầu nằm trên giường dưỡng thương nào còn nhớ được dặn dò gì, đứng dậy muốn đi tìm Tiêu Dư An. Ai ngờ Thiêm Hương lại truyền khẩu dụ đến, nói là Tiêu Dư An dặn Yến Hà Thanh đừng có mang thương tích đến tìm mình. Yến Hà Thanh không còn cách nào khác, đành phải lên giường nằm dưỡng thương.

Thiêm Hương truyền xong khẩu dụ trở về, vừa vào đến sương phòng trong tâm điện đã bị Tiêu Dư An túm lấy hỏi lung tung này nọ: “Yến ca bị thương thế nào? Thái y nói sao? Nhìn Yến ca có thấy hẳn đau lắm không?”

Thiêm Hương bất đắc dĩ, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Ngài đó, rõ ràng lo lắng cho hoàng thượng như vậy, vì sao còn muốn giận hoàng thượng cơ chứ?”

Tiêu Dư An ngửa mặt nằm trên giường, đem thanh âm buồn bực nói vào trong chăn: “Không phải ta giận Yến Hà Thanh, ta chỉ đang giận chính mình thôi!!!”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)

[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)

[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)

[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)
[Chương 138](#)
[Chương 139](#)
[Chương 140](#)
[Chương 141](#)
[Chương 142](#)
[Chương 143](#)
[Chương 144](#)
[Chương 145](#)
[Chương 146](#)
[Chương 147](#)
[Chương 148](#)
[Chương 149](#)
[Chương 150](#)
[Chương 151](#)
[Chương 152](#)
[Chương 153](#)
[Chương 154](#)
[Chương 155](#)

[Chương 156](#)
[Chương 157](#)
[Chương 158](#)
[Chương 159](#)
[Chương 160](#)
[Chương 161](#)
[Chương 162](#)
[Chương 163](#)
[Chương 164](#)
[Chương 165](#)
[Chương 166](#)
[Chương 167](#)
[Chương 168](#)
[Chương 169](#)
[Chương 170](#)
[Chương 171](#)
[Chương 172](#)
[Chương 173](#)
[Chương 174](#)
[Chương 175](#)
[Chương 176](#)
[Chương 177](#)
[Chương 178](#)
[Chương 179](#)
[Chương 180](#)
[Chương 181](#)
[Chương 182](#)
[Chương 183](#)
[Chương 184](#)
[Chương 185](#)
[Chương 186](#)
[Chương 187](#)

[Chương 188](#)
[Chương 189](#)
[Chương 190](#)
[Chương 191](#)
[Chương 192](#)
[Chương 193](#)
[Chương 194](#)
[Chương 195](#)
[Chương 196](#)
[Chương 197](#)
[Chương 198](#)
[Chương 199](#)
[Chương 200](#)
[Chương 201](#)
[Chương 202](#)
[Chương 203](#)
[Chương 204](#)
[Chương 205](#)
[Chương 206](#)
[Chương 207](#)
[Chương 208](#)
[Chương 209](#)
[Chương 210](#)
[Chương 211: Lời cuối sách](#)
[Chương 212: Phiên ngoại 01](#)
[Chương 213: Phiên ngoại 02](#)
[Chương 214: Phiên ngoại 03](#)
[Chương 215: Phiên ngoại 04](#)
[Chương 216: Phiên ngoại 05](#)
[Chương 217: Phiên ngoại 06](#)
[Chương 218: Phiên ngoại 07](#)
[Chương 219: Phiên ngoại 08](#)

[Chương 220: Phiên ngoại 09](#)

[Chương 221: Phiên ngoại 10](#)

[Chương 222: Phiên ngoại 11](#)

[Chương 223: Phiên ngoại 12](#)

[Chương 224: Phiên ngoại 13](#)

[Chương 225: Phiên ngoại 14](#)